leosansutu.wordpress.com

Đinh Mặc

Tinh Quyệt Tung Chiếu Giang Đông Hàn

Edit: Leo

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

Mục Lục

Mục Lục

Chương 1: Xuống Núi
Chương 2: Hai Soái Ca
Chương 3: Lâm Phu Nhân
Chương 4: Yêu Đạo
Chương 5: Được Cứu Vớt
Chương 6: Ôn Kiệu
Chương 7: Rơi Xuống Nước
Chương 8: Đại Hội Võ Lâm
Chương 9: Hạ Hầu Dĩnh
Chương 10: Minh Chủ Võ Lâm
Chương 11: Giác Cùng Quyết
Chương 12: Hộ Pháp Vạn Năng
Chương 13: Son Phấn
Chương 14: Công Vân Tiên Tử
Chương 15: Quần Áo Mới
Chương 16: Túc Sát*
Chương 17: Trọng Thương
Chương 18: Người Trong Long
Chương 19: Cầu Thân
Chương 20: Tâm Tư
Chương 21: Chu Bác
Chương 22: Mị Nô
Chương 23: Con Tin
Chương 24: Đánh Đêm
Chương 25: Giang Sơn
Chương 26: Kiến Khang
Chương 27: Thụ Lệnh
Chương 28: Đưa Tiễn
Chương 29: Cao Kiến Hoa
Chương 30: Tâm Phúc
Chương 31: Lâm Phóng
Chương 32: Thủ Cấp

https://thuviensach.vn

Chương 33: Huyết Nhân (Máu Người)
Chương 34: Cung Kính
Chương 35: Mai Phục
Chương 36: Lâm Phóng
Chương 37: Bị Thương
Chương 38: Sư Phụ
Chương 39: Tái Tụ
Chương 40: Mưu Lược
Chương 41: Vượt Song
Chương 42: Tình Ý
Chương 43: Đỗ Tăng
Chương 45: Giật Mình
Chương 46: Vòng Tay
Chương 47: Dạ Yến
Chương 48: Côn Ninh
Chương 49: Lâm Phóng
Chương 50: Mộ Dung Khải
Chương 51: Hoàng Vương Gia
Chương 52: Vây Săn
Chương 53: Tri Tâm
Chương 54: Quyết Gãy
Chương 55: Vĩnh Viễn Không Chia Lìa
Chương 56: Sư Thúc
Chương 57: Chúc Dung
Chương 58: Đường Về
Chương 59: Giao Đêm
Chương 60: Người Như Nước
Chương 61: Âm Mưu
Chương 62: Lâm Phóng
Chương 63: Yên Chi
Chương 64: Thổ Lộ
Chương 65: Kiếp Này [Kết Thúc]
Chương 66: Phiên Ngoại: Ôn Hựu [Thượng]
Chương 67: Phiên Ngoại: Lâm Phóng [Thượng]
Chương 68: Phiên Ngoại: Ôn Hựu [Hạ]
Chương 69: Phiên Ngoại: Ngọt Ngào Sau Hôn Nhân
Chương 70: Phiên Ngoại: Yến Vương

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Xuống Núi

"Từ xưa đến nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Thân là nữ nhi của Chiến gia, thà rằng làm anh hùng cái thế, cũng không làm mỹ nhân họa quốc."

Câu nói nổi tiếng của Chiến thị gia huấn này, vốn không có ý tứ gì mới mẻ.

Chỉ là cha ta, tại thời điểm ta sắp chính thức bước vào giang hồ, thì ông lại hướng về tất cả nhân sĩ trong võ lâm phun ra một câu nói như vậy, thực tổn hao lớn đến mặt mũi của ta.

Theo tỳ nữ Tiểu Lam báo cáo, nhân sĩ trong võ lâm hiện đang rất thích một loại sách gọi là "võ lâm phong thanh". Cuốn sách này đối với cha ta có hai loại phỏng đoán:

Đầu tiên, nữ nhi của Chiến gia xấu như Vô Diêm*. Câu nói này chính là muốn sớm nhắc nhở mọi người, ta không phải mỹ nhân.

*Vô Diệm: Chung Vô Diệm là người đàn bà nổi tiếng trong lịch sử, được mệnh danh là một trong Ngũ xú Trung Hoa. Sinh ra trán cao, mắt sâu, bụng dài, chân thô, mũi hếch, xương cổ lòi ra, cổ to, tóc thưa, bụng phệ, lưng gù, da đen đúa…Vô Diệm trong tên bà có nghĩa là không đẹp Thứ hai,

https://thuviensach.vn

cha ta tại thời điểm năm 20 tuổi đã làm nên một trận sóng gió, chính là làm cho một mỹ nhân mang thai, buông tha cho vị trí Phó minh chủ võ lâm, nắm tay người đẹp bỏ trốn, khiến cho lúc ấy các nhân sĩ trẻ trong võ lâm đều căm phẫn. Mà Chiến gia nữ nhi ta bước vào võ lâm mục tiêu chính là vì mỹ nhân.

Ta không thể không nói, hai loại phỏng đoán trên đều rất độc ác.

Đúng lúc này, Tiểu Lam truyền tới lời triệu kiến của môn chủ, chính là cha ta.

Thế là ta sinh ra gan hùm, cầm lấy cuốn "võ lâm phong thanh" hùng hổ tiến thẳng đến sảnh đường.

Vừa mới bước vào sảnh đường, ta liền phát hiện không khí có gì đó không ổn. Cha ngồi tại vị trí chủ vị, mi dài nhíu chặt, sắc mặt xanh mét. Còn mẹ, đôi mắt ngấn lệ quang mang khẽ chớp động, sắc mặt hiện ra tia đỏ hồng.

Kinh nghiệm nói cho ta biết, hai người hiện tại đang rất tức giận.

Ta luôn là người phản ứng nhanh nhẹn trong những trường hợp này, lập tức biết đã phát sinh ra sự tình gì –

Chắc chắn là phụ thân đã phát hiện, mấy hôm trước ta đem đóa "Băng phách lan" của ông xào lên cùng lá non và thịt nai nhắm rượu! Đóa hoa lan ấy là cha năm kia từ Tây Vực hái về cho mẹ làm quà tặng sinh nhật.

Kỳ thật hương vị cũng không có gì đặc biệt, còn không bằng thịt heo. Sớm biết thế ta đã không ăn nó rồi.

Cái này gọi là oan gia nên giải không nên kết, càng huống chi đang đối diện với ta là hai vị phụ mẫu.

https://thuviensach.vn

Ta đem cuốn “võ lâm phong thanh” tiện tay quăng ra: “Phụ thân, con biết đó là loài hoa lan trân quý, nhưng ăn cũng đã ăn rồi, lần sau người lại hái cho mẹ một đóa khác là được thôi mà!”

Cha ta hai mắt mở lớn: “Ngươi nói…… Ngươi đem băng phách lan của ta ăn rồi?”

Ta nhất thời phát hiện chính mình tính sai, thì ra hai người vẫn chưa biết……

Mẹ ta nghe thế cũng liếc ánh mắt trách cứ nhìn ta, hai tay áo cha nháy mắt tung bay cử động, mơ hồ có tiếng sấm nổ mạnh.

Ta bổ nhào vào trong lòng mẹ, né tránh ánh mắt đằng đằng sát khí của người nào đó.

Cuối cùng, dưới ánh mắt sủng nịch của mẹ, phụ thân đành bất đắc dĩ hạ tay xuống: “Tạm tha cho ngươi một lần. Ba tháng sau, ngươi xuống núi.”

Ta còn chưa có phản ứng gì thì mẹ đã oa lên khóc ra tiếng: “Hoằng Nhi, ta làm sao bỏ con được, ta thật không yên tâm về con……”

Xuống núi? Sẽ phải đi, vì một cây hoa lan tồi tệ liền muốn đuổi ta xuống núi?

Không đúng, khẳng định là không phải bởi vì đóa hoa lan kia — nhiều năm trôi qua như vậy, những thứ hoa cỏ chim thú quý hiếm hủy trên tay ta nhiều không đếm hết! Không thể vì một cây hoa này được.

Vậy là vì sao?

Tuy rằng ta rất muốn xuống núi nhưng lại nghĩ tại thời điểm này vui mừng là không đúng đành phải nén xúc động lại hỏi: “Xuống núi? Tại sao lại phải đi?

https://thuviensach.vn

Phụ thân khinh bỉ liếc nhìn ta: “Xuống núi, đi tham gia đại hội võ lâm.”

Thì ra, đây mới là nguyên nhân hai người vừa rồi cau mày thâm tỏa — Chính là bỏ không được ta! Nhất thời trong lòng ta có chút đắc ý, tuy nhiên…

“Con đi đại hội võ lâm? Cha, người mới là môn chủ cơ mà!” Đại hội võ lâm, không phải đều là người đứng đầu các phái các mới có thể tham gia sao?

“Ta mà đi sẽ bị kẻ thù đuổi cùng giết tuyệt.” Cha ta lý lẽ đương nhiên nói. Hôm nay ta sẽ đem vị trí môn chủ này truyền cho ngươi, hãy xử lý cho tốt. Cầm lấy lệnh bài môn chủ này.”

Ta đi qua tiếp lấy cái Mộc bài cũ nát, tàn khuyết — không sai, đây chính là thứ khi ta còn bé thường xuyên lấy chơi, cầm lửa thiêu nó.. (=. =!!)

Nhưng Chiến môn chủ, như vậy…… Có chút đùa nghịch quá đi!

Cha liếc nhìn ta, tiếp tục nói: “Ba tháng xuống núi, ngươi nhất định phải thu hồi lại cái tính cách tinh ranh, thể hiện uy nghiêm của môn chủ. Nếu không ta sẽ phái Tiểu Lam đi thay, để ngươi ở ngốc trên núi này.”

Ta……

Cha, Lam nhi chẳng qua chỉ là thị nữ bên người ta, người có cần phải như thế không? Mấy cái võ công mèo cào của nàng đều là do công sức của ta một thân dạy dỗ.

“Con đi, con đi, như thế còn không được sao?”

———————

Trời cao xanh thẳm, nước hồ trong vắt.

https://thuviensach.vn

Cá trong ao nhẹ nhàng bơi lội. Bổn tiểu thư ta thư thái ngồi trong đình câu cá.

Lại một con cá thiên sơn hồng phúc ban (Ly: là cá gì vậy) mừng như điên cắn lên lưỡi câu, ta bình tĩnh nhắc cần câu lên, cổ tay có chút hơi run, một cái bụng đỏ trong không trung xẹt qua vẫn còn mỹ lệ ngấn nước, rơi vào trong giỏ cá.

“Lam cô nương, ngươi nhìn đi, Tuyết Ngọc tôm của phụ thân đại nhân quả nhiên là tôm trong cực phẩm, dùng làm mồi câu mấy con cá bụng đỏ này bách phát bách trúng.” Ta vừa thêm mồi vào cần câu cười nói.

Ngồi ở dưới gốc cây Tiểu Lam “Đằng” một tiếng nhảy dựng lên, đôi tay nắm thành quyền kháng nghị: “Tiểu thư, cô có thể hay không không cần nói chuyện như vậy đi! Ngày sau, nếu như bị môn chủ biết, người dùng Tuyết Ngọc tôm, tới câu cá thiên sơn hồng phúc ban của hắn, còn không tức chết!”

Nhìn Tiểu Lam vừa nói vừa khoa chân múa tay, ta che miệng cười nói: “Lam cô nương lo nghĩ nhiều rồi. Chúng ta ngày mai liền xuống núi, phụ thân đại nhân chí ít hai ngày sau mới có thể phát hiện ra.”

Tiểu Lam vỗ trán: “Nhưng tiểu thư, cô đừng dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện được không? Rất khó chịu……”

Ta kinh ngạc nhìn Tiểu Lam: “Là phụ thân đại nhân đã bồi dưỡng cho ta khí chất uy nghiêm của một môn chủ cao quý!”

Tiểu Lam nghẹn lời, đi tới thăm dò nhìn vào trong chỉ còn sót lại một ít mồi câu– Tuyết Ngọc tôm, oán hận nói: “Chỉ còn thừa một ít, giữ lại cho em làm món thịt kho tôm đi.”

Ta cười: “Lam cô nương thực là đuổi tận giết tuyệt.”

https://thuviensach.vn

Ngày mai, ta liền phải xuống núi. Trốn tránh tại hậu viện câu cá, cũng là có chút không muốn đi.

Thời gian trôi thật nhanh, mặt trời cũng đã từ từ ngả bóng, ta đành lê bước về nhà, dùng cơm xong, liền bị mẹ kéo vào phòng thu dọn hành lý.

Mẹ ta là một người đặc biệt quan tâm đến người khác, ta thực không biết năm đó tiểu bá vương -cha ta xưng bá võ lâm làm sao lại đem được nàng lừa vào tay mình. Nhìn mẹ hướng bao đồ bỏ đủ các thứ: ngọc bội, kim trâm, bánh hạt dẻ……

Ta ngăn trở đôi tay trắng nõn, ngọc ngà của nàng: “Mẹ, phụ thân đã cho con tiền, cũng đủ dùng rồi.”

“Ngươi ham chơi như vậy, nếu như tiền tiêu sạch, liền đem những thứ này mà bán.” Mẹ ta cố chấp nhét chúng vào.

“Nhưng……” Ta từ trong bọc quần áo lấy ra cái bánh hạt dẻ bóng nhẫy: “Cái này cũng có thể bán?”

“Cái này để trên đường ăn!” Mẹ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, mắt sáng hẳn lên, lấy ra một cái áo vàng mỏng làm bằng tơ: “Hoằng Nhi, đây là bảo giáp tổ tiên ta truyền lại, đao thương bất nhập, ngươi hãy mau mặc vào đi.”

Ta hoài nghi chỉ vào bảo giáp vai phải bị rách một mảng lớn: “Thực sự là bảo giáp?”

Sắc mặt mẹ nhất thời cực kỳ khó nhìn: “Cái này không phải lúc ngươi bảy tuổi cầm lửa đốt sao?”

Ta lập tức cực kỳ nghe lời mặc vào.

……..

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng yên lặng đến nghẹn ngào, lưu luyến chia tay, tại Chiến gia sẽ không bao giờ xuất hiện.

Đại sư huynh nhìn chòng chọc bọc đồ trên lưng ta: “Ngươi, một cô nương ra ngoài, liền chỉ mang một chút đồ như vậy? Ngươi không cần tắm táp thay rửa y phục sao?”

Lục sư đệ ha ha cười: “Sư ca, nàng có điểm nào giống một vị cô nương? Ta nhìn nàng là biết xuống núi không cần thay quần áo!”

Tam sư huynh sờ sờ đầu của ta: “Tiểu sư muội, xuống núi ngàn vạn không cần lao vào rắc rối. Nếu như gặp rắc rối cũng không được nói là người của Chiến thị. Tùy tiện nói một môn phái khác là được.” Chủ ý này thật tốt, ta cũng gật gật đầu đồng ý.

Thất sư đệ mới chỉ cao đến eo ta, bắt lấy bộ váy màu thiên lam của ta, lắc lắc nói: “Sư tỷ, hai sư huynh nói ngươi xuống núi là vì muốn cướp một anh trai mỹ nhân trở về thành thân. Ngươi không cùng ta thành thân sao?”

Ta chậm rãi ngẩng đầu, thanh thanh đạm đạm khẽ liếc nhìn một vòng, gằn từng chữ một: “Các, vị, lo, nghĩ, nhiều.”

Mấy người bọn hắn đồng loạt rùng mình một cái, Lục sư đệ ai oán nói: “Ngươi lại còn trang điểm nữa!”

Mẹ và cha ta kéo đám người đang đứng xếp thành hàng trước mặt ta ra, cười nói: “Ta nhìn Hoằng Nhi trang điểm dáng vẻ cũng không tệ. Đi tham gia đại hội võ lâm, nhất định có thể quyến rũ được các tiền bối võ lâm, Hoằng Nhi nhà ta sâu không lường được.”

“Chỉ có mẹ hiểu rõ Hoằng Nhi!” Ta bổ nhào qua, kéo tay mẹ.

“Hoằng Nhi, nhớ kỹ lời ta nói.” Cha rất nghiêm túc nhìn ta: “Cho dù có giành được vị trí Võ Lâm minh chủ hay không cũng không quan trọng.

https://thuviensach.vn

Mấu chốt là kết giao với bằng hữu võ lâm trên giang hồ, sáng ngời võ nghệ, cho toàn võ lâm biết Chiến gia ta cũng không phải sa sút.”

“Con hiểu được.” Không phải là đi ra ngoài một lần, nháo vài trận long trời lở đất, cho tất cả người trong thiên hạ biết Chiến gia tiền nhiệm môn chủ tuy rằng quy ẩn nhiều năm, nhưng như cũ không phải dễ chọc vào!

Ta thật thích nhiệm vụ được giao lần này.

“Xuống núi, tất cả đều phải cẩn thận.” Cha nói.

Ta ưỡn ngực ngẩng đầu, sau lưng ta Tiểu Lam cũng hùng dũng oai vệ mà gật đầu.

“Cha, mẹ, các vị đồng môn, Hoằng Nhi cáo từ!” Ta chắp tay, học lại tác phong của nhân sĩ võ lâm. Mẹ chốc lát mắt đã đỏ lên, duỗi tay sửa sang lại y phục cho ta.

“Ngươi đi đi.” Cha thản nhiên nói: “Tuyết Ngọc tôm, thiên sơn hồng phúc ban của ta, ngươi đã giết chết hơn phân nửa, ta chờ ngươi trở về chịu phạt.”

Ta thân hình bỗng chốc cứng lại, kéo Tiểu Lam, giống như lướt gió đi xuống núi.

———————

Hành tẩu giang hồ là giả, cầu danh lợi mới là thật.

Phụ thân cho ta tiến vào võ lâm, là muốn ta làm cho Chiến gia nổi danh một lần nữa.

Tuy rằng đoạn đường này ta cũng thuận tay thu dọn mấy tên giặc cỏ, trộm vặt, nhưng Tấn quốc lớn như vậy, ta thật sự không được ai biết đến.

https://thuviensach.vn

Thế là ta cân nhắc, chỉ có thể ở đại hội võ lâm mới làm nên một trận thành danh.

Thế là một mặt vừa du sơn ngoạn thủy, một mặt lại cân nhắc làm sao tại đại hội võ lâm lộ mặt.

Hai tháng sau, chúng ta đến Kiến Khang. Võ lâm đại hội còn có hơn mười ngày mới bắt đầu, mà lộ phí của ta lại tiêu hết sạch. May mà mẹ ta đã có dự kiến trước, một chiếc kim trâm, đổi lấy tháng tiền chi tiêu.

So với dân chúng Kiến Khang, ta cùng Tiểu Lam như hai kẻ quê mùa thuần chất. Nhìn đầy đường dân chúng quần áo ngăn nắp người đến kẻ đi tấp nập, lại nhìn xem chúng ta hóa trang hai nam tử sơn dã một thân quần áo thô sơ, liếc mắt cũng thấy cực kỳ khó coi.

Thế là ta đành mua hai bộ quần áo mới một xanh một trắng để thay đổi, hai chúng ta thay xong liền biến nhành hai quý công tử nhẹ nhàng, thoát tục. Ta dương dương tự đắc dẫn Tiểu Lam đi dạo quanh đường phố, chỉ cảm thấy tâm trạng thoải mái cực kỳ.

Mua hai bộ quần áo mới phí không ít tiền, ta đành phải mang ngọc bội đi đến hiệu cầm đồ.

Chưởng quầy vui tươi hớn hở đưa cho ta ba trăm quan tiền. Không tệ, đủ dùng hai tháng — ta suy đoán ở tại Kiến Khang cũng không lâu như vậy, nên bảo giáp trên người có thể lưu lại, không cần đổi lấy tiền.

Tiểu Lam tinh tế đếm số tiền nho nhỏ vừa đổi được, một bên ta lại vô cùng buồn chán nhìn hiệu cầm đồ trên vách tường treo đầy các loại thư họa — chữ viết cũng không tệ, nhưng không bằng một nửa công lực của mẹ ta!

Lại loáng thoáng nghe được tường bên kia có người xì xào bàn tán. Ta lại là người nhĩ lực mẫn tuệ, tỉ mỉ lắng nghe.

https://thuviensach.vn

“Tên bại gia tử ấy, thế nhưng đem Noãn tâm châu lấy ra cầm đồ. Trịnh Tông bị nhi tử của mình làm cho tức giận, tốn một vạn tiền mới chuộc bảo vật trở về được.”

“Như thế lại càng tốt, tất cả võ lâm đều đã biết Noãn tâm châu hiện đang ở Trịnh gia, chỉ sợ giang hồ lại nổ ra một trận tranh đoạt lớn! Trịnh gia lâm vào đại họa thật rồi!”

Ta đột nhiên dựng thẳng người lên, Noãn tâm châu? “Vạn bảo thiểm lục” (chắc cuốn sách nào đó) có ghi lại: Noãn tâm châu là một bảo vật thượng cổ, Tôn Ngô lúc ở cung đình bí mật làm ra, sau đó trong một trận chiến hỏa bị mất tích. Để nó ở trên người, không những trường sinh bất lão, dung nhan không đổi, nếu nghiền nhỏ thành bột ăn vào, có thể khải tử hoàn sinh.

Ước chừng chưởng quầy thấy sắc mặt ta kinh ngạc, lớn tiếng ho khan, bên trong tường hai người liền ngừng bặt giọng nói.

Ta thật sự thiếu thốn kinh nghiệm giang hồ, vừa rồi đều không che dấu được biểu tình. Lần tới nhất định sẽ sửa chữa.

Ta dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo ngang ngược trừng mắt với tên chưởng quầy: “Tiểu Lam, chúng ta đi.”

Đi, chúng ta đi đoạt bảo vật.

“Tiểu thư, cô muốn Noãn châu kia để làm gì?” Tiểu Lam vội vàng bước theo ta.

“Không làm gì cả. Cướp chơi.”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hai Soái Ca

Người bán son phấn rong nói, Trịnh gia kế thừa Từ Châu, cũng có chút công sức, tuy không có người đảm nhiệm chức quan ở trong triều, nhưng lại cực kỳ giàu có. Tại Kiến Khang xem như xưng bá một phương, thường bắt nạt những kẻ yếu, nghèo. Triều đình luôn đối với người trong giang hồ mắt nhắm mắt mở cho qua, Trịnh gia lại có tiền, tự nhiên không có người quản thúc.

“Ta thấy không đúng, Giang Đông nhân sĩ võ lâm nhiều vô kể, vì sao không có ai đứng ra!” Từ Giang Bắc chạy nạn đến nơi đây người bán hàng rong căm giận nói.

Ta đối hắn hảo cảm tự nhiên nảy sinh, một hơi mua ba hộp son phấn, hắn nhất thời cười không khép miệng được.

Đem son phấn thu vào trong lòng, ta nghĩ, đi cướp bảo bối ấy, sau đó tại đại hội võ lâm khoe khoang một phen, kiêu ngạo nói: “Có bản lĩnh thì tới cướp, Noãn tâm châu hiện tại trong tay Chiến Thanh Hoằng ta!”

Thực là cực kỳ có khí thế, có thể diện, chỉ sợ Chiến gia không nổi danh không được rồi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam có chút lo lắng cho hành động này của ta, nhưng võ công của nàng cùng ta kém rất xa nếu đi cùng cũng chỉ biết tăng thêm cản trở, nên đành căm giận ở lại phòng trọ.

Trăng ở Kiến Khang thật là sáng, so với ở nhà không giống nhau. Tựa hồ như đối với người càng gần, khiến cho con người nhìn vào trong lòng lại sinh ra cảm giác cực kỳ buồn phiền.

Trên mặt ta bịt một tấm lụa đen, mái tóc dài buộc lên, hóa trang thành nam tử, trong lòng có chút ít nhớ nhà. Vì vậy tại Trịnh gia to lớn vô cùng này ta vinh quang bị lạc đường.

Đầu óc choáng váng đi qua ba cái đình viện, bỗng nghe ở hướng đông bắc, mơ hồ có tiếng động, hình như là tiếng va chạm binh khí.

Ta hoàn toàn tỉnh táo, bay vút lên nóc nhà, nhắm lại hai mắt, lắng nghe tiếng động để phân biệt phương hướng, theo nơi phát ra tiếng động bay đến Hình như ta đã tới muộn.

Trên mặt đất, hơn mười tên gia đinh nằm rên rỉ, hôn mê. Bên trong sảnh đường, một trung niên nam tử cùng một thiếu niên công tử ôm đầu ngồi ở góc tường. Trên đại sảnh, một đại hán cùng một cô gái thân hình thướt tha đều che mặt đang giao chiến.

Trong tay nữ tử cầm một cái hộp làm bằng gỗ lim, tay bên kia động tác liền bị chậm lại mấy phần.

Đại hán một chưởng đánh tới ngực nữ tử kia, ta thầm than một tiếng phi lễ chớ nhìn.

Nữ tử rút lui mấy bước chân, rốt cuộc đứng không nổi, mềm mại ngã ở trên mặt đất, mắng: “Sư phụ ngươi ngày thường không phải luôn luôn nói chuyện nhân nghĩa, như thế nào cũng tới cướp bảo bối này?”

https://thuviensach.vn

Đại hán liền nhân cơ hội nhanh như chớp cướp lấy hộp gỗ, lạnh nhạt nói: “Lâm công tử thân thể suy yếu. Ta cần bảo vật này, muốn cho Lâm công tử khỏi bệnh, thân thể khỏe mạnh!”

“Mẹ nó!” Nữ tử căm giận nói, “Ai không biết Lâm công tử là……”

Hai người lấy nước miếng mà chiến thời gian, ta mất kiên nhẫn liền bay lên hướng đến cổ tay đại hán tử kia, xoay tay đoạt lấy hộp gỗ.

“Ngươi là ai?” Bị cướp bất ngờ, hai người đồng thanh hướng ta thăm hỏi, tại góc khuất trong ngồi nhà của Trịnh thị, phụ tử hai người cũng trừng mắt lớn nhìn.

Thật tốt, ta chỉ đợi có người hỏi đến vấn đề này!

Ta đem cái hộp nhét vào trong ngực, ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi tay ôm quyền trầm giọng nói: “Kinh Châu Chiến gia, Chiến Thanh Hoằng.”

Nhìn trước mắt hai người thần sắc chấn kinh, ta hơi có chút đắc ý — không nghĩ tới Chiến gia uy danh vẫn còn lớn như vậy! Thật muốn lột phăng tấm sa che mặt này ra, nhưng nghĩ đến hành động này không được lịch sự cho lắm. Do dự a……

“Ngươi chính là nữ nhi Chiến gia, cái ấy…. ách… thích mỹ nhân sao?” Nữ tử kia ngữ khí trong lời nói mấy phần kinh ngạc xen lẫn xem thường. Ta có chút lúng túng, không thể không đem phụ thân ở trong lòng ra sức mắng một phen.

Chưa kịp giải thích gì thì tên đại hán kia đã hét lên một tiếng: “Xem đây!” Rồi tung chưởng, hướng ta đánh tới.

Trước khi xuống núi, ta chẳng hề biết võ nghệ của chính mình ra sao.

https://thuviensach.vn

Chỉ là từ nhỏ đến lớn, ta so với anh em đồng môn tiếp thu đều nhanh hơn. Khi ta 15 tuổi phụ thân nói đã không còn cái gì có thể dạy cho ta.

Hôm nay mới biết, thì ra võ công của ta thực sự không tệ.

Cùng đại hán kia đại chiến hơn ba mươi hiệp, kết quả là hắn ngã xuống trước.

Cuối cùng, ta giả làm chiêu thức ôm quyền thu tay một cách hoàn mỹ như mấy vị tiền bối trong giang hồ, thân thiết nhìn mấy người kia nói: "Noãn tâm châu hiện tại đang ở chỗ Chiến Thanh Hoằng ta, các ngươi có thể nói cho toàn võ lâm biết."

Định phất tay áo bỏ đi thì bỗng đại hán kia hướng ta nói: "Chậm đã !" "Theo ta được biết, Chiến gia cũng được Lâm công tử mời đến đây. Châu tử này ta vốn là muốn hiến cho Lâm công tử. Ngươi cướp của Lâm công tử, ngày khác còn có mặt mũi tới tranh vị trí Võ Lâm minh chủ sao?"

Lâm công tử? Chính là Võ Lâm minh chủ thời kỳ Tôn Ngô, truyền nhân của Lâm gia?

Nghe phụ thân nói, lần này võ lâm đại hội chính là do hắn triệu tập. Hắn thân thể yếu kém lại không có võ công, lần triệu tập này cũng là hi vọng có thể tuyển ra Võ Lâm minh chủ mới, thay thế Lâm gia quản lý võ lâm. Trong tay hắn có tín vật trăm năm của Tiền Giang đông Võ Lâm minh chủ, tổ tiên hắn uy danh thái thịnh, cho nên chúng ta hay lui tới.

Bất quá một mã sự quy một mã sự. *

*: Thành ngữ, ý nói chuyện nào ra chuyện đấy, không thể nhập làm một. (P/s Cảm ơn nàng Saraha)

Ta giả bộ ngây thơ nghi ngờ hỏi: "Ta cầm châu tử này, cùng việc tranh đoạt vị trí Võ Lâm minh chủ có liên quan gì đến nhau?"

https://thuviensach.vn

“Ngươi, ngươi nha đầu này!” Đại hán kia hừ mạnh một tiếng. Ta hướng về bốn vị võ lâm tiền bối hành lễ, tâm tình khoái trá đoạt châu tử đi.

Tuy nhiên nếu như thân thể Lâm công tử kia suy yếu thật, ngày khác ta cũng không ngại đem châu tử cho hắn, cha thường nói: “Lâm gia trung hiếu cả nhà, gặp mặt nhất định phải nhún nhường ba phần.”

Men theo hành lang uốn khúc thật dài của Trịnh gia, ta thật nghênh ngang mà đi.

Bỗng một trận sát khí từ xa ập đến, phả vào mặt.

Không giống của đại hán cùng nữ tử kia, sát khí này lại nặng như vậy.

Thực giống như sát khí của cha ta.

Ta rùng mình một cái, nhẹ nhàng phi thân lên trên nóc nhà. Nhanh chóng chạy vội một hai trượng, lại vội vàng phanh lại bước chân.

Một thân ảnh màu đen ngăn trở đường đi của ta. Nhìn qua khinh công của hắn so với ta còn tốt hơn.

“Lưu lại châu tử.” Bóng đen lạnh lùng nói, ánh trăng chiếu trên gương mặt làm nổi bật đường nét sắc bén của hắn.

Mi dài mắt to, mũi cao môi mỏng. Nhìn qua so với ta cũng không lớn hơn mấy tuổi, bất quá…… bộ dạng hắn cũng thật thuận mắt.

Kỳ thật hắn chẳng thể so được với vẻ ngoài tuấn tú của cha ta, nhưng lại có khí chất giống hệt ông ấy. Mái tóc được búi cao, xung quanh tỏa ra khí thế bức người, xem ra tên hắc y này cũng có phần nhanh nhẹn.

Chỉ là hắn sắc mặt lúc này thật sự khó coi, mày kiếm nheo lại, khuân mặt bao phủ một tầng lạnh lẽo, môi mím chặt, tựa hồ như ta thiếu hắn một vạn tiền vậy.

https://thuviensach.vn

“Ngươi là người phương nào?” Ta thăm hỏi.

Hắn lạnh lẽo rét buốt liếc nhìn ta, ánh mắt này cũng thật ác liệt quá đi, lạnh đến tận xương tủy: “Ngươi không cần biết.”

“Vậy thì ta cũng không cần để lại châu tử.” Ta cười nói.

Sắc mặt hắn trầm xuống, xoay người đánh tới đây.

Không giống với những người vừa rồi cùng ta giao đấu, hơi thở của hắn rất trầm ổn, động tác sắc bén, sát khí mười phần. Ta cố gắng hết sức, mới miễn cưỡng có thể đấu lại. Võ nghệ hắn so với ta thật không kém chút nào.

Hơn hai mươi hiệp, ta đã có chút hụt hơi.

Làm thế nào bây giờ? Phải giao châu tử ra sao? Không được!

Ta rút ra bội kiếm đeo bên hông, thi triển chiêu thức Chiến gia “Công vân kiếm”, phản công lại.

Nhưng mà phòng thủ của hắn rất kiên cố, một giọt nước cũng không lọt ra ngoài được, nháy mắt ta đã rơi vào thế hạ phong. Hắn một chưởng đánh tới, nửa đường biến móng, hướng đến ngực ta, muốn lấy cái hộp gỗ đang nằm trong ngực.

Ta vội vàng xoay người.

Tay của hắn liền chộp vào ngực trái của ta.

Vừa vặn che phủ hoàn toàn, bàn tay của hắn, vừa nặng lại nóng.

Ta chỉ cảm thấy nhất thời có một dòng máu nóng vọt lên đầu, trống rỗng, một mảnh hồng nhiệt.

Mẹ ơi, con bị khinh bạc! (=. =”)

https://thuviensach.vn

Hắn cũng sửng sốt, động tác dừng lại trước ngực ta, ngây ngốc đứng đấy, không biết phải sao mới được.

Ta phẫn nộ một cước đá vào đùi trên hắn, hắn bởi vì thất thần, không có phòng bị, bị ta một cước đá xuống nóc nhà.

Bị rơi vào bóng đêm, ta nhìn không rõ vị trí của hắn, chỉ cảm thấy gò má như có lửa nóng, thi triển tất cả lực khí, chạy trốn.

Trong ngực Noãn Ngọc châu vẫn còn, nhưng giờ phút này ta lại hận châu tử này đến chết, sớm biết gặp phải tình huống như vậy có cho tiền ta cũng không tới cướp! Khiến bản thân vô duyên vô cớ chịu nhục. Không biết khi nào, khăn che mặt cũng rớt, khuôn mặt nóng cháy bị gió đêm thổi nửa buổi cũng không cảm thấy buốt giá.

Mẹ ta đã nói, con gái nhà lành thân thể không thể cho nam tử đụng chạm. Nhiều năm qua, ta cùng các sư huynh đệ vẫn thân thiết, gần gũi, cũng không có cái gì không thích hợp, không rõ việc nam nữ đụng chạm, thế nào từ miệng mẹ ta lại là một việc hết sức hệ trọng?

Thẳng đến hôm nay ta mới hiểu.

Thật sự đây là một việc cực kỳ hệ trọng.

———————

Tháng chín ở Kiến Khang, đã có cảm giác mát mẻ hơn.

Võ lâm đại hội còn có 10 ngày nữa sẽ diễn ra. Trong mấy ngày này, ta lén vào hoàng cung tản bộ một vòng, rất tiếc không có gặp được hoàng đế, còn thiếu chút bị một nhóm Tán Kỵ Thường Thị bắt được.

Thế là, ta đành dẫn Tiểu Lam đi ra bờ sông chơi mấy ngày.

https://thuviensach.vn

Phong cảnh hai bên bờ sông Trường Giang như tranh vẽ, so với Kinh Châu sơn thủy tú lệ, có phần phóng khoáng mạnh mẽ hơn.

Uy danh của bốn mươi hai động, sáu mươi sơn trang Chiến gia có lẽ vẫn còn, hành tung của ta lại quá mức quỷ dị, nên mấy ngày nay không có người tới tìm ta đòi châu tử.

Đến khi người bán hàng rong đưa cho ta một kỳ "võ lâm phong thanh" mới, ta mới thực nở gan nở ruột.

"Chiến Thanh Hoằng một đêm đoạt lấy Noãn tâm châu, Chiến gia tại Ích Châu không thể khinh thường."

Không tệ, ta rốt cục cũng làm cho Chiến gia nở mày nở mặt. Lúc này ta cũng xem nhẹ đủ loại phán đoán của mọi người về dung mạo ta.

Tuy rằng bốn mươi hai động, sáu mươi sơn trang vẫn khăng khăng một mực trung thành với Chiến gia, nhưng mà 16 năm nay, giang hồ thay đổi bất ngờ, Chiến gia góp mặt rất ít, dần dần trở nên mờ nhạt trong võ lâm.

Thẳng đến khi ta, Chiến Thanh Hoằng này một trận thành danh.

Ta ngây ngất đem "võ lâm phong thanh" nâng niu trong tay, lát nữa nhất định khoe khoang một phen với Tiểu Lam.

"Tiểu thư!" Tiểu Lam đi mua bánh bao thịt hớt hải chạy trở về.

Ta đắc ý đem "võ lâm phong thanh" ném cho nàng.

"Tiểu thư, nhanh qua bên kia." Nàng căn bản không nhìn đến nó, bắt lấy tay ta, "Lâm công tử, Lâm công tử tới!"

Ta khó khăn nhặt cuốn "võ lâm phong thanh" trên mặt đất dính đầy bụi đất.

https://thuviensach.vn

“Chính là hậu nhân Võ Lâm minh chủ, Lâm công tử?” Ta kinh ngạc nói, hắn không phải thân thể ốm yếu nhiều bệnh sao? Ở trên phố làm gì?

“Tiểu thư, mau lên, em dẫn người qua đó, ở đó có rất nhiều người, chúng ta phải chen qua, nếu không sẽ không nhìn thấy Lâm công tử.” Tiểu Lam hào hứng nói.

“Nhìn hắn làm gì?” Ta ngạc nhiên nói.

Tiểu Lam vẻ mặt khinh bỉ nhìn ta: “Truyền thuyết Lâm công tử là nam tử tuấn mỹ đứng đầu trong võ lâm, cô thật sự không biết?”

Trong lòng ta chấn động một phen, trong đầu hiện lên ấy hình ảnh hắc y mặt mũi tuấn tú cường tráng trong đêm trăng đó. Không biết Lâm công tử so với hắn ra sao?

Bắt lấy tay Tiểu Lam, hướng ra phía cửa thi triển khinh công, mấy cái lên xuống, ta đã dẫn nàng rơi xuống ngay đầu đám người đang đứng chen chúc.

Thân thủ của ta kéo tới tiếng kinh hô của vài người ở đó. Tuy nhiên mấy ngày gần đây, nhân sĩ võ lâm đều tập trung ở nơi này, mọi người cũng là kiến quái bất quái*.

*Kiến quái bất quái: không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Hơn nửa trượng ngã tư đường lớn đã bị chen đến nỗi nước cũng không ngấm qua được. Từ tiểu cô nương mười mấy tuổi đến lão bà bà năm sáu chục tuổi, hình thành một vòng vây hai bên ngã tư đường.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi lại gần đây. Xe ngựa chưa tới nơi, một mảnh ồn ào; xe ngựa tới nơi, một mảnh yên tĩnh.

“Lâm công tử! Lâm công tử!”

https://thuviensach.vn

“Văn Tuyền! Văn Tuyền!”

“Văn Tuyền là tự của hắn.” Tiểu Lam giải thích với ta.

Rèm vải màu đen chậm rãi nhấc lên, một bàn tay như ngọc từ từ duỗi ra, màu da trắng trong veo, mạch máu dưới da mơ hồ có thể thấy được.

Bên cạnh một nữ tử thét chói tai rồi ngã xuống, ta nhíu mi, không thể lý giải nổi cuồng nhiệt của nàng. Một bàn tay đã kích động đến như vậy?

Rèm vải xốc lên, một mái tóc được cột bằng khăn trắng, nam tử trẻ tuổi mặc quần áo cũng màu trắng hơi cũ đứng dậy.

Hắn thoạt nhìn bộ dạng chỉ mười tám mười chín tuổi, ngũ quan lại thật sự tuấn mỹ, thậm chí so với cha ta còn tinh tế hơn mấy phần, chỉ là gò má hơi tái nhợt, hiện ra làn da nhàn nhạt đỏ ửng mong manh không chịu nổi gió sương, không có nửa điểm khí phách nam tử.

“Rất giống nhau mà.” ta lẩm bẩm nói, “Nữ tử Kiến Khang ánh mắt thật kì lạ.”

“Đúng a!” Tiểu Lam phụ họa: “Bộ dạng xinh đẹp nhưng lại không có chút khí lực nào. Thực khiến người ta thất vọng.”

Lời của chúng ta khiến cho rất nhiều nữ tử trợn mắt phản đối.

Thế nhưng lực chú ý của các nàng lần nữa bị người trên xe ngựa hấp dẫn.

“Hắn xuống xe ngựa!”

“Hắn đi tới!”

Hai người hộ vệ tách đám người ra, bảo vệ vị Lâm công tử nhu nhược kia chậm rãi đi tới đối diện ta.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam bị nhân tình chung quanh cảm hóa, nhịn không được cũng thét một tiếng chói tai.

“Chiến cô nương!” Hắn dừng lại trước mặt ta, hai gò má ửng đỏ, “Tại hạ Lâm Phóng.”

Giọng nói của hắn có chút run run, rõ ràng trung khí không đủ. Không phải chứ?! Mới đi mấy bước chân như vậy. Thực là yếu kém!

Xung quanh các cô nương sau những tiếng kinh hô lại trở nên an tĩnh, thở mạnh cũng không dám, thèm thuồng nhìn ta.

Ta bỗng nhiên cảm thấy rất có thể diện. Không biết ngày mai trên “Võ lâm phong thanh” có thể hay không viết: “ Lâm Phóng ước hẹn Chiến Thanh Hoằng?”

Đáng tiếc hôm nay không mặc nữ trang.

Ta bật cười ra tiếng, cất cao giọng nói: “Lâm công tử, ngưỡng mộ đã lâu!”

Hắn cười có chút ngại ngùng: “Chiến cô nương, Lâm gia ta cùng tổ tiên Chiến gia từng là thế giao, cô nương có thể đến phủ ta, quá giang vài ngày hay không?”

Mấy câu nói này của hắn, thực giống học thuộc lòng.

“Không cần. Mẹ ta nói không được tùy tiện đi theo nam tử.” Ta dứt khoát từ chối.

Hắn ngẩn người, dường như không biết nói cái gì cho phải.

“Đi, ta dẫn ngươi đến bờ sông.” Ta nói, hai người hộ của hắn vệ thoạt nhìn là biết không phải đối thủ của ta, không cần sợ.

https://thuviensach.vn

"…… …… Ừ." Hắn gật gật đầu, tựa hồ có chút thẹn thùng.

Không nghĩ đến phát ra Võ Lâm minh chủ Triệu Tập Lệnh – Lâm công tử, cư nhiên là thiếu niên ngại ngùng suy yếu như vậy.

Võ lâm lời đồn cũng không quá mức chân thực.

Hắn hóa ra chỉ là tượng gỗ mà thôi.

Ta có chút thất vọng.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lâm Phu Nhân

“Thanh Hoằng thật có nhã hứng.” Lâm Phóng nhìn trước mắt một mảng nước dao động lăn tăn.

“Đương nhiên, ta là người rất có nhã hứng.” Ta hơi có chút đắc ý.

Cái gọi là thỏ khôn ba ngách*, ta ở bờ sông thuê một chiếc thuyền con, so với khách sạn tiện nghi không ít.

(Thỏ khôn ba ngách: Ý nói: thỏ có ba ngách hang để tránh cho khỏi bị chết; cũng như con người phải có trí mưu tự tồn)

Gió sông thổi nhẹ qua, ta nhìn hắn một thân quần áo che kín, không nóng sao?

Hắn là rất nóng –

Chiếc khăn cũ màu trắng dùng để cột tóc trên đầu Lâm Phóng sớm đã cởi xuống, mái tóc đen mềm mại rối tung xõa xuống hai vai. Thân thể hắn dựa vào khoang thuyền, ống tay áo rộng rãi lộ ra bên trong cánh tay trắng nõn, cổ áo trễ xuống, lộ ra ra một mảng da thịt tựa như ngọc.

Hắn thực sự sinh ra thật đẹp, phấn điêu ngọc trác như dạng thần tiên sắp bệnh chết.

https://thuviensach.vn

“Lâm công tử, ngươi rất nóng?” Ta quan tâm nhìn hắn, “Hay là ta kêu Tiểu Lam lên thuyền giúp ngươi quạt?”

“Không cần.” Hắn trầm mặc một lát, lại trừng mắt một cái, không biết tại sao, lòng của ta như thế lại nhảy nhanh vài nhịp.

Hắn trừng ta làm gì? Chẳng lẽ là vì noãn tâm châu?

“Lâm công tử, noãn tâm châu hiện nay không thể cho ngươi.” Ta vừa mới đồng ý Tiểu Lam, cho nàng mang chơi mười ngày.

Lâm công tử cúi đầu cười khẽ: “Quân tử không đoạt nhân sở ái*. Thanh Hoằng đã cướp được, đó là của Thanh Hoằng. Ta không cần.”

(Quân tử không đoạt nhân sở ái: quân tử sẽ không đi đoạt thứ thuộc sở hữu của người khác)

“Nhưng nếu như ngươi cần, ta có thể cho ngươi mượn.” Ta chân thành nói, nhìn thân thể hắn tiều tụy vì bệnh, tựa hồ thực sự cần.

“Tốt, nếu như ngày kia ta bệnh tình nguy kịch, nhất định hướng Thanh Hoằng mượn.” Lâm công tử cảm kích nhìn ta, chỉ là lời nói có chút quái dị.

Không khí tương đối tĩnh lặng.

Lâm công tử cũng không phải người đặc biệt khéo ăn nói, lúc này càng ngây ngốc nhìn ngoại sơn thủy cảnh phía ngoài thuyền.

Đâu có nửa điểm phong thái hào hùng của nhân sĩ võ lâm? Ngược lại có điểm giống như công tử nhà giàu chưa gặp qua sự đời, đáng thương tội nghiệp.

Ta nhất thời sinh lòng thương cảm — hắn chắc hẳn rất ít đi ra ngoài, quả nhiên là bị người ta coi như hình nộm.

https://thuviensach.vn

“Lâm công tử.”

“Gọi ta là A Phóng.”

“A Phóng, ngươi có phải hay không …… Rất ít khi đi ra ngoài?” Ta hạ giọng, tiến đến bên lỗ tai hắn, “Bọn hắn…… Đối với ngươi không tốt?”

Cử chỉ tiếp cận mờ ám của ta như vậy nháy mắt làm tai hắn đã đỏ ửng lên, liếc nhìn ta, cúi đầu.

“Đợi tuyển ra Võ Lâm minh chủ, vật minh chủ gia truyền của ngươi cũng muốn giao cho hắn, khi đó, ngươi phải làm sao?”

“Ta liền…… giống như ngươi,” Hắn nghiêm túc nhìn ta dáng vẻ như đứa bé vậy hai mắt ánh lên sự phấn khởi, “Thuê một chiếc thuyền, du sơn ngoạn thủy!”

Ta cười gượng mấy tiếng, lòng thương hại càng tăng lên. Hắn nghèo như vậy, muốn du sơn ngoạn thủy, nhất định là phùng má giả làm người mập. Ngay cả một bộ quần áo mới đều không có, lấy đâu ra tiền trả phí thuyền?

Nghĩ đến phụ thân trước khi xuống núi đã dặn dò, ta cầm đôi tay của hắn, tay của hắn thực lạnh lẽo.

“A Phóng, ngươi yên tâm. Lần võ lâm đại hội này, ta sẽ bảo hộ ngươi. Nếu như võ lâm đại hội kết thúc, ngươi không có chỗ đi, có thể đi Kinh Châu. Ta sẽ xin cha thu ngươi làm đồ đệ, sư huynh đệ ở trên đó đều cực kỳ tốt, ngươi sẽ không cô đơn một mình.”

“Thanh Hoằng……” Biểu tình của hắn trong khoảng khắc cứng ngắc, sau đó cúi đầu, làm như muốn khóc đến nơi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi xem ngươi, ngay cả bộ quần áo mới cũng không có. Đợi lên bờ, ta nói Tiểu Lam mua cho ngươi bộ quần áo mới.”

Hắn sửng số một chút: “Cái này…. thật không cần.”

“A Phóng, ngươi không cần khách khí với ta!” Chỉ là một bộ quần áo, giá trị cũng không đáng mấy đồng tiền.

“Thực sự, trong nhà ta có quần áo mới. Sao có thể khiến ngươi tiêu pha.” Sắc mặt hắn có chút kinh ngạc.

“Có quần áo mới vì sao ngươi không mặc? Cố gia dựa vào ngươi triệu tập võ lâm, vì sao ngay cả bộ quần áo mới cũng không cho ngươi?” Ta tức giận nói.

Cố gia, tức Tôn Ngô, lúc đó là Giang Đông quyền quý, là chỗ dựa vững chắc của Lâm Phóng. Cha nói, cũng là lực lượng ủng hộ Võ Lâm minh chủ đời sau.

Hắn dở khóc dở cười nhìn ta: “Quần áo cũ mặc rất thoải mái! Ta ăn Ngũ Thạch Tán, da dễ tổn thương, quần áo mới thường khiến thân thể bị thương dễ chảy máu.” Ngữ khí của hắn như đang mặc kệ lời trách móc của ta.

Ngũ Thạch Tán, Ngũ Thạch Tán?!

Cha nói đây là kỳ độc nhân gian, tuyệt đối không thể đụng. Dùng nhiều sẽ khiến ruột xuyên bụng nát mà chết!

Ai sẽ tự nguyện uống thuốc độc?

Ta khiếp sợ nhìn hắn, hắn không rõ nguyên do nhìn ta.

Thôi, hắn đã ra vẻ không có chuyện gì, ta cũng không thể hỏi lại, mẹ đã nói làm người phải khéo hiểu lòng người.

https://thuviensach.vn

“Thanh Hoằng, chúng ta chèo thuyền ra kia được không?” Hắn hưng trí hỏi.

Thuyền này rất nhỏ, chỉ đủ cho hai người, hiện tại thuyền ngừng trên bờ, Tiểu Lam cùng hộ vệ của hắn đều ở trên bờ hầu hạ. Ta đánh giá một chút tay chân gầy yếu của hắn, lại nghĩ đến vừa rồi mới nắm cổ tay hắn, không cảm giác được chút nội lực nào.

Hắn không sợ, ta sợ cái gì? Được rồi.

Tiểu Lam cùng hai người hộ vệ trừng mắt, nhìn chúng ta đem thuyền nhỏ càng chèo càng xa.

Kỳ thật, chỉ là một mình ta chèo.

Lâm Phóng cứng rắn chèo hai cái, hơi thở đã có chút dồn dập. Hắn ngại ngùng cười cười, ngồi xuống bên khoang thuyền.

Chèo đến lòng sông, ta đắc ý quay đầu nhìn hắn, lại phát hiện hắn tựa vào khoang thuyền, cơ thể rất nóng, cổ áo kéo mở, lộ ra hơn phân nửa bờ vai tuyết trắng, đều sắp trượt, mơ hồ có thể thấy được lồng ngực của hắn. Hắn mỉm cười nhìn ta, tựa hồ vẫn chưa phát hiện ra điều gì.

“Lâm công tử, y phục của ngươi trượt xuống kìa.” Ta hảo tâm nhắc nhở.

Hắn giật mình, vươn cánh tay trắng nõn chậm rãi đem cổ áo buộc chặt.

“Chi bằng chúng ta câu cá?” Ta từ trên sàn tàu rút ra hai cái cần câu.

Mắt hắn sáng lên.

Lâm công tử này có điểm kỳ lạ.

Một ngày này trôi qua, thật sự rất thú vị Lâm Phóng tuy rằng có điểm ngây ngô, nhưng lại rất nhu thuật nghe lời, theo ta câu cá, gắn mồi câu,

https://thuviensach.vn

thậm chí còn ở một bên giúp ta quạt—rất giống thất sư đệ!

Từ sau khi ta đầy mười tuổi, các sư huynh sư đệ đã không còn nghe nha đầu là ta sai sử. Chỉ còn thất sư đệ nhỏ tuổi nhất là tùy tùng trung thành của ta!

Thất sư đệ tuy rằng tuổi nhỏ, thế nhưng lên núi, xuống sông, ăn trộm gà, trộm chó, chỉ chỗ nào hướng chỗ đó, sai khiến vô cùng tốt.

Lâm Phóng xuất hiện, khiến ta cảm giác như gương vỡ lại lành, cảm giác đã mất mà có lại được.

Chạng vạng tối, giỏ cá đã đầy. Chúng ta cũng hảo hữu hơn rất nhiều.

Nghĩ đến canh cá thơm ngon, nước miếng của ta đã muốn chảy xuống.

“Ha ha ha, cá kho tàu, cá hấp, cá hạt thông…” Ta đứng giữa bóng chiều mà lớn tiếng hét to.

Hắn không có đáp lại.

Ta quay đầu, chỉ thấy hắn cuộn tròn trong khoang thuyền, toàn thân run nhè nhẹ.

Ta vội vàng đi tới, khuôn mặt tuyết trắng của hắn hơi hướng lên, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, “Thanh Hoằng, xin lỗi…Ngũ thạch tán, phát tác…”

Quả nhiên trúng độc!

“Ngươi đừng sợ!” Ta nhìn búi tóc hỗn độn cùng gương mặt tái nhợt, thân thể hắn càng run càng mãnh liệt. Nâng hắn dậy, đem nội lực từ tay phải chậm rãi truyền vào cổ tay hắn, đồng thời hỏi: “Trên người ngươi có giải dược không?”

https://thuviensach.vn

Hắn không trả lời, cả người càng run lên kịch liệt, xoay người một cái, thế nhưng lại đặt ta ở dưới thân.

Đây là cái tình huống gì?

" Thanh Hoằng.. Thanh Hoằng…" Hắn cúi đầu thấp giọng gọi tên ta, thanh âm vừa mềm vừa nhu, cực kì êm tai.

Hai tay hắn chống tại hai bên đầu ta, gương mặt tuấn tú cách ta không đến ba tấc.

Cặp mắt xinh đẹp kia, phảng phất có thể nói: nghịch ngợm, ôn nhu, ỷ lại, ái mộ, si mê…cái gì cũng có…

Ta đột nhiên cảm giác được thế giới của mình hoàn toàn yên tĩnh, lòng tựa hồ cũng yếu mềm rớt xuống.

Hắn gầy yếu đáng thương như thế, lại dịu dàng đơn thuần…

Khoang thuyền dường như trở nên mơ hồ, ta ngửi thấy nước sông đạm đạm mùi vị.

Trong trời đất dường như chỉ còn đôi mắt của hắn, đoạt nhân tâm phách (chiếm lấy hồn người) đem ta bao phủ.

Đầu hiện lên một ý niệm: Hắn được xưng là võ lâm đệ nhất mỹ nam tử cũng không phải không có đạo lý…

Hắn vốn mi mục như họa, lúc này mang theo một chút cố chấp, cuồng nhiệt cùng kiên trì. Trong hơi thở nhàn nhạt vị thuốc đông y.

Hắn muốn làm gì?

Thân thể của hắn gần ta như thế, dẫn đến cho ta một cảm giác xao động mới lạ…

https://thuviensach.vn

Với cảm giác xa lạ này, ta phản ứng có chút chần chờ…

Cho đến tận khi, hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi, tay hắn đặt trên ngực ta. Trong đầu điện quang hỏa thạch hiện lên đêm đó, biểu tình đờ đẫn cùng bàn tay nóng bỏng của người kia…

Bộ dạng sợ hãi lập tức thanh tỉnh, ta không chần chờ nữa một chưởng đem hắn đánh bay.

Con mẹ nó, trong sạch của ta!

_____

Sáng sớm, bầu trời mây đen chồng chất, tối thiểu là mấy trượng lớn, ép tới không thở nổi.

Tâm tình ta tối tăm, u ám.

Ngồi xếp bằng trên giường lớn tại một khách điếm, vận một hồi công nhưng căn bản không có biện pháp tập trung được tinh lực.

Thuyền nhỏ ở bờ sông của ta, bởi vì trở thành chỗ sỉ nhục cho ta nên không bao giờ có ý địnnh đặt một bước chân lên đấy nữa.

“Kẽo kẹt –” Cửa bị đẩy ra, Tiểu Lam nhẹ nhàng đi vào.

Thân hình nàng thướt tha duyên dáng bước vào trong phòng đến bên bàn tròn, đem chậu đồng trong tay để xuống, ngữ khí cực kỳ bình thường lơ lỏng nói: “Lâm phu nhân, rửa mặt.”

Ta nội tức bị kiềm hãm, thiếu chút tẩu hỏa nhập ma.

Nha đầu này!

https://thuviensach.vn

Ta lặng im một lúc, thâm trầm nói: “Ngươi kêu ta Lâm phu nhân lại lần nữa, ta liền gả ngươi cho hộ vệ của Lâm Phóng.”

Tiểu Lam sắc mặt nhất thời thật khó coi, đại khái là nghĩ đến hai thị vệ chất phác bên người Lâm Phóng.

Nàng cũng không xấu hổ lâu, thực là biết co biết duỗi, lập tức chân chó đến bên ta nói: “Tiểu thư, vừa mới rơi xuống nước, để em giúp cô gột rửa?”

Ta hừ một tiếng, tâm tình lại như cũ tựa tầng mây tối tăm phủ thật dày tầng tầng lớp lớp.

Võ lâm đại hội còn bảy ngày nữa.

Hồi tưởng từ lúc xuống núi tới mấy ngày nay, ta mới vào giang hồ, chỉ mới mò đến một cái châu tử tồi tệ, lại liên tục bị hai nam nhân…… khinh bạc.

Chẳng lẽ lời phụ thân nói thực ứng nghiệm? Ta thật sự anh hùng khó vượt ải mỹ nhân?

Lòng ngây thơ của thiếu nữ vô tội lâm vào diễm tình dây dưa, tâm tình phức tạp khôn kể. Ta rửa mặt, dẫn Tiểu Lam đi đến quán ở phố Tôn Ký ăn mì.

Đồn rằng quán mì Tôn Ký hương vị tuyệt nhất kinh thành, ăn vào ta mới biết, mẹ ta làm mì thì ra lại khó ăn như vậy.

Lão Tôn làm mì hương vị thật ngon, lại vẫn chỉ bày cái quầy hàng, thấy rõ năng lực buôn bán của hắn thật kém.

“Lão Tôn, hai chén mì thịt bò!” Ta cùng Tiểu Lam nuốt nước miếng ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Lão Tôn vui tươi hớn hở bưng tới trước mặt chúng ta: “Hai vị cô nương, mời.”

Tới Kiến Khang ngày đầu tiên, đại nương bán bánh bao liền nhìn ra chúng ta là nữ giả nam trang.

Mẹ ta thường đắc ý nói, năm đó, nàng nữ giả nam trang cùng cha xưng huynh gọi đệ, chỉ là cha đã tàng ẩn bên trong sắc tâm cùng âm mưu mà thôi.

Mấy ngày này, ta dứt khoát không mặc nam trang.

“Tiểu thư, Lâm công tử mấy lần đưa thiệp, cô nhất định không gặp hắn sao?” Tiểu Lam vừa nhai vừa nói.

“Không gặp.” Ta nói, “Chờ ta hết giận trước đã.”

Tuy rằng hôm đó là vì Ngũ Thạch Tán phát tác, về tình có thể tha thứ. Nhưng mẹ nói, cô nương làm bộ lên mặt, mới là cô nương tốt.

Tiểu Lam không nói nữa, ta dùng tốc độ tựa gió quét lá cây, vùi đầu ăn mì.

Bỗng nhiên toàn thân run lên. Tiểu Lam chỉ ta: “Tiểu thư, cạnh bàn có một công tử thật tuấn tú, cô mau nhìn xem.”

Ta nhất thời cảm thấy cực kỳ bẽ mặt.

Ta biết, ta đương nhiên biết.

Người ka kim quan cột tóc, một thân thanh bào, khăn đen thắt lưng, khí chất của một công tử quý phái.

Hắn vừa ngồi xuống, ta đã cảm nhận được khí chất lạnh lùng mạnh mẽ. Giống như đêm đó trong suốt như nguyệt, u lãnh như đêm.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam tự cho là giọng nói rất nhỏ, nhưng người nội lực thâm hậu như thế lại nghe không được?

Ta cố gắng cho động tác thô lỗ của mình trở nên nhẹ nhàng, cùng những dân thường kia không khác. Cổ họng khô khốc, quay đầu hướng về Lão Tôn nói: “Lão Tôn, cho ta thêm một quả trứng gà.” Ánh mắt hờ hững lướt qua mặt hắn.

Hắn đạm mạc ngẩng đầu, cùng ánh mắt ta đối diện, lại cúi xuống tao nhã ăn mì.

Không nhận ra! Không nhận ra đi!

Ta cắn từng miếng trứng gà trơn mềm, thối tiểu tử, nhìn xem ta hôm nay trêu cợt ngươi như thế nào!

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Yêu Đạo

Vị công tử tuấn tú kia liên tiếp ba buổi sáng sớm đều đến Tôn Ký ăn mì.

Dưới loại tình huống này, nếu ta không động chút tay chân, thực là có lỗi với uy danh bốn mươi hai động, sáu mươi hai sơn trang.

Nhìn Lão Tôn không hề phát hiện ta hạ dược vào bát mì bưng cho công tử ấy, lại nhìn hắn không hề phát hiện bắt đầu ăn mì, ta không khỏi vui sướng trong lòng.

Cũng không phải dược gì ghê gớm. Do hai sư huynh tự tay điều chế mà ra, ăn vào một canh giờ sau phát tác, hai canh giờ ở trong người sẽ khiến tứ chi vô lực, không thể vận công mà thôi.

Ta ngây ngất hướng về Tiểu Lam lộ ra tia tươi cười, Tiểu Lam quái dị liếc nhìn ta, tiếp tục dùng khóe mắt lóe sáng nhìn lén vị công tử ấy.

Không cần ngắm, hắn sắp ở trong tay ta rồi!

Lão Tôn biểu tình bỗng nhiên có chút chán ghét, ta thuận theo tầm mắt của hắn nhìn qua, nhìn thấy hai vị đạo sĩ một già một trẻ tại quán mì ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

“Hai chén mì chay.” Lão đạo kia nói.

Ta nhìn qua, lão đạo đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt cực kỳ lợi hại quét tới.

Thực hung dữ, ta đối với hắn làm mặt quỷ, không nhìn hắn nữa.

Lại nghe tiểu đạo kia hạ giọng đối với lão đạo nói: “Sư phụ, cô nương này bộ dạng thật là……”

Ta có chút tức giận, bất quá căn cứ vào kinh nghiệm ở hiệu cầm đồ lần trước, trên mặt ta không lộ ra nửa phần kinh ngạc.

Lại nghe lão đạo ấy nói: “Đã có hai nữ tử bị chết, ngươi hãy nghĩ biện pháp đi”

Ta sợ hãi cả kinh, bỗng nhiên nghĩ đến đại nương bánh bao mấy ngày trước đây nói cho cho ta có vụ án rắc rối chưa giải quyết được.

Mấy nữ tử nhà bình thường, lần lượt mất tích. Quan phủ truy xét nhiều ngày, cũng không có kết quả.

Ta lén lút nhìn thoáng qua công tử kia, hắn nhất định cũng nghe thấy. Nhưng sắc mặt như thường, tiếp tục ăn mì.

Hai vị đạo sĩ rất nhanh ăn xong mì, đứng dậy đi ra khỏi quán. Ta cảm nhận được ánh mắt nghênh ngang của bọn hắn khoảng khắc dừng lại trên người ta — cư nhiên dám có ý đồ với ta!

Công tử kia cũng ăn xong, cầm kiếm đứng dậy.

Ta một lòng muốn thừa dịp hắn mất đi công lực chờ cơ hội trêu đùa, chuyện của đạo sĩ kia liền ném qua một bên.

Ta đứng lên.

https://thuviensach.vn

Chợt nghe được một giọng nam trầm thấp cực kỳ dễ nghe truyền vào trong tai: “Về chuyện Noãn tâm châu, ngày sau cùng ngươi tính tiếp.”

Tiểu Lam nội lực không đủ, vẫn chưa nghe thấy, có chút nghi ngờ nhìn sắc mặt của ta.

Bước chân dừng lại, ta trơ mắt nhìn hắn theo hai tên đạo sĩ đi xa, thoạt nghĩ sắc mặt chính mình hiện tại rất khó coi.

Không thể không thừa nhận, ta thậm chí có chút sợ hắn.

Dù hắn đã bị ta hạ dược!

Có chút nhụt chí đem Tiểu Lam đuổi đi, lòng ta không cam chịu đuổi theo ra mấy con phố, lại không thấy tung tích của hắn.

Linh cơ khẽ động, vòng vèo một hồi lại về Tôn Ký.

“Ngươi tìm hai người đạo sĩ kia? Họ là đạo sĩ ở tây giao hồi Tiên Quan.” Lão Tôn nhăn mi: “Nơi đó rất khó vào.”

———-

Trước kia phụ thân mắng, đạo sĩ đều là lũ ngu xuẩn hại nước hại dân, không có cái gì tốt.

Quả nhiên không giả.

Tiên Quan nằm ở thành Tây phong cảnh cực đẹp, chiếm cứ phạm vi mấy trăm dặm. Bởi vì là hoàng gia đạo quan, nên dân chúng tầm thường không được tiến vào.

Bất quá làm sao ngăn được ta?

Ta xách váy, men theo đường nhỏ trong núi, một đường bay vút lên trên.

https://thuviensach.vn

Có kinh nghiệm từ lần dò thăm trong Trịnh phủ, ta cực kỳ bình tĩnh nhảy lên trên nóc một gian nhà, nhắm mắt lắng tai nghe giọng nói từ bốn phương tám hướng.

Ách…… Gió thật lớn, nghe không rõ ràng……

"Ngươi…… Ngươi là ai!" Một giọng nói thanh thúy run rẩy từ dưới nóc nhà truyền tới.

Ta từ từ nhảy xuống, thấy một cô nương mặt tròn mặc váy áo vải bố vẻ mặt hoảng sợ nhìn ta.

Nhưng không chỉ có một mình nàng, chung quanh còn có bốn năm cô nương khác nhìn qua không kém ta bao tuổi.

"Các ngươi làm sao ở chỗ này?" Ta thăm hỏi.

Mặt tròn cô nương "Oa oa" một tiếng khóc ra: "Chúng ta là bị bọn đạo sĩ thối bắt lên đỉnh núi này."

Ta nhíu mày, trong mũi ngửi được một mùi kỳ quái, mùi ấy làm ta không thoải mái.

"Bọn hắn bắt các ngươi làm cái gì?"

"Bọn hắn……" Mặt tròn nữ tử nói không ra lời.

"Bắt chúng ta luyện đan." Một nữ tử mặt trái xoan thấp giọng nói. Ta nhìn hướng nàng, một gương mặt thanh tú, mặc trên người song váy hoa văn Bích Sa màu đỏ, xem ra là nữ nhi nhà phú hộ. Nàng tiếp tục nói: "Đã có bốn năm người bị bọn hắn dẫn đi liền không trở về nữa."

Ta nhất thời tức giận, đám đạo sĩ thối này!

https://thuviensach.vn

“Tỷ tỷ, ngươi là nữ hiệp đúng không? Cứu chúng ta! Cứu chúng ta!” Nữ tử mặt tròn giọng nói run run.

Những nữ tử khác mắt đều lập tức phát sáng, hướng ta khóc lóc.

Ta suy nghĩ một chút: “Các ngươi nhiều người như vậy, nơi này lại cách trong thành rất xa, một mình ta cứu không được. Các ngươi chờ ta một chút, bây giờ ta xuống núi, thông báo quan phủ tới cứu các ngươi!”

Các nàng nhao nhao gật đầu.

Bất quá đây chỉ là lời nói an ủi các nàng.

Một người đấu với đạo quán này mới là anh hùng hảo hán. Cầu cứu vào quan phủ, kêu ta sau này làm sao đặt chân ra giang hồ?

“Đây là đạo quan của hoàng gia, chỉ sợ quan phủ cũng không dám tự ý đi vào.” Nữ tử mặt trái xoan lo lắng nói.

Ta nói như đinh chém sắt: “Nếu như vậy, cho dù là chết, ta cũng sẽ tiến tới cứu các ngươi. Yên tâm, ta là Chiến gia môn chủ Chiến Thanh Hoằng, nói một không hai!”

Các nàng vẻ mặt mê muội nhìn ta, hiển nhiên là chưa từng nghe qua. Nhưng nữ tử mặt trái xoan kia lại nghiêm mặt, trong mắt tựa hồ thấy mấy phần hi vọng.

Ta không khỏi đối với nàng hảo cảm tăng lên gấp bội.

Nữ tử mặt tròn nói sáng nay một người đã bị mang đến phòng luyện đan, sợ là lành ít dữ nhiều.

Vì vậy các nàng chỉ cho ta hướng đi đến phòng luyện đan.

———————————

https://thuviensach.vn

Đạo sĩ không phải là thần tiên. Cho nên ta rất dễ dàng ngay dưới mí mắt bọn họ mà đến được phòng luyện đan.

Phòng này được tu sửa gần giống với hoàng cung, trạm vàng khắc ngọc, có tranh treo tại hành lang uống khúc. Mơ hồ có sương mù trắng bao phủ trong phòng, giống như tiên cảnh.

Chắc hẳn những vương công quý tộc kia rất thích cảm giác sương mù lượn lờ.

Trước phòng luyện đan có một gã tiểu đạo sĩ đang ngủ gật, ta dễ dàng đem hắn đánh ngất.

Mũi lại ngửi được dòng hương vị cổ quái kia, so với lúc nãy càng thêm nồng nặc.

Ta hơi giật mình, đè nén cảm giác hoài nghi cùng xúc động ở trong lòng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng luyện đan ra.

Gian phòng này thật ra không có lò luyện đan, nhưng lại chất đầy các loại dược liệu, vật liệu đá. Trên tường có cửa, lại thông đến một gian phòng khác.

Ta men theo mùi lạ, nhìn bốn phía xung quanh.

Góc tường có một cái bình đen lớn, mỗi bước đến gần, mùi vị ấy lại đậm thêm mấy phần. Đứng trước bình lớn, ta bỗng nhiên lại không dám mở nắp.

Lời nói của mấy vị cô nương vừa rồi lại vang lên bên tai: “Bắt chúng ta luyện đan.”

Hành hiệp trượng nghĩa, há có thể nhát gan.

Cố giữ bình tĩnh, ta nhẹ nhàng mở nắp.

https://thuviensach.vn

Trong bình là chất lỏng đỏ thẫm, mơ hồ thấy được vài đoạn tứ chi trôi nổi yếu ớt.

Ngay lập tức đóng lại cái nắp, ta tựa vào góc tường, một trận nôn khan không tiếng động.

Ta chưa từng giết người. Nhưng trước kia không giống với lúc này. Ta muốn giết người.

Hôm nay không phá hủy đạo quan này, ta liền không họ mang Chiến!

“Ha ha ha, mỹ nhân. Đây là ngươi tự chui đầu vào lưới!” Một giọng nói ngả ngớn vang lên, ta nhất thời toàn thân căng thẳng. Chung quanh không có người, thanh âm ấy lại từ bên trong trong truyền ra.

Nhìn gian trong khép kín cửa, ta nhẹ nhàng rút kiếm ra, đi tới.

Cửa trên có cái cửa sổ nhỏ, ta từ từ ghé mắt lại gần.

Mẹ ơi, thực là cực kỳ khó coi, cực kỳ khó coi a…

Công tử hơn một canh giờ trước bị ta hạ dược đang bị cột vào một chiếc giường lớn, thanh bào của hắn bị đao kiếm vẽ ra lớn nhỏ vô số lỗ hổng mơ hồ thấy rõ dưới áo lộ ra bộ ngực, cánh tay, bắp đùi, bụng…… Biểu tình của hắn dị thường phẫn nộ cùng dữ tợn, hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa…..

Trên mặt ta nhất thời như có lửa đốt, ừng ực một tiếng, nuốt ngụm nước bọt.

Không đúng, ta vì cái gì nuốt nước miếng!? Hắn cũng không phải để ăn! Một đạo sĩ trung niên cùng tiểu đạo sĩ vừa rồi, lưng đưa về phía ta đứng trước giường. Trên tay tiểu đạo sĩ một thanh kiếm sáng. Lại nghe đạo sĩ trung niên kia nói: “Ngươi lên trước hay ta trước?”

https://thuviensach.vn

Tiểu đạo sĩ có chút không tình nguyện nói: “Hắn là ta cùng sư phụ dẫn trở về, bất quá ngươi là sư huynh……” “Thối tiểu tử, cho sư huynh tới trước, tương lai sẽ không bạc đãi ngươi……” Đạo sĩ trung niên nuốt nước miếng, giọng nói rất lớn.

“Sư huynh!” Tiểu đạo sĩ dừng một chút, nói: “Không bằng cùng nhau lên?” Đạo sĩ trung niên phát ra một tiếng cười tựa sói tựa chó, ta thấy sắc mặt công tử kia càng thêm khó coi.

Có chút không minh bạch, hai vị đạo sĩ này rốt cuộc muốn làm gì? Bọn hắn lại muốn đánh người sao?

Có điều thấy công tử kia chật vật như thế, ta cũng hết giận, thậm chí còn có chút không đành lòng.

Hay cứu hắn đi! Đạo sĩ trung niên bắt đầu cởi quần áo, tiểu đạo sĩ cư nhiên duỗi tay hướng công tử sờ: “Mỹ nhân……”

“Láo xược!” Công tử nọ ước chừng là tức giận, phẫn tiếng nói: “Hai yêu đạo, các ngươi dám đụng đến ta! Cũng không biết ta là ai?” Hai tên đạo sĩ kia động tác hơi dừng lại, đạo sĩ trung niên thăm hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

“Ta là thứ tử (con vợ lẽ) của Ôn Kiệu được xưng thái tử, nếu các ngươi dám động ta, ngày khác ta sẽ san bằng Tiên Quan này của các ngươi!” Công tử hai mắt như lửa đỏ.

Thì ra hắn họ Ôn.

Hai người ngừng một chút, đạo sĩ trung niên nói: “Chẳng qua chỉ là con của vợ lẽ ngươi còn không biết sư phụ ta là đích thân hoàng đế ngự phong nhị phẩm thiên sư? Hôm nay ngươi rơi vào trong tay ta, chẳng lẽ còn nghĩ ra được sao? Chỉ cần hầu hạ các gia gia thoải mái một chút, ngày khác sớm thưởng cho ngươi một thân toàn thây!”

https://thuviensach.vn

Mặc dù không rõ bọn hắn rốt cuộc muốn đem Ôn công tử làm gì, ta cũng bị đạo sĩ kia nói kích lên lửa giận trong lòng!

Vừa muốn mở miệng, lại gặp ánh mắt Ôn công tử tựa điện nhìn tới ta, ánh mắt lạnh buốt lại có một chút chán ghét — ta rùng mình một cái. Ánh mắt ấy khiến ta không thoải mái, rất không thoải mái.

Ta rốt cuộc nhịn không được.

Một cước đá văng ra cửa chính, ta tức giận nói: "Ngươi! Ánh mắt ấy là ý gì? Ta chẳng qua chỉ là đùa giỡn một chút với ngươi mà thôi!"

"Ngươi là ai?" Tiểu đạo sĩ giơ kiếm hướng về phía ta, đạo sĩ trung niên cuống quít kéo quần lên. Lười để ý bọn hắn!

Ta chán ghét một cước đem trung niên đạo sĩ đá văng ra, một kiếm đâm xuyên vai tên tiểu đạo sĩ.

Vì thật sự rất tức giận, ta dùng trên bẩy phần công lực, cả hai ngã vào cạnh chân ta rên rỉ.

Ta nhặt lên đạo bào trên đất, ném lên trên người họ Ôn.

Hắn quay mặt qua chỗ khác.

Ta cầm kiếm cắt bỏ dây thừng trói tay chân hắn, hắn lạnh lùng liếc nhìn ta, cố hết sức đem áo bào mặc lên người.

"Ngươi không cần nhìn ta như vậy, ta hạ dược ngươi, chẳng qua là đem ngươi hù doạ, ngươi lần trước cũng ….. Bắt nạt ta! Hiện nay ta cứu ngươi, coi như thanh toán xong."

Mặt của hắn lúc đỏ lúc trắng, trông rất đẹp mắt. Ta trắng trợn đánh giá hắn: Hắn sinh ra cũng thực trắng, chỉ là không giống Lâm công tử gầy yếu, toàn thân hắn trên dưới đều kiên cường dẻo dai mạnh mẽ. Mày kiếm mắt

https://thuviensach.vn

sáng, rất có tinh thần. Chỉ trong áo bào thông thường của đạo sĩ, hắn lại mặc ra phong thái anh tuấn bức người.

“Ngươi không cần cáu, ta thực không quan tâm.”

Hắn hừ một tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại quét về phía cửa: “Nhanh đi!”

Ta sợ hãi, chẳng biết lúc nào, hai tên đạo sĩ kia đã lén lút chuồn đi!

“Đỡ ta!” Hắn tựa hồ rất không tình nguyện nói.

Ta lúc này mới nghĩ đến thể lực hắn còn chưa khôi phục, nam tử thành niên bình thường đều có thể đánh ngã hắn.

Võ công hắn cao cường như thế, chắc hắn khó có lúc nhu nhược như thế này — thực muốn bắt nạt một phen!

Nhưng thấy hai mắt băng lãnh — quên đi, ta cư nhiên có chút không dám.

Ta đứng qua đỡ của cánh tay hắn: “Không bằng ta cõng ngươi xuống núi trước, đợi ngươi thể lực khôi phục sau đó hai ta lại lên núi, đem nơi tồi tệ này đạp đổ?”

Nếu hai chúng ta liên thủ, hai trăm tên đạo sĩ cũng đánh ngã.

Trong mắt hắn lóe lên sát ý rất nặng, chậm rãi nói: “Được!”

Trong lòng ta thoải mái, đỡ hắn đi đến gian ngoài.

“Loảng xoảng !” Một tiếng nổ lớn. Ta chợt thấy không ổn.

Ngoài cửa chẳng biết lúc nào lại có thêm rất nhiều song sắt, đem toàn bộ căn phòng bao lại!

https://thuviensach.vn

Ta một cước đá vào cửa, cửa gỗ bị đá vỡ, thế nhưng song sắt lại không nhúc nhích tí nào!

Đều trách ta kinh nghiệm giang hồ quá ít, mới có thể rơi vào loại bẫy này! Bất quá Ôn công tử tựa hồ so với ta cũng không mạnh hơn bao nhiêu? Chẳng lẽ cũng mới đặt chân vào võ lâm?

Lão đạo ta gặp tại quán mì đứng ngoài song sắt nói: “Hai tên tiểu tử cư nhiên dám đả thương đệ tử ta. Các ngươi đừng hòng ra khỏi cửa này!”

“Ngươi chán sống? Dám khóa ta?” Hỏa khí vừa mới đè xuống lại xông ra.

“Ngươi là cái gì?” Lão đạo đắc nhìn ta cười: “Khó lắm mới bắt được người tựa thiên tiên mỹ nhân, đêm nay liền cùng ta, thư hùng song phi, ha ha ha!”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Được Cứu Vớt

Quay đầu nhìn lại, thấy Ôn công tử kia ánh mắt băng lãnh như đao.

Ta bèn nhỏ giọng nói: “Lão đạo này đúng là váng đầu, ngươi là nam nhân, như thế nào có thể cùng hắn?”

Ôn công tử trong mắt sát khí đột nhiên nhiều hơn, oán hận trợn mắt nhìn ta một cái, môi mím lại thật chặt.

Cảm thấy có chút ủy khuất, quái nhân, trừng ta làm gì?

Ta để ý tương khí tỏa ra trên người tên đạo sĩ kia.

Giả bộ khí chất mà khi ở nhà đã khổ cực tu luyện, gằn từng chữ một: “Ta là Chiến gia môn chủ Chiến Thanh Hoằng, nếu ngươi dám động đến chúng ta, Kinh Châu bốn mươi hai động, sáu mươi sơn trang, chắc chắn sẽ đến nơi đây đuổi tận giết tuyệt!”

Ta vận hết công lực, mấy câu nói này chắc hẳn truyền ra xa vài dặm, tất cả đạo quan đều có thể nghe thấy.

Trước cửa một đám đạo sĩ đã lộ ra thần sắc lo sợ, chần chờ, ta không khỏi có chút đắc ý.

https://thuviensach.vn

“Ngu xuẩn……” Một thanh âm lành lạnh vang lên bên tai. Ta quay đầu lại, nhìn sang hướng Ôn công tử, hắn mặt không chút biểu tình nhìn ta: “Nếu chỉ uy hiếp một mình lão đạo ấy, hắn có thể sẽ thả chúng ta đi. Ngươi như thế công khai uy hiếp cho toàn mọi người biết, hắn sao có thể bằng lòng chịu thua?”

Ách……

Quả nhiên, nghe đến đây lão đạo giương giọng nói: “Cho dù Thiên Vương lão tử (vua) tới đây ta cũng không sợ!” Rồi quay sang nói với đồng bọn: “Cho bọn hắn hấp thụ một chút phấn thần tiên, tắm rửa sạch sẽ, đưa đến phòng luyện công!”

Thật là khinh người quá đáng! Ta phẫn nộ nhìn bọn hắn, lại bất đắc dĩ nhìn song sắt đang giam dữ bọn ta ước chừng là bằng thép tinh luyện thành, công lực của ta cũng đành bất lực.

Ôn công tử cũng khôi phục sắc mặt trở lại bình thường, trầm như nước tựa vào vách tường.

Hắn cũng không gấp, thật bình thản.

“Xuy xuy –” Mấy tiếng động nhỏ vang lên, chỉ thấy hơn mười ống trúc từ các hướng chọc thủng cửa sổ, phun khói trắng vào bên trong.

Không biết lão đạo này cho chúng ta hít khói mê gì, nhưng tuyệt đối không phải là cái thứ gì tốt đẹp.

Ta từ trong lồng ngực rút ra một cái khăn tay, che miệng mũi tên Ôn công tử kia lại. Hắn một tay giật phắt lấy, tự mình che.

Ta tùy tiện túm lấy váy mình kéo lên bịt miệng cùng mũi lại.

https://thuviensach.vn

Bên trong phòng, khói trắng dần lan ra khắp nơi, giống như sương mù lúc sáng sớm, tầng tầng lớp lớp vây khắp chung quanh, khiến lòng người dần dần chìm xuống.

"Ôn công tử, tên của ngươi là gì?" Ta dùng hết toàn bộ nội lực, tung chưởng đánh ra, khói trắng theo gió mạnh phun ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài truyền tới tiếng ho khan của nhóm đạo sĩ ban nãy.

Hắn liếc nhìn ta, nhàn nhạt nói: "Ôn Hựu."

Ta lại đánh ra một chưởng, thăm hỏi: "Hữu trong tả hữu (bên phải)?"

(Ở đây Hựu và hữu đều đọc là [yòu] nên bạn Thanh Hoàng mới tưởng nhầm)

Hắn trầm mặc trong khoảng khắc, hướng ta nói: "Hựu trong hựu thiên hạ: giúp thiên hạ thái bình."

Ngoài cửa đạo sĩ không biết từ đâu tìm được vài cây quạt lớn, hướng vào bên trong phòng quạt.

May mắn trước đây ta cũng đọc qua điển trang, giật mình hiểu ra gật đầu: "Ta kêu Chiến Thanh Hoằng." Lại đánh ra một chưởng, lực đạo yếu đi không ít.

Lúc này trong mắt hắn hiện lên tia cười: "Ta biết. Toàn võ lâm không người nào không biết ngươi." Lời nói bỗng nhiên xoay chuyển: "Châu tử đâu?"

Quả nhiên thù dai…… Ta ngượng ngùng nói: "Thị nữ của ta đang cầm chơi rồi." Hiện tại, đánh liền hai chưởng, cũng chỉ có một ít sương khói tán đi, càng ngày càng nhiều sương khói bị bọn hắn quạt trở về.

https://thuviensach.vn

Hắn nhất thời tựa hồ không biết nói cái gì, trầm mặc nửa buổi, mới mắng: “Hoang đường.”

Sương khói trở nên trắng xóa.

Ta dựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống, xích lại gần phía Ôn Hựu: “Xin lỗi, ta không nên hạ dược ngươi, nếu không chúng ta hai người hợp sức, có thể một chưởng giết chết bọn chúng.”

Hắn trầm mặc không nói.

Ngoài cửa, chỉ nghe lão đạo hạ giọng lại nhưng không dấu nổi điên khùng đối với tiểu đạo sĩ nói: “Đồ nhi, hai mỹ nhân kia đẹp tựa thiên tiên, ngươi nói ta nên chọn người nào trước?”

Tên đồ nhi ấy cười dâm đãng nói: “Nữ tử kia quả nhiên có chút nhan sắc, nhưng còn vị công tử kia một thân võ công cường tráng, tuổi lại trẻ, có mùi vị khác lạ một phen ……”

Hai tên đạo sĩ nhìn nhau cười gian.

Ta thật sự nhịn không được, ngẩng đầu nhìn Ôn Hựu: “Ta vẫn không rõ, bọn hắn rốt cuộc như thế nào muốn ngươi? (=)))))) Ngươi rõ ràng cùng bọn hắn giống nhau, là nam nhi mà!”

Ôn Hựu mặt trầm xuống, ước chừng là nhìn thấy vẻ mặt chân thành lẫn nghi ngờ của ta, tính tình hắn lại phát tác, cắn răng mắng: “Ngu xuẩn, ngươi cùng heo đều giống nhau cả!”

Con mẹ nó a!!!!! Ta thực ủy khuất.

_____

Tứ chi dần dần vô lực, đầu cũng trở nên nặng nề……

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi, Ôn Hựu, ta kinh nghiệm giang hồ rất ít. Nếu như ngươi có thể chạy đi, nhớ kêu cha tới báo thù cho ta!” đầu của ta không khống chế được tựa vào trên bả vai hắn.

Hắn thấp giọng ừ một tiếng.

Mắt có chút mơ hồ, ta bỗng nhiên nghĩ đến, hỏi: “Dù sao cũng cùng nhau gặp nạn, ngươi thành thật nói cho ta, ngươi cũng là mới vào võ lâm?”

Hắn đóng hai mắt lại, chậm rãi gật đầu, mặt lại có chút đỏ.

Nhìn khuân mặt hắn đỏ ửng hoà dịu, ta lập tức tâm tình cũng đỡ lo âu.

“Ngươi ở môn phái nào?”

“Lương Châu Vô Cực Môn.”

Ta tự nhiên nảy sinh lòng ngưỡng mộ — chẳng phải là Lương Châu nổi danh trăm năm võ công danh môn.

Nhìn hắn bộ dạng bình tĩnh, ta lại nhịn không được cười khổ nói: “Như thế cũng tốt, ta lần này gặp hoạn nạn, vị trí Võ Lâm minh chủ liền bớt đi một người tranh đoạt!”

Hắn đột ngột mở to mắt nói: “Là hai người.”

Ta ngẩn ra, Lương Châu môn phái vì sao tới tranh chức Giang Đông minh chủ?

Nhìn căn phòng dần dần tràn ngập khói trắng, ta than thở: “Trong chốn Võ lâm mọi người đều kỳ vọng vào hai thanh niên chúng ta, như vậy lại bị rơi vào tay mấy tên yêu đạo này, thật là nhân thần công phẫn! *

* Nhân thần công phẫn: cả người và thần đều phẫn nộ, chỉ những việc không thể chấp nhận được.

https://thuviensach.vn

“Nhìn không ra ngươi tuổi còn trẻ khẩu khí cũng lớn thật. Có điều….” trên mặt hắn lộ ra một chút tươi cười: “Sẽ không nhân thần cộng phẫn, có người tới cứu chúng ta.”

“A! Tha mạng!” Ngoài cửa mơ hồ truyền tới tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác của nhóm đạo sĩ Ta kích động nắm lấy tay áo hắn.

Một chưởng phong xẹt qua, khói trắng dần dần tán đi.

Một nam tử cao lớn mặc trang phục võ sĩ màu xám, trong tay cầm thiết thương, đứng trước mặt chúng ta.

“Các ngươi chịu khổ rồi.” Hắn nói, đường nét sắc bén trên khuôn mặt, nở rộ ấm áp ý cười. “Ta là Hạ Hầu Dĩnh.”

Ta ngẩn ngơ.

Ôn Hựu lộ ra thần sắc tôn trọng hiếm thấy, chắp tay nói: “Đa tạ ơn cứu mạng!”

Hạ Hầu Dĩnh nhìn ta, lộ ra vui mừng tươi cười: “Hoằng Nhi, ta là sư thúc ngươi.”

Ôn Hựu kinh ngạc nhìn về phía ta.

Ta biết, Hạ Hầu Dĩnh, là tiểu sư đệ của mẹ ta. Người mẹ ta thường xuyên nhớ mong, còn cha lại không thích hắn.

Mà bây giờ, Hạ Hầu Dĩnh được công nhận là đệ nhất võ công dưới triều Đại Tấn Môn hạ đệ tử người không nhiều, chỉ có hai mươi bốn người, nhưng đều thân thủ cao cường, có thể chống lại thiên quân vạn mã, khiến võ lâm người người thèm nhỏ dãi, người người lại khiếp sợ.

Nhưng đáng tiếc hắn sớm tuyên bố, chính mình sẽ không làm Võ Lâm minh chủ.

https://thuviensach.vn

Ta cảm thấy người này có tính cách rất đáng trọng.

“Hạ Hầu thúc thúc!” Ta hành lễ.

———

Hạ Hầu thúc thúc, quả thực là đại hiệp trong đại hiệp.

Kiến Khang vốn không phải thế lực phạm vi của người, nhưng hắn nghe nói có nhiều nữ tử mất tích, liền rút ra lực lượng truy xét, tra thẳng đến Tiên Quan này.

Nhìn xem thuộc hạ của Hạ Hầu thúc thúc làm việc, năm người phong tỏa các đường chính xuống núi, hai người phóng hỏa tại kho thuốc, hai người khác nghĩ cách cứu các cô nương kia xuống núi, hai người dẫn dắt người của quan phủ tới đây, còn ba người đem trói tất cả đạo sĩ bắt được.

Không như ta và Ôn Hựu, vừa ra tay liền thành công.

Ta cùng Ôn Hựu sau khi khôi phục thể lực, rất cung kính trợ giúp Hạ Hầu thúc đem tất cả mọi chuyện xử lý thỏa đáng, hắn cũng thấp thoáng lộ ra ra ánh mắt khen ngợi.

Nhìn người nhà của các nữ tử khóc như thiên thưởng địa (trời đoạt đất) đem người dẫn đi, ta bỗng nhiên cảm thấy, từ lúc ta xuống núi hôm nay mới là ngày khoái hoạt nhất.

Hơn nữa nữ tử mặt trái xoan trước mắt, lại là con gái của Cao thị lang, lần này đám đạo sĩ kia, khẳng định không dễ dàng gì.

Hạ Hầu thúc thúc trầm ngâm chốc lát, nói: “Hoằng Nhi, thúc thúc có một lời muốn nói, có thể hay không nhường noãn tâm châu cho ta?”

“Được.” Ta dứt khoát nói.

https://thuviensach.vn

Một bên Ôn Hựu trầm mặc, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ta.

Hạ Hầu lộ ra ra tươi cười: “Ngươi không hỏi thúc thúc vì sao muốn sao?”

“Thúc thúc cũng không hỏi, ta vì sao cướp noãn tâm châu này!”

Hạ Hầu gật gật đầu: “Một đồ nhi của ta vì bắt hải tặc, bản thân bị trọng thương, châu tử này, là để cứu tính mạng hắn.”

“Châu tử tồi tệ này làm sao so được với tính mạng của một đại hiệp sĩ. Châu tử đang ở trên người tỳ nữ của ta, đêm nay sẽ đưa qua cho ngươi.”

Hạ Hầu thúc có chút vui sướng an ủi, cầm tay của ta, cảm thán: “Giống, thực giống! Trong ngoài đều đẹp, trung can nghĩa đảm!”

Ta có chút thương cảm với hắn. Kỳ thật ta biết, lúc tuổi còn trẻ, hắn vô cùng thích mẹ ta, vốn là thanh mai trúc mã, lại bị cha ta một cước chặn ngang. Chuyện cũ này, là “ vũ lâm phong thanh” năm xưa thường xuyên đề cập.

Hạ Hầu đi xa, Ôn Hựu nãy giờ ôm kiếm đứng ở một bên đi đến trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống nói: “Nha đầu, ngươi hắn là không quý trọng hạt châu kia đi?”

Ta vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cũng không phải.”

Hắn nhíu mi lại: “Vậy thì vì cái gì?”

Ta ngượng ngùng cười cười: “Nếu ngươi nói cho ta, đám đạo sĩ kia rốt cuộc muốn làm gì ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biết, ta vì sao chịu đem châu tử giao cho hắn.”

Hắn biến sắc, nắm lấy kiếm, đầu cũng không quay lại rời đi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi không nói cho ta, ta cũng có thể đi hỏi người khác!” Ta ở phía sau hắn lớn tiếng nói, Tiểu Lam chắc sẽ biết đi.

Thân hình hắn hơi cứng lại, lại trực tiếp thi triển khinh công nhanh chóng lướt đi.

-_____

Khi ta trở lại khách sạn, đã là lúc nửa đêm.

Đẩy cửa phòng ra, Tiểu Lam vẻ mặt kinh hỉ, đầy nước mắt nhào tới: “Tiểu thư, cô khiến em lo lắng chết!”

Nàng không tìm thấy ta, từ chỗ Lão Tôn biết ta đến Tiên Quan, nàng lại vào không được. Sau đó nghe nói Tiên Quan bị quan phủ niêm phong, sợ muốn chết.

“Tiểu thư, có phải là cô đi Tiên Quan gây rắc rối, quan phủ đến bắt người?” Nàng nước mắt lưng tròng nói.

“Mẹ nó!” Ta nghênh ngang nằm xuống giường, hôm nay cũng thật mệt mỏi: “Yên tâm, tiểu thư nhà ngươi hôm nay đi làm việc thiện.”

Nàng đang muốn hỏi tiếp, ta chợt nhớ tới xoay người đứng lên: “Tiểu Lam, nam tử như thế nào bắt nạt nam tử?”

“A?” Nàng há to mồm.

“Chính là, nam tử như thế nào khinh bạc nam tử?” Sờ? Hôn? Ôm?

Tiểu Lam trong ánh mắt loé lên tia sáng chói mắt (hủ nữ trá hình), nàng cười mắng: “Tiểu thư, thẹn chết đi, cô như thế nào nói ra được?”

Nàng lại gần, thì thầm một hồi. Ta nghe xong vừa sợ vừa kinh, đỏ mặt tía tai.

https://thuviensach.vn

Có thể sắc mặt ta rất khó nhìn, Tiểu Lam cân nhắc nửa ngày, hỏi: “Tiểu thư, chẳng lẽ cô ở trên núi gặp được diễm sự?”

“Nói vớ nói vẩn!” Ta chững chạc đàng hoàng mắng.

“Diễm sự” hai chữ này, lại làm cho đầu óc ta lần nữa hiện lên bộ dáng Ôn Hựu lúc bị cột trên giường……

“Tiểu thư!” Tiểu Lam hướng ta thét một tiếng thê lương chói tai: “ Thần sắc của cô thật yindang quá đi!” (Yindang: Dâm đãng—nguyên văn của tác giả.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ôn Kiệu

Ngày thứ hai, hộ vệ của Lâm Phóng lại tới.

“Tiểu Lam, nhận lấy thiệp đi.” Ta hướng nàng nói.

“Tiểu thư, lần này hắn đến không phải đưa thiệp.” Tiểu Lam đem tên hộ vệ kia kéo đến trước mặt ta.

“Chiến tiểu thư, công tử nhà ta mấy ngày gần đây đang bận chuẩn bị cho đại hội võ lâm, nên bảo tiểu nhân tới thông báo một tiếng, sau võ lâm đại hội mới tiếp kiến tiểu thư được.” Tên hộ vệ vẻ mặt đơn thuần chất phác nói.

Lâm Phóng thân thể gầy yếu, còn chuẩn bị được gì cho đại hội võ lâm? Khẳng định lại bị Cố gia đem ra làm chiêu bài dùng.

Ta gật gật đầu: “Đã biết.”

“Công tử sai tiểu nhân đưa tới một ít quà tặng, mời tiểu thư nhận lấy.”

Ta mở ra bao đồ, là một ít quần áo.

Một bộ quần áo màu lam, bộ còn lại màu trắng, cổ tay thêu hoa lá xanh đỏ, dải lụa mềm mại tinh tế. Cả hai đều do loại vải thượng đẳng dệt thành.

https://thuviensach.vn

Còn có mảnh lụa màu đen để thắt lưng.

Váy kia bên dưới cực kỳ rộng rãi, cũng không giống quần lụa mỏng bình thường nhiều tầng tầng lớp lớp, rất thích hợp cho người luyện võ mặc.

Nhịn không được ta liền mặc thử một chút. Vai, thắt lưng, chân… lại cực kỳ vừa vặn, không thừa một phần, không thiếu một phân.

Tiểu Lam một trận kinh hô: “Lâm công tử ánh mắt thật tốt, kích thước không sai tí nào. Tiểu thư, cô hãy tha thứ cho hắn đi!”

Nói thừa, đương nhiên không sai tí nào, hắn ngày đó đã sờ soạng qua rồi còn gì!

Xuất thân sơn dã như ta, chưa hề có được mặc qua quần áo đã đẹp đẽ lại thực dụng như vậy.

Ta nói: “Được rồi, nể mặt ngươi, ta liền tha thứ cho hắn lần này.”

-_____

Tên hộ vệ kia đi không được lâu thì lại có người đến đưa thiệp, trên thiệp là nét chữ mạnh mẽ phóng khoáng: “Ôn Kiệu.”

Thái tử con vợ lẽ, Kiến Khang danh sĩ — Ôn Kiệu.

Cũng là cha Ôn Hựu.

Ta khép tấm thiệp lại: “Tiểu Lam muốn gặp Ôn công tử không?”

Tiểu Lam ánh mắt sáng hẳn lên, rất nhanh ném xuống bộ quần áo đang cầm trên tay, gật đầu như băm tỏi: “Muốn! Muốn! Muốn!”

“Nhưng ta sẽ không dẫn em đi!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam lại giả bộ đáng thương liên tục hứa hẹn: “Về sau mọi chuyện đều nghe theo tiểu thư, sau này tiểu thư có sai em đi trộm bảo bối của lão gia cũng tuyệt đối không chối từ.”

Ta hài lòng gật đầu, vui vẻ dẫn nàng đi đến Ôn phủ.

Bộ đồ mới mặc vào luyến tiếc không nỡ cởi ra, nên ta dứt khoát trực tiếp mặc vậy đi. Một đường có không ít người ánh mắt kinh ngạc nhìn ta, Tiểu Lam không quên mua một cái đấu lạp cho ta đội, đến Ôn phủ mới tháo xuống.

Khi đến Ôn phủ, Ôn đại nhân cùng ba đứa con của hắn đang ăn cơm.

Thấy chúng ta, bốn người đều ngẩn người, đặc biệt là Ôn Hựu, biểu tình dường như gặp quỷ — hắn nhất định là không nghĩ đến, một ngày kia ta sẽ trở thành thượng khách của cha hắn! Ha ha ha!

Ôn đại nhân vung tay hướng ta nói: “Chiến cô nương có muốn dùng cơm trưa?”

Thế là ngồi xuống, vùi đầu ăn cơm.

Vịt hoa quế, rõ xào rau ngải, canh trứng gà, dưa muối, canh huyết vịt. Đồ ăn đơn giản, hương vị lại thượng hảo.

Ăn xong, Ôn đại nhân bàn tay lại vung lên, ba nhi tử trầm mặc không nói một tiếng, rời khỏi bàn. Ta sáng tỏ thông suốt — khó trách Ôn Hựu lại trầm mặc ít lời như vậy, gia giáo thật chặt.

“Chiến cô nương trước kia có từng tới Kiến Khang?” Ôn đại nhân giọng nói không nhanh không chậm, khiến ta như tẩm gió xuân.

“Không có, đây là lần đầu tiên ta rời khỏi nhà.” Ta cung kính hồi đáp.

https://thuviensach.vn

Ôn đại nhân bỗng nhiên đứng lên, hướng ta vái lạy: “Ngươi đã cứu tánh mạng của khuyển tử, ta đây cảm kích khôn cùng!”

Ta có chút kinh ngạc, thì ra Ôn Hựu không có đem thực tình nói cho cha hắn.

Bất quá ai làm người đó gánh: “Ôn đại nhân, ngươi sai rồi. Là ta đã hạ dược Ôn Hựu trước, mới khiến cho hắn bị đạo sĩ kia bắt đi. Sau đó cũng là Hạ Hầu Dĩnh thúc thúc đã cứu chúng ta.”

Ôn đại nhân tựa hồ chẳng hề kinh ngạc, ánh mắt chợt lóe lên, nói: “Tử Tô hắn bị ngươi hạ dược, là hắn sơ ý; mà ngươi cứu hắn trên tay tên đạo sĩ kia, lại cũng là sự thật.”

Tử Tô?

Ta ở trong lòng mặc niệm này hai chữ. So với tên kia dễ nghe hơn nhiều.

“Ôn đại nhân lòng dạ thực là rộng rãi.” Ta nói: “Ta thực sự không quan tâm. Về sau nếu như có việc cần nhờ đến Chiến gia, cứ mở miệng. Đương nhiên, không phải là việc thương thiên hại lý* gì, Chiến gia sẽ dốc hết sức.”

*Thương thiên hại lý: Chỉ những việc xấu xa, tàn nhẫn không tính người.

Trước kia ta rất hâm mộ cha, có thể cực kỳ hào hùng nói với mọi người: “Về sau nếu như cần Chiến gia giúp chỉ cần mở miệng.” Vân vân, thật sự là rất có mặt mũi.

Hôm nay đến ta nước chảy thành sông — xem ra chính mình càng lúc càng thích hợp làm môn chủ.

https://thuviensach.vn

Ôn đại nhân lại ngẩn người, bỗng nhiên ha ha cười: “Ngươi nha đầu này, thực thú vị. Yên tâm, bản quan là người đầu đội trời chân đạp đất, trung quân ái quốc, tuyệt đối sẽ không khiến ngươi làm những việc thương thiên hại lý.”

“Người nhà người có khỏe không?” Ôn đại nhân cười được hiền lành, khiến cảm tình của ta tăng gấp bội, nên đem sơ qua tình hình trong nhà nói ra.

Cuối cùng, Ôn đại nhân thở dài: “Nhân sĩ giang hồ tiêu diêu tự tại. Không giống như chúng ta thân tại triều đình, muôn vàn tục sự quấn thân!” (ý chỉ những điều tầm thường dây dưa).

“Cũng không phải.” Ta cau mày nói: “Ta cũng có rất nhiều lo sầu, cũng có rất nhiều tục sự quấn thân a.”

Võ lâm đại hội, Lâm Phóng, còn có con trai ngươi, không phải đều là chuyện rắc rối sao?

Võ lâm đại hội phải mặc váy này, cũng là chuyện buồn a!

Ôn đại nhân hiền lành nhìn ta: “Ngươi là đứa bé ngoan. Nghe nói ngươi đem noãn tâm châu cho Hạ Hầu Dĩnh?”

“Đúng.” Lẽ nào Ôn đại nhân cũng muốn châu tử?

Không ngờ hắn lại nhìn ta khen ngợi, nói: “Hạ Hầu đại hiệp là nghĩa sĩ Đại Tấn ta, năm gần đây giết rất nhiều hải tặc, tội phạm chạy trốn, lại tiếp tế rất nhiều cho dân chúng nghèo khổ. Hắn muốn bảo vật ấy, nhất định là có nơi để trọng dụng. Ngươi làm rất tốt.”

Nhưng đại bá à, con trai ngươi cũng cùng ta đoạt lấy châu tử a!

Oan gia nên giải không nên kết, thôi thì không nói.

https://thuviensach.vn

Hàn huyên nửa buổi, Ôn đại nhân tỏ vẻ buổi tối hắn còn có công vụ, nên ta đứng dậy cáo từ.

Hắn cũng không giữ lại, chỉ là mỉm cười nói ta chuẩn bị đại hội võ lâm cho tốt, rồi cho hạ nhân gọi Ôn Hựu đến tiễn ta.

Nhìn dáng vẻ theo lí tự nhiên tiễn khách của hắn, ta thật sự nhịn không được: "Ôn đại nhân, ngài hôm nay kêu ta tới, không còn chuyện gì khác sao?"

Trên mặt hắn tràn ra ý cười. Nói thực, tuổi hắn không đến bốn mươi, cười rộ lên vẫn thực là anh tuấn.

"Thanh Hoằng cho rằng ta có mục đích gì?"

Ta buông tay: "Ta vốn cho là, ngài muốn mượn sức ta."

Hắn lại muốn cười, ta vội nói: "Tốt xấu gì ta cũng là con gái độc nhất của Chiến gia, Hạ Hầu Dĩnh lại là sư thúc ta, nghĩ đến mượn sức của ta cũng rất bình thường. Không cần ngại ngùng."

Hắn thu lại ý cười, nghiêm túc nói: "Thanh Hoằng, ngươi có biết thế lực võ lâm hiện nay?"

Ta ngẩng đầu, vừa lúc thấy Ôn Hựu vừa lúc đi vào.

Ta cất cao giọng nói: " Võ lâm hiện nay, tranh đoạt vị trí Võ Lâm minh chủ có bốn người. Mạnh nhất là đứng đầu Kiến Khang – Như Ý môn, chưởng môn Tiết Phàm Duẫn nghe nói võ công đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần, đệ tử của hắn đông đảo, lại cùng với quan phú Kiến Khang kết giao bền vững, thế lực to lớn. Thứ hai là Lương Châu Vô Cực Môn, Ôn Hựu bỗng nhiên quật khởi võ lâm Tân Tú, nghe nói võ nghệ ở Vô Cực Môn xếp hàng thứ nhất, vì sao lại trở về Giang Nam võ lâm thật không rõ. Sau đó là Kinh Châu Chiến gia ta. Cuối cùng là Đông Nam Yên Chi giáo. Giáo

https://thuviensach.vn

chủ Trầm Yên Chi am hiểu dùng độc, mị thuật, khinh công, nhưng võ nghệ lại bình thường. Ôn đại nhân, ta nói có đúng hay không?"

Kỳ thật ta là cố ý ở trước mặt Ôn Hựu khoe khoang, quả nhiên thần sắc hắn khẽ động.

Thực cho rằng ta ngốc ư, mấy tin tức này, hôm qua trên "vũ lâm phong thanh" đều viết rành mạch rõ ràng!

Ôn đại nhân cười gật đầu. Ta nhận lấy khích lệ, tiếp tục: "Mà lần này phát ra võ lâm triệu tập lệnh, là Tôn Ngô: Võ Lâm minh chủ truyền nhân – Lâm Phóng Lâm Văn Tuyền. Sau lưng ủng hộ hắn, là Giang Nam sĩ tộc Cố gia. Cố gia muốn chính mình tuyển ra một Võ Lâm minh chủ vừa lòng đi? Thế nhưng ta cùng bọn họ cũng không có giao tình gì."

Ôn đại nhân nói: "Thanh Hoằng nói rất đúng, nói rất thú vị, ngày ấy tranh đoạt noãn tâm châu, chính là đại đệ tử của Như Ý môn, Tử Tô, ngươi và Trầm Yên Chi tất cả đều trong một buổi tối đụng phải. Người trong võ lâm, đem noãn tâm châu này tranh đoạt, cũng chính là coi như điềm báo của việc tranh đoạt vị trí Võ Lâm minh chủ. Lại không ngờ đến, noãn tâm châu rơi vào tay nha đầu trước sau không coi trọng vật ấy như ngươi."

Thì ra là thế, đêm đó đại hán xa lạ, nữ tử thướt tha, lại là đại đệ tử của Như Ý môn và Yên Chi giáo giáo chủ! Người nào cũng là lai lịch lớn, đại nhân vật! Ta ngày đó cũng thật là, không biết không sợ a!

"Ôn đại nhân, không dấu gì, ta thật ra đánh không lại con trai ngài." Ta thành thật nói: "Đêm đó thắng hắn thực sự là may mắn."

Ôn đại nhân lắc đầu: "Người thắng làm vua, người thua làm giặc. Ngươi cầm được noãn tâm châu đó là bản lĩnh của ngươi."

Ta càng ngày càng thích Ôn lão tử.

https://thuviensach.vn

Ôn đại nhân nghiêm mặt, nói: “Nha đầu, nếu thực luận mục đích, bản quan chỉ có một: Ngày nào đó nếu ngươi giành được vị trí minh chủ, hi vọng ngươi lấy thiên hạ muôn dân làm trọng, trung với triều đình, trung với Đại Tấn! Nếu là con trai ta may mắn đứng thứ nhất, hi vọng ngươi giúp hắn giúp một tay, trung nghĩa chính khí, võ lâm thống nhất!”

Ta im lặng chốc lát, cúi người thật sâu: “Được!”

“Tử Tô, ngươi dẫn Thanh Hoằng đi dạo quanh thành Kiến Khang một chút”. Lại quay sang ta: “Nha đầu, vừa rồi ngươi nhắc tới Giải (cua) xác bánh nướng, Vũ Hoa trà, để Tử Tô mua cho ngươi.” Vẻ mặt hắn trầm tĩnh, rất cung kính nói: “Vâng.”

Ôn đại nhân nhẹ nhàng phất tay áo rời khỏi.

Ta có chút khẩn chương nhìn Ôn Tử Tô.

Hắn liếc nhìn ta, chậm rãi mở miệng: “Nhìn không ra, ngươi còn có thể đem những thứ viết trong “vũ lâm phong thanh” nói ra một chữ cũng không sai.”

Ta biểu tình mạc danh kỳ diệu: “Thiên văn chương ấy…… thật ra là do ta viết a!”

Lần này đổi lại là hắn giật mình, bán tín bán nghi nhìn ta.

Thôi, không đùa hắn nữa: “Ôn Tử Tô, ta lừa ngươi.”

———

Ngã tư đường, hai bên nhà cửa san sát, cửa hàng đèn đuốc sáng trưng, đường phố người đến kẻ đi ồn ào náo nhiệt cực kỳ.

Tiếng đàn sáo du dương uyển chuyển từ phía nam sông Tần Hoài truyền tới, pha lẫn tiếng nữ tử trêu đùa nhau.

https://thuviensach.vn

Trong đêm tối ở Kiến Khang, tựa như tiếng ai oán của nữ yêu tinh xinh đẹp.

Nhờ hồng phúc của Ôn đại nhân, ta cùng Ôn Tử Tô im lặng đi dạo ở trong thành, không ai nói một lời, lòng tràn ngập biểu tình bất đắc dĩ.

Hắn hôm nay mặc một bộ kim quan hắc bào, ống tay áo rộng rãi buông lỏng, cổ áo cũng đai trắng nạm vàng, sắc mặt hắn như ngọc, mặt mày sinh động.

Chúng ta cứ im lặng đi như vậy cũng được một nén nhang, đã có không ít người quay đầu nhìn.

“Ôn Tử Tô, có một ông cụ đang nhìn chúng ta.” Ta hảo ý nhắc nhở.

Ánh mắt hắn bao hàm khinh bỉ cùng khinh thường liếc nhìn ta, tiếp tục bước đi.

Ta……

Vẫn là Tiểu Lam biết điều, mua cho chúng ta hai cái mặt nạ yêu quái.

Ôn Hựu cau mày nhìn mặt nạ, nhưng vẫn tiếp nhận lấy nó đội lên đầu.

Bờ sông Tần Hoài.

Giải xác bánh nướng màu vàng óng, nhân bằng đậu, vỏ bánh vừa mềm vừa xốp……

Ôn Hựu khóe miệng chậm rãi tràn ra ý cười: “Nha đầu, sức ăn của ngươi mạnh hơn cả võ nghệ.”

Trong miệng tràn ngập hương vị thập cẩm của bánh nướng, không thể lên tiếng phản đối, ta xấu hổ đỏ bừng mặt, một chưởng hướng hắn đánh đến

https://thuviensach.vn

— hắn khó có được một trận cười lớn, đột ngột từ mặt đất nhảy lên, vọt đến bên thuyền nhỏ cách đấy ba trượng.

Lại nghe được một thanh âm hùng hậu cười nói: “Hoằng Nhi, Ôn thiếu hiệp, lại gặp nhau!”

Trong lòng ta đột nhiên vui vẻ, chỉ thấy mặt nước lăn tăn rộng rãi trải rộng trên mặt sông, một chiếc thuyền hoa lớn chậm rãi chạy lại. Trước mũi tàu một người dáng vẻ thẳng tắp, đứng phía sau là bảy, tám hắc y nhân trẻ tuổi.

Đúng là Hạ Hầu Dĩnh thúc thúc!

“Cố ý mời không bằng ngẫu nhiên gặp, lên thuyền đi!”

———-

Qua ba tuần rượu.

Cùng ngồi với Hạ Hầu thúc thúc là hai người đệ tử đã ngã xuống, ta hơi ngà ngà say, Ôn Hựu so với ta cũng không khá hơn bao nhiêu, đem luôn mặt nạ của ta túm lấy, một người mang hai cái hắn cũng không chê nóng.

Chỉ có công lực sâu không lường được Hạ Hầu Thúc thúc, càng uống hai mắt càng thanh tỉnh.

Kỳ thật, từ khoảnh khắc đầu tiên bước lên thuyền hoa, ta đã cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này thừa dịp chếch choáng say, nhịn không được ta liền nói: “Hạ Hầu thúc, không nghĩ đến người cũng sẽ tới sông Tần Hoài.”

Hạ Hầu thúc là hiệp khách chân chính. Hiệp khách như vậy, trong ấn tượng của ta phải là bố y giản thực, thanh tâm quả dục. (quần áo giản dị, ăn uống đơn giản, tâm hồn trong sáng, hạn chế ham muốn).

https://thuviensach.vn

Không giống Hạ Hầu thúc hiện tại, bỏ đi trang phục võ sĩ, một thân trường bào màu trắng, tay nắm tách trà, dáng vẻ biếng nhác mà thanh thản, còn có mấy phần khí chất của phú quý vương hầu.

Hạ Hầu thúc khe khẽ mỉm cười: “Ta thuở nhỏ, từng cùng mẫu thân ngươi nhiều lần đi qua nơi đây.” Trong mắt, dường như xẹt qua một chút buồn bã.

Không nghĩ đến mị lực của mẹ, trải qua mười sáu năm triền miên không dứt …… Không hổ là mẹ ta.

Có chút không đành lòng nhìn hắn cô độc — không nói điều không vui nữa.

“Hạ Hầu thúc thúc, ngươi vì sao không đi tranh đoạt vị trí Võ Lâm minh chủ?” Ôn Hựu khó khăn lắm mới nói chen vào được.

Hạ Hầu thúc uống một cốc, cất cao giọng nói: “Các ngươi nói, làm Võ Lâm minh chủ, cần nhất là gì?”

“Võ nghệ.” Ta cướp câu trả lời. Ôn Hựu lại cẩn thận trầm mặc.

“Tử Tô, ngươi cũng cho rằng như thế?” Hạ Hầu mỉm cười nhìn hắn.

“Lòng dạ son sắt.” Ôn Hựu nói: “Còn cần mưu lược.” Khi hắn nói những lời này bộ dạng rất giống cha hắn, có chút chính trực, lại có chút kiêu ngạo.

Hạ Hầu thúc hai mắt sáng ngời, khen ngợi nhìn hắn: “Lời này thật giống lòng ta.” Hắn nghiêm mặt, lại nói: “Triều đình hiện nay, an phận tại Giang Đông, thế nhân đều nói, vương trên ngựa nắm thiên hạ. Bên ngoài Đại Tấn, bắc có Triệu quốc, như hổ rình mồi, tây có Thành quốc, chờ cơ hội mà động.”

https://thuviensach.vn

Hắn bỗng nhiên đứng lên, xúc động: “Thiên hạ rộng lớn như thế, bây giờ võ lâm, không còn giống trước đây. Triều đình hỗn loạn như thế, người nắm giữ chức võ lâm minh chủ, cần có nhiệt huyết dốc hết sức giúp đỡ Tấn Thất! Võ lâm như rắn mất đầu, Võ Lâm minh chủ, phải là người có tài trí mưu lược, mới có thể nhất thống thiên hạ cùng võ lâm chí sĩ!”

Hắn xoay người, hướng về chúng ta: “Ta tự biết, bản thân mưu lược tài trí không đủ, hơn nữa ta cũng đã già. Hai ngươi tuổi còn trẻ, võ công trên giang hồ cũng thuộc hạng nhất hạng nhì, đều võ học kỳ tài. Chỉ mong các ngươi tận trung báo quốc, xây dựng nên công lao sự nghiệp!”

Ôn Hựu đối với Hạ Hầu Dĩnh càng thập phần kính nể.

Ta lòng nhiệt huyết sôi trào lại nở gan nở ruột xen vào tâm tình, run giọng thăm hỏi: “Cái ấy…… Thúc thúc, ngươi thực cảm thấy ta là một võ học kỳ tài?”

Hạ Hầu thúc cư nhiên bị nghẹn rượu, vội nâng chung trà lên uống từng ngụm lớn.

Ôn Hựu bỗng nhiên lại gần bên tai ta nói: “Lỗ tai của ngươi thật biết chọn lời nói để nghe.” Ta nghiêng đầu, liền thấy đôi mắt hắn dưới năm tầng màu của mặt nạ yêu quái, là một đôi con ngươi đen nhánh lóe sáng.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Rơi Xuống Nước

Ôn Hựu bỗng nhiên lại gần bên tai ta nói: “Lỗ tai của ngươi thật biết chọn lời nói để nghe.” Ta nghiêng đầu, liền thấy đôi mắt hắn dưới năm tầng màu của mặt nạ yêu quái, là một đôi con ngươi đen nhánh lóe sáng.

Gần…… Quá gần ……Bỗng…

“Sư phụ!” Một tiếng kêu dồn dập truyền đến, sau đó là một đệ tử của Hạ Hầu Dĩnh đẩy cửa nhỏ của thuyền hoa ra, xông vào.

Ta cùng Ôn Hựu không hẹn mà cùng di chuyển thân thể ra xa, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

“Chuyện gì?” Hạ Hầu thúc thúc nhíu mày.

Đệ tử kia sắc mặt có chút cổ quái quỳ xuống: “Sư phụ…… Cao tiểu thư lại tới.”

Cao tiểu thư?

Ngoài cửa, mặt nước sâu tối mơ hồ có thể thấy được một con thuyền nhỏ dần dần tới gần.

https://thuviensach.vn

Hạ Hầu thúc vội đứng lên "Loảng xoảng." Tay áo khẽ động khiến chiếc cốc trên bàn rơi xuống, sắc mặt lại có chút kinh hoảng thất thố.

Kinh hoảng thất thố?

Thiên hạ đệ nhất võ công, đại hiệp của toàn võ lâm – Hạ Hầu Dĩnh lại kinh hoảng thất thố?

Rốt cuộc là vị Cao tiểu thư nào? Lai lịch hắn là rất lớn đi?!

Nhưng hắn trong nháy mắt đã khôi phục lại bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm nghị hướng về chúng ta nói: "Ta chợt nhớ đến mình còn có việc gấp, các ngươi cứ tự nhiên, hẹn võ lâm đại hội gặp lại! Cáo từ!"

Hạ Hầu Dĩnh khinh công tuyệt đỉnh, chớp mắt đã đạp nước đi xa.

"Ôn Tử Tô, Cao tiểu thư là người nào lại có thể đem Hạ Hầu thúc thúc dọa như thế? Ngươi có biết không?" Ta hướng Ôn Hựu hỏi.

Ôn Tử Tô cười một cách cao thâm khó lường: "Nếu như ta đoán không sai……"

"Hạ Hầu đại ca!" Một nữ tử mặt trái xoan, thanh tú thoát tục đứng trước mặt chúng ta, đến khi nhìn rõ bên trong phòng chỉ còn lại hai người mà không phải là Hạ Hầu đại ca của nàng thì thần sắc không che dấu được thất vọng: "Lại chạy!"

Cư nhiên là nữ tử — ở Tiên Quan được cứu ra, con gái của Cao Thị Lang.

Nhìn nàng chẳng qua so với ta lớn hơn một, hai tuổi, như thế nào lại cùng Hạ Hầu thúc thúc?

"Cao tiểu thư? Sư thúc ta nghe nói ngươi tới, liền đạp nước nhanh chóng đi rồi." Ta cười hì hì nói: "Có chuyện gì vậy? Hắn nợ tiền ngươi?"

https://thuviensach.vn

“Hắn là sư thúc ngươi?” Cao tiểu thư đỏ mặt hướng ta nói, nhưng lại tiếp tục cắn răng dậm chân nói: “Chiến cô nương, ta thích sư thúc ngươi. Nhưng hắn không chịu cưới ta!”

———————

Cao tiểu thư rời khỏi.

Ta thật không ngờ đến, một người xuất thân danh môn, tính tình dịu dàng như nước – Cao tiểu thư, lại thích đại anh hùng bần hàn, sư thúc của ta.

Trước mắt ta tựa hồ hiện ra biểu tình của mẹ sau khi biết sư thúc cùng Cao tiểu thư thành thân, vui mừng mà khóc; bộ dạng của cha khi biết tình địch rốt cục chịu buông tha, thở phào nhẹ nhõm.

“Ôn Tử Tô, kỳ thật ta cảm thấy Cao tiểu thư cùng sư thúc ta rất xứng đôi, ngươi thấy thế nào?”

Tay rót rượu của Ôn Hựu bỗng nhiên ngừng lại trong không trung, hắn quay đầu, lành lạnh nói: “Cao tiểu thư xuất thân sĩ tộc, gia tộc sẽ không đồng ý để nàng cùng Hạ Hầu Dĩnh thành thân.”

“Nhưng, sư thúc là thiên hạ đệ nhất võ công, ngay cả cha ngươi đều nói hắn là đại hiệp chân chính!”

“Thế thì làm sao?” Ôn Hựu cười lạnh nói: “Bọn hắn tuyệt đối sẽ không cho một nữ tử danh môn, gả cho dân thường, huống chi là người trong võ lâm?”

Ta không kiềm chế được giận giữ đứng lên nói: “Mắt chó coi thường người!”

Hắn biến sắc, bóc mặt nạ xuống: “Ngươi mắng cái gì?”

https://thuviensach.vn

Ta gằn từng chữ một: “Ngươi yên tâm, nữ tử bần hàn này, trong đại hội võ lâm nhất định sẽ thắng ngươi!”

Hắn đập bàn đứng dậy: “Không biết tự lượng sức mình!”

Ta “roạt” một tiếng rút ra bội kiếm, nhằm về hắn hất cằm lên: “Ôn Hựu, ta muốn cùng ngươi tỷ thí!”

Hắn lắc đầu, một bộ khinh thường động thủ, nói: “Muốn tỷ thí, đợi đến võ lâm đại hội đi. Ta hiện tại nếu đả thương ngươi, ngươi làm sao tham gia đại hội võ lâm? Ta vừa mới nói là bọn hắn, không phải……”

Lời của hắn, thành công khiến cho ta một dòng nhiệt huyết từ lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu.

Ta cao giọng cười, thi triển Công Vân Kiếm, thẳng tay đâm tới.

———————

Đêm đó, hai chúng ta dùng binh khí đánh nhau, kinh động cả sông Tần Hoài.

Hạ Hầu thúc thúc bỏ một số tiền lớn thuê thuyền hoa này, nhưng trong tiếng thét chói tai của Tiểu Lam, chúng ta đột ngột như từ dưới đất vọt lên đã trực tiếp đụng thủng đỉnh thuyền!

Chỉ có điều Hạ Hầu thúc thúc cùng Ôn gia bồi thường, giá trị không chỉ một con thuyền.

Bởi vì, thuyền, cùng với những người xem náo nhiệt trên thuyền, không thể nghi ngờ trở thành điểm dừng chân của hai chúng ta.

Nhưng người dân Kiến Khang thực là trời sinh bản tính lạc quan bao dung, ta mỗi lần giẫm lên một người, nghe được đều không phải là tiếng

https://thuviensach.vn

thét chói tai, mà là thanh âm kích động vui sướng của người nọ: “Ha ha! Giẫm ta! Là giẫm ta!” ==!!

Chỉ khi chúng ta đạp xuyên đỉnh thuyền hoặc sàn tàu của con thuyền nào đó thì chủ thuyền mới phát ra tiếng thét chói tai, tê tâm liệt phế: “Trời ơi! Hai vị đại hiệp, các ngươi đánh xong nhớ tới bồi thường a!”

Chúng ta đánh tới đánh lui.

Khi ấy là ta đã say, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên tràn đầy ủy khuất!

Vì sao ta xuống núi hơn hai tháng qua, hết bị hắn khi dễ lại đến Lâm Phóng bắt nạt?

Vì sao ta luôn nhớ đến cha mẹ cùng sư huynh đệ ở Kinh Châu xa xôi?

Vì sao sư thúc không tiếp nhận Cao tiểu thư?

Vì sao quán mì Tôn Ký tận ba đồng một chén mì?

Vì sao người trước mặt này bộ dạng so với ta còn tuấn tú hơn?

Vì sao ta luôn luôn lạc đường?

……

Đời người, thật là nhiều việc không như ý!

“Ôn Tử Tô, ngươi vì sao luôn luôn bắt nạt ta!” Ta chảy nước mắt, một chiêu kiếm dồn dập đâm đến cắm hắn.

Hắn linh hoạt né tránh lưỡi kiếm, bỗng nhiên có chút ngơ ngẩn nhìn ta, phi thân một chút đã đứng ở đuôi thuyền. Người trên thuyền một trận trầm trồ khen ngợi.

https://thuviensach.vn

Ta đuổi theo, đứng ở mũi thuyền thở dốc, miệng khô khốc.

Mặt nước an tĩnh.

Ước chừng tất cả nữ tử, công tử ở Tần Hoài, cùng với mấy nhóm tiểu thương, đều đang phán đoán xu thế thắng thua của chúng ta.

Đèn đuốc nhẹ nhàng thả trên sông Tần Hoài, tựa như hai mắt yêu tinh, mê mê mang mang, hàng vạn hàng nghìn ánh sáng rực rỡ.

Ta có chút buồn bã nghĩ, không biết Ôn Tử Tô có thể hay không đồng ý, đợi ta hướng nhà đò xin cho chén nước uống mới tiếp tục đánh?

Một trận sáo trúc đột ngột đánh vỡ an tĩnh trên sông Tần Hoài. Xa xa, có một chiếc thuyền lớn, cột buồm mang theo một dây tơ màu đỏ, tung bay trong gió.

“Hai – vị – đại – hiệp!” Là mấy nữ tử Tần Hoài, các nàng dùng giọng nói đặc biệt mềm mại yêu kiều, đồng thanh la lên, “Các – ngươi – đánh – qua – đánh – lại – chưa – dứt, không – bằng- ai – đoạt – được – dây – tơ – trước – liền – tính – người – đó – thắng.”

Mơ hồ truyền tới từng đợt tiếng cười mềm mại.

“Tốt!” trên bờ, trên thuyền mọi người trầm trồ khen ngợi, thanh âm rung động toàn bộ nam bắc sông Tần Hoài.

Ta liếc mắt nhìn Ôn Hựu.

Hai tròng mắt của hắn tối đen vốn đang nhìn chòng chọc dây tơ, lúc này quay đầu nhìn ta một cái, nở nụ cười.

Ta bỗng nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, toàn thân khoan khoái, tâm tình tối tăm thoáng cái đã bị quét sạch!

https://thuviensach.vn

Thắng bại, lần này sẽ phân rõ!

Hắn công phu tuy có mạnh hơn ta, nhưng muốn thắng ta cũng không phải dễ. Hơn nữa hôm nay ta mượn sự hưng phấn của rượu, cùng hắn đấu thật cân sức cân tài.

Hai chúng ta từ trên mặt nước đến trong không trung, nháy mắt đã tung ra mấy chiêu!

Cho đến khi tới gần chiếc thuyền lớn ấy.

Trên thuyền bỗng nhiên xuất hiện một tiếng kinh hô của nữ tử: "Công tử cố gắng!" thanh âm vang vọng cả thuyền lớn!

Ta không kiềm chế nổi tức giận, kiếm trong tay ngưng trệ!

Hắn bỗng nhiên cười lớn một tiếng: "Ngươi thua!" Dưới chân đạp nước càng nhanh hơn, thoáng một cái đã đáp ở trên thuyền. Tính hiếu chiến của ta càng tăng lên, theo ngay sát bên kia. Hắn hướng cột buồm nhảy vọt lên, phía sau lưng có sơ hở!

Ta phi thân lên, dẫm lên trên lưng hắn lao thẳng tới chỗ dây tơ……

Thắng lợi dường như nắm chắc trong tay!

Ngay tại tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, một thanh âm quen thuộc thình lình phá không gian yên tĩnh mà đến, ngữ điệu vô cùng thê lương, áp đảo tất cả tiếng ríu rít của đoàn oanh oanh yến yến kia, vang vọng cả sông Tần Hoài:

"Tiểu – thư, cô – không – biết – bơi!!"

Ta ngẩn ngơ.

https://thuviensach.vn

Trong đầu bỗng nhiên lóe ra một ý niệm không thích hợp thời điểm này: Tiểu Lam nàng vì sao luôn luôn có biện pháp, khiến ta hỗn loạn……vào những thời khắc mấu chốt.

Giọng nói kia lại tới nữa, ta chỉ biết trơ mắt nhìn Ôn Tử Tô hướng về phía dây tơ. Còn mình thì rơi xuống sàn tàu.

Không ngờ bởi vì phân tâm, sơ ý đạp trúng mép thuyền ẩm ướt bóng loáng.

Thực ra, ta không biết bơi……

Cứ như thế oanh liệt ngã vào trong nước.

_____

Ta săn thú, câu cá không gì không giỏi, ta là người mà Hạ Hầu đại hiệp cho là võ học kỳ tài, là võ lâm quật khởi Tân Tú, là người có khả năng tranh đoạt mạnh mẽ cho vị trí Võ Lâm minh chủ.

Nhưng ta lại không biết bơi…khụ…cái vấn đề này thật ra rất khó giải thích.

Cuối tháng chín, nước sông vừa lạnh vừa chát rót vào miệng vào mũi, khiến đầu óc của ta hoàn toàn thanh tỉnh, cũng khiến ta ở trong nước kinh hoảng lo sợ.

“Ùm…ùm…..” Ta mơ hồ nghe thấy tiếng người nhảy xuống nước, là ai tới cứu ta?

Ta chầm chậm chìm xuống dưới nước, dù có nội lực thâm hậu đến đâu, cũng không biết làm sao để thoát thân.

Một bàn tay mạnh mẽ bắt được eo ta, đem ta kéo lên khỏi mặt nước; tay kia, đem cơ thể ta cuốn lấy, ôm vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

Ta lúc này mới đem nước ở trong miệng ho ra.

Phun thẳng vào mặt hắn.

Ôn Tử Tô…… Mang vẻ mặt thâm trầm, nhìn ta.

Chung quanh hình như đang có rất nhiều người kêu la, ta nghe không rõ lắm.

Chỉ thấy dưới ánh trăng cả người hắn bị nước sông làm cho ẩm ướt sắc mặt cũng biết hóa, đặc biệt trong suốt, lại mang vài phần nhu hòa.

Đôi mắt ấy, sáng hơn cả sao ở Kinh Châu.

Kề sát vào bộ ngực ướt át của hắn, mũi ta bỗng nhiên ngửi được thoang thoảng một mùi thơm.

Hắn tựa vào mép thuyền, nói: “Nhận thua đi?”

“Ôn Tử Tô, ngươi một nam nhân như thế nào lại thoa hương phấn!” Hắn hỏi một đằng ta trả lời một nẻo.

Hắn sửng sốt, cắn răng nói: “Ta không có!”

Ta lại không tự chủ nhìn đến miệng của hắn.

Miệng của hắn, dưới ánh trăng, đỏ tươi xinh đẹp, giống miệng yêu tinh.

Ta lầm bầm nói: “Trên miệng còn thoa cả son phấn!”

Hắn trầm mặc không lên tiếng, bỗng nhiên giơ ra một bàn tay, xoa xoa môi của ta: “Ngươi mới thoa?”

“Ta không có……” Ta chưa kịp phản bác thì bỗng nhiên cảm thấy sau lưng trống không, nháy mắt lại sắp chìm xuống.

https://thuviensach.vn

Trong lòng cả kinh, không tốt! Lại muốn sặc nước ……

Đúng lúc toàn thân ta căng thẳng, hắn lại duỗi tay đem ta kéo lên, hơi có chút đắc ý nhìn ta: “Nói bậy nữa, đừng nghĩ đến chuyện lên bờ. Ta cùng ngươi ở dưới sông chơi cả đêm.”

———————

Lên bờ.

Tiểu Lam đứng đầu tiên trong đám người, mặt đầy kích động tiến lên đón.

“Nhanh lên giúp chủ nhân ngươi thay quần áo, tránh cho ngày sau tại võ lâm đại hội thua trận, lại nói là cảm lạnh!” Ôn Tử Tô hướng về phía Tiểu Lam bỏ lại một câu nói, thoáng cái đã không thấy tung tích.

Nhìn đám người mặt đầy hưng phấn hiếu kỳ dần dần vây quanh, ta than thở, túm lấy Tiểu Lam, học lại Ôn Tử Tô, chạy lấy người!

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đại Hội Võ Lâm

Quần sơn (dãy núi) xanh biếc nguy nga đồ sộ, cờ trên đài luyện tập võ nghệ bay phất phới, các nhóm quan viên sĩ tộc cao ngạo ngồi ở hai bên khán đài, vô số anh hùng võ lâm cùng dân chúng tụ tập khiến đường đi đến đài luyện võ nghệ chật cứng, nước cũng không lọt qua được.

Tiên Quan vốn là nơi phong cảnh như họa rơi xuống nhạn phong*, nay bị trưng dụng làm sân bãi của đại hội võ lâm, lại là một chuyện tốt.

*Họa rơi xuống nhạn phong: ý chỉ cảnh đẹp hiếm thấy.

Bởi vì trước đây chưa gặp sự kiện lớn quá mức như vậy, khiến cho ta đêm qua phấn khởi cực độ khó ngủ.

Kết quả là hôm nay liền dậy muộn.

Khi đuổi tới nơi, không ngờ đã bắt đầu điểm danh.

“Kiến Khang Như Ý môn, Tiết Phàm Duẫn!” Từ xa ta đã nghe thấy có người xướng tên.

Lại thấy một cái thân ảnh trong không trung xoay ba vòng, ổn định nhẹ nhàng rơi xuống lễ đài, hướng về phía dưới ôm quyền.

https://thuviensach.vn

“Tiết chưởng môn thật oai hùng!” Dưới đài, một đám nhân sĩ võ lâm đồng thanh tung hô, giống như đã sớm tập luyện tốt.

Tiết chưởng môn ước chừng trên dưới ba mươi lăm tuổi, thân thể cường tráng, khí phách uy vũ. Công phu của hắn thực sự không thể khinh thường.

Đông Nam Yên Chi giáo – Trầm giáo chủ, chưởng môn Giao Châu trúc ẩn phái cũng lên sân khấu, nhưng âm thanh ủng hộ lại thưa thớt.

“Lương Châu Vô Cực Môn, Ôn Hựu.” Một thân ảnh nhanh nhẹn lưu loát bay người lên trên đài.

Ôn Hựu hôm nay cột tóc bằng bạch khăn, một thân võ phục màu đen, quả thật mang dáng vẻ của một thiếu niên anh tuấn.

Đợi hắn thân hình ổn định, đài trên đài dưới bùng nổ một trận kinh diễm ngợi ca, pha lẫn tiếng thét chói tai không thể kiềm chế của nữ tử.

“Kinh Châu Chiến gia, Chiến Thanh Hoằng!”

Đã đến lượt ta.

Đám người tựa hồ trở nên an tĩnh không náo động cũng không có kích động.

Ta vừa đi đến đoàn người bên ngoài đã men theo, căn bản là lách không được đi.

Người xướng danh tựa hồ có chút không kiên nhẫn, lặp lại một lần nữa: “Chiến gia, người nhà Chiến gia chưa đến sao?”

Xa xa, ta thấy Ôn Hựu hướng về bên này nhìn.

Trên mặt hắn nhất định mang theo vẻ tươi cười chế giễu.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Lam, giúp ta!”

Đạp lên tay nắm của Tiểu Lam, ta đột ngột từ dưới đất phi lên, sau một trận kinh hô, liên tiếp đạp lên đỉnh đầu mấy người, rồi hạ xuống đài luyện tập võ nghệ.

Tuy rằng những người trước tư thế đều rất đẹp, nhưng ta hết sức thể hiện — so với bọn họ bay đều cao hơn.

Khiến cho đám người bên dưới một trận lặng im.

Trong khoảng khắc, bộc phát ra tiếng kêu gọi nhiệt liệt: “Chiến Thanh Hoằng! Chiến Thanh Hoằng!”

Đám người sôi nổi bàn luận, ta mơ hồ nghe thấy mấy chữ: “Noãn tâm châu”, “Sông Tần Hoài”.

Ta vô cùng kích động.

Thanh danh ta quả nhiên uy chấn, hôm nay cho dù có thua, cũng có thể lí trực khí tráng* cùng cha báo cáo kết quả công tác — người nhất định sẽ không truy cứu việc ba mươi hai con Tuyết Ngọc tôm cùng năm con cá Thiên Sơn hồng phúc ban nữa đi.

* Lí trực khí tráng: Lí luận vững chắc, tác phong hiên ngang.

Một công đôi việc, ta dương dương tự đắc!

Trên đài bỗng nhiên có người đứng lên, hô to tên của ta.

Quay đầu lại, thấy Cao tiểu thư đang mang vẻ mặt đầy kích động.

Ta đối với nàng ấn tượng không tệ, hơn thế nữa nàng lại rất có khả năng là thẩm thẩm của ta.

https://thuviensach.vn

Ta hướng nàng cúi người hỏi thăm, sắc mặt nàng ửng đỏ, nhận ra ánh mắt mọi người thèm thuồng nhìn mình nên ngồi xuống.

Ta thoáng nhìn thấy Hạ Hầu thúc thúc ôm đao ngồi phía sau võ đài khẽ nhíu mày.

Trên võ đài lại tiếp tục đi lên đại đệ tử hoặc chưởng môn của hai môn phái. Bên dưới dân chúng cùng nhân sĩ võ lâm ánh mắt xoi mói chỉ có thưa thớt mấy tiếng ủng hộ. Trên mặt hai người kia cực khó coi.

Lại truyền đến một tiếng hô:

“Lâm gia, Lâm Phóng Lâm Văn Tuyền công tử.”

Lâm gia là minh chủ Võ Lâm kì trước, Lâm Phóng tuy rằng võ nghệ không tốt, nhưng theo quy củ cũng phải tham gia tranh đoạt vị trí Võ Lâm minh chủ, coi như làm nền.

Ta nhìn Lâm Phóng nhiều ngày không gặp, theo cầu thang, chậm rãi bước lên.

Vẫn là trường bào màu trắng tay áo rộng rãi, thắt lưng vàng óng, khuôn mặt xinh đẹp so với lần trước càng thêm trắng, tựa hồ còn thoa chút phấn, như cánh hoa vậy trắng mịn tinh tế.

Tất cả mọi người đều lấy thân thủ sắc bén hết tung người lại phi thân lên võ đài, chỉ có hắn tay trói gà không chặt, không nhanh không chậm từng bước một đi tới. Tất cả mọi người đều mang theo binh khí gia bảo, chỉ có hắn, hai tay trống trơn để phía sau, vẻ mặt an tĩnh.

Ánh mắt hắn ôn hòa liếc nhìn mọi người trên đài, dưới đài, khẽ cười, mang theo chút ngượng ngùng cùng bất an.

https://thuviensach.vn

Giống như hoa sen thuần khiết ở giữa trần thế ồn ào náo động, tự mình chậm rãi nở ra.

Dưới đài lại là một trận lặng im.

Đột nhiên, tiếng khen ngợi cùng tiếng mắng chửi đan lẫn, ầm ầm bùng nổ!

Khen ngợi là dân chúng cùng quan viên sĩ tộc; mắng chửi là mấy võ lâm nhân sĩ tùy tiện.

“Hắn thật đẹp! Nhìn hắn một cái, ta chết cũng không tiếc!”

“Đường đường là con cháu Lâm gia, lại mang theo khí chất nữ nhi gầy yếu như thế, Lâm gia quả nhiên không thể cứu vãn!”

……

Ta lén lút liếc hắn một cái, lại thấy hắn không vì đài trên, sân khấu dưới ồn ào náo động mà mất bình tĩnh.

Không nghĩ đến ngốc nghếch, đơn thuần nhỏ yếu như hắn, lại có thể trấn áp được một màn nhốn nháo.

Đứa nhỏ này, chỉ là vật làm nền, thật đáng thương!

Hắn phát hiện thấy ánh mắt của ta, hướng ta cười cười.

Hắn hướng ta cười cười.

Ta bỗng nhiên cảm thấy trong lòng là lạ, nhưng rốt cuộc là lạ chỗ nào, lại không nói ra được.

“Yên lặng!” Nam tử trẻ tuổi xướng tên nhíu mày gào lên.

https://thuviensach.vn

Nhưng nội lực rõ ràng không đủ thâm hậu, dưới đài rất lâu mới an tĩnh lại.

Một công tử trẻ tuổi cẩm y hoa phục hướng xuống phía khán đài chắp tay, cười nói: “Ta Cố Ngạn không có tài năng gì, nay vinh hạnh, thay mặt triều đình, giúp đỡ Văn Tuyền cử hành đại hội võ lâm lần này.”

Thì ra hắn chính là công tử Cố gia. Nghe danh không bằng gặp mặt, bộ dạng lại không dùng được, so với Ôn Hựu cùng Lâm Phóng kém rất xa, xem chừng cũng không có võ công.

Phía sau võ đài năm vị bình phán (trọng tài) đều đứng dậy hành lễ với hắn.

Cố Ngạn thay mặt triều đình nói rất nhiều, cùng với giới thiệu năm vị bình phán trên đài.

Ta có chút giật mình, có đến hai người là Thượng Thư triều đình, một người là Đô Đốc, còn lại hai người là nhân sĩ võ lâm: Hạ Hầu thúc thúc cùng phương trượng của Kê Minh Tự đức cao vọng trọng.

Tiết Phàm Duẫn, Lâm Phóng, Ôn Hựu mang vẻ mặt bình tĩnh, bốn vị võ lâm nhân sĩ còn lại cùng ta biểu tình ngơ ngác nhìn nhau.

Ta phát giác ra một chút thú vị, đại hội võ lâm lần này, dường như có chút đặc biệt. Công tử Cố gia không có nội lực, nói nửa ngày, chúng ta tuy rằng nghe rõ nhưng dưới đài mọi người lại nghe không được, vẫn mê mang nhàm chán chờ đợi, thế là liền có nhân sĩ võ lâm ồn ào — “Cái gì đều nghe không được, còn gọi gì là đại hội võ lâm?”

Nhìn thấy Cố công tử vẻ mặt lúng túng, ta không khỏi vui mừng.

Lại là thiếu niên trẻ tuổi xướng tên lúc nãy đứng lên, mạnh mẽ chắp tay nói đỡ: “Công tử, giảng giải cho những người thô kệch phía dưới đài này,

https://thuviensach.vn

hãy để người thô kệch như thuộc hạ làm hộ.”

Cố công tử vừa lòng gật đầu ngồi xuống.

Ta có chút không hài lòng, “người thô kệch”?

“Người thô kệch” kia tiếp nhận từ trên tay của Cố công tử quyển tập triển khai, dường như dùng đến toàn thân công lực, thanh âm to lớn đọc: “Cuộc tỷ thí minh chủ Võ Lâm lần này, phân ra năm hạng mục: “Gia thế”, “Học thức”, “Trung nghĩa”, “Võ nghệ”, “Mưu lược”. Mỗi hạng đều phân ra: Nhất, nhị, tam, tứ thứ hạng. Người nào đứng đầu nhiều hạng mục nhất sẽ được chọn làm minh chủ Võ Lâm mới.

Ta cùng bốn vị võ lâm đồng nghiệp kia, trợn mắt há mồm lần nữa. Ba người còn lại vẻ mặt vẫn như cũ không sợ hãi.

Lần thứ hai ta cảm thấy hương vị không tầm thường.

Gần kề, nghe rõ giọng nói của “người thô kệch”, tất cả đều ồn ào một mảnh. Có người cao giọng kháng nghị: “Cũng không phải thi trạng nguyên cho triều đình, đây là việc của võ lâm, cái gì mà bình “Gia thế” với cả “Học thức”?

Những người ở xa tự nhiên nghe không được rõ ràng, có mấy người đồng thanh hô to: “Nghe không rõ! Nghe không rõ!”

“Người thô kệch” vẻ mặt cứng đờ.

Ta nhất thời lại vui mừng, dứt khoát sử dụng công lực, cao giọng nói: “ Vị đại hiệp kia vừa mới nói, cuộc tỷ thí lần này chia làm năm hạng……” Ta đem lời nói của hắn lặp lại một lần.

Nơi xa mọi người nghe được rõ ràng, đồng thanh nói: “Đa tạ Chiến nữ hiệp!”

https://thuviensach.vn

Cũng có người hô: “Đổi một người nội lực thâm hậu tới đây truyền lời, các gia gia nghe không rõ ràng!”

“Người thô kệch” trên mặt rất là khó coi.

Ta dương dương tự đắc.

Lại nghe thấy một giọng nói lành lạnh: “Còn chưa bắt đầu tỷ thí, ngươi đã đắc tội Cố gia, ngươi xem ngươi tới đây để chơi sao?”

Ta nghiêng đầu, liền thấy Ôn Hựu vẻ mặt khinh bỉ nhìn ta.

Phẫn hận!

Lại thấy Hạ Hầu thúc thúc đứng lên, thật yên lặng nói: “Chư vị hảo hán, xin hãy nghe Hạ Hầu Dĩnh ta nói đôi lời.”

Cũng không thấy hắn nói nhưng thanh âm lại truyền khắp tất cả Lạc Hà phong, mơ hồ có tiếng vang chấn động dãy núi.

Bên dưới nháy mắt lặng ngắt như tờ.

“Trăm năm qua, Giang Đông võ lâm anh hùng xuất hiện lớp lớp, đến hôm nay, lại như trước năm bè bảy phái, dám hỏi các vị anh hùng, đây là vì sao?

Bây giờ cục diện chính trị rung chuyển, tây, bắc các quốc lòng lang dạ thú, ý đồ xâm chiếm, người trong giang hồ đến cả nữ nhân Đại Tấn ta đều khổ cực tập võ là vì đâu vậy? Làm minh chủ võ lâm không phải để thăng quan tiến tước, không phải chỉ lo cho thân mình, cũng không phải tranh đoạt địa bàn cùng địa vị, tại thời thế loạn lạc này, việc cốt yếu là giúp đỡ giang sơn đại Tấn, bảo vệ Giang Đông cùng ngàn vạn dân chúng! Ấy mới đích thực là Giang Đông hiệp khách, là anh hùng!”

https://thuviensach.vn

“Hay!” Hạ Hầu đại hiệp lời nói thật trí lý!” dưới đài mọi người nghe đều nhiệt huyết sôi trào.

“Hiện nay thời thế loạn lạc, chẳng lẽ có võ nghệ cao cường, là có khả năng quản lý tất cả mọi việc trong giang hồ sao? Một trăm hai mươi năm trước, bắc hiệp Gia Cát Cẩn, độc lai độc vãng, võ nghệ ngạo thị thiên hạ quần hùng, giành được vị trí Võ Lâm minh chủ, sau lại bị mười bốn môn phái hợp lực chống lại giết ở trong nhà; Bốn mươi lăm năm trước, Lâm gia Võ Lâm minh chủ Lâm Đông Kiền, giành được chức Võ Lâm minh chủ, lại hữu dũng vô mưu, bị kẻ gian mê hoặc, ngộ sát trung thần, phạm sai lầm lớn, thiếu chút khiến Lâm gia diệt môn. Đương kim võ lâm, chỉ dựa vào võ nghệ, căn bản vô lực khống chế! Ta đã cùng Cố công tử và các vị đại nhân sau khi thương nghị, mới quyết định cho thêm ‘Gia thế’, ‘Học thức’, ‘Trung nghĩa’, ‘Mưu lược’ bốn hạng. Chính là tuyển ra một người chân chính có dũng có mưu, anh hùng, nắm giữ võ lâm! Các vị, còn có dị nghị gì không?”

Đài dưới mọi người nhao nhao thảo luận, rồi cũng an tĩnh lại.

Cuối cùng, Hạ Hầu thúc thúc không nói nữa mà để cho đệ tử truyền lời, “Người thô kệch” trừng ta một cái, đi xuống võ đài. Cố công tử kia liếc nhìn ta, sắc mặt bình tĩnh.

Vòng đầu tiên, đánh giá “Gia thế”.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Hạ Hầu Dĩnh

Vòng đầu tiên, đánh giá "Gia thế".

Cố công tử vẫn có chút thương hương tiếc ngọc, liền cho người mang tới bảy chiếc ghế dựa, chúng ta theo thứ tự lần lượt ngồi xuống.

Thầm nghĩ Chiến Thanh Hoằng ta tuy không phải sinh ra trong danh môn, nhưng cũng là môn chủ tân nhậm của Chiến gia, bên dưới cũng quản lí bốn mươi hai động, sáu mươi sơn trang, luận gia thế, ít nhất cũng không quá tệ!

Ta nâng chén trà lên, uống một ngụm.

Có người báo danh: "Lương Châu Vô Cực Môn, Ôn Hựu, là con của thứ tử (vợ lẽ) Ôn Kiệu."

Hai quan viên già nua xưng là Thượng Thư của triều đình mỉm cười gật đầu, đem tờ giấy vừa viết xong trình lên.

Có người đi qua tiếp lấy tờ giấy, giọng nói hơi kích động: "Ôn Hựu, hạng nhất."

Ta phun một miệng trà ra — như vậy, liền đánh giá xong?

https://thuviensach.vn

Hai vị quan viên không vui liếc ta một cái, cố gắng kiềm chế khinh bỉ trong lòng.

Thủ tọa Ôn Hựu sắc mặt lại trầm tĩnh, dường như sớm đã dự liệu tới.

Trái lại Lâm Phóng ngồi tại bên cạnh nghiêng đầu nhìn ta một cái, ánh mắt mỉm cười.

Cái loại cảm giác kỳ quái lại xông ra.

Vẻ tươi cười của hắn, có chút kì lạ, lại không lúc nào giống nhau.

Hình như, không giống vài ngày trước đó mang theo thói quen ngượng ngùng cùng khẩn trương –

Trong ánh mắt kia, như thế nào lại có một chút hờ hững?

Hoàn toàn giống như một người khác?

Nhìn lại, hắn đã quay đầu đi cùng Tiết chưởng môn nói chuyện, bộ dạng vâng vâng dạ dạ.

Ta phải cố gắng đè xuống nghi ngờ trong lòng.

“Kiến Khang Như Ý môn, Tiết Phàm Duẫn, ba đời đều là dân chúng bình thường.”

“Hạng ba.”

“Chậm đã!” Cố công tử đứng lên, hướng về người đánh giá hành lễ, “Tiết chưởng môn tuy tổ tiên đều là bần hàn, nhưng là trước đó vài ngày đã có thay đổi.”

Cố công tử từ trong tay trình lên một quyển tập cho hai vị quan viên.

https://thuviensach.vn

Một quan viên già kinh ngạc nói: “Thì ra Tiết chưởng môn đã là nghĩa tử của Cố đại nhân.”

Tờ giấy ghi kết quả kia lại được xoá xóa, viết viết một phen.

“Tiết chưởng môn – Hạng nhất.”

Như vậy cũng có thể ư? Sớm biết thế ta đã nhận Ôn Kiệu đại nhân làm cha nuôi!

“Lâm gia Lâm Phóng, tổ tiên từng có ba vị minh chủ Võ Lâm, ba đời đều là dân chúng, hạng hai.”

“Kinh Châu Chiến gia Chiến Thanh Hoằng, ba đời đều là dân chúng……”

Ta kích động nắm chắc váy.

“Hạng tư.”

Cái gì? Hạng tư?

Ta bỗng nhiên đứng lên: “Vừa rồi khi Tiết chưởng môn không phải là nghĩa tử của Cố gia vẫn là hạng ba, ta vì sao là hạng tư? Tốt xấu gì Chiến gia ta cũng có bốn mươi hai động, sáu mươi sơn trang……”

Quan viên già kia vỗ án đứng dậy: “Chiến gia an phận tại Kinh Châu, mười mấy năm qua đối với võ lâm Giang Đông không hề có cống hiến; Tiết chưởng môn những năm gần đây đánh kẻ mạnh, giúp kẻ yếu, chiêu mộ đệ tử khắp nơi, Như Ý môn như mặt trời buổi trưa, Chiến gia ngươi sao có thể sánh bằng?”

Chiến gia ta bốn mươi hai động, sáu mươi sơn trang thực đúng là “mọi người tự quét tuyết trước cửa” *, cha ta quy ẩn nhiều năm, nhưng cho đến

https://thuviensach.vn

nay đối với Giang Đông võ lâm cũng không hề ảnh hưởng, hắn lại ở trước mặt công chúng, bắt bẻ như thế. Chiến gia ta còn đâu thể diện?

*Một câu thành ngữ đầy đủ là: Tuyết trước cửa nhà, mình tự quét, Sương mái nhà người, chớ bận tâm!

Ý nói những người chỉ lo việc của mình, không quan tâm đến chuyện người khác.

Ta đang muốn phát tác, rồi lại nghe quan viên ấy nói: “Chiến môn chủ, ngươi tới Kiến Khang, mấy ngày gần đây đoạt đi Noãn tâm châu, lại ở sông Tần Hoài làm tổn hại vô số thuyền, đánh giá hạng tư, đã là cho Chiến gia thể diện! Lẽ ra không cho tham gia mới đúng.”

Sông Tần Hoài, Noãn tâm châu, Ôn Hựu không có phần sao?

Ta căm giận nhìn qua, lại gặp vẻ mặt Ôn Hựu dường như mọi việc không liên quan đến mình, bộ dạng đứng đắn, khóe miệng lại mơ hồ nhếch lên cười.

Chợt nghe Hạ Hầu thúc thúc mở miệng: “Noãn tâm châu đang ở trong tay ta.”

Giọng nói của hắn truyền khắp cả ngọn núi, khiến mọi người an tĩnh lại.

“Một đệ tử của ta khi đánh lén gian tế Triệu quốc, bị trọng thương, Chiến cô nương đem châu tử nhường cho ta, đã giúp đệ tử ấy khởi tử hồi sinh.” (chết đi sống lại)

“Tốt!” Dưới đài quần hùng một trận trầm trồ khen ngợi.

Trong lòng ta cảm động, như vậy sau này sẽ không có người hướng ta truy hỏi việc về Noãn tâm châu nữa.

https://thuviensach.vn

Hạ Hầu thúc thúc đưa cho ta một ánh mắt trấn an, ta kìm nén tức giận ngồi xuống.

Còn lại bốn người, ba vị giống ta bị bầu thành hạng tư, nhưng Yên Chi giáo, Trầm Yên Chi lại vì thủ hạ đều là tam giáo cửu lưu*, ngay cả hạng tư đều không được, trực tiếp là không đánh giá.

*Tam giáo cửu lưu: Là ba giáo và chín phái: Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia. Câu này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội Tâm lý ta đã thăng bằng rất nhiều.

Ngồi phải bên ta Trầm Yên Chi mắng: “Bọn hắn đã sớm an bài tốt mọi chuyện, biết thế này đã không tới!”

Ta sáng tỏ thông suốt.

Nhìn Tiết chưởng môn, Ôn Hựu luôn luôn duy trì bộ dạng an nhiên, bỗng nhiên ta rõ ràng, hôm nay tranh giành vị trí minh chủ Võ Lâm, kỳ thật chỉ là lực lượng ủng hộ của hai người bọn họ tranh đấu với nhau.

Chúng ta năm người còn lại, bao gồn cả Lâm Phóng, chỉ là làm nền.

Vòng thứ hai: Tỷ thí học thức.

Lại là hai vị quan viên kia đưa ra đề mục.

Ta thật chỉ muốn ở trên ghế cam chịu ngủ gật, tối hôm qua ngủ cũng không được tốt.

Nhưng Hạ Hầu thúc thúc vẫn dùng một loại ánh mắt rất có thâm ý, thường thường ám hiệu ta.

Hắn rốt cuộc muốn ám chỉ cái gì?

https://thuviensach.vn

Ta suy nghĩ nửa ngày, cũng không ra.

Lại vì suy nghĩ quá mức, không còn buồn ngủ nữa.

Bọn họ ra đề cho Ôn Hựu, Tiết chưởng môn, Lâm Phóng, đều cực đơn giản ví như: “Việc phân chia châu huyện ở Kiến Khang như thế nào, thiên hạ có bao nhiêu châu?” Toàn vấn đề đơn giản — tuy rằng những vấn đề ấy ta cũng đáp không được.

Khi đến lượt ta, quan viên trẻ tuổi ấy hỏi: “Chiến môn chủ biết gì về Ngũ Thạch Tán?”

Ta thực muốn cất tiếng cười to, Ngũ Thạch Tán, ta rất quen thuộc a!

Trước khi xuống núi, cha ta đặc biệt căn dặn, không được đụng đến Ngũ Thạch Tán, hơn nữa đem độc tính của nó nói rõ cho ta biết.

Ta hăng hái nói: “Ngũ Thạch Tán là võ lâm chí độc, do Thục Địa Đường Môn chế ra, dùng không chỉ khiến công lực tổn hao, hơn nữa sẽ làm tróc da, mắt mù tai điếc, dùng nhiều thì mất mạng trong tức khắc. Nội lực càng sâu, bị hại càng lớn. Chúng ta là nhân sĩ võ lâm chính nghĩa là tuyệt đối không thể dùng. Vị đại nhân này, ta nói có đúng hay không?”

Cả ngọn núi bỗng nhiên an tĩnh.

Ta có chút nghi ngờ nhìn bốn phía quanh, lại nghe thấy quan viên trẻ tuổi kia “phốc” một tiếng cười, mấy vị quan viên già không vui trừng mắt nhìn hắn.

Nhưng, tiếng cười của hắn, lại như là thuốc nổ.

Khoảnh khắc, dưới ngọn núi bộc phát ra tiếng cười vang nhiệt liệt nhất từ sáng tới giờ.

Ngay cả trên lễ đài Cao tiểu thư, đều cười ngặt nghẽo.

https://thuviensach.vn

Ta vừa thẹn vừa tức quay sang hỏi Lâm Phóng: “Ta nói không đúng sao?”

Lâm Phóng lúc này mới che dấu ý cười nhợt nhạt nói: “Chiến cô nương, Ngũ Thạch Tán bất quá chỉ là vật trang trí, nào có như ngươi nói……”

Tiết chưởng môn cũng cười nói: “Chiến môn chủ chỉ là tiểu cô nương, không biết cũng rất bình thường.”

Trầm Yên Chi nói: “Có phải là trước khi ra khỏi nhà, phụ thân ngươi dặn dò nói Ngũ Thạch Tán là thứ vô cùng độc?”

Ta thành thật gật đầu.

Thế là mọi người lại một trận cười vang.

“Quả nhiên vẫn là đứa nhỏ.” Cố công tử dứt khoát quyết định: “Hạng tư!”.

Ta rất không cam chịu, đến Trầm Yên Chi vòng này đều đạt hạng ba!

Ngay cả Hạ Hầu thúc thúc cũng là bộ dạng phì cười, ở trong lòng ta âm thầm đem cha mắng vô số lần.

Vòng ba: đánh giá “Trung nghĩa”.

Vòng này là Hạ Hầu thúc thúc cùng Đô Đốc kia đánh giá. Đang ngồi ở đây đều là những môn phái đứng đầu võ lâm, đều làm nhiều việc thiện. Mà ta cũng vì hiến dâng Noãn tâm châu cứu sống hiệp sĩ, đã thay đổi hình tượng trước sau máu lạnh của Chiến gia.

Cho nên vòng này, tất cả đều nhất trí bầu ta hạng nhất.

Vòng bốn, cũng là vòng trọng yếu nhất: Võ nghệ.

https://thuviensach.vn

Tinh thần hơi rung lên, rốt cục cũng đến giai đoạn ta mong chờ nhất.

Tiết chưởng môn uy danh bốn phương, không biết ta có thể địch lại hay không. Công phu của Ôn Hựu tuy mạnh hơn ta, nhưng nếu ta cố gắng hết sức, vẫn có cơ hội giành được thắng lợi.

Mấy người khác, không phải đối thủ của ta.

Lâm Phóng, càng không cần phải nói, lúc này đây là đến phiên hắn ngủ gà ngủ gật.

Trầm Yên Chi hai tay chắp lại, nói: “Trước đó vài ngày, ta đã cùng Chiến môn chủ, Tiết chưởng đấu vài hiệp, thật không thể thắng. Hôm nay cũng không cần so.”

Ta chợt phát hiện chính mình rất thích nữ giáo chủ xinh đẹp thẳng thắn này. Xem nàng một thân quần áo diễm lệ, trên đầu mang đầy trâm ngọc kim hoa, tùy tiện mà xinh đẹp.

Mặt khác, ba vị chưởng môn kia cũng tỏ vẻ không cần so.

Thế là theo ý tứ của Hạ Hầu thúc thúc, bọn họ đều bình thành hạng ba.

Lâm Phóng trái lại vẫn rủ con mắt ngồi, không nói không rằng.

Ta có chút kỳ lạ, hảo tâm nói: “Ngươi cũng giống bọn họ buông tha đi, như vậy còn có thể được xếp hạng ba.”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta cười cười, vẫn không lên tiếng.

Đứa trẻ này ăn Ngũ Thạch Tán đến phát ngốc.

“Lâm công tử!” Cố công tử kia dường như cũng sửng sốt, gọi hắn một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hắn lại cười cười, không nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của Cố công tử.

Lâm Phóng hắn, không phải là con rối mà một tay Cố công tử nâng đỡ sao?

Đô Đốc đại nhân tuyên bố: “Còn lại bốn người, Tiết chưởng môn đối Ôn Hựu, Chiến Thanh Hoằng đối Lâm Phóng.”

Này……

Cố công tử bỗng nhiên đứng lên: “Đô Đốc đại nhân, Lâm công tử từ nhỏ cơ thể suy yếu, nhiều bệnh, chưa từng tập võ, cuộc tỷ thí này……”

Đô Đốc đại nhân nhìn hướng Lâm Phóng nói: “Lâm công tử, ngươi có thể tham gia tỷ thí sao?”

Lâm công tử vẫn coi như không thấy Cố công tử, cười nói: “Tuy rằng ta không biết võ công, nhưng giáo huấn của Lâm gia, đã là đệ tử Lâm gia không thể dễ dàng nói bỏ cuộc.”

Hắn cười thật bình tĩnh, bình tĩnh mang theo một chút kiên định cùng cao ngạo.

Cố công tử dường như không ngờ đến Lâm Phóng đối với mình nói gì nghe nấy, bỗng nhiên không chịu an bài theo lẽ thường, sắc mặt trầm lại, ngồi xuống.

Ta cảm thấy hình như ta không quen biết một Lâm Phóng như vậy.

Chẳng lẽ trên người hắn lại mang tuyệt kỹ? Không giống a! Ta đã sờ qua mạch của hắn, mềm yếu vô lực!

Tiết chưởng môn cũng thật sâu nhìn Lâm Phóng.

https://thuviensach.vn

Ôn Hựu hôm nay thâm trầm thật sự, cũng không nhìn Lâm Phóng, trực tiếp cầm lấy bội kiếm.

Trận đầu tiên, Tiết chưởng môn đối Ôn Hựu.

Qua mấy trăm hiệp, Tiết Phàm Duẫn thắng hiểm, đạt hạng nhất. Ôn Hựu, hạng hai.

Ta dự đoán bây giờ ta cũng không thắng được Tiết chưởng môn nữa rồi.

Nhưng thật ra nhìn cuộc tỷ thí của bọn hắn, trong lòng cảm giác có chút quái dị.

Ta cùng Ôn Hựu giao thủ nhiều lần, cũng không cảm thấy thế nào, chỉ thấy công phu hắn mạnh hơn ta một chút.

Lần đầu tiên, ngồi ở một bên tỉ mỉ đánh giá hắn, cảm giác có chút là lạ.

Chỉ thấy thân thủ hắn nhẹ nhàng linh hoạt, lưu loát thư thái giống như một con chim yến đen. Kiếm dậy, chưởng đánh xuống mang theo tàn nhẫn sắc bén, thậm chí Tiết chưởng môn còn nhiều lần bị hắn bức tới bên cạnh võ đài. Từ đầu đến cuối, khuôn mặt hắn như rơi xuống vực sâu, ánh mắt chuyên chú, toàn thân tỏa ra sát khí sắc bén.

Tuy cuối cùng bại bởi tuyệt chiêu của Tiết chưởng môn, nhưng hắn lại đứng ở chỗ ấy cười đến thỏa mãn, cũng được dưới đài vô số người ủng hộ.

Ta có chút kích động.

Thì ra hắn, thân thủ lại là tốt như vậy, tư thế lại là ưu mỹ như tranh, trước kia ta không hề phát hiện……

Ta nhiều lần cùng hắn cân sức ngang tài, nói vậy khi đánh nhau, thân thủ ta hắn cũng là xinh đẹp như thế đi.

https://thuviensach.vn

Ta tâm tình bay bổng sung sướng (Ta tưởng nàng sung sướng vì mỹ nam, ai ngờ vì mình = =!!)

Trận thứ hai, ta vớiLâm Phóng.

Hai chúng ta đứng lên.

Ta đắn đo nói, tỏ vẻ hôm nay chỉ là luận bàn, cho dù bên nào bại cũng không mất mặt. Ta chọn lời nói với Lâm Phóng cho hắn chút thể diện.

Lại thấy Lâm Phóng căn bản không để ý ta, hướng về người bình phán chắp tay: “Các vị đại nhân, có thể hay không người từ môn hạ của Lâm gia, thay thế ta xuất chiến?”

Năm người bình phán ngơ ngác nhìn nhau, toàn bộ Lạc Nhạn Phong sắc mặt thay đổi.

Người nào cũng biết Lâm gia đã sớm suy tàn, chỉ dư Lâm Phóng một người, một cây làm nên non?

Đô Đốc đại nhân trầm tư chốc lát: “Nếu công tử có thể thu phục người có võ nghệ cao cường làm môn hạ, nói lên rằng công tử là người cao đức, nhưng mà…”

“Đô Đốc đại nhân, xin thất lễ.”

Hạ Hầu Dĩnh đứng lên.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Minh Chủ Võ Lâm

Đô Đốc đại nhân trầm tư chốc lát: “Nếu công tử có thể thu phục người có võ nghệ cao cường làm môn hạ, nói lên rằng công tử là người đức cao, nhưng mà…”

“Đô Đốc đại nhân, xin thất lễ.”

Hạ Hầu Dĩnh đứng lên.

Ai cũng sẽ không đoán được, Lâm Phóng bị tất cả mọi người coi là hình nộm cùng làm nền, sau lưng lại cất dấu thế lực cường đại như vậy.

Hạ Hầu Dĩnh cùng Lâm Phóng, liên thủ tạo ra càn khôn xoay chuyển lớn nhất trong lần tranh đoạt vị trí minh chủ võ lâm lần này.

Cố công tử cho rằng tính toán của chính mình không lộ chút sơ hở nào, nhưng lại bị người ta lợi dụng. Đáng tiếc!

“Các vị đại nhân, Hạ Hầu Dĩnh ta lấy thân phận môn hạ của Lâm công tử đảm đương vị trí bình phán, không thể sớm báo, mong các vị thứ lỗi.” Hạ Hầu Dĩnh mặt không đổi sắc nói.

Mấy vị đại nhân dường như đều bị dọa không nhỏ, nhìn Cố công tử, lại nhìn Ôn Hựu, không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này người khiến người khác không có cảm nhận về sự tồn tại trong suốt quá trình bình phán – phương trượng của Kê Minh Tự, bỗng nhiên đứng dậy chấp tay hành lễ, hai mắt mở to lập tức khiến cho tinh quang bắn ra bốn phía: “A di đà Phật — người hiền tài cũng không tránh được thân tín. Hạ Hầu đại hiệp đảm nhận trách nhiệm người bình phán công bằng chính trực, mọi người ngồi đây rõ như ban ngày, không cần tạ lỗi.”

Ai u, thì ra Hạ Hầu cùng Lâm Phóng còn có đồng minh.

Một bên, Cố công tử bỗng nhiên đứng lên, chỉ tay về Lâm Phóng, run giọng nói: “Lâm Phóng, ngươi quả nhiên mưu kế hay, đem giấu bản công tử thật tốt! Vớ vẩn! Thất tín bội nghĩa!”

Ánh mắt Lâm Phóng lãnh đạm lướt qua Cố công tử, khuôn mặt như băng tuyết lại cho người ta cảm giác cao cao tại thượng không thể xâm phạm.

Phương trượng Kê Minh Tự khe khẽ mỉm cười: “Cũng không phải! Hạ Hầu đại hiệp nâng đỡ nhân sĩ đời sau của võ lâm chính đạo, đó là điều may mắn của võ lâm!”

Vẫn một bên trầm ngâm, Đô Đốc đại nhân chậm rãi nói: “Lấy thực lực của Hạ Hầu đại hiệp hiện nay, lại cam tâm làm môn hạ của Lâm công tử, chắc hẳn đã suy nghĩ sâu xa. Ta không có dị nghị.”

Hai quan viên một già một trẻ liếc nhau, cũng không có lên tiếng.

Thế là Hạ Hầu Dĩnh hướng về phía trên, dưới chắp tay rồi đi vào võ đài.

Toàn bộ Lạc Hà Phong đang đờ đẫn rất lâu, bỗng nhiên bùng lên tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

https://thuviensach.vn

Dù sao, cũng không phải ai ai sinh thời đều có thể tận mắt nhìn thấy phong thái của thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Ta cũng không nhịn được mặt mày hớn hở — Cố công tử ủng hộ Tiết chưởng môn, Ôn Hựu hai thế lực tranh chấp, bỗng nhiên bị đối thủ ẩn nấp đã lâu mạnh mẽ chặn ngang một cước, trong lòng ta mừng thầm: bây giờ chơi mới vui!

Khi đã xác định lấy không được vị trí minh chủ Võ Lâm, tự nhiên mong chờ bọn họ đánh nhau càng loạn càng tốt!

Thế là cùng mọi người cùng hoan hô, cười lớn, mong đợi.

Thẳng đến khi tất cả ánh mắt bao hàm thương hại của mọi người bắn tới trên người ta.

Hạ Hầu Dĩnh cầm thương đứng trước mặt ta, ôn hòa nói: “Hoằng Nhi, mời!”

Thiếu chút nữa quên …… Người xui xẻo làm nền để tiếp Hạ Hầu Dĩnh võ nghệ kinh thế, là ta.

Thay vì nói là tỷ thí, không bằng nói là Hạ Hầu Dĩnh chỉ giáo võ nghệ của ta.

Hắn hoàn toàn khống chế thời cuộc, chỉnh cuộc tỷ thí nhanh chậm nặng nhẹ, bình tĩnh ứng phó sự tấn công như gió bão mưa rào của ta.

Tất cả chiêu thức của ta, đều bị hắn lấy phương thức khéo léo hóa giải — nhưng với ta mà nói, những hóa giải của hắn, ngược lại chính là những chỉ bảo cực kỳ tinh diệu.

Mặc dù hắn chiếm hết thế thượng phong, nhưng người chân chính có thu hoạch to lớn bổ ích, là ta.

https://thuviensach.vn

Sương mù ở trước mặt tản ra, những phương pháp công, thủ (tấn công, phòng thủ) mới liên tiếp xuất hiện trong đầu…… Ta khó kiềm chế kích động cùng vui mừng, chưa hề nghĩ, ta dù biết rõ chiêu thức của Chiến gia, lại còn có thể vận dụng những phương pháp mới……

Ước chừng chiến đấu hơn một trăm hiệp, Hạ Hầu thúc thúc trong mắt chậm rãi hiện lên thần sắc khen ngợi, ý chí chiến đấu của ta càng tăng lên, thậm chí có một hai lần bức được hắn dùng toàn lực phản kích mới có thể chống đỡ lại ta. Dưới đài liên tiếp những tiếng trầm trồ khen ngợi.

Cuối cùng, Hạ Hầu thúc hướng về phía ta gật gật đầu, quát một tiếng chói tai, trường thương của hắn rung lên, kiếm trong tay ta bị đánh bay ra.

Bại, bị bại lại hài lòng thoả dạ, nhiệt tình mênh mông.

Ta nhặt lên kiếm, trở lại bên ngoài đài ngồi xuống.

“Chuyến đi này không tệ! Thật sự không tệ!” Trong miệng ta hưng phấn lẩm bẩm.

Bên phải, là bại tướng giống ta: Ôn Hựu, xa xa nhìn qua, ta phát hiện ra tầm mắt hắn, đắc ý nở nụ cười.

Bên trái, đã trở nên thâm trầm: Lâm Phóng, ném cho ta một nụ cười khen ngợi, ta đang muốn đáp lại mấy câu, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện:

“Lâm công tử, ngày ấy trên sông, ngươi phát tác Ngũ Thạch Tán, là cố ý trở nên như vậy? Có âm mưu gì?”

Hắn lại không có trả lời vấn đề của ta, cao thâm khó lường liếc nhìn ta, nói: “Thanh Hoằng, ta đã nói qua, gọi ta A Phóng, hoặc là Văn Tuyền.”

https://thuviensach.vn

Trận thứ ba, Hạ Hầu Dĩnh với Tiết Phàm Duẫn. Tiết chưởng môn toàn lực công kích, Hạ Hầu Dĩnh ứng đối tự nhiên. Hai trăm hiệp, Hạ Hầu Dĩnh thắng, Tiết Phàm Duẫn cũng trở thành đương kim võ lâm duy nhất ở dưới tay Hạ Hầu Dĩnh chống đỡ được hai trăm hiệp, cũng rất có vinh quang.

Kết thúc vòng bốn: Lâm Phóng hạng nhất, Tiết Phàm Duẫn, Ôn Hựu cùng ta đều là hạng hai.

Đã gần đến giữa trưa, quần hùng liền dùng cơm trước.

Cố công tử chắc là không có tâm tình ăn cơm, sắc mặt khó coi đứng tại một góc của võ đài, cùng Tiết Phàm Duẫn xì xào bàn tán.

Ta có thể hiểu được hắn — thức ăn rượu hào này đều là Cố gia cung cấp, nếu như ta là hắn, giờ phút này hắn là hận không được đem thức ăn hắt lên trên đầu của Lâm Phóng cùng Ôn Hựu, sau đó một cước đem bọn họ đạp xuống núi.

Lâm Phóng, Hạ Hầu thúc thúc, Ôn Hựu ngồi chung một bàn, cùng mấy vị đại nhân kia trò chuyện với nhau vui vẻ. Nhìn Lâm Phóng, Ôn Hựu thể hiện bộ dạng lõi đời lão luyện, thậm chí ngay cả Hạ Hầu thúc thúc cũng nói chêm chọc cười, ta thấy võ lâm Giang Đông thật tăm tối.

Ta và Trầm Yên Chi cùng đẳng cấp ngồi trên ghế ăn uống, lại càng tự tại. Trong bữa tiệc nhiều lần đồng thời duỗi đũa về một món ăn giống nhau — không khỏi nhìn nhau cười, tình cảm hai bên tăng lên không ít.

Cơm xong, Hạ Hầu thúc thúc đem ta kéo đến một bên, nói từng chữ một: “Hoằng Nhi, hắn chính là người ta nói, có thể đem võ lâm Giang Đông thống nhất, giúp đỡ người Tấn Thất chúng ta.”

“Nhưng……”

https://thuviensach.vn

“Lúc trước, Lâm công tử phải khuất phục dưới Cố công tử cũng chỉ là thân bất do kỉ*, phải mượn dùng lực lượng của Cố gia, đẩy mạnh việc cử hành đại hội võ lâm lần này. Hoằng Nhi, ngươi cần phải biết, sau lưng Cố gia, là Vương gia; sau lưng Ôn gia, là triều đình. Chỉ có sau lưng Lâm công tử, là võ lâm.”

* Thân bất do kỉ: bất đắc dĩ Chiêng trống vang trời, quần hùng rượu cơm no bụng, tiếng cười vang cả ngày.

Bốn vòng qua đi, có người đem thành tích của mỗi người dùng chữ to viết dán trên mỏm núi đá.

Tiết Phàm Duẫn: nhất, nhất, nhất, nhì;

Ôn Hựu: nhất, nhất, nhất, nhì;

Lâm Phóng: nhì, nhất, nhất, nhất;

Ta: tứ, tứ, nhất, nhì;

Trầm Yên Chi: —, ba, nhất, ba;

……

Không thể không nói cái thành tích này mấy ngày nữa công bố trên “vũ lâm phong thanh”, Chiến gia ta sẽ vô cùng mất mặt.

Bởi vì ba người đứng đầu cùng chúng ta thành tích chênh lệch quá lớn, mấy người còn lại gồm cả ta đều bị tước quyền tham gia thi đấu vòng cuối cùng.

Cuối cùng: cuộc tỷ thí “Mưu lược”.

Hạ Hầu thúc thúc cũng không thể cao hứng được quá sớm.

https://thuviensach.vn

Cố công tử đã khôi phục thần sắc bình thường, tự tin mà tao nhã nhìn mọi người.

Ôn Hựu vẫn như trước mặt đầy bình tĩnh, ánh mắt so với mấy vòng trước sáng ngời hơn — ta rõ ràng, tiểu tử ấy đã không tiếng động dấy lên ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Chỉ có Lâm Phóng, vẫn bình tĩnh ngồi ở chỗ ấy, trường bào theo gió, như dải lụa trắng thanh đạm tung bay.

“Lại là một vòng dễ dàng điều khiển cuộc tỷ thí!” Ta lắc đầu nhìn Trầm Yên Chi thở dài.

Nàng buột miệng cười, hai con ngươi dễ thương lưu chuyển: “Chiến cô nương, ngươi mong ai thắng?”

Ta nhất thời bị vấn đề này kéo vào trầm tư.

Chợt nghe thấy một thanh âm không mặn không nhạt nói: “Vòng này, không biết Lâm công tử có phái vị thủ hạ nào thay thế mình ứng chiến?” Là Cố công tử.

Lâm Phóng khẽ mỉm cười: “Cố công tử không cần lo lắng. Văn thao võ lược, vẫn nên tự mình, nếu không chẳng phải phụ tín nhiệm của anh hùng trong thiên hạ. Vòng này, Văn Tuyền tự mình ứng chiến.”

Lâm Phóng này, thật đúng là có điểm ý tứ.

Câu nói của hắn, được Hạ Hầu Dĩnh nhắc lại xa xa truyền ra ngoài.

Quần hùng lúc trước đối với hắn khinh thường, lúc này đều nhịn không được mà hô “tốt” liên tục.

Đô Đốc đại nhân đem ống trúc trong tay mở ra, trên mặt chỉ có bảy chữ: “Luận xu thế của võ lâm thiên hạ”.

https://thuviensach.vn

“Thời gian là một nén nhang, các vị, mời.” Trước mặt bọn hắn trải rộng ra giấy và bút mực.

“Lần đầu thấy chọn minh chủ Võ Lâm còn muốn làm văn chương.” Trầm Yên Chi ném cho ta một cái hộp: “Muội tử (em gái), cầm lấy, cho ngươi.”

“Cái gì?” Ta hiếu kỳ mở ra, thấy một hộp sắt màu đỏ tươi, vui sướng nói, “Là son phấn?”

“Không phải.” Trầm Yên Chi cười tít mắt: “Ta chỉ hợp với độc. Hôm nay cùng ngươi rất ăn ý, tặng ngươi!”

Ta yên lặng nhận lấy, hôm sau còn phải cho Tiểu Lam tiêu tiền để đáp lễ người này.

Ai, võ lâm Giang Đông, thực là vô cùng tăm tối.

Quay đầu lại phía khán đài.

Tiết Phàm Duẫn đại thúc tất nhiên là không cái gì hay ho, tư thế cầm bút so với ta còn khó nhìn hơn.

Lâm Phóng mặt trong veo, giữa đôi lông mày thanh tú mơ hồ có loại khí chất tự do, tùy ý.

Trong mắt Ôn Hựu, hai con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú vào trên mặt giấy, một tay để ở phía sau, một bàn tay khác vững vàng viết. Không giống bộ dạng lạnh lùng chế giễu ngày thường.

Ta bỗng nhiên nghĩ đến, đêm đó dưới ánh trăng, trong ngực hắn mang một hương thơm thanh đạm cùng đôi môi đỏ tươi, những ngón tay lạnh buốt cùng khóe miệng mơ hồ ý cười. So với thiếu niên tuấn tú mi nhíu trên đài này, thực như hai người khác nhau.

https://thuviensach.vn

Một bên Trầm Yên Chi cười cười nói: “Lâm Phóng tâm kế rất sâu, Tiết Phàm Duẫn chỉ là đồ giả nhân giả nghĩa, chỉ có thiếu niên Ôn Hựu kia nhìn có mấy phần ý tứ.”

Gật gật đầu, ta cũng cảm thấy như vậy.

Ta thất thần nhìn khuôn mặt của Ôn Hựu đến nửa ngày.

————————-

“Hết giờ.” Có người lớn tiếng nói, đem giấy trước mặt ba người thu lại.

Quan văn trẻ tuổi cầm lấy một phần, bắt đầu tuyên đọc.

Đầu tiên phần là Tiết Phàm Duẫn.

Đều là “chi, hồ, giả, dã” * ta nghe thật không hiểu.

*Chi, hồ, giả, dã: Đều là trợ từ dùng trong văn nói diễn tả lời nói không rõ ràng, ở đây Hoằng tỷ nói thế thể hiện là chị ấy nghe không hiểu. Còn trong bài luận của Tiết Phàm Duẫn cũng có nói đến “chi, hồ, giả, dã” nhưng với nghĩa khác:

-Chi: thể hiện ý nguyện cùng quan điểm của người viết.

- Hồ: ý tứ muốn kêu gọi, hô hào, hy vọng người khác có cùng quan điểm với mình.

- Giả: nêu tấm gương” nghĩa tốt”, ” nghĩa xấu” .

– Dã: thể hiện việc đã làm được, đã đạt được cho ý nguyện của mình.

Đó đại loại là nội dung trong bài luận của Tiết chưởng môn. (p/s: đoạn này ta phát mệt)

https://thuviensach.vn

Nhưng hai vị quan văn kia nghe được mặt mày lại giãn ra, khen ngợi liên tục. Cuối cùng còn khích lệ nói: “Ý tứ hoa mỹ hoa lệ, đại khí hào hùng.”

Cố công tử sắc mặt vui mừng. Chắc hẳn thiên văn chương này hẳn phải phụ tá không ít sức lực.

Đô Đốc đại nhân lại trầm ngâm không nói. Kê Minh Tự phương trượng như trước nhắm mắt; Hạ Hầu Dĩnh ước chừng giống ta nghe không hiểu, nên chưa đánh giá. (Chị cứ làm như ai cũng ngốc như mình ấy)

Thế là sáu vị bình phán bàn bạc, đợi toàn bộ văn chương công bố sau, lại quyết định cấp bậc.

Tiếp theo là Ôn Hựu.

“Võ lâm thiên hạ hôm nay, Nga Mi, Đương Dương, hai phái xưng bá Thục trung. Nga Mi không quan tâm đến thời cuộc, Đương Dương ám đầu* Nhị vương tử. Hán quốc bên trong thời cuộc chưa chắc chắn, không đủ khiến người lo sợ……

*Ám đầu: chỉ người tài giỏi không được trọng dụng.

Triệu quốc họ Đường uy vũ, vốn làm cho Đại Tấn võ lâm danh môn, lại đi theo địch bán nước, cùng Tần quốc quân đội thế lực không thể khinh thường……

Giang Đông võ lâm ta tình thế rất gấp, tám châu môn phái đều chia rẽ, cắt cứ……”

Ngay cả ta cũng có thể nghe ra ý tứ của hắn, đại khí chân chính hào hùng, hắn đối với tình thế võ lâm hiện nay tiến hành phân tích tường tận, ứng đối kế sách mọi mặt chu đáo, suy nghĩ sâu xa. Lại thêm đơn giản dễ hiểu, sau khi đọc xong, quần hùng dưới đài đồng thanh khen ngợi.

https://thuviensach.vn

So sánh với của Ôn Hựu, văn chương Tiết Phàm Duẫn liền trở nên kém cỏi. Sắc mặt của Cố công tử cùng Tiết Phàm Duẫn có chút khó coi.

Nhìn Ôn Hựu ngạo nghễ đứng trên đài, có đến mấy phần bộ dạng của minh chủ Võ Lâm.

Nhìn không ra, hắn không chỉ võ công tốt, còn có mấy phần thông minh tài trí.

Cuối cùng là Lâm Phóng.

“Cái gì gọi là thiên hạ? Bắc Di Châu, nam Nhu Nhiên, tây Đông Hải, đông Thổ Cốc Hồn.

Muốn yên Giang Đông, trước phải định thiên hạ.

Thế lực phân chia, rắc rối khó gỡ, võ lực chỉ là phụ, công tâm mới là trên hết….

Nước giúp thủy vận, sơn tặc giặc cỏ, gọi về chiêu mộ, bất kể hiềm khích trước kia……

Một năm, võ lâm Giang Đông sẽ được ổn định.

Tập hợp sức mạnh của võ lâm Giang Đông;

Gánh vác quân sự, xây dựng quân đội kỵ binh;

Ổn định bốn phương, khiến loạn thần trở nên ngay thẳng;

Giết gian thần, vì hoàng đế san sẻ ưu phiền.

Môn phái võ lâm trong thiên hạ, hoặc tấn công hoặc thu phục, ngày Đại Tấn nắm thiên hạ trong tay, cũng là ngày võ lâm thống nhất……

https://thuviensach.vn

Giang Bắc thời Đường uy vũ, đã trở nên tồi tệ, tru sát (giết) hoàng thất trung thần vô số. Giang Đông võ lâm đã quyết định, họ Đường tất diệt."

Nếu nói Ôn Hựu mưu lược chu đáo mọi mặt, tỉ mỉ bình tĩnh, trong ổn định, ngoài cầu tiến.

Thì mưu lược của Lâm Phóng, lại giống như một con dao găm, hàn quang bắn ra bốn phía, cắm thẳng vào trái tim người.

Rõ ràng đều là mưu kế băng lãnh, nhưng lại cho lòng người cảm thấy tâm huyết mười phần, chính là thiên hạ!

Phương trượng Kê Minh Tự đột nhiên vỗ cái bàn, hét lớn: "Hay"

Hạ Hầu Dĩnh mắt hổ rưng rưng, cùng Đô Đốc đại nhân nhìn nhau gật đầu.

Hai tên quan văn kia, nhìn sắc mặt Cố công tử, đang muốn mở miệng nói cái gì……

"Lâm công tử cao thượng! Ôn Tử Tô hổ thẹn không bằng!" Ôn Hựu gằn từng chữ một, hướng về Lâm Phóng cúi đầu.

Lâm Phóng thản nhiên nhận.

Trầm Yên Chi chậc chậc hai tiếng: "Ôn Hựu quả nhiên là hậu nhân của danh môn, khí độ này……"

Ta gật đầu, tuy rằng Ôn Hựu nhận thua, nhưng so với Lâm Phóng càng khiến cho ta sinh lòng tán thưởng.

Ta hướng hướng Ôn Hựu giơ ngón tay cái lên. Hắn đứng thẳng người, hai mắt nhìn về phía trước, khóe miệng lại mơ hồ chậm rãi cong lên.

https://thuviensach.vn

Động tác ấy là chỉ có ta biết rõ. Dưới bề ngoài lạnh lùng kiêu ngạo, hắn đang dấu diếm ý cười ấm áp thân cận.

Trong lòng ta bỗng nhiên vui vẻ.

Lâm Phóng khoanh tay đứng thẳng, trên khuôn mặt xinh đẹp đều là vẻ nghiêm nghị, giữa lông mày tràn ngập khí chất kiên định. Ánh mắt trầm tĩnh ôn hòa, chậm rãi liếc nhìn một vòng.

Đó là một loại khí chất rất kỳ lạ. Khiến cho ngươi sinh lòng kính ngưỡng, không dám nhìn thẳng, rồi lại nhịn không được tin cậy, thậm chí khiến ngươi, rơi vào nhiệt huyết sôi trào.

“Văn Tuyền! Văn Tuyền! Văn Tuyền!”

Có người bắt đầu hô danh tự của hắn. Ban đầu chỉ là mấy tiểu thư quan gia trên khán đài, dần dần lan tràn nhanh chóng xuống phía dưới sân khấu. Càng ngày càng lan rộng ra.

Rồi là toàn bộ dãy núi bắt đầu tiếng hô vang vọng.

Vang vọng tên một người — Lâm Phóng, Lâm Văn Tuyền.

Kê Minh Tự phương trượng nhìn thoáng qua hai vị quan văn, hai người bọn họ cũng gật gật đầu.

Đô Đốc đại nhân quát lớn: “Vòng thứ năm, Lâm công tử thắng, hạng nhất!”

Giọng nói của hắn, giống như dầu nóng rơi vào trong nước sôi nồi, kích thích tiếng vang vọng càng mãnh liệt.

Tất cả ngọn núi tựa hồ đều như bị kim châm, đám người bộc phát càng thêm nhiệt liệt tiếng hoan hô.

https://thuviensach.vn

Võ Lâm minh chủ mới, minh chủ của chúng ta, đã tìm thấy.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Giác Cùng Quyết

Trăng sáng trên cao, sao dày đặc như họa. Trên sông Tần Hoài thuyền hoa trôi thong thả, đèn đuốc sáng trưng.

Tiếng đàn gần, tiếng sáo xa, mấy nhà thuyền tấu các khúc, đều là mê say phong tình.

Ta khoanh tay đứng ở một bên bờ, trên hông treo "Quyết". Dưới đèn đuốc lấp lánh tỏa sáng.

Võ lâm đại hội ngày ấy, ta phát giác ra Lâm Phóng cùng Ôn Hựu đều thích ở trước mặt người khác khoanh tay mà đứng, mang một khí chất đặc biệt.

Ta bộ dạng tuấn tú như vậy, khoanh tay đứng tạo tư thế oai hùng, tất nhiên sẽ không thua gì bọn họ.

Tiểu Lam ở bên cạnh thèm thuồng duỗi tay sờ sờ "Quyết", trên chuôi kiếm mang một viên hồng ngọc tròn lóng lánh, ngửa đầu nói: "Tiểu thư, kiếm hoàng đế ban, quả nhiên không giống bình thường."

Tâng bốc này làm toàn thân ta khoan khoái, đắc ý không thôi.

———

https://thuviensach.vn

Sau võ lâm đại hội, thanh danh lên cao nhưng lộ phí lại dùng hết, ta cùng Tiểu Lam phải ở trong nhà của Hạ Hầu thúc thúc tại Kiến Khang.

Mấy ngày trước đây, hắn cầm "Quyết" tới tìm ta.

"Kiếm này là hoàng đế ban tặng." Hạ Hầu thúc thúc mỉm cười nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ta: "Tên là "Quyết".

Kiếm rút ra, thân tựa nước, rực rỡ lại lạnh lẽo, tinh quang bắn ra bốn phía.

"Giác" cùng "Quyết", là một đôi danh kiếm của Hán triều, lâu nay vẫn được ẩn dấu trong thâm cung, sau cuộc khởi nghĩa của Vương Mãng, bảo kiếm không rõ tung tích.

Không ngờ đến nay đương triều hoàng đế lại ban cho ta.

"Hoàng đế như thế nào lại biết ta?" Ta cầm kiếm, vui mừng sờ sờ không ngừng.

Có bảo kiếm được vua ngự ban, ngày nào đó ta ở trước mặt cha mẹ cùng sư huynh đệ có thể nở mày nở mặt rồi. Lúc xuống núi, cha còn không chịu truyền bảo kiếm gia truyền cho ta. Khi trước ở nhà, cha ta cũng có một thanh bội kiếm, bình thường hay lơ lỏng, ta lấy là được ngay.

Hạ Hầu cười nói: "Hoằng Nhi, Lâm công tử đã thông qua Ôn Kiệu Ôn đại nhân, mật tấu lên Hoàng Thượng, Ôn Hựu được phong làm Phó minh chủ, ngươi là minh chủ hộ pháp. Kiếm này, là hoàng đế ban thưởng cho minh chủ hộ pháp."

Minh chủ hộ pháp? Đây là cái chức vị gì?

Hạ Hầu thúc thúc chỉ cười không nói: "Đây là chức vị Lâm công tử đặc biệt bố trí cho ngươi. Hai ngày nữa đến "Bích Quỳnh lâu" gặp Lâm công

https://thuviensach.vn

tử, chính ngươi hỏi hắn đi.”

———————

Thế là hôm nay, ta liền nhận lời mời đến Bích Quỳnh lâu.

Bên hông đeo bảo kiếm, dẫn theo Tiểu Lam, nhanh chóng lên trên.

Vừa mới đến lầu hai, đã thấy một người, toàn thân hắc y, thân thể như ngọc, dựa vào lan can trông về phía xa.

Dưới ánh trăng sáng như đuốc, chỉ thấy hắn quay lưng lại hòa tan vào bóng đêm, ôn nhuận mà trầm tĩnh.

“Mẹ ơi, vì sao Ôn công tử càng nhìn càng thuận mắt?” Tiểu Lam phía sau ta lẩm bẩm nói.

Ôn Hựu hình như nhận ra nên quay đầu lại, trên mặt vốn lạnh lùng yên lặng dần dần hiện lên tươi cười.

Ta nghênh đón: “Ôn Tử Tô, ngươi xem, đây là bảo kiếm hoàng đế thưởng cho ta.”

Hắn tựa hồ rất có hứng thú nhìn bội kiếm trên hông ta.

Ta cởi kiếm xuống, đưa tới trước mặt hắn: “Xem ngươi như huynh đệ, mới cho ngươi xem.”

Hắn rút kiếm ra, đánh giá một phen, nói: “Không tệ.”

“Sao lại chỉ là không tệ!” Ta không vui đoạt lại kiếm: “Đây là thanh kiếm nổi danh của triều đại trước, tên là Quyết.”

Ta cẩn thận đem bảo kiếm đeo lại bên hông.

https://thuviensach.vn

Hắn khe khẽ mỉm cười, chỉ vào một bên thân, chuôi kiếm trên hông gắn ngọc bích ánh quang rực rỡ lưu chuyển: “Giác” ở nơi này của ta.”

Ta há to miệng.

“Giác” cùng “Quyết”, tuy là một đôi. Nhưng trên bảng xếp hạng binh khí, “Giác” lại xếp trước “Quyết”.

Hoàng đế lão nhân, như thế nào lại đem một đôi kiếm ban cho hai chúng ta?

Bỗng nhiên nghĩ đến, Ôn Hựu bây giờ đã là Phó minh chủ, hoàng đế ban thưởng ta, nhất định cũng sẽ thưởng hắn!

Nhịn không được duỗi tay ra rút bội kiếm của hắn.

Hắn không tránh né.

Thân kiếm đen óng, sắc bén lại nhẹ nhàng như nước, che dấu sát khí.

Thực sự cùng “Quyết” có nhiều điểm tương tự, thậm chí còn tốt hơn một bậc.

“Chiến hộ pháp đã đến? Mau mời tới đây đi!”

Lầu hai to như vậy chỉ có một bàn, Lâm Phóng một thân quần áo trắng, đứng bên cạnh bàn, mỉm cười hướng chúng ta hỏi thăm.

Đã gần đến tháng mười, gió sông ban đêm, mang theo cảm giác mát mẻ.

Chỉ có một bàn, nhưng cũng náo nhiệt phi thường. Ta lại gặp được mấy khuôn mặt quen thuộc: Ôn Kiệu Ôn đại nhân, mấy vj bình phán trong đại hội võ lâm, còn có ba vị quan viên ta không biết, Ôn đại nhân giới thiệu là Thị Lang, thư ký Thừa Đẳng Đẳng…

https://thuviensach.vn

Mọi người đều hàn huyên vui vẻ, các loại cao lương mỹ vị cũng được bưng lên toàn bộ.

Lâm Phóng nâng lên chén rượu, đại ý là sau này sẽ dẫn dắt võ lâm thật tốt để đền đáp triều đình, còn muốn dựa vào các vị đại nhân, vân vân…; Ôn đại nhân lại tỏ vẻ Lâm minh chủ là "nhân trung long phượng" *, hoàng đế vô cùng an tâm, vân vân… Một đám quan viên lại càng vui sướng, hứa hẹn sẽ theo ý chỉ của Hoàng Thượng, dốc sức ủng hộ Lâm minh chủ, vân vân…

*Nhân trung long phượng: Rồng phượng trong loài người, ý chỉ những người vượt trội hơn hẳn người khác.

Ôn đại nhân lại đem Lâm Phóng, Hạ Hầu Dĩnh cùng ta khen ngợi không ngừng, nói tương lai của võ lâm đặt tại chúng ta, phải vì triều đình lập kỳ công.

Tới Kiến Khang đã hơn một tháng, ta tự nhiên cũng học được những lời nói khách sáo, sau mấy câu hàn huyên, rốt cục cũng có thể ăn cơm.

Trên mặt ta không ngừng mỉm cười hỏi thăm, nhưng tay cầm đũa động tác cũng không kém phần nhiệt tình.

Mọi người hết bàn về tình thế võ lâm, lại hướng về tình hình trong triều, cuối cùng quay sang tán dóc phong nguyệt (phong cảnh) của Kiến Khang.

Ta ăn ngày càng nhiều.

Tiểu Lam không thể ngồi trên bàn, đứng ở một bên xa xa. Ta chồng chất mỹ vị trong chén, suy nghĩ xem lát nữa mang về cho nàng thế nào.

"Chiến hộ pháp tuổi trẻ mỹ mạo, võ nghệ lại đạt tới đỉnh cao, thật là một nữ tử mẫu mực của Đại Tấn ta!" Là thư ký Thừa ước chừng hơn ba mươi tuổi cười nói.

https://thuviensach.vn

Ta vội khách khí: “Đâu có, đâu có.”

“Chiến hộ pháp đã có hôn phối?” Họ Thừa ấy nghênh ngang thăm hỏi.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn ta.

Ta ngẩn ngơ, không biết hồi đáp như thế nào.

Thấy ta chần chờ, Thừa thư ký cười nói: “Ta có một tiểu đệ, tuổi chừng hai mươi tuổi, hiện là Tán Kỵ Thường Thị bên cạnh Hoàng Thượng, không biết……”

“Thừa đại nhân, ta nhớ không nhầm lệnh đệ đã đón dâu?” Ôn đại nhân cười nói.

“Đã đón dâu, nhưng em dâu ba năm không thể có thai……” Thừa đại nhân tiếc hận nói.

Tay của ta nhịn không được mò đến “Quyết”, đang muốn phát tác.

Lại nghe thấy một giọng nói ôn hòa vang lên: “Hoằng Nhi là hòn ngọc quý trên tay sư tỷ ta, hi vọng nàng gả cho anh hùng thiếu niên trong võ lâm, kế thừa Chiến gia y bát. Thừa đại nhân, Hoằng Nhi đã định cả đời sống tại giang hồ, lệnh đệ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, Hoằng Nhi chỉ sợ không xứng.”

Thừa đại nhân xem sắc mặt mọi người, vỗ đầu cười: “Hạ Hầu đại hiệp nói đúng. Đệ đệ của ta thật là võ nghệ không thông chỉ tại ta nóng lòng…. Uống rượu…… Ha ha…… Uống rượu……”

Lúc này ta mới nhịn xuống, chậm rãi buông ra “Quyết”.

Ôn Hựu ngồi bên cạnh ta, cũng buông ra bàn tay gắt gao đè lại “Quyết” trên eo ta.

https://thuviensach.vn

Cơm xong, có người đã sớm chuẩn bị tốt mấy chiếc bàn thấp cùng sập mềm mại.

Chiếc kỷ trà hướng về phía lòng sông, làm thành nửa vòng tròn. Các loại hoa quả cùng rượu ngon, bày đầy bàn.

Tiếng đàn sáo vừa dậy, liền có mấy ca cơ xinh đẹp lưng dựa lòng sông, biểu diễn ca múa.

Ta cùng Ôn Hựu tư lịch* thấp nhất, cùng ngồi bên phía tay trái tại một chiếc bàn thấp.

*Tư lịch: tư cách và sự từng trải.

Mấy vị đại nhân cơm no rượu say, rất hưng trí, kêu tốt liên tục.

Lâm Phóng cùng Ôn đại nhân ngồi tại Trung tâm, ăn uống linh đình, đã là huynh đệ kết nghĩa.

Chắc hẳn bọn hắn đã xác lập quan hệ giữa võ lâm và triều đình, trở nên thống nhất, ăn ý.

Chỉ có Ôn Hựu, an tĩnh nhìn ca múa, thỉnh thoảng cùng đại nhân bên cạnh hàn huyên một câu, rồi lại tức khắc trở nên yên tĩnh.

Nhìn con ngươi hắn đen nhánh, ta cười nhẹ ra tiếng.

“Nha đầu, ngươi cười cái gì?”

“Cười ngươi, rõ ràng không thích ca múa này, lại ra vẻ bộ dạng nhập tâm.” Đôi mắt kia, căn bản không phải là do mỹ nhân trước mặt ca múa uyển chuyển tinh tế mà có hứng thú. Mỹ nhân liên tiếp nhìn về hướng hắn ánh mắt thẹn thùng, nhưng đều là đàn gảy tai trâu, đáng tiếc đáng tiếc!!

Hắn cũng không tranh cãi, cứ thế uống rượu.

https://thuviensach.vn

Thế là ta cũng uống rượu.

“Ôn Tử Tô, Lâm Phóng tại đại hội võ lâm đã làm mất thể diện Cố gia. Bây giờ lại chỉ mở tiệc chiêu đãi cha ngươi cùng mấy đại nhân này. Không sợ một ngày nào đó Cố gia cùng Tiết chưởng môn trả thù sao?”

Hắn liếc nhìn ta: “Sau Võ lâm đại hội hai ngày, Lâm công tử đã mở tiệc thân mật mời Cố công tử, Tiết chưởng môn…”

Ta há to mồm, Lâm Phóng này cũng thực là biết co biết duỗi (biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể).

“Không chỉ mời bọn họ, còn mời cả Lang Gia Vương gia. Ngươi nói, thủ đoạn cùng lòng dạ như vậy, Cố gia vẫn còn nguyện ý đối địch sao?” Ôn Tử Tô nói tiếp, “Vào thời điểm ngươi cả ngày sống phóng túng chơi bời đối võ lâm không hề cống hiến, chúng ta đã làm rất nhiều việc.”

Cái gì nói ta cả ngày chơi bời phóng túng?

Ta đang muốn phản bác, lại phát hiện không mở miệng được.

Sau Võ lâm đại hội mấy ngày nay, ta cùng Tiểu Lam ở trong Hạ Hầu phủ ăn uống không phải trả tiền, cuộc sống đi qua thật sự vô cùng thoải mái.

Có mấy lần gặp được Ôn Hựu cùng Lâm Phóng, tại Hạ Hầu phủ thần sắc vội vàng, ta cùng Tiểu Lam còn thấy rất kỳ lạ — hai người này như thế nào lại cùng tiến đến rồi cùng đi?

Thì ra, bọn hắn đã sớm là đồng minh! Chính là chẳng biết bắt đầu lúc nào? Là trước đại hội võ lâm, hay giữa, hay sau?

“Các ngươi hắn là tiếc hận vì gặp nhau muộn!” Ta tức giận nói.

https://thuviensach.vn

Hắn gật đầu: “Thực sự như thế. Chuyện của nam nhân, tiểu nha đầu ngay cả Ngũ Thạch Tán đều không biết như ngươi, sẽ không hiểu.”

“Hoàng đế ban cho chúng ta hai thanh bảo kiếm, vậy còn Lâm Phóng là bảo bối gì?” Ta bỗng nhiên nghĩ đến cái vấn đề trọng yếu này. Sẽ không là thượng cổ thần khí đi?

Nếu như thế, để ở trong tay Lâm Phóng cũng không có ích gì, ngày khác đi cầu Hạ Hầu thúc thúc, không biết chừng còn có thể chuyển qua tặng cho ta.

Hắn ước chừng từ sắc mặt nhìn ra ý đồ của ta, khinh bỉ nói: “Đừng vọng tưởng. Vật Hoàng đế ban tặng, ngươi nghĩ cũng không được. Càng huống chi, Hoàng Thượng thông qua cha ta, ban cho Lâm minh chủ ……”

Ta mong đợi nhìn hắn.

Môi mỏng khẽ mở: “Là hai trăm lượng vàng và hai đại trạch.”

Ta kinh ngạc không thốt nên lời.

Thật hâm mộ, thật ghen tỵ……

Bỗng nhiên, có tới chín ca cơ xinh đẹp đi tới, theo thứ tự ngồi xuống bên cạnh chín người bọn hắn.

Trong đó một người đặt mông ngồi giữa ta cùng Ôn Hựu, thân thể liền hướng trên người Ôn Hựu tựa vào: “Công tử……”

Thì ra là ca cơ do Lâm Phóng kêu tới hầu hạ.

Nhóm đại nhân mặt mày hớn hở. Nhất thời, lầu hai Bích Quỳnh lâu một mảnh diễm sắc mê mị.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Hạ Hầu thúc thúc ngồi thẳng như núi, sắc mặt uy nghiêm, bên cạnh hắn vừa vặn một nữ tử xinh đẹp ngồi xuống, cũng chỉ là bồi uống rượu, không dám nhiều lời.

Ngồi bên cạnh Lâm Phóng là một nữ tử nhiệt tình như lửa, thân thể nhỏ nhắn dường như muốn treo trên người Lâm Phóng. Lâm Phóng một tay ôm eo của nàng, sắc mặt không đổi cùng các vị đại nhân tâm tình. Chỉ là mắt thấy ta phát hiện tay của nữ tử kia không quy củ hướng trên người hắn sờ soạng, hắn liền thản nhiên lạnh lẽo liếc nhìn nữ tử ấy.

Cái nhìn kia, ngay cả ta cũng thấy sởn tóc gáy. Nữ tử ấy dường như ngẩn ngơ, tay không dám không an phận.

Các chư vị đại nhân kia lại tựa hồ rất thích ứng loại trường hợp này, ngay cả Ôn đại nhân cũng là bộ dạng vô cùng hưởng thụ, cúi đầu hướng tay mỹ nữ bên cạnh uống rượu.

Ôn Hựu……

Mặt của hắn, so với lúc ta lần đầu tiên nhìn thấy, còn trầm mặc hơn. Mặc cho nữ tử bên cạnh dùng giọng nói nhẹ quyến rũ tận xương gọi hắn, dùng ánh mắt điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, hắn vẫn như một tảng đá băng lạnh. Cứ thế uống rượu. Nữ tử ấy hướng giữa đùi hắn duỗi tay, hắn lập tức bắt được, ánh mắt lạnh buốt nhìn qua.

Cái nhìn kia, tuy không bằng ánh mắt lạnh lùng của Lâm Phóng nhưng lại tràn ngập sát khí.

Nữ tử run run, ngay cả nói chuyện cũng không dám ……

“Ngươi nhìn đủ chưa?” Ôn Hựu sắc mặt khó coi liếc ta một cái, ngữ khí trở nên lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Ta chính mình xem say sưa ngon lành, ngươi hướng về phía ta phát hoả làm gì?

“Nữ tử như ngươi, loại trường hợp này không biết tránh né, cư nhiên còn thấy vui mừng như thế …… Ta thực không hiểu……” Ôn Hựu là tức giận thật, lạnh lẽo rét buốt hướng về ca kia cơ ra lệnh: “Rót rượu cho chúng ta.”

Đêm dài, chư vị đại nhân cũng đã mệt mỏi, thế là do Lâm Phóng sắp xếp, bọn họ cùng những ca cơ ấy đi nghỉ ngơi. Cuối cùng chỉ còn lại bốn người: Lâm Phóng, Hạ Hầu Dĩnh, Ôn Hựu cùng ta. Lâm Phóng liền phẩy tay cho ca cơ rời đi.

“Tử Tô dường như không thoải mái?” Lâm Phóng cười nói.

“Quả thật, khiến cho Văn Tuyền chê cười.” Ôn Hựu nói: “Bất quá có người so với chúng ta rất vui thích. Chỉ đáng tiếc sinh nhầm vào thân nữ nhi.”

Hai người còn lại đều mỉm cười nhìn ta, rõ ràng vừa rồi ta hưng phấn kích thích đều rơi vào trong mắt bọn hắn.

Chỉ biết oán hận trừng mắt nhìn Ôn Hựu.

“Hoằng Nhi, mệt mỏi sao? Chúng ta còn muốn bàn bạc những bước tiếp theo, nếu không ta phái người trước đưa ngươi trở về?” Hạ Hầu thúc thúc thay ta dàn xếp.

Bàn bạc?

Nghĩ đến vừa rồi Ôn Hựu cười nhạo ta đối với võ lâm không hề có cống hiến, ta có chút không cam chịu nói: “Không mệt. Đã là hộ pháp minh chủ của Lâm công tử, ta cũng muốn giống mọi người, vì võ lâm góp một phần

https://thuviensach.vn

sức — bất quá, ta hiện tại còn không biết, chức hộ pháp này, rốt cuộc là làm cái gì?”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hộ Pháp Vạn Năng

Nếu không phải hôm nay kiên trì cùng bọn họ trao đổi, ta sẽ không biết, võ lâm đại hội kết thúc chưa đến mười ngày mà trình độ phối hợp của ba người họ lại thành thục đến thế.

Có một số người, trời sinh chính là cùng một loại người.

Hạ Hầu thúc thúc đặt lên trên bàn một quyển sổ, nói: “Văn Tuyền, đây là tư liệu về Quảng Châu Ý Huyền giáo và Thanh Hổ phái.”

Lâm Phóng nhận lấy, nói: “Cứ theo như trước bàn bạc, đợi xử lý xong hết việc vặt ở đây, chúng ta sẽ chuẩn bị lực lượng, tháng mười một đi Quảng Châu.”

Ôn Hựu nói: “Lần trước ta đã đi thăm dò Hoàng môn thị lang, người này cũng không cần nghi ngại, lại là phụ tá uy vũ của tướng quân, dường như cùng Triệu quốc có quan hệ……”

Lâm Phóng: “Hạ Hầu, ngài cảm thấy thế nào?”

Hạ Hầu Dĩnh: “Theo như Tử Tô đã nói, tướng quân này không thể giữ lại.”

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng gật đầu: “Tử Tô, không nên dùng người trong triều đình. Ngươi phái người đi xử lí đi.”

“Tốt.”

“Tiết Phàm Duẫn đã đồng ý đảm nhiệm phân chức minh chủ* Dương Châu, người của chúng ta cũng đã an bài rất tốt……”

* Phân chức minh chủ là minh chủ một nửa, chỉ nắm nửa quyền trong tay, còn một nửa về tay người khác.

“Trước mắt khó giải quyết nhất vẫn là Quảng Châu, tiếp theo là Giao Châu, Từ Châu……”

“La Hán môn dâng tặng ngọc bội Tiên Tần* vô song, Tử Tô ngươi tìm cơ hội, tặng cho Thiếu phủ đại nhân.”

* Tiên Tần: giai đoạn lịch sử của Trung Quốc trước khi nhà Tần thống nhất.

……

Đêm càng lúc càng khuya, bên ngoài cửa sổ khắc hoa là sông nước Tần Hoài sâu tối.

Ta nhịn không được ngáp dài một cái.

Một giọng nói trong trẻo hướng về phía ta: “Thanh Hoằng mệt mỏi?”

Đúng là Lâm Phóng.

Sau võ lâm đại hội, cảm giác của ta đối với Lâm Phóng trở nên phức tạp.

https://thuviensach.vn

Nhiều ngày trước, thiếu niên đơn thuần cười ngây ngô cùng ta câu cá, dường như là một người khác.

Hạ Hầu thúc thúc nói, ngày đó hắn "câu dẫn" ta là chủ ý ôi thiu của Cố công tử, lúc ấy hắn chịu sự điều khiển của Cố gia, buộc phải nửa hư nửa thực làm việc — Đúng là cùng suy đoán của ta giống đến tám chín phần.

Cho dù như vậy, một Lâm Phóng vô cùng vang danh tại võ lâm đại hội, đã không còn là nhân vật ta có thể tùy ý thân cận.

"Không có…… Chỉ là những người, bang phái các ngươi nói ta phần lớn đều không biết, đừng nói đến chuyện giúp đỡ." Lời này của ta là thật, rất nhiều chuyện nghe được ta không hiểu ra sao.

Ba người bọn họ nhìn nhau cười.

Ôn Hựu nói: "Lần đầu thấy ngươi khiêm nhường như thế, thực đáng khen ngợi."

Hạ Hầu thúc thúc nói: "Hoằng Nhi không cần vội, từ từ sẽ đến. Những chuyện này chúng ta sẽ giải quyết trước."

Lại là Lâm Phóng luôn luôn băng lãnh thâm trầm, hòa nhã nói: "Chúng ta nói về tình thế phức tạp của võ lâm, trách không được ngươi. Ngươi tuổi còn nhỏ nhưng lấy tài trí, chỉ cần ít thời gian nữa, nhất định có thể thuận buồm xuôi gió, trở thành anh hùng tiếng tăm lừng lẫy."

Nghe lời nói tràn ngập tán thưởng cùng cổ vũ này, ta vì Lâm Phóng máu chảy đầu rơi chết cũng không hối tiếc!

"Minh chủ, quả nhiên vẫn là ngươi tinh mắt!" Ta đắc ý nói.

Hắn khe khẽ mỉm cười: "Đều là người một nhà, gọi ta Văn Tuyền hoặc A Phóng."

https://thuviensach.vn

Chắc là bọn hắn trao đổi cũng đã mệt mỏi, thế nên rất có hưng thú cùng ta tán gẫu cho đến tận sáng.

“Đúng rồi, Hoằng Nhi có tự*?” Hạ Hầu nói.

*Tự ở đây là tên tự: tên đặt dựa vào tên vốn có, còn được gọi là tên chữ, dùng để kiêng tránh tên do cha mẹ đặt lúc đầu.

Thân thể ta cứng đờ: “Có, chỉ là……”

Ôn Hựu dường như cũng có hưng thú, ánh mắt sáng ngời nhìn ta.

“Hoằng Nhi nay đã là hộ pháp minh chủ, là nữ nhi vang danh trong chôn võ lâm. Có tự, hành tẩu giang hồ cũng thuận tiện hơn.” Hạ Hầu tiếp tục.

“Nhưng……” Tên của ta là do cha đặt, mang ý “Kiếm khí Thanh Hoằng” (thanh kiếm trong sáng), mà tự, là mẹ lấy, một người như mẹ ta, có thể lấy tự dễ nghe sao?

Ta thật sự khó mà mở miệng……

“Nhìn không ra ngươi còn biết rụt rè?” Ôn Hựu nói, “Chẳng lẽ Thanh Hoằng đối với chúng ta, lại không thể lấy tự tương xứng?”

“Tiểu tự……” Ta nhìn mũi chân của chính mình, nhỏ giọng: “Mị Nô.”

Bên tai mơ hồ vang lên giọng nói ngây ngất của mẹ: “Hoằng Nhi, ta lấy tự Mị Nô cho con là hi vọng, sau khi lớn lên, chẳng những làm đại hiệp, mà còn là một kiều mỵ mỹ nhân, được phu quân thương yêu……”

“Mị Nô.” Ta nhẹ nhàng nói, “Là tự mẹ ta đặt.”

“Ừ……” Lâm Phóng nỗ lực kiềm chế ý cười, nói: “Là tự rất hợp với nữ tử. Có điều ngươi hành tẩu giang hồ, tự này có hơi yếu đuối……”

https://thuviensach.vn

Ôn Hựu nói: “Đúng là không thích hợp với nàng, nàng đâu có phải cô nương mềm mại đáng yêu? Gọi Chiến Nô còn thích hợp hơn. Trong mắt hắn vẫn là không kiềm chế được ý cười.

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Mà Hạ Hầu thúc thúc nhắc tới sư tỷ của người — mẹ ta, hoàn toàn lâm vào trong buồn bã trầm tư……

“Còn có một chuyện.” Lời nói của Lâm Phóng xoay chuyển, “Hôm nay ngươi đã tới, cùng nhau nói luôn. Chúng ta quyết định để Hạ Hầu đại hiệp thu ngươi làm đồ đệ.”

Cái gì? Cái gì!

Ta giống như bị hai ngàn lượng hoàng kim nện trúng, vui không kềm được, không nói nên lời.

Hạ Hầu thúc thúc đã từ lưới tình của mẹ ta thoát ra, lấy ánh mắt trấn định ấm áp nhìn ta.

“Về sau ngươi phải gọi ta là sư huynh.” Ôn Hựu giọng nói bao hàm ý cười, “Còn không kêu sư phụ!”

Hắn đã bái nhập làm môn hạ của Hạ Hầu thúc thúc?

Ta không quên trừng Ôn Hựu một cái, kích động quỳ xuống.

Dập đầu, dâng trà, liền chính thức bái sư.

Hạ Hầu thúc thúc ánh mắt trong suốt nói: “Đứa trẻ ngoan! Tốt! Rất tốt!”

Rồi dường như lại nghĩ đến mẹ ta.

https://thuviensach.vn

Hắn uống trà, bình phục chút ít, kêu ta dậy nói: “Thu hai ngươi làm đồ đệ, là ý của Văn Tuyền, cũng là ý tứ của ta. Tử Tô hiện tại đã giúp Văn Tuyền làm rất nhiều chuyện, tương lai vào triều làm quan, một là chuẩn bị hướng về quan hệ trong ngoài cho tốt; hai là bảo hộ an nguy của Hoàng Thượng; Thanh Hoằng, ngươi bây giờ còn nhỏ, trước cứ theo ta, chủ yếu cùng lão phu học tập võ nghệ, ta thường xuyên không ở bên cạnh Văn Tuyền, là ngươi chịu trách nhiệm cho sự an toàn của hắn. Đợi tất cả quen thuộc, ngươi từ từ tiếp nhận một ít nhiệm vụ.”

“Được!” Ta hưng phấn gật đầu, ba người đều mỉm cười nhìn ta.

“Còn không kêu sư huynh?” Ôn Hựu tại bên tai ta nói, “Ta nhập môn sớm hơn ngươi, năm nay cũng đã mười chín, hơn ngươi ba tuổi, võ nghệ cũng so với ngươi cao hơn, chẳng lẽ còn không thể làm sư huynh?”

Hiếm khi…… Hắn một hơi nói nhiều lời như vậy.

Ta cười ngọt ngào nhìn hắn: “Ai nói ngươi võ nghệ cao hơn ta?”

Hạ Hầu thúc thúc dường như nghĩ đến điều gì, tỏ vẻ nghiêm nghị nói: “Suýt nữa quên. Sau này, hai người các ngươi không được tiếp tục đánh nhau. Thanh Hoằng, hiện tại nhiệm vụ của ngươi là bảo hộ Văn Tuyền an toàn.”

“Cho Chiến nữ hiệp bảo hộ người không hề có võ công như ta, có cảm thấy ủy khuất?” Lâm Phóng cười nói.

“Không dám! Không dám!” Ta vội nói, ba người kia hơi ngẩn ra, cao giọng bật cười.

Đêm trên sông Tần Hoài, luôn luôn rực rỡ tươi đẹp.

Mà ta nhìn ba con người tại đương kim võ lâm hô phong hoán vũ, giờ đây lại chuyện trò vui vẻ trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy đêm nay, dường

https://thuviensach.vn

như yên tĩnh ấm áp cực kỳ.

Tương lai, ta có phải hay không cũng có thể giống như bọn hắn, ngạo nghễ ngẩng đầu là đại hiệp võ lâm? Không chỉ là một nữ tử có võ công?

Ta thật không thể chờ đợi được.

———————-

Bên ngoài Đại Tấn, bắt đầu thỉnh thoảng truyền tới tin tức tướng lãnh của nước đối địch nào đó "bạo bệnh mà vong" (bệnh nặng mà chết) khiến cho quan lại triều đình mừng rỡ như điên;

Xung quanh Kinh thành giặc cỏ thổ phỉ, bắt đầu dần dần giảm bớt;

Mấy thủ lĩnh môn phái làm xằng làm bậy hoành hành ngang ngược trong giang hồ, trong vòng một đêm biến mất;

Gần châu huyện, có mấy tửu lâu mới lặng yên không một tiếng động khai trương.

……

Ta nghĩ, không chỉ võ lâm Đại Tấn, thậm chí những môn phái ở phương Bắc, phương Tây, đều có thể phát giác ra, tân nhậm Võ Lâm minh chủ Lâm Phóng của Đại Tấn, bắt đầu động thủ thu dọn võ lâm Giang Đông đang bị chia năm xẻ bảy.

Trong thời gian ngắn ngủn một tháng, người từng bị cả võ lâm cười nhạo, khinh thị yếu đuối nhu nhược nhưng giờ đây nhân sĩ Giang Đông, lại không dám tùy ý nhắc tới hai chữ "Lâm Phóng".

Mà ta cùng Ôn Hựu, cũng bắt đầu học tập võ nghệ dưới tay Hạ Hầu sư phụ.

https://thuviensach.vn

Lúc sư phụ đem "phá liễn kiếm phổ" đưa cho ta, có chút hoài niệm nói: "Đây là kiếm pháp do sư đệ ta sáng chế, thiên hạ vô song. Chỉ là sư đệ mất sớm, nếu còn sống, bây giờ tu vi nhất định cao hơn ta. Sau này, hai ngươi hãy theo kiếm phổ này luyện tập."

Ngưỡng mộ một chút vị kỳ hiệp mất sớm ấy, ta vui mừng rạo rực mở kiếm phổ ra.

Kiếm phổ đã cũ, lại chỉ có một quyển, Ôn Hựu đứng ở bên cạnh ta cũng nhịn không được ngó đầu sang nhìn.

Sư phụ thật là vô cùng tốt, bản đơn lẻ duy nhất liền trực tiếp đưa cho ta.

Đang muốn tỏ vẻ rộng lượng xem xong sẽ cho Ôn Hựu mượn, lại không ngờ sư phụ thản nhiên nói: "Tử Tô cả ngày ở bên ngoại làm việc, Thanh Hoằng ngươi không có chuyện gì quan trọng, mấy ngày này liền giúp hắn sao ra một bản đi!"

Ôn Hựu chậm rãi nói: "Làm phiền sư muội. Mong rằng sư muội mau chóng sao chép cho tốt, hai ngày sau ta sẽ rời khỏi Kiến Khang để làm việc, vừa lúc cầm theo kiếm phổ nghiên cứu."

Ta nhìn nội dung kiếm phổ dài đến trăm trang rối ren phức tạp, im lặng không nói được lời nào……

Thực muốn đem kiếm phổ nện vào đầu hắn.

Sư phụ cùng Ôn Hựu, thường xuyên bận rộn cả ngày không thấy bóng người. Đại đa số thời gian, ta một mình luyện võ trong Hạ Hầu phủ.

Trình độ có bước tiến lớn mạnh vượt bậc.

Luyện võ nhiều, ta cũng theo phân phó của Lâm Phóng, đi cùng Ôn Hựu và sư phụ để trợ giúp.

https://thuviensach.vn

Ví như:

Làm tay chân, cùng một vị sư huynh đi thu phục giặc cỏ chiếm núi làm vua ở biên giới Dương Châu;

Bên trong Kiến Khang thành, chúng ta ngầm dùng mấy tửu lâu chuẩn bị khai trương để thu thập tin tức, ta bị kêu đi hỗ trợ dọn dẹp phòng ốc;

Sư phụ, sư đệ, sư huynh bị thương, ta giúp đỡ chăm sóc;

Phương trượng Kê Minh Tự ngầm giúp đỡ Lâm Phóng hai trăm lượng vàng, ta giả trang thành khách hành hương, đi vào chùa lấy tiền.

Chân chạy, làm việc vặt, tay đấm……

Trong một tháng, ta đã trở thành trợ thủ đắc lực của Lâm Phóng…. hộ pháp vạn năng người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. (¯□¯;)!!

Lại là lúc đến Kê Minh Tự lấy tiền, nhìn thấy phương trượng đại nhân nhiều ngày không gặp.

Đem ngân lượng giao cho ta, lão nhân gia liếc mắt nhìn, bỗng nhiên toát ra một câu: “Con gái của Chiến Phá Địch cùng Tô Thiển Hồng?”

“Đúng vậy. Ngài biết cha mẹ ta?”

Hỏng rồi, sẽ không lại cùng mẹ ta có cái gì dây dưa đi? Nhưng nhìn tuổi tác dường như không phải a!

“Mẹ ngươi cuộc đời thuận buồm xuôi gió, an ổn vững vàng dưới sự bảo hộ của cha ngươi.” Phương trượng ngạo mạn liếc nhìn ta, “Sinh ra nữ nhi, số mệnh lại nhấp nhô như thế.”

Một lát sau ta mới phản ứng kịp. Đối với hắn chán ghét nháy mắt bay lên đến đỉnh điểm, túm lấy ngân lượng, quay đầu liền đi.

https://thuviensach.vn

“Có điều……” Giọng nói từ phía sau lưng truyền tới, “Cuối cùng vẫn là một vị anh hùng cái thế……”

“Cái gì?” Ta nghe vậy xoay người, hiếu kỳ nhìn hắn.

“Lại là một cô nương đơn thuần.” Hắn nhắm hai mắt lại, nói: “Nể mặt cha mẹ ngươi, khuyên ngươi một câu: Vạn sự đều có duyên số, không thể cưỡng cầu.”

Vị lão hòa thượng này, từ bỏ lòng ham muốn với cuộc đời treo buộc con người. Liền có thể xem tướng?

Ta sẽ không mắc lừa, thản nhiên ôm ngân lượng, bay vút xuống núi.

Chẳng qua vẫn có chút thấp thỏm, tại chợ dưới chân núi vừa lúc gặp được quán gọi là “Trần Thiết miệng” chuyên đoán tướng số. Thầy số một bộ dạng tiên phong đạo cốt*, so với Kê Minh Tự phương trượng bộ dạng già yếu mạnh mẽ hơn nhiều.

*Tiên phong đạo cốt: Phong thái của tiên, cốt cách của người tu đạo. Ý nói dáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng.

Ta nhịn không được tiến lại.

Hắn nói mệnh ta đại phú đại quý, hơn nữa nhân duyên vô cùng tốt.

Thế là tâm tình thấp thỏm vì mấy câu nói của chưởng môn Kê Minh Tự nháy mắt đã tươi tốt trở lại.

Cuối tháng mười, Ôn Hựu trở lại Kiến Khang.

Chỉ mới mấy ngày không gặp, như thế nào lại cảm thấy hắn cao hơn mấy phần?

https://thuviensach.vn

Nhìn hắn ở dưới ánh mặt trời cười đến quái dị, ngay cả trên hông "Giác" đều có quang hoa lấp lánh.

Ta không nhịn được ngứa tay, lôi kéo hắn tỷ thí.

Vốn tưởng rằng thời gian này ta có rất nhiều rất nhiều thời gian luyện tập, nhất định có thể thắng hắn.

Lại không ngờ hắn lại cũng là "Kẻ sĩ ba ngày không gặp mặt thì nên rửa mắt mà nhìn" *, Phá Liễn kiếm pháp đã đạt xuất thần nhập hóa.

*Kẻ sĩ ba ngày không gặp mặt thì nên rửa mắt mà nhìn: Đây là câu nói nổi tiếng của Lã Mông trong "tam quốc diễn ngĩa". Ý nói không gặp ít lâu thì người ta có sự thay đổi lớn.

Đấu hơn ba trăm hiệp, hắn dùng nội lực đem "Quyết" của ta đánh bay –

Ta lại thua!

Ủ rũ ngồi ở dưới gốc cây quế, ta vừa vuốt ve Quyết vừa thở dài: "Quyết a Quyết, thật xin lỗi ngươi, tài nghệ ta không bằng người, ngươi lại thua bởi Giác."

Ôn Hựu ngồi một bên nhặt lên một nắm lá cây từ trên mặt đất, ném vào đầu ta: "Nha đầu, ta mỗi đêm đều siêng năng luyện tập, nếu là ngươi thắng ta, kêu sư huynh như ta mặt mũi đặt ở chỗ nào? …."

Hắn còn chưa dứt nhưng lời nói của hắn quả thực khiến ta ngay cả ý niệm giết người đều có — tuy rằng ta còn chưa giết ai cả.

Ta mỗi ngày chẳng lẽ không khổ cực luyện tập? Vì sao thắng không được hắn!

Bỗng nhiên nghĩ đến, kiếm phổ kia còn có một tuyệt chiêu rất khó nhớ, ta đã học hơn phân nửa. Nếu là mấy ngày tiếp tục rèn luyện, nhất định có

https://thuviensach.vn

thể thắng hắn!

“Hai ngày sau lại đến!” Ta hung tợn nói: “Người thua cần phải nghe thắng người sai khiến!”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Son Phấn

Ngày mới lên, gió nhẹ phơ phất.

Tiết trời đã có chút cảm giác mát mẻ. Ta ngồi ở bàn đá dưới tàng cây bên cạnh ao xem kiếm phổ.

Tiểu Lam vô cùng buồn chán đứng ở một bên đến phát ngốc.

Tiểu cô nương này càng lớn lên lại càng không thích tập võ, cả ngày soi gương nhìn thân lại thương cho phận mình.

Thậm chí còn thẹn thùng muốn ta hứa nhất định phải gả nàng cho một thiếu niên trong Tân Tú võ lâm.

Dưới trướng của Cố gia có một hộ vệ mặt như sắt ngày đó giám sát Lâm Phóng còn từng tới cửa cầu kiến ta, cũng đã gặp qua Tiểu Lam.

Ta còn chưa kịp nghĩ xem hộ vệ mặt sắt này có phải thuộc về phạm trù "thiếu niên Tân Tú võ lâm" hay không, Tiểu Lam đã dựng đứng lông mày, hai tay chống nạnh đem người ta đuổi đi.

Cho nên bây giờ nàng vô cùng buồn chán, cũng là tự chuốc lấy.

Dòng không khí quanh thân như thay đổi đột ngột.

https://thuviensach.vn

Tay đang nắm thư của ta run lên.

Ngẩng đầu nhìn Tiểu Lam giống như vừa ăn xong Ngũ Thạch Tán, cả người đột nhiên phấn khởi đứng lên một cách không bình thường.

Lại nói sau đại hội võ lâm, ta rốt cục hiểu rõ công dụng của Ngũ Thạch Tán.

Dưới sự xấu hổ không chịu nổi, ta lòng đầy căm phẫn viết thư về nhà, đau đớn trách cha kiến thức nông cạn.

Hôm nay, thư nhà nhẹ nhàng chuyển tới.

Sau bao nhiêu văn tự biểu đạt sự thương nhớ quan tâm của mẹ, là mấy câu ngắn gọn ít ỏi của cha ta: “Cha thuận miệng nói, ai bảo ngươi tưởng thật. Lưu lạc võ lâm cần chú ý làm việc cho tốt, không cần làm Chiến gia bẽ mặt. Nhớ sang năm về nhà.”

Nhận được tin tức, ta cũng không cáu.

…….

“Ôn công tử tới! Ai nha, hôm nay hắn thực là tuấn tú!” Tiểu Lam chọc chọc ta, “Tiểu thư, Ôn công tử tới, cô còn không nhanh dậy nghênh đón?”

Xa xa, nam tử cao ngất một thân áo tím giày đen, chậm rãi bước tới gần.

Ta mở mày mở mắt hướng về phía Tiểu Lam nói: “Dậy nghênh đón? Tiểu Lam, em không biết, hắn hôm nay tới là để làm trâu làm ngựa cho ta!”

Tiểu Lam nâng tay che miệng lớn, một bộ dạng không thể tin.

Trong lòng ta càng thêm đắc ý.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật, ngay cả chính ta cũng không nghĩ đến, hôm kia ta cùng Ôn Hựu tỷ thí, trong lúc nguy cấp lại dùng tuyệt chiêu vừa mới học được, thắng hiểm hắn.

Hắn hôm nay tới, chính là theo phân phó của ta, mang mỹ vị điểm tâm trong cung đến.

Xem hắn một thân ăn mặc long trọng, nhất định là vừa mới xuất cung.

Hắn vừa ngồi xuống, ta liền thấy trong lồng ngực hắn có một bọc tròn to.

“Nhanh cho ta!” Ta duỗi tay muốn dò, lại bị hắn đánh rơi.

“Tiểu Lam, ngươi lui xuống trước đi.” Hắn nói.

Tiểu Lam không cam lòng rời khỏi.

Ta có chút kỳ lạ, làm sao phải để Tiểu Lam đi.

“Tội danh trộm đồ ngự thiện phòng này cũng không phải là nhỏ, càng ít người biết càng tốt.” Hắn từ trong lòng lấy ra một bọc đồ, ném ở trên bàn.

“Nhẹ chút!” Ta lòng đau hô lên, duỗi tay mở bọc giấy ra.

Bảy khối bánh ngọt màu sắc diễm lệ khắc hoa xếp cùng một chỗ, hồng như Giang Tốn, xanh như Phỉ Thúy, trắng như Xuân Tuyết, vàng như Nhật Quang…… Giống như từ gạo nếp chế thành, lại đặc biệt lóng lánh trong sáng, tinh tế khéo léo phi thường.

“Thất thải Phỉ Thúy Như Ý bánh.” Hắn trịnh trọng nói, “Đây là bánh ngọt do Thổ Dục Hồn tiến cống. Tất cả không quá mười bộ. Nơi này là một bộ.”

Trân quý như vậy, hắn như thế nào có được?

https://thuviensach.vn

Hắn lại không giải thích, chỉ nhìn ta nói: “Sai khiển của ngươi, ta đã hoàn thành.”

Sau khi hắn thua ta, yêu cầu của ta với hắn là: “Ta muốn ăn bánh ngọt mỹ vị nhất.”

Nhưng hôm nay nhìn bánh này, lại có chút luyến tiếc không xuống tay được.

“Nhanh ăn đi!” Hắn bỗng nhiên cười, “Giương mắt nhìn làm cái gì?”

Ăn thì ăn!

Ta cầm lấy một khối bánh màu trắng để vào trong miệng. Tinh tế mềm mại, vào miệng là tan, thơm ngon dị thường, còn mơ hồ mang theo mùi sữa…… Ăn ngon khiến ta ngay cả đầu lưỡi đều muốn nuốt luôn vào.

Ăn xong một khối, ngẩng đầu, lại phát hiện hắn đang cầm kiếm phổ của ta, lật lật. Ở trên mặt của kiếm phổ ta có viết một số chiêu thức, không nghĩ đến hắn xem rất có hưng thú.

Lại ăn một khối đỏ, một khối vàng.

Tổng cộng bảy khối, bảy màu sắc, mỗi loại mang một hương vị cư nhiên không giống nhau.

Ta lấy khăn tay ra, bọc hai khối lại. Một giữ lại cho sư phụ, một cho Tiểu Lam.

Văn Tuyền thoạt nhìn sẽ không vương khói lửa của nhân gian (ý chỉ không phải người phàm tục), tự nhiên là không cần.

Còn thừa lại ba khối.

Nhìn người phía trước rũ mắt nhỏ tinh tế.

https://thuviensach.vn

Vừa lúc hắn ngẩng đầu lên.

“Ngươi muốn ăn một khối không?” Ta có ý tốt nói.

“Không cần, cũng không nhiều, ngươi giữ lại chính mình ăn đi.” Hắn cười nói, “Bảy thứ hương vị này không giống nhau.”

Nhịn không được cảm động, ta sao có thể một mình tự hưởng thụ mỹ thực, cầm lấy một khối đưa tới……

“Sư huynh, cảm ơn……”

“Ta ở trong cung đã ăn đến mười khối, hiện tại ăn cũng không vào.”

Ta cảm thấy tay mình cứng đờ.

Rất gian nan thu trở về, tự mình ăn luôn.

“Ngươi hôm nay vào cung có nhìn thấy hoàng đế hay không?” Ta tuy rằng được hoàng đế ban thưởng bảo kiếm, nhưng vẫn chưa gặp qua hoàng đế.

Ôn Kiệu đại nhân là thái tử xá nhân, nghe nói Ôn Hựu từ nhỏ rất được hoàng đế yêu thích.

“Không.” Hắn nói, “Hoàng đế đâu dễ dàng nhìn thấy như vậy?”

“Nha.” Ta thở dài.

“Ngược lại nhìn thấy thái tử, thái tử phi, còn có hai vị công chúa.” Hắn nói.

“Đúng rồi! Công chúa có phải là đều đặc biệt cao quý mỹ lệ?” Ta nói, công chúa trong kịch, đều là khuynh quốc khuynh thành, thực muốn tận mắt nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

“…… Đúng vậy, công chúa đều là người xinh đẹp đáng yêu.” Hắn khoanh tay nhìn ta, “Dáng vẻ không dã man giống ngươi đâu!”

Bánh ngọt liền nghẹn ở trong cổ, cực kỳ khó chịu. “Hừ! Ta chính là dã man, ảnh hưởng đến chuyện gì của ngươi!”

Diện mạo người trước mắt này, bỗng nhiên khiến ta cảm thấy chán ghét, dứt khoát quay đầu, không nhìn hắn.

Một lúc lâu sau.

“Này, ngươi ăn ngon. Giữ lại cho ta một khối.” Hắn nói, thân thể nghiêng về phía ta.

“Chỉ có một khối, không thể cho ngươi!” Ta cho khối cuối cùng hướng vào trong miệng, “Ngươi đã ăn nhiều như vậy……”

Hình như có một dòng nhiệt khí phun tại giữa ngón tay của ta.

Trên tay trống trơn.

Nhìn mặt hắn gần trong gang tấc, hai con ngươi đen láy chăm chú nhìn ta, ta bị dọa lập tức dựng đứng lên.

Hắn, hắn, hắn thế nhưng ở trên tay của ta, ăn vụng khối bánh ngọt cuối cùng!

Hắn ngồi trở lại ghế dựa, bộ dạng sóng nước chẳng xao động: “Ta đã nói, giữ lại cho ta một khối.”

Đầu ngón tay cảm thấy như bị thiêu, nhiệt khí ấy tựa hồ quanh quẩn không đi. Không biết nói cái gì, rõ ràng vừa thẹn vừa tức, lại không biết phản bác hắn như thế nào!

https://thuviensach.vn

“Này, nha đầu.” Hắn lại từ trong lồng ngực lấy ra cái hộp tròn nhỏ, ném ở trên bàn.

Hộp sắt tinh xảo màu trắng bạc, trơn bóng như thủy tinh.

Ta hiếu kỳ cầm lấy, mở ra nhìn, bên trong là lớp bột màu đỏ tinh tế tỉ mỉ đều đặn, mơ hồ có hương thơm thanh đạm.

Bị ảnh hưởng bởi lễ vật lần trước của Trầm Yên Chi, ta thấp thỏm nói: “Là….. độc dược?”

Hắn cố lộ ra biểu tình nhẫn nại, nửa ngày mới nói: “Là, son, phấn!”

Ta kinh ngạc nói: “Ngươi vì sao muốn đưa son phấn cho ta?”

Hắn trầm mặc không nói.

Tuy là như thế, ta vẫn không nhịn được đem hộp son ấy tiến đến chóp mũi, hương thơm tươi mát phả vào mũi.

Mấy ngày trước, trong nước sông Tần Hoài, tựa hồ cảm giác cũng giống nhau.

Ta nháy mắt phúc chí tâm linh*: “Chẳng lẽ, là ngươi quen dùng son phấn?”

* Phúc chí tâm linh: khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn.

Hắn trầm mặt, gằn từng chữ nói: “Ngươi dám nói một lần nữa, ta liền đem son phấn cùng bánh ngọt đều lấy lại!”

Ta ôm hộp son phấn vào trong ngực: “Không nói thì không nói! Vật đã tặng, nào có đạo lý thu hồi?”

https://thuviensach.vn

———————

Mùng ba tháng mười một, rất thích hợp để xuất hành, nhậm chức, kết bạn, kỵ vùng đất lạnh, mở kho, cưới gả.

Lâm Phóng, Hạ Hầu sư phụ, Ôn Hựu, ta, cùng với hơn mười người mà Lâm gia bí mật bồi dưỡng mấy năm nay còn có hơn mười môn hạ của Hạ Hầu thúc thúc, ngồi thuyền lớn men theo sông Trường Giang thẳng đến sông Cán Giang.

Dựa theo kế hoạch dự định, Lâm Phóng bước đầu thống nhất võ lâm Giang Đông.

Trước tiên, Lâm Phóng nỗ lực chống lại ý quần hùng, kiên quyết chọn tám châu môn phái võ lâm, nơi thế lực chia cắt mạnh nhất: Quảng Châu, để xuống tay.

Quảng Châu có hai đại môn phái: Ý Huyền giáo cùng Thanh Hổ phái, nhiều năm trôi qua lộng hành châu huyện, làm nhiều việc ác, nguy hại một phương. Triều đình cũng không có phương pháp. Đại hội võ lâm lần trước, bọn hắn được mời, nhưng lại không tới tham gia.

Sau khi Lâm Phóng tiếp nhận chức vụ minh chủ Võ Lâm, bọn họ phái người đưa tới chút lễ vật.

Bây giờ, lại bị Lâm Phóng lựa chọn, trở thành khối bia ngắm đầu tiên mà minh chủ võ lâm Giang Đông lập uy.

Chỉ có điều……

Ta ngồi ở mũi thuyền, nhìn trên thuyền hơn ba mươi đại cao thủ.

Vì thắng lợi của trận chiến đầu tiên này, Lâm Phóng cũng gần như đưa ra toàn bộ lực lượng.

https://thuviensach.vn

Hắn một thân quần áo trắng đứng ở đầu thuyền bên kia, trong gió càng có vẻ gầy thanh lãnh.

“Văn Tuyền, bên đó gió lớn, qua đây đứng đi!” Ta hảo ý nói.

Hắn quay đầu lại, cười nhẹ, đi tới đối diện.

“Thanh Hoằng cho rằng, đi Quảng Châu lần này, tiền đồ ra sao?” Hắn nhìn mặt sông nói.

Thì ra hắn mới vừa rồi xuất thần là vì lo lắng này cái.

“Văn Tuyền.” Ta nghiêm túc nói, “Ta cho rằng nhất định có thể thành công!”

Dường như ta rất ít nói chuyện đứng đắn như vậy, hắn mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn ta: “Lời này hình như không giống Thanh Hoằng nói.”

“Thực sự.” Ta tiếp tục: “Sư phụ nói, chỉ có ngươi là người có khả năng cứu vớt võ lâm Giang Đông. Ta cũng cho rằng như vậy.”

“Phải không?” Hắn khóe miệng cười nhẹ, đôi tay gập vào trong tay áo rộng rãi tung bay trước thân, nhìn sông nước Trường Giang xa xa không thấy đầu cuối, nói: “Văn Tuyền, sẽ không phụ sự uỷ thác quan trọng của các ngươi.”

Nhìn Lâm Phóng chậm rãi đi vào khoang thuyền, ta có chút thương cảm với hắn.

Tuy rằng hắn mưu lược hơn người, nhưng dù sao cũng chỉ mới hai mươi tuổi.

Thực khó tưởng tượng, chính mình bốn năm sau, trở nên giống hắn lão luyện mà kiên cường dẻo dai như vậy……

https://thuviensach.vn

“Hôm nay nếu ngươi thua, phải đem y phục ta giặt sạch.” Một giọng nói bỗng nhiên chen vào.

Ôn Tử Tô đứng sau lưng ta, kiếm ôm tại ngực, liếc nhìn ta.

“Nếu ngươi thua, phải xuống dưới sông bắt cá lên, cho bổn hộ pháp nhắm rượu!”

Ta rút “Quyết” ra.

————-

Ban đêm, ta ngồi xổm ở đuôi thuyền, trước mặt đầy một chậu quần áo.

Tiểu Lam đứng sau thân ta: “Tiểu thư, không bằng để cho em đi!”

“Không!” Ta nhìn trên sàn tàu cách đây không xa, thân ảnh người nọ đang luyện kiếm như nguyệt nhấp nháy, cao giọng nói: “Bổn hộ pháp nguyện đánh nguyện chịu thua.”

Nhưng, Ôn Hựu ngươi cũng quá hư hỏng, mấy ngày này đều chọn quần áo màu trắng mặc. Cũng không phải không biết rất khó giặt sạch đi.

Ngày thường cũng không thấy ngươi thích màu trắng như vậy a!

Dường như nghe được một tiếng cười khẽ, ta quay đầu, lại chỉ thấy một bóng đen rơi vào trong sông “Bùm” một tiếng.

“Tử Tô? Tử Tô?” Ta cất bước chạy tới, chỉ thấy từng đợt sóng nước màu đen khuếch tán mở ra.

Tuy biết rằng hắn biết bơi, nhưng không hiểu vì sao hắn bỗng nhiên rơi xuống nước?

https://thuviensach.vn

“Tiểu Lam, hắn…… hắn sẽ không tẩu hỏa nhập ma đi?” Ta túm lấy Tiểu Lam bên cạnh.

“Tiểu thư, cô nói bậy cái gì đó?” Tiểu Lam ngó nhìn mặt nước tối đen, cũng có chút sợ hãi, “Hắn, có phải hay không là muốn tắm rửa?”

“Rầm –” Lại một trận tiếng nước, bọt nước đập vào mặt, bắn đến cả lên mặt và cổ của ta cùng Tiểu Lam.

Lau nước trước mặt tập trung nhìn kỹ, Ôn Tử Tô một thân áo đen ướt đầm dề đứng ở trước mặt chúng ta, con ngươi sáng ngời chiếu vào ta.

“Này, đi nấu, chúng ta nhắm rượu!” Hắn giơ lên con cá lớn gần hai thước đang nhảy loạn ở trên tay.

……

Canh cá màu trắng thơm nức, rượu Kiến Khang trong veo ấm áp.

Ba người chúng ta vây quanh bàn tròn, thèm nhỏ dãi.

Có điều là mỹ vị này, cũng thành công đem rất nhiều người dẫn đến khoang thuyền.

“Chiến hộ pháp tay nghề thật giỏi!” Có người khen, thật tự nhiên bưng lên một chén canh cá, chậm rãi thưởng thức.

“Đồ nhi, cho vi sư một chén. Rất lâu không ăn canh cá Kinh Châu chính cống rồi!” Lại là một chén lớn.

Minh chủ đại nhân cười nhạt đứng đằng xa, ta tất nhiên không dám chậm trễ, cho Tiểu Lam múc đầy một chén lớn dâng lên.

…….

https://thuviensach.vn

Có đến mười hán tử ngồi trên chiếu, Tiểu Lam lại phải vào phòng bếp làm một ít đồ nhắm rượu.

Rượu thơm canh ngon, trăng sánh nhô lên cao.

Mọi người tán gẫu những khổ cực cùng thành tựu trong khoảng thời gian này, đều hưng phấn không thôi.

Ta nhìn nồi canh trống không, có chút thương tiếc.

Chóp mũi lại ngửi thấy một mùi thơm.

“Nha đầu, cầm lấy.” Một bàn tay thon dài duỗi về phía ta.

Ta vui mừng tiếp nhận lấy: “Thì ra vẫn còn?” Khoái hoạt uống một hớp lớn.

Hai tròng mắt Ôn Hựu lóng lánh: “Ta giấu đi một chén.”

“Vậy ngươi không uống?” Ta nhìn trong chén chớp mắt bị ta uống chỉ thừa lại non nửa, quan tâm nói, “Muốn hay không mỗi người một nửa?”

Hắn tiếp lấy chén, một ngụm uống cạn.

“Ta đành miễn cưỡng vậy.” Hắn cười nói. “Vừa rồi cũng đã uống một chén lớn.”

Ôn Tử Tô!

Ta tức giận một quyền đánh tới.

Hắn cũng không trốn không tránh, một bộ dạng thản nhiên đón nhận.

Ta đành phải nửa đường thu hồi hơn phân nửa sức lực, khi đánh tại trên người hắn, sớm đã là không đau không ngứa, chỉ như đấm nhẹ.

https://thuviensach.vn

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, cúi đầu cười nhẹ.

“Giang sơn này, tráng lệ hiên viên.

Gió thu này, ta gọi cô nhan.

Anh hùng này, hồn về nơi nao?

Mỹ nhân này, nước mắt thanh thiên.

Xuân không quên thu này triền miên, hạ không tiếc đông này mỏng manh.

Cáo biệt quê cũ thân này tựa biển, không thấy Thanh Sơn chết vĩnh hoài.” *

*Vì là bài hát nên nhiêu từ ta để nguyên tiếng hán không edit.

Tiếng ca trầm thấp vang lên, ta theo tiếng hát nhìn lại, là môn hạ của sư phụ cùng chúng đệ tử đồng thanh mà hát.

Trên mặt các sư huynh đệ luôn luôn trầm mặc, giờ đây tràn ngập chí khí nam nhi.

Giọng nói khàn khàn thô ráp, mang theo khí phách nam tử.

Thậm chí ngay cả Lâm Phóng mặt luôn luôn băng lãnh, cũng trở nên nhu hòa tràn đầy vẻ tươi cười.

Giờ khắc này, không có ngươi lừa ta gạt, không có đao thương giết chóc.

Chỉ có một đám thanh niên anh hùng quật khởi võ lâm, đi theo thủ lĩnh, chậm rãi cùng nhau hát.

https://thuviensach.vn

Đến cả Ôn Hựu bên cạnh ta, cũng không dấu được vẻ mặt dịu dàng thấp giọng ngân nga.

Ta si ngốc nhìn vẻ mặt bọn hắn, đều là ôn hòa động người.

Mịt mịt mờ mờ nghĩ, nhiều năm sau, ta nhất định vẫn sẽ nhớ rõ đêm nay: Nhớ ta đã đi theo minh chủ, sư phụ, Tử Tô, còn có rất nhiều người trẻ tuổi giống ta ngực mang ý chí, trên sông Trường Giang lớn tiếng hát vang.

Hát vang, vững vàng bước đầu tiên chinh phục võ lâm.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Công Vân Tiên Tử

Đi thuyền môt đường thẳng đến Giang Châu, đổi thuyền, đổi đường đi đến sông Cán Giang, lại mấy ngày, chuyển sang đường bộ, theo hướng nam, chúng ta đi thẳng đến Quảng Châu.

Rốt cục cũng tới thành Thương Ngô.

Bầu trời xanh lam, tường thành ảm đạm, cát bụi trên mặt đất gió cuốn mù mịt.

Lâm Phóng một thân trắng toát cưỡi ngựa đứng ở đầu tiên.

Ta giả nam trang, cùng Ôn Hựu một trái một phải đứng hai bên người hắn.

Dưới tường thành là một đám người.

Ước chừng hai ba mươi người, ai ai trang phục đều gọn gàng lại có hai màu áo khác nhau, đao kiếm mài đến phát ra ánh sáng.

“Lâm minh chủ!” Một giọng nói rõ ràng mang theo nhiệt tình nịnh hót vang tới, ngay sau đó là một nam nhân thân hình như bóng cao su thấp lùn khoan khoái chạy vội tới.

https://thuviensach.vn

“Minh chủ đại nhân!” Lại thêm một giọng nói nhiệt tình đến mức rơi lệ, một trung niên nam tử mặc hoa phục thúc ngựa mà tới.

“Tào giáo chủ, Lý chưởng môn, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Lâm Phóng xuống ngựa, ôm quyền mỉm cười.

Ta nhìn sư phụ, Ôn Hựu cùng mọi người cũng tới chào hỏi, kinh ngạc không chịu nổi.

Bóng cao su mập mạp có nụ cười meo meo kia chẳng lẽ là giáo chủ Tào Dương của Ý Huyền giáo, giết người không chớp mắt trong truyền thuyết?

Còn hán tử có bộ dạng như nhà giàu mới nổi bên cạnh chính là tai họa của vô số con gái nhà lành ở Quảng Châu, chưởng môn Lý Mộc Trung của Thanh Hổ phái?

Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài!

Ta vốn tưởng rằng bước vào địa giới Quảng Châu, chờ đợi chúng ta có lẽ là sự ám sát cùng tập kích của hai thế lực Thanh Hổ cùng Ý Huyền.

Dù sao tin tức Lâm Phóng có ý đồ thu phục Quảng Châu cũng đã lọt ra ngoài.

Nhưng ta không ngờ đến, nghênh đón chúng ta, lại là trường hợp khách và chủ hết sức vui mừng như vậy?

“Đây chính là ‘Công vân tiên tử’ Chiến hộ pháp trong truyền thuyết?” Lý chưởng môn vẻ mặt kinh hỉ nhìn ta.

Công, vân, tiên, tử?

“Thì ra, thì ra, ngoại hiệu (tên gọi bên ngoài) của ta là thế này?” Ta vui không kềm chế được, đối với Lý chưởng môn tình cảm cũng nháy mắt tăng lên mấy phần.

https://thuviensach.vn

“Đúng, đúng!” Lý chưởng môn vội gật đầu, “Công vân tiên tử là người mà bao nhiêu hảo hán võ lâm tha thiết ước mơ kết giao! Hôm nay có thể đến Quảng Châu, thực là cho Thanh Hổ phái ta thể diện!”

Khích lệ không che đậy như vậy, thật là khiến ta không biết làm thế nào.

Ngẩng đầu, lại thấy ở nơi không xa, Ôn Hựu mang vẻ mặt cười như không cười.

Vào trong thành, Ý Huyền giáo cùng Thanh Hổ phái lại nổ ra tranh chấp.

Nguyên nhân là bọn họ đều muốn mời chúng ta đến nghỉ ngơi tại nơi ở của phái mình.

Hoang đường? Chúng ta thoạt nhìn giống như người không có đầu óc vậy sao?

Lâm Phóng khách khí tỏ vẻ là chúng ta đã bao toàn bộ khách sạn lớn nhất ở thành Thương Ngô, tiền đặt cọc không thể lấy lại. Bọn hắn mới không cam tâm bỏ qua.

Chỉ là ta phát giác ra, giữa hai môn phái này thực có hiềm khích.

Không phải hướng đến nhau nói những lời khó nghe, cũng không phải đối chọi gay gắt.

Giữa bọn họ lời nói rất khách sáo, ánh mắt lại rất khinh thường.

Một núi không thể có hai cọp, việc hai phái tranh giành đã tồn tại từ lâu.

Chúng ta muốn thu phục võ lâm, nhưng cũng không có khả năng tiêu diệt hết tất cả thế lực võ lâm.

https://thuviensach.vn

Chúng ta một mặt muốn diệt trừ những bang phái làm nhiều việc ác mà không phục tùng, một mặt cũng muốn bọn họ giúp đỡ nâng cao thế lực của chúng ta ngay tại địa bàn đó.

Không biết Lâm Phóng, sẽ có phương pháp gì?

“Tạm thời âm thầm quan sát bọn họ một thời gian.” Lâm Phóng nói.

Thế là mọi người yên ổn ở lại trong khách sạn.

Ở năm, sáu ngày, tin tức dò được càng lúc càng nhiều, cảm giác căm giận của mọi người cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Thế lực của hai bang phái kia rắc rối khó gỡ, là bọn cường hào ác bá hàng thật giá thật.

Giết người, phóng hỏa, cướp bóc, khi dễ nam nhân cưỡng bức nữ nhân…… Không chuyện ác nào không làm.

Quan viên bản xứ lại chẳng quan tâm, hàng năm thu hối lộ của hai môn phái đó, gọi là cái gì mà “Quyên tặng”, an nhàn sống qua ngày.

“Ta thật muốn giết người!” Ta hướng Ôn Hựu nói.

“Lúc động thủ, ngươi đừng nương tay.” Ôn Hựu tiếp lời.

Mấy ngày nay, Lâm Phóng nhận lời mời đi đến hết Thanh Hổ phái tiệc lại đến Ý Huyền giáo yến. Cũng mời lại bọn hắn vài lần.

Lâm Phóng mơ hồ hướng bọn hắn lộ ra, tâm ý của chính mình ngay tại Quảng Châu này muốn có một lực lượng phù trợ.

Hai bên đều không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao sau lưng Lâm Phóng là lực lượng của Hạ Hầu Dĩnh, Ôn gia, Chiến gia thật không thể khinh thường.

https://thuviensach.vn

Biết rõ Lâm Phóng không có ý tốt, nhưng lại không chịu nổi sự dụ dỗ của lực lượng ủng hộ cường đại phía sau.

Cái cục diện này, chính là thứ Lâm Phóng muốn.

Nhưng Lâm Phóng vẫn chưa có tỏ thái độ cùng hành động rõ ràng.

Thế là hai môn phái hướng khách sạn của chúng ta, chạy tới chạy lui cũng thật chịu khó.

Thậm chí Thương Ngô đã có lời đồn đãi, Lâm Phóng thế lực cường đại, sâu không lường được.

————————-

Thời tiết càng ngày càng lạnh.

Hôm nay, ta cùng Ôn Hựu ra ngoài mua áo bông, rồi trở lại khách sạn.

Ta chọn riêng một cái áo đông màu hoa đào, Ôn Hựu lại nhíu mày chê quê mùa.

Chính hắn chỉ chọn cái áo màu tối đơn giản.

Nhưng ta không thể không thừa nhận, hắn mặc vào vẫn ngọc thụ lâm phong như cũ.

Ta không muốn cởi xuống áo bông mới, liền cam tâm mặc khiến người như bánh bao cùng hắn tỷ thí kiếm thuật.

Nóng đến đầu đầy mồ hôi, lại còn thua.

Từ khi rời khỏi Kiến Khang đến nay, chúng ta mỗi ngày đều luyện kiếm.

Sư phụ, các sư huynh cũng sẽ cùng chúng ta so chiêu.

https://thuviensach.vn

Kiếm thuật càng lúc càng tinh thông, thuần thục, phối hợp cũng càng lúc càng ăn ý.

Sư phụ từng cười nói, hai chúng ta nếu như kết hợp lại, sư phụ cũng không phải đối thủ.

Chỉ có điều ta sẽ không cùng hắn liên thủ.

Bởi vì trong tổng số mười lần ta có đến bảy tám lần thua hắn, thật bi thương!

Đêm đã khuya, bổn Tiên tử ngồi ở trước cửa sổ, không ngủ được. (*Ngó ngó* Cô giống tiên tử lắm sao?!)

Bởi vì mấy ngày nay ban ngày ăn không ngồi rồi quá mức, trực tiếp gây ra ban đêm tinh lực quá thừa đến mất ngủ.

Trăng sáng treo trên cao, đêm tĩnh lặng đến mức nghe thấy tiếng ngáy của Tiểu Lam.

Tiếng khò khè so với bề ngoài nhỏ xinh của nàng hoàn toàn không hợp, vang vọng cả căn phòng.

Ta tuy võ công qua loa đại khái, nhưng thính lực vô cùng tốt, Hạ Hầu sư phụ, Ôn Hựu cũng không bằng ta.

Ban đêm trầm tĩnh, ta nghe thấy tiếng bước chân cực nhẹ trong hành lang, giống như một hòn đá nhỏ, đầu nhẹ nhàng nhập vào mặt nước, đẩy ra tầng tầng vân sóng.

Ta vừa mới nổi lên tia buồn ngủ mông lung, nháy mắt đã mất tăm mất tích.

“Gian phòng nào……” Có người thấp giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Bên phải gian thứ ba……”

Bên phải gian thứ ba?

Bên phải gian thứ ba!

Chính là phòng của Lâm Phóng!

Đệ tử trực đêm ở lầu một, vì sao chưa phát ra báo động?!

Không kịp suy nghĩ nữa, thậm chí còn không kịp cầm kiếm, ta nhảy lên cửa sổ, phá cửa mà ra!

Bước chân hơi dừng một chút — hành lang đứng đầy người, đập vào mắt chỉ thấy binh khí sáng loáng, sát ý từng trận đập vào mặt.

Ngoài hai mươi bước chân, một hắc y nhân đã đá văng ra cửa phòng Lâm Phóng, đang nhảy vào trong.

Lâm Phóng một mình một phòng, lại không có võ công. Nếu để cho hắc y nhân kia ra tay, Lâm Phóng tất không có đường sống!

Ta căn bản không kịp chần chờ, không kịp suy xét!

Túm vội lấy kiếm của một người áo đen bên cạnh, tay khua nhanh thi triển kiếm pháp, chân dưới không ngừng nửa bước, lao thẳng tới phía trước!

Ta đều không thấy rõ bên cạnh có nhiều hay ít người, bọn hắn dùng cái chiêu thức gì, trong đầu chỉ có một ý niệm: “Xông lên!”

Hình như có rất nhiều người hướng ta tấn công, kiếm trong tay ta nhanh đến nỗi chính ta cũng không thể khống chế!

https://thuviensach.vn

Quần áo trên người không ngừng truyền tới tiếng “Xoẹt — xoẹt –” vỡ tan, cảm giác đau đớn từ khắp nơi trên thân thể truyền tới.

Ta vẫn phóng tới.

Ngay sau đó, ta thở hồng hộc đứng trước cửa phòng Lâm Phóng, trong gian phòng tràn ngập bóng tối, Lâm Phóng đang cầm thanh kiếm vẻ mặt không hề sợ hãi, một hắc y nhân giơ đao muốn hướng hắn đỉnh đầu bổ xuống……

Nhanh như thiểm điện! Đao người kia thế nhưng nhanh như thiểm điện*!

*Thiểm điện là tia chớp, nhanh như thiểm điện là nhanh như chớp.

Ta gầm lên một tiếng, lao thẳng tới, dùng thanh kiếm trong tay ngăn trở thanh đao tồi tệ của người áo đen!

Kiếm trong tay ta chịu lực quá mạnh đứt đoạn, ta thấy lóe lên trong mắt hắn là một đôi con ngươi điên cuồng như dã thú.

Hắn che mặt, chỉ thấy hai tròng mắt đen tối vô cùng, giống như chết lặng.

Ta cảm thấy kinh sợ, kéo Lâm Phóng bảo vệ ở sau người, dễ dàng chộp lấy kiếm trên tay Lâm Phóng, dùng tuyệt chiêu Phá Liễn kiếm, đâm thẳng vào ngực người trước mặt.

Hắn hơi hơi ngẩn ra, sát khí trong mắt đột nhiên tăng vọt, một chiêu của ta rõ ràng hung hiểm vô cùng, hắn lại không quan tâm, lồng ngực mở rộng ra, đại đao trong tay như sấm vang chớp giật hướng đỉnh đầu ta bổ xuống.

Ta lại không thể tránh né!

https://thuviensach.vn

Học võ nhiều năm, ta chưa hề gặp được đối thủ dũng mãnh, cố chấp như thế. Võ nghệ của hắn có lẽ kém cỏi hơn ta rất nhiều, nhưng hắn phô ra sát khí như dã thú cùng với đấu pháp liều mạng như vậy, căn bản khiến ta không có phần thắng!

Ta trơ mắt nhìn đao hạ xuống đỉnh đầu, tay chân trở nên lạnh buốt.

“Keng –” Tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Một bên, sắc mặt sư phụ nặng nề nghiêm túc, thiết thương trong tay, mạnh mẽ chặn đứng đao của người áo đen kia.

Trên mặt hắn hiện lên một chút kinh ngạc.

Hai người chiến đấu một hồi, người kia dần dần bị sư phụ bức đến cửa.

Ta thở ra một hơi, quay đầu, thấy Lâm Phóng hoàn hảo không việc gì, vẻ mặt cảm kích.

“Này, minh chủ, ngươi vừa rồi lại có thể dùng tư thế cầm bút để cầm kiếm!” Ta cười nói.

Ngoài cửa, đám người Ôn Hựu đá đánh tới nơi này.

Phía trước mấy hắc y nhân liếc nhìn nhau, hô: “Đi!”

Người như dã thú kia cùng đồng bọn nháy mắt đã vội vàng bỏ chạy. Lại bị đám người Ôn Hựu chặn đánh, lưu lại hơn mười cỗ thi thể.

Bên trong khách sạn đèn đuốc sáng trưng.

“Không có chuyện gì đi?” Hạ Hầu sư phụ nhìn Lâm Phóng, Ôn Hựu lại nhìn ta.

https://thuviensach.vn

“Không việc gì.” Lâm Phóng quay sang nhìn ta, “Nhưng Thanh Hoằng……”

Ôn Hựu lập tức bắt được tay của ta, sắc mặt xanh mét.

Ta theo tầm mắt bọn hắn nhìn xuống, lúc này mới phát hiện, quần áo chính mình toàn thân trên dưới bị cắt xé thành nhiều mảnh, mơ hồ có thể thấy được miệng vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ không đồng nhất.

Cánh tay vẫn đang chảy máu, ước chừng là phải chịu một đao.

Kỳ thật đều là những vết thương đơn giản, chỉ vì số lượng rất nhiều, hình dạng lại đáng sợ.

Cũng may cảm giác không đau đớn lắm.

Một sư huynh y thuật kỹ càng đi tới, tinh tế xem xét một phen nói: “Không có trở ngại!” Rồi đưa cho ta một lọ thuốc chữa thương.

Ôn Hựu nhẹ nhàng bắt lấy tay ta: “Ngươi còn không nhanh trở về phòng bôi thuốc?”

Tay của hắn, mềm dẻo vô cùng, ấm áp vô cùng, mạnh mẽ túm lấy ta, đi về phía gian phòng.

Ta loáng thoáng nghe thấy phía sau, sư phụ bắt đầu hạ lệnh, nghiệm tra thi thể, tăng cường lực lượng phòng thủ…… Mọi người tán đi.

Ta quay đầu, nhìn thấy Lâm Phóng vẫn an tĩnh đứng chỗ cũ nhìn ta cùng Ôn Hựu, trên mặt là ý cười ấm áp.

“Tiểu thư! Cô bị thương!” Tiểu Lam bổ nhào tới, lông trên người đều dựng thẳng lên như mèo.

https://thuviensach.vn

“Thừa lời, tiểu thư em có mắt có thể thấy!” Ta nghênh ngang hướng ghế dựa ngồi xuống.

“Bị thương còn không ngoan ngoãn một chút!” Ôn Hựu nhíu mày nhìn ta, “Bôi thuốc!”

“A! A!” Tiểu Lam lại kinh hô, “Ôn công tử, ngươi như thế nào lại cầm tay tiểu thư nhà ta? Còn không mau buông ra!”

Ôn Hựu không lên tiếng, liếc nhìn ta, mới buông tay ra.

Khuôn mặt nóng rát của ta, bây giờ mới có chút chuyển biến tốt đẹp. Cảm giác cứng ngắc từ ngón tay lan tràn đến toàn thân, thoáng giảm bớt.

Hắn từ trong lồng ngực lấy ra một bình sứ nhỏ tinh xảo màu lam: “Dùng cái này..”

Ta tiếp nhận lấy: “Băng cơ hoán linh tán?”

Thuốc tiên trị bị thương trong truyền thuyết? Cực phẩm làm trắng da? Thứ mà nữ tử vung tiền như rác cầu một lọ nho nhỏ?

Ta mừng rỡ: “Nhân họa đắc phúc, nhân họa đắc phúc!” (người gặp họa lớn không chết tất có phúc)

Mặt mày hắn nãy giờ vẫn kéo căng lúc này mới giãn ra, cười mắng: “Vẫn còn biết hàng!”

“Sư huynh, Ôn công tử, Ôn mỹ nhân, bảo bối này ngươi có còn hay không?” Ta túm chặt tay áo hắn, “Cho ta hai bình đi!”

Tầm mắt của hắn vuông góc nhìn xuống, rơi ngay trên nơi ta đang chộp lấy, lại dời về phía mặt ta, làn môi đỏ tươi chậm rãi mở ra: “Không, có!”

https://thuviensach.vn

“Còn không nhanh bôi thuốc!” Hắn lại nhíu mày, “Ngươi muốn lưu lại sẹo sao?”

Ta lập tức khẩn trương.

Tiểu Lam bưng tới một chậu nước, ta bước tới, đang muốn vén tay áo lên……

Ta cùng Tiểu Lam lại không hẹn mà cùng nhìn hướng Ôn Hựu, hắn đứng cách chúng ta năm bước, ánh mắt sáng ngời.

“Vì sao còn không bôi dược?” Hắn không vui nhìn ta.

Ta cúi đầu, nhìn nước trong chậu hứng lấy mặt trăng, trăng tròn lại bị sóng nước kéo tới hỗn loạn vụn vặt.

Tiểu Lam gian nan nói: “Ôn công tử, ngươi không đi ra, ta làm sao bôi thuốc cho tiểu thư?”

Hắn trầm mặc một chút, nói: “Thanh Hoằng, ta đi.”

Tiểu Lam quay sang nhìn ta: “Tiểu thư, có phải hay không là em làm sai?”

Ta nâng lên đầu sớm đã nóng cháy đến hôn mê hỗn loạn: “Hử?”

Nàng tiếc hận nói: “Xem ra Ôn công tử nghĩ chiếm tiện nghi của cô, lại xem cô cũng mang bộ dáng cổ vũ muốn cho hắn chiếm, em lại đuổi hắn đi ……”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Quần Áo Mới

Vết thương của ta không hề gây trở ngại, đến ngày thứ hai đã có thể xuống giường đi lại. Chỉ là dưới lớp áo bông vẫn còn băng gạc bao bọc những vết thương chưa khép miệng.

Cho đến ngày thứ mười, miệng vết thương liền đóng vảy.

Ngược lại Lâm Phóng lại ngã xuống.

Kết quả chẩn đoán bệnh, là do ngày ấy hắn bị hai nhát đao gây thương tích, cần được điều dưỡng thật tốt ít nhất mười ngày, mới có thể khôi phục.

Ta tựa ở trên cửa, nhìn minh chủ đại nhân trên giường sắc mặt tái nhợt suy yếu, nghĩ đến tư thế kỳ lạ của hắn ngày đó ba đầu ngón tay nắm chuôi kiếm, bỗng nhiên phì cười.

Xa xa, Ôn Hựu đi tới, phía sau là bóng cao su giáo chủ.

Đúng là mèo khóc chuột, giả từ bi!

Ta bĩu môi, nắm kiếm lên lên đi vào phòng, đứng bên giường Lâm Phóng.

https://thuviensach.vn

“Minh chủ! Ngươi vẫn tốt chứ? Bị thương có nặng hay không?” Bóng cao su giáo chủ gần như muốn quỳ xuống mang theo một trận nước mũi, một đống nước mắt, túm chặt tay Lâm Phóng, thần sắc bi thương.

Lâm Phóng mặt không biến sắc rút tay lại: “Tào giáo chủ không cần lo lắng, ta không có việc gì.”

“Vậy thì tốt!” Bóng cao su giáo chủ nghiến răng nghiến lợi, “Rốt cuộc là ai, lại dám tập kích minh chủ! Quả thực đúng là muốn cùng tất cả võ lâm đối đầu, cùng Tào Dương ta đối đầu!”

Ta không tiếng động hướng về Ôn Hựu vẫn đứng ở một bên, ngầm ra khẩu hình: “Bỉ ổi!”

Mặt hắn vẫn trầm như nước, khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên, tiến lên một bước, nâng bóng cao su giáo chủ kia dậy, hòa nhã nói: “Tào giáo chủ thật có tâm.”

Tào giáo chủ hơi sững sờ, giãy thoát khỏi tay Ôn Hựu, hướng về Lâm Phóng hô to: “Minh chủ, bên ngoài hiện tại đều đồn rằng chuyện này là ta làm. Ngài phải thay ta làm chủ, thực không phải ta làm, ta không có lòng ấy, cũng không có gan ấy!”

Lâm Phóng trầm mặc một chút, nâng tay lau đi nước miếng của bóng cao su giáo chủ phun trên mặt hắn.

Nếu như không phải chúng ta cầm chắc chứng cớ vô cùng xác thực, ta thật muốn tin tưởng là hắn vô tội.

Những kẻ tập kích minh chủ đêm đó võ công vô cùng hỗn tạp.

Dường như cố ý che dấu môn phái của mình, chiêu thức của Ý Huyền giáo, Thanh Hổ phái, thậm chí của cả Chiến gia, Lâm gia đều có người sử dụng.

https://thuviensach.vn

Duy có một người, võ công của hắn không che giấu được.

Đó chính là nam tử như dã thú cùng ta giao chiến.

Mỗi chiêu của hắn đều là để lấy mạng, căn bản không thể che dấu lai lịch.

Hắn dùng là đao pháp của Ý Huyền giáo. Cũng là tuyệt học để bóng cao su giáo chủ thành danh.

Chỉ là ta tin tưởng, không người có thể đem bộ đao pháp ấy bộc ra sát khí mạnh mẽ giống như hắn, bao gồm cả giáo chủ của hắn.

“Tào giáo chủ lo lắng nhiều.” Lâm Phóng ôn hòa nói, “Ngày ấy võ công của người được phái đến chúng ta đã biết rõ, chuyện này ta chắc chắn tra ra manh mối.”

Tào giáo chủ trưng ra một bộ dạng yên lòng, nhiều lần tỏ vẻ chính mình trung thành và tận tâm, mong muốn Lâm Phóng an tâm dưỡng thương, sau đó lưu lại một ngàn lượng bạc, rồi rời khỏi.

“Minh chủ, thương thế của ngươi, giá trị một ngàn lượng?” Ta hài hước nói.

Lâm Phóng cầm lấy túi tiền, chia thành hai phần, một phần đưa cho Ôn Hựu: “Giao cho tiên sinh phòng kế toán.”

Phần còn lại đưa tới trước mặt ta: “Cầm đi, cô nương gia nên đi mua thêm chút quần áo.”

Dưới ánh mắt không tán đồng của Ôn Hựu ta kích động nhận lấy túi tiền.

Hôm qua kịch chiến, ta bị hủy mất một bộ quần áo, tuy là nam trang, cũng nhưng vẫn là quần áo tốt.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên nghĩ đến, hai bộ nữ trang tốt duy nhất của ta, đều là Lâm Phóng tặng cho.

Lâm Phóng này, thực là người tri tâm* a! (* Tri tâm là hiểu lòng người khác)

Không giống như một số người! Ta khoe khoang hướng về Ôn Hựu quơ quơ túi tiền.

Hắn khinh bỉ liếc nhìn ta.

Mặc kệ hắn!

Ta cầm lấy tiền, cẩn thận trở lại phòng, Tiểu Lam tinh mắt, vừa nhìn thấy ta đã reo lên.

Ta cất túi tiền đi, rồi bước ngay ra khỏi phòng.

“Tiểu thư, cô đợi đã……” Tiểu Lam vội vàng kêu.

“Ta còn nhiều chuyện, quay về nói sau!” Chức trách hiện tại của ta chính là bảo hộ Lâm Phóng một tấc cũng không rời.

Ta lại hướng phòng Lâm Phóng đi, trông thấy có người từ xa tới đây.

Gần một chút, thì ra là nhà giàu mới nổi — chưởng môn Thanh Hổ phái Lý Mộc Trung.

Dụng ý của hắn khi tới đây, có lẽ cùng bóng cao su giáo chủ cũng không khác.

Hắn cũng nhiều lần tỏ vẻ chính mình cùng việc ban đêm đánh lén minh chủ tuyệt đối không có quan hệ, hơn nữa cũng đưa ra một ngàn lượng cho Lâm Phóng mua chút thuốc bổ, Lâm Phóng cười, nói: “Lý chưởng môn,

https://thuviensach.vn

khiến ngài lo lắng. Ta bây giờ đã tìm được người có chí hướng giống ta tại Quảng Châu, cùng nhau khai sáng cục diện mới của võ lâm nơi này."

Lý chưởng môn kích động sắc mặt ửng đỏ, run giọng nói: "Lí mỗ tất không phụ sự ưu ái của minh chủ!"

Nhìn hắn đi ra khỏi khách sạn, ta bĩu môi: "Minh chủ, không phải chứ? Ngươi chọn hắn? Hắn tuy rằng cùng án ban đêm đánh lén không quan hệ, nhưng hắn cùng môn hạ của mình, tàn hại vô số nữ tử Quảng Châu! Trên người còn mang theo lệnh của hơn mười kẻ khác!"

Lâm Phóng liếc nhìn ta, lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Ôn Hựu liếc nhìn ta, cầm lấy ngân lượng trên bàn.

Hai tên nhóc này, hình như có bí ẩn rất ăn ý, cũng không giải thích cho ta!

Chẳng lẽ ta hỏi vấn đề rất ngốc sao?

Rốt cuộc, vấn đề là ở chỗ nào?

Ta ôm "Quyết", nhìn trời suy nghĩ.

————————-

Giữa trưa trở về phòng, Tiểu Lam nhìn thấy ta, nhảy dựng lên: "Tiểu thư, sao bây giờ cô mới trở về?"

"Làm gì?" Ta ngạc nhiên nói, "Chỉ mới một lúc không gặp, chẳng lẽ em nhớ bổn tiểu thư?"

Nàng đẩy ta đến trước giường: "Cô thấy cái này chắc chắn sẽ cao hứng chết !"

https://thuviensach.vn

Trên giường, bày ra một bộ quần áo.

Tay áo rộng màu hoa đào đỏ vải mỏng, áo ngắn như tuyết trắng, váy dài màu ngọc bích, còn có một thắt lưng đỏ sậm.

Thanh đạm nhưng không mất diễm lệ, cho dù là lẳng lặng đặt ở nơi nào, đều phiêu dật động lòng người.

“Tiểu thư, sáng sớm nay Ôn công tử đưa tới.” Tiểu Lam cũng nhịn không được duỗi tay sờ bộ quần áo kia.

Đầu óc cùng tâm tư của ta dường như đều ngừng trong khoảnh khắc.

Lại nhìn áo váy dịu dàng động lòng người kia, tựa hồ có cái gì từ lồng ngực, chậm rãi lan tràn ra toàn thân.

Một ý niệm trong đầu, một ý niệm nhất định ta phải thực hiện ngay lập tức.

Ta bắt đầu cởi quần áo.

“Tiểu thư, cô bây giờ muốn mặc?” Tiểu Lam kinh ngạc nhìn ta, “Tiểu thư không phải còn muốn bảo hộ Lâm công tử sao? Nữ trang không thuận tiện a!”

“Tiểu Lam……” Ta một bên vừa thoát vừa nói, “Em thực sự rất không biết điều.”

Đổi xong.

Ta đứng ở trước gương đồng. Ánh mắt sáng ngời ngời nhìn vào trong gương, dường như cũng không tệ.

“Tiểu Lam, đẹp không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam kích động được gần như muốn chảy xuống nước mắt: “Tốt lắm! Tốt lắm! Tiểu thư là đẹp nhất!”

Ta không nói gì, giọng điệu vuốt mông ngựa này nàng đã dùng quen, giả cũng như thật.

“Tiểu thư, để em giúp cô chải đầu đi!”

“Không cần.” Trên đầu ta còn đính búi tóc của nam tử.

Lúc này Tiểu Lam lại kiên trì dị thường, kéo xuống khăn trên đầu ta.

Tóc ta rơi xuống dưới, nàng một lần nữa giúp ta vấn lên.

“Thanh Hoằng, Thanh Hoằng!”

Là giọng nói của Ôn Hựu, từ trong phòng Lâm Phóng truyền tới.

Chắc là có chuyện gì kêu ta qua bàn bạc.

“Tiểu thư, dùng hào quang của cô, sẽ làm hỏng mắt bọn họ!” Tiểu Lam mang ý chí chiến đấu sục sôi.

Ta muôn vàn hào khí cao giọng nói: “Đương nhiên!”

Trong lòng lại có chút bất ổn — ta chưa từng mặc qua quần áo xinh đẹp cùng diễm lệ thế này, dường như có chút quái lạ?

Nhưng thân là hộ pháp của Võ Lâm minh chủ, công vân tiên tử, đệ tử của Hạ Hầu Dĩnh, Chiến gia Chiến Thanh Hoằng, luôn luôn là không ai bì nổi!

“Đông” một tiếng, ta mạnh mẽ đẩy ra cửa phòng Lâm Phóng, nghênh ngang khệnh khạng bước vào.

https://thuviensach.vn

“Xoảng –” Có chén trà trong trong tay ai đó rơi xuống, phát ra một tiếng giòn vang.

Là một nam tử trẻ tuổi xa lạ.

Lúc này ta mới phát hiện, trong gian phòng có thêm hai người một già một trẻ không quen biết. Cộng thêm Lâm Phóng, Ôn Hựu, bốn người ngồi ở trước bàn tròn, toàn bộ mở to mắt nhìn ta.

Bàn tròn?

Lâm Phóng thân thể chưa tốt hoàn toàn, lại sớm xuống giường.

Hắn suy yếu ngồi tại nơi ấy nhìn ta, hai con ngươi sâu tối bình tĩnh không dao động.

Ôn Hựu ngồi bên cạnh Lâm Phóng, hai mắt thẳng tắp.

Bên cạnh hai người không quen biết, lão nhân mang vẻ quắc thước, tuổi trẻ tướng mạo thanh tú.

Hỏng rồi, không biết có khách đến, ta hóa trang thế này, đúng là dọa bọn họ!

Nhất thời có chút quẫn bách, ta quay đầu đi.

“Vị cô nương này là?” Một giọng nói già nua vang lên.

“Đây là hộ pháp minh chủ, Chiến Thanh Hoằng. Thanh Hoằng tới đây đi. Gặp đi qua Cầu tiền bối.” Lâm Phóng trầm giọng nói.

Ta quay đầu lại: “Cầu tiền bối?”

Lão ông ước chừng trên dưới bảy mươi cười nói: “Tại hạ Cầu gia Cầu Bất Nan.”

https://thuviensach.vn

“Ngài là Cầu Bất Nan?” Ta lập tức kích động lên, tâm tình lúng túng lập tức ném lên chín tầng mây.

Cầu Bất Nan, năm mươi năm trước là nhân vật truyền kỳ trong chốn võ lâm, lão đại trong địa giới võ lâm Quảng Châu. Làm người chính trực trượng nghĩa, võ công xuất sắc. Lại bị nữ tử tà giáo lừa gạt, không biết sao mất hết võ công, biết mất khỏi giang hồ.

Đây là chuyện lạ bát quái nhiều năm trôi qua khó có được trong võ lâm, ta cảm thấy hết sức hứng thú!

“Tại hạ Cầu An!” Người trẻ tuổi lúc trước làm rơi chén đỏ mặt nói.

“Hắn là cháu của Cầu lão tiền bối.” Ôn Hựu hướng ta giải thích.

“Cầu thiếu hiệp, có lễ!” Ta vội chắp tay.

Cầu An cười cười, sắc mặt ôn hòa mà thân cận.

Thì ra thế lực không nổi trội bằng Ý Huyền giáo, Thanh Hổ phái — Cầu gia, mới là đối tượng Lâm Phóng quyết định hỗ trợ!

Ta đánh giá thiếu niên văn nhã thanh tuấn Cầu An, thực là không giống bộ dạng người có thể xưng bá một phương.

Chỉ là khi cùng Lâm Phóng bàn bạc một số tình tiết, trong mắt hắn ngẫu nhiên hiện lên một chút tinh quang, khiến cho ta sâu sắc phát hiện ra: Có lẽ Lâm Phóng đúng, hắn có thể làm được!

Mỗi lần ta nhìn hắn, ánh mắt của hắn sẽ cực nhanh liếc tới đây, chống lại ánh mắt ta.

Ta cười cười với hắn.

Hắn sẽ mặt đỏ, vội vàng quay đầu đi.

https://thuviensach.vn

Lúc Ôn Hựu đưa hai người Cầu gia rời đi, quay đầu khinh bỉ liếc nhìn ta.

Ta liền biết, bộ quần áo này ta mặc rất kỳ lạ!

Nhưng, đây không phải ngươi đưa tới sao?

Ta nhịn không được oán hận trừng hắn!

Hắn thấy của ánh mắt ta, ngược lại tươi cười.

———————

Viện trợ, ngân lượng, binh khí, tin tức của chúng ta…… Bắt đầu lặng lẽ đưa đến Cầu gia.

Mà bên ngoài đồn đãi, Ý Huyền giáo chính là hung thủ đánh lén đêm đó, Lâm Phóng quyết định ủng hộ Thanh Hổ phái, huyên náo khắp nơi.

Mấy ngày nay, Lâm Phóng đã không còn trở ngại gì, thường xuyên dưới sự bảo hộ của mọi người, du lịch khắp nơi tại Quảng Châu.

Đổi lại rất nhiều khán giả ngưỡng mộ, mỗi ngày chen chúc trước khách sạn chúng ta ở, hi vọng nhìn thấy tiên nhan (dung nhan như tiên).

Cũng không ngờ đến, Lâm Phóng chỉ ra ngoài lắc lư vài lần như vậy, lại có đến mấy bản địa nhà giàu chủ động giúp đỡ Võ Lâm minh chủ hơn ngàn lượng!

Ta càng ngày càng cảm thấy Lâm Phóng làm chức Võ Lâm minh chủ này là vô cùng thích hợp!

Trong khi Lâm Phóng đi dạo rất nhiều nơi, ta cùng đám người Ôn Hựu thực hiện nhiệm vụ, nhiệm vụ rất vô sỉ.

https://thuviensach.vn

Chúng ta đóng giả là người của Ý Huyền giáo, ác ý, liên tục không ngừng gây rối địa bàn của Thanh Hổ phái.

Hành động vô sỉ này bao gồm đủ loại hành vi: Cướp của, cướp người, ăn cắp, gây sự……

Sử dụng mấy chiêu thức võ công cao thâm của Ý Huyền giáo, đối với chúng ta chẳng hề khó.

Vì thế khắp nơi lưu lại vết tích không rõ ràng nhưng mũi nhọn lại chỉ thẳng đến Ý Huyền giáo.

Giữa hai môn phái này vốn đã thường xuyên có xung đột ngầm, dưới sự thúc đẩy có ý thức của chúng ta, bắt đầu không ngừng bùng nổ dùng binh khí đánh nhau quy mô lớn.

Thế là, có người cho rằng thời cơ nhất thống Quảng Châu đã chín muồi.

Chưởng môn Thanh Hổ phái tìm tới cửa, nghẹn ngào nói: “Minh chủ! Ngươi nhất định phải thay ta làm chủ!”

Lâm Phóng do dự nhiều lần: “Không ổn đi? Người ngoài chẳng phải sẽ nói ta thiên vị ngươi? Tuy rằng ngươi với ta hợp nhau như thế……”

“Nhưng hắn Ý Huyền giáo khinh người quá đáng!” Nhà giàu mới nổi chưởng môn oán hận.

Lâm Phóng mang vẻ khó xử nửa ngày, nói: “Như vậy đi, ta coi như làm trung gian, hai môn phái các ngươi trước mặt nhau nói rõ ràng. Ta cũng sẽ mời thủ lĩnh các đại môn phái ở thành Thương Ngô tới đây, làm chứng. Ngươi thấy thế nào?”

“Hừ! Trừ phi làm cho hắn dâng trà xin lỗi ta!” Lý chưởng môn hùng hổ.

https://thuviensach.vn

“Nếu như thực sự là hắn làm, ta nhất định bắt hắn trước mặt nhân sĩ võ lâm Quảng Châu, nhận lỗi với ngươi!” Lâm Phóng lời thề son sắt.

Nhìn nhà giàu mới nổi chưởng môn nghênh ngang rời đi, ta cùng Ôn Hựu mới ngồi xuống bên cạnh Lâm Phóng.

“Tử Tô, phát anh hùng thiệp đi!” Lâm Phóng nếu có chút suy nghĩ nói, “Đã đến lúc rồi.”

Đúng a, thời điểm nhất thống Quảng Châu đã đến.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Túc Sát*

Túc sát: Giết người hàng loạt.

Ngày hai mươi tháng mười một, tại khách sạn Nghênh Tuất.

Tầng một ngồi đầy đệ tử các môn phái, chính giữa tầng hai lại chỉ có một bàn.

Lâm Phóng thản nhiên ngồi trên vị trí chủ trì, Ôn Hựu cùng ta đứng bên người hắn. Thái Thú Thương Ngô cùng Công tào sử* cũng nhận lời mời đến đây, cùng lãnh tụ các bang phái Quảng Châu tán gẫu náo nhiệt phi thường.

*Tào sử là một chức quan có nhiệm vụ ghi chép các sự kiện.

Rượu quá ba tuần, mọi người đã có chút rã rời hứng thú.

Bóng cao su giáo chủ cùng nhà giàu mới nổi chưởng môn đều thề son hẹn biển đồng ý phụ tá Lâm Phóng, đối lẫn nhau lại vẫn như cũ lời mặn lời nhạt.

Lâm Phóng liếc nhìn ta, ta nâng lên tập sách lụa.

https://thuviensach.vn

“Thái Thú đại nhân, các vị anh hùng, hôm nay mời các vị tới đây, Lâm mỗ có hai việc muốn nhờ mọi người, xin Thái Thú đại nhân làm chứng.”

Thái Thú gật gật đầu, mọi người đồng loạt chắp tay: “Minh chủ cứ nói đừng ngại.”

“Việc đầu tiên, Lâm mỗ lấy tư cách minh chủ Võ Lâm, hi vọng sau này bên trong Quảng Châu, không cần có hành vi ức hiếp dân lành cưỡng đoạt con gái, cướp bóc phóng hỏa và lừa gạt lũng đoạn thị trường; các vị chưởng môn, bang chủ trên tay có thanh lâu, cửa hàng làm ăn, đều phải quy củ làm việc, không được dùng vũ lực cường thủ hào đoạt*, lăng nhục dân chúng, được không?”

*Cường thủ hào đoạt: bằng cường lực hoặc quyền thế để cướp lấy: tài vật, quyền lợi …

Mọi người một mảnh lặng im, đều nhìn Thái Thú mặt vẫn không có biểu tình, đợi lên tiếng.

Ta đứng ở một bên, nhìn tình hình này, nhịn không được lắc đầu. Nghe nói Quảng Châu là châu huyện giàu có nhất, môn phái võ lâm cũng ít nhiều giao thiệp buôn bán, hơn nữa dựa vào võ lực làm ra rất nhiều việc thương thiên hại lý*. Bây giờ, bọn họ làm sao chịu vì mấy câu nói của Lâm Phóng mà hối cải?

*Thiên thương hại lý: từ này đã giải thích ở trang trước, nghĩa là tàn nhẫn, không có tính người Tào giá chủ của Ý Huyền giáo nói: “Minh chủ nói đùa, chúng ta là người tập võ, hướng tới đạo lý hành hiệp trượng nghĩa, như thế nào làm ra những việc bất nghĩa này? Minh chủ, là nghe lời nói một bên của tiểu nhân đi?”

Mọi người nhao nhao phụ hoạ, Lâm Phóng vẫn rất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

l “Những tội danh này chúng ta quả thật đảm đương không nổi, truyền đến tai triều đình, đều là trọng tội. Cho dù ngươi là minh chủ Võ Lâm, trước mặt của Thái Thú đại nhân, cũng không thể tùy ý vu cáo hãm hại!” Một nam tử tuổi trẻ lãnh đạm nói.

“Đúng! Chúng ta nếu thực làm những chuyện ấy, Thái Thú đại nhân đã sớm bắt, như thế nào giữ lại chúng ta đến tận bây giờ?”

Mọi người nhao nhao gật đầu. Thái Thú cũng nói: “Lâm minh chủ nói chuyện, cần phải có chứng cớ.”

Lời này vừa nói ra, mọi người càng thêm tức tối.

Vẫn còn có ba bốn người ngồi ở một bên trầm mặc không nói, trong đó có cả Cầu An.

“Thái Thú đại nhân, ngài trước đừng tức giận bực bội mà hãy nghe Lâm mỗ nói hết lời.” Lâm Phóng nghiêm túc nói, “Chuyện này không thể nói bừa bãi.”

Toàn bộ mọi người an tĩnh trở lại.

Lâm Phóng, Thái Thú, tất cả người ở đây, thật giống như diễn tuồng.

Ta ôm Quyết, say sưa đợi chuyện vui.

———————

“Việc thứ hai đó là Lý chưởng môn! Tào giáo chủ!” Lâm Phóng nhìn hướng thủ lĩnh của Ý Huyền giáo cùng Thanh Hổ phái, “Ta hi vọng hai vị cùng nhau hòa giải, chớ gây chiến! Dù sao hai phái các ngươi, đều đã tổn thất hơn mười thủ hạ đắc lực!”

Đề nghị này lại được mọi người tán thành.

https://thuviensach.vn

Tào giáo chủ xanh mặt: “Dựa vào cái gì hòa giải, là hắn động thủ trước!”

Lý chưởng môn lạnh lùng nói: “Ngươi đúng là thứ không biết xấu hổ, rõ ràng là ngươi trước cướp việc làm ăn của chúng ta! Thái Thú đại nhân, minh chủ, ta sẽ không cùng hắn hòa giải!”

Sắc mặt hai người đều cực kỳ khó nhìn, tranh đấu hết sức là căng thẳng.

Thái Thú đại nhân vội nói: “Văn Tuyền nói đúng, hòa giải, phải hòa giải!”

“Hai vị hãy bình tĩnh chớ vội nóng nảy.” Lâm Phóng uống một ngụm trà, chậm rãi nói, “Theo ta nói, hai vị thực sự phải hòa giải.” Hắn đứng lên, khoan thai dạo bước ra bên ngoài nửa trượng, xoay người lại.

Mọi người đều nhìn hắn.

“Bởi vì, trước đó vài ngày, cướp bóc cửa hàng, giết người các ngươi, kỳ thật…… là người của ta.” Lâm Phóng cười.

Dường như là bởi vì Lâm Phóng nói quá đột ngột, hơn mười người đang ngồi đều không phản ứng kịp.

Ôn Hựu ra tay nhanh như điện, nháy mắt rút ra kiếm đặt trên cổ Tào giáo chủ, hắn căn bản vẫn chưa dùng toàn bộ lực.

Mà ta cũng ngay lập tức rút ra, “Quyết” trên tay phải để ở trước ngực của Lý chưởng môn, dao găm tay trái, đặt trên cổ một người bên cạnh.

“Như thế nào, các ngươi còn muốn động thủ sao?” Tào giáo chủ lạnh lùng quát, “Đại nhân, bọn hắn dám ở trước mặt ngài……”

“Sát –” Một tiếng rất nhẹ vang.

https://thuviensach.vn

Tào giáo chủ ngã xuống đất, máu ồ ồ chảy ra, mắt thấy là không thể sống.

“Đại nhân, Tào giáo chủ lại tẩu hỏa nhập ma, đã chết!” Lâm Phóng vân đạm phong khinh* nói.

*Vân đạm phong khinh: nghĩa đen: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi; nghĩa bóng lãnh đạm, không màng đến điều gì.

Thái Thú đại nhân luôn luôn điềm đạm, lúc này vuốt vuốt chòm râu nói: “Thực là đáng tiếc, chôn đi.”

Hai người bọn họ nói hai câu này, làm cho người bên trong phòng đều biến sắc.

Thái Thú liếc nhìn Lâm Phóng: “Lâm minh chủ, bản quan không muốn nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu thế này, có chút mệt mỏi.”

Lâm Phóng chắp tay: “Đại nhân, mời dời bước ra sau sương phòng* nghỉ tạm.”

*Sương phòng: hai gian nhỏ ở hai đầu nhà gọi là sương hay sương phòng.

Ta lại có chút thương hại những người này.

Thái Thú nhiều năm thu ngân lượng của bọn hắn, những năm gần đây, luôn luôn là đối bọn hắn mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng hôm nay, Lâm Phóng là minh chủ Võ Lâm do triều đình ngự phong, khắp nơi có quan lớn nâng đỡ, tất nhiên sẽ không giống trước đây.

Yến tiệc anh hùng hôm nay, nếu không phải Thái Thú trợ giúp, còn có đủ loại trợ lực mà Lâm Phóng đã sớm an bài, chưởng môn các đại môn phái cũng sẽ không dễ dàng dẫn theo hai ba người tới gặp.

https://thuviensach.vn

Lý chưởng môn Thanh Hổ phái bị ta chế trụ bỗng nhiên quát một tiếng lớn: “Thanh Hổ!”

Mũi kiếm của ta liền động, hơi đâm vào giữa ngực hắn, thân thể hắn run lên.

Hai chữ “Thanh Hổ” kia, là khẩu lệnh của Thanh Hổ phái.

Chưởng môn các phái khác cũng đột nhiên giật mình, đồng loạt rút ra binh khí, bày thế sẵn sàng đón địch đồng thời lớn tiếng kêu cứu.

Mấy người từ các phương hướng phá cửa sổ mà vào — sư phụ mang theo hơn mười môn hạ, tay nâng kình nỏ, ngắm vào người trong phòng — đệ tử các môn phái bên ngoài, chỉ sợ sớm đã bỏ mạng.

Đám người kia nhất thời không dám nhúc nhích, dù sao môn hạ Hạ Hầu Dĩnh hai mươi bốn cao thủ, ở trong võ lâm tiếng tăm lừng lẫy.

Toàn cục đã định.

Lý chưởng môn đột nhiên một chưởng hướng về ta đánh đến — dao găm trong tay ta cắt qua hắn vô cùng mạnh mẽ, một kiếm đâm thẳng ngực phải hắn. Ta vẫn chưa dùng toàn lực. Nhưng lúc này toàn thân hắn cắm đầy tên, mũi tên cũng xuyên qua người, hắn nháy mắt tắc thở.

Ta đứng bên cạnh hắn gần như thế, thế nhưng không chút nào bị ngộ thương (ngộ thương: lỡ tay làm người khác bị thương) — hai mươi tư môn hạ của Hạ Hầu sư phụ, quả nhiên không giống người thường.

Lâm Phóng liếc nhìn ta, lại chuyển về phía mọi người nói: “Chư vị có phục?”

Nam tử liều lĩnh trước đó lại mắng đến: “Ngươi đường đường là minh chủ Võ Lâm lại đem chúng ta dụ đến tận nơi đây, mờ ám mai phục, trước

https://thuviensach.vn

mặt tất cả Quảng Châu võ lâm hào kiệt, giết trung lương bừa bãi, ngươi……”

Hắn không thể nói hết lời.

Mũi kiếm của Ôn Hựu chợt lóe, đưa tới nhanh như thiểm điện.

Nam tử liều lĩnh kia chậm rãi ngã xuống, hai mắt nhắm nghiền, dĩ nhiên là tắt thở.

Mọi người đến thở mạnh cũng không dám.

Lâm Phóng ánh mắt tựa băng liếc nhìn một lượt, lãnh đạm nói: “Chư vị, có phục?”

———————

Sư phụ dẫn theo mấy người tới gần.

Mười hai nhân vật nổi danh nhất trong võ lâm Quảng Châu, chết ba, bị trói năm.

Sau lưng mỗi người bị trói là một người đứng cầm binh khí.

Còn lại bốn người, được Lâm Phóng cho ngồi, bao gồm cả Cầu An.

Lâm Phóng nâng chén trà lên, thanh thản uống một ngụm.

Một vị sư huynh tới đây, từ trong tay Lâm Phóng tiếp nhận tập giấy, giọng cao đọc:

“Ý Huyền giáo Tào Dương, trong vòng năm năm, dung túng đệ tử giết hại dân lành vô tội một trăm hai mươi mốt người, cướp con gái nhà lành ba mươi hai người, cướp bóc thương gia hai mươi mốt lần. Luận tội xử trảm.

https://thuviensach.vn

Thanh Hổ phái Lý Mộc Trung, trong bốn năm, dung túng đệ tử giết dân lành vô tội bảy mươi bảy người, làm trọng thương ba mươi người, chiếm lấy đất đai ba mươi mốt mẫu, cướp bóc vượt quá ba vạn quan tiền. Luận tội xử trảm.

Bạch Ảnh môn Trương Khâu Sinh, cướp nữ tử hai mươi người, hại chết mười bảy người. Luận tội xử trảm.

Vô Tiên giáo Hoa Tần, giết hại mười bốn người, cướp bóc bốn vạn quan tiền, luận tội xử trảm.

……”

Hắn đọc một điều, liền có một cái đầu rơi xuống đất.

Ta nhìn một cái lại một cái thân thể ngã xuống, huyết tương màu đen nhuộm đầy mặt đất, trở thành mảng lớn mảng lớn màu nâu sẫm.

Ta chậm rãi lui về một bên, từng ngụm từng ngụm thở sâu.

Ta không phải chưa thấy qua giết người, lúc trước tại Kiến Khang cùng các sư huynh dọn dẹp giặc cỏ Định Sơn trại, cũng gặp không ít người chết.

Nhưng không hề giống như hôm nay, những người này lúc trước tại Quảng Châu hô phong hoán vũ, thế nhưng bây giờ phải trơ mắt chịu chết.

Một người bị gọi đến tên, phẫn nộ nói: “Lâm Phóng, hôm nay ngươi giết ta, ngày mai môn hạ của ta nhất định tới tìm ngươi trả thù!”

Lâm Phóng cười lạnh nói: “Quách chưởng môn là không biết? Sư đệ ngươi mong còn không được ngươi sớm quy thiên (chết). Hôm nay ngươi tới nơi này, hắn đã ở trong nhà chuẩn bị hậu sự cho ngươi. Có điều là hắn so ngươi hiểu biết hơn nhiều, nhận lời sau này trở thành võ lâm chính đạo!”

https://thuviensach.vn

Đúng thế, việc tàn sát hôm nay, há lại chỉ dựa vào Thái Thú trợ giúp cùng võ lực tạo thành?

Sau lưng Lâm Phóng đã ngầm tập kết nhiều ít lực lượng, mới tạo thành sát cục như ngày hôm nay.

Ánh đao lóe lên người kia còn chưa kịp phản bác, đầu đã nhanh như chớp lăn ra thật xa.

Ta nhìn lên trên mặt đất bảy, tám cỗ thi thể đầu lìa khỏi cổ, lại nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Phóng, Ôn Hựu, đám người sư phụ.

Tuy rằng nhất thống võ lâm phải trả giá, tuy rằng những người trước mặt tội ác tày trời, nhưng ta……

Ta bám vào cây cột, không cách nào nhìn tiếp nữa.

Cuối cùng, bên trong phòng võ lâm nhân sĩ Thương Ngô, chỉ còn lại bốn người.

“Chư vị anh hùng, võ lâm Quảng Châu nhiều năm qua đi vào tà đạo, chỉ có chư vị kiên trì với võ lâm chính nghĩa, Lâm mỗ vô cùng cảm tạ.” Lâm Phóng cúi đầu.

Bốn người kia cuống quít đứng lên, sắc mặt vẫn trắng bạch như cũ. Chỉ có Cầu An, thần sắc bình tĩnh.

“Sau này là thời điểm để các vị bộc lộ tài năng.” Lâm Phóng ngửa mặt lên, ôn nhu cười nói, “ Võ lâm Quảng Châu, Lâm mỗ đã thay các vị rửa sạch.”

———————

Sau khi giết chết tám thủ lĩnh môn phái của võ lâm Thương Ngô, chúng ta cùng sư phụ, chia ra hai đường, ngay đêm đó lợi dụng khí thế sét đánh

https://thuviensach.vn

không kịp bưng tai, lao thẳng tới địa bàn của Ý Huyền giáo cùng Thanh Hổ phái.

Nếu là thuận lợi diệt trừ hai phái này, còn lại những môn phái nhỏ khác, tự nhiên không cần lo lắng.

Trước hừng đông, chúng ta muốn chân chính yên ổn võ lâm Quảng Châu.

“Hoằng Nhi, lần trước người đả thương ngươi, ta nhất định bắt giữ lại.” Sư phụ nói.

Nam tử như dã thú kia ở tại Ý Huyền giáo, tương đối mà nói lực lượng cũng rất mạnh, để lại cho sư phụ cùng hai mươi trợ thủ đắc lực.

Ta cùng Ôn Hựu, đến đối phó lực lượng hơi yếu hơn là Thanh Hổ phái.

Bóng đêm như mực, ánh trăng tựa nước.

Thành Thương Ngô tháng chạp, yên tĩnh lạnh lẽo.

Chúng ta một đường mười sáu người, giống như quỷ mị, nhẹ nhàng không tiếng động đứng ở ngã tư đường.

Ngẫu nhiên có một người không ngủ, từ cửa sổ thoáng nhìn thấy thân ảnh của chúng ta, cuống quít “Phanh” một tiếng đóng lại cửa sổ.

Tối nay Thương Ngô, nhất định đổ máu.

Ta nhìn về mấy tòa nhà lớn san sát phía trước.

Đó là nơi ở của chưởng môn Lý Mộc Trung, cũng là nơi cư tụ của lớn nhỏ người trong Thanh Hổ phái.

Ôn Hựu cùng ta dừng bước.

https://thuviensach.vn

“Văn Tuyền nhất định phải làm như vậy mới có thể uy hiếp tất cả võ lâm Giang Đông.” Hắn thấp giọng nói, “Ngươi không nên trách hắn.”

Ta liếc nhìn mười sáu cao thủ trầm mặc phía sau, hạ giọng: “Nhưng giết toàn bộ sạch sẽ như vậy, chính là phương thức giải quyết tốt nhất sao?”

Hắn trầm mặc một chút, nói: “Là phương thức nhanh nhất nhất, hữu hiệu nhất.”

Trong tòa nhà lớn nhất, đèn đuốc sáng trưng, hai người người trẻ tuổi cầm đao đứng canh phòng. Hai bên là tường vây cao không đến một trượng.

Ta cùng Ôn Hựu liếc nhau, mỗi bên lĩnh tám người, theo hai bên sườn tường, toàn bộ vút lên lướt vào trong viện.

Thanh Hổ phái cùng Ý Huyền giáo tại Quảng Châu xưng bá nhiều năm, cũng không phải chỉ có hư danh.

Nếu như nói chúng ta vừa mới thành công giết chết thủ lĩnh hai phái, là dựa vào âm mưu tàn nhẫn do nhiều ngày cùng Lâm Phóng bàn bạc.

Như vậy tối nay tại nơi ở hai phái đánh lén, mặc dù chiếm thế chủ động, nhưng cũng khó mà ngăn ngừa việc phải so đấu chính diện.

Sau khi liên tục xử lý năm sáu đệ tử Thanh Hổ phái trông coi cửa không kịp phản ứng, chúng ta rốt cục không thể tiếp tục đánh lén.

“Người nào!” Chỉ nghe một tiếng hét to, một nam tử trung niên cường tráng bưu hãn, tay nắm song đao, dẫn theo hơn mười đệ tử trẻ, ngăn trở đường đi của chúng ta.

Hắn là Nhị đương gia của Thanh Hổ phái, đệ đệ Lý Mộc Trung — Lý Mộc Hi, chúng ta từng ở trong tiệc rượu gặp qua.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng là người tối nay chúng ta nhất định phải trừ bỏ.

Tinh thần ta rung lên, cầm kiếm tấn công trước tiên.

Người sau lưng ta cũng lập tức hành động, nháy mắt cùng bọn hắn chiến đấu hỗn loạn.

“Chiến Thanh Hoằng? Sao lại là ngươi!” Lý Mộc Hi kinh hô, sắc mặt nhất thời biến đổi, “Các ngươi đã làm gì đại ca của ta?”

Ta không trả lời, kiếm trong tay nhanh như thiểm điện.

Hắn gầm lên một tiếng, song đao trong tay sắc bén như gió.

“Keng –” Tiếng binh khí va chạm vào nhau, ta bị kiềm hãm, hắn mặc dù bị ta chém hai nhát, ta cũng bị trúng một chưởng nội lực thâm hậu của hắn.

Chợt nghe phía sau có người kinh hô: “Hộ pháp chú ý! “

Ta chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh tới gần sau gáy, có người đánh lén!

Kiếm trong tay ta rất nhanh chuyển về phía sau, xoay người đồng thời đâm vào ngực kẻ đánh lén.

Khóe mắt ánh lên, thoáng nhìn thấy một bên song đao Lý Mộc Hi thừa cơ hội tấn công tới đây.

Tránh cũng không thể tránh!

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh nam tử dã thú đêm đó, đấu pháp lấy tính mạng để đánh.

Ta ý vừa xuất hiện kiếm liền động, thân thể lao về phía trước, Lý Mộc Hi một đao bổ lên vai phải của ta.

https://thuviensach.vn

Mà kiếm ta, đâm thẳng ấn đường (giữa hai lông mày) của hắn!

Ta thắng!

Hắn chậm rãi ngã xuống, hai mắt còn trừng thật to.

Vai phải ta bắt đầu không khống chế được, đau nhức truyền tới.

“Hộ pháp!”, “Hộ pháp!” Phía sau mọi người đã giải quyết xong những kẻ khác, xông tới đây.

“Ta không có chuyện gì!” Ta khoát tay, “Các ngươi đi xem xem còn có ai sống hay không……. Đi tìm Tử Tô, cùng hắn tập hợp lại đi.”

Một người thay ta băng bó giản lược miệng vết thương, những người còn lại liền tản ra bốn phía.

Thanh Hổ phái tinh anh, cũng chỉ có bốn năm mươi người. Bây giờ đối phương chết mười tám người, bên ta bị thương ba người, cái tỉ lệ này đã là rất tốt.

Toàn bộ Thanh Hổ phái, đã bừng tỉnh, tiếng đao kiếm, tiếng kêu thảm thiết hòa thành một mảnh.

Ôn Hựu bên kia, tin tưởng cũng đã đại thắng.

Ta tựa vào cột trụ tại hành lang uốn khúc, từng ngụm từng ngụm hít thở sâu.

Nhìn nơi nơi đèn đuốc sáng trưng, ta cùng Ôn Hựu đã tự tay gây ra giết chóc.

Ta rốt cục lần đầu tiên giết người — Lý Mộc Hi. Ta nghĩ sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ cái tên này.

https://thuviensach.vn

Một tiếng kêu rên xa xa từ cuối hành lang uốn khúc truyền tới.

Ta nhĩ lực luôn luôn tốt, lúc này phân biệt ra là thanh âm của sư huynh nào đó.

Ta ngẩng đầu trông qua.

“A —“

Trong vòng tai trượng, chỉ thấy thân thể sư huynh lao tới đây, toàn thân đều là máu, tại nơi cách ta hơn một trượng ngã xuống, dĩ nhiên là tắt thở.

Ta nắm kiếm lên, tại chỗ rẽ nghênh đón.

Chỉ thấy ánh đao bao phủ, tràn ngập sát ý.

Một thân ảnh quen thuộc bị đao khí kia bức liên tiếp lui về phía sau, mắt thấy tiến vào chỗ chết.

Là Cầu An! Hắn vừa mới ở cùng Ôn Hựu!

“Chiến cô nương, không cần tới đây!” Hắn nhìn thấy ta, lên tiếng nhắc nhở.

Một tiếng vừa ra, lại phân thần, bị một đao đâm trúng ngực, chậm rãi té xuống.

Sống chết chưa rõ.

Nhìn thấy Cầu An, ta giận dữ, nâng kiếm, tấn công ngay sau lưng kẻ dùng đao kia.

Hắn dễ dàng ngăn cản, kình khí bức người.

Người dùng đao quay mặt lại đây, bộ mặt ở dưới ánh trăng rõ ràng vô cùng.

https://thuviensach.vn

Một đôi con ngươi khủng bố như dã thú.

Thế nhưng lại là hắn!

Trong đầu ta nháy mắt hiện lên một màn hắc y nhân đánh lén khách sạn đêm đó, ánh đao hắn như gió bão mưa rào hướng về ta đỉnh đầu hạ xuống.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Trọng Thương

Hắn không phải là người của Ý Huyền giáo sao? Vì sao xuất hiện ở chỗ này?

"Là ngươi giết chủ nhân ta?" Hắn hỏi, giọng nói trầm thấp mà bình tĩnh.

Thấy ta sửng sốt, hắn lại hỏi: "Có phải ngươi giết Lý Mộc Hi hay không?"

Ta nhìn hắn, gật gật đầu.

Hai tròng mắt hắn phát lạnh, tay siết chặt thanh đao, nói "Ta muốn mạng của ngươi."

Trong ánh đao dường như pha lẫn cả sấm sét, mạnh mẽ hướng về phía ta –

Ta xuất ra toàn lực, cầm kiếm ngăn trở đao của hắn!

Động tác chẳng hề phức tạp, thậm chí có lúc ta có thể đoán ra chiêu tiếp theo. Nhưng lại không ngăn cản được những nhát đao đó, rất mạnh, rất ngoan, hoàn toàn muốn đoạt mạng người, ta bị hắn bức lui về phía sau liên tiếp……

https://thuviensach.vn

Dường như có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng trong đầu lại nghĩ không ra.

Ta bị bức đến góc tường.

Hắn áp sát ta quá gần, gắt gao nhìn thẳng vào mắt, con ngươi tối đen không che dấu được sát khí quay cuồng.

“Chịu chết đi.” Hắn nói, vừa dứt lời, Quyết của ta liền bị đao hắn đánh bay ra khỏi tay.

Hắn khí lực quá lớn, một tay ấn chặt vai phải bị thương, ta kêu thảm một tiếng, trong khoảnh khắc đau đớn tràn ngập, không thể động đậy.

Đao hắn, giống như biển dữ vô cùng vô tận, gào thét hướng về đỉnh đầu ta đánh tới.

Trong đầu bỗng trống rỗng, ngơ ngẩn nhìn hắn.

Không có hạ xuống???

Đao không có hạ xuống.

Mềm mại lại nhẹ nhàng dán tại trên tai ta, trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, thu đao nói: “Nữ nhân?”

Ta lúc này mới phát hiện mái tóc chính mình vẫn vấn lên như nam tử, đã vì đao của hắn mà rơi rụng trên vai.

Đôi con ngươi đen tối liếc nhìn ta, tiếp tục nói: “Đao của ta không giết nữ nhân. Nhưng ngươi giết sư phụ ta, ta nhất định phải báo thù.”

Hắn thu tay trên vai ta, rất nhanh lại tụ khí ở tay, tiện đà hướng về lồng ngực ta đánh ra một chưởng.

https://thuviensach.vn

Một chưởng này, so với một đao của hắn lại càng thêm ngưng tụ sức lực.

Lồng ngực giống như bị đại chuỳ hung hăng đánh trúng, đau không thể thở nổi, lục phủ ngũ tạng dường như đều rối loạn lệch khỏi vị trí.

Con ngươi đen nhánh, lạnh buốt nhìn ta, như nhìn một xác chết.

“Ta sẽ không chết ……” Ta lớn tiếng nói, lại phát hiện giọng nói chính mình chỉ như thì thào, không thể gượng lên nổi.

Ta dùng hết sức bình sinh, hướng hai chưởng trên người hắn đánh tới.

Hắn không lui không tránh, tiếp tục dùng ánh mắt lạnh buốt cực độ nhìn ta.

Ta bỗng nhiên hiểu được, hắn muốn nhìn ta từ từ chết đi.

“Ngươi đừng hòng……” Ta đau đớn mắng, vẫn không gượng nổi khí lực, chậm rãi tựa cột trượt xuống.

Đau quá…… Bên trong thân thể thật sự rất đau……

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt, ta ngẩng đầu, chỉ thấy hắn che bóng mà đứng, chậm rãi hướng về đỉnh đầu ta ra chưởng.

Trong lòng ta biết bao tuyệt vọng cùng không cam chịu cuộn trào.

Dưới ánh trăng, một thanh kiếm, một thanh kiếm nhanh như thiểm điện, gào thét rít gió mà phóng tới.

Giống như vũ bão, lao thẳng tới đây.

Hắn bị thế tấn công sắc bén này bức lui một bước chân.

Chỉ thấy đao trong tay hắn vung lên chống lại kiếm kia.

https://thuviensach.vn

Ta mơ hồ mở mắt, chỉ thấy Ôn Hựu giơ kiếm đứng ở nơi đó, gắt gao nhìn chòng chọc người nọ, hai mắt tựa ngọn lửa đang bùng cháy. “Tử Tô, ngươi tới quá chậm rồi……” Ta cúi đầu nói, cổ họng tràn ngập vị ngai ngái, rốt cuộc kiềm chế không nổi, phun ra một ngụm máu to.

Ta chậm rãi ngã quỵ, lại thấy một thân ảnh màu đen, rất nhanh từ trong hai bóng đen kia rút ra, bổ nhào về phía ta.

Ta rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Không được chết! Nha đầu ngốc nghếch!” Ta nghe được một giọng nói mang cảm xúc kích động dị thường.

Miễn cưỡng ngẩng đầu lên, ta thấy một gương mặt cực kỳ bi thương.

Hai mắt hắn ngập nước, đôi tay đang run rẩy.

Hắn là con trai của Ôn đại nhân, là Ôn công tử mà hoàng đế cũng tán thưởng, là đệ tử chân truyền xuất sắc nhất của Lương Châu Vô Cực Môn, là võ lâm Phó minh chủ tiếng tăm lừng lẫy!

Nhưng bộ dáng hiện tại của hắn, hai mắt đỏ đậm, bộ mặt dữ tợn.

Hắn như đang hoảng loạn, đôi tay gắt gao ôm lấy ta, nóng như lửa đốt.

Thực đáng thương, đáng thương khiến cho người ta đau lòng.

Tử Tô, ta sẽ không chết.

Ta mấp máy môi, lại phát hiện chính mình đã không phát ra âm thanh được nữa.

Trên mặt hắn, lông mi thật dài rung động, một giọt nước mắt lớn trượt xuống.

https://thuviensach.vn

Sau lưng hắn, người nọ cầm đao mang theo sát khí sắc bén, hướng về đỉnh đầu hai chúng ta hạ xuống.

Trước mắt ta tối sầm, trực tiếp rơi vào hố đen sâu thẳm.

Mơ hồ chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc, thê lương gọi của tên ta.

_____

Ta nghĩ phải mở mắt ra, lại cảm thấy ánh sáng vô cùng chói mắt.

Tiểu Lam này không phải ta đã nói cho nàng, lúc ta ngủ trưa phải buông mành hay sao?

Gắng sức nhắm mắt, lại mở to.

Trước mắt mơ hồ một trận, cuối cùng cũng rõ ràng nhìn thấy, Lâm Phóng ngồi cạnh giường ta.

Cạnh giường ta?!

Tục ngữ nói, nam nữ thụ thụ bất thân. Tuy nói minh chủ đại nhân năm đó hưng trí bừng bừng làm con rối, cũng từng ôm qua ta. Nhưng sau đó, hắn nửa điểm không coi ta như nữ tử để đối đãi.

Ta nhìn đôi mắt của minh chủ đại nhân trước sau vẫn duy trì vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nháy mắt sáng ngời, dường như là…… tràn đầy kinh hỉ cùng ấm áp?

“Minh chủ…… Có chuyện gì…… Làm sao…?” Ta thăm hỏi.

Vừa mở miệng, lồng ngực lại bị đè ép một trận, đau đến tận lục phủ ngũ tạng.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng hiếm khi sửng sốt, nói: “Đừng nói chuyện! Thanh Hoằng, năm ngày rồi, ngươi rốt cục cũng tỉnh. Thật tốt.”

Ta bây giờ mới nghĩ đến, chính mình bị trọng thương. Thế nhưng vẫn còn sống!

Nghĩ đến đêm đó một chưởng nặng nề, còn có Ôn Hựu khuôn mặt cực kỳ bi thương.

Trong lòng buồn vui lẫn lộn.

Há miệng vừa muốn hỏi, lại thấy Lâm Phóng vươn tay, che miệng của ta: “Ngươi yên tâm, Tử Tô không có bị thương. Ta lập tức gọi hắn cùng Hạ Hầu đại hiệp tới đây.”

Ta gật gật đầu, tảng đá lớn trong lòng như được gỡ xuống.

Lâm Phóng đứng lên, xoay người đi xa được mấy bước chân, lại ngừng lại.

Hắn quay người, nhìn ta, hai tròng mắt trầm tĩnh kiên định: “Thanh Hoằng, lần sau gặp được chuyện như thế này, không được cậy mạnh, có cơ hội phải chạy trốn. Một kẻ địch, không đáng để ngươi mang mạng mình ra đổi.”

Ta hơi sững sờ, minh chủ, ta không phải liều mạng vì ngươi sao?

Ánh mắt hắn ấm áp nhìn ta: “Thống nhất võ lâm tất nhiên là việc trọng yếu, nhưng huynh đệ cùng ta sóng vai chiến đấu còn trọng yếu hơn. Vỏn vẹn chỉ một Quảng Châu không thể nào bằng bất kỳ ai nhất là ngươi cùng Tử Tô.”

Lời nói của hắn, khiến cho lòng ta ấm áp vô cùng.

Cám ơn ngươi, minh chủ.

https://thuviensach.vn

Chỉ khoảng khắc.

Một màu thân ảnh đen như gió lốc vút đến trước giường ta.

Ôn Hựu vẫn là bộ dạng vượt trội như ngày thường, đứng trước giường, cúi đầu nhìn ta.

Trên khuôn mặt thanh tuấn, miệng mím lại thật chặt. Hình như có thiên ngôn vạn ngữ (bao lời muốn nói), lại chỉ trầm mặc nhìn thẳng ta, ánh mắt sáng quắc.

“Ngươi tỉnh.” Hắn thấp giọng nói, “Không thể tốt hơn.”

Ta nỗ lực trưng ra một gương mặt tươi cười.

Hắn ngồi xuống cạnh giường ta, vươn tay, ngón tay ấm áp chạm trên mặt ta, khẽ đụng liền rời đi: “Đừng nói chuyện, đừng cười. Kinh mạch của ngươi phải vài ngày mới có thể dưỡng trở lại như cũ.”

Ta nhíu mày, bày ra một gương mặt đau khổ.

Hắn khóe miệng cong lên: “Nha đầu, không có ai vô tâm vô phế* hơn ngươi.”

*Vô tâm vô phế: Không tim không phổi, chỉ những con người vô tâm, nhẫn tâm, không biết suy nghĩ cho người khác.

Ta chu miệng, trong lỗ mũi hừ ra một tiếng.

Trong lòng lại yêu thích vô cùng.

Tử Tô, ngươi chưa bị thương, đây mới là chuyện tốt nhất.

Mặt trời đã hơi chuyển về phía tây, ánh nắng đã không còn chói mắt nữa.

https://thuviensach.vn

Chiếu sáng ấm áp trong phòng, chiếu trên giường, chiếu trên người ta cùng hắn.

Hắn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay ta.

Ta bỗng nhiên cảm thấy một dòng máu nóng vọt lên tận đỉnh đầu, muốn rút về, lại không có sức lực. Hắn phát hiện thấy những rung động rất nhỏ, càng đem tay ta nắm chặt.

Này…… Hắn đúng là đồ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, ánh mặt trời từ sau lưng hắn chiếu tới đây lại làm nổi bật lên bóng dáng hết sức mông lung nhu hòa.

“Thanh Hoằng……” Ánh mắt sáng quắc nhìn ta, “Sau này gặp loại chuyện thế này, ngươi chỉ cần nhớ kỹ….”

Ta sửng sốt, lại muốn giống Lâm Phóng, khuyên ta không cần cậy mạnh sao?

“Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, mọi chuyện đã có ta.”

Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, mọi chuyện đã có ta?!

Mọi chuyện có ngươi, Tử Tô!

Trong lòng ấm áp, đầu óc nóng lên, trước mắt tối om, ta tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

————————-

Thời tiết Quảng Châu mỗi ngày đi qua là một ngày thêm lạnh.

Đảo mắt liền đến hai mươi tháng chạp.

https://thuviensach.vn

Xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài cửa, nơi chốn đều là một mảnh trắng xoá.

“Tiểu thư!” Tiểu Lam một thân áo lam đẩy cửa vào, “Nơi này tuyết không nhiều như Kinh Châu của chúng ta. Ngày vừa lên, đã tan hơn phân nửa.”

Ta nhìn trên đỉnh đầu nàng có vết nước tuyết đọng, ngạc nhiên nói: “Tuyết ít như thế, em còn đi ném tuyết?”

Nàng cười hắc hắc: “Có ít còn hơn không có.”

Câu nói này thành công khiến cho tiểu thư của nàng là ta sinh lòng ghen tuông –

Hôm qua, ta đã có thể xuống giường, thậm chí cảm giác vận công đã không còn trở ngại.

Nhưng sư phụ, Lâm Phóng cùng Ôn Hựu đều ép buộc ta ở trên giường nghỉ ngơi ba năm ngày, mới có thể ra cửa.

Mỗi ngày đều húp các loại cháo hoặc ngọt hoặc mặn của Quảng Châu, ta bây giờ nghĩ đến đã muốn nôn ra.

“Tiểu Lam!” Ta nghiêm túc nhìn nàng, “ Tiểu thư nhà em sắp kìm nén đến phát điên, hôm nay liền cùng ta ra ngoài đi!”

Tiểu Lam ai oán nhìn ta: “Không tốt! Minh chủ cùng Ôn Hựu, Hạ Hầu đại hiệp bảo em trông chừng tiểu thư, tránh cho cô chạy lung tung.”

“Ai mới là chủ tử của em?” Ta từ bọc nhỏ trong ngực lấy ra năm mươi quan tiền, “Tiền này, hôm nay chúng ta sẽ tiêu hết!”

Tiểu Lam hoan hô tiếp nhận lấy: “Tiểu thư anh minh!”

https://thuviensach.vn

Thánh nhân viết, có tiền có thể bắt quỷ xay cối nha!

Sau khi do thám biết bọn hắn đều đang bàn chuyện tại phòng khách, ta cùng Tiểu Lam nghênh ngang đi ra khỏi phòng.

Trên đường, gặp được một hộ vệ là môn hạ của sư phụ vốn luôn có chút trầm mặc, bây giờ lại lộ vẻ mặt kinh hỉ: “Hộ pháp, ngươi đã khỏi?”

Ta gật gật đầu.

Thấy trên mặt mọi người đều là vui mừng thật lòng, trong lòng ta cũng ấm áp yêu thích không thôi.

Chúng ta hiện tại đang ở tại Cầu gia.

Đương nhiên, Cầu gia giờ đây đã tiếp thu đại bộ phận sản nghiệp của hai nhà Ý Huyền cùng Thanh Hổ.

Xuyên qua một dãy hành lang uốn khúc, ta dừng bước.

Quay đầu lại, bên phải là một căn phòng, cửa sổ khép kín, cùng các gian phòng khác không có gì khác biệt.

Nhưng điều khác biệt là nơi đó truyền tới một trận hơi thở, chính là sát khí từng khiến cho ta tuyệt vọng không gượng dậy được.

Tiểu Lam hoảng hốt, nắm lấy quần áo của ta: “Tiểu thư, cô còn không đi?”

“Hắn ở chỗ này?” Ta liếc mắt nhìn Tiểu Lam, nàng biến sắc.

Ta bỏ lại Tiểu Lam, nhanh chóng hướng về phía gian phòng ấy.

“Tiểu thư, không cần qua!” Tiểu Lam không dám ngăn trở ta, gắt gao cùng đi theo.

https://thuviensach.vn

“Em yên tâm!” Ta cười nói, “Nếu không yên tâm, gọi sư phụ cùng bọn họ đến đây.”

Tiểu Lam nhìn ta duỗi tay đẩy cửa phòng, dậm chân, chạy đi tìm viện binh.

Cửa “kẽo kẹt” một tiếng rồi mở rộng.

Bên trong phòng mờ mịt u ám, thân ảnh cao lớn ngồi ở trong phòng, trên giường lớn, bỗng ngẩng đầu lên.

Ta nhìn hai con ngươi tĩnh mịch, lòng vẫn như trước nhịn không được phát run — cho dù bây giờ, tay chân của hắn đều bị xích sắt cố định chặt chẽ trên tay vịn của giường sắt.

Thì ra hắn bị người của ta bắt. Chỉ là không biết ngày ấy sau khi ta ngất đi, bắt hắn, không biết tốn bao nhiêu công sức.

Thấy người đến là ta, hắn dường như có chút kinh ngạc, lại không lên tiếng.

“Hóa ra ngươi không chết?” Ta nói.

Hắn liếc nhìn ta, mở miệng: “Muốn chém giết muốn róc thịt, tùy các ngươi.”

Ta cười cười, tựa ở trên cửa, ôm ngực nhìn hắn.

Hắn dứt khoát không nhìn lại ta, nằm xuống giường, xích sắt trói tay rầm rung động.

“Này!” Ta nói, “Ta muốn cùng ngươi tỷ thí. Nếu ngươi thắng, ta thả ngươi đi; nếu ta thắng ……”

Hắn bỗng nhiên ngồi dậy, bộ mặt chấn kinh nhìn ta.

https://thuviensach.vn

Ta buồn rầu, ta nếu thắng nên xử lý thế nào?

“Nếu ngươi thắng, muốn chém muốn giết thì tùy.” Hắn tiếp lời.

Ta khinh bỉ nhìn hắn: “Ta bây giờ cũng có thể tùy tiện chém giết, róc thịt ngươi. Ta nếu thắng, tất nhiên muốn chiếm tiện nghi hơn nữa. Như vậy đi, nếu ta thắng, ngươi liền bái ta làm thầy!”

Hắn trầm mặc khoảng khắc, nói: “Mời!” Hai tròng mắt hung tàn đảo qua mặt ta.

Ta vung Quyết, chém đứt xích trói tay, chân của hắn.

“Một lời đã định!” Ta nói.

Hắn thờ ơ nhìn ta một cái, đi đến nơi đặt giá binh khí, nhắc lên một thanh đại đao.

Ta ngưng thần tĩnh khí, nhìn hắn thủ thế.

Chiến Thanh Hoằng, ngươi nhất định có thể thắng hắn, nhất định!

Kiếm trong tay dường như tự phát dẫn dắt, ta xuất ra chiêu thức.

Niềm tin thắng lợi không còn hoài nghi nữa.

Ngày ấy sau khi tỉnh lại, sư phụ tới tìm ta.

“Thanh Hoằng, ngươi biết tại sao ngươi lại thua không?” Sư phụ nói, “Kỳ thật võ nghệ tu vi của hắn chẳng thể bằng ngươi, nhưng ngươi lại không thắng được hắn. Nếu như chính ngươi nghĩ không rõ ràng vấn đề ở nơi nào, ngươi cả đời này, sẽ không thắng được hắn. Ngươi sát khí cùng ý chí của hắn bức bách, ngươi quên mất kiếm của chính mình.”

Ngươi quên mất kiếm của chính mình.

https://thuviensach.vn

Câu nói này, như là búa tạ, cân nặng đè trong lòng ta.

Người kiếm hợp nhất, người kiếm hợp nhất.

Ta như thế nào đã quên?

Nằm ở trên giường mấy ngày, ta đem chiêu thức của hắn ở trong đầu tỉ mỉ suy ngẫm vô số lần, ngẫm rõ ràng cách bắt đầu mỗi một chiêu thức của hắn, nơi hướng đến, còn nghiên cứu phương thức phá giải từng chiêu.

Đợi tất cả nắm rõ như lòng bàn tay, ta cũng không nghĩ đến chiêu thức của hắn nữa, quên sạch sẽ hết thảy.

Trong lòng ta chỉ có kiếm pháp của chính mình, Công vân cùng Phá liễn kiếm pháp.

Ta bỗng nhiên cảm thấy, hắn cuối cùng sẽ không thắng được ta.

Hắn giống như bão táp màu đen, cùng với một tiếng gầm lên, ánh đao bổ nhào về phía này.

Ta mủi chân điểm nhẹ, nhảy lên không rồi hạ xuống cách hắn nửa trượng, tránh né công kích.

Hắn hơi hơi ngẩn ra, lại lập tức tấn công tới đây.

Sau khi tránh đi mấy lần công kích, thế tấn công của hắn rõ ràng đã không còn sắc bén như lúc bắt đầu.

Ta cười thi triển Công vân kiếm, cùng hắn so đấu.

Đao hắn nhanh, chuẩn lại tàn nhẫn, đằng đằng sát khí mà không để ý tới sống chết.

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu như, chúng ta so chiêu, là ta dẫn dắt quyết đấu, sẽ không giống nhau.

Kiếm của ta, so với đao hắn càng nhanh hơn, trước khi hắn xuất chiêu, liền chặn lại đi đường, đánh đòn phủ đầu, ép hắn thay đổi chiêu thức, thế tấn công sắc bén ban đầu, bây giờ bị ta cuốn lấy kéo kéo dài trở nên mềm mại vô lực.

Kỳ lạ, lúc trước cùng hắn giao thủ lúc, thế nào lại không nghĩ đến phương pháp này?

Mặt hắn khẩn trương căng thẳng, ta lại càng thêm thuận buồm xuôi gió.

“Buông tay!” Ta quát mạnh một tiếng, kiếm đánh rớt đại đao trong tay hắn, khuỷu tay phải đánh một chưởng trên đỉnh đầu rồi thu tay vận khí tung một quyền lên ngực hắn.

Hắn cũng rất kiên cường, thật sự không ném đao xuống, bị ta đánh trúng rút lui mấy bước, tay che lồng ngực “oa oa” phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn nội khí đã thương, hôm nay không còn chiến đấu được.

Ta thắng.

Mà sau này, hắn cũng tuyệt không khả năng thắng lại ta.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Người Trong Long

“Tốt!” Có người ầm ầm đồng thanh kêu lên.

Ta lúc này mới phát hiện, sư phụ, Lâm Phóng, Ôn Hựu cùng hơn mười sư huynh đã sớm đi vào trong sân.

Tiểu Lam đứng ở trước đám người, vẻ mặt khẩn trương.

“Ngươi thua!” Ta đi qua.

Hắn cúi đầu nhìn dưới mặt đất: “Các ngươi giết chủ nhân ta, ta không thể nhận giặc làm cha.”

“Chủ nhân ngươi?” Ta nhìn hắn, hắn còn trẻ như vậy, xem ra cũng xấp xỉ tuổi ta, “ Từ nhỏ cho ngươi học võ công của Ý Huyền, coi ngươi như quân cờ ép ngươi cùng Ý Huyền giáo bọn họ tranh đoạt địa bàn, ngươi còn coi hắn là chủ nhân?”

“Khi ta còn bé trong nhà bị kẻ thù đuổi giết, là chủ nhân cứu tính mạng ta.” Hắn nói: “Ngươi giết ta đi. Nếu không một ngày nào đó ta nhất định giết các ngươi.”

Phía sau, các sư huynh sắc mặt thay đổi: “Ngươi cho rằng chúng ta không dám giết ngươi sao?” Có người giận dữ nói.

https://thuviensach.vn

“Hoắc Dương, ngươi là kỳ tài hiếm thấy trong võ lâm. Chẳng lẽ ngươi không muốn gia nhập võ lâm chính phái, vì Đại Tấn ta, gây dựng công lao sự nghiệp?” Sư phụ đi tới, nhìn hắn.

Thì ra hắn gọi là Hoắc Dương.

Hắn có chút mê mang nhìn sư phụ ta: “Cái này cùng ta, có quan hệ gì?”

Ta ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào con ngươi như thú dữ của hắn: “Ngươi có biết vì sao, khi ngươi còn bé trong nhà lại bị kẻ thù đuổi giết? Cũng bởi vì võ lâm Quảng Châu, bị kẻ gian cầm giữ, mất đi công đạo cùng chính nghĩa. Mà chúng ta muốn xây dựng võ lâm tương lai, là không giống giống như vậy.”

Hắn ngẩng đầu.

Ta tiếp tục: “Học trò cưng, muốn theo vi sư đi nhìn một chút võ lâm chân chính có hình dạng gì hay không?”

———————

Thành Thương Ngô quả thật là phồn hoa, thời tiết rét lạnh như thế, trên phố vẫn như cũ vô cùng náo nhiệt.

Bầu trời xanh ngàn dặm, tuyết trắng rơi dày như bụi, biển lớn màu đen, chính là Cầu gia.

Vô số người trẻ tuổi ra ra vào vào.

Có công tử áo gấm, có thiếu niên rách rưới, trên mặt đều là thần sắc hưng phấn mong đợi, thực có thể nói đông như trẩy hội.

Ta bắt lấy một người, thăm hỏi: “Công tử, vì sao nhiều người tới nơi này như thế?”

https://thuviensach.vn

Thiếu niên chất phác ấy cao giọng nói: “Ngươi không biết sao? Cầu gia hướng tất cả Quảng Châu phát ra thiệp anh hùng, chiêu gọi đệ tử rộng rãi khắp nơi.”

“Thì tính sao?”

“Cầu gia hứa hẹn, sau này võ lâm Quảng Châu sẽ phát huy mạnh chính nghĩa, tuyệt đối không lăng nhục, ức hiếp những môn phái nhỏ yếu cùng dân chúng, muốn vì Quảng Châu, vì triều đình bồi dưỡng nhân tài! Bây giờ thời thế loạn lạc nhưng cũng chính là lúc đại trượng phu tạo dựng sự nghiệp! Không giống như lúc trước Ý Huyền tà giáo cùng Thanh Hổ phái nắm giữ võ lâm, chỉ biết cường thủ hào đoạt, khi dễ nam tử, áp bức nữ tử, độc hại dân chúng! Lần này Cầu gia đứng ra bình ổn lại võ lâm là chuyện tốt trăm năm khó gặp của võ lâm Quảng Châu!”

Thiếu niên kia tuy nói nhiều lời đạo lý lớn không thích hợp với tuổi của hắn nhưng lại vẫn như cũ cứ thế vui vẻ đi.

Ta nhìn về phía Hoắc Dương, mặt hắn căng đến gắt gao.

Ta cùng Ôn Hựu liếc nhau, dẫn hắn tiến vào Cầu gia.

Xa xa liền gặp Cầu An một thân quần áo xanh đứng ở trước đám người, tay nâng một quyển sách.

“Cầu An!” Ta cao giọng gọi.

Cầu An nhìn thấy chúng ta, hai mắt sáng ngời, ánh mắt đảo qua Hoắc Dương, hơi dừng lại nhưng cũng không hỏi nhiều.

Quả nhiên là một thanh niên có lòng dạ tốt.

“Cầu An, ngươi đang bận cái gì?” Ta thăm hỏi.

Cầu An nhìn ta thật sâu: “Chiến cô nương, ngươi tất cả đều tốt?”

https://thuviensach.vn

Ta gật gật đầu.

“Cầu mỗ còn chưa cảm tạ Chiến cô nương ngày đó xả thân cứu giúp!” Hắn tầng tầng lớp lớp vái lạy.

“Chao ôi, nào có nào có, ta cũng không lường trước được chính mình sẽ bị thương như vậy.” Nếu không ta đã không cứu.

Hắn hơi ngẩn người, chợt cười: “Chiến cô nương vẫn tốt, Cầu mỗ cũng có thể yên tâm. Hôm nay các vị đến đây, không biết có chuyện gì muốn làm?”

“Không có chuyện gì, chúng ta nhân tiện đi dạo qua.” Ta nói, “Ngươi hiện tại đang bận cái gì?”

“À!” Hắn giơ lên quyển tập trong tay, “Ta đang tính toán những môn phái võ lâm vài chục năm nay bị hai phái Ý Huyền, Thanh Hổ tàn hại vô tội. Ta muốn tìm kiếm hậu nhân của bọn họ.”

Bên cạnh ta, thân hình Hoắc Dương bỗng nhiên nhoáng lên một cái, túm lấy quyển tập trong tay Cầu An.

Ngón tay của hắn mò mẫm lên một hàng chữ trên quyển tập: “Hoắc gia, năm mươi sáu người…… toàm bộ chết hết trên tay Ý Huyền, Thanh Hổ.”

“Này…… Như thế nào?” Hắn hung hăng bắt được cổ áo Cầu An.

Cầu An sắc mặt nghiêm nghị, không chút hoang mang nói: “Chúng ta bắt được người của Thanh Hổ phái, đã tận mắt chứng kiến thảm án mười lăm năm trước của Hoắc gia.”

Hoắc Dương có chút không thể tin tưởng nhìn Cầu An, Cầu An vẫn mang vẻ mặt bằng lặng nói: “Hoắc gia một nhà anh dũng, lại không được được sống an ổn, đây là điều đáng tiếc nhất của võ lâm Quảng Châu.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Dương có chút suy sụp cùng mê mang nhìn chòng chọc chữ trên quyển tập ấy.

“Cả nhà bị giết chết, may mắn còn tồn tại con nhỏ lại bị kẻ thù nuôi dưỡng” – trên “võ lâm phong thanh” từng tồn tại chuyện xưa truyền kỳ như thế. Chỉ là ta không ngờ đến, hôm nay lại được tận mắt chứng kiến.

Ta nhìn về phía Cầu An, phát hiện ra hắn mang một bộ dạng trong lòng đã có dự tính, mỉm cười gật đầu nhìn lại ta.

Ta giật mình hiểu ra, cái tin tức này sợ là hắn đã sớm thu thập tốt. Hôm nay hắn là đã đoán được chúng ta muốn tới đây, liền dùng tới.

Người Lâm Phóng chọn quả nhiên không giống người thường.

Trên đường trở về, ta nhìn hướng Hoắc Dương: “Nếu ngươi cảm thấy quá miễn cưỡng thì ngươi đi đi, ta sẽ không cản.”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, hai mắt sáng ngời: “Ta theo ngươi. Ta muốn cùng ngươi đi xem võ lâm thiên hạ.”

Ta nở gan nở ruột, bắt lấy tay hắn, lại bị Ôn Hựu nhíu mày đập rớt.

Hoắc Dương nhìn Ôn Hựu, không lên tiếng.

Ôn Hựu vẻ mặt hờ hững.

Cái tình huống này……

Ta cười nói: “Đồ nhi, đây là Ôn Hựu Ôn Tử Tô, là sư bá của ngươi, không cần giận dỗi.”

“Ta không nhận hắn làm sư bá.”

“Ta không phải sư bá hắn.”

https://thuviensach.vn

Hai người đồng thời phản bác.

Ta ngẩn ngơ, hai người này có thù? Sẽ không a! Hoắc Dương không phải đã vứt bỏ hiềm khích trước kia sao?

Ta hướng về phía Hoắc Dương: “Tử Tô là sư huynh ta, ngươi đương nhiên phải gọi hắn là sư bá. Chẳng lẽ ngươi cùng hắn có thù oán?”

Hoắc Dương lạnh lẽo nhìn Ôn Hựu, gằn từng chữ: “Hắn muốn giết ta.”

Ôn Hựu nói: “Không sai.”

Lại nghe thấy Hoắc Dương nói: “Ngày ấy hắn thiếu chút giết ta.”

Ta kinh ngạc nhìn Ôn Hựu, hắn sắc mặt khói mù nhìn ta: “Hắn cũng thiếu chút giết ngươi.”

Im lặng… Khó trách đoạn đường này, Ôn Hựu đều không nói chuyện.

Nhưng trong lòng ta lại nhịn không được chậm dâng lên một loại tình cảm ngọt ngào.

“Hai các ngươi!” Ta chống nạnh nói, “Ta hiện tại không phải là rất tốt sao?”

“Rất tốt?” Ôn Hựu ngay lập tức bắt lấy hai bờ vai ta, “Ngươi biết hay không, nếu như không phải trên thân ngươi có bảo giáp tơ vàng, ngươi hiện tại đã sớm……”

Một bên Hoắc Dương “Ồ” một tiếng, nói: “Khó trách!”

Ta cũng giật mình hiểu ra! Khó trách ta trúng một chưởng cũng không có chuyện gì, chỉ có vai phải chịu một vết đao!

https://thuviensach.vn

Thì ra người đẹp hết thời nhà ta (mẹ nàng ấy ạ) đưa cho ta bảo giáp tồi tệ, rách nát lại vẫn rất hữu hiệu!

“Tóm lại, ta hiện tại ta đã khỏi!” Ta an ủi vỗ vỗ bờ vai Ôn Hựu.

Hắn hừ một tiếng, sắc mặt hơi nguội, chuyển về phía Hoắc Dương nói: “Ngày khác, nếu ta phát hiện ngươi đối Thanh Hoằng có chút ý đồ gây rối, dù là chân trời góc biển ta cũng tìm ngươi băm thây vạn đoạn.”

Hoắc Dương mắt trong nảy lên hai đốm lửa đỏ, mắng: “Nàng tuy là người trong lòng ngươi nhưng cũng là sư phụ ta. Ta Hoắc Dương hôm nay đã bái nàng làm sư phụ, máu chảy đầu rơi cũng sẽ không chối từ! Đừng có lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử!”

Hắn ở đó nói bậy cái gì? Trên mặt ta giống như có lửa thiêu, không dám nhìn Ôn Hựu.

Nửa buổi sau, mọi người đều không nói chuyện, ta suy nghĩ muốn nói cái gì đó đánh vỡ sự lúng túng này.

Lại nghe Ôn Hựu chậm rãi hướng Hoắc Dương nói: “Ngươi biết là tốt.”

Hắn nói, ngươi biết là tốt.

Ta nhất thời quên chính mình muốn nói cái gì.

———————

Hai mươi ba tháng chạp, tuyết lớn.

Khi Tiểu Lam nâng một chén cháo bát bảo nóng hầm hập hoan hoan hỉ hỉ chạy vào gian phòng, ta đột nhiên giật mình –

Thì ra đã gần đến cuối năm.

https://thuviensach.vn

Mọi chuyện ở Quảng Châu đã xong nhưng nơi này lại cách kinh thành rất xa. Sắp sang năm mới nếu đi những châu huyện khác diệt trừ những phe phái đối lập dường như rất không rất phúc hậu.

Thế là chúng ta một nhóm người, vô cùng buồn chán ở lại Quảng Châu đón năm mới.

Chính là bản lĩnh của Lâm Phóng thể hiện ở Quảng Châu, quả nhiên thành công làm kinh sợ cả võ lâm Giang Đông.

Liên tục có môn phái đưa tới các loại lễ tết cùng thư hàm, tỏ vẻ trung tâm.

Ngươi tùy tiện ở đầu đường bắt một thiếu niên có tập võ, hắn đều sẽ nói cho ngươi: Bây giờ Giang Đông võ lâm, có thể miệt thị triều đình nhưng sẽ không có người dám khinh thường Lâm Phóng.

Lâm Phóng trên con đường bình định võ lâm, cư nhiên đã thành công hơn phân nửa.

Ta nhớ ra khi nhận được thư nhà ở Kiến Khang.

Cha nói, nhớ sang năm về nhà.

Vốn nghĩ sau khi bình ổn Quảng Châu sẽ về nhà. Lại ngoài ý muốn bị thương nghỉ ngơi mất mấy ngày, bây giờ vô luận như thế nào cũng không kịp nữa rồi.

Sau khi tới Quảng Châu, ta đã gửi về nhà hai phong thư, lại đều chưa nhận được hồi âm.

Chắc hẳn cha mẹ đã quen việc ta không có ở nhà, thật chán.

Không ngờ đến, tâm tình buồn bã này lại duy trì tận ba ngày.

https://thuviensach.vn

Ngay cả Hoắc Dương bình thường hung mãnh như sói, đều tới hỏi thăm ta: “Sư phụ, ngươi thế nào lại cả ngày ủ rũ?”

Ta than thở, tâm tư của cô nương, hắn làm sao hiểu.

Vẫn là Ôn Hựu, đẩy ra Hoắc Dương, trên cao nhìn xuống hỏi ta: “Nha đầu, nhớ nhà?”

Ta ngẩn người, nhìn hai tròng mắt ôn hòa của hắn, gật gật đầu.

Hắn sờ sờ của đầu ta: “Thực ngây thơ.”

“Ta ngây thơ chỗ nào!?”

Hắn vẻ mặt khinh bỉ: “Chỗ nào đều ngây thơ!”

Nhìn bóng lưng hắn khi xoay người rời đi, ta chỉ cảm thấy nam tử biến đổi thất thường khiến người khác giận sôi — đây là người ngày đó làm ta buồn rầu rơi lệ sao? Căn bản chính là lấy việc bắt nạt ta làm vui!

Thế là ta tức giận đến tận bữa cơm tối, không ngờ sư phụ nhìn thấy lại khen ta một câu: “Hoằng Nhi hôm nay hình như rất có tinh thần.”

Lâm Phóng cũng khen: “Thần sắc tốt hơn rất nhiều.”

Một bên, Ôn Hựu cao thâm khó lường cười.

Ta nhìn nhìn Lâm Phóng: “Văn Tuyền, ngươi dường như rất gầy. Không cần quá gắng sức vất vả.”

Hắn mặc quấn màu trắng áo lông khoác ngoài, lại càng trở nên hao gầy. Một khuôn mặt trắng đến trong suốt, hai con ngươi đen mơ hồ, môi mỏng đỏ tươi, càng nổi bật trên màu da như tuyết.

https://thuviensach.vn

Trong vòng một đêm phát động sát cơ (chủ tâm giết người), hắn ở trước mặt người khác luôn mang bộ dạng thản nhiên nhưng ai cũng hiểu hắn đã vô cùng nỗ lực! Tuy rằng ta tham dự hội họp rất ít nhưng cũng rõ ràng, hắn bày mưu nghĩ kế, hắn tâm cơ khéo léo, hắn tâm ngoan thủ lạt, mới đổi lấy sự ổn định tạm thời của võ lâm Quảng Châu hôm nay.

Lâm Phóng khe khẽ mỉm cười, nói: “Không ngại. Trái lại ngươi không thể trở về Kinh Châu mừng năm mới, ủy khuất ngươi.”

“Không quá vội. Các ngươi cũng không có về nhà đón năm mới sao?”

Sư phụ cười ha ha nói: “Hoằng Nhi, ta cùng Văn Tuyền đều là người không có nhà, phiêu bạt đã thành thói quen. Tử Tô những năm gần đây, cũng rời khỏi nhà ở Lương Châu tập võ. Chúng ta sẽ không để ý! Chỉ có ngươi, lần đầu tiên rời khỏi nhà.”

Ta nghẽn nghẽn, chậm rãi nói: “Năm nay chúng ta cùng nhau đón năm mới. Chúng ta chính là người cùng một nhà.”

Mấy người đều không có nói chuyện. Trong mắt sư phụ lệ quang lóe ra, ngay cả ánh mắt Ôn Hựu nhìn ta đều có chút ấm áp.

Ta giọng điệu đắn đo nói: “Các ngươi đều đã đồng ý, cái kia…… Ta tuổi nhỏ nhất, năm mới rồi mấy người các ngươi đều cho ta tiền lì xì đi? Hoắc Dương tuổi ngươi so với ta cũng lớn hơn, cũng nên cho ta tiền lì xì nga!”

Bên cạnh, vẫn thiếu thốn cảm giác tồn tại, không ai biết đến vùi đầu ăn cơm – học trò cưng Hoắc Dương của ta, một miệng trà toàn bộ phun ra.

———————

Hai mươi bảy tháng chạp, dán câu đối, treo tranh môn thần (thần giữ cửa) ;

https://thuviensach.vn

Hai mươi tám tháng chạp, từng túi gà vịt, thịt cá, rau quả, gạo lương, chuyển đến chỗ ở.

Từ Kiến Khang tới hơn ba mươi người chúng ta, hoan hoan hỉ hỉ chuẩn bị đón năm mới.

Ta cùng Tiểu Lam vác một đống lớn đồ mua trên đường, leng keng lách cách trở về chỗ ở. Đèn hoa đăng, vòng tay, chậu hoa, mặt nạ, bánh ngọt…… Cần cái gì có cái đó.

Học trò cưng Hoắc Dương rất hổ thẹn cầm năm cuộn vải chúng ta vừa mới chọn, đi theo phía sau — Đây là chúng ta vì muốn mọi người có quần áo mới mà mua.

Đương nhiên, không phải ta và Tiểu Lam may.

Bên trong thành Thương Ngô có rất nhiều tiểu thư ái mộ Lâm Phóng, Ôn Hựu, Hoắc Dương thậm chí đến cả hai mươi bốn vệ không trừ một ai. Ta đem vải dệt này ném cho các nàng, các nàng không chỉ vui mừng làm thợ may mà còn cấp lại bạc cho ta — chuyện tốt như vậy cớ sao mà không làm?

Nghênh tiếp ta là một sư huynh quen biết, hắn ngăn ta lại: “Thanh Hoằng, ngươi như thế nào còn đi dạo? Không mau đi nhìn xem ai tới?”

Ta ngẩn người, xoa xoa hai mắt, những thứ trên tay bùm bùm lốp bốp rơi trên mặt đất.

Người tới nghiêm mặt, rõ ràng hai mắt ướt át, trên mặt lại vẫn là một bộ dạng khinh khỉnh: “Hoằng Nhi, còn không qua đây?”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Cầu Thân

Tiểu Lam phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Lão gia! Phu nhân!”

Ta chậm rãi đi qua: “Cha, mẹ, nữ nhi……” đến đây thì cổ họng lại nghẹn ngào.

Mẹ giữ chặt ta, ôm vào trong lòng: “Đứa nhỏ ngốc nghếch……”

Tiểu Lam cũng khóc lóc tới đây ôm lấy chúng ta.

Cha đứng ở một bên, nhìn Hoắc Dương vẫn luôn trầm mặc, lại nhìn chúng ta: “Khóc lóc sướt mướt, còn ra thể thống gì nữa?”

Ta khụt khịt mũi, cẩn thận chu đáo quan sát cha, vẫn một bộ dạng giả đứng đắn như xưa. Lại nhìn hướng mẹ vẫn xinh đẹp mỹ mạo như trước.

“Thương thế xem chừng là đã khỏi?” Cha trầm giọng thăm hỏi. Mẹ lúc này mới phản ứng kịp, quan tâm nhìn ta.

“Đã tốt.” Ta khoanh tay cung kính trả lời.

Tài nghệ không bằng người, lại còn bị người ta sát thương gần chết, thân là nữ nhi Chiến gia, quả thực vô cùng nhục nhã — cha luôn luôn tâm

https://thuviensach.vn

cao khí ngạo, nhất định sẽ nghĩ như vậy đi?

Quả nhiên, ánh mắt cha như điện quét về phía Hoắc Dương vẫn luôn đứng thẳng một bên như pho tượng: “Là ngươi đả thương con gái ta?”

Hoắc Dương gật gật đầu.

Cha nói: “Tự chặt một tay đi.”

Ta hoảng sợ kinh hãi: “Cha! Không thể!

Hắn hiện tại đã gia nhập dưới trướng của chúng ta, bây giờ là đồ đệ con!”

Cha liếc nhìn ta, ta run run.

Cha lại nhìn hướng Hoắc Dương: “Muốn ta phải ra tay sao?

Hoắc Dương ngạo nghễ nói: “Sư phụ nếu là muốn tính mạng ta, có thể lấy đi bất cứ lúc nào. Ngươi là ai? Muốn tay của ta, chính mình tới lấy đi!”

Cha nghiêm túc đánh giá Hoắc Dương, nói: “Thằng nhóc con cũng thật kiên cường. Thôi. Đợi giải quyết xong hết mọi chuyện của Thanh Hoằng tại võ lâm này. Ta sẽ tới lấy một tay của ngươi.”

Hoắc Dương hờ hững không nói.

Cha ta, môn chủ tiền nhiệm Chiến gia – Chiến Phá Địch, luôn luôn là một chữ đáng giá ngàn vàng, nhất định không nói chơi.

“Cha! Người sai rồi!” Ta lớn tiếng nói: “Hắn hiện tại đã là đồ đệ con, là người của Chiến gia. Cha làm sao có khả năng đích thân phế bỏ tay đồ tôn (đồ tôn là đồ đệ của con) của mình?”

https://thuviensach.vn

Cha ta cười nói: “Thì ra hắn không phải môn hạ của Hạ Hầu Dĩnh, là môn hạ Chiến gia ta?”

Trong lòng ta rơi lộp bộp xuống, hỏng rồi, cha nhất định là ghi hận chuyện ta bái tình địch của ông làm sư phụ đây mà!

Nhưng cha à, ai bảo cha võ công không bằng người ta chứ?

Chúng ta ra ngoài giang hồ hỗn độn, đương nhiên phải chọn nơi nương tựa vững chắc!

“Ngươi lại dọa Hoằng Nhi!” Mẹ không vui nhìn cha, một tay kéo lấy ta, tay còn lại túm lấy Hoắc Dương: “Đừng để ý hắn. Hắn dám động đến bất kỳ ai trong các ngươi, ta sẽ không để yên cho hắn.”

Ta vui mừng, nắm lấy tay Hoắc Dương rõ ràng xem như bảo vệ.

Lại thấy Hoắc Dương sắc mặt có chút cứng ngắc đỏ lên, dường như muốn rút tay, nhưng lại ngại ngùng.

“Sư…… Tỷ?”

Một tiếng gọi chần chờ, bao hàm ít nhiều điều muốn nói mà dường như nước mắt đã muốn rơi, tâm tình kinh hỉ cùng phiền muộn đan xen phức tạp?

Thân thể mẹ cứng đờ, chậm rãi xoay người, nhìn hướng người tới: “Dĩnh…… đệ?”

“Những năm nay…… Ngươi, có tốt không?”

“Ta rất tốt. Dĩnh đệ, ngươi sao rồi?”

“Sư tỷ, ngươi vẫn tốt thì ta yên tâm rồi.”

https://thuviensach.vn

“Dĩnh đệ vì sao trước giờ không tới Kinh Châu gặp ta?”

“…… Bận quá.”

Nhìn vẻ mặt mẹ cửu biệt trọng phùng* vui mừng lẫn cảm động, lại nhìn vẻ mặt sư phụ ẩn chứa thâm tình, trong lòng ta chua lè chua loét. Ta biết mẹ bị cha bắt cóc lúc mười tám tuổi, cũng là khi sư phụ mới mười sáu tuổi.

*Cửu biệt trọng phùng: xa cách lâu ngày gặp lại.

Rốt cuộc là cái gì khiến cho một thiếu niên thiên tài hăng hái trong chốn võ lâm rễ tình đâm sâu như thế?

Lỡ mất chuyện chung thân cả đời.

Mà bây giờ, bọn họ đứng trước mặt ta, nam như cũ anh tuấn mà cường đại, nữ như cũ nhỏ xinh mà mỹ lệ, thần sắc trên mặt đều là buồn rầu động lòng người, giống như cảnh tượng buồn mà tuyệt đẹp trong bức tranh anh hùng mỹ nhân……

“Dĩnh đệ nếu là nhàn rỗi, không trở ngại thì hãy thường xuyên tới Kinh Châu chơi.” Một giọng nói sáng sủa như nước trầm thấp dễ nghe, đột ngột chen vào.

Cha chậm rãi cười, thản nhiên tiến lên mấy bước, rồi đứng lại.

Kim quan buộc trên mái tóc dài như mực, bộ mặt tuấn mỹ năm đó không những không giảm lại càng thêm thâm thúy, dáng người anh tuấn mang theo phong độ thanh tú của người trí thức.

Trường bào phất phới, dáng người phiêu dật.

Trong phút chốc, hào quang vạn trượng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam tại sau lưng ta thì thào nói nhỏ: “Trời ạ! Lão gia thực là quá chói mắt!”

Ta gật gật đầu, cha ta xuất hiện, ai dám tranh vị trí?

Sư phụ tuy là anh hùng của cả võ lâm thiên hạ, nhưng một đời vì sự nghiệp võ lâm cuộc sống trôi qua bần khổ mà phiêu bạt.

Trái lại cha ta, tuy rằng đối với võ lâm chính nghĩa thiếu hứng thú, nhưng võ công của người tốt xấu cũng cũng được xếp vào trong trong hạng năm người đứng đầu, bộ dạng lại tuấn tú, càng huống chi giỏi về buôn bán, gia tài bạc triệu……

Nếu như ta là mẹ ta, ta cũng sẽ chọn cha!

Cha thản nhiên liếc mắt nhìn chúng ta, mỉm cười nắm lấy tay mẹ.

Mẹ lại không tim không phổi kéo cánh tay cha, cười nói: “Đúng rồi, Dĩnh đệ, quên giới thiệu cho ngươi, đây là tỷ phu ngươi, Chiến Phá Địch!”

Hai tròng sư phụ mắt dường như u ám, trên mặt lại nở ra nụ cười thật lòng: “Chiến đại hiệp, ngưỡng mộ đã lâu!”

Cha khe khẽ mỉm cười: “Ta đối với Hạ Hầu đại hiệp, mới là ngưỡng mộ đã lâu.”

Sư phụ lại nói: “Những năm nay, ngươi đem sư tỷ chăm sóc thật sự tốt. Ta thật lòng vui mừng thay sư tỷ.”

Cha sắc mặt rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều, vỗ vỗ bả vai sư phụ: “Hoằng Nhi mới gia nhập võ lâm, đã được ngươi chăm sóc giúp đỡ nhiều, Chiến mỗ cảm kích khôn cùng.”

Sóng ngầm biến mất. Cha ta, toàn thắng!

https://thuviensach.vn

Thế là cả hai nhường nhau, tiến vào chính sảnh.

Xa xa, liền thấy Lâm Phóng cùng Ôn Hựu ra đón, Lâm Phóng sắc mặt trầm ổn bên trong lại lộ ra vui sướng rõ ràng: “Chiến đại hiệp! Chiến phu nhân! Vãn bối Lâm Văn Tuyền, không có tiếp đón từ xa, mong hai vij kn trách!”

Ôn Hựu cũng chắp tay nói: “Chiến đại hiệp, vãn bối Ôn Tử Tô, nghe danh đã lâu, hôm nay được gặp mặt! Thật là vinh hạnh!”

Cha vừa lòng gật đầu, nói: “Hai vị thiếu hiệp, chớ đa lễ! Mấy ngày nay, đa tạ các ngươi quan tâm nha đầu nhà ta.”

Lâm Phóng ôn hòa cười: “Chiến đại hiệp nói gì vậy! Thanh Hoằng giúp ta rất nhiều, trước đó vài ngày, còn cứu của tính mạng ta!”

Ôn Hựu cũng nói: “Chiến đại hiệp nói đùa, Thanh Hoằng bây giờ chân chính là tấm gương mẫu mực để nữ tử võ lâm noi theo.”

“Ồ?” Cha liếc nhìn ta, lại nói: “Các ngươi đừng quá coi trọng tiểu hài tử, nàng rất thích khoa trương.” Khóe mắt đuôi mày lại tỏa ra ý cười.

Ta cắn răng, cha, người có thể không gọi ta là tiểu hài tử được không?! Ta cùng bọn họ là cùng một thế hệ! Ngươi cùng bọn hắn không phải!

Sau khi cùng nhau dùng qua bữa cơm chiều, ta ngồi trên giường ở trong phòng, lại nghe thấy cách vách phòng, cha cùng mẹ nói chuyện: “Cả hai đều là đứa trẻ tốt. Chỉ đáng tiếc một người không biết võ công, một người là con cái sĩ tộc.”

Ta nghe thấy rõ ràng, trong lòng lại có chút không vui. Con cái sĩ tộc thì làm sao?

Lại nghe mẹ nói: “Không biết Hoằng Nhi nhìn trúng người nào?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta căng thẳng.

Lại nghe cha nói: “Trúng ai đều tốt, chỉ cần đừng trúng Hoắc Dương kia, đứa trẻ ấy, ánh mắt rất lạnh.”

Ta buột miệng cười, cao giọng nói: “Cha, con sẽ không để cho thiên hạ bàn tán đâu, hắn là đồ đệ của con.”

Bên kia không có tiếng nói.

Nửa buổi mới nghe đến giọng cha uy nghiêm truyền tới: “Còn không mau đi ngủ!”

Ta ngoan ngoãn cúi đầu đắp chăn.

Trong lòng một trận ấm áp.

Tân niên năm nay, bởi vì cha mẹ ta dẫn một đám nô tì được huấn luyện nghiêm chỉnh đến, mà trở nên vô cùng dễ chịu.

Sư phụ bọn hắn trợn mắt há mồm nhìn quản gia, đầu bếp, nha hoàn của Chiến gia ta đem toàn bộ phủ thu dọn được rực rỡ hẳn lên, lại nhìn những món ăn được bưng lên như nước chảy có thể so với món ăn trong cung, đều là những mỹ vị quý và lạ; nhìn nha hoàn đưa đến phòng ngủ bọn họ chăn ấm đều được làm bằng tơ tằm, nhất thời đều á khẩu không nói được lời nào.

Ngay cả Ôn Hựu xuất thân sĩ tộc, đều lắc đầu nói: “Chiến gia không hổ là đệ nhất môn phái Kinh Châu, thật là xa hoa.”

Ta cười nói: “Thói quen thôi.”

Đưa tới vô số ánh mắt tức giận của các sư huynh.

———————

https://thuviensach.vn

Đêm trừ tịch (đêm giao thừa).

Ngoài cửa sổ đã hợp với không khí tết tuyết rơi như lông ngỗng dầy đặc. Hôm nay mở yến tiệc, sư phụ, Lâm Phóng, Ôn Hựu, một nhà chúng ta, còn có hai vị sư huynh nhiều tuổi, ngồi tại một bàn ở chính sảnh.

Lại có người đạp tuyết tiến đến, cởi ra áo khoác một thân đều là tuyết, tươi mát đứng trước mặt chúng ta.

Là Cầu An, phía sau là tổ phụ hắn Cầu Bất Nan.

Thế là mấy vị tiền bối võ lâm lại tỏ vẻ kính ngưỡng lẫn nhau, cho Cầu Bất Nan ngồi chủ vị. Cầu An, ta cùng một vị sư huynh ngồi ở trung gian.

“Cầu thiếu hiệp bây giờ là phân minh chủ của võ lâm Quảng Châu?” Cha cười nói: “Quả nhiên tuấn tú lịch sự!”

Cầu An ngay vẫn khiêm tốn vì được khen. Cầu Bất Nan một bên nói: “Lệnh ái mới chân chính là võ lâm hào kiệt. Cái mạng này của Cầu An, cũng là nàng cứu.”

Cha nhìn hướng ta: “Ồ? Ngươi mấy ngày nay còn cứu không ít mạng người? Như thế nào còn để bản thân trọng thương?”

Ta đành phải thành thật nói: “Kỳ thật con cũng được người khác cứu rất nhiều lần. Sư phụ cứu qua con, Tử Tô cũng cứu qua con. Người trong giang hồ cả thôi, cứu qua cứu lại lẫn nhau cũng rất bình thường.”

Tiểu Lam sau lưng ta buột miệng cười.

Cha cùng mẹ giơ lên ly rượu, trước kính sư phụ sau lại kính Ôn Hựu: “Cảm tạ Ôn thiếu hiệp ra tay cứu giúp!”

Ôn Hựu vội đứng thẳng dậy, khiêm tốn nói: “Thanh Hoằng vốn là sư muội ta, đồng môn sinh tử vui buồn, bất kỳ sư huynh đệ nào nhìn thấy, đều

https://thuviensach.vn

sẽ xả thân cứu giúp. Hai vị thật sự không cần phải nói lời cảm tạ. Tử Tô trước kính.” Sau đó nâng chén uống cạn rượu.

Cha cười nói: “Đứa trẻ này thật là khiêm nhường.”

Cầu An nói: “Nói như thế, ta cũng nên kính hai vị tiền bối, cảm tạ ơn cứu mạng của Chiến cô nương. Sau này nếu có rảnh rỗi, thường xuyên ghé qua Quảng Châu, cho vãn bối trọn đạo làm chủ.”

Rượu đi qua ba tuần.

Vì uống đến là vui vẻ, mọi người đều có mấy phần cảm giác say.

Không nghĩ đến sư phụ là người đầu tiên gục xuống. Ước chừng là hôm nay nhìn thấy mẹ ta, cảm xúc sai khiến đi — hai vị sư huynh đỡ sư phụ hồi phòng.

Cầu Bất Nan lớn tuổi, nên đi ra phòng khách nghỉ.

Mẹ ta cũng không chống đỡ nổi, được Tiểu Lam đưa về phòng, cha còn cẩn thận cưỡng chế Tiểu Lam ở bên bảo vệ.

Chỉ có cha cùng Ôn Hựu, đều là hai mắt càng uống càng thanh tỉnh, lại không ngờ đến Lâm Phóng tửu lượng cũng rất cao. Hai người bọn họ cùng cha ta nói nói cười cười, không thấy chút nào khác thường.

Trong mắt cha rõ ràng hiện lên thần sắc khen ngợi đối với hai người kia.

Ta có mấy phần say ngà ngà, nhưng vẫn còn thanh tỉnh, đưa mắt nhìn lại, tất cả đều có một chút mông lung.

Ánh mắt Cầu An cũng có chút mê ly, ta đoán tình trạng của hắn so với ta cũng không khác biệt lắm.

https://thuviensach.vn

Ta nhìn hắn cười nham nhở: “Cầu An, ngươi có phải hay không cảm thấy có chút choáng váng đầu.”

Hắn gật gật đầu, nói: “Mặt của ngươi rất hồng, thật đẹp.”

Ta cao hứng cười nói: “Thật không? Kỳ thật ta cũng cảm thấy chính mình đẹp, nhưng Văn Tuyền cùng Tử Tô là hai nam tử, bộ dạng lại rất dễ nhìn, ta so với bọn hắn đều không bằng.”

Cầu An ngẩn ngơ, nói: “Không, ta cảm thấy ngươi so với bọn hắn còn dễ nhìn hơn.”

Ta vui mừng: “Thực sự? Ngươi nói như vậy ta thực thích, tới, cạn!”

Ta nâng chén.

Chén trong tay đến nửa chừng lại bị người đoạt mất. Nâng mắt nhìn, Ôn Hựu ngồi bên phải cười như không cười nhìn ta.

Trong nụ cười hình như có chứa một ít lãnh ý, ta lập tức tỉnh rượu mấy phần.

Lúc này mới phát hiện, thì ra trong phòng sớm đã an tĩnh lại.

Ba người bọn hắn, thế nào lại không tiếp tục tán gẫu? Quản chúng ta làm gì?

Ta ngẩng đầu, thấy cha mang một bộ dạng bẽ mặt, căm tức nhìn ta, khóe miệng Lâm Phóng mỉm cười.

“Chiến đại hiệp, Thanh Hoằng…… Có từng…… Kết hôn…… Vãn bối năm vừa mới mười tám, chưa hôn phối, không biết……” Cầu An đã gục xuống bàn miệng vẫn lẩm bẩm nói.

Ta đưa tay che miệng của hắn: “Cha! Cha! Hắn nói vớ nói vẩn!”

https://thuviensach.vn

Không ngờ Cầu An rõ ràng đã bất tỉnh nhân sự, lại lập tức bắt được tay của ta, trong miệng không ngừng gọi tên ta: “Thanh Hoằng, Thanh Hoằng……”

Ta nhất thời lại tránh không được, giương mắt nhìn lên, Ôn Hựu nhếch miệng, tay phải dường như đang nắm chặt “Giác” trên hông; Lâm Phóng có chút kinh ngạc, nhìn nhìn cha ta, không lên tiếng.

Cha trừng to mắt nhìn tay ta bị Cầu An nắm chặt, nói: “Ta muốn làm thịt tiểu tử này.”

Ta vất vả rút tay ra, ngăn ở trước mặt cha.

Sắc mặt cha xanh mét: “Cầu An này, vốn tưởng rằng hắn là thiếu niên anh hùng, sao lại có thể càn rỡ như thế?!”

Lâm Phóng cười khổ nói: “Chiến đại hiệp, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm. Cầu An những ngày này hiệp trợ chúng ta bình ổn Quảng Châu, làm việc lão luyện thận trọng, thật sự đã trấn trụ các môn phái võ lâm Quảng Châu, công lao hiển hách. Lấy hắn mười tám tuổi, làm được như thế, thật sự không dễ dàng. Chỉ có điều dù sao cũng là tâm tính thiếu niên, chắc hắn đối với Thanh Hoằng sớm có tình cảm, hôm nay tân niên, hắn ở trước mặt chúng ta hắn đã bố trí phòng ngự, mới có thể nói ra lời trong lòng. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Tiền bối chớ trách tội hắn.”

Lời này nói ra đều làm cho chúng ta thấy rất thoải mái.

Sắc mặt cha hơi nguội lại nói: “Chỉ là nữ nhi Chiến gia ta, thế nào dễ dàng trở thành người của hắn như thế. Hoằng Nhi, ngươi tốt nhất tránh xa tên tiểu tử này ra một chút!”

Ta dở khóc dở cười gật đầu.

Lén lút nhìn Ôn Hựu, vẫn là vẻ mặt trầm tĩnh. Thất bại!

https://thuviensach.vn

Cái gọi là chim nhạn bay qua để lại lông, người đi qua để lại lời bình a!!

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tâm Tư

Mùng một đầu năm mới, ngày nắng, ánh sáng rực rỡ khắp nơi, chiếu lên tuyết trắng trên mặt đất long lanh chói mắt.

Mẹ kéo ta ngồi vây quanh bên bếp lửa sưởi ấm, cẩn thận chu đáo. Cha ngồi ở một bên uống trà.

“Phu nhân, tiểu thư trong mấy tháng này đã làm không ít đại sự. Hiện tại giang hồ đều gọi nàng là ‘Công vân tiên tử’!” Tiểu Lam ở một bên chớp lấy thời cơ nói.

Mẹ mỉm cười gật đầu: “Dường như cao lên không ít, mặt cũng không tròn, đã thon hơn chút.”

Ta sờ sờ cằm: “Nữ nhi mười tám thay đổi nha.”

“Hành tẩu giang hồ nhiều ngày có gì tâm đắc?” Cha thình lình toát ra một câu.

Ta trầm tư khoảng khắc, nghiêm túc nói: “Không cần biết võ công cao cường bao nhiêu, hành tẩu giang hồ, phải ghi nhớ hai chữ ‘Cẩn thận’; khi cần phải ngụy trang, mừng giận không hiện ra mặt; không cậy mạnh, đánh không lại phải chạy.”

https://thuviensach.vn

Cha có chút trầm mặc, nói: “Tiểu bá vương như ngươi bây giờ đã biết nhận thua, đúng là có chút tiến bộ.”

Kỳ thật cha à, những điều này đến bây giờ con gái vẫn chưa làm được……

“Mồng năm, ta cùng mẹ ngươi sẽ rời khỏi Quảng Châu.”

“Nhanh như thế?”

“Ta cùng mẹ ngươi ra ngoài dạo chơi.” Cha hiếm khi từ ái nhìn ta, “Ngươi đã lớn, ở giang hồ cũng có chút thành tựu. Ta có thể yên tâm dẫn Thiển Hồng ngao du tứ hải.”

“Cha mẹ muốn đi bao lâu? Hoằng Nhi muốn gặp hai người thì phải làm thế nào?” Ta ngây ngốc nhìn hai người đối diện trước mắt đang mỉm cười.

“Chúng ta sẽ tự tới tìm ngươi.” Cha nói: “Hôm nay là năm mới, Hoằng Nhi muốn cái gì?”

Trong lòng trào lên cảm xúc biệt ly triền miên, phờ phạc ỉu xìu nói: “Vậy thì cho tiền đi.”

“Xuống núi mấy tháng, đã học được tính tham tài!” Mẹ chọc chọc ngón tay ngọc vào trán ta: “Đây là mẹ cho ngươi, nhìn xem.”

Một đôi ngọc bội xanh nhạt sáng ngời, nằm trong lòng bàn tay mẹ. Hai khối ngọc giống nhau như đúc, đều là hình tròn, trung tâm có lỗ vuông. Trên dưới đều tạo hình một vị Phật gia tôn giả mở ra hai tay, ôm lấy lỗ vuông kia.

Ta nhận lấy, hình dáng có chút xấu, nhưng chất ngọc thực không tệ, màu xanh phảng phất như muốn từ trong ngọc tràn ra, nếu tiền tiêu hết sạch, ta đoán đem đến hiệu cầm đồ có thể có giá trị không nhỏ……

https://thuviensach.vn

Mẹ tiến đến bên tai ta: “Hoằng Nhi, một đôi ngọc bội này con nếu có người trong lòng, liền đem một miếng đưa cho hắn.”

Nhìn bộ dạng vui mừng khi trong nhà có con gái mới trưởng thành của mẹ, ta cứng đờ, nói thẳng không kiêng kị: “Mẹ, ngọc bội này xấu như vậy, ta như thế nào có thể tặng được?”

“Vớ vẩn!” Cha mắng.

Mẹ lại chọc chọc trán ta: “Tiểu hài tử không biết đồ. Đây là thượng cổ thần ngọc. Ông ngoại con cho ta, mang theo bên người xua đi bách độc, kéo dài tuổi thọ, gặp dữ hóa lành……”

Càng nói càng bất thường!

Ta thành khẩn hỏi: “Mẹ, người mang theo ngọc bội này bên người hữu dụng sao?”

Mẹ ngại ngùng cười cười: “Ta cùng cha ngươi, không bị người hạ độc, cũng không gặp được tình cảnh gì quá nguy hiểm, cho nên chưa thấy được công dụng.”

Cũng đúng, mẹ vốn luôn ở trong sư môn, hai mươi năm trước cũng là thiên hạ đệ nhất môn phái. Mẹ vừa bước chân vào giang hồ liền bị cha ăn định, đưa về Kinh Châu Chiến gia ta, tự nhiên là không sóng không gió.

Cha ta cũng nâng tay, một vật màu đen được ném tới: “Cầm.”

Thứ cha cho, tất nhiên là vật hiếm thấy trân quý! Dáng vẻ chắc sẽ không giống ngọc bội nghe nói “Gặp dữ hóa lành” như của mẹ đi?

Ta vội tiếp lấy. Là một đai lưng tơ tằm màu đen nạm vàng.

Có lẽ, là ám khí.

https://thuviensach.vn

Cha nghiêm nghị nói: “Trước đó vài ngày, ngươi thiếu chút nữa mất mạng. Đây là tiểu ám khí mà ta cùng hai sư huynh ngươi trước kia cùng nhau làm ra, chỉ mong lần sau nếu gặp nạn, có thể cứu tính mạng ngươi.”

Ta hít sâu một hơi, đồ tốt a!

Bên trong thắt lưng, che dấu một loạt tiểu châm tinh mịn, ẩn xanh.

“Cơ quan ở bên phải, tự mình trở về từ từ suy nghĩ đi.”

———————

Sư phụ tặng ta một tập kiếm phổ, Lâm Phóng thì trực tiếp cho ta năm trăm đồng tiền lì xì — thế là tình cảm ngưỡng mộ đối với minh chủ đại nhân của ta đột nhiên dâng lên.

Mấy vị sư huynh cũng có chút quà nhỏ tặng ta.

Ôn Hựu tặng ta một đôi dao găm cực kỳ khéo léo, cán trên còn khảm bảo thạch xanh. Ta yêu thích không nỡ buông tay. Cắm vào trong giày, lại phát hiện chính mình toàn thân trên dưới nhiều vũ khí như vậy, thực có chút nặng.

Ta nhìn mũi chân mình hướng Ôn Hựu nói: “Ta cũng có thứ tặng ngươi.”

“Ồ?” Hắn duỗi tay về phía ta.

“Mấy ngày nữa sẽ cho ngươi. Một khối ngọc bội rất xấu.”

Qua vài ngày nữa, đợi cha mẹ ta đi. Nếu không chúng ta đeo một khối ngọc bội ở trước mặt bọn họ lắc lư, tiểu tử ngươi tất nhiên sẽ chết không toàn thây.

Khóe miệng hắn hiện lên nét tươi cười, nói: “Tốt.”

https://thuviensach.vn

Mùng một đầu năm ta cuối cùng tìm một người là đồ đệ Hoắc Dương.

Hoắc Dương rất khinh bỉ liếc nhìn ta, rất khinh bỉ rất khinh bỉ.

Khinh bỉ khiến ta không dám mở miệng hướng tên đồ đệ lạnh lùng mà táo bạo như dã thú này đòi tiền lì xì.

Mồng năm, cha mẹ ta rời đi.

Mồng sáu, ta đắm chìm trong cảm xúc ly biệt.

Mồng bảy, tất cả thành Thương Ngô còn đắm chìm trong không khí tân niên vui mừng. Đêm nay, Lâm Phóng mở tiệc chiêu đãi tất cả quan viên Quảng Châu, võ lâm nhân sĩ. Bởi vì sớm ngày mai, chúng ta sẽ rời khỏi Quảng Châu.

Sảnh trước, náo nhiệt phi thường.

Ta xin nghỉ, một mình ngồi ở phía sau vườn hoa nhỏ. Dặn dò Ôn Hựu lát nữa thấy đồ ăn ngon thì mang tới đây cho ta.

Tay ta vân vê đôi ngọc bội, đắn đo lựa chọn lời nói.

“Tử Tô, mẹ cho ta một đôi ngọc bội, rất khó nhìn, cho ngươi một khối.”

Không được, như vậy hắn sẽ không trân quý không coi trọng!

“Tử Tô, mẹ ta nói, đem ngọc bội này đưa cho người trong lòng, ngọc bội này là một đực một cái.”

Mẹ ơi, người giết con đi!

“Tử Tô, cho ngươi khối ngọc bội này, đây là để đáp lại dao găm ngươi tặng ta.”

Thỏa đáng, thỏa đáng, nhưng thiếu ý tứ thì phải……

https://thuviensach.vn

Đầu óc trong bỗng nhiên vang lên giọng nói trầm thấp của hắn ngày đó đối với Hoắc Dương: “Ngươi biết thì tốt.”

Hắn rốt cuộc là muốn nói cho Hoắc Dương “Ngươi biết nàng là người trong lòng ta thì tốt”? Hay muốn nói “Ngươi biết ngươi là đồ đệ của nàng thì tốt”?

Ta thế mà không dám hỏi hắn.

“Tiểu thư, cô dứt khoát nói cho Ôn công tử, cô nhìn trúng hắn, không phải là được à?” Tiểu Lam ở một bên bĩu môi.

Ta nổi giận nói: “Ai nói ta nhìn trúng hắn!?”

“Chiến…… Cô nương?” Một giọng nói ôn hòa vang lên.

Ta quay đầu, Cầu An một thân thanh bào, mỉm cười đứng trước mặt chúng ta, ánh mắt sáng ngời.

Sau lời cầu thân đêm trừ tịch khi hắn say rượu, ta vẫn không biết đối mặt với hắn ra sao.

Thậm chí mồng một vốn là muốn hướng hắn xin tiền lì xì, ta cũng phải nhẫn.

Bây giờ hắn thản nhiên tươi cười đứng trước mặt ta, ta lại cảm thấy có chút thoải mái cùng vui mừng.

“Cầu An, ngươi sao lại chạy đến phía sau này.” Ta dùng mũi chân đem một cái ghế dựa câu lại, ra hiệu hắn ngồi xuống.

“Ta là đặc biệt tới tìm ngươi.” Hắn tự nhiên mà nói.

“Đi Giang Châu ngàn dặm xa xôi lần này, không biết khi nào mới có thể gặp lại.” Hắn từ trong tay áo rút ra một vật, đưa tới trước mặt ta: “Vật này

https://thuviensach.vn

đem tặng, mong Chiến cô nương nhớ có người bằng hữu là Cầu mỗ đây.”

Ta nhìn kim trâm lấp lánh tỏa sáng trong tay hắn, hình thức đơn giản lại chất phác hào phóng, sợ là giá trị xa xỉ.

“Đây là?”

“Đây là cây trâm mẫu thân ta lưu lại, hi vọng ngươi có thể nhận lấy.”

Một bên Tiểu Lam hít vào từng ngụm khí lạnh, điên cuồng hướng ta chớp mắt lắc đầu.

Thừa lời, ta đương nhiên biết không thể nhận! Chuyện cổ tích truyền kỳ đều viết, kim trâm chính là tín vật quyết định cả đời của công tử cùng tiểu thư!

Ta đắn đo chọn lời, lại nghe Cầu An nói: “Tiểu Lam cô nương đâu cần gắng sức ra hiệu như vậy. Cây trâm này chỉ là vật bằng hữu tặng, xin hãy yên tâm. Có điều là, những lời nói trong đêm trừ tịch ấy là thật lòng, hi vọng Chiến cô nương hiểu được.”

Hiểu được? Hiểu được? Ta làm sao hiểu được?

Lần đầu tiên trong đời, có nam tử trực tiếp như thế, ta lúng túng khiến mặt nóng hừng hực, nhất thời không biết nói cái gì, chỉ phải lẩm bẩm nói: “Nhưng…… Không được……”

Cầu An đối diện hít một hơi sâu, nói: “Chiến cô nương không cần nói, Cầu mỗ rõ ràng. Ngày ấy Chiến cô nương bị Hoắc Dương đánh trọng thương, nhìn thấy Tử Tô cùng Chiến cô nương ôm nhau, Cầu mỗ đã rõ ràng. Chiến cô nương như chim nhạn, chỉ có Tử Tô như phi ưng, mới có thể xứng đôi.”

https://thuviensach.vn

Hắn mỉm cười nhìn ta: “Đáng tiếc Cầu mỗ trên lưng gánh vác rất nhiều, tất cả trọng trách xây dựng lại võ lâm Quảng Châu đặt trên vai. Cầu mỗ không làm được phi ưng, chỉ hi vọng khi Chiến cô nương rong ruổi thiên hạ, đừng quên có bằng hữu là Cầu mỗ tại Quảng Châu, nhớ mong các ngươi, đời này kiếp này, sinh tử không rời bỏ nhau.”

Cầu An tiêu sái mà bi thương rời đi.

Tay ta nắm chặt lấy kim trâm lạnh buốt, trong lòng có chút buồn.

“Tiểu Lam, người chính mình yêu thương lại không yêu thương mình, thực là chuyện bi thương.”

“Tiểu thư yên tâm, cô xinh đẹp như vậy, võ công lại tốt, người cô yêu thương nhất định sẽ yêu thương lại. Chỉ là, cô rốt cuộc là nhìn trúng ai? Là Ôn công tử?”

Ta trầm mặc không nói.

“Chẳng lẽ là Lâm công tử?”

Ta lúc lắc đầu.

“Hoắc…… Dương?”

Ta trừng mắt nhìn nàng: “Đó là tổn hại luân thường!”

“Vậy nhất định là Ôn công tử.” Tiểu Lam cười nói, “Cô không hề phủ nhận.”

Ta rút ra hai thanh tiểu dao găm: “Tiểu Lam, ta không hiểu được. Chỉ là, ta cảm thấy hắn dễ nhìn nhất, so với Văn Tuyền, so với cha ta còn dễ nhìn hơn. Cùng hắn ở một chỗ, ta yêu thích nhất, cũng tự tại nhất. Ta nghĩ có thể cùng hắn, vĩnh viễn lưu lạc trong giang hồ. Đem tám châu võ lâm đều dẹp yên, sau đó, chúng ta có thể đi khắp đại giang nam bắc: Thành quốc, Triệu

https://thuviensach.vn

quốc, Tây Vực, Bắc Liêu, Bồng Lai…… Một người một con ngựa, nơi nào đều có thể đi, đi nơi nào đều có thể.”

Tiểu Lam nhẹ nhàng ôm lấy ta, thần sắc rung động: “Tiểu thư……”

Tai của ta cũng đồng thời run lên.

Phía sau, có hơi thở đột nhiên gia tăng.

Ta nhất thời tối mặt, đẩy Tiểu Lam ra, xoay người giận giữ quát: “Là ai?!”

Mủi chân điểm nhẹ, ta liền phát lực.

Lại thấy một cái bóng màu đen anh tuấn, mạnh mẽ lướt xa.

Thân ảnh màu đen quen thuộc bao nhiêu.

Chân ta lập tức mềm nhũn, lực đạo rốt cuộc gượng lên không nổi.

Ta đi qua, thấy trên đất rơi rụng mấy khối bánh ngọt.

Trái tim không theo điều khiên đập thình thịch, quay đầu nhìn hướng Tiểu Lam: “Xong rồi, Tiểu Lam, Tử Tô chạy.”

———————

Mùng tám, ngày vừa lên, chúng ta đã đạp trên nắng sớm, yên lặng rời khỏi Quảng Châu.

Quảng Châu đã yên ổn, phía Nam Giao, hai phái võ lâm vốn đã suy yếu, chúng ta phái đi người dẹp yên cũng là vô cùng thuận lợi, cùng với môn phái bản địa nhất trí. Hai châu hứa hẹn nghe theo hiệu lệnh của minh chủ Võ Lâm.

Số còn lại, gai góc nhất là Giang Châu.

https://thuviensach.vn

Đang trên đường đi, sư phụ thúc ngựa đến bên cạnh ta: “Hoằng Nhi, hôm nay thấy sắc mặt ngươi đỏ có chút dị thường, có phải bị nhiễm phong hàn?”

Một sư huynh hiểu biết y thuật cũng thúc ngựa tới đây: “Sư muội cần phải bắt mạch?”

“Không có chuyện gì! Không có chuyện gì!” Ta khoát tay, “Ta nóng, ta nóng!”

Một bên Tiểu Lam lại vô cùng thông minh lôi ra cây quạt, vù vù quạt cho ta.

A…… Khí thở ra đều là màu trắng. Tiểu Lam, em là muốn bổn tiểu thư lạnh chết sao?

Ước chừng là thấy hai người chủ tớ chúng ta nóng đến có chút quái dị, sư phụ cùng sư huynh liếc nhau, thúc ngựa đi trước.

“Tiểu Lam! Lạnh chết!” Ta vội vàng đánh rớt cây quạt trong tay nàng.

“Tiểu thư, ai bảo mặt của cô đỏ như vậy!” Tiểu Lam ủy khuất nói.

Ta duỗi tay sờ sờ khuôn mặt nóng hầm hập, nhịn không được giương mắt, nhìn người kia cưỡi ngựa đi đầu đội ngũ.

Khăn cột tóc như lụa, dáng người anh tuấn.

Lời nói hôm qua, đều bị hắn nghe thấy.

Trời ơi, ta phải sống như thế nào đây?

Trên mặt càng thêm nóng hừng hực.

Được hơn nửa ngày, chúng ta tiến vào một vùng sơn dã.

https://thuviensach.vn

Lại có hơn mười người nhảy ra cản đường ăn cướp.

Nhìn trước mặt hơn mười người gánh vác đao thương thở hổn hển, chỉ là những hán tử biết sơ qua chút ít võ công, chúng ta đều có chút trợn tròn mắt.

Cướp thế này, nếu là uy hiếp dân chúng thương gia tầm thường, còn có chút công dụng.

Nhưng cư nhiên lại đi cướp trên đầu chúng ta, bất kỳ ai trong chúng ta – trừ Lâm Phóng — đều có thể đem toàn bộ bọn họ đánh ngã.

Bọn họ xuất hiện, khiến cho chúng ta có chút dở khóc dở cười.

Nhìn bọn họ ngăn ở trước ngựa chúng ta chửi bậy, uy hiếp, ngay cả Tiểu Lam cũng phải lắc lắc đầu.

Lâm Phóng hơi ngẩn người — đại khái là trong thế giới của minh chủ đại nhân, rất ít khi xuất hiện những vai diễn nhỏ kiểu này.

Lâm Phóng dứt khoát cùng Hạ Hầu thì thầm với nhau dường như bàn bạc chuyện gì, rồi hướng về phía chúng ta phất phất tay, ra hiệu giải quyết đi.

Hoắc Dương thì trực tiếp ôm đao, ở trên ngựa ngủ gà ngủ gật.

“Không cần lấy tính mạng bọn họ.” Ôn Hựu bỗng nhiên nói.

Dường như là thấy bọn họ áo quần rách rưới, chắc đa phần là dân chúng quẫn bách làm liều.

Hai vị sư huynh thúc ngựa đến, hai người, đã là dư dả.

Ta vừa nghe thấy giọng nói của Ôn Hựu, hai tai không tự chủ được lại bắt đầu nóng lên.

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ nghĩ, cũng nên đi qua giúp đỡ.

Xuống ngựa, lúc đi lướt qua Ôn Hựu.

Bỗng có một bàn tay ngang ngược duỗi ra, bắt lấy cánh tay ta, kéo sang một bên.

Ánh mắt của ta chuyển dần từ cánh tay trắng nõn thon dài đến của bàn tay đến mặt của hắn.

Thực dễ nhìn……

Hắn không nhìn ta mà nhìn thẳng phía trước: “Không cần chạy loạn.”

“Ừ.” Ta thấp giọng nói.

Buông tay ta ra, hai mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm trước mặt.

Ta cũng nhìn qua, thấy hai vị sư huynh mới chỉ thi triển chút quyền cước đơn giản mà mấy tên thổ phỉ kia đã chạy chối chết.

Một vị sư huynh hướng về phía bọn họ lớn tiếng hô, dường như là nói cho bọn hắn không cần tiếp tục làm nghề này, chỉ cần đến thành Quảng Châu tìm Cầu gia sẽ được ăn no mặc ấm, nghiêm túc luyện võ, vân vân……

“Ngươi nói muốn tặng ta ngọc bội đâu?” Ôn Hựu bỗng nhiên nói.

Ta quay đầu, phát hiện hắn như cũ mắt nhìn phía trước.

Lòng ta đột nhiên nhảy dựng, hiện tại nhiều người như vậy, làm sao ta có thể không biết ngượng mà đưa cho hắn? Ta đành phải nói: “Ở trong bao đồ.”

Lại hỏi thêm câu: “Ngươi nhận?”

https://thuviensach.vn

Hắn không đáp, ánh mắt chuyển tới đây, nhìn xuống ngọc bội xanh ngọc có gắn dây đeo ở bên hông ta: “Đây là cái ngọc bội gì? Trước đó vài ngày sao không thấy ngươi đeo.”

Hắn rút kiếm, mũi kiếm dứt khoát, đem ngọc bội của ta câu đến lòng bàn tay.

“Ách, đây là khối của ta. Của ngươi cùng khối này giống nhau……” Lời nói vừa ra khỏi miệng, ta lại sửng sốt.

Hắn liếc nhìn ta thật sâu, vẻ tươi cười trên khóe miệng càng ngày càng lớn: “Không, ta muốn khối này. Muốn khối này trên người ngươi.”

Trên mặt ta lại nóng ran lên, gian nan mở miệng: “Vì sao?”

“Bởi vì……” Hắn nhẹ nhàng kéo, đem dây đeo trên ngọc bội kéo xuống: “Khẳng định là ngươi đem thứ tốt nhất giữ lại cho chính mình!”

“Ta không có!” Ta cả giận nói, tên tiểu tử này, đúng là lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử, rõ ràng đều giống nhau!

Hắn cao giọng cười, nơi không xa, Lâm Phóng cùng sư phụ đều nghiêng đầu nhìn qua.

“Đùa ngươi thôi, nha đầu.” Hắn đem ngọc bội để vào trong ngực: “Làm cho ta một cái tua treo ngọc này, không được mua từ chợ cũng không được cho Tiểu Lam làm.”

“Tử Tô thối, ngươi cho là đôi tay để luyện kiếm phổ bảo tàng này của ta lại đi làm tua treo ngọc cho ngươi?” Ta căm giận nói: “Rất đại tài tiểu dụng*! Thuật nghiệp phải có chuyên công, hiểu không?!”

*Đại tài tiểu dụng: tài năng lớn mà dùng vào việc nhỏ; thuật nghiệp phải có chuyên công: đại loại là khả năng lớn phải dùng cho công việc thích

https://thuviensach.vn

hợp.

Hắn trừng ta, hai con ngươi đen sinh động: “Ngươi không làm tua đeo cho ta, ta cũng không cùng ngươi đi Thành quốc, Triệu quốc, Tây Vực, Bắc Liêu, Bồng Lai……”

Ta ngơ ngẩn nhìn hắn.

Khuôn mặt như bạch ngọc vậy mà dần dần đỏ, đôi con ngươi luôn luôn trấn định cũng có chút mơ hồ.

“Kia……” Ta phát giác thanh âm chính mình đang run rẩy.

“Cái kia…… Sao?” Giọng nói hắn cũng run run, so với ta cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Ta làm cho ngươi hai cái tua, ngươi về sau việc gì đều nghe ta, sao nào?” Ta mong đợi nhìn hắn.

“Nha đầu, còn phải cố gắng nhiều!” Hắn khinh bỉ liếc nhìn ta: “Đợi ngày ngươi so kiếm hơn ta hãy nói tiếp!”

Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn lại giật mình.

Nửa buổi, mới nói: “Cầu An nói đúng.”

“Cái gì?” Ta nghi ngờ nhìn hắn.

“Thực…… dễ nhìn.” Hắn quay đầu đi, chỉ chừa lại lỗ tai cùng cổ đỏ bừng.

Là nói ta? Không phải nói ngọc bội……?!

“Đi thôi!” Sư phụ đằng xa hô to.

“Đi thôi.” Hắn vỗ vỗ đầu ta, rất nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Chu Bác

Đêm nay, chúng ta ngủ trọ lại tại một khách sạn hoang vu.

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, bóng đêm thâm trầm, tĩnh mịch.

Ta nhíu mày ngồi trước ánh nến, một cây kim và một sợi chỉ.

Tiểu Lam một bên vỗ trán: “Tiểu thư, không phải chứ! Cô thực sự muốn làm dây treo ngọc cho cô gia?”

Ta gật gật đầu.

Nàng lại nói: “Nhưng, cô hiện tại còn chưa vào cửa nhà họ Ôn đã nghe lời hắn như vậy, về sau há không phải sẽ bị cưỡi trên đầu?”

Ta buông thứ trong tay ra, nghĩ nghĩ rồi nói: “Tiểu Lam, trước kia ta thấy mẹ may y phục cho cha rất hài lòng vui vẻ thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ, có cái gì vui vẻ cơ chứ. Hôm nay ta mới biết, kỳ thực vui lắm.”

Tiểu Lam ngẩn ngơ, nói “Tiểu thư, thật là buồn nôn a……”

Ta khinh bỉ liếc nhìn nàng một cái: “Chờ em có người trong lòng sẽ rõ ràng.”

https://thuviensach.vn

———————

Ngày thứ hai, ngày thứ ba….. giống nhau qua đi. Ngựa của chúng ta không dừng vó vội vàng hướng tới Giang Châu, hành trình mỗi ngày đều khẩn trương.

Ta cũng không thể cùng Tử Tô nói mấy câu.

Chỉ là năm sáu ngày sau, trên hông hắn có thêm một khối ngọc bội cùng của ta giống y như đúc, dây tua là màu xanh da trời kia nổi bật trên quần áo màu đen của hắn.

Thỉnh thoảng, hắn sẽ nhìn về phía ta, ánh mắt sáng quắc, hơi chứa ý cười.

Tử Tô a, Tử Tô.

Một hôm khi đang nghị sự, một vị sư huynh bỗng nhiên kinh ngạc nói: "Ồ, Tử Tô, ngọc bội của Thanh Hoằng sao lại trên người ngươi?"

Ta giả vờ nghiêm túc xem tin tức tình báo trong tay nhưng ngọc bội trên hông lại khiến ta rơi vào cảnh giấu đầu hở đuôi.

Ôn Tử Tô thản nhiên liếc mắt nhìn mọi người, tiếp tục nói tình báo.

Hoắc Dương nhìn ta, trưng ra bộ dạng "ta đã biết là như thế". Đúng là tiểu tử thối.

Ta cố gắng thản nhiên, không để ý.

Lại một ngày khác, nghị sự hoàn tất, Tiểu Lam đưa hoa quả tới cho mọi người.

Đến trước mặt Tử Tô, Tiểu Lam bộ dạng như quên mất đang trong trường hợp nào, thản nhiên nói: "Cô gia, ăn trái cây."

https://thuviensach.vn

Cả phòng một mảnh yên tĩnh.

Tiểu Lam le lưỡi, ôm khay không chạy trốn.

Ta vùi đầu ăn trái cây.

Sắc mặt Ôn Tử Tô dường như đỏ lên rồi lại như cũ trấn định không có biểu tình cầm lấy trái cây bóc ăn.

Lâm Phóng cùng sư phụ liếc nhau, trên mặt mỉm cười.

Mấy vị sư huynh đi qua, vỗ vỗ bờ vai Tử Tô rồi quay sang cười cười với ta.

Tử Tô đứng giữa bọn họ, ánh mắt sáng quắc vẫn thoải mái nhìn về phía này.

Ta hận không đào được cái động chôn mình.

Nửa tháng nữa qua đi, chúng ta đến quận Dự Chương ở Giang Châu.

Chu gia ở Dự chương, là con cháu Tôn Ngô, rất quen thuộc với Lâm gia.

Cũng là đối tượng chúng ta muốn thu phục lần này.

Nhưng Chu gia này, so với hai môn phái tội ác chồng chất ở Quảng Châu càng khiến cho người ta đau đầu.

Bởi vì bọn hắn, không phải ác đồ, ngược lại là môn phái trung thành và tận tâm, nhận được sự ngưỡng mộ của toàn dân chúng Giang Châu.

“Vì sao Chu gia không chịu cùng chúng ta hợp tác?” Ta hỏi Lâm Phóng, “Cả người mang tin tức của chúng ta cũng đã đến rồi?”

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng cười nói: “Bởi vì nơi Chu Bác muốn tận tâm không phải là Đại Tấn ta.”

Không phải Đại Tấn, cũng không phải bất kỳ nước đối địch nào khác. Thậm chí không phải Tiền Ngụy.

Người Chu gia, còn sống ở trăm năm trước, bọn họ trung thành chính là Tôn Ngô.

Nghe nói Chu gia này, năm đó cùng Tôn Ngô Đại Đô Đốc – Chu Du cũng là thân tộc. Sau khi Tôn Ngô bị diệt vong, Chu gia chán nản thất vọng, làm rất nhiều việc như cướp của người giàu chia cho người nghèo; tiêu diệt tai họa, ác bá cứu vớt không ít dân chúng, vì thế thanh danh trong dân gian cực cao; tổ tiên Đại Tấn ta khi làm quan tại Giang Châu, cũng cùng Chu gia quan hệ rất tốt.

Vì thế bây giờ, nghe nói Chu gia tuy chỉ ở trong nhà thờ cúng Ngô quốc liệt vị vương hầu, nhưng lại không chịu nể mặt cho quan viên địa phương Giang Châu thể diện. Tất cả võ lâm Giang Châu vẫn là như cũ đối với Chu gia nhất mực nghe theo.

Chu Bác kia là con cháu đời thứ chín của Chu gia. Nghe nói này người võ nghệ không tệ, thông minh tài trí. Môn hạ của Chu gia quản lí nhiều tiêu cục ở Giang Châu, thực lực hùng hậu.

Chỉ là Chu Bác này, tuổi còn trẻ, nghe nói lại vô cùng ham mê nữ sắc, nhà trong cưới mười chín tiểu thiếp, cũng là một quái nhân.

“Hắn đích thực là quái nhân.” Lâm Phóng nói, “Lâm mỗ trước sau luôn cảm thấy hắn không đơn giản như vậy, lại không tìm được bất kỳ đầu mối cùng tin tức nào.”

Đó là tự nhiên, thủ hạ dưới tay thế lực cường đại, lại không quan tâm võ lâm. Hắn rốt cuộc vì cái gì? Nếu nói thực sự thanh tâm quả dục*, thì vì sao

https://thuviensach.vn

lại thành lập tiêu cục lớn vậy?

*Thanh tâm quả dục: giữu cho tâm hồn luôn thanh sạch, đè nén dục vọng Mùng năm tháng hai, chúng ta tiến vào quận Dự Chương.

Non xanh nước biếc, băng tuyết vừa tan, nơi nơi hiện lên cảnh sắc ấm áp đầu xuân.

Vì gần kinh thành, Lâm Phóng đã sớm ở chỗ này bí mật mở tửu lâu cùng khách sạn. Thế là chúng ta trực tiếp vào ở.

Lăn lộn trên đường dài mấy ngày, mọi người đều có chút mỏi mệt. Ta cùng Tiểu Lam kéo hai chân nặng tựa chì, đi lên phòng ở lầu hai.

Đến trước phòng đã thấy Ôn Hựu đứng ở cửa phòng bên cạnh, thấy chúng ta, hắn sáng mắt.

Mẹ ơi, hắn thế nhưng lại ở sát phòng với ta.

“Tiểu thư, có muốn buổi tối em cùng cô gia đổi phòng hay không, giúp đỡ hai người làm chuyện tốt?” Tiểu Lam cười xấu xa.

Ta thản nhiên nói: “Em đi đi.”

Tiểu Lam dường như không ngờ đến trước đó vài ngày ta còn vì Ôn Hựu mà đỏ mặt tía tai, bây giờ đã đao thương bất nhập*, có hơi chút nhụt chí.

*Đao thương bất nhập: đao thương cũng không đánh đổ được, ý là trở nên lì lợn cứng đầu hơn.

Tiểu nhị đưa nước ấm tới, ta cùng Tiểu Lam tắm gội hoàn tất, thay đổi xiêm y sạch sẽ.

“Thùng thùng –” Có người gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Ta cùng Tiểu Lam liếc nhau.

“Thanh Hoằng, là ta.” Giọng nói trầm thấp của Ôn Hựu truyền tới.

Ta mở cửa, Ôn Hựu đã thay đổi thanh bào, một thân nhẹ nhàng khoan khoái đứng tại cửa.

Hai chúng ta ngồi ở trước bàn tròn, ta ngạc nhiên hỏi: “Ngươi có chuyện gì sao?”

Hắn hiếm khi ngập ngừng, hướng về phía Tiểu Lam nói: “Tiểu Lam cô nương, ngươi có thể tránh đi một chút được không?”

Ta cùng Tiểu Lam đều mở to hai mắt. Tiểu Lam cung kính hành lễ: “Vâng, cô gia.” rồi thản nhiên rời khỏi, còn không quên khép cửa.

“Ngươi…… Ngươi có chuyện gì?”

“Ta có chuyện muốn cùng ngươi bàn bạc.”

Thì ra là chính sự, ta nhẹ nhàng thở ra, nói: “Được a.”

Hắn ho khan hai tiếng, bưng lên cốc trà trên bàn uống một hớp lớn, nói: “Khi quay về Kiến Khang, ta sẽ bảo cha ta tự tay viết thư, hướng cha mẹ ngươi cầu hôn, được không?”

Lòng ta đột nhảy dựng, đầu óc lại bắt đầu ầm ĩ.

Hắn muốn cầu hôn!

Hắn tiếp tục nói: “Ngươi không nói chuyện vậy coi như là ngươi đã đáp ứng. Cứ như thế xử lý.”

Hắn bỗng nhiên duỗi tay, kéo lấy bàn tay đang nóng bỏng của ta, một cảm giác mát lạnh truyền tới.

https://thuviensach.vn

Là một cái vòng ngọc.

Hắn đem tay ta cầm thật chặt, nói: “Đây là ta ở Quảng Châu mua, ngươi mang. Đợi trở về Kiến Khang, ta sẽ đến cửa hàng tốt nhất mua cho ngươi.”

“Tốt!” Ta sờ vòng ngọc, vòng tay ngọc bích sáng ngời.

Hai người lặng im.

Ta nói: “Tử Tô ngươi xem, vốn dĩ ta hai cùng một chỗ, luôn luôn nhao nhao ồn ào, bây giờ…… Cư nhiên không biết nói cái gì cho tốt……”

Hắn liếc nhìn ta, hai tròng mắt tối đen sáng long lanh: “Nói bậy. Ta có chuyện nói.”

“Ừ?”

“Có thể mãi kéo tay của ngươi như thế này, cùng ngươi lưu lạc giang hồ, thật là tốt.”

———————-

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, sư phụ đã nhận được mật tín của triều đình, lên đường trở về Kiến Khang.

Hai mươi bốn hộ vệ sư phụ chỉ dẫn theo bốn.

Khi chúng ta ngồi tại lầu hai ăn bữa sáng.

Có người báo thông báo môn hạ Chu gia cầu kiến.

Tinh thần ta rung lên.

Là một gia đinh (giúp việc trong nhà), dường như không có võ công. Nghênh ngang đứng trước mặt chúng ta, ngạo nghễ nói: “Chủ tử nhà ta nói, cảm tạ Lâm minh chủ ưu ái. Chỉ là Chu gia chuyên tâm cai quản tiêu cục,

https://thuviensach.vn

đã không quan tâm đến võ lâm Giang Đông nhiều năm, cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của võ lâm Giang Đông. Lâm minh chủ yên tâm, cũng không cần mượn sức. Chu gia đã không còn quan tâm giang hồ."

Lâm Phóng vẫn không tức giận, bình tĩnh nói: "Chủ tử ngươi hiện đang ở nơi nào?"

"Hồi Lâm minh chủ, chủ tử nhà ta hiện nay không biết đang trên thuyền hoa của vị cô nương nào đâu! Chủ tử ta không muốn có nam tử trên thuyền, các vị thật không cần tìm kiếm." Gia đinh kia có chút kiêu ngạo nói.

Gã gia đinh kia rời khỏi, Lâm Phóng, Ôn Hựu đều hướng về phía bên ta nhìn qua. Ta nhịn không được mở miệng: "Ta không đi."

Lâm Phóng mi nhíu lại.

"Thay vì cho ta giả dạng làm nữ tử thuyền hoa tiếp cận hắn, không bằng cho ta trực tiếp đi giết hắn."

Bọn hắn đều cười. Đến cả Hoắc Dương cùng Tiểu Lam sau lưng ta cũng cười ra tiếng.

Ta trừng mắt nhìn Ôn Hựu, đúng là đồ ăn cây táo rào cây sung.

Lâm Phóng lại nói: "Lần này, ta không quyết định cho ngươi đi. Trên thân ngươi sát khí quá nặng, người sáng suốt một mắt cũng có thể nhìn ra." Hắn nhìn phía sau lưng ta, nói: "Tiểu Lam cô nương."

———————

Cảnh sắc hai bên bờ sông của Cán Giang tuy thua kém Tần Hoài xinh đẹp, cũng thua kém Trường Giang dồi dào nhưng lại có nét tú lệ riêng.

Trên thuyền hoa to như vậy, mười mấy ca kỹ quần áo hoa lệ, nhảy nhót dựa vào lan can nhìn ra xa.

https://thuviensach.vn

Các nàng đều là eo thon nhỏ, cơ thể đẫy đà, dung mạo xinh đẹp, đứng ở đầu thuyền, câu đến vô số ánh mắt của những nam tử ở thuyền khác.

Thậm chí có công tử càn rỡ xuất tiếng mời mọc, lại bị những ca kỹ này dè bỉu.

Tất cả các nàng nhìn cùng về một phương hướng giống nhau, chờ đợi người trong lòng của mình.

Trên thuyền này, chỉ có một đôi chủ tớ, đặc biệt không giống người thường, ở trên sàn tàu ngồi vững như núi.

Tiểu Lam bởi vì nhận được sự cổ vũ của đám người Lâm Phóng, đặc biệt trân quý cơ hội lập công lần này, ở trên ghế dựa ngồi thẳng, hơi hơi nhíu mi, vẻ mặt nghiêm túc.

Nhưng……

Ta nhịn không được vỗ trán: “Tiểu Lam tiểu thư, ngươi có thể hay không thả lỏng một chút, cái bộ dáng này một chút đều không giống ca kỹ. Đợi lát nữa Chu Bác tới, không phát hiện ra không thích hợp mới là lạ!”

Tiểu Lam đáng thương tội nghiệp nói: “Nhưng Thanh Hoằng nha đầu à, bổn tiểu thư trong lòng thực tại vô cùng khẩn trương.”

“Quên đi, tùy tiện thôi!” Ta chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Em nhìn xem những mỹ nhân phía trước này, ta suy đoán em hôm nay cũng không có cơ hội cùn Chu Bác kia thân mật đâu.”

Tiểu Lam rất thất bại cúi đầu.

Ta cũng rất thất bại. Vì che dấu mặt mũi, trên mặt ta phủ một lớp phấn thật dày, bây giờ có chút ngứa.

https://thuviensach.vn

Một con thuyền nhỏ, từ từ rẽ nước biếc tiến tới. Một công tử trẻ tuổi một thân quần áo trắng, hướng về trên thuyền chắp tay: “Chu mỗ khiến cho các vị cô nương chờ lâu!”

“Chu lang!” “Chu lang!” Thuyền trên bọn nữ tử sôi trào.

Tiểu Lam liếc nhìn ta, dưới ánh mắt cổ vũ, nàng cũng nhào vào trong đám người, lớn tiếng hô hoán “Chu lang”.

Ta nhìn nàng nhỏ xinh nhưng thân hình lại thiếu thốn đường nét ở giữa một đám nữ tử đường cong lả lướt, không được nhịn có chút toát mồ hôi.

Tiểu Lam, nhiệm vụ lần này nếu thuận lợi hoàn thành, ta nhất định ép Lâm Phóng phát cho em thật nhiều tiền công.

Tìm được hành tung của Chu Bác, muốn ở trước mặt hắn biểu đạt thành ý của chúng ta, dò rõ lai lịch của hắn, lại không thể quá kinh động, dẫn tới hắn phòng bị.

Phái một người nữ tử cùng hắn đối thoại, là phương thức tốt nhất. Không chỉ dẫn khiến bản năng háo sắc của hắn trỗi dậy mà còn có thể trực tiếp đối thoại.

Đây chính là kế đầu tiên của Lâm Phóng: Tiểu Lam là minh kế (kế công khai), ta là ám kế (kế ngầm).

Ta là lý giải như vậy.

Nhưng ta không ngờ đến, chúng ta lên thuyền, tiếp cận Chu Bác lại gian nan như thế.

Ngoài cửa sổ ngày tươi đẹp, ánh nắng tà tà theo song gỗ khắc hoa chiếu vào.

https://thuviensach.vn

Xuyên qua cửa thuyền hoa nhìn ra ngoài, trên mặt nước sóng chạy lăn tăn, hai bờ sông Thanh Sơn núi non trùng điệp.

Thực có thể nói cảnh đẹp động người.

Nha hoàn như ta đứng bên cạnh cửa, quay đầu nhìn tình hình bên trong khoang thuyền –

Chu Bác ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, sinh ra cao lớn tuấn tú, hơn nữa có một đôi mắt cực đẹp.

Ta nhớ mẹ đã từng nói qua, đây là mắt đào hoa, nếu của nữ tử sẽ là vô cùng quyến rũ, câu dẫn người. Nhưng mẹ không nói, nam tử sinh ra có mắt đào hoa này sẽ ra sao?

Tinh tế nhìn một chút, lại phát hiện ở đuôi đào hoa — khóe mắt của hắn, đã có chút nếp nhăn mờ nhạt, cùng tuổi hắn thật không hợp.

Lâm Phóng cũng từng nói qua, người này buông thả dục vọng.

Hắn biếng nhác tựa vào lên trên thảm thật dày lông dê mềm mại, mũ cột tóc đã sớm tháo xuống, tóc đen như thác rối tung tại đầu vai, thắt lưng gấm cũng sớm bị nữ tử lấy đi, áo choàng rộng tán bị kéo ra hơn phân nửa, lộ ra bộ ngực rắn chắc cùng hơn nửa bờ vai.

Mười mấy nữ tử ghé vào bên cạnh hắn, có người tựa lồng ngực, có người đấm lưng, có người đút bánh ngọt hoa quả, có người tựa trên chân, lại có người bắt lấy bàn chân hắn……

Đám nữ tử phần lớn quần áo cởi nửa, lộ ra bờ vai tuyết trắng, lồng ngực, thậm chí……

Ta thấy lòng nhảy thình thịch.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên chỗ ngồi chung quanh thân hắn, tổng cộng hơn mười người nữ tử, thật ra là rất chen chúc đi.

Chỉ thấy Tiểu Lam phí sức quỳ rạp trên mặt đất, nỗ lực bò tới hướng Chu Bác, vừa mới chạm đến bàn chân hắn, một cái kiều diễm nữ tử không để ý chân trượt, té ngã ngay trong lòng Chu Bác, Chu Bác ôm ấp đẫy đà –

Mặt Tiểu Lam, đó là nguyên nhân khiến nữ tử kia trượt.

Ta há to mồm nhìn Tiểu Lam kiên nghị ngửa mặt lên, tiếp tục bò về phía trước –

Một người nữ tử duỗi tay, hung hăng cấu véo trên eo nàng một cái, nàng bị đau, thân hình dừng lại, lại bị một nữ tử khác đá –

Tiểu Lam……

Kỳ thật chẳng riêng Tiểu Lam, xung quanh mấy nữ tử yếu kém, chỉ cần tới gần Chu Bác sẽ bị chúng nữ tử âm thầm đá cấu véo giẫm túm……

Chu Bác căn bản không chú ý đến trước mặt đám nữ nhân tranh giành cấu xé lẫn nhau, cũng có khả năng hắn lấy thế làm vui! Ta nhìn hắn nhởn nhơ tự đắc ngậm mút cắn chặt ngón tay nữ tử vừa mới đá Tiểu Lam–

Tính bao che khuyết điểm của người Chiến gia trong ta mãnh liệt bùng nổ.

Tuy nói hôm nay Lâm Phóng phái chúng ta tới là hoà đàm.

Nhưng hắn cũng nói qua, cho ta tuỳ cơ ứng biến.

Tuỳ cơ ứng biến a tuỳ cơ ứng biến.

Ta giương mắt nhìn nhìn cách bố trí bên trong phòng, cuối cùng ánh mắt ngắm ở bàn lớn ba tấc gỗ lim.

https://thuviensach.vn

Chợt cảm thấy có ánh mắt lợi hại nhìn về phía ta. Ta lấy lại tinh thần, bắt gặp Chu Bác chẳng biết lúc nào đánh giá ta.

Ánh mắt của hắn, khiến tất cả người đều quay đầu nhìn ta.

Ta nhe răng cười cười, đi tới chỗ bàn tròn ấy.

Một chưởng bổ xuống.

Một tiếng nổ, bàn gỗ vỡ tan, vụn gỗ vẩy ra. Tất cả mỹ nhân ngốc ngốc nhìn ta.

Ách, chưởng pháp của cũng không quá mạnh, có điểm đau tay. Có điều là trên mặt không lộ ra mảy may.

“Đều lăn ra sau khoang thuyền cho ta.” Ta cười nói, “Ngươi, ngươi, lưu lại.”

Ta chỉ chỉ Chu Bác cùng Tiểu Lam.

Chúng nữ tử nhao nhao cúi đầu tản ra.

Chu Bác cười cười, đôi tay dù bận vẫn thong dong ôm ở sau ót, tựa trên giường nệm.

Tiểu Lam cọ cọ đứng lên: “Rất tốt tiểu thư, cô rốt cục cũng phát uy!”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Mị Nô

Tiểu Lam chạy đến phía sau ta.

Bên trong phòng không có ghế dựa, trừ tấm thảm lông mềm mại chính phòng và một cái giường lớn. Ta đành phải đi qua, ngồi xuống trên tấm thảm đối diện Chu Bác.

Đang muốn mở miệng tỏ rõ thân phận, lại nghe hắn lờ đờ uể oải nói: "Lau mặt sạch rồi nói chuyện."

Ta ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn, mới phát hiện phấn thoa trên mặt mình lấm tấm rơi trên tấm thảm.

Toát mồ hôi.

Một bàn tay như ngọc duỗi tới đây mang theo một cái khăn lông ướt: "Lau đi."

Ta tiếp nhận lấy đem mặt lau sạch một phen.

Ngẩng đầu đem khăn trả lại hắn, hắn ngẩn người.

Ta còn chưa phản ứng kịp, chỉ cảm thấy một dòng lực đạo cực lớn, cánh tay hắn duỗi ra, không ngờ lại đem ta ôm vào lòng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam thét một tiếng chói tai. Toàn thân ta run lên.

Lại nghe thấy giọng nói biếng nhác vang lên trên đỉnh đầu: “Quả nhiên là tuyệt sắc. Không cần động, cứ như thế này nói chuyện.”

“Ngươi buông ra!” Ta giãy dụa, lại không dám dùng toàn lực, sợ đả thương đến hắn.

Hắn vẫn không nhúc nhích tí nào, đôi tay gắt gao vây lấy ta: “Nếu ngươi chịu an phận, ta còn có thể cùng ngươi nói chuyện của Lâm Phóng. Nếu không các ngươi như vậy liền cút đi.”

Ta bất động.

Tiểu Lam ai oán một tiếng: “Cô gia, Chiến gia có lỗi với người.”

Ta nói: “Ngươi không sợ ta giết ngươi?”

Hắn cúi đầu, đôi mắt đào hoa cười khiến cho hai con ngươi cũng lưu chuyển: “Mỹ nhân, tới tìm ta, không có một ai cam lòng giết ta.”

Ta lặng im.

“Bảo nàng đi ra.” Hắn bỗng nhiên ghé sát đến bên tai ta nói, hơi thở nóng nóng ngứa ngứa, “Bí mật của ta, không phải ai cũng có thể biết.”

Ta gật đầu, dù sao Tiểu Lam cũng không giúp đỡ được gì: “Tiểu Lam, em đi coi cửa.”

“Nàng kêu Tiểu Lam? Vậy còn ngươi? Lâm Phóng ở đâu có thể tìm tới một mỹ nhân như vậy giúp hắn?” Hắn cười nói.

Ta cắn răng nói: “Chu Bác, coi như ngươi muốn ôm ta nói chuyện, có thể hay không cho ta điều chỉnh tư thế một chút, như thế này nói chuyện rất phí sức!”

https://thuviensach.vn

Ta nửa người trên ở trong lòng hắn, bị hắn ôm lấy, nửa người dưới vẫn ở trên mặt đất. Vừa mới lúc trước nhìn tư thế này của những nữ tử kia ta còn cho rằng rất thoải mái, hiện tại đổi thành chính mình, thân thể trở nên cứng ngắc khó chịu khỏi nói.

Hắn ngẩn người, lại cười.

"Tốt!" Hắn không để ý duỗi tay, đem ta nhắc lên, đặt ta ngồi ngay trước mặt hắn. Thân thể hắn cao lớn thon dài, cho dù ta ngồi trước mặt, một cánh tay hắn duỗi ra, vẫn ôm trọn ta trong lòng.

Khoảng cách…… Rất gần. Ta nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, con mắt như đào hoa, mi dài đi đến tóc mai. Tuy không xinh đẹp bằng Lâm Phóng, không tuấn tú như Ôn Hựu, nhưng so với bọn hắn lại càng thêm…… Phong lưu tùy ý?

"Ta là Chiến Thanh Hoằng." Ta nói: "Lâm Phóng cho ta đến, hi vọng ngươi có thể cùng chúng ta nói chuyện. Chúng ta cũng không có ác ý, chỉ hi vọng cùng ngươi hợp tác."

Hắn cười nhạo một tiếng, nói: "Ta đã sớm nói qua, ta không có ý gì với võ lâm, các ngươi vì sao phải cưỡng cầu?"

Vị huynh đài này, trên tay ngươi là ba mươi lăm tiêu cục với thế lực hơn ngàn người, bảo người khác làm sao tin tưởng ngươi không còn mưu đồ? Hơn nữa Lâm Phóng, cũng tuyệt đối không yên tâm để một thế lực cường đại như thế sinh tồn ngay trên đất Giang Châu, cách Kiến Khang chỉ trăm dặm!

Trên mặt ta rất có thành ý nói: "Ngươi vì sao đã từ chối, chúng ta thật sự có thành ý. Nếu như ngươi cùng Lâm Phóng nói chuyện, có thể ngươi sẽ thay đổi. Lâm Phóng hắn thực là một minh chủ tốt. Cùng hắn hợp tác, đối với việc làm ăn sau này, địa vị của ngươi, chỉ có lợi không có hại."

https://thuviensach.vn

“Thành ý?” Hắn cười nhăn nhở, trên tay đột nhiên gắng sức, đem ta gục xuống trên thảm mềm mại.

Thân hắn thon dài thể áp chế ta, gương mặt cười mà như không ở bên trên mặt ta, cách xa nhau không đến vài tấc.

“Chiến Thanh Hoằng, bọn họ biết Chu mỗ thích mỹ nhân. Đưa ngươi tới, có phải là muốn biểu đạt thành ý?” Mặt hắn bỗng nhiên tới gần, hơi thở nóng rực phả vào mặt ta: “Nếu là như vậy, Chu mỗ có thể có thể suy xét một chút về việc gặp Lâm Phóng.”

“Không, ngươi sai rồi.” Ta trấn định nhìn lại hắn: “Lâm Phóng tuyệt đối sẽ không dùng bất kỳ thuộc hạ để đi đổi lấy lợi ích. Phái ta tới, chỉ là hi vọng tỏ vẻ chúng ta cũng không ác ý. Hơn nữa, thuyền của ngươi không cho nam nhân đi lên.”

Hắn giật mình, bỗng nhiên cất tiếng cười to.

“Phải không? Chiến Thanh Hoằng, ta dường như vừa nghe qua một câu chuyện cười thú vị.” Hắn chậm rãi cúi xuống thân ta.

Hắn thật sự rất nặng, lực đạo lại lớn, ta nhất thời lại giãy thoát không được.

Trơ mắt nhìn đôi con ngươi đen nhánh tới gần.

Đôi con ngươi đen ấy bao hàm châm chọc, rồi lại dường như mang theo một chút hưng trí bừng bừng.

Hô hấp của ta tắc nghẽn.

Môi hắn nhẹ nhàng dán trên mặt ta, vừa khẽ chạm liền mở ra.

Lạnh buốt mà mềm mại, làm như muốn lưu lại ấn ký của hắn.

https://thuviensach.vn

“Đi, nói cho Lâm Phóng, nếu hắn nhất định phải cưỡng cầu, ta đồng ý gặp hắn một lần.” Hắn buông ra ta, đứng thẳng lên, “Có điều là nếu như nghĩ muốn cùng ta hợp tác, trừ phi hắn đáp ứng, trước đưa ngươi cho ta.”

———————-

Bên trong đại sảnh, mấy người ngồi thẳng, yên tĩnh không tiếng động.

Lâm Phóng ánh mắt quét tới: “Hắn nói như vậy thật sao?”

Ta cùng Tiểu Lam gật đầu.

Ôn Hựu khoanh tay ngồi, sắc mặt khó coi đến đáng sợ.

Phía sau Hoắc Dương bỗng nhiên lên tiếng: “Ta có thể giết hắn.”

Lâm Phóng trầm ngâm không nói, dường như đang suy nghĩ kế sách ứng đối.

Tiểu Lam luôn dễ kích động: “Minh chủ, ngươi sẽ không thực đem tiểu thư nhà ta đưa cho Chu Bác chứ?”

Mọi người đều dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn Tiểu Lam, nàng xấu hổ cúi đầu.

“Ý của ta là tương kế tựu kế, các ngươi nghĩ sao?” Lâm Phóng cười nói: “Ta sẽ gặp Chu Bác một lần.” Quay lại nhìn hướng Ôn Hựu: “Tử Tô ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đẩy Thanh Hoằng vào chỗ mạo hiểm.”

Ôn Hựu cười cười, coi như đó là hiển nhiên.

Mọi người một mảnh cười vang.

Ta xấu hổ chỉ biết nhìn chòng chọc mũi chân mình.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng tiến hành bố trí rất nhiều, như thế… như vậy… như vậy…, bảo đảm chắc chắn không sơ hở.

Sau đó sai người đưa tấm thiệp cho Chu Bác.

Ta trở lại gian phòng, lập tức tắm gội.

Trên người vẫn còn hương vị đồ mi* trên thuyền hoa kia, thơm đến gay mũi.

*Đồ mi: tên một loại hoa.

Tiểu Lam cũng không biết đã chạy đi nơi nào.

Ta thong thả chậm rãi tắm rửa, mặc vào một bộ quần áo sạch sẽ, mới phủ thêm áo choàng.

“Thùng thùng –” Có người gõ cửa: “Thanh Hoằng, là ta.”

Ta vội vàng đem áo chòng thắt lại: “Vào đi.”

Phòng bên trong vẫn còn mờ mịt hơi nước. Ôn Hựu xuất hiện sau tầng tầng hơi nước, chậm rãi đi tới đối diện.

Hắn trầm mặt, nhíu mi hé miệng, bộ dạng như thể ta thiếu hắn một vạn lượng.

Nhưng chính là cái biểu hiện này của hắn lại vô cùng dễ nhìn.

Nhìn thấy bộ dạng của ta, hắn ngẩn người.

Ta có chút ngại ngùng, tóc vẫn ướt, rơi xuống đầu vai, cổ áo trường bào này cũng có chút lớn, cái cổ cảm thấy lành lạnh.

“Tử Tô, có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Mặt hắn nháy mắt lại trầm xuống: “Chu Bác hôn mặt của ngươi?”

Ta ngẩn ngơ, lại là Tiểu Lam miệng rộng……

Bắt gặp biểu tình của ta, trên mặt hắn nhất thời nổi lên sát ý rất lớn: “Đáng chết!”

“Vì sao mắng ta? Ta cũng là bị ép!” Ta tức giận nói: “Hơn nữa hắn chỉ nhẹ nhàng ở trên mặt ăn chùa một chút, liền rời khỏi.”

“Nha đầu, ta không phải nói ngươi!” Hắn ngồi xuống giường bên cạnh ta, “Ngươi nha đầu vụng về này.”

Đôi tay hắn nắm chặt bờ vai ta: “Hắn hôn nơi nào?”

Ta lòng đột nhảy dựng, chỉ chỉ gò má bên trái.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn liền sát lại, ta nhìn lông mi dài dài, run nhè nhẹ.

Nhẹ nhàng, môi hắn chậm rãi dán lên nơi hôm qua bị Chu Bác hôn, không giống với môi lạnh buốt của Chu Bác, môi hắn có chút ấm áp, động tác của hắn, dịu dàng vô cùng.

Mặt hắn nhẹ nhàng dính vào ta.

Ta có chút không khống chế được run rẩy, trong lòng chỗ nào đều muốn nhảy ra.

Cảm giác thật tốt…… vô cùng dễ chịu……

Đôi tay ta, nhẹ nhàng để ở trước ngực hắn. Hắn cảm thụ đến động tác của ta, đôi tay căng thẳng, ôm ta trong ngực.

Ta chỉ biết cúi đầu, đem mặt như lửa nóng chôn tại lồng ngực hắn.

https://thuviensach.vn

Vòng tay hắn vững vàng như thế, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được hắn hơi hơi run rẩy.

Còn có tim của hai chúng ta dường như đang đạp dồn dập.

“Ngửa mặt lên.” Giọng nói của hắn có chút khàn khàn.

Ta nhìn hắn, hai tròng mắt thâm trầm.

“Còn có chỗ nào?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Ta không phản ứng kịp, là hỏi Chu Bác còn hôn nơi nào nữa sao?

“Không có.” Ta vội nói.

“Còn có chỗ nào?” Hắn lại vẫn như cũ không khoan dung không buông tha, tra hỏi, có ý tứ gì, không tin tưởng ta sao?

“Không có!” Ta lắc đầu khẳng định.

Hắn liếc nhìn ta, cứ thế cúi đầu xuống.

“Còn có nơi này.” Hắn lại ở má phải ta hôn một chút.

“Nơi này.” Hắn ở trên trán hôn một chút.

“Nơi này.” Hắn ở chóp mũi hôn một chút.

Đột nhiên, thân thể của hắn hướng về phía ta ép tới. Ta toàn thân sớm đã trở nên mềm mại, bị hắn ép ở trên giường.

Hôm qua khi bị Chu Bác áp chế, ta tuy rằng khẩn trương, đầu óc lại trấn định tỉnh táo.

Nhưng hôm nay, vì sao trong đầu ta dường như toàn là hồ dán?

https://thuviensach.vn

“Nơi này……” Ta trơ mắt nhìn đôi môi đỏ tươi của hắn trượt xuống dưới.

Nhẹ nhàng chụp lên môi ta.

Dịu dàng, mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu cùng tò mò, tỏa ra khí nóng rực.

Toàn thân ta lại run lên, chỉ thấy cảm giác tê dại ấy từ môi truyền đến lồng ngực, đôi tay, hai chân.

Không thể nhúc nhích.

Hắn nhẹ nhàng liếm liếm môi ta, động tác ngừng ngừng chậm rãi.

Ngay sau đó, ta chỉ cảm thấy một thứ nóng ẩm, trượt vào miệng của ta.

Trằn trọc trăn trở còn có một chút quyết liệt.

Rất lâu sau khi ta đã thở hồng hộc, hắn mới buông ra.

Hắn ngẩng đầu, sát khí trên mặt đã sớm biến mất, chỉ là hai tròng mắt vẫn thâm trầm như cũ.

Ta bỗng nhiên phát giác, chẳng biết lúc nào, giữa hai chân hắn hình như có cái gì thô sáp nóng nóng, dán sát trên bắp đùi ta.

Tuy nói ta lần đầu tiên lưu lạc giang hồ, nhưng Tiểu Lam cũng đã tặng ta vài tiểu thuyết xuân cung.

Ta lập tức rõ ràng đó là cái gì.

Ta thực muốn đào cái hố vùi mình.

Lại nghe phía trên đỉnh đầu người ấy nghiêm túc nói: “Còn có nơi này.”

https://thuviensach.vn

Mặt hắn lại áp xuống dưới.

Lần này là cái cổ.

Ngưa ngứa, khí nóng thở ra, miệng lại nhẹ nhàng mút vào.

Hắn thở dài một hơi.

“Nơi này.” Hắn hôn trên của bờ vai ta.

Hắn ở trên bả vai hôn đi hôn lại, mơ hồ có chút đau.

Ta nhìn hắn ở trên thân ta, mang theo một chút bá đạo, một tia đắc ý cùng một chút đè nén không được yêu thích: “Ngươi là người của ta.”

Ta sớm đã quên chính mình họ tên là gì, lúc này chỉ là vô ý thức cãi lại: “Ngươi cũng là người của ta!”

Vẻ tươi cười trên mặt hắn dần dần phóng đại.

Ánh mắt thật sâu hướng về ngực ta nhìn lại.

Ta bây giờ mới phát hiện áo choàng mình bị kéo hơn phân nửa, lộ ra bờ vai, vải trắng thắt ngực cũng lộ ra.

“A!” Ta một tiếng kinh hô, lại bị hắn duỗi tay bịt miệng.

Hắn bỗng nhiên cúi xuống mặt, dính sát vào mặt ta, thì thào tại bên tai ta nói nhỏ: “Mị Nô, Mị Nô…… Ta thực muốn sớm cưới ngươi vào cửa.”

Hắn gọi ta “Mị Nô”.

“Ừ.” Ta thấp giọng đáp lại một tiếng.

“Mị Nô…… Chỉ cưới một mình ngươi. Chúng ta cùng nhau, làm một đôi đại hiệp giang hồ, đi uống loại rượu tốt nhất, nhìn phong cảnh đẹp nhất,

https://thuviensach.vn

lưu lạc chân trời góc bể.”

“Tốt, ngươi nếu cưới người khác, ta sẽ giết ngươi.”

Hắn cúi đầu cười, hít vào một hơi thật sâu.

Ôm ta ngồi dậy.

Ta hô hấp bị kiềm hãm.

Hắn chậm rãi buông tay, đem áo choàng kéo lên, thay ta buộc lại thắt lưng.

Hắn sờ sờ của đầu ta: “Mị Nô, ta sẽ không thua cha ngươi. Sau này, ta quyết định làm cho ngươi trải qua cuộc sống so với mẹ ngươi còn hạnh phúc hơn.”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Con Tin

Đêm dài, ánh trăng trong như nước chiếu vào mấy tảng đá màu xanh trên đường.

Trước mặt chúng ta là một tòa nhà tối đen.

Trước cửa có hai gia đinh cường tráng, thấy chúng ta đến, yên lặng mở cửa.

Trong trạch viện của Chu Phủ, hộ vệ tổng cộng ba mươi người, trong đó mười người mang võ nghệ thượng đẳng.

Lâm Phóng bố trí mai phục hơn ba mươi người trong khu vực phụ cận chỉ dẫn theo ta, Ôn Hựu, Hoắc Dương cùng hai hộ vệ võ nghệ cao cường, một đoàn sáu người, thản nhiên bước vào Chu phủ.

Cửa chính sâu tối sau lưng, chậm rãi đóng lại.

Chu phủ rất lớn, nhưng bốn phía tối lửa tắt đèn, chỉ thấy xa xa phía sau ba bốn cánh cửa, có ánh sáng chiếu rọi.

Chúng ta theo sau quản gia, đến chính sảnh đèn đuốc xanh vàng rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Chu Bác ôm hai mỹ nhân, ở trên giường uống rượu. Quản gia đi đến ghé vào tai hắn thì thầm, rồi nghiêm chỉnh đứng ra phía sau hắn.

Hắn ngẩng đầu thấy chúng ta đến, chậm rãi cười.

Hắn coi như còn khách khí cùng Lâm Phóng ân cần chào hỏi.

Chợt nhìn về phía ta: "Tiểu Thanh Hoằng, ngươi tới đây."

Lời vừa nói ra, mọi người đều trầm mặc.

Hắn lại cười nói: "Sớm nghe nói về 'mặt ngọc sát thần' Ôn Hựu cùng 'công vân tiên tử' Chiến Thanh Hoằng gắn bó như hình với bóng, đều là tuấn nam mỹ nữ, xem ra quả nhiên không giả." Hắn đi tới, hướng về phía Hoắc Dương bên cạnh ta nói: "Ôn thiếu hiệp, ngưỡng mộ đã lâu."

Hoắc Dương không lộ ra biểu tình gì, mọi người tiếp tục lặng im.

Lâm Phóng cười nói: "Tử Tô cùng Thanh Hoằng là hai trợ thủ nhất đắc lực nhất của ta."

Chu Bác quay lại nhìn hướng Ôn Hựu: "Này vị là?"

Ôn Hựu chắp tay: "Tại hạ Tương Định."

Tương Định là tên một trong hai mươi bốn hộ vệ của sư phụ.

"Chu công tử, ý tứ của Lâm mỗ tới đây lần này, chắc hẳn ngươi cũng đã rõ ràng. Công tử nắm trong tay hơn phân nửa thế lực võ lâm Giang Châu, nếu nguyện cùng chúng ta hợp tác, sau này đối với việc làm ăn của ngươi chỉ có lợi không có hại."

"Ồ?" Chu Bác liếc nhìn Lâm Phóng, rồi quay trở lại vị trí chủ vị, tiếp tục ôm lấy hai mỹ nữ, "Lâm minh chủ mời cứ nói, có ưu đãi gì?"

https://thuviensach.vn

Cùng chúng ta hợp tác, cũng coi như cho hắn đảm nhiệm phân chức minh chủ Giang Châu, có thể được triều đình ủng hộ. Còn có minh chủ Võ Lâm nâng đỡ phía sau, hắn sau này làm ăn cũng có nhiều chỗ tốt. Mà việc hắn phải làm là chỉ cần giúp chúng ta thu thập tin tức, vào lúc cần thiết rút ra vũ lực ủng hộ, đồng thời phù trợ chúng ta mở sản nghiệp ngay tại Giang Châu này.

Một công đôi việc, tài ăn nói của Lâm Phóng lại vô cùng tốt, lời nói êm tai dễ nghe, ta thấy ngay cả sắc mặt của quản gia phía sau Chu Bác cũng đã dao động.

Lâm Phóng bưng lên chén trà uống một ngụm, mọi người đều nhìn Chu Bác.

Hắn buông ra nữ tử trong ngực, một tay để ở trên đầu gối, một tay kia chống cằm, trong đôi mắt đào hoa tình ý dạt dào: “Tiểu Thanh Hoằng, ngươi không cùng minh chủ của mình nói chuyện sao?”

Ta oán hận liếc hắn một cái.

Hắn lớn tiếng cười vang: “Lâm minh chủ, nếu ngươi đem tiểu Thanh Hoằng tặng cho ta, ta liền suy xét xem có nên cùng các ngươi hợp tác!”

Mọi người yên lặng, Lâm Phóng cùng Ôn Hựu đều là không có biểu tình.

Ta giận tím mặt!

Không phải là “Ngươi nếu đem tiểu Thanh Hoằng tặng cho ta, ta liền cùng các ngươi hợp tác”, mà là “Ta liền suy xét xem có nên cùng các ngươi hợp tác”! Ta chẳng lẽ không đáng tiền như vậy, một Chiến Thanh Hoằng, chỉ để cho hắn đáp ứng suy xét?

Tưởng chúng ta ngu ngốc sao?

https://thuviensach.vn

Lại nghe thấy Lâm Phóng cũng cười, gằn từng chữ một: “Chu công tử đã chiếu cố, Lâm mỗ thay Thanh Hoằng cảm kích. Chỉ là Lâm mỗ tuyệt đối không cường ép thuộc hạ làm chuyện không muốn làm. Ngươi nếu là coi trọng Thanh Hoằng, thì phải xem nàng có đồng ý hay không.”

“Không đồng ý.” Ta rất nhanh trả lời.

Chu Bác thu lại ý cười, dường như rơi vào trầm tư.

Cục diện thật bế tắc.

Quản gia phía sau Chu Bác ngược lại có chút gấp, ho khan hai tiếng.

Ta nhất thờ sinh ra cảm giác tốt đẹp với lão quản gia này, cuối cùng cũng có người hiểu chuyện.

Ánh mắt Lâm Phóng mang theo ý cười nhìn Chu Bác: “Chỉ là một mỹ nhân. Nếu Chu công tử đồng ý, Lâm mỗ sẽ dâng tặng ngươi mười mỹ nhân Kiến Khang, mười mỹ nhân Quảng Châu, thế nào?”

Bên trong đại sảnh yên lặng khoảng khắc.

Bỗng nhiên vang lên tiếng cười của Chu Bác. Hắn cười thật sự lớn, hai mắt híp lại nhìn chúng ta.

Hắn nói: “Lâm minh chủ, Chu mỗ chỉ là cùng ngươi nói đùa. Chu mỗ nào phải hạng người cường ép nữ tử. Liền theo lời nói của ngươi chúng ta hợp tác thử xem.”

Bên trong đại sảnh không khí khẩn trương lúc này mới biến mất.

“Hai mươi mỹ nhân kia, Lâm minh chủ cần phải sớm đưa đến phủ Chu mỗ một chút.” Hắn lại tiếp tục ôm lấy mỹ nhân bên cạnh.

https://thuviensach.vn

“Đó là tất nhiên.” Lâm Phóng cười nói, hướng về phía Chu Bác nâng chén.

Không ngờ đến cục diện lại quanh co khúc khuỷu như thế, ta ngó ngó Chu Bác đã cùng Lâm Phóng xưng huynh gọi đệ, chỉ cảm thấy nam nhân trên đời này thật là không thể nói trước được.

Chỉ cần mời qua một chén rượu, đều xem như là đồng minh.

Chợt nghe quản gia kia nói xen vào: “Chủ thượng, không phải người nói Ôn công tử cùng Chiến cô nương là anh hùng võ lâm khó có được, vẫn hi vọng có cơ hội khoản đãi sao? Tại sao không mời hai vị ở lại trong phủ ở một thời gian.”

Đũa của Chu Bác đang gắp đồ ăn dừng một chút.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn phía Lâm Phóng: “Ý của minh chủ ra sao? Cho hai vị anh hùng ở lại trong phủ ta mấy tháng, có thể giúp đỡ ta một số chuyện?”

“Chu huynh, không phải Lâm mỗ không bỏ được. Chỉ là hiện tại rất nhiều chuyện cần giải quyết, không rời khỏi được hai người này.” Lâm Phóng nói.

Chu Bác chần chờ trong khoảng khắc, quản gia lại tiếp tục: “Lâm minh chủ, ngài không biết nhà chủ thượng ta mang sẵn lòng yêu nhân tài, hai vị anh hùng nếu tới phủ, nhất định chúng ta sẽ hậu đãi tử tế.”

Chu Bác chợt cười: “Minh chủ nếu là sợ thiếu người, từ trong phủ ta rút ra năm người võ nghệ tốt không thành vấn đề. Chẳng qua chỉ là ở mấy ngày, cũng không được sao? Chẳng lẽ không tin tưởng Chu mỗ?”

Lâm Phóng trầm tư khoảng khắc, cười: “Cung kính không bằng tuân mệnh.” Hắn nhìn về phía ta cùng Hoắc Dương: “Tử Tô, Thanh Hoằng,

https://thuviensach.vn

ngày mai hai người các ngươi ở lại phủ của Chu công tử mấy ngày, một tháng sau, mọi chuyện ở Giang Châu xong xuôi, cùng chúng ta trở về Kiến Khang.”

Ta không hiểu rõ ý của Lâm Phóng, nhưng tuyệt đối tin tưởng hắn.

“Được!” Ta cùng Hoắc Dương đáp.

Ôn Hựu vẫn cúi thấp đầu, nhìn không rõ thần sắc.

Ta nhìn thoáng qua quản gia kia, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, bộ dạng bình thường, lúc này đứng phía sau Chu Bác, dường như không cho người ta cảm giác tồn tại.

————————-

Trên đường lớn chúng ta thúc ngựa mà đi, bóng đêm càng ngày càng thâm.

Trở lại chỗ ở, mọi người vừa mới bước vào sảnh lớn, liền thấy Ôn Hựu hướng về phái Lâm Phóng chắp tay.

Mọi người đều sửng sốt.

Ôn Hựu nói: “Văn Tuyền, ta cùng Thanh Hoằng, đã ước định trọn đời. Khi về Kiến Khang, cha ta sẽ đến Chiến gia cầu hôn.”

Lặng im.

Lâm Phóng chậm rãi cười. Mọi người đều cười vang, hướng về chúng ta chúc mừng.

Ta trừng Lâm Phóng, chờ hắn bày tỏ thái độ — chẳng lẽ hắn thực muốn đưa ta đi đến cái ổ sói kia?

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng ôn hòa liếc nhìn ta: “Yên tâm, tiền mừng sẽ không thiếu của ngươi.”

Ta ngược lại có điểm ngại ngùng hối thúc hắn.

“Tử Tô, các ngươi nghe ta nói một lời.” Lâm Phóng nói, “Chu phủ này, Thanh Hoằng cùng Hoắc Dương nhất định phải đi một chuyến.”

Chúng ta đều sửng sốt nhìn hắn.

Sắc mặt hắn cương nghị, nghiêm túc nói: “Bởi vì ta hoài nghi, Chu Bác này, là giả.”

Mọi người đồng loạt ồ lên.

“Các ngươi có chú ý đến tư thế cầm đũa của hắn hay không?” Lâm Phóng nói tiếp.

Ta nỗ lực hồi tưởng một chút, thật sự không nghĩ ra có cái gì lạ.

Lại nghe Ôn Hựu “Ồ” một tiếng rồi liếc nhìn Lâm Phóng, thần sắc trên mặt cũng là kinh ngạc.

“Còn có, thân hình của hắn cao lớn khác hắn với người thường, lúc hắn hôn ca cơ, hôn đầu tiên là mũi. Tư thế uống rượu, cũng không giống người bình thường.” Lâm Phóng nói.

Nói đến hôn mũi, trên mặt ta hơi đỏ lên. Lén lút nhìn phía Ôn Hựu, lại phát hiện hắn căn bản không chú ý, chỉ là ánh mắt sáng ngời nhìn Lâm Phóng đối diện, không ngừng gật đầu.

Ai, nam nhân a!

“Văn Tuyền nói rất có lý.” Ôn Hựu nói, “Nhưng thói quen nhỏ này, toàn bộ là tập tính của người Tiên Bi bên Triệu quốc. Chỉ là dung mạo hắn so

https://thuviensach.vn

với người Hán chúng ta không khác.”

“Còn có quản gia kia.” Ta nói: “Chu Bác vốn không có ý giữ chúng ta lại, hắn đột nhiên nói như vậy, nhất định có ý đồ. Thân phận khả nghi!”

Mọi người nhao nhao gật đầu.

“Nhưng gương mặt Chu Bác này đã tại Giang Châu lộ diện mấy chục năm, việc làm ăn của Chu gia cũng đã sớm do hắn nắm giữ.” Có người nghi vấn.

“Cho nên, Thanh Hoằng cùng Hoắc Dương, nhất định phải đi Chu phủ.” Lâm Phóng không dao động nói, “Ta hoài nghi, trong Chu phủ ẩn tàng âm mưu to lớn đối với võ lâm mấy chục năm qua.”

“Hoắc Dương.” Lâm Phóng nhìn qua, “An toàn của Thanh Hoằng, giao cho ngươi.”

Hoắc Dương không lên tiếng, lại nhìn về phía ta: “Có ta, bất kỳ ai muốn động đến ngươi, có một con đường là chết.”

Đúng là đồ đệ tốt! Ta cảm động đến rơi nước mắt.

Ôn Hựu kéo lấy tay ta, thấp giọng nói: “Đừng để ý Hoắc Dương. Ngươi yên tâm, ta đã nói từ nay về sau mọi chuyện có ta.” ———————————-

Ngày mười lăm tháng hai, ta cùng Hoắc Dương mang theo đồ đạc, tiến vào Chu phủ.

Chu Bác này, đích xác trầm mê ở trong thanh sắc (múa hát và sắc đẹp). Chúng ta vào phủ năm ngày, mỗi ngày đều chỉ thấy hắn, hoặc cùng nhóm tiểu thiếp ở trên hồ trong phủ chơi thuyền; hoặc cùng đám tiểu thiếp tại hoa viên thân mật; hoặc chính là cả ngày không ra khỏi cửa phòng, cách vài

https://thuviensach.vn

bước chân đều có thể nghe thấy những âm thanh rê rỉ bên trong phòng truyền ra.

Cũng không biết hoang phế đến thế, việc làm ăn của hắn vì sao lại tốt như vậy?

Đến sáu ngày sau, Chu Bác mới triệu kiến chúng ta, phía sau lưng hắn vẫn là quản gia kia.

“Tới đây, tới đây, ta đợi các ngươi dạo chơi uống rượu trên hồ, tiểu Thanh Hoằng, ngươi đến cho ta hôn miệng chút……” Chu Bác vung bàn tay to lên, quản gia nhíu mi, không lên tiếng.

Ta cùng Hoắc Dương bất đắc dĩ, phải ban ngày ứng phó ăn chơi đàng điếm cùng Chu Bác, nhàn rỗi thì luận bàn võ nghệ. Hoắc Dương quen dùng đao, không ngờ bái nhập ta môn hạ sau ta, dùng kiếm cũng cực kỳ xinh đẹp.

Thiên phú võ học của hắn thật sự khiến người tắc lưỡi, thậm chí đã nhanh chóng vượt qua ta!

Trẻ nhỏ dễ dạy.

Chỉ là lúc chúng ta luyện kiếm, thường xuyên để ý đến Chu Bác, quản gia hoặc những hộ vệ trong Chu phủ.

Chu Bác cũng từng lộ ra trong lời nói hi vọng chúng ta vĩnh viễn ở lại Chu phủ, bái nhập thuộc hạ trong phủ của hắn.

Ta liếc nhìn hắn: “Chu công tử, ngươi biết rõ Thanh Hoằng cùng Lâm minh chủ tình chắc hơn vàng, vì sao lại đưa ra cho Thanh Hoằng vấn đề khó khăn thế này?”

Hoắc Dương ở một bên nhìn trời.

https://thuviensach.vn

Chu Bác ha ha cười nói: “Nếu bàn về dung mạo, Chu mỗ không bằng Văn Tuyền; nhưng bàn về phong lưu, Văn Tuyền không bằng ta.”

Ta dậm chân: “Nhưng hắn chỉ yêu một người là ta.”

Chu Bác cười to nói: “Hắn đã yêu ngươi, vì sao còn bỏ được ngươi đưa tới đây?”

Ta nói: “Một tháng mà thôi, cũng không phải bán cho ngươi.”

Chu Bác lại nói: “Nếu là miễn cưỡng, vì sao các ngươi không rời đi?”

Câu hỏi này có điểm kỳ lạ, dường như giống với việc đề nghị chúng ta cùng nhau chạy trốn.

Ta xúc động nói: “Lâm minh chủ nhờ vả, Thanh Hoằng sao có thể từ chối.”

Chu Bác không nói chuyện, ôm chầm tiểu thiếp bên cạnh, từng chút một hôn lên.

Ta quay đầu.

Xa xa, quản gia đang khiển trách một người trồng hoa: “Ngươi thằng nhãi này, tưới nước như thế, hoa cỏ quý báu này còn không bị ngươi tưới chết hết!”

———————-

Trời xanh, mây trắng bay qua.

Nhoáng lên một cái đã lại qua năm sáu ngày, ta không còn nhìn thấy quản gia kia. Hỏi gia đinh bọn họ nói hắn đến Kiến Khang làm việc.

https://thuviensach.vn

Chu Bác vẫn như cũ mỗi ngày mời mọc chúng ta du ngoạn cùng, cả thành Dự châu, dường như đã bị chúng ta dạo chơi qua mấy lần.

Chỉ là lúc uống rượu, hắn có chút luyến tiếc "Trúc Diệp Thanh hai mươi năm" đãi chúng ta mấy ngày qua.

"Rượu này vốn là khó có được, sau này các ngươi đừng uống nữa." Hắn đổi một hũ lớn khác: "Tới, nữ nhi hồng mười tám năm, cũng là rượu ngon."

Ta cùng Hoắc Dương vốn là không thích uống rượu, trước đó vài ngày chỉ là phụ diễn hắn, bây giờ cũng chỉ là tùy tiện lướt qua miệng thôi.

Chúng ta ngồi trong xe ngựa rộng rãi tinh xảo, đi đến vùng ngoại ô Kiến Khang.

Non xanh nước biếc, gió phơ phất.

Hôm nay hiếm khi Chu Bác không dẫn theo thị thiếp, ở trên đỉnh núi cùng chúng ta nhìn hào quang mây trắng.

"Bên cạnh Chu mỗ đã rất nhiều năm, không có người thân cận." Hắn cười nói.

Nụ cười có chút thê lương.

Nhớ đến mấy ngày gần đây tiến vào Chu phủ, hắn mặc sức phóng đãng chơi bời, ta hạ quyết tâm, thăm hỏi: "Chu Bác, ngươi rốt cuộc thương tâm vì cái gì?"

Ánh mắt hắn chợt lóe, cười ha hả.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đánh Đêm

Hắn không trả lời, ngược lại nói: “Tiểu Thanh Hoằng, người ngươi nhìn trúng không phải Lâm Phóng mà là Tương Định, người vẫn đi bên cạnh Lâm Phóng đúng không?”

Ta ngẩn ngơ.

Hắn nhợt nhạt cười: “Đêm đó ngươi có biết ngươi nhìn hắn bao nhiêu lần. Tiểu Thanh Hoằng, ngươi thực sự làm tổn thương lòng ta a!”

Ta không biết nói cái gì cho tốt, bộ dáng của hắn lúc này, không giống lúc bình thường phóng đãng, không theo khuân phép, thật giống như một ca ca thân thiết.

“Tử Tô dường như không thích nói chuyện?” Chu Bác ngó nhìn Hoắc Dương vẫn đứng một bên.

Hoắc Dương nhìn hắn một cái, đáp: “Đúng vậy.”

Ta kéo kéo tay áo Hoắc Dương, nói: “Là hắn thẹn thùng.”

Hoắc Dương rất biết cách phối hợp mặt đỏ lên.

Chu Bác lớn cười không thôi.

https://thuviensach.vn

“Đáng tiếc……” Chu Bác thở dài.

“Đáng tiếc cái gì?” Ta truy hỏi.

“Đáng tiếc các ngươi, không phải người của ta.” Chu Bác nói, “Tiểu thanh hoằng, hay là thay đổi chủ ý đi theo ta?”

Ta lắc đầu: “Ngươi nhìn không dễ nhìn như Tương Định.”

“Phải không?” Hắn nhìn mây trắng trên bầu trời: “Nhưng có người từng nói….. Ta là nam tử sinh ra dễ nhìn nhất.”

“Nàng là ai?”

Hắn cười: “Nàng đã chết.”

Ta nghẹn lời.

“Tiểu Thanh Hoằng, đáp ứng với ta một việc.” Chu Bác nói: “Các ngươi đi đi, nói cho Lâm Phóng, dẫn theo tất cả thế lực của hắn, rời khỏi Giang Châu này.”

Hắn ánh mắt sáng quắc nhìn về phía ta: “Như vậy, đối với mọi người đều tốt. Nếu không, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

Ta cùng Hoắc Dương liếc nhau, nói: “Đã như vậy, ngày mai chúng ta liền cáo từ, đa tạ Chu công tử những ngày gần đây thịnh tình khoản đãi.”

———————

Ngồi ở trên xe ngựa từ từ mà đi.

Ta vén màn lên, xa xa trông thấy một bóng người đang dừng chân trước cửa.

“Chu công tử, quản gia của ngươi đã trở về.” Ta nói.

https://thuviensach.vn

Chu Bác nhoài người ra bên ngoài cửa sổ, lại không cẩn thận đụng đổ vò rượu, rõ ràng đó là Trúc Diệp Thanh hai mươi năm!

Trên thân ba người chúng ta lập tức tràn đầy mùi rượu.

“Hư hỏng! Rượu này thật sự rất quý!” Chu Bác xấu xa cười nói, “Nếu quản gia hỏi, chỉ nói chúng ta đã uống hết ……”

Chúng ta gật gật đầu, lúc này hắn giống như một đứa trẻ, rất sợ quản gia quản thúc.

Xuống xe.

Quản gia nhắc lên tay áo: “Chủ thượng hôm nay thật có hứng thú.”

Chu Bác cười ha ha: “Đúng vậy. Hôm nay phong cảnh Xích Châu Phong xinh đẹp tuyệt vời, ba người chúng ta đã uống hết một vò Trúc Diệp Thanh. Lão Bùi, ngày mai chuẩn bị thêm hai vò lớn nữa.”

Quản gia vui vẻ nhận mệnh, lại nói: “Chủ thượng hôm nay đi không dẫn theo thị thiếp, các nàng ở trong phủ đang khóc lóc không ngừng.”

Ta vội nói: “Là chúng ta không phải. Tử Tô chê nữ nhân quá ồn ào, Chu công tử mới không dẫn các nàng theo.”

Hoắc Dương đứng bên hừ một tiếng.

Chu Bác liếc nhìn chúng ta, không lên tiếng.

Đến Chu phủ.

Ta nhìn bóng lưng lão quản gia, khả nghi trong lòng càng ngày càng dâng cao.

https://thuviensach.vn

Lúc đi qua hoa viên, người trồng hoa lần trước đang đứng thẳng, liếc nhìn chúng ta.

Ta cười cười với hắn.

“Đêm nay……” Ta nhìn về hướng hắn lắp bắp khẩu hình miệng.

Hắn bình thản không có biểu hiện gì lạ trên mặt, nhưng hai hàng lông mày hơi hơi nhíu lại.

Một đêm cuối cùng tại Chu phủ, nếu như chúng ta vẫn nghĩ đến chuyện đi ngủ thì đúng thực là một đôi thầy trò ngu ngốc.

Nhưng mấy ngày nay, có lẽ là bởi vì ít luyện công, tinh thần ta không tốt được như trước kia.

Chưa đến canh hai, ta đã ngáp ngắn ngáp dài.

Hoắc Dương cũng ở tại gian phòng của ta, dứt khoát ngồi xuống, đánh quyền.

Đúng là tiểu hài tử.

“Đồ nhi, ngươi nói ngày mai chúng ta rời đi có thể thuận lợi sao?”

“Không biết.”

“Đồ nhi, mấy ngày nay, ta phát hiện Chu Bác rất hay lộ ra thói quen của người Triệu. Ngươi nói hắn rốt cuộc là ai?”

“Không biết.”

“Thế theo ngươi Chu Bác thực sự ở nơi nào?”

“Đoán chừng là đã chết.”

https://thuviensach.vn

“Đồ nhi, ta thấy lão quản gia kia mới là chủ nhân thực sự.”

“Ừ.”

“Tộc người Tiên Bi này ẩn núp tại Giang Châu, thực là khiến người ta lo sợ!” Ta nhìn bóng đêm đen thẫm ngoài cửa sổ: “Ngày mai chúng ta rời khỏi đây, cùng mọi người tụ lại từ từ trao đổi sau!”

Một mảnh yên tĩnh.

Hoắc Dương bỗng nhiên cúi người, thổi tắt đèn. Ẩn vào góc khuất.

Bóng đêm đen thẫm, đưa tay không thấy được năm ngón.

Tiếng cửa kẽo kẹt vang lên, dưới ánh trăng thê lương, một cái bóng đen đẩy cửa vào, trên lưng dường như còn mang theo một túi đồ vật.

“Tiểu Thanh Hoằng…… Tiểu Thanh Hoằng……” Chu Bác nhẹ nhàng gọi ta.

“Ừ……” Ta ngồi xuống: “Chu công tử, có chuyện gì?”

“Mau đi theo ta……”

Ta ho khan một tiếng, Hoắc Dương lập tức bước tới đây, Chu Bác duỗi tay muốn chắn, ta xoay thân đến phía sau, dao găm đặt trên cổ hắn.

Hoắc Dương châm đèn.

“Các ngươi đây là ý gì?” Chu Bác cười khổ nói, “Ta nếu có ác ý, các ngươi sớm đã chết không toàn thây.”

Hắn gỡ từ trên lưng xuống một cái bao tải to, trong bao tải, có hai cỗ thi thể, một nam một nữ, xem thân hình cùng ta và Hoắc Dương không khác biệt nhiều.

https://thuviensach.vn

“Kim thiền thoát xác*?” Ta thăm hỏi.

*Kim thiền thoát xác: là kế ve sầu thoát xác trong 36 kế, ý chỉ dùng mưu kế trốn thoát mà không bị phát hiện. u “Chớ có hỏi nhiều.” Chu Bác nói, “Các ngươi trước đó vài ngày uống Trúc Diệp Thanh, trong người đã mang độc. Rời khỏi nơi này nhanh chóng tìm người giải độc đi. Hai thi thể này cũng là do ăn độc dược đấy quá liều mà chết, các ngươi mau đem y phục đổi cho bọn họ.”

“Chu công tử……”

Hắn cười khổ nói “Đáng tiếc là lão cáo già ấy trở về quá sớm. Tối nay không đi, ngày mai các ngươi sẽ sống không bằng chết.”

Chúng ta men theo hành lang uốn khúc tối đen nhẹ nhàng đi.

Đến cửa sau Chu phủ.

“Đi nhanh!”

“Chu công tử!” Ta vội nói, “Ơn cứu mạng, suốt đời khó quên. Chỉ là trên thân ngươi cũng trúng độc……”

Hắn khe khẽ mỉm cười, hạ giọng nói: “Đa tạ tiểu Thanh Hoằng quan tâm, độc này thương không được ta.”

Ta gật gật đầu, tuy rằng nghi ngờ đầy bụng nhưng trực giác lại biết, Chu Bác là vì tốt cho chúng ta.

Hoắc Dương nhẹ nhàng đẩy ra cửa sau.

Ngoài cửa, trong bóng đêm tối đen đã đứng sẵn mấy người.

Đèn đuốc rất nhanh được thắp sáng toàn bộ, cửa sau Chu phủ bỗng nhiên sáng ngời.

https://thuviensach.vn

Lão quản gia từ trong mấy người kia đi ra, lưng không còn còng nữa, cao giọng: “Như thế nào, chủ thượng hơn nửa đêm còn muốn dẫn hai vị quý khách đi đâu?”

“Đi gặp mẹ ngươi!” Hoắc Dương trước giờ vẫn trầm mặc bỗng nhiên mắng ra tiếng.

Quản gia nhíu mày, dường như không ngờ đến “Ôn Hựu” luôn luôn trầm mặc lại đột nhiên thô tục như thế.

Ta cười ha ha vỗ tay, không hổ là đồ nhi của ta.

Trong lòng ta đã sớm nhận định quản gia sau lưng cường ép Chu Bác này không phải người tốt. Giờ phút này trên miệng Hoắc Dương chiếm tiện nghi, tâm tình thực sự rất vui sướng.

“Chủ thượng chẳng lẽ quên thân phận của mình rồi sao?” Quản gia nói, phía sau hắn mọi người đều ào ào rút ra đao kiếm.

Chu Bác vẫn bình tĩnh, nói: “Lão Bùi, bọn hắn là người của Lâm Phóng, tội gì cùng tất cả võ lâm Giang Đông đối địch?”

Lão Bùi cười lạnh một tiếng: “Vì Lâm Phóng coi trọng hai người này thế nên ta muốn nạp cho chính mình dùng. Ngươi biết rõ ta đi Kiến Khang là đi lấy Thông Thiên cổ, thật vất vả mới đến được tay, đêm nay ngươi còn muốn thả bọn họ đi?!”

Ta hoảng sợ kinh hãi, Thông Thiên cổ là Tây Vực chí độc cổ, bị hạ cổ nếu như không nghe mệnh lệnh chủ nhân, chủ nhân chỉ cần chích một giọt máu đưa vào miệng, sẽ hoàn toàn vô ý thức, giống như rối gỗ, chỉ biết giết chóc. Cho dù nghe mệnh lệnh của chủ nhân, cũng sẽ trước ba mươi tuổi, toàn thân thối rữa mà chết! Là một loại độc hại người vô cùng tàn nhẫn.

https://thuviensach.vn

“Dưới giường trong phòng ta có mật đạo, các ngươi vào bên trong hãy phong kín!” Chu Bác đột nhiên tiến đến bên tai ta thấp giọng nói.

“Nói cái gì?” Lão Bùi cả giận nói.

Chu Bác cười ha ha, nói: “Ngươi không biết hôm nay ta vì sao muốn làm trái ý của người kia.” Chu Bác mắt sáng như đuốc nhìn mọi người trước mặt: “Bởi vì, Chu Bác ta sống cũng không được lâu, nhưng không muốn gây tai họa cho người của Lâm Phóng mà là tai họa cho các ngươi!”

“Láo xược! Ngươi quên thân phận chính mình sao?” Lão Bùi nói.

“Ta nhớ được, trước giờ luôn nhớ được.” Chu Bác nói, “Ta là người Triệu, một người Triệu đáng chết.”

“Đi!” Hoắc Dương túm ta, quay người đi về phía trong Chu phủ.

Trong bóng đêm chúng ta vội vàng đi, miễn cưỡng quay đầu, chỉ thấy Chu Bác tay áo chớp động ở cửa nhỏ, cửa “Phanh” một tiếng rồi khép kín.

Ngoài cửa tiếng động không dứt bên tai.

Rất nhanh, liền thấy mấy hắc y nhân ầm ĩ phóng qua tường, rơi xuống ở trong sân, phát lực hướng về phía chúng ta đuổi tới.

“Hoắc Dương, không thể để cho Chu Bác một người……” Ta hô.

“Chúng ta đi tìm viện binh.” Hoắc Dương đầu cũng không quay lại nói.

Chợt nghe “Oành –” một tiếng nổ.

Khói vàng bỗng nhiên từ trong nhà chính của Chu phủ bốc lên, ở trong không trung bắn lên một tia lửa cực sáng.

Ở ngay phía trên đỉnh đầu chúng ta, rồi biến mất.

https://thuviensach.vn

Ta dừng bước: “Đã có viện binh. Không cần đi nữa, chúng ta đến cứu Chu Bác.”

Trong bóng đêm, một thân ảnh màu đen mạnh mẽ hướng về phía chúng ta chạy tới. Hai con mắt sáng ngời, khuôn mặt tuấn tú, thần sắc lạnh lùng.

Hắn vọt tới bên cạnh, liếc nhìn ta, ánh mắt ấm áp.

Lòng ta nháy mắt bình yên trở lại, bên tai lại vang lên giọng nói của hắn: “Mọi chuyện có ta.”

Ta, Ôn Hựu, Hoắc Dương đều quay người, nhìn về phía đám hắc y nhân liên tục không ngừng bổ nhào đến đây.

Chỉ là ngoài cửa tiếng chém giết đã ngừng, Chu Bác sống chết chưa rõ.

Đêm đó, chúng ta chẳng hề biết, cùng chúng ta giao thủ là mười sáu cao thủ của Triệu quốc mà lão Bùi triệu tập tới.

Bọn hắn không hề thua kém hai mươi bốn môn hạ của Hạ Hầu sư phụ.

Cho nên một nén nhang sau đó, bên cạnh chúng ta đã ngã xuống năm sáu người, nhưng ba người chúng ta cũng bị trọng thương.

Ta có bảo giáp hộ thân, chỉ là xui xẻo trúng một đao ở vai phải, máu tươi đầm đìa; chân trái cũng bị trúng ám khí, ồ ồ chảy máu.

Ôn Hựu cùng Hoắc Dương cũng là toàn thân bị thương. Hơn nữa Hoắc Dương còn sử dụng đao pháp chán sống của hắn, toàn thân mấy vết đao, sâu đủ thấy xương.

Nhưng thân hắn đầy máu tươi cư nhiên còn cầm đao mà đứng, bộ dạng thật khủng bố.

https://thuviensach.vn

Chúng ta ba người dần dần bị bức đến một tạo thành một vòng tròn, lưng tựa lưng mà đứng, phòng bị tập kích khắp nơi.

Hai mươi bốn vệ cùng mười sáu cao thủ lợi hại bởi vì không những bọn hắn mỗi người một cái võ công đều rất cao mà còn bởi vì bọn hắn phối hợp vô cùng tinh diệu.

Vô luận ngươi phòng bị bất kỳ chỗ nào, vẫn có người thừa lúc ngươi sơ hở công kích vào.

Chúng ta tổn thương, không thể gọi là không nghiêm trọng. Đối phương ngã xuống một người, trên thân chúng ta tất có một hai người bị chém thêm mấy nhát đao.

Nếu cứ như vậy chúng ta chỉ có một con đường chết.

“Đừng vội, cứu binh lập tức liền đến.” Ôn Hựu nói khẽ.

“Phải…… Ta cũng không muốn cùng ngươi làm uyên ương bỏ mạng.” Ta cười nói, vừa phá hủy ám khí vung tới đây.

“Tìm chết!” Một bên Hoắc Dương không né tránh ám khí, bị đánh trúng lồng ngực. Hắn giận tím mặt, bỗng nhiên tách khỏi chúng ta, một cây đao múa đến sấm sét vang dội, chém giết liên tục.

Đối phương lập tức ngã xuống hai người, Hoắc Dương lui trở về.

Đối phương còn lại tám chín người, bỗng nhiên bị điên cuồng của hắn đe dọa không dám tiến lên.

Ta cùng Ôn Hựu đều ngẩn người.

Thực là đứa bé ngoan.

Hai bên bỗng nhiên rơi vào thế trận giằng co.

https://thuviensach.vn

Chợt nghe một giọng nói ôn hòa từ xa xa truyền tới: “Chu Bác, thế nhưng vận dụng đến mười sáu hộ vệ của Uy Vũ đường đối phó với người võ lâm Giang Đông ta sao?”

Ta đột nhiên nhiệt huyết sôi trào — minh chủ đại nhân rốt cục cũng tới.

Hắc y nhân trước mặt chúng ta ngẩn ngơ. Ôn Hựu nhẹ nhàng cầm lấy tay của ta.

Ta quay đầu, chỉ thấy nhóm sư huynh đệ vận trang phục võ sĩ màu đen, sắc mặt ai ai cũng nặng nề, nghiêm túc như nước, vội vàng chạy tới.

Bọn hắn rõ ràng chỉ có hai mươi người, lại cho người ta cảm giác bọn hắn giống như nước sông đen thẫm cuồn cuộn kéo tới, mang theo ánh đao sắc bén, không tiếng động mà tới.

Phía sau bọn họ, Lâm Phóng một thân quần áo trắng, nhẹ nhàng bước ra.

“Mười sáu hộ vệ của Uy Vũ đường, từ hôm nay có thể xoá tên trong võ lâm được rồi.” Giọng nói của hắn vốn mát lạnh nhu hòa như nước trong đêm giết chóc này lại khiến cho người ta vô cùng kinh sợ.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Giang Sơn

"Để các ngươi khổ cực rồi.” Lâm Phóng ôn nhu nói, “Tặc tử Chu Bác kia đâu?”

“Không! Văn Tuyền, không phải là Chu Bác!” Ta quýnh lên, “Lát nữa quay lại sẽ giải thích cho ngươi, Tử Tô chúng ta lập tức đi cứu Chu Bác. Đồ nhi, ngươi ở lại bảo hộ minh chủ!”

Ôn Hựu cùng ta liếc nhìn nhau, gật gật đầu, lao thẳng tới cửa sau.

Cửa sau không một bóng người, ngay cả lão Bùi cũng không thấy tung tích.

“Mật đạo!” Ta hét lớn một tiếng.

Ta vừa dứt lời, đã thấy phía sau, trong Chu phủ dâng lên ánh lửa, đẹp đẽ như hồng hoa mê hoặc, yên lặng nở trong đêm –

Đó chính là hướng gian phòng của Chu Bác.

Chúng ta lại dốc lực chạy đến.

Chu phủ sớm đã loạn thành một đoàn, hai mươi phòng tiểu thiếp chúng ta tặng cho Chu Bác nơi nơi là tiếng thét chói tai của nữ nhân.

https://thuviensach.vn

Chúng ta rất nhanh đến nơi bốc lửa.

Hai gian nhà lớn dấy lên ngọn lửa hừng hực, mười phòng ốc xung quanh cũng đã có lửa lan lên.

Ngọn lửa bốc cao lên tận trời như một con yêu quái, nhe răng cười ngạo nghễ nhìn thế nhân.

Ôn Hựu bỗng nhiên nắm lấy tay ta: "Thanh Hoằng…… Động tác của ngươi cùng Hoắc Dương, hôm nay so với bình thường, đều chậm mấy phần."

Ta trầm mặc trong khoảng khắc, rồi nói: "Ngươi nói Chu Bác còn sống không?"

Trong ngọn lửa, không ngừng có xà nhà rơi xuống, sương khói tràn ngập.

Ôn Hựu nhìn phía ta, gật gật đầu: "Cứu!"

Chúng ta nhìn nhau cười, bịt miệng bịt mũi rồi lao vào trong ngọn lửa.

Vọt tới cửa phòng Chu Bác, hơi thở ta đã bị kiềm hãm chỉ miễn cưỡng chịu đựng Vốn là trúng độc, thêm lúc nãy giao chiến nhiều chỗ bị thương, ta đã có chút không thể kiên trì.

Trong phòng, giường lớn ngày thường khắc hoa sớm đã vén đến một bên, lộ ra một cửa động tối đen.

Chúng ta thả người nhảy xuống.

Sương khói dần dần tán đi, khí đè trong lồng ngực cũng lập tức giảm bớt.

Ngoài động là khói lửa ngút trời, bên trong lại một mảnh lạnh buốt.

https://thuviensach.vn

Phía trước, mơ hồ có ánh sáng.

“Ngươi cho rằng mình chính là Chu Bác? Tiểu tạp chủng!” Một giọng nói hổn hển truyền tới — là lão Bùi.

Ôn Hựu phản ứng cực nhanh, người còn chưa tới, kiếm trong tay đã như tia chớp bay ra.

Chúng ta vọt tới nơi có ánh sáng.

Là một từ đường.

Thờ phụng bức họa của vài người cùng bài vị.

Mà lúc này, lão Bùi sợi tóc tán loạn toàn thân là máu, tay nâng dao găm, bộ mặt nanh ác cưỡi ở trên thân một người.

Người ấy, mái tóc dài tản ra toán loạn, toàn thân cũng là đầy máu, trên mặt lại cười như không cười — không phải Chu Bác thì là ai?

Trên lưng Lão Bùi cắm “Giác” của Ôn Hựu, xuyên tận qua ngực.

Chu Bác vừa nhấc tay, lão Bùi đã ngã xuống đất, hai mắt trừng trừng, dĩ nhiên là tắt thở.

“Các ngươi cứu ta.” Chu Bác nói, “Nhưng ta cũng sống không được lâu nữa.”

Hắn xoay người, chậm rãi hướng về phía bên tay trái phòng, nơi đặt một bài vị mà đi đến.

Ta che lại miệng cố không cho chính mình kêu lên tiếng sợ hãi.

Ôn Hựu mím môi, tiến lên đỡ hắn, lại bị hắn gạt ra.

https://thuviensach.vn

Trên lưng hắn, một cây đao cắm vào thật sâu, giống như sinh ra đã gắn sẵn trên lưng, hình dạng thê thảm.

“Chu Bác…… Ngươi đừng nhúc nhích, ta cho người tới chữa thương cho ngươi!” Ta vội nói.

Hắn lưng đưa về chúng ta lắc lắc đầu, duỗi đôi tay nắm lấy hai tấm bài vị trước mặt, ôm vào trong ngực.

“Phịch –” Một tiếng, thân thể của hắn từ từ đổ xuống đất.

Ta cùng Ôn Hựu ngồi bên cạnh hắn, Ôn Hựu nhẹ nhàng nâng hắn để trong ngực.

Chu Bác dường như có chút hồ đồ, ôm hai cái bài vị thì thào nói nhỏ: “A Bác, A Tú, bây giờ ta sẽ đi gặp các ngươi ……”

Ta nhìn danh tự trên hai tấm bài vị: Chu Bác, Chu Tú.

Chu Tú là chị gái ruột của Chu Bác nghe nói mười năm trước bệnh nặng mà bỏ mình.

“A Tú, những năm nay…… đối với ta thật sự khổ cực…… Ta làm rất nhiều chuyện…… ngươi không mong muốn…… Nhiều năm như vậy, ta muốn……rất muốn gặp ngươi một lần…… Muốn ngày nào đó…… vừa mở mắt, liền thấy…… ngươi còn sống…… Ta sớm đã muốn đi tìm ngươi…… Nhiều năm như vậy…… Nhiều năm như vậy…. A…… A Tú, ta lại không thể chết…… Sợ bọn hắn phái…… người càng lợi hại tới đây……”

Ta nhìn cả cơ thể hắn rạp sát dưới đất, bộ dạng anh tuấn phong lưu hoàn toàn biến mất, dưới mái tóc hỗn độn là một khuôn mặt nhuộm đầy vết máu, thê lương tựa quỷ.

https://thuviensach.vn

Chu Tú, Chu Bác, còn có người Triệu trước mặt này không rõ thân phận, rốt cuộc có bí mật gì?

Hắn bỗng nhiên nhìn hướng chúng ta, ánh mắt nhu hòa, giọng nói yêu ớt: “Như các ngươi tốt…… Như các ngươi thật tốt, vĩnh viễn không cần tách ra……”

Ta kiên định hướng hắn gật đầu, nói: “Nếu không phải bởi vì cứu chúng ta, ngươi cũng sẽ không như thế này, đại ân đại đức……”

Hắn lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Thân thể của ta…… cho dù các ngươi không tới…… Ta cũng chẳng qua nổi…… cứ thế này an tĩnh chết đi…… Lão Bùi, ngay cả……việc tìm người thay thế ‘Chu Bác’ cũng đã chuẩn bị tốt……”

Ta sợ hãi cả kinh, nhìn nụ cười chế nhạo trên khóe miệng hắn, nước mắt liền chảy xuống.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía ánh lửa xa xa: “Đều đốt …… Tấn quốc …… Triệu quốc …… Trước kia…… rất nhiều tư liệu về Tấn quốc…… ta đều truyền cho Triệu…… Ta còn giết rất nhiều…… Thực xin lỗi…… Thực xin lỗi……”

“Ngươi đừng buồn, ngươi cũng là bất đắc dĩ.” Ôn Hựu bỗng nhiên lên tiếng, nắm chặt tay của hắn.

“Ta cũng nói như thế với nàng…… Ta là bất đắc dĩ…… Nhưng nàng nhưng không nghe…… A Tú ….. A Tú……”

Hắn chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Thân thể Ôn Hựu cứng đờ, chậm rãi hắn đặt xuống, đem ta ôm vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

Ta nức nở nói, “Hắn là thật lòng cứu chúng ta.”

Ôn Hựu nhẹ nhàng hôn lên nước mắt ta: “May mắn…… chúng ta không có quốc thù gia hận, không có khoảng cách của kẻ thù truyền kiếp. Nếu như một ngày ép ta rời khỏi ngươi, ta thực sự sẽ giống như hắn sống không bằng chết.”

Trong lòng ta bi thống mà cảm động, rầu rĩ nói: “Chúng ta đương nhiên sẽ không tách ra.”

Ta rời khỏi ngực hắn, ngồi xổm xuống trước mặt Chu Bác.

“Chu đại ca, tuy rằng thời gian gặp gỡ của chúng ta ngắn ngủi, nhưng trong lòng ta đã kính ngươi như đại ca. Mong ngươi sớm có thể cùng A Tú tỷ tỷ gặp lại, vĩnh viễn không xa rời. Kiếp sau có thể cùng nàng làm vợ chồng, sống cuộc sống tự do, vui vẻ!”

———————

Uy Vũ đường của Triệu quốc ban đêm đánh lén Giang Châu Chu gia, Chu Bác lấy thân hi sinh cho tổ quốc, Võ Lâm minh chủ Lâm Phóng cùng hai mươi bốn hộ vệ đã diệt trừ mười sáu cao thủ của Uy Vũ đường.

Tin tức này vừa công bố, tất cả võ lâm Đại Tấn vừa đau vừa kinh lại vừa mừng.

Kinh hãi là Uy Vũ đường dám công khai đường hoàng tiến vào ranh giới Đại Tấn; đau là từ nay trong chốn võ lâm sẽ không còn Chu gia nữa; mừng là Uy Vũ đường vốn là người Tấn, năm đó từng hiệp trợ Triệu quốc sát hại hoàng thất Đại Tấn ta, quả thực là nỗi nhục của võ lâm. Hôm nay rốt cục chịu thiệt hại nghiêm trọng, cũng như lấy lại danh dự cho người Tấn.

Còn có hơn mười tiêu cục dưới cờ Chu gia, đưa ra tín vật của Chu Bác, nói rõ Chu Bác từng nói rằng nếu một ngày hắn có chuyện toàn bộ tiêu cục

https://thuviensach.vn

sẽ phó thác cho Lâm Phóng.

Tin tức truyền ra, thực lực của Lâm Phóng bỗng nhiên tăng nhiều, uy hiếp tất cả võ lâm Giang Đông.

Lập tức, càng lúc càng nhiều bái thiếp của chưởng môn các môn phái vội vàng tới Giang Châu ra mắt, tỏ rõ cõi lòng.

Tất cả võ lâm Giang Đông, không đến thời gian một năm, hướng chúng ta cúi đầu xưng thần. Thế cục võ lâm Giang Đông đã định.

Tại Giang Châu nghỉ mười ngày, đã là tháng ba, thương thế của ba người chúng ta đã khỏi, thế cục Giang Châu cũng đã định. Chúng ta đi thuyền men theo sông Trường Giang, trở về Kiến Khang.

Sáng sớm, ta cùng Ôn Hựu, ngồi trên ghế trúc phía sau khoang thuyền, nắm tay nhau cùng nhìn phong cảnh hai bên bờ sông lộng lẫy.

Bầu trời nhiều mây, mây thật dày đem ánh nắng ngăn ở phía sau, chỉ lộ ra những dải hào quang, chiếu trên mặt nước tạo ra điểm điểm kim quang.

Thuyền trôi trên sông giống như nằm trong một chậu long lánh ánh vàng, khiến người ta tâm tình khoan khoái.

Ta ngắm nhìn hai bờ sông xanh mơn mởn, lại nhìn đến người bên cạnh đã nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hắn hôm nay mặc bên trong áo xám xanh, bên ngoài vẫn là trường bào màu đen, càng nổi bật lên dung mạo đẹp đẽ như họa. Hai hàng long mi dài mà cương nghị, đen nhánh bắt mắt. Cái cằm thon gọn sạch sẽ thế mà lại có chút râu.

Ta nhịn không được duỗi tay sờ.

Hắn đột nhiên giật mình, lập tức bắt được tay ta, hai mắt mở to.

https://thuviensach.vn

Ý cười trong mắt thật sâu.

“Mị Nô…… Ngươi khinh bạc ta?” Hắn cầm tay ta kéo đến bờ môi, làm bộ muốn hôn. Ta vội vàng giãy thoát, trừng mắt nhìn hắn.

“Ngươi đừng gọi ta như vậy…… Nếu người khác nghe thấy, thật mất mặt!” Ta đường đường là hộ pháp minh chủ, cư nhiên lại có một cái danh tự đáng xấu hổ như vậy, thật thảm!

“Tốt!” Hắn dứt khoát gật đầu, “Danh tự này chỉ một mình ta gọi. Chỉ trong khuê phòng gọi.”

Ta bi phẫn nói: “Tử Tô, ngươi biến …… Ngươi trước kia không như vậy, ngươi trở nên…… trở nên thật giống Chu Bác đại ca!”

Hắn chăm chú nhìn ta, đôi tay càng nắm chặt ta hơn, thỏa mãn thở dài một tiếng, nói: “Hoằng Nhi, ta tự coi mình lão luyện trầm ổn. Nhưng hôm nay ta thừa nhận, cứ nghĩ đến một người, ta có thể cưới người đó, ta quả thật có chút không kiềm chế được. Là ta vượt quá.”

Chao ôi, kỳ thật hắn cũng không cần nghiêm túc như vậy.

Ta nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hắn.

Nhìn ngày xanh lam, bỗng nhiên cảm thấy uể oải.

Trong đầu bỗng nhiên nhớ đến lời nói của y quan sư huynh ngày khám và chữa thương cho ta cùng Hoắc Dương: “Độc này, chúng ta đã dùng nội lực thay các ngươi bức ra hơn phân nửa. Còn dư lại chút độc thật không thể trừ tận gốc. May mà các ngươi trúng độc không nặng, điều dưỡng mấy ngày, võ công liền có thể khôi phục như ban đầu. Chỉ là sau này, thế nào không được vui nhiều buồn nhiều, tức giận công tâm, liền có thể sinh mệnh ưu sầu.”

https://thuviensach.vn

……

Không biết có ảnh hưởng đến việc ta sinh tiểu hài tử hay không?

Ta lo lắng nghĩ.

Ngẩng đầu cọ xát vào cằm ấm áp của Ôn Hựu.

Hắn không động.

Ta lại tiếp tục ăn chùa.

Hắn không kiên nhẫn nâng lên mặt của ta, nhẹ nhàng ở trên môi ta đặt xuống một nụ hôn.

“Tiểu thư, ăn cơm!” Một giọng nói thanh thúy vang lên, ta thoáng nhìn thấy gấu váy màu xanh của Tiểu Lam.

“Ai nha, tiểu thư, cô gia, ban ngày ban mặt nha!” Tiểu Lam giậm giậm chân, chạy xa.

Ta cùng Ôn Hựu đều ngẩn người, đứng dậy.

Hắn cầm tay ta đi đến trước khoang thuyền, lại thấy mọi người đang đứng ở mũi tàu. Nghe tiếng bước chân của chúng ta nhao nhao quay đầu.

Lâm Phóng, Tiểu Lam, các sư huynh, thậm chí ngay cả Hoắc Dương đều mỉm cười nhìn chúng ta.

Phía sau bọn họ, trời xanh núi biếc, mây trắng biển vàng, thái dương huy hoàng như một quả cầu lửa, chậm rãi thoát ra khỏi tầng mây trói buộc, hào quang vàng óng ánh bắn ra vạn trượng đến khắp mọi nơi, dường như không có gì thần kỳ hơn ánh sáng xuyên thấu ấy, nó như ngừng lại chăm chú quan sát Đại Tấn này. Giang sơn như họa. Tập trung miêu tả chuyện cổ

https://thuviensach.vn

tích của nữ chủ tại giang hồ, cùng với tình cảm thanh xuân nảy mầm với Ôn Hựu.

Đệ hai cuốn sẽ là cuộc sống của nữ chủ tại quân doanh, như văn án đã nói, đệ hai cuốn gió tanh mưa máu, cảm tình vướng mắc tương đối nhiều so với cuốn đầu tiên, tình tiết cũng sẽ mở rộng, so với cuốn đầu tiên tốt hơn một chút. Cũng sẽ bắt đầu ngược…… (Leo: Cái này chết người)

Cám ơn mọi người đã ủng hộ cuốn đầu tiên.

Ta sẽ nỗ lực.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Kiến Khang

Ngày xuân Kiến Khang, non xanh nước biếc mà không mất đi vẻ phồn hoa, nơi nơi đều là khung cảnh an nhàn.

Cho dù chỉ cách một con sông, mấy trăm dặm ngoài phương Bắc lúc nào cũng là chiến tranh hỗn loạn, vẫn không ảnh hưởng chút nào tới cuộc sống thảnh thơi của quan viên cùng dân chúng Kiến Khang.

Trở lại Kiến Khang khoảng mười ngày, ta và Tiểu Lam bởi vì được trở lại chốn náo nhiệt này mà tâm tình vui sướng nhảy nhót, mỗi ngày đều đi dạo trên phố khiến tiền lì xì năm mới mà chúng ta tích tụ được trở nên sạch sẽ bóng loáng.

Mấy hôm nay đành phải làm tổ trong Hạ Hầu phủ không ra ngoài.

Sư phụ trước đó đã sớm trở lại Kiến Khang, là do mật lệnh của hoàng đế, muốn người hiệp trợ huấn luyện quân đội Kiến Khang.

Ước chừng là do mấy ngày liền làm lụng vất vả, thần sắc người cũng không được tốt.

Khi cùng chúng ta nói về chuyện gặp gỡ Chu Bác ở Giang Châu, đều là một mảnh thổn thức không thôi.

https://thuviensach.vn

Võ lâm Giang Đông gần như đã được định đoạt, chỉ còn lại một chút công việc rườm rà. Nhưng đều do đám người Lâm Phóng cùng Ôn Hựu xử lý, bọn họ bận rộn cũng không có thời gian nói chuyện với ta một câu.

Cha Ôn Hựu lại cùng chúng ta kẻ đến người đi, vừa mới rời khỏi Kiến Khang đi Giang Châu.

Ôn Hựu liền viết một phong thư sai người đưa đến.

Hôm nay là mùng hai tháng tư.

Đêm đã khuya, bầu trời đêm như vừa được tẩy rửa, đầy sao dầy đặc, nước sông róc rách chảy.

Ta ngồi ở trên giường, đem khăn gấm trong tay lăn qua lộn lại ngắm nghía không dưới trăm lần.

Đây là một chiếc khăn tay gấm trắng, chung quanh thêu một vòng hoa lá cây cỏ màu lam, còn dùng kim tuyến viền theo.

“Thật là thượng đẳng!” Ta nhịn không được thở dài.

Tiểu Lam ở một bên bĩu môi, căm giận nói: “Thôi đi! Tiểu thư, cô chẳng qua chỉ là thêu một chút hoa văn đơn giản trên chiếc khăn có sẵn. Cũng không biết cô gia có thể vừa mắt hay không! Chao ôi!”

“Hắn nhất định sẽ thích.” Ta chắc chắn nói.

Hắn đã từng nói, chỉ cần là thứ ta tự tay làm, hắn đều thích.

Ngoài phòng truyền tới bước chân tiếng, gã sai vặt của Hạ Hầu phủ tới báo, Tiểu Lam đi ra mở cửa.

Nàng vui mừng nhảy lên: “Tiểu thư, cô gia tới! Cô mau đi ra tiền sảnh!”

https://thuviensach.vn

Ta đem khăn gấm cẩn thận gấp lại nhét vào trong lòng, không kiềm chế được thi triển khinh công, bay vút đi.

Hôm nay mùng hai tháng tư, là sinh nhật hai mươi tuổi của Ôn Hựu.

Ta vọt tới đình viện ở giữa sảnh chính.

Cây xanh che phủ, cả đình viện mang vẻ thanh lãnh.

Hắn đứng ở dưới ánh trăng, cúi đầu dường như đang trầm tư.

Hôm nay Ôn phủ có tiệc, hắn kim quan cột tóc, mặc trường bào màu tím, ống tay áo rủ xuống đất, vạt áo phấp phới. Trên hông là một thắt lưng đen nạm vàng, vô cùng vừa vặn, càng có vẻ vai rộng eo hẹp, dáng người cao ngất.

Dường như phát hiện ra bước chân của ta, hắn chậm rãi nghiêng người quay lại. Mặt của hắn ở dưới ánh trăng trong trẻo rõ ràng, dưới hàng mi đen thanh tú là đôi đồng tử đen láy trước sau như một, bình yên nhìn ta.

“Hoằng Nhi……” Hắn khẽ gọi một tiếng, giọng nói trầm thấp như nước suối róc rách dễ nghe, gõ vào lòng ta.

Vốn đang trên đà bay vút đến trước mặt hắn, nghe giọng nói ấy thân thể ta nháy mắt bị kiềm hãm, dưới chân lảo đảo một cái.

Hắn duỗi tay vịn chặt, nhẹ nhàng đem ta ôm vào trong ngực.

Một mùi rượu thanh đạm đưa tới.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của hắn, chắc chắn đã uống rượu không ít.

Giọng nói mang theo ý cười vang lên trên đỉnh đầu ta: “Nha đầu vụng về.” Ta mơ hồ có thể hình dung ra bộ dáng đắc ý của hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn vùi đầu vào trong tai ta, hít một hơi sâu: “Vừa rồi ta rất nhớ ngươi. Hận không sớm kết thúc tiệc một chút, tới tìm ngươi.”

Lòng ta run lên, ta chẳng lẽ không như thế, cũng đã đem khăn gấm kia mở ra gấp lại ngàn vạn lần!

Đúng rồi, khăn gấm.

Ta từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, vui vẻ lấy ra, nâng đến trước mặt hắn: “Quà tặng sinh nhật ngươi!”

Ý cười trong mắt hắn càng sâu, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn tay ta: “Đến đây, đem kim quan của ta gỡ xuống.”

Ta liếc mắt nhìn hắn, Ôn Hựu này hôm nay sau khi uống rượu dường như rất có hứng thú, xem hắn dịu dàng nhiệt tình a!

Có điều là ta thích.

Đem kim quan gỡ xuống, ta lấy lược, giúp hắn dùng khăn gấm kia cột tóc.

“Tâm ý Hoằng Nhi, Tử Tô vô cùng cảm kích.” Hắn cười nói, “Chỉ là cách thêu khéo léo thế này, lát nữa thể nào cũng bị Vương Đông An cùng Quý Hoa Bá cười nhạo.”

Ta kinh ngạc nói: “Ai? Ai lại không có mắt như thế!”

Hắn nắm lấy tay ta, đi về hướng cửa chính: “Là hai người bạn tốt của ta, hôm nay một mực bám lấy ta không cho đi. Hiện nay hai người bọn họ lại kêu gào muốn gặp ngươi.”

“Đây là đôi tay thứ năm trong bảng xếp hạng kiếm pháp, thêu ra khăn gấm!” Ta căm giận nói, “Ai dám cười nhạo!”

https://thuviensach.vn

Nửa năm không gặp, sông Tần Hoài vẫn mang vẻ đẹp rự rỡ mỹ lệ tựa yêu tinh như xưa, như một viên minh châu điểm xuyết trên đại địa, vẻ đẹp mê hoặc.

Ta cùng Ôn Hựu ngồi trên thuyền nhỏ, đi thẳng đến chỗ một chiếc thuyền lớn, nhẹ người nhảy lên, nắm tay mà đi.

Trên thuyền hoa, chỉ có hai cẩm y nam tử trẻ tuổi, ngồi đối diện nhau mà uống rượu. Thấy chúng ta lên thuyền, bọn hắn đều đứng lên.

Bọn hắn đều là tuổi đều là hai mươi có lẻ, dung mạo thanh tuấn, nhìn bộ dáng xem ra không có võ công.

“Đông An, Hoa Bá, đây là Thanh Hoằng cô nương.” Ôn Hựu nói.

Chúng ta chào hỏi lẫn nhau rồi cùng ngồi xuống uống rượu.

Vương Đông An cùng Quý Hoa Bá tiếp túc tán gẫu về việc trong triều đình, Ôn Hựu cũng tham gia. Thỉnh thoảng hỏi đến việc giang hồ, ta cũng sẽ tham dự hai câu.

Hai người bọn họ đều là lời lẽ bất phàm, tuy rằng ta không rõ ràng tình hình trong triều, cũng nghe đến say sưa nồng nhiệt.

Quý Hoa Bá bình thường nho nhã điềm đạm, ánh mắt ấm áp, trên mặt luôn luôn mỉm cười, rất dễ thân cận, qua hai bầu rượu đã bắt đầu gọi ta Chiến đại hiệp; Vương Đông An kia thì ngược lại là Vương gia Lang Gia kiêu ngạo, tươi cười không nhiều, thỉnh thoảng ánh mắt sẽ nhìn về phía ta đánh giá chút, chỉ là khi nhìn Ôn Hựu lại cười nói chân thành.

“Tử Tô, quyết định khi nào sẽ kết hôn cùng Chiến đại hiệp?” Hoa Bá đã có mấy phần ngà ngà say, hài hước hỏi.

Vương Đông An cũng nhìn về phía chúng ta.

https://thuviensach.vn

Ôn Hựu cùng ta liếc nhìn nhau, hắn cầm thật chặt tay của ta, cười nói: "Tháng sau cha ta trở về, liền hướng Chiến gia cầu hôn."

"Chúc mừng chúc mừng!" Hoa Bá kêu to hai tiếng, sau đó ợ lên một tiếng vang dội, hai mắt mê ly gục xuống……

Thực khó nghe……

Vương Đông An cũng không khỏi lắc đầu cười nói: "Tử Tô, bên trong khoang thuyền có trà giải rượu, không bằng đỡ Hoa Bá qua đó?"

Ôn Hựu gật đầu, Vương Đông An kêu tới một người thị nữ, nâng dậy Hoa Bá, Hoa Bá lại say khướt đổ về phía Ôn Hựu. Ôn Hựu bất đắc dĩ, hướng về phía ta nói: "Ta dìu hắn qua."

Hoa Bá say loạn thất bát tao*, bị Ôn Hựu cùng thị nữ hai người đỡ, trong miệng còn hát lung tung: "Cầu cũng không được…… Thảnh thơi thảnh thơi…… Trằn trọc trăn trở……"

*Loạn thất bát tao: Lung tung lộn xộn không phân biệt được gì.

Chỉ còn lại hai người ta cùng Vương Đông An. Hắn không nói chuyện, ta cũng không biết nói cái gì, ngồi đối diện uống rượu.

"Chiến cô nương, ngươi chuẩn bị sẵn sàng làm thiếp Tử Tô sao?" Hắn đột ngột hỏi, giọng nói có chút lạnh lùng.

Ta ngẩn ngơ: "Thiếp? Hắn chỉ cưới một người là ta, ta cũng chỉ gả một người là hắn."

"Cưới?" Vương Đông An nhìn thẳng ta, "Ngươi có biết tiểu thư Cao Sính Nhu nhà Cao Thị Lang? Nàng dường như cùng sư phụ ngươi Hạ Hầu Dĩnh vô cùng yêu thích. Trước đó vài ngày không phải náo loạn muốn đi tìm Hạ Hầu Dĩnh, gây ra bao tiếng cười nhạo sao?! Cha nàng cũng bởi vậy

https://thuviensach.vn

mà trở thành trò cười cho mọi người. Nhưng đầu tháng tám này, nàng sẽ phải gả cho thư ký thừa Hà Văn Chiêu làm vợ. Triều đình giang hồ, cùng Hạ Hầu Dĩnh kia vĩnh viễn không thể gặp nữa!"

Trong lòng ta đau xót, trong đầu mơ hồ nổi lên dáng vẻ đỏ mặt dậm chân nói "Ta muốn gả cho sư thúc ngươi" của nữ tử xinh đẹp ngày đó.

Vương Đông An lại nói: "Ta là bằng hữu tốt nhất của Tử Tô, ta biết trong lòng hắn chỉ có ngươi. Nhưng hắn là tam công tử của Ôn gia, tuy rằng không có chức quan nhưng là phò mã hoàng đế đã sớm định đoạt. Ngày nào đó thái tử kế vị, tiền đồ của Ôn Kiệu đại nhân sẽ bị khống chế. Càng huống chi trong tiền lệ, không có việc sĩ tộc nam tử cưới nữ tử bần hàn làm chính thê. Ngươi cùng Tử Tô, chỉ sợ không thể như ý nguyện."

Trong ngực ta bị kiềm hãm. Ta biết ta không nên hướng về những gia đình sĩ tộc, chỉ là đối với Ôn Hựu, ta vẫn xem hắn là nhân sĩ võ lâm!

Hơn nữa nếu như chúng ta yêu nhau, không cùng dòng dõi, thì có can hệ gì?

"Đông An!" Một giọng nói mang chút phẫn nộ truyền tới.

Ôn Hựu bước tới đây, sắc mặt trầm xuống — đoán chừng là nghe thấy lời nói của Vương Đông An.

"Đừng nghe hắn nói bậy." Ôn Hựu nói, "Ta chỉ cưới Thanh Hoằng. Phụ thân ta cũng không phải người không biết lý lẽ, ta sẽ có biện pháp thuyết phục hắn."

Vương Đông An nhìn nhìn mười ngón tay của chúng ta đan vào nhau, than thở: "Tử Tô, ta cũng hi vọng ước nguyện của ngươi có thể được như ý."

https://thuviensach.vn

Trên đường từ sông Tần Hoài trở về Hạ Hầu phủ, ta tự nhiên không thể nổi hưng thú được.

Ôn Hựu thấy thế, sờ sờ đầu ta: “Nha đầu vụng về, ngươi chớ nghe thằng nhãi ấy nói lung tung.”

“Ngươi định thuyết phục cha ngươi như thế nào?” Ta hỏi.

“Thuyết phục?” Hắn cười nói, “Nhà ta ba người con trai, có đại ca nhị ca ở trong triều đủ để chống đỡ tiền đồ của gia tộc. Ta không làm quan, cùng ngươi tiêu dao giang hồ, ai còn nhớ được Ôn Tử Tô cưới ai? Cha ta hẳn cũng sẽ một mắt nhắm một mắt mở đồng ý, dù sao hiện tại ngươi cũng là hộ pháp Võ Lâm minh chủ nổi danh thiên hạ!”

Ta cao hứng trở lại, hành lễ: “Vâng! Phó minh chủ đại nhân!”

Trở lại Hạ Hầu phủ, Ôn Hựu cũng tự động hồi phủ.

Ta lại có chút không yên tâm, đứng ở trong đình viện than thở.

Tiểu Lam ngồi bên cạnh ta: “Tiểu thư, cũng đã nửa đêm. Cô gia vốn không phải là sĩ tộc sao? Cô ngay cả hoàng đế cũng không sợ, thì còn sợ cái gì?”

Tiếng oán than của ta đột nhiên ngừng lại – đúng rồi, hoàng đế!

“Tiểu Lam, em nói đúng điểm quan trọng!” Ta bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt, “Nếu cha Ôn Hựu không cho chúng ta thành hôn, bằng thân thủ của ta, trực tiếp lẩn vào trong cung, làm cho hoàng đế lão nhân kia hạ xuống một thánh chỉ tứ hôn!”

“Ha ha –” Một tiếng cười vang lên.

Dường như là ta thương phong bi nguyệt* quá nhiều, lại không nhận thấy được có người tới gần.

https://thuviensach.vn

*Thương phong bi nguyệt: ý chỉ tương tư vì tình.

Lâm Phóng cầm trong tay một quyển sách, từ hành lang uốn khúc đi tới, cất cao giọng nói: “Đường đường là hộ pháp Võ Lâm minh chủ, lại một lòng một dạ nghĩ muốn bức hôn.”

Ta bĩu môi, lời này nếu là người khác nói, ta khẳng định sẽ cãi lại! Nhưng là Lâm Phóng, ta không dám.

“Thanh Hoằng, ngươi cùng Tử Tô, thực sự sẽ tương đối gian nan. Nhưng ta tin tưởng hắn nhất định sẽ không phụ ngươi.” Lâm Phóng ôn nhu nói, “Hơn nữa, chúng ta muốn mọi người cùng đồng ý, nếu như người khác không nguyện, chúng ta không thể đi cướp, không thể đi bức lấy.”

Ta vội la lên: “Thế phải xử lý ra sao?”

Hắn liếc nhìn ta, lạnh nhạt nói: “Dùng thực lực khiến cho bọn họ, không thể không cần ngươi.”

“Ta không phải ngươi, đâu có lợi hại như vậy.” Ta lẩm bẩm nói.

Hắn khe khẽ mỉm cười, phẩy tay áo rời đi.

Có điều là tâm tình của ta thực tại hoàn toàn tốt.

Sợ cái gì, có Ôn Hựu, có Lâm Phóng, có sư phụ……

Đúng, sư phụ, không biết hắn có biết chuyện Cao tiểu thư bị bức hôn!

Trong ngực ta lại ủ dột, hướng về phía gian phòng của sư phụ đi đến.

————————-

Bên trong phòng sư phụ, ánh nến sáng ngời.

https://thuviensach.vn

Mơ hồ thấy rõ sư phụ đang ngồi thẳng trên giường, nhắm mắt ngồi thiền.

Sư phụ, võ công của người đã thiên hạ đệ nhất! Hơn nửa đêm còn luyện công cái gì?

Ta cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào trong, ngồi xuống ghế.

Hắn mở to mắt.

Không chờ hắn mở miệng, ta đã nói: “Sư phụ, người đối với Cao tiểu thư không có nửa điểm tình ý sao?”

Hắn hơi hơi ngẩn ra.

Rất lâu không nói chuyện.

Cuối cùng, sư phụ chậm rãi nói: “Vi sư cùng nàng không có chuyện gì. Đừng vội nói bậy bạ, làm hỏng danh tiết cô nương nhà người ta.”

“Nhưng……”

“Đêm rồi, đi ngủ đi.” Sư phụ uể oải nói.

Ta đi ra khỏi phòng, nhìn ánh nến nến ảm đạm cuối cùng khép kín cửa phòng.

Sư phụ, thì ra thực không có quan hệ gì sao? Chỉ là Cao Sính Nhu tiểu thư một bên tình nguyện?

Nếu là như thế, cũng tốt.

Nhưng ta lại có chút buồn, sư phụ cũng đã ba mươi mấy tuổi, không dễ dàng gặp được nữ tử chủ động đối với người, rồi lại phải gả làm vợ người khác.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ người muốn cô độc suốt đời? Đó là điều ta không thể tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thụ Lệnh

Hai ba ngày sau khi Lâm Phóng hồi kinh, sự kiện trọng yếu nhất cũng đã hoàn thành.

Thái tử sau một hồi quanh co lòng vòng đã trở thành ông chủ ngồi sau màn của hơn hai mươi tiêu cục ở Giang Châu, hàng năm sau này hàng vạn ngân lượng sẽ trực tiếp tiến vào vốn riêng của Hoàng Thượng.

Lâm Phóng chấp nhận buông ra món hời đó nhưng lại đạt được sự ủng hộ lớn nhất của hoàng thất.

Hoàng thất, cũng cần chúng ta.

Thế là sáng sớm hôm nay, lại có thái giám trên tay nâng một phiến lụa mỏng tới Hạ Hầu phủ tuyên chỉ.

Thánh chỉ ca ngợi Lâm Phóng và chúng ta có công tiêu diệt Uy Vũ đường của Triệu quốc, phá lệ phong Lâm Phóng làm Minh Uy tướng quân, Hạ Hầu sư phụ làm Định Viễn tướng quân, cũng là phó tướng đóng quân tại Kiến Khang, hiệp trợ luyện binh. Ta được phong làm du kích tướng quân. Mà Ôn Hựu, lại chỉ được ban cho chức Tán Kỵ Thường Thị. Mọi người còn lại đều có phong thưởng.

https://thuviensach.vn

Nói là vì tiêu diệt Uy Vũ đường nên phong chức, kỳ thật là vì Lâm Phóng cống hiến tiêu cục đi!

Ta quỳ trên mặt đất, xem thái dám kia vẻ mặt trắng bạch mà nghiêm túc, duỗi tay chọc chọc Ôn Hựu bên cạnh: “Hoàng đế như thế nào chỉ phong cho ngươi làm thường hầu, xem ra ngươi cũng không được hắn thích cho lắm. Đến ta còn được phong làm tướng quân!”

Ta còn chưa dứt lời, thái dám kia đã không để ý đến mọi người, lập tức đi đến trước mặt Ôn Hựu: “Ôn thường hầu, mau mau theo tiểu nô vào cung điện, Hoàng Thượng muốn nghe ngươi nói chuyện trong giang hồ!”

Ôn Hựu ghé vào bên tai ta nói nhanh: “Buổi tối muộn chút ta sẽ tới tìm ngươi.”

Liền lập tức đứng lên cùng thái giám kia chào hỏi, chỉ nghe thấy thái giám lại nói: “Mong sau này thường hầu ở trước mặt hoàng thượng, quan tâm tiểu nô nhiều hơn một chút……”

Ôn Hựu quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn ta.

Lưu luyến không rời nhìn theo bóng dáng hắn đi xa, ta lúc này mới quay sang hỏi Lâm Phóng: “Minh Uy tướng quân, hoàng đế phong chúng ta quân chức làm gì? Sẽ không phải muốn phái chúng ta đi đánh giặc chứ?”

Lâm Phóng cao thâm khó lường liếc nhìn ta: “Chiến tương quân muốn đi đánh giặc sao?”

Ta vội vàng gật đầu, nhân sĩ võ lâm, ai không hi vọng một kiếm ánh sang rọi Cửu Châu? Khôi phục giang sơn Đại Tấn ta!

Lâm Phóng nói: “Hiện tại ta còn chưa rõ ràng lắm. Có tin tức, sẽ thông báo cho mọi người.”

https://thuviensach.vn

Không ngờ cái "muộn chút" của Ôn Hựu lại thực sự muộn.

Từ sáng sớm đến đêm khuya, vẫn chưa thấy bóng dáng của hắn.

Ta đối với minh quang áo giáp mà Hoàng Thượng ban tặng cũng mất đi hứng thú, ném sang một bên, hắn vẫn không có trở về.

Học trò cưng Hoắc Dương đem "công vân kiếm pháp" của Chiến gia ta thay đổi một chút, biến thành "phá vân đao pháp".

Ngày thường hắn đánh không lại, mà hôm nay lại thắng ta ba trận.

Hắn khinh bỉ nhìn khi ta lần nữa nhìn chòng chọc vào cửa viện, mắng: "Oán phụ!"

Rồi bỏ đi tiếp tục luyện đao.

Ta xấu hổ vạn phần, dứt khoát không luyện kiếm nữa, gọi Tiểu Lam, đến hồ trong Hạ Hầu phủ câu cá.

Sư phụ chính là tốt ở điểm này, một ngày thông thường đi qua hồ cá bốn năm lần, trông thấy các loại cá bảo bối nhà mình nhảy tưng tưng trên lưỡi câu của ta, nhưng ngay cả mi cũng chưa nhăn lại lần nào.

Không giống như dáng vẻ của cha ta, lần trước khi rời khỏi Quảng Châu, còn không quên nhắc đến cá thiên sơn hồng phúc ban cùng Tuyết Ngọc tôm của người.

Đến chạng vạng, lại có gã sai vặt tới báo: "Chiến tướng quân, ngoài cửa có một nữ tử cầu kiến."

Lại nói sau khi thánh chỉ được ban sáng nay đã làm cho mọi người xung quanh đều chuyển sang gọi ta là tướng quân. Hơn nữa thư cũng đã gửi về nhà một phong, đưa đến Kinh Châu báo cho các vị sư huynh đệ trong nhà. Gã sai vặt bỗng nhiên kêu ta như vậy, thực là có điểm không thích ứng kịp.

https://thuviensach.vn

Vui vẻ ra ngoài.

Kinh ngạc! Đúng là người mấy ngày nữa phải lập gia đình – Cao tiểu thư.

Ý tứ của nàng tới cũng không cần nói, hẳn là muốn gặp sư phụ.

Nhìn bộ dạng nàng hai mắt rưng rưng ủy khuất cùng tuyệt vọng, ta cảm thấy nếu không giúp nàng, nàng sẽ lập tức chết ngay trước mặt mình.

Vì thế mà không thông báo trước, ta trực tiếp dẫn nàng tới cửa phòng của sư phụ.

“Cám ơn Chiến cô nương!” Nàng nói khẽ.

“Gọi ta Chiến tương quân, Hoàng Thượng vừa mới phong.” Ta bổ sung thêm.

Nàng cười hai hàng lông mi cong như nguyệt, mang một vẻ đẹp thanh lệ mềm mại duyên dáng. Ta ngẩn người.

Thực là một tỷ tỷ không tệ!

Nàng tiến lên gõ cửa, thân thể run rẩy, nhưng động tác lại kiên định.

Cửa từ từ mở ra, lộ ra khuôn mặt sóng gió chẳng xao động của sư phụ: “Ngươi làm sao lại tới?”

Ta vểnh tai lên. Tiểu Lam ở sau thân ta, cũng là mang vẻ mặt khẩn trương.

Một bàn tay lạnh lẽo duỗi tới đây, giữ chặt lấy ta. Dọa ta nhảy dựng lên.

Nhìn lại, thì ra là Lâm Phóng — lão nhân gia như hắn thế nào lại rảnh rỗi quản những chuyện thế này?

https://thuviensach.vn

Hai con ngươi trong trẻo của Lâm Phóng liếc nhìn ta, lắc lắc đầu.

Mặt trời dần dần ẩn vào sau dãy núi.

Ta cùng Tiểu Lam ở bên trong tiểu đình, đứng ngồi không yên, trông mong ngóng chờ. Lâm Phóng ngồi bên cạnh chúng ta, ung dung thanh thản tự thưởng thức rượu.

“Tiểu Lam, Cao tiểu thư đã vào trong đó nửa canh giờ, như thế nào vẫn chưa ra?” Ta nôn nóng cao giọng hỏi: “Nàng sẽ không cùng sư phụ làm chuyện gì đi?”

“Tiểu thư, như thế không phải đúng lúc sao? Dù sao cô vẫn luôn mong Cao tiểu thư trở thành Thẩm tử (thím).” Tiểu Lam tràn đầy hi vọng.

Lâm Phóng ho khan hai tiếng.

“Minh Uy tướng quân cảm thấy có chút lạnh sao?” Ta quan tâm nói.

Hắn lắc đầu cười yếu ớt, chốc lát như hoa sen kín đáo nở rộ –

Thực là đẹp.

Ở không xa, cửa phòng đang đóng chặt bỗng nhiên bị kéo ra, Cao tiểu thư cúi đầu thật thấp, vọt ra bên ngoài.

Cửa “Phanh” một tiếng, đóng lại sau lưng nàng.

Trong mắt nàng dường như hoàn toàn không có đường, bước chân lung tung về phía trước, giẫm vào bụi cỏ, bỗng nhiên dừng bước.

Quay người lại, lẳng lặng nhìn cửa phòng sư phụ.

“Hạ Hầu Dĩnh, ngươi vì sao không chịu đi theo ta?” Giọng nói của nàng thê lương bi ai lại mỏng manh yếu ớt, thế nhưng chúng ta nghe rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Đáp lại nàng, chỉ có cả vườn yên tĩnh.

“Hạ Hầu Dĩnh, ta ở Kiến Khang đuổi theo ngươi, ta ngày ngày viết thư cho ngươi, ta cải trang đi Thạch Đầu thành nhìn ngươi luyện binh, lòng của ngươi quả nhiên làm từ sắt đá sao? Ngươi nếu không thích ta, vì sao lúc trước còn cứu ta? Không để cho ta bị đạo sĩ đó chà đạp đi! Hôm nay cũng không cần phải gả cho một người không hề biết mặt! Ngươi nếu không thích ta, vì sao ngày ấy còn ôm ta?”

Lời vừa nói ra, chúng ta đều là kinh hãi.

Sư phụ…… Thì ra đã từng ôm nàng.

Sư phụ vẫn như trước khép kín cửa phòng.

Cao tiểu thư đứng nửa ngày, những nỗ lực cuối cùng cũng trở nên thất vọng. Xoay người, chậm rãi mà đi.

Ta có chút buồn, nàng phải gả cho một nam tử mình không thích.

Ta quả thật không nhẫn nại được.

Nhìn Cao tiểu thư đi về phía chúng ta, ta vụt đứng lên.

“Thanh Hoằng, ngươi ngồi xuống.” Bên cạnh vang lên giọng nói thanh lãnh như nước của Lâm Phóng.

“Nhưng……”

Lâm Phóng thản nhiên liếc mắt nhìn ta, rồi đứng dậy, tay áo rộng dài kéo ở trên mặt đất, bình tĩnh đứng trước mặt Cao tiểu thư.

Nhìn khuôn mặt thanh lệ của nàng trở nên trống rỗng mang nỗi khổ riêng, trong lòng ta cũng hơi hơi đau đớn.

https://thuviensach.vn

“Cao tiểu thư.” Lâm Phóng thấp giọng nói, “Ngươi chưa từng nghĩ đến người nhà của ngươi sao?”

Cao tiểu thư mờ mịt ngẩng đầu.

Chỉ nghe Lâm Phóng chậm rãi nói: “Hắn nếu là trong lòng không có ngươi, hôm nay không cùng ngươi đi, đối với ngươi mà nói thật ra lại là chuyện tốt; Hắn nếu trong lòng có ngươi, càng không thể đi cùng ngươi. Bởi vì không thể đẩy ngươi vào cảnh bất trung bất hiếu.”

Trên mặt Cao tiểu thư, hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống.

Ta tiến lên đỡ nàng, nàng vùi đầu vào bờ vai ta.

Lâm Phóng thở dài nói: “Nếu không muốn gia tộc bị liên luỵ, cũng không muốn Hạ Hầu Dĩnh bị liên luỵ, ngươi sau này không nên tới nữa.”

Cao tiểu thư chậm rãi gật đầu, thoát khỏi tay của ta, từng bước một đi ra khỏi cổng.

Ta cùng Tiểu Lam liếc nhìn nhau, đều cảm thấy vẻ nặng nề trong mắt người đối diện.

Lâm Phóng nói rất lạnh lùng, nói rất đúng. Chúng ta không thể nào phản bác.

Hắn cũng không ở lại cùng chúng ta, tự ý trở về phòng.

Ta nằm ở trên giường, một đêm không ngủ.

Ôn Hựu sai hẹn. Nhờ người mang hộ tới lời nhắn, nói cha hắn vừa mới từ Giang Châu trở về, đêm nay hắn không thể phân thân.

Mà trong lòng ta, cũng không bởi vì cha chồng tương lai hồi kinh mà nhảy nhót.

https://thuviensach.vn

Canh tư, ta bỗng nhiên nổi lên xúc động, lặng yên không một tiếng động đi tới trước cửa phòng sư phụ.

Bên trong phòng tối đen, dường như người đã sớm đi ngủ, giống như ngày thường không chút khác lạ.

———————

Sau đó, ta và Ôn Hựu cũng chỉ vội vàng gặp nhau vài lần. Hắn nhậm chức Tán Kỵ Thường Thị, tuy quan hàm không cao nhưng lại cần theo sát hầu hoàng đế. Đoán chừng hoàng đế phong hắn chức quan này, chính là bởi vì trong ngoài không ổn, cần một hộ vệ mạnh mẽ để bảo vệ.

Mà ta cùng Lâm Phóng, cũng bị hoàng đế truyền lệnh yêu cầu, đi theo Hạ Hầu sư phụ đến Thạch Đầu thành, giúp đỡ huấn luyện binh lính.

Hạ Hầu Dĩnh đại hiệp võ công cái thế, không hiểu biết võ công nhưng lại mang thế lực ngập trời Võ Lâm minh chủ Minh Uy tướng quân Lâm Phóng và hộ pháp minh chủ du kích tướng quân tuổi trẻ mỹ mạo Chiến Thanh Hoằng, ba người hợp lại trở thành thế lực quân giới chạm tay cũng có thể bỏng tại Thạch Đầu Thành, là nhân vật người khác nhao nhao muốn mượn sức.

Cũng là thích thú, chỉ là bận quá.

Ta chưa từng học qua binh thư, lúc này cũng chỉ có thể truyền dạy một ít võ nghệ cho binh lính, ngày ngày say mê trong âm thanh khâm phục ủng hộ của những binh lính kia.

Vẫn là Lâm Phóng, thường xuyên cùng một số võ quan lui tới thăm hỏi, tương đối được coi trọng cùng tôn trọng.

Người này, đến nơi nào cũng có thể vùng vẫy như cá gặp nước.

https://thuviensach.vn

Trước đó vài ngày, ta còn nhìn thấy một người đã rất lâu chưa gặp mặt – cố gia Cố công tử — từng đem Lâm Phóng coi là con rối, cũng vì Lâm Phóng mà mất sạch thể diện, lại tới quân doanh cùng Lâm Phóng xưng huynh gọi đệ. Ta không thể không bội phục Lâm Phóng, hắn thực có tài năng như quỷ thần!

Bốn năm ngày, mới được gặp mặt Ôn Hựu một lần, thời gian ngắn ngủi.

Nhiều lần, chúng ta cùng sóng vai ngồi ở bè trúc trên bờ sông.

Sóng nước nhộn nhạo, ánh trăng như đuốc.

Hắn gần đây bị hoàng đế hạ lệnh chỉnh đốn công tác bảo vệ trong cung, bận quá đến mệt mỏi, lẳng lặng nằm trên bè trúc.

Ta nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hắn, tuy không nói chuyện nhưng lại cảm thấy dịu dàng mỹ mãn.

Cứ như thế qua đi đến mười ngày.

Hoàng đế lại hạ chỉ, để cho Hạ Hầu sư phụ giữ vững Thạch Đầu thành, còn Lâm Phóng, ta và đại bộ phận thế lực hành quân đến Kinh Châu luyện binh.

“Bên ngoài nói là luyện binh, nhưng lại phải ngấm ngầm động thủ với kẻ địch”. Lâm Phóng nói: “Cũng không quá khó khăn vì bên kia đóng quân không phải là chủ lực.”

Ba ngày sau đã phải lên đường.

Nhận được tin tức này, ta vừa vui lại vừa buồn.

Vui mừng là có thể tòng quân, lập hạ chiến công; buồn là vì Ôn Hựu bị giữ lại ở kinh thành, bảo hộ bên người Hoàng Thượng.

https://thuviensach.vn

Nghe nói nhiệm vụ lần này, nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm.

Vẫn tốt vẫn tốt! Luôn miệng nói, chỉ là tạm thời xa nhau thôi.

Chỉ là không thể tiến hành hôn sự được, dù sao cũng phải đi đánh giặc.

Ta rất có khí phách hướng về Ôn Hựu nói: “Ta phải đi nhập ngũ, lúc này tất nhiên là không thể gả cho ngươi. Ngộ nhỡ bản tướng quân da ngựa bọc thây……”

Hai con ngươi của hắn vốn đang nhu hòa đột nhiên lạnh xuống, quát: “Vớ vẩn!”

Ta lè lưỡi, không dám giả bộ khí chí anh hùng nữa.

“Ngươi yên tâm!” Ta tựa vào trên vai hắn.

Thân dưới bè trúc mơ hồ có khí lạnh chậm rãi thẩm thấu, ta rúc vào trong lòng hắn.

Thân thể của hắn cứng ngắc trong khoảng khắc, chợt duỗi tay, đem ta ôm vào trong ngực.

Kỳ thật từ sau khi trở lại Kiến Khang, hắn nói muốn bảo hộ danh tiết của ta, rất ít khi có cử chỉ thân mật cùng ta.

Chỉ là ba ngày sau mỗi người sẽ ở một phương, ta nhịn không được muốn chọc cho hắn phải phá lệ.

“Bản tướng quân nhất định khải hoàn mà về!” Ta chôn trong lồng ngực hắn nói.

“Ừ.” Hắn đáp.

https://thuviensach.vn

“Chỉ cần không làm gì, ta sẽ viết thư cho ngươi.” Ta nói: “Ngươi cũng phải viết cho ta.”

“Ừ.”

Ta ngẩng đầu, không biết là ánh trăng, hay sóng nước, ta lại thấy trong mắt hắn như có nước lấp lánh.

Nhất thời trong lòng vô cùng đau lòng.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Đưa Tiễn

Mùng năm tháng năm, phía tây của núi Lạc Nhạn như cũ, một mảnh xanh xanh bát ngát của cây rừng, cảnh sắc tú lệ cao ngất.

Lâm Phóng, ta, Tiểu Lam, Hoắc Dương cùng hai mươi bốn hộ vệ, tổng cộng hai mươi tám người, hôm nay hiếm khi có được một sắc đen của trang phục võ sĩ, mỗi người dắt một con tuấn mã, chuẩn bị xuất phát.

Không ngờ đến, lần này người được triều đình phái tới tiễn đưa lại là Ôn Hựu.

Làm cho ta cảm thấy đối với hai chúng ta mà nói, nơi này có chút hàm ý đặc thù, khiến người kích động: Chính là tại núi Lạc Nhạn này, chúng ta đã thoát hiểm từ tay đám đạo sĩ; cũng là ở chỗ này, chúng ta cùng nhau bái nhận dưới trướng của Võ Lâm minh chủ.

Ta nghĩ, đây thật là cái điềm tốt, hôm nay hắn ở chỗ này đưa tiễn ta, dăm ba tháng sau, chúng ta lại ở chỗ này sum họp.

Tuy rằng cùng Ôn Hựu ly biệt đau xót trong lòng ta trước sau ủ dột, nhưng nhìn vẻ mặt của những chiến hữu bên cạnh, ta lại không kiềm chế nổi nhiệt huyết sôi trào.

https://thuviensach.vn

Nhìn nơi không xa, Ôn Hựu một thân trắng quần áo, sắc mặt vẫn nặng nề không khỏi khiến ta vốn không tim không phổi mà vẫn phải chột dạ.

Ta cùng mọi người đứng chung một chỗ, nhìn Ôn Hựu không dưới vài lần, nhưng hắn vẫn cùng một vị quan viên khác bên cạnh nói chuyện. Ta có chút ngại ngùng đến tìm hắn.

Chưa kịp thì một thái giám đã hô lên: “Giờ lành đã đến!”

Ôn Hựu nghiêm mặt, gập lại tay áo, thần sắc nghiêm túc và trang trọng.

Lâm Phóng đi tới.

Một bên quan lại dâng rượu cũng bước lên.

Ôn Hựu chủ trì, tế trời, lại thay thiên tử tặng Lâm Phóng một thanh bảo kiếm, thân kiếm sắc bén, hàn quang bắn ra bốn phía, tên viết “Đạc”.

Lâm Phóng tiếp nhận, vái ba lạy.

Sau đó là ta.

Ta bình tĩnh đứng trước mặt Ôn Hựu.

Thần sắc của hắn hôm nay, cùng ngày thường có chút bất đồng. Có thể là vì đại biểu cho thiên tử làm lễ tiễn chúng ta nên hắn đặc biệt nghiêm túc, trên mặt không có nửa điểm tươi cười.

Ta nhìn phía sau hắn mấy tên quan viên cùng một đội Tán Kỵ Thường Thị, thực muốn một cước đá văng cái tên không biết thú vị này đi.

Một bên thái giám đưa một bài phát biểu tới, lẽ ra hắn muốn đọc cái đó.

Hắn khoát khoát tay, không tiếp. Nâng tay, bưng lên một chén rượu, hai tay dâng lên.

https://thuviensach.vn

Hắn nhắm mắt, rồi lại chợt mở to, lộ ra một nụ cười: “Tướng quân đi lần này, ngàn dặm xa xôi, gánh nặng đường xa. Tử Tô thứ nhất chúc Tướng quân, bách chiến bách thắng, chiến công không dừng!” Hắn nói thật sự rất chậm, đơn giản mấy câu lại dường như dung sức lực rất lớn.

Phía sau hắn mọi người đều sửng sốt.

Ta thu ý tươi cười, duỗi tay tiếp nhận ly rượu, uống cạn.

Vì sao rượu biệt ly này lại có chút đắng.

Hắn lại bưng lên một ly nữa: “Thứ hai chúc Tướng quân bình an vô sự, không bệnh không đau.”

Uống cạn.

Cốc thứ ba: “Thứ ba mong tướng quân sớm khải hoàn trở về!”

Cốc này hắn lại không đưa cho ta, chính mình dứt khoát ngửa đầu uống cạn.

Đặt chén rượu xuống, hai mắt hắn giống như bảo thạch ánh sang lưu chuyển, mỉm cười nhìn ta.

Ta nhìn động tác của hắn, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Tử Tô, ngươi làm cho lòng ta, buồn đến thắt lại.

“Lên ngựa!” Phía sau nơi không xa, Lâm Phóng hạ lệnh.

Ta nhìn hắn lưu luyến không rời.

Hắn vẫn như cũ đôi tay gập lại tay áo, một thân trắng quần áo, phiêu phiêu tự tại mà đứng. Tóc hắn hôm nay vấn cao, dùng khắn gấm ta tặng quấn lại, càng có vẻ mi cốt xinh đẹp, tuấn lãng kiên nghị.

https://thuviensach.vn

Hắn chăm chú nhìn ta.

Ta đã từng thấy ánh mắt khinh bỉ, ánh mắt ôn nhu; ánh mắt mỉm cười, ánh mắt tức giận của hắn.

Nhưng ta lại chưa hề bắt gặp ánh mắt như thế này. Rõ ràng đang cười, lại cho ngươi cảm giác rất khó bỏ qua.

Ánh mắt thật sâu, như muốn như vậy, nhìn ta cả một đời.

Ta cũng nhìn không được nữa, hung hăng quăng đi ly rượu, hai tay ôm quyền, khom người khúm núm: “Thanh Hoằng tạ ơn thường hầu đại nhân!”

Xoay người lên ngựa, quay đi về phía hắn đứng.

Tử Tô, ngày khác, ta sẽ không phụ ngươi mong muốn, khải hoàn mà về!

“Tử Tô, các vị đại nhân, mời trở về!” Lâm Phóng cao giọng nói.

Tiếng roi vang dậy, chúng ta hai mươi tám người, bắt đầu khởi hành, khí thế như nước lũ, rong ruổi mà đi.

Ta cùng Lâm Phóng đi ở chính giữa đội hình.

“Ngươi đã là tướng quân, há có thể ở trước mặt mọi người mà rơi lệ.” Lâm Phóng thản nhiên nói.

“Đúng vậy.” Ta vuốt vuốt nước mắt trên mặt.

“Ngươi biết nhiệm vụ hành quân lần này, vì sao ta phải đáp ứng không?” Lâm Phóng lại nói.

Ta kinh ngạc nhìn Lâm Phóng — hắn luôn luôn rất ít khi chủ động đem ý đồ của chính mình nói cho người khác nghe, hôm nay hình như có chút kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

“Vì sao?” Ta nghĩ nghĩ: “Ngươi sẽ không phải vì công danh đi?”

“Tuy nói là ý chỉ của hoàng đế, chúng ta nếu thực sự không đồng ý, Ôn Kiệu đại nhân tự nhiên có thể ở giữa hoà giải. Nhưng ta lại đáp ứng.” Ánh mắt Lâm Phóng nhìn về phương xa ẩn ước núi non sông nước: “Nói với người khác, có lẽ không tin. Nhưng các ngươi biết.”

Hắn dừng một chút: “Tuy là nhân sĩ võ lâm, nam nhi trên đời, cũng chỉ vì non sông này.”

Hắn nói thật nhẹ, thực chậm.

Lại tựa dây cương đánh vào lòng ta, làm cho ta giật mình mà bừng tỉnh trở lại.

Chỉ vì khỏi non sông này.

Trong lòng ta tự nhiên trào dâng nhiệt huyết.

Con người lúc còn sống, có thể tay nâng trường kiếm bình định bốn phương võ lâm, có thể uống rượu trên ngựa rong ruổi khắp non sông! Đã là may mắn biết bao Ta nhìn phía trước hai mươi bốn thị vệ cuồn cuộn như thủy triều màu đen, bọn hắn trước sau luôn mang vẻ mặt như sát thủ, thân thủ mạnh mẽ, ánh mắt không dao động.

Ta nghiêng đầu nhìn hướng Lâm Phóng: “Văn Tuyền, cám ơn!”

Hắn vẫn mang vẻ mặt không dao động, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Ngựa dần dần đi xa rồi, phía trước lại rẽ, sẽ không thấy bóng dáng Ôn Hựu nữa.

Ta nhịn không được, quay đầu.

https://thuviensach.vn

Hô hấp bị kiềm hãm, bị cảnh tượng nơi xa làm cho kinh ngạc đến ngây người!

“Hu –” Ta vội vàng ghìm ngựa, xoay người nhìn lại.

Bên cạnh mọi người cũng nhao nhao dừng ngựa, quay mặt lại.

Ta nghe thấy bên cạnh, Lâm Phóng nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Tử Tô……”

Ánh nắng vàng óng xuyên qua tầng mây thật dày, đem chỗ đứng của hắn bao phủ đến huy hoàng mà mông lung, thánh khiết tựa như không thuộc nhân gian.

Màu trắng thân ảnh, giống như thiên thần, mạnh mẽ hướng thẳng lên cao hơn một trượng.

Vươn ra cánh tay, tà áo tung bay, kiếm quang chói mắt, mở rộng ra khoảng không gian, là chiêu thức mở đầu công vân kiếm của Chiến gia xinh đẹp đến cực điểm.

Ta ngây ngốc nhìn dáng người tung hoành phiên vọt. Bộ kiếm pháp này, hắn đã thấy ta luyện qua vô số lần, nhưng lại chưa bao giờ dùng thử. Hôm nay, hắn lại đem nó ra dùng!

Làm xong chiêu thức mở đầu, hắn hạ xuống đất, mủi chân nhẹ điểm, lần nữa lại phi lên càng cao.

Xa xa, chỉ thấy thân ảnh màu trắng ấy cao ngất như ưng, mạnh mẽ như long, từng chiêu từng thức lưu loát nhanh nhẹn, mơ hồ có thế của núi sông rít gào.

Chiêu đầu tiên, chiêu thứ hai, chiêu thứ ba……

Bay lên, hạ xuống; lại bay lên, lại hạ xuống……

https://thuviensach.vn

Ánh nắng huy hoàng như mộng như ảo, hắn bay lên mỗi lần một cao, ở trong không trung đem trọn vẹn công vân kiếm pháp thi triển tinh tế, khí thế nuốt núi sông. Kiếm của hắn, so với mặt trời mới mọc còn muốn dồi dào hơn, so với biển khơi còn muốn cuộn trào mãnh liệt hơn, so với khói lửa còn muốn rực rỡ chói lọi hơn.

Khăn gấm cột tóc chẳng biết lúc nào đã rơi xuống, xa xa, chỉ thấy tóc hắn đen như mực, đối lập với trường bào màu trắng, đón gió tung bay. Tựa như bức tranh thủy mặc nước chảy từ trên núi xuống trong ánh mặt trời lặn, lấy đất trời làm nền, chạm khắc thật tinh tế.

Chung quanh ta tất cả đều yên tĩnh, chỉ có dáng người anh tuấn màu trắng ấy, giữa bầu trời mênh mông vô cùng, ở đó nhu hòa trong ánh nắng vàng óng khiến cho người ta phải rơi lệ, dốc hết toàn lực, vì ta múa ra Chiến gia công vân kiếm.

Thu lại người, hắn như chim nhạn từ từ hạ xuống, trường bào màu trắng theo gió giãn ra, mơ hồ có tiếng sấm nổ mạnh.

Xa xa, chỉ thấy hắn tóc đen nhánh, đôi tay gập lại tay áo, kéo trường bào, hướng về phía chúng ta gập người thật sâu.

Rất lâu, cũng chưa dậy.

Ta nhắm lại mắt, đột nhiên nhảy lên, xoay mình lên ngựa.

“Giá –” Ngựa lao đi như mũi tên.

Tiếng vó ngựa hỗn loạn, mọi người đều thúc ngựa đuổi kịp.

Không biết là ai khởi xướng, mọi người bắt đầu cao giọng hát:

“Giang sơn này, tráng lệ hiên viên.

Gió thu này, ta gọi cô nhan.

https://thuviensach.vn

Anh hùng này, hồn về nơi nao?

Mỹ nhân này, nước mắt thanh thiên.

Xuân không quên thu này triền miên, hạ không tiếc đông này mỏng manh.

Cáo biệt quê cũ thân này tựa biển, không thấy Thanh Sơn chết vĩnh hoài.”

Gió thổi qua, ta nâng tay, chùi đi bọt nước trên mặt.

————————-

Một đường đi nhanh mấy ngày, tiến vào bên trong Kinh Châu, đến Võ Xương.

Lâm Phóng hạ lệnh, nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày.

Lâm Phóng nói, hoàng đế lão nhân lấy chúng ta làm đội kỵ binh, một là muốn chân chính bắt đầu sử dụng thế lực của chúng ta, hai là tại phía bắc Kinh Châu, quả thật có nơi có ý đồ nổi loạn, có khả năng cần phải ám sát.

Đó là kẻ đứng đầu dân lưu lạc – Đỗ Tăng. Mấy năm trước thanh danh hắn lên cao, vốn là anh hùng dẫn dắt dân lưu lạc chống cự lại bóc lột của quan phủ, dụng binh cực lợi hại, thanh danh rất cao. Ta trước kia cũng từng nghe phụ thân nhắc qua hắn. Chỉ là những năm gần đây tập hợp dân lưu lạc làm thế lực cắt cứ, nhiều lần gây rối những châu huyện xung quanh, bốn phía đoạt lấy dân chúng. Còn giết không ít quan viên triều đình. Còn có lời đồn, hắn cùng với Triệu quốc ở phương Bắc, Thành quốc ở phía tây cũng có chút liên quan.

Hiện nay hắn nắm giữ mấy vạn binh, đóng quân ở Miện Dương phía Tây Kinh Châu cách thành ba trăm dặm, như hổ rình mồi.

https://thuviensach.vn

Đã là thời điểm mặt trời chiều ngã về tây. Ta ngồi xếp bằng ở trên giường.

Tiểu Lam cuộn tròn ở một bên cửa sổ, mày ủ mặt ê nhắc tới: “Linh Lăng, Quế Dương, Vũ Lăng, Thiệu Lăng, Ba Đông……” Một chuỗi dài các địa danh từ trong miệng nàng khó khăn xuất hiện, ta cùng lẩm nhẩm đọc theo một lần.

“An thành thái thú Quách Sát, Kinh Châu thứ sử Chu Khởi, Võ Xương Thái Thú Đào Khản, Tầm Dương thái thú Chu Phóng…… Tiểu thư, cô vì sao muốn nhớ những địa danh và tên người này?” Tiểu Lam sờ sờ đầu, “Tuy nói cô hiện tại là tướng quân, nhưng sau này làm quan văn…… Thật sự là có điểm khó khăn đi?”

Ta khinh bỉ liếc nhìn nàng một cái, không ta giải thích. Nàng thế là càng thêm khó chịu.

Trước kia cùng Lâm Phóng, Ôn Hựu dẹp yên võ lâm Giang Đông, ta chẳng qua chỉ là đi chấp hành theo mưu kế đã được lập sẵn của bọn hắn.

Mà lần này, võ công tốt nhất đó là ta cùng Hoắc Dương. Ta hạ quyết tâm, muốn bảo hộ thật tốt Lâm Phóng. Tự nhiên cũng phải tốn nhiều tâm tư một chút, biết người biết ta.

Nghĩ đến nơi này, ta sờ sờ vòng ngọc Ôn Hựu tặng, lần nữa không dao động lòng tin.

Ôn Hựu không có ở bên cạnh, ta muốn thay thế hắn, làm một vài chuyện tốt.

“Tiểu thư……” Một bên Tiểu Lam ai thán một tiếng, “Bộ dạng này của cô thực hết sức giống tư xuân a!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam mang một vẻ mặt không thể nhẫn nại, chỉ nhưng đồ vật bày đầy giường: “Cô đã đem những thứ này thứ sờ đến qua một trăm lẻ tám lần!”

Ta cúi đầu, nhìn nhìn những vật bị ta lôi ra, có: Một đôi ngọc bội cùng Ôn Hựu, một đôi tua kiếm với Ôn Hựu, một con dao găm mà Ôn Hựu tặng ta, vòng ngọc Ôn Hựu tặng, bản phá liễn kiếm phổ của hắn, cùng “Quyết” một đôi với “Giác” của hắn……

Lại chua xót, lại ngọt ngào hứng thú lần nữa chậm rãi trào lên trong lòng…… Ôm ấp tình cảm phập phồng, không kềm chế được……

“Tử Tô……” Ta thở dài.

Tiểu Lam kêu rên một tiếng, nhào lên trên giường. Ta một cước đá văng nàng ra.

Lại nghĩ, chẳng qua chỉ là dăm ba tháng liền không gặp mặt, nữ tử giang hồ sao có thể quá vướng bận nữ nhi tình trường như thế.

Thế là lại cao hứng lên.

“Oán phụ, ra, có khách tới.”

Một giọng nói lành lạnh không bình tĩnh vang lên bên ngoài cửa sổ.

Học trò cưng Hoắc Dương này, càng lúc càng không cho vi sư thể diện.

Có điều là, chúng ta đã tới Võ Xương, sao lại có khách đến thăm?

Ta cùng Tiểu Lam hiếu kỳ không thôi. Kỳ thật ta viết truyện này, bắt đầu khởi nguồn chính là một ngày nghe được bài ca nào đó, đầu đầu trong bỗng nhiên nghĩ ra một màn này: Một nam tử quần áo phất phới, đôi tay gập lại tay áo, dâng rượu đưa tiễn, nén nỗi đau đưa tiễn nữ nhân mà mình yêu, dù thế nào cũng vẫn yêu thương, đều ở trong lòng không nói ra……

https://thuviensach.vn

Cố gắng.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cao Kiến Hoa

Ta kéo Tiểu Lam, chân lướt như bay đi tới gian phòng của Lâm Phóng.

Đệ tử bất tài Hoắc Dương cũng bị ta kéo ở sau lưng.

"Vào đi!" Lâm Phóng đang đứng ở trước bàn, ngẩng đầu thấy là chúng ta, khe khẽ mỉm cười: "Thanh Hoằng, ngươi xem ai tới."

Một nam tử trẻ tuổi vẻ mặt tuấn tú ấm áp, hướng về phía ta khẽ mỉm cười; một nữ tử diễm lệ xinh đẹp, đi tới thân mật kéo cánh tay ta; một nam tử vẻ mặt cười xấu xa, đi tới vỗ vỗ đầu của ta……

Tiểu Lam reo lên một tiếng, ta có chút không dám tin tưởng lại bị những người này vây vào giữa: "Tam sư huynh, Lục sư đệ, Cầu An, Trầm giáo chủ, các ngươi như thế nào đều tới?"

"Ta chính là phân chức minh chủ Thân Phong, đương nhiên cũng muốn vì minh chủ mà dốc sức!" Trầm Yên Chi cười giòn tươi thoải mái nói.

"Lại gặp mặt, Chiến cô nương." Cầu An trên mặt trầm tĩnh nhưng ánh mắt lại có chút kích động.

Tam sư huynh cùng Lục sư đệ lại ngăn cách hắn hai người, mỗi người một tay, đem ta nhấc lên. Tam sư huynh nói: "Nha đầu xuống núi gần một

https://thuviensach.vn

năm, cao lên không ít.”

Lục sư đệ khinh bỉ liếc nhìn ta: “Còn nặng thêm rất nhiều. Eo cũng thô.”

Bọn họ lại vây quanh Tiểu Lam. Tam sư huynh thở dài: “Quả nhiên chủ tớ một lòng.” Lục sư đệ gật đầu phụ họa theo: “Đúng vậy, Tiểu Lam so với nha đầu đầu kia còn béo hơn nhiều.”

Tiểu Lam mang vẻ mặt bi phẫn đem nước mắt nước mũi vừa rồi do vui mừng mà khóc toàn bộ lau trên áo choàng của Lục sư đệ.

Lục sư đệ trừng mắt nhìn nàng nhưng ánh mắt lại mỉm cười.

Cầu An hướng về phía Lâm Phóng nói: “Minh chủ, ta còn dẫn theo mười người, hiện đang ở dưới lầu.”

Tam sư huynh cũng chắp tay: “Lâm minh chủ, sư phụ cho ta dẫn theo bốn mươi hai động, sáu mươi sơn trang và mười hai cao thủ, cũng đang ở bên ngoài khách điếm chờ.”

Trầm Yên Chi nhảy lên ngồi ở trên bàn, giầy thêu nhoáng lên một cái chọc người chú ý: “Minh chủ, ta cũng dẫn đến tám cao thủ.” Chợt bổ sung nói: “Đều là mỹ nhân.”

Lâm Phóng cười yếu ớt nói: “Cũng không phải đi đánh giặc thực sự, Lâm mỗ đa tạ các vị!”

Mọi người đồng thanh đáp: “Không dám phụ lòng nhờ vả của minh chủ.”

Tiểu Lam ở sau lưng ta tính toán nửa ngày, mới nhỏ giọng nói: “Sáu mươi mốt người, thực là lực lượng cường đại!”

Ta giận dữ nói: “Làm khó em rồi, tính toán nửa ngày mà vẫn sai.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam trừng ta một cái, Lục sư đệ sờ sờ đầu Tiểu Lam: “Tiểu Lam cân nặng tăng lên nhưng đầu óc vẫn không biến hóa.”

Tiểu Lam tức giận đánh đấm Lục sư đệ, khóe miệng Lục sư đệ mỉm cười, thản nhiên đón nhận.

Mọi người đều mỉm cười nhìn đôi bàn tay trắng như phấn của Tiểu Lam.

Ta nhìn bộ dạng hưởng thụ của Lục sư đệ, đột nhiên trong lòng khẽ động, phát giác ra Lục sư đệ kỳ thật rất thích Tiểu Lam.

Nhưng trước kia bọn hắn cũng là chung sống như vậy, tại sao ta không nhận ra?

Lập tức hiểu được — nếu không phải hưởng qua mùi vị tình yêu, sao lại có thể như bây giờ, nhìn là hiểu ánh mắt người hữu tình?

Nghĩ đến ánh mắt Ôn Hựu nhìn ta, trong lòng bất giác lại có cảm giác ngọt ngào.

Buổi tối, Lâm Phóng bao toàn bộ khách điếm, mở tiệc chiêu đãi sáu mươi mốt cao thủ. Mọi người say sưa uống rượu tán gẫu, vui vẻ không thôi.

“Có các ngươi, dù gặp phải thiên quân vạn mã ta vẫn sẽ vững bước được.” Lâm Phóng ngồi bên cạnh ta nói.

Nhìn hắn hiếm khi lộ ra bộ dạng vui vẻ, lòng ta mềm nhũn, càng phát hiện ra người trẻ tuổi minh chủ Võ Lâm trước mặt tú lệ tựa nữ tử này, thực là phải đảm đương rất nhiều, rất nhiều việc.

———————-

https://thuviensach.vn

Ngày thứ hai, đoàn người chúng ta một đường lồng lộng hùng dũng lao thẳng tới hướng tây thành Miện Dương.

Chúng ta người người đều cưỡi trên chiến mã, thân thủ bất phàm. Một đường đi cũng không gặp chuyện gì cản trở.

Chỉ là càng đi về hướng Tây Bắc, người chết đói đầy đất ngày càng nhiều, khi thì lại thấy hài cốt của binh sĩ, những thôn xóm bị thiêu hủy.

Đỗ Tăng ở xung quanh Kinh Châu cùng quân đội triều đình trở mặt đã nhiều năm, ta trước kia đã sớm nghe qua. Nhưng nhà ta ở tây nam Kinh Châu, vẫn chưa từng chứng kiến. Bây giờ mới biết, không ngờ hắn lại hung hăng ngang ngược đến mức này.

Người này, thực nên giết!

Đi đến một khe núi, Tam sư huynh đứng đầu đội ngũ bỗng nhiên dừng ngựa, giơ cánh tay lên.

Động tác tay như thế ý tứ là dừng lại không tiếp tục đi nữa.

Đoàn người chúng ta nhanh chóng ghìm lại cương ngựa, áp vào hai bên núi đá, nghiêng tai lắng nghe. Ta cùng Hoắc Dương một trái một phải, bảo vệ người ở giữa.

Tam sư huynh lặng yên không một tiếng động bay vút đến.

“Minh chủ, phía trước ước chừng có một trăm người, lén lút vụng trộm, ta thấy bọn hắn thân thủ linh hoạt, gấp gáp chạy đi, có thể là đội thám báo.” Tam sư huynh nói.

Lâm Phóng trầm ngâm khoảng khắc mới nói: “Cho Cầu An dẫn mười người, thăm dò một chút.”

Cầu An lĩnh mệnh rời đi.

https://thuviensach.vn

Khoảng khắc, có người về báo, đích xác là đội thám báo của Đỗ Tăng.

Nghe đến cái tin tức này, chúng ta không khỏi đều có chút nhiệt huyết sôi trào. Tuy còn chưa tới Miện Dương, lại sớm đụng độ quân địch.

Ta mong đợi nhìn phía Lâm Phóng.

Hắn đón nhận ánh mắt của ta, mơ hồ cười nói: “Thanh Hoằng lĩnh ba mươi người, giúp Cầu An thu dọn sạch sẽ.”

Tâm tình ta nhảy nhót vui sướng mà đi.

Đội thám báo này lại chống lại dị thường ngoan cố. Bị chúng ta giết hơn phân nửa lại vẫn không chịu đầu hàng, cuối cùng gần trăm người chết sạch sẽ.

Ta nhìn ánh tà dương như máu, thi thể đầy đất, nhìn các đồng đội thần sắc hưng phấn.

Lại nhìn xuống Quyết, ngay dưới trời chiều nhiễm hồng quang yêu dị.

Trong lòng bình tĩnh không ngờ.

Ta đã không còn là nữ tử ngày đó vì giết người mà ghê tởm muốn nôn.

Người đầu tiên ta giết tên gọi là gì?

Ta đã không còn nhớ rõ.

Cầu An ở trên người kẻ cầm đội thám báo đầu lục soát được mật tín, đưa cho Lâm Phóng.

Lâm Phóng nhìn xong, nhíu mi nói: “Triệu quốc đáp ứng tiếp viện binh cho Đỗ Tăng.” Sắc mặt hắn nghiêm túc, xoay người lên ngựa nói: “Cần

https://thuviensach.vn

phải nắm chắc thời gian, trước khi Đỗ Tăng bắt đầu tấn công, phải tới được Miện Dương.”

———————

Lại qua hai ngày, rốt cục cũng đến Miện Dương.

Tường thành đen bụi, cùng màu với bầu trời. Cần phải mở ra cửa thành đóng kín, bên ngoài tường thành không có người, khiến cho sáu mươi hai người chúng ta xuất hiện càng có vẻ đột ngột.

Trên tường, trận thế binh lính vẫn còn nghiêm chỉnh, một tên binh sĩ lớn tiếng nói: “Dưới thành là người nào?”

Cầu An bước ra khỏi hàng: “Minh Uy tướng quân Lâm Phóng, du kích tướng quân Chiến Thanh Hoằng, phụng theo thánh chỉ của Hoàng Thượng, tới trợ thứ sử Kinh Châu.”

Trên thành một mảnh ồn ào kích động, lát sau có một nam tử cao gầy thân quang khôi giáp đứng trên lầu ở cổng thành, cất cao giọng nói: “Minh Uy tướng quân, du kích tướng quân ở chỗ nào?”

Cầu An quay về phía chúng ta nói nhỏ: “Người này là phó tướng bên người thủ thành Tuyên Khải Tuyên tướng quân, du kích tướng quân Cao Kiến Hoa.”

Ta cùng Lâm Phóng thúc ngựa đi ra, đáp lại ánh mắt của vị tướng quân kia.

Nam tử cao gầy ấy ngẩn ra, có chút không kiên nhẫn nói: “Đại Tấn ta không có người sao? Tướng quân muốn triều đình phái cao thủ tới đây, lại phái tới một ông già thỏ*, và một ả đàn bà! Bộ dạng cũng không tệ, là tới cho các gia gia đỡ thèm sao? Sẽ không phải là gian tế của Đỗ Tăng chứ?”

https://thuviensach.vn

*Ông già thỏ: Là một loại đồ chơi của trẻ em Trung Quốc trong dịp trung thu, còn để chỉ nam tử yếu đuối, vô dụng.

Vừa dứt lời, lầu trên cổng thành vang lên tiếng cười như sấm dậy.

Chúng ta sáu mươi mốt người vẫn cưỡi ngựa an tĩnh đứng trễn đất vàng bên ngoài cổng thành, không có người lên tiếng, cũng không có ai cười.

Lâm Phóng liếc nhìn ta, lãnh đạm nói: “Đi, đem thánh chỉ của Hoàng Thượng cùng danh thiếp cho hắn.”

Trong những người ở đây khinh công tốt nhất đó là ta.

Ta nhìn nhìn cổng thành cao gần mười trượng* cùng cửa thành đóng kín, hít vào một hơi thật sâu.

*Mười trượng là khoảng hơn 30m.

“Đồ nhi!” Ta hét lớn một tiếng, thân ảnh màu đen của Hoắc Dương như ưng, thúc ngựa đạp đất phóng lên, chân dưới ta cũng phát lực gắt gao đuổi theo. Hai người chúng ta một trước một sau, loáng cái đã đến dưới chân tường thành.

Ta ngẩng đầu nhìn thoáng lên trên, ước chừng nhóm binh sĩ trên lầu cổng thành đều không biết ý đồ của chúng ta, vẫn ngây ngốc an tĩnh nhìn.

Hoắc Dương thét dài một tiếng, bờ vai ta thấp xuống, hắn bay vọt lên trên, dáng người nhẹ nhàng vô cùng, đạp trên vai ta nháy mắt đã nhảy lên cao sáu bảy trượng.

Mơ hồ nghe được tiếng không khí ra sức bị hít vào.

Ta thu khí ngưng thần, dưới chân đạp xuống nền đất vàng tạo thành một cái hố sâu, phi thân lên……

https://thuviensach.vn

Hoắc Dương bay lên hết độ cao, rồi từ từ rơi xuống, thân ảnh của hai chúng ta giao nhau trong không trung, ta một cước đạp lên trên đỉnh đầu hắn……

Gắng sức phi lên!

Khi ta thấy được lá cờ trên lầu cổng thành, lại nghe thấy tiếng hít không khí càng lớn cùng âm thanh tán tụng.

Ta rơi xuống trên vách tường ở cổng thành.

Chỉ cần tường này cao thêm một thước, ta sẽ kiệt lực. Vẫn còn hoàn hảo.

Nhìn ánh mắt đờ đẫn và biểu tình cứng ngắc của chúng tướng sĩ trước mặt, ta hừ lạnh một tiếng.

“Hay!” Tiếng khen hay như sấm bỗng nhiên vang lên, vang vọng cả trên dưới cổng thành, chấn động khiến trong tai ta phát đau.

Ta cảm thấy thật đắc ý, ánh mắt tìm kiếm nam tử cao gầy kia, nhún chân vài cái đã đến trước mặt hắn, cũng không có người dám ngăn trở.

Lúc này mới nhìn rõ dáng người hắn cao lớn phi thường, chỉ là bộ mặt hơi gầy, xương gò má rất cao, trong mắt có chút tàn nhẫn.

Lúc này, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Ta nói: “Ngươi và ta đều là du kích tướng quân, ta không cần bái ngươi. Đây là thánh chỉ của hoàng đế cùng với danh thiếp của sáu mươi mốt người chúng ta.” Ta đem danh thiếp ném cho hắn.

Hắn im lặng mở ra nhìn một lượt rồi chắp tay về phía ta nói: “Chiến tương quân, mạt tướng vừa rồi thất lễ!”

https://thuviensach.vn

Ta cũng chắp tay lại chào hắn.

Hắn lại nghiêng đầu nói với thân binh bên cạnh: “Mở cửa thành.”

Một lát sau, cùng với tiếng vang nặng nề, cửa thành chậm rãi mở ra.

“Chiến tương quân, bên này mời.” Thân binh ấy cung kính nói.

Ta nhìn nhìn chung quanh, những binh sĩ kia đều mang bộ dạng khâm phục hiếu kỳ nhìn ta.

Ta cười cười: “Không cần.” Rồi thả người nhảy xuống cổng thành. (Hoằng tỷ quá tự sướng=)))

Phía sau lại là một trận kinh hô.

Ta nhẹ nhàng rơi xuống đất, trở lại bên người Lâm Phóng.

Hắn hờ hững khẽ gật đầu, ta hướng hắn tạo khẩu hình hai chữ “tiền công”.

Hắn sắc mặt nghiêm túc nhưng khóe miệng lại hơi hơi giương lên.

Đoàn người chúng ta từ từ vào thành.

————————-

Chúng ta tới thành này, cũng không phải tới chịu chết, mà là tới để cùng thứ sử Kinh Châu tụ họp, bàn bạc kế sách luyện binh cùng ám sát.

Không ngờ sau khi vào thành, lại nghe Cao Kiến Hoa nói, thứ sử đại nhân xuất ngoại đã ba ngày chưa về. Ước chừng là đi du ngoạn Trường Giang.

Chúng ta ngơ ngác nhìn nhau. Lâm Phóng không có biểu tình nói: “Thứ sử đại nhân thật hăng hái.”

https://thuviensach.vn

Bên cạnh giường, quân địch rục rịch chỉ chờ thời cơ ngóc đầu dậy nguy hiểm như hổ rình mồi, người này thân là thứ sử đại nhân của Kinh Châu, còn không quên đi du lịch a!

Chúng ta đành phải đi bái kiến Tuyên Khải tướng quân trước.

Lâm Phóng dẫn theo ta, Hoắc Dương, Cầu An cùng Tam sư huynh, tiến vào phủ tướng quân, đám người còn lại ở bên ngoài phủ chờ.

Nếu không sớm biết là phủ tướng quân, ta thực sẽ cho rằng đây là dinh thự của nhà phú hộ nào đó. Đình đài hành lang uốn khúc, hoa cỏ núi đá, nước chảy xanh hoá, lại có sân vườn đầy ý thơ.

Điều này làm cho lòng ta càng thêm bất an.

Rốt cục, đi theo Cao Kiến Hoa qua rất nhiều cửa cũng tới được đại sảnh.

Phòng trong truyền tới tiếng ngáy rất nhỏ.

Sắc mặt Cao Kiến Hoa có chút lúng túng, ho khan hai tiếng, cất cao giọng nói: “Tướng quân, Minh Uy tướng quân, du kích tướng quân do triều đình khâm phong giúp chúng ta luyện binh đã đến.”

Tiếng ngáy lập tức im bặt, truyền tới tiếng mặc áo có chút rối ren.

Cuối cùng, có người ho nhẹ một tiếng nói: “Mời, mời vào.”

Lâm Phóng mặt không đổi sắc, cất bước đi vào.

Trước bình phong bạch hổ rộng lớn, sau một bàn ngọc thạch vuông bày đầy văn phòng tứ bảo*, là một thân hình mặc khôi giáp mập mạp. Cái đầu không cao, tướng mạo bình thường, trên mặt ra vẻ trấn định.

*Văn phòng tứ bảo: bốn thứ bảo bối trong thư phòng: giấy – bút – nghiên – mực.

https://thuviensach.vn

“Bái kiến tướng quân!” Lâm Phóng sắc mặt bình tĩnh nói: “Cửu Văn đại nhân uy danh, trấn thủ nơi đây nhiều năm, cũng là tướng quân duy nhất ở Kinh Châu này chưa từng bại bởi Đỗ Tăng.”

Trên mặt Tuyên Khải lộ vẻ vui mừng, thịt trên mặt run run.

Ta bị hai người bọn họ làm cho ghê tởm. Cầu An đã từng nói qua, Tuyên Khải này chưa từng bại dưới tay Đỗ Tăng là bởi vì mỗi lần hắn đụng độ Đỗ Tăng đều chọn đi đường vòng.

Lâm Phóng tiếp tục nói đến ý định tới đây lần này, Tuyên Khải lại hơi có chút không bình tĩnh, bàn tay mập mạp vung lên nói: “Việc chính trị, đợi thứ sử đại nhân trở về bàn bạc; việc dụng binh, các ngươi trực tiếp gặp Cao Bằng tướng quân thương nghị. Có định luận phải viết tấu chương thì đến gặp ta. Ta định đoạt.”

Tuyên Khải nhìn Cao Kiến Hoa: “Ngươi phải chiêu đãi chư vị anh hùng cho thật tốt.”

Nhìn bộ dáng của hắn chính là sự tình mấu chốt còn chưa nói, đã muốn tiễn khách.

Lâm Phóng từ trong lồng ngực lấy ra tờ giấy: “Đại nhân, đây là mật tín chúng ta ở trên đường thu được, Đỗ Tăng đã cùng Triệu quốc cấu kết, đại quân Triệu quốc sợ là muốn……”

Tuyên Khải vô cùng không bình tĩnh, cắt ngang lời Lâm Phóng nói: “Mật tín như thế, bản tướng quân hai ba ngày lại thu được một cái, cũng chưa thấy đại quân Triệu quốc tiến đến. Lần này quân đội của Đỗ Tăng bên ngoài thành chỉ có vạn người, thủ quân bên trong thành của ta có đến ba vạn người, hắn tất không dám xâm phạm……”

Lâm Phóng lặng im, lạnh lùng nhìn Tuyên Khải. Có thể ánh mắt hắn rất lạnh, Tuyên Khải dừng một chút, không tiếp tục nói nữa. Nhìn thoáng qua

https://thuviensach.vn

Cao Kiến Hoa, đoán chừng là muốn tiễn khách.

Ta cùng đám người Cầu An liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ thất vọng.

Tình báo của chúng ta nói, Tuyên Khải này vốn là con cháu thế gia (thế gia: con nhà văn), đoán chừng cũng không biết gì về đánh trận, cũng là kẻ không có đầu óc.

Xem ra chúng ta chỉ có thể chờ thứ sử Xuất Vân Du trở về Kinh Châu.

Chợt nghe Lâm Phóng "Ồ" lên một tiếng, nói: "Đây chẳng lẽ — là Phách Lệ nghiên mực do Thiết gia Tiền Ngụy chế tác?"

Chúng ta đều chưa phản ứng kịp, chỉ có Tuyên Khải trên mặt bỗng nhiên lộ ra kích động, bộ dạng khó có thể tin, run giọng nói: "Lão đệ — chẳng lẽ ngươi…… Thế nhưng nhận biết nghiên mực này?"

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tâm Phúc

Chúng ta ghé mắt theo hướng nhìn của Lâm Phóng, lại chỉ thấy một nghiên mực vuông tối đen, nhìn không ra manh mối.

Lâm Phóng cười cười nói: “Khi còn bé trong nhà từng có hai cái, chỉ là chiến loạn nên thất lạc.”

Tuyên Khải hít vào một ngụm khí lạnh: “Màu sắc ra sao?”

Lâm Phóng nói: “Một đỏ một xanh.”

Tuyên Khải mang vẻ mặt thành kính đứng lên, từ phía sau bàn vuông đi ra, nắm tay Lâm Phóng: “Hiền đệ, Phách Lệ nghiên mực lấy đỏ làm đầu, sắc xanh làm thứ, màu đen cấp bậc thấp nhất, lại là thế gian hiếm có, vạn tiền khó cầu. Mau mau nói với ta, nghiên mực trong nhà ngươi có hình dạng gì?”

Một bên Cao Kiến Hoa vội la lên: “Đại nhân, ngài còn hẹn các vị lão gia trong thành uống rượu!”

Tuyên Khải vỗ đầu, chợt cười nói: “Hiền đệ có nguyện ý đi cùng ta?”

Lâm Phóng khom người nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

https://thuviensach.vn

———————

Sáng sớm ngày thứ hai, ta bị tiếng mưa rơi gõ tí tách vào song cửa sổ đánh thức.

Trời mới tờ mờ sáng, phả vào mặt là không khí tươi mát se lạnh sau cơn mưa.

Tiểu Lam đẩy rèm ra, thu ô đi vào phòng, vẻ mặt thần bí: “Tiểu thư, vừa rồi Lục sư đệ cùng ta nói, minh chủ đại nhân, Cầu An và Tam sư huynh hôm qua hơn nửa đêm mới trở về.”

Đúng thế, hôm qua ta và những người khác trở lại khách điếm, còn đám người Lâm Phóng đi theo Tuyên Khải tướng quân ăn chơi đàng điếm…… Xem ra cả khách và chủ đều hết sức hoan hỉ.

Tiểu Lam vẻ mặt hưng phấn tiến gần tới đây: “Lục sư đệ còn nói, ngửi được trên người Tam sư huynh hương vị của son phấn……”

Hai chúng ta liếc nhau, hắc hắc cười lên. Hôm nay nhất định phải trêu chọc bọn hắn một phen.

Lúc dùng bữa sáng, sắc mặt Lâm Phóng rõ ràng có chút tái nhợt, chỉ có điều một đôi mắt vẫn như cũ trong trẻo tựa trước.

“Ta đã cùng Tuyên tướng quân nói chuyện, hôm nay chúng ta sẽ tiến vào quân doanh.” Lâm Phóng nói: “Trước nên cùng Cao tướng quân bàn bạc, nắm rõ tình hình của địch. Tuyên tướng quân cho phép chúng ta tất cả tuỳ cơ ứng biến.”

Hôm qua còn là một bộ dạng không kiên nhẫn, hôm nay đã cho phép chúng ta tuỳ cơ ứng biến. Ta không thể không lại một lần nữa cảm thán cho tài năng của Lâm Phóng.

https://thuviensach.vn

Cơm xong, mọi người liền trở lại phòng thu dọn hành trang.

Ta như không có việc gì tiến đến bên cạnh Lâm Phóng, nhỏ giọng nói: “Minh chủ đại nhân, đêm qua…… Làm lụng vất vả quá độ đi?”

Hắn rất hiếm khi tỏ ra sửng sốt.

Có thú vị có thú vị! Ta nhất thời vô cùng đắc ý.

Lâm Phóng cúi đầu nhìn ta: “Thì ra Thanh Hoằng…… Cũng đã hiểu chuyện phong nguyệt rồi.”

“……”

————————-

Phía nam thành Miện Dương trong vòng ba mươi dặm là một con sông gọi là Miện Thủy; Đông, Tây, Bắc ba cửa thành còn lại, bố trí ba vạn đại quân chủ lực phân bố tại hai cửa Bắc và cửa Tây.

Chúng ta sáu mươi hai người đều là một thân áo khoác đen, cùng Cao Kiến Hoa hướng về phía cửa Bắc mà đi.

Tường thành màu xám dài như không giới hạn, lều trại của quân sĩ cắm trên đất vàng cũng liên miên không dứt. Một đường đi gặp không ít binh lính, đều là biếng nhác, sắc mặt nhẹ nhàng hướng về phái Cao tướng quân hành lễ. Ba vạn người lại bị một vạn người của Đỗ Tăng dọa đến co đầu rụt cổ ở trong tiểu thành này, thì ra cũng không phải không có đạo lý.

Lâm Phóng dẫn theo ba người là ta, Tam sư huynh và Cầu An, đi theo Cao tướng quân vào chủ trướng. Trong trướng, các tướng đã đợi sẵn, trang phục đều chỉnh tề, thái độ đối với chúng ta cũng là lễ nghi cung kính.

Thế là hai bên chào hỏi một chút, liền bắt đầu thảo luận quân vụ.

https://thuviensach.vn

Trước khi chúng ta tới nơi đây, chẳng hề biết quân đội của Đỗ Tăng đã đến. Trên đường tới đây chủ yếu chỉ là trợ giúp luyện binh, hơn nữa chờ cơ hội ám sát Đỗ Tăng.

Nhưng khi Lâm Phóng đưa ra mật tín trên đường thu thập được, chúng tướng nghiên cứu một phen, vẫn là không tin.

“Đỗ Tăng mấy lần đi qua, vẫn chưa tấn công đến Miện Dương. Lần này ở ngoài thành đóng quân hai ngày, nhưng chỉ sợ cũng chỉ là đi qua. Lâm tướng quân không cần khẩn trương quá mức.” Cao tướng quân nói, chúng tướng liên tục gật đầu nói phải.

Lâm Phóng nhìn thẳng vào bản đồ hành quân trên tường, khoanh tay mà đứng.

Cho dù hắn hai tay trói gà không chặt, nhàn nhạt đứng ở chỗ ấy không lên tiếng, khí chất lạnh lung uy nghiêm vẫn như cũ tràn ngập trong phòng.

Chúng tướng đều chỉ nhìn bóng lưng hắn không nói chuyện, lại không dám thúc giục.

Bỗng nhiên, hắn nhíu mày, chỉ một hướng trên địa đồ thành Miện Dương: “Nơi này là ai gác?”

Một tướng lĩnh đáp: “Bẩm Minh Uy tướng quân, nơi đó là Phượng Chương trấn, quân dưới trướng ta có ngàn người đóng giữ ở đê Phượng Chương, nếu có bất kỳ dị động nào, tức khắc sẽ có báo hiệu, tướng quân không cần lo lắng.”

Hai hàng lông mày của Lâm Phóng lúc này mới giãn ra, lại quay đầu về phía Cao tướng quân nói: “Cao tướng quân, Đỗ Tăng không tới xâm phạm tất nhiên là tốt nhất. Nhưng chúng ta cũng phải có sự chuẩn bị kỹ càng. Ta đề nghị, đội thám báo tăng cường tìm hiểu phương hướng của quân địch, tăng thêm lực lượng thủ thành, thế nào?”

https://thuviensach.vn

Cao tướng quân gật gật đầu đáp ứng, lại nói: “Nếu Đỗ Tăng thực sự xâm phạm, ta có ba vạn quân, trong tay hắn chỉ là một vạn người, có gì phải sợ?”

Cao tướng quân này hôm qua tuy xỉ nhục chúng ta, nhưng lại không giống Tuyên Khải kia, cũng là một nam tử hán. Lâm Phóng có chút khen ngợi gật đầu nói: “Tướng quân nói phải.”

Thế là bắt đầu luyện binh.

Ngày thứ hai, Tuyên Khải truyền đạt mệnh lệnh luyện binh.

Nhưng khi đến võ trường, chúng ta lại phát hiện bọn lính đều có chút mệt mỏi uể oải, lưa thưa mới thấy có vài người đứng thẳng, võ trường to lớn trên mấy nghìn người tựa như năm bè bảy mảng.

Lâm Phóng không nói nhiều, chỉ là trong một ngày đã vân đạm phong khinh* trảm mười mấy người.

*Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.

Thế là kỉ cương trong quân đội lại là rung lên.

Ta cùng Hoắc Dương thay nhau đề cử mười tên “Cao thủ” chọn được trong quân. Cuối cùng, những binh sĩ có lòng hiếu thắng bị chọn lên.

Lâm Phóng hạ lệnh, mỗi doanh đề cử hai mươi binh lính tinh nhuệ, cho chúng ta tự mình huấn luyện.

Lại không ngờ có thân binh tới báo: trong quân có người đánh nhau.

Chúng ta chạy tới phòng công văn trong quân. Xa xa đã nghe thấy tiếng mắng chửi, đánh nhau, động tĩnh vẫn còn lớn.

https://thuviensach.vn

Khi chúng ta đuổi tới trước khoảng đất trống, vừa vặn thấy một hán tử cao lớn đem một người vạm vỡ dẫm nát chân dưới.

“Hay!” Mọi người đứng xem xung quanh khen hay tiếng như sấm dậy.

Lại thấy một người mặt mày ủ mặt ê hướng về phía hán tử cao lớn kia nói: “La Vũ, mỗi người đều muốn cùng Chiến tướng quân, ngươi tại sao cứ ngang ngạnh như thế?”

Hán tử kêu La Vũ chính là một binh lính xuất sắc mấy ngày trước đây bại trên tay ta, đại khái đã là người có công phu tốt nhất trong đám, chỉ thấy hắn cười đùa cợt nhả hướng về phía người kia nói: “Quân doanh ba vạn người, tổng cộng cũng chỉ có một nữ nhân như vậy, huynh đệ chúng ta đương nhiên phải dưới trướng nàng! Người thắng làm vua người thua làm giặc, có thể đánh thắng, chúng ta tự nhiên sẽ nhường đường.”

Ta này mới phát hiện phía sau hắn còn có năm sáu tên lính sĩ, liên tục ồn ào, đoán chừng là huynh đệ của hắn. Nhìn diện mạo có chút quen mặt, thì ra đều là lính sĩ hôm kia bại tại dưới tay ta, cũng là cao thủ trong quân.

Lời nói của hắn kiêu ngạo, một bên bọn lính đều là tức giận bất bình, nhưng nửa buổi vẫn không có người chịu tiến lên tỷ thí cùng hắn. Người kia thu lại vẻ mặt mệt mỏi cả giận nói: “Dưới trướng của Chiến tướng quân người nào trong doanh đều muốn, làm gì có đạo lý chỉ để cho bảy người trong doanh của ngươi chiếm được!”

Khuôn mặt La Vũ râu che khuất hơn phân nửa, nhếch miệng nhe răng cười, đôi mắt lại sáng ngời vô cùng, khoẻ mạnh vui vẻ.

Một bên, Lâm Phóng vẫn khoanh tay lặng im nãy giờ, thản nhiên nói: “Trói lại.”

Ta nhất thời đối với đám người La Vũ vô cùng cảm thông.

https://thuviensach.vn

Ngày đầu tiên, đám người La Vũ vì đánh nhau gây chuyện trong quân, bị cột vào cột cờ ở võ trường, phơi nắng một ngày. Bảy người đó thật sự không rên một tiếng.

Ngày thứ ba, bắt đầu có tướng sĩ tới cầu xin cho La Vũ. Lâm Phóng vẫn không lên tiếng, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không. Ta nhịn không được chạy đến võ trường, sai khiến Tiểu Lam mang cho bọn hắn chút nước. La Vũ đoán chừng là bị phơi nắng có chút choáng, xa xa hướng về phía ta nhe răng trợn mắt cười, trên khuôn mặt đen lấm lộ ra hàm răng trắng.

Năm ngày sau, bọn hắn dường như đã không còn chống đỡ nổi nữa. Lâm Phóng cho người đem bảy người suy yếu mang đến lều lớn trong quân.

“Các ngươi đã biết sai ở chỗ nào?” Lâm Phóng ngồi ở vị trí chủ tọa, từ trên cao nhìn xuống hỏi.

Bảy người giống như thi thể ngồi phịch ở trên mặt đất, mặc dù như thế, La Vũ kia vẫn tiếp tục miễn cưỡng kiên cường nói: “Không biết.”

Lâm Phóng nặng nề nở nụ cười, nhìn hướng ta: “Thanh Hoằng, ngươi nói phải xử trí ra sao? Là trảm hay trục xuất khỏi quân doanh?”

Ta khóe mắt thoáng nhìn về phía bảy người bọn họ, đến La Vũ cũng khó tránh thần sắc đại biến, than thở, quỳ gối xuống: “Bọn hắn đã bị trách phạt. Huống hồ chuyện này cũng vì ta mà ra, cầu tướng quân không cần tiếp tục trách phạt. Cho bọn hắn theo ta tập võ đi!”

Lời này vừa ra, bảy người đều lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Ngươi đứng lên.” Lâm Phóng trầm ngâm khoảng khắc, nói: “Như thế quá lợi cho bọn hắn.”

https://thuviensach.vn

Đám người La Vũ lại lộ ra biểu tình căm hận, dù sao bọn hắn bị trách phạt cũng đã đủ nặng.

Ta lại phải lần nữa quỳ xuống: “Tướng quân, bảy người bọn hắn là những người xuất sắc khó được trong quân, nếu là đuổi đi thật sự đáng tiếc. Sao không để cho bọn hắn theo ta tập võ, tương lai cống hiến cho tướng quân, lấy công chuộc tội? Mong tướng quân nể mặt ta một chút, lần này trước tạm tha cho bọn hắn!”

Đám người La Vũ lộ lại ra thần sắc kích động, Lâm Phóng thản nhiên nói: “Nếu Chiến tướng quân đã cầu tình, được thôi.” Lại nhìn phía mấy người: “Phải theo Chiến tướng quân học võ cho thật tốt. Nếu có nửa điểm lơi lỏng, tiếp tục đi võ trường phơi nắng một tháng. Nếu là lập được quân công, thăng quan tiến tước cũng không thành vấn đề.”

Mọi người đồng thanh nghiêm nghị nói: “Đồng ý!”

Lâm Phóng thản nhiên rời đi. Đám người La Vũ giãy dụa đứng lên: “Đa tạ ơn cứu mạng của tướng quân.”

Ta vội vàng khiêm nhường đáp lại hai câu, nhìn bóng lưng Lâm Phóng, nghĩ đến tối hôm qua hắn lén dặn bảo: “Thanh Hoằng bây giờ đã là tướng quân, cũng nên có tâm phúc của chính mình. Bảy người trong đám La Vũ xuất thân thanh bạch, tính cách chính trực, tuy có chút vô lại, lại hợp với tính cách của ngươi.”

Trong lòng ta nhịn không được cảm khái: Minh chủ, nhân tình này của ngươi cũng quá lớn đi.

————————-

Một tháng sau, thời tiết đã vô cùng nóng bức.

https://thuviensach.vn

Bảy huynh đệ La Vũ học quyền pháp của Chiến gia đã có chút thuần thục.

Thứ sử Kinh Châu vẫn chưa thấy quay trở về Kiến Khang báo cáo công tác.

Binh lính trong thành đã được chúng ta huấn luyện đến thay hình đổi dạng.

Tuyên Khải vẫn chỉ lo chuyện phong hoa tuyết nguyệt như cũ, chỉ có Cao tướng quân phối hợp với chúng ta.

Trong thành không hề có không khí trước một cuộc đại chiến, ngay cả ta cũng bắt đầu tin tưởng, đại quân của Đỗ Tăng chỉ là đi qua đây.

Trinh thám Lâm Phóng phái ra vẫn chưa hồi báo được vị trí cụ thể của Đỗ Tăng, lực lượng ám sát cũng đã huấn luyện tốt.

Một ngày, trinh thám bỗng nhiên tới báo, đại quân Đỗ Tăng bắt đầu có động tĩnh.

Từ phía Tây Bắc của hướng nam di chuyển.

Cao Kiến Hoa cùng Lâm Phóng lập tức triệu tập cuộc họp quân vụ khẩn cấp, báo cáo quân tình cho Tuyên Khải.

Tuyên Khải vẫn ôm thái độ lạc quan, có thể Đỗ Tăng chỉ đi qua hướng nam, Cao Kiến Hoa thậm chí còn ôm tâm lý may mắn. Chỉ có Lâm Phóng vẫn nghiêm túc, kiên trì tăng cường phòng ngự cửa thành phía Tây, phía Bắc.

Quân đội Đỗ Tăng một vạn người lấy tốc độ bình thường di chuyển về hướng nam. Đến khi cách cửa thành phía Tây một trăm năm dặm, bỗng nhiên hành quân nhanh chóng.

https://thuviensach.vn

Ba ngày sau, nguy cấp.

Cao Kiến Hoa cùng Lâm Phóng bày ra trận địa vườn không nhà trống sẵn sàng đón địch. Tuyên Khải lo sợ bất an, nhao nhao từ mỗi phương của cửa thành phát ra tin cầu viện.

Lại bị ngăn trở về.

Thì ra cách cửa thành Đông năm trăm dặm, một vạn đại quân của Đỗ Tăng đã lặng yên vây giữ. Thành Bắc, một vạn năm ngàn quân lính không rõ thân phận đã chặt đứt đường – đoán chừng là viện quân của Triệu quốc đến giúp Đỗ Tăng.

Ba mặt của thành Miện Dương bị vây, ngoảnh về cửa thành phía Nam là nước.

Tuyên Khải đến lầu trên cổng thành một lần, chỉ thấy đại quân của Đỗ Tăng đen nghìn nghịt, liền yếu đuối ngã xuống đất.

Hắn lấp tức bắt lấy tay áo của Lâm Phóng, giống như bắt lấy cọng rơm cứu mạng: “Lâm tướng quân, Lâm minh chủ! Bên người ngươi không phải đều là cao thủ võ lâm sao? Mau mau phái người đi giết Đỗ Tăng, để giải nguy cho thành Miện Dương ta!”

Lâm Phóng chậm rãi rút tay áo, nâng Tuyên Khải dậy: “Tướng quân, phải đánh đuổi đại quân Đỗ Tăng trước, thích khách mới có thể ra khỏi thành!”

Tuyên Khải chỉ có thể tiếp tục bất an, toàn quyền trao lại cho Lâm Phóng cùng Cao Kiến Hoa.

Hai ngày sau, hai đường đông, tây hai vạn quân toàn bộ tập kết hoàn tất, đại quân ở hướng Bắc lại án binh bất động.

https://thuviensach.vn

Tay trống đem trống da trâu khua lên, sát khí rung trời, cờ đen phấp phới, bụi đất bay lên, đất trời mờ mịt một màu. Quân đội đen nghìn nghịt chỉnh tề đồng loạt hướng cửa thành rảo bước tiến lên, núi sông lâm vào chấn động.

Đại quân Đỗ Tăng, công thành.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lâm Phóng

Ngoài cửa sổ, mặt trời ở trong mây từ từ ló ra, bên trong phòng lư hương tỏa ra khói trắng nhẹ nhàng bốc lên.

Lâm Phóng hôm nay một thân khôi giáp mũ sắt sáng loáng, hông đeo bội kiếm, ngồi thẳng vào chủ vị, tựa như một nho tướng. Ánh mắt trong trẻo sâu kín của hắn liếc nhìn một vòng, chậm rãi nói: “Hôm nay, một trận huyết chiến sợ là không thể tránh được.”

Ta, Hoắc Dương, Cầu An, Tam sư huynh, Lục sư đệ và Trầm Yên Chi đều đồng loạt gật đầu.

“Ta đã cùng Cao tướng quân đã bàn bạc kỹ lưỡng. Hắn bố trí binh lực ổn thoả tại ba cửa. Các ngươi dẫn theo người của chúng ta, cùng với các binh lính giỏi mấy ngày nay huấn luyện, hiệp trợ thủ thành.” Lâm Phóng nghiêm nghị nói: “Hai quân giao chiến, binh lực tương đương, cái cần đấu đó là một chữ dũng. Chỉ mong có các ngươi ở đó, quân ta có khả năng sĩ khí đại chấn!”

Chúng ta đều gật đầu, trên mặt ai ai cũng là vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Lâm Phóng lại nói: “Quân Đỗ Tăng một khi tấn công lên, ta cùng Cao tướng quân thật không có khả năng khống chế. Toàn bộ dựa vào chư vị,

https://thuviensach.vn

hiệp trợ quân trong thành, bảo vệ tốt thành trì, đánh lui quân địch! Lâm mỗ sẽ ngồi thắng ở lầu trên cổng thành, chờ tin lành!”

Chúng ta đồng thanh đáp: “Được!”

Mọi người sau khi được an bài từng vị trí thì tản đi. Ta chầm chậm đi ra sau cùng, ra đến cửa, nhìn lại, Lâm Phóng đã đứng lên, một thân nhung trang, bộ mặt lãnh phách như tuyết.

Hắn là võ Lâm minh chủ, là hi vọng của cả võ lâm Giang Đông. Điểm này ta đã sớm biết.

Ta rốt cục cũng quyết tâm, xoay người rời đi.

Hắn nhìn ta, bất động thanh sắc.

Ta lại đột nhiên dừng lại từ trong ngực lấy ra một bọc quần áo nhỏ: “Văn Tuyền, đây là tơ vàng bảo giáp của nhà ta mà mẹ ta cho, mấy ngày này ngươi lấy mặc đi.”

Hắn tiếp nhận lấy, mở ra, tỉ mỉ đánh giá một phen, bàn tay trắng nõn chỉ bộ quần áo: “Cái lỗ lớn này là lần trước Hoắc Dương đục thủng?”

“Không phải! Lấy công lực của hắn, há có thể đục thủng bảo giáp.” Ta sờ sờ đầu mình, “Là ta lúc nhỏ tìm cách phá hư.”

Lâm Phóng cười cười, đưa trả lại cho ta: “Thanh Hoằng, ngươi phải ở dưới cổng thành giết địch, khi cần thiết có lẽ còn phải ra thành nghênh địch, bảo giáp này ngươi giữ lại thích hợp hơn.”

Ngữ khí hắn tuy rằng bình thản, lại mang theo chút dao động.

Nhưng minh chủ nha, ngươi không hề có võ công, cũng không có nội lực, lầu gác trên cổng thành trống trải, đao kiếm lại không có mắt, nếu

https://thuviensach.vn

ngươi bị thương, đừng nói sư phụ, Tử Tô đến cả hoàng đế cũng sẽ không để ta yên đâu!

Ta hắc hắc cười nói: “Trên thân ta còn có một cái tốt hơn. Cái tồi tệ này, mới cho ngươi.” Thấy hắn không tin, ta dứt khoát nói: “Trên thân đây, ngươi muốn nhìn sao?”

Ta làm bộ mạnh mẽ kéo cổ áo.

Hắn vội vàng quay mặt đi chỗ khác, chỉ thấy hắn nghiêng mặt đường nét uyển mỹ lệ thanh nhuận, lỗ tai trắng tinh tế lại hơi hơi đỏ lên, trông rất đẹp mắt.

Ta lập tức sửng sốt.

Hắn chậm rãi quay đầu, hai con ngươi đen láy chăm chú nhìn ta.

“Hồ nháo!” Hắn mắng, ngữ khí có chút mềm mại, lại mang theo ý cười.

Ta đem bảo giáp ấy vắt lên bờ vai hắn đáp: “Ta đi đây!”

Đi ra khỏi lều lớn của hắn, lại phát hiện ra trên mặt mình cũng có chút nóng rát.

Hoàn toàn tỉnh ngộ: Vừa rồi, ta là vừa trêu chọc Minh Uy tướng quân minh chủ đại nhân máu lạnh giết người không chớp mắt sao?

Nhất thời nghĩ lại mà sợ hãi không thôi.

Trong mấy người, ta cùng Hoắc Dương võ nghệ cao nhất, Cầu An, Tam sư huynh mưu kế sâu nhất. Thế là, ta cùng Tam sư huynh, Trầm Yên Chi ở cửa Tây; Hoắc Dương, Cầu An, Lục sư đệ tại cửa Đông.

Đám người La Vũ tự nhiên là đi theo ta.

https://thuviensach.vn

Lại một trận tiếng trống dồn dập.

“Giết! Giết! Giết!” Ma trận dưới thành chợt bộc phát ra những tiếng gầm lên giận dữ.

Bọn họ bắt đầu công thành.

Những binh sĩ ngân giáp đen, nặng nề nghiêm túc đẩy về hướng cửa thành. Máy ném đá, xe nỏ liên hoàn, pha lẫn binh lính gầm lên giận dữ, như gió táp mưa rào hướng về cổng thành đánh úp.

Trên lầu cổng thành vang vọng giọng nói của Cao Kiến Hoa: “Bắn tên — bắn tên — ném đá!”

Mưa tên đạn đá càng thêm dầy đặc, hướng về đám người đông đúc trên phía mặt đất đánh tới.

Chiến sự bắt đầu, ngay lập tức tiến vào trạng thái gay cấn. Tiếng rống giận dữ, tiếng kêu đau đớn, tiếng chửi bậy, đan vào cùng một chỗ.

Ta đứng chính giữa đội quân, nhìn bọn họ điên cuồng bắn tên, gầm lên chửi bậy, lại chỉ cảm thấy nôn nóng vạn phần mà không có đất dùng võ — ta không giỏi bắn cung, cũng không thạo sử dụng ám khí, cự ly xa như vậy, quyền cước đao kiếm không có dùng được!

Một bên La Vũ đang nâng một cái cung lớn, khom người, dồn khí lực chín trân hai hổ mà kéo. Mũi tên gào rít bắn ra, một mũi tên bắn ra lại một người ngã xuống!

Hắn giết đến hứng khởi, cực kỳ đắc ý, ha ha cười nói: “Tướng quân nhìn thấy không! Trên chiến trường cùng võ lâm không giống nhau!”

Sáu huynh đệ La Vũ cũng là chém giết rung trời, bọn hắn thủ pháp bắn tên đều chuẩn, lực đạo lại lớn, ở một góc cổng thành hình thành thế phòng

https://thuviensach.vn

thủ mãnh liệt, quân địch bị đánh lui không thể tiến lên phía trước một bước!

Sức mạnh của bọn hắn kéo theo sĩ khí cho những binh lính khác, tuy rằng tên đạn của quân địch vẫn như cũ nhao nhao bắn ra, lầu trên cổng thành lại vui cười một mảnh.

Hơn một canh giờ, đại quân Đỗ Tăng vẫn không thể tiến thêm về phía cổng thành một bước!

Ta nhìn phía sau đội quân tiên phong của địch, một thống soái mặc ngân giáp màu trắng cưỡi ngựa lẳng lặng đứng một bên — không biết người kia có phải là Đỗ Tăng hay không?

Cho dù hắn là ai, thì giờ phút này sắc mặt chắc hẳn cũng rất khó nhìn, ha ha ha!

Nhưng mà đại quân Đỗ Tăng nhiều năm qua quét ngang Tây Bắc Đại Tấn, cũng không phải chỉ có hư danh.

Sau thời gian trì trệ ngắn ngủi, càng nhiều binh sĩ như thủy triều dâng lên, công kích cũng càng lúc càng mãnh liệt, hướng về chúng ta đánh úp lại.

Ngay cả đám người La Vũ, đều có chút kinh hoàng.

Cao Kiến Hoa tức giận mắng mọi người tăng cường phòng ngự.

Sau đó quân địch chiến tuyến, bắt đầu hướng về phía chúng ta đẩy mạnh.

————————-

Buổi trưa qua đi, mặt trời phảng phất cách đỉnh đầu không đến một trượng, chói mắt làm cho người ta hôn mê.

https://thuviensach.vn

Quân đội màu đen dưới tường thành, lần nữa bạo động tấn công, thang lại một lần nữa đập lên tường thành, bọn hắn lần nữa như thủy triều ập đến. Mà trên cổng, chúng ta sớm đã chém giết đỏ mắt, người người thở hồng hộc, bộ mặt nanh ác.

Trầm Yên Chi trước cũng là giống ta, chỉ có thể ở đứng trên cổng thành quan sát. Lúc này rốt cục cũng có đất dụng võ. Nàng cùng tám vị mỹ nhân từ trong quần áo lấy ra rất nhiều thứ lung tung, toàn bộ trút xuống cổng thành—phía dưới nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Trầm Yên Chi hừ lạnh một tiếng nói: “Bọn họ tới rất nhanh. Chỉ cần đi qua ngày hôm nay, mấy ngày nữa chúng ta lại đi pha nhiều độc một chút, dạy cho bọn hắn không dám tiến lên phía trước một bước.”

Tuy rằng có chất độc ngăn trở thế tấn công của quân địch, nhưng độc vật cũng có thời điểm dùng hết.

Trên tường thành hiện ra một cái đầu mang mũ giáp màu đen, ta một kiếm đâm ra, có tiếng thét chói tai rồi ngã xuống.

Những cái đầu đội mũ sắt nhô lên càng lúc càng nhiều.

Đám người La Vũ đại đao múa đến uy vũ sinh ra gió, một đao giết vài người, nhanh xa so với bảo kiếm của ta.

Ta nhìn Quyết trong tay hàn khí bức người, nhét vào vỏ.

Từ trong giày, lấy ra một đôi dao găm Ôn Hựu tặng, mạnh mẽ chém đến.

Ta chiếm đóng một góc cổng thành, dao găm múa đến hoa mắt, ngay cả chính ta đều không biết mình đã giết bao nhiêu người. Chỉ là không ngừng có người từ thang trèo lên, ta không có cho bất kỳ một ai đạp lên mặt đất ở cổng thành.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết trải qua bao lâu, phía bên ta không có người đi lên nữa. Ta nghiêng đầu, lại thấy đám người La Vũ, Trầm Yên Chi chiếm đóng góc khuất vẫn như trước không ngừng có người leo lên. Ta ngó ra ngoài tường, thấy dưới cổng thành quân địch đã vứt bỏ thang, buông tha cho góc này.

Ta không khỏi có chút đắc ý, hét lớn một tiếng, bổ nhào về phía Trầm Yên Chi, cùng nàng sóng vai.

Nàng quyền cước không tốt lắm nhưng sau khi được ta tương trợ, liền có thể thuận lợi xuất độc, nhất thời uy lực tăng lên nhiều.

Địch không ngừng bị chúng ta chém giết, thế tấn công lần nữa bị ngăn trở.

Ta ngó xuống tường thành thấy trên thang không hề có người, nhét dao găm vào trong giày, khí tụ đan điền, thét dài một tiếng.

“Lên –”

Ta cũng không phải sinh ra mang thần lực, nội lực cũng không thâm hậu bằng Ôn Hựu, nhưng mà tập võ nhiều năm, lúc này dốc hết toàn lực một chưởng đánh ra, cũng có chút uy lực.

Thang kia phía dưới còn hơn mười người, lại không thể ngăn cản thế đổ xuống.

“Phanh –” Một tiếng nổ.

Lầu cổng thành trên dưới, toàn bộ chiến trường, đột nhiên an tĩnh trong khoảng khắc.

“Tốt!” Trên lầu bỗng nhiên vang dậy tiếng khen.

Đám người Trầm Yên Chi, La Vũ nhìn ta, trong mắt đều mang kích động.

https://thuviensach.vn

An tĩnh chỉ là khoảng khắc. Tiếp tục là âm thanh trống giục, quân địch khôi phục lại tiếp tục tấn công. Chỉ là sát khí không còn được mạnh mẽ như trước.

“Cao tướng quân!”

“Chú ý!” Có tiếng thét lên “A –”

Chợt nghe thấy trên lầu ở cổng thành kinh hô một mảnh. Ta nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thoáng nhìn thấy một thân ảnh đạm bụi vội vàng rơi xuống cổng thành.

Tuy ta đối với Cao Kiến Hoa ấn tượng không tốt, nhưng hắn dù sao là một vị tướng khó có được trong quân. Mà năng lực hành quân đánh trận, so chúng với chúng ta mạnh hơn rất nhiều.

Không thể cho hắn chết! Không thể cho hắn chết!

Ta nhẩm thầm trong miệng, vội vàng bổ nhào ra khỏi tường thành.

“Chiến tướng quân –” Phía sau có người đồng thanh kinh hô.

Bên tai chỉ có tiếng gió thổi qua, dưới thành, trước mắt là quân địch đông nghìn nghịt, giống như biển đen.

Ta cấp tốc hạ xuống.

————————-

“Chiến sự hôm qua, năm vạn quân đội của Đỗ Tăng vây thành nguy cấp. Vi thần cùng Minh Uy tướng quân thống lĩnh ba vạn quân, đánh lui hơn hai mươi đợt công kích của quân địch, tiêu diệt hơn ba vạn địch. Bên ta hao tổn không đến bốn nghìn, du kích tướng quân Cao Kiến Hoa, chống lại quân địch, ngã xuống cổng thành, sống chết chưa rõ……”

https://thuviensach.vn

Tuyên Khải cầm tập công thư, hướng về phía Lâm Phóng cười nói: “Minh Uy tướng quân, viết thế này, ngươi thấy sao?”

Ta cùng Hoắc Dương đứng ở một bên, im lặng không nói.

Gặp qua có thể khoác lác, không gặp qua cũng có thể thổi phồng được. Lúc địch công thành, Tuyên Khải trốn tránh ở trong phủ run lẩy bẩy. Khi đã đẩy lui quân địch, hắn lại viết báo cáo lên trên khoe thành tích. Cái gì mà quân địch năm vạn? Cái gì mà diệt chết ba vạn? Đối phương cùng chúng ta đều giống nhau, chết bốn năm nghìn người thôi!

Lâm Phóng khe khẽ mỉm cười, nói: “Tất cả nhờ cậy Tuyên tướng quân dìu dắt! Viết như thế là thích hợp hơn hết.”

Tuyên Khải cười tít mắt gật đầu, lại than thở: “Chỉ đáng tiếc Cao tướng quân vì nước quên mình……”

Trận đánh hôm qua vẫn còn tiếp tục đến tận khi mặt trời lặn.

Ta không thể cứu được Cao Kiến Hoa, tay của ta cách góc áo hắn không đến một tấc. Hoắc Dương đánh lui quân địch vừa mới công kích ở cửa Đông, lại tới cứu ta.

Hắn dường như hơn phân nửa thân thể nghiêng ra khỏi tường thành, đồng loạt bắt được thân dưới của ta. Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Cao Kiến Hoa rơi vào trong quân địch, khó phân biệt tung tích.

Hoắc Dương cùng mọi người tránh đi mưa tên, kéo ta trở về. Hoắc Dương nghiêm nghị mắng: “Ngươi điên rồi sao?”

Ta ngẩng đầu, trông thấy Lâm Phóng lẳng lặng đứng ở chỗ ấy, sắc mặt khẩn trương căng thẳng, ánh mắt trong lại mơ hồ có sát ý.

———————

https://thuviensach.vn

Nhưng mà quân doanh, sẽ không bởi vì một người tử vong mà tạm dừng nửa bước.

Chúng ta càng thêm khẩn trương chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị chống lần công thành tiếp theo. Phương bắc cũng truyền tới tin tức đại quân đang di chuyển về Kiến Khang.

Tuyên Khải viết xong tấu chương, lệnh người nghĩ tất cả biện pháp dùng ngựa nhanh nhất truyền về kinh. Sau đó chúng ta từ trong lều lớn của hắn đi ra.

Cao Kiến Hoa hy sinh, khiến cho Tuyên Khải không thể không đích thân tới quân doanh — điều này cũng là chuyện tốt.

Đi đến trướng của Lâm Phóng, hắn nhìn Hoắc Dương, nói: “Ngươi đi trước nghỉ tạm.” Hoắc Dương liền quay đầu đi, hắn vốn ngủ bên trong lều của Lâm Phóng, tiện cho việc bảo hộ.

Ta có chút nghi ngờ.

Hắn không nhìn ta, lưng đứng thẳng, thản nhiên nói: “Đi theo ta.”

Chúng ta men theo quân doanh, chậm rãi đi đến dưới cột cờ ngày ấy đám người La Vũ bị trói. Trăng trong như nước, võ trường không không một người.

Lâm Phóng xoay người lại. Ta ngẩn người.

Người này rất thích hợp đứng ở trong màn đêm. Khuôn mặt tuyệt mỹ lại thanh lãnh tuyệt đối, tự nhiên dung nhập vào bóng đêm.

Hai tròng mắt hắn cụp xuống, đột nhiên nói: “Ta đã cùng ngươi nói cái gì?”

“A?” Ta có chút không rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Hắn nâng con mắt liếc nhìn ta: “Không cần cậy mạnh. Chiến Thanh Hoằng, ta đã nói qua.”

Trong đầu ta hiện lên lúc tại Quảng Châu, hắn nhẹ giọng dặn bảo –

“Không cần cậy mạnh, Thanh Hoằng.”

“ Vỏn vẹn chỉ một Quảng Châu không thể nào bằng bất kỳ ai nhất là ngươi cùng Tử Tô.”

Trong lòng không khỏi lại dâng lên cảm giác ấm áp cảm động.

Vừa mới muốn mở miệng nói cái gì, hắn lại đột nhiên tiến lên một bước, trên cao nhìn xuống ta, hai con mắt dài nhỏ ngưng đọng lãnh ý, cười lạnh nói: “Thì ra lời của ta, ngươi chỉ coi như gió bên tai sao?”

Biết rõ ràng là hắn quan tâm ta, nhưng giọng nói của hắn, lại như lạnh buốt dao găm, thong thả cắt qua da thịt ta.

Ta chợt rùng mình một cái.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Thủ Cấp

Bóng đêm đã có chút thâm, thân ảnh của Lâm Phóng mảnh khảnh đứng đó lại làm cho người ta có cảm giác áp bức vô hình.

Hai tròng mắt của hắn cùng bầu trời đêm hoà cùng một màu, trong đêm hè, lại khiến ta rét lạnh thấu xương.

"Ta vẫn chưa……" Ta đang muốn nói 'Ta vẫn chưa cậy mạnh. '

"Chiến Thanh Hoằng!" Hắn cắt ngang lời nói của ta, "Ngươi đi theo ta đã nhiều ngày, chẳng lẽ không biết đạo lý lượng sức mà làm? Nếu ta cũng giống như ngươi, thông suốt gặp người liền cứu, chỉ sợ người của chúng ta, đã sớm chết vô số lần!"

"Ta hiểu. Nhưng thấy Cao tướng quân ở ngay trước mặt ta rơi xuống, ta không thể trơ mắt đứng nhìn!" Hắn cũng là cánh tay của ngươi a!

"Vớ vẩn! Biết rõ không thể làm mà lao vào, thật ngu ngốc!" Hắn mắng, "Hay ngươi cậy chính mình có bảo giáp hộ thân, tùy ý làm bậy? Ngươi có biết nếu thực là rơi xuống thành, cho dù đến Hạ Hầu Dĩnh tới, cũng khó mà cứu được ngươi!"

Ta ngơ ngẩn nhìn hắn, rõ ràng hắn từ trước tới giờ không tức giận –

https://thuviensach.vn

May mắn hắn không biết, kỳ thật ta không có bảo giáp, nếu không hắn nhất định sẽ phát hỏa càng lớn.

Một lúc lâu sau, chúng ta đều không nói lời nào.

“Cũng biết sai rồi?” Hắn gập lại cánh tay áo cúi đầu nhìn ta, giọng nói đã khôi phục lại vẻ sóng nước chẳng dao động ngày thường.

“Không biết.” Ta trừng hắn, “Nếu như có lần nữa, ta vẫn sẽ cứu, dù chỉ là một binh lính bình thường.”

Hắn nhìn ta một cái, không nói chuyện, quay đầu đi, thân ảnh mảnh khảnh dưới ánh trăng dần dần đi xa.

Ta biết là hắn đúng, ta hôm qua thiếu chút nữa mất đi tính mạng. Nhưng ta không phải Lâm Phóng người trên lưng gánh cả võ lâm. Tập võ để hành hiệp trượng nghĩa, không thể thấy chết không cứu, đây chính là đạo lý đơn giản của ta.

“Đông — đông — đông –”

Trong lòng ta cả kinh, xoay người lại, chỉ thấy Lâm Phóng cũng dừng bước.

“Đông — đông — đông –” Tiếng trống nặng nề phảng phất như phát ra từ địa ngục sâu tối truyền tới, nháy mắt liền muốn bừng tỉnh cả thành Miện Dương.

Ta thả người đến bên cạnh Lâm Phóng.

“Quân – địch – đánh — úp” Cửa thành phía Tây, phía Đông, có người điên cuồng la hét.

“Khẩn – cấp — tập — kết –” Cửa thành Bắc có người gầm lên giận dữ.

https://thuviensach.vn

Ta hoảng sợ kinh hãi, đột nhiên quay đầu nhìn Lâm Phóng. Sắc mặt hắn nặng nghiêm túc nói: “Hồi doanh.”

———————

Đã là bình minh, mặt trời đỏ bừng từ sau tầng mây thật dày lộ ra hơn nửa. Sáng sớm tháng bảy, có chút lạnh lẽo, trong không khí ngập tràn sát khí.

Ta dựa vai vào tường thành lạnh buốt, nhìn mây dày đặc phía chân trời. Bên cạnh ta, từng tốp binh lính ngổn ngang lộn xộn do mới ngủ dậy.

Huynh đệ La Vũ không xấu hổ là thân kinh bách chiến*, mấy ngày vất vả này bảy người bọn họ vẫn không có một chút hao tổn.

*Thân kinh bách chiến: Đã có kinh nghiệm trải qua trăm trận chiến.

Một thoáng bóng trắng hiện lên, ở cự ly cách chúng ta bảy tám thước ngừng lại, rồi quay người đi. Ta rủ lông mi — Lâm Phóng một đêm không ngủ, lúc này thế nhưng còn ở nơi này tuần tra. Nghe nói Tuyên Khải tướng quân đêm qua đã chạy, hiện tại không biết có còn ở trong thành hay không.

Có thể thời tiết rất nóng, đầu của ta có chút choáng váng, cũng có chút nghi hoặc. Ta lĩnh triều đình phong tước, nhanh chóng trở thành võ tướng. Nhưng như vậy có đúng không? Nhóm người chúng ta, có kiếm khách tốt nhất, có dụng độc tốt nhất, có đao thủ lợi hại nhất. Nhưng đến nơi này, năng lực lại cực kì bé nhỏ!

Lâm Phóng, hai mươi bốn hộ vệ và những người khác, có nghi hoặc giống ta hay không?

Một nam tử ngồi bên cạnh ta khẽ chuyển người, mở to mắt nhìn ta, nói: “Tướng quân vất vả rồi.”

https://thuviensach.vn

Ta cười cười: “Nào có cực khổ!”

Một bên La Vũ không mở mắt, hàm hồ nói: “Tuổi tác của tướng quân, đáng ra phải ở trong nhà chờ gả cho nam nhân rồi sinh con đẻ cái.” Nam tử kia tiếp lời: “Đúng vậy! Tướng quân, ngươi có người trong lòng chưa?” Lời vừa nói ra, một bên bảy tám người đều mở to mắt nhìn ta.

Lời nói của bọn họ khiến trong lòng ta buồn phiền.

Ôn Hựu, Ôn Hựu! Vốn tưởng rằng sau khi đến Miện Dương, có thể cùng hắn thư từ qua lại. Nhưng hôm nay thành Miện Dương bị vây, không thể trao đổi thư tín với bên ngoài. Đoán chừng Ôn Hựu đang vì ta mà lo lắng không thôi!

Nghĩ đến ngày ấy rời khỏi Kiến Khang, hắn một thân áo trắng buồn rầu đưa tiễn, trong lòng ta có chút chua xót.

Hắn từng nói là ‘vạn sự có ta’. Nhưng bây giờ, Ôn Hựu, ngươi ở Kiến Khang có tốt không? Trong lòng có nhớ mong ta?

Một bên La Vũ ước chừng thấy sắc mặt ta không đối, khiển trách mắng: “Nói bậy cái gì, tướng quân vẫn là hoàng hoa khuê nữ, các ngươi nói những câu hồ đồ đó? Thật láo xược!”

Mọi người liền an tĩnh trở lại, những người lúc trước hỏi nam nhân của ta, có chút bất an nhìn ta một cái.

“Không ngại……” Ta nói: “Ta chỉ là nghĩ đến ……người thương của ta.”

Bọn người La Vũ tựa hồ đều ngẩn ngơ, bất chợt ha hả cười lên.

Cười một trận, rồi an tĩnh trở lại. La Vũ lấy phong thái tâm phúc của ta, nghiêm túc nói: “Tướng quân, ngươi nhất định muốn sống sót trở về, gặp

https://thuviensach.vn

lại hắn.”

“Đó là đương nhiên!” Ta cầm lấy kiếm, chậm rãi đứng lên.

Ánh sáng ban mai hiện lên mờ mờ, chiếu rọi tường thành xám tro. Đêm qua những người chết trận đã được chuyển xuống dưới cổng thành, đưa mắt nhìn lại, cổng thành chất đầy thi thể binh lính.

Mà dưới cổng thành quân Đỗ Tăng dường như cũng mỏi mệt, ở trên sườn núi nhỏ cự ly cách cổng thành không đến nửa dặm, chỉ thấy một mảnh màu đen, an tĩnh đợi chờ.

Từ khi quân địch vây thành tới nay, khó có được yên tĩnh như thế.

Một trận tiếng trống nặng nề đột ngột vang lên trong sáng sớm yên tĩnh. Tiếng trống nghe chẳng hề to, lại xuyên qua cổng thành bằng đá chiếm lấy khí thế, nháy mắt bao phủ cả thành Miện Dương. Binh lính trên cổng thành nháy mắt bừng tỉnh, xoa mắt đứng lên.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy đội quân trên triền núi kia cũng bắt đầu khởi động. Cờ đen thêu một chữ ‘Đỗ’ đón gió tung bay, bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào hào quang vạn trượng.

Chúng ta đều hiểu được, quân địch sau hai canh giờ nghỉ ngơi, sắp phát động một trận công kích mới.

———————

Dao găm Ôn Hựu tặng ta tuy rằng khéo léo tinh xảo, nhưng lại sắc bén dị thường, chém người như cắt hoa, chỉ phát ra một tiếng “xuy –” nhỏ, địch nhân nháy mắt đã toi mạng. Thi thể dưới chân ta càng lúc càng nhiều, mũi tên từ dưới cổng thành bay về phía ta cũng càng ngày càng dày.

https://thuviensach.vn

“Thanh Hoằng, tránh ra!” Trầm Yên Chi kêu lên một tiếng, ta cúi người né tránh, nàng giơ tay lên, một trận bụi phấn liền hướng về phía bảy tám binh lính vừa mới leo lên trên cổng thành. Có binh lính sợ tới mức ngã xuống cổng thành, càng nhiều người gào thét chói tai cào mặt cùng thân thể mình, một lát sau bộ mặt dữ tợn tắt thở ngã xuống đất.

Trầm Yên Chi dùng đến loại độc dược độc nhất. Nhưng cho dù nàng có là cao thủ dùng độc, cũng không thể tạo ra chuyện như trong tiểu thuyết truyền kỳ, lấy một người xoay chuyển cả chiến cuộc.

Trên tường thành lại có thêm ba người, đều hóa trang thành binh lính tầm thường. Ta chợt thấy hơi thở xung quanh biến đổi, trong lòng cả kinh, hô lên: “Yên Chi, cẩn thận!”

Muộn rồi. Trầm Yên Chi vẫn tiếp tục hướng về phía bọn họ tung ra khói độc, lại thấy một người trong số đó tung người bay lên cao hơn nửa trượng, nháy mắt đã rơi xuống phía sau Trầm Yên Chi. “Oành –” một chưởng nặng nề tung ra, chỉ nghe thấy nàng rên lên một tiếng.

Ta vội vàng phi đến, lại bị hai kẻ còn lại ngăn trở, trơ mắt nhìn Trầm Yên Chi che lồng ngực, ngã xuống đất.

Ta ném xuống dao găm, rút ra Quyết cùng hai người kia quần đấu cùng một chỗ, hai kẻ này võ nghệ không tầm thường, cùng binh lính tấn công cổng thành lúc nãy hoàn toàn bất đồng. Cũng không phải người của Giang Đông!

Sau lưng bỗng nhiên có lãnh hàn khí tới gần, ta cảm thấy kinh hãi, trước mặt hai người thế công cũng sắc bén đột ngột, khiến cho ta không thể xoay người.

“Tướng quân cẩn thận!” Có người đột nhiên hô lên, cùng với một âm thanh trầm đục, hàn khí kia đột nhiên biến mất!

https://thuviensach.vn

Âm thanh ấy vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến ta mỗi lần đem đao kiếm cắm vào ngực của quân địch, nghe thấy âm thanh này đều nhíu mày.

Ta hoảng sợ kinh hãi, Quyết trong tay càng thêm sắc bén, hai người kia bị ta đẩy lui hai bước, ta quay đầu.

Kẻ đánh cho Trầm Yên Chi bị thương kiếm quang chớp động, chậm rãi từ thân thể một người rút ra. Binh lính lúc trước trêu ghẹo đang lấy thân mình che ở sau ta, phần lưng máu chậm rãi chảy.

Hắn là huynh đệ của La Vũ. Đúng, hắn gọi Cố Thanh Sơn, một cái tên thật nho nhã, năm nay hai mươi hai, chưa cưới vợ. Hắn mấy ngày trước, hướng ta tuyên thệ, nguyện cả đời trung thành.

Hắn ngã xuống dưới chân ta, đôi tay vừa lúc ôm lấy chân ta, gương mặt nỗ lực ngẩng lên, hai mắt vẫn bất khuất cố mở ra. Máu ngấm ra rất nhanh, ban đầu chỉ thấm một phần lưng, nhưng ngày càng nhiều, càng nhiều máu, nhuộm đỏ cả tấm lưng to bản của hắn, nhỏ xuống cả dưới chân ta, ta biết.

Rời khỏi hắn hai ba bước chân, Trầm Yên Chi hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt xanh đen, không rõ sống chết.

Ta ngẩng đầu, chậm rãi liếc nhìn ba kẻ vừa giết một huynh đệ vừa đả thương một người tỷ muội trước mặt ta. Bầu trời, lầu cổng thành, người trong mắt ta dần dần hòa thành một khối, chung quanh tiếng trống đinh tai nhức óc, tiếng chém giết dần dần biến mất.

Chỉ còn ba người trước mặt, đứng ở trước kiếm của ta.

Trong đó một người mở miệng, nói cái gì đó, rồi xách đại đao hướng về ta chém tới. Kẻ giết Cố Thanh Sơn cũng nhún người, trực tiếp công kích trước ngực ta; còn một người, đứng ở phía sau, chưởng khí mạnh mẽ hướng tới gần vạt áo ta.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng như vậy, giống như đã gặp qua. Cũng đã từng có có một lần, mắt và lỗ tai của ta cái gì cũng không nhìn thấy, không nghe đến, chỉ có một mục đích, khiến ta không chú ý sinh tử để thực hiện.

Đúng, là lần trước ở Quảng Châu. Nhiều hắc y nhân vây quanh công kích ta như vậy, ta chỉ biết chém giết để mở một con đường máu, đi cứu Lâm Phóng. Một lần ấy cũng giống như hôm nay.

Hôm nay, mục đích của ta chính là giết ba người trước mắt, còn có nhiều người nữa.

Xung quanh rất yên tĩnh, ta bỗng nhiên muốn hét lên. Thế là ta ngửa đầu thét dài một tiếng, động tác của người trước mặt tạm dừng một chút. Ta cười cười, Quyết trong tay vung lên chói mắt.

Một hồi, ba kẻ kia rốt cuộc cũng ngã xuống bên cạnh ta, ta ngồi xổm xuống, đẩy ra tóc ở hai bên tai của bọn hắn, quả nhiên đều có ấn ký hình đao — bọn hắn là người của Uy Vũ đường. Ta nhìn bọn hắn sắc mặt không còn chút huyết khí, nhặt lên dao găm, níu chặt lấy búi tóc của bọn họ.

“Roẹt – roẹt – roẹt.”

Ba tiếng này, có chút giòn, đoán chừng là bởi vì phần cổ người, huyết mạch nhiều. Máu tươi ồ ồ chảy ra nhuộm đỏ đôi tay, ta đứng lên, chỉ thấy dưới tường thành, như cũ có liên tục không ngừng binh sĩ mặc áo giáp đen cố gắng trèo lên tường thành.

Nơi xa, dưới cột cờ dựng thẳng, ngân giáp tướng quân kia lạnh lùng nhìn phía này.

Ta nén khí. Một, hai, ba! Ba cái đầu từng cái một ở trong không trung vẽ ra đường máu.

https://thuviensach.vn

Đội quân bảo vệ tên tướng quân kia nhất thời rối loạn! Ngựa hí ầm ĩ, lập tức che chắn bảo vệ trước tướng quân ấy. Hắn lại không nhúc nhích chút nào.

Vẫn cách rất xa. Ba cái đầu rơi xuống cách phía tướng quân kia hơn một trượng, rất nhanh bị đẩy ra ngoài.

Một trận mưa tên lập tức đáp trả lại cho ta, ta nhẹ nhàng né tránh. Quay đầu, lại thấy đám người La Vũ đứng ở chỗ không xa, ngơ ngẩn nhìn ta.

Sau lưng bọn họ, càng nhiều binh lính trèo lên cổng thành. Một góc tường thành chẳng biết lúc nào, dựng thẳng lên một lá cờ lớn màu đen. Mặt trời đã có chút chói mắt, ta híp mắt nhìn lá thêu chữ "Đỗ" tung bay trong gió. Một chữ này so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn.

Quân của Đỗ Tăng, đã công chiếm được lầu cổng thành rồi sao?

Mà cách chiến kỳ ấy mấy bước xa, một thân ảnh màu trắng mặt hướng về phía ta, an tĩnh mà đứng, cô tịch đơn bạc không nói nên lời.

Lâm Phóng, cuộc chiến này, chung quy vẫn là muốn làm ngươi thất vọng sao? Ngươi chẳng qua chỉ là người trong võ lâm, nhưng lại bị cuốn vào chiến trường. Chỉ vì ngươi từng nói –

"Nam nhi sống trên đời, chỉ vì non sông này."

Mấy người La Vũ dường như muốn nói cái gì, đi về phía ta, lại bị binh lính công thành cuốn lấy.

Một mình ta đứng ở góc khuất.

Mặt trời thực có chút chói mắt. Ta bỗng nhiên cảm thấy, ngân giáp tướng quân kia có chút ghê tởm. Hắn cứ an tĩnh như vậy đứng ở chỗ ấy, chỉ huy hàng vạn người đến chịu chết cùng sát hại người khác.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng, ngân giáp tướng quân này là hoạ trong lòng ngươi sao? Là mấu chốt quyết định chiến tranh giữa hai bên thắng hay bại sao?

Tốt thôi, ta đi giết hắn.

Ý niệm này vừa xuất hiện, trong lòng ta liền quyết không buông lỏng. Nắm chặt Quyết, đem dao găm cắm về trong giày, ta nhảy lên tường thành.

Chiến trường trên dưới cổng thành tụ tập trên vạn người, bụi mù cuồn cuộn.

Rõ ràng cách như vậy, ngân giáp tướng quân kia lại như có tri giác, lập tức hướng về phía ta đang đứng. Ta gần như có thể cảm nhận được tầm mắt sắc bén của hắn.

Ta không còn chần chờ, thả người nhảy xuống.

Phía sau, dường như có người hô hoán cái gì. Ước chừng là đám người La Vũ!

Không, các ngươi không cần lo lắng, công phu của ta rất tốt, ngay cả sư phụ đều muốn tán thưởng, ngay cả Ôn Hựu cũng phải chịu thua.

Nghe nói, võ công của ta trong bảng xếp hạng của võ lâm ở vị trí thứ hai, Ôn Hựu đứng đầu tiên.

Cho nên, thiên quân vạn mã này, đối với ta cũng chỉ là mấy bước chân. Quyết trong tay ta, là binh khí thích hợp nhất để giết người. Ngân quang từ thân kiếm bắn ra chói mắt, cũng như ý chí trong lòng ta.

Không có một cung thủ nào bắn tên kịp, thiên quân vạn mã chân dưới chân ta gào thét, nháy mắt ta đã tới mấy trượng bên ngoài.

Ta xoay người một cái, tránh thoát một loạt giáo thương, lao xuống chỗ ngân giáp tướng quân kia.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Huyết Nhân (Máu Người)

Ngân giáp tướng quân kia như là một khối nam châm. Chung quanh hơn hai mươi binh sĩ nháy mắt đã hình thành vòng vây kín lấy hắn không một kẽ hở.

Muốn ngăn trở ta? Không dễ dàng như vậy! Kiếm phong xẹt qua, binh lính ngã đầy đất.

Trong đám binh lính ấy cũng có người võ nghệ cao cường, khiến thế tấn công của ta bị kiềm hãm. Kiếm trong tay phát ra càng tàn nhẫn, bọn hắn đều bị bức lui.

Mở một đường máu, mới chọc thủng bức tường người vây kín ấy, ngân giáp tướng quân kia sừng sững hiện ra trước mắt ta, trên khuôn mặt đen là thần sắc nghiêm túc nặng nề. Vòng vây mở rộng ra. Ta thét dài một tiếng, lao lên, xuất ra một chiêu kiếm sấm vang chớp giật!

Hắn giơ lên trường thương trong tay ngăn cản, lúc hai binh khí giao nhau, ta chỉ nhìn thấy một đôi con ngươi đầy sát ý và tức giận.

Ngay vào lúc này kiếm của ta đột nhiên rút khỏi, cùng lúc đâm luôn về phía trước, nơi mũi kiếm tấn công chính là ngực hắn!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt kia nhìn ta bao hàm sự chấn kinh không thể tin tưởng.

Ta từ ngực trái của hắn rút kiếm ra, đôi mắt hắn trợn tròn, dù đôi tay vẫn nắm chặt thương sắt, người chậm rãi từ trên ngựa ngã xuống……

Chung quanh dường như mọi người đều ngây người nhìn, nhưng không có ai tấn công ta. Ta đang muốn tiến lên bồi thêm một kiếm, lại nghe một tiếng kêu thê lương: “Đừng nghĩ đả thương chủ nhân ta!” Hai ba tên lính vung đao đánh tới. Mấy binh sĩ khác thì bổ nhào vào bên cạnh tướng quân kia.

Tiếng kêu to ấy khiến cho đầu óc ta giật mình, chỉ một thoáng đã thấy vô số binh lính áo giáp màu đen như thủy triều vây kín lại. Chung quanh ngân giáp tướng quân ấy đã không thể tới gần!

Không sao, ta đã bắt lấy cơ hội duy nhất đánh trọng thương hắn, chỉ sợ mạng hắn cũng sẽ không giữ được lâu nữa!

Ta chém tới hai binh lính vây quanh, dưới chân vận khí, phi người bay lên thật cao, giẫm lên đầu mấy tên sĩ binh, ta vội vàng lướt đi. Có vài binh lính thấy, liền lấy đao kiếm đâm lên, ta đành phải tìm nơi khác đặt chân; vẫn có nhiều binh lính không chú ý đến thế cục nơi này tiếp tục công thành như cũ, liền trở thành nơi đặt chân của ta!

Gian nan, rốt cục cũng đến được nơi cách lầu trên cổng thành nửa trượng. Nâng mắt nhìn, mặt trời đã ở phía trên lầu cổng thành. Hình như có rất nhiều người cúi đầu nhìn xuống phía dưới, một chiếc dây thừng rất dày được thả từ trên tường thành xuống dưới.

Trong lòng ta vui mừng, tung người nhảy lên, lao thẳng tới chỗ dây thừng ấy.

Chỉ cần bắt lấy, lấy lực cánh tay đám người La Vũ nhất định có thể cứu ta lên!

https://thuviensach.vn

“Cẩn thận –” Có người đồng thời kinh hô.

Ta nghe thấy rõ ràng, chỉ là trước mặt sau lưng lại không có sát khí! Dù trong lòng biết có khác thường, cũng không quay đầu lại, thận trọng bắt lấy dây thừng, song chưởng chụp vách tường, lướt về hướng Tây hơn ba trượng.

Khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi một lực mũi tên sắc bén mạnh mẽ!

“Đinh –” Mũi tên ấy cắm thật sâu vào tường đá!

Đó là mũi tên gì? Trong lòng ta cả kinh, hai chân nghiêng đạp ở trên tường thành, thả người nhảy lên, không cho chính mình rơi xuống đất, lại bổ nhào lấy dây thừng. Không ngờ phía dưới lại có ba mũi tên đột ngột xuất hiện, cách hơn nửa trượng trên mặt ta đã cảm thấy kình phong sắc bén. Ta hoảng sợ kinh hãi, nhảy sang một bên, cách dây thừng kia thêm xa.

Ba mũi tên rơi vào khoảng không, rồi lại có ba mũi nữa theo sát mà tới. Mà vô số cung tên trong tay của binh lính phía dưới thành cũng bắt đầu nhắm vào ta. Ta rút kiếm vung rơi xuống vô số mũi tên, mới có thể tạm thời ngăn trở làn mưa tên liên hoàn.

“Keng –” Đỡ một mũi tên khiến gan bàn tay ta run lên, người bắn tên là ai? Lực đạo cùng tài bắn cung lại mạnh mẽ sắc bén và chuẩn xác đến thế!

Hai mũi tên nữa lại xé gió mà tới, ta nhìn không rõ!

Mà ta, cũng bởi vì nhảy lên nhiều lần mà kiệt lực, liền trụy xuống!

Chỉ cảm thấy một lực đạo vô cùng mạnh mẽ, hung hăng cắm vào vai trái. Ta nhất thời không thể nhúc nhích, ngừng thế rơi xuống, bị lực đạo ấy đẩy về phía sau nửa hơn trượng. Như phảng phất một bàn tay vô hình, sáp nhập vào bờ vai của ta, mạnh mẽ đem ta đẩy về phía sau.

https://thuviensach.vn

Cảm giác đau nhức từ đầu vai truyền tới!

Dưới ánh nắng chói chang, ta thoáng nhìn thấy ba mũi tên kim loại loé sáng, rõ ràng chỉ có ánh sáng lạnh lại mang thế của thiên quân vạn mã, bổ nhào đến trước mặt ta!

Ta vung kiếm, may mà tên đều bị ta đánh rơi.

Lực đạo của những mũi tên ấy khiến cho ta phải lấy tốc độ cực nhanh lui về phía sau!

Hết mũi tên này lại đến mũi tên khác, thẳng tắp hướng về phía đầu vai ta.

Trong lòng ta bỗng nhiên hiểu được rõ ràng–

Chủ nhân của những mũi tên này là muốn đem ta tươi sống đóng đinh trên tường thành này!

Là vì ta đã đè ép sĩ khí của quân hắn sao? Là vì ta đả thương thủ lĩnh bọn hắn, đổi lại liền đem ta đóng đinh trên tường?

Ôn Hựu, lúc này ngươi sẽ xử lý thế nào?

Lại một mũi tên tới trước mặt, ta hét lớn một tiếng, Quyết trong tay phải vung lên cắm thật sâu vào vách đá. Ta mượn lực để tạo thế lui, lộn nhào trong không trung, cùng với mũi tên kia lướt qua nhau.

Ta sôi trào hướng về phía quân lính đen nghìn nghịt mà đánh.

Tất thảy là đây, chỉ trong phút chốc!

Ta cấp tốc rơi xuống, trong đầu ngây ngô dại dột nghĩ, sẽ phải chết ở chỗ này!

https://thuviensach.vn

Ta rơi xuống trên mặt đất, bị tầng tầng lớp lớp quân vây kín. Nhưng những mũi tên kia lại tìm không được ta nữa. Nhìn tầng lớp quân đội áp về phía này, trong lòng cảm thấy phát lạnh.

Một ánh đao sáng loé lên, bóng người từ trên tường thành đột nhiên nhảy xuống, phía sau hắn vô số mưa tên được bắn ra, bắn đến quân đội Đỗ Tăng bên cạnh ta! Đao trong tay hắn như sấm vang chớp giật, hào quang chói sáng, trong nháy mắt gạt đi vô số mũi tên được bắn từ phía ta.

Chỉ trong thoáng chốc ta đã rơi vào trong ngực hắn. Từ lúc bị rơi xuống đất cho đến khi hắn đến chỉ là trong chớp mắt. Hắn ôm eo của ta, đơn đao đẩy lui vô số binh lính đánh úp từ hai phía. Chúng ta lấy tốc độ cực nhanh bay lên trời, ta nghiêng đầu nhìn, thì ra dây thừng kia đã được thắt trên hông hắn.

Tia sáng lại loé lên, hắn vung đao, chặt đứt một mũi tên sắt! Cũng nghe được hắn rên lên một tiếng.

Kẻ bắn tên dường như bị kiềm hãm, cũng không tiếp tục đuổi giết!

Chúng ta lên đến lầu trên cổng thành, dưới thành, quân đội Đỗ Tăng đánh chuông thu binh.

Đáng lẽ phải hoan hô vui mừng nhưng lầu trên cổng thành lại một mảnh yên tĩnh.

Hoắc Dương buông ra ta, một tay nhổ mũi tên cắm trên cánh tay mình, lớn tiếng gầm lên: “Quân y, quân y!” Hắn như một trận gió lao xuống dưới cổng thành tìm quân y.

Rất nhiều người xông tới, có người đỡ ta.

“Tướng quân!”

https://thuviensach.vn

“Đáng chết, thế nhưng lại xuyên qua xương! Tướng quân ngươi cố gắng chống đỡ!”

Có người ở bên tai ồn ào náo động, đầu ta vô cùng choáng nhưng ánh mắt vẫn miễn cưỡng dán chặt vào thân ảnh màu trắng kia, lớn tiếng nói: “Lâm tướng quân, tướng lĩnh của đối phương đã bị ta đả trọng thương!”

Lâm Phóng bước nhanh tới, đến khi cách ta ba bốn bước chân thì dừng lại, khuôn mặt tuyết trắng căng chặt. Hàng mi tuấn tú cau lại không hề có chút nào vui mừng, chỉ có một đôi con ngươi băng hàn nhìn chằm chằm ta, hình như có ý tức giận hình như có chút dò xét.

“Tướng lãnh đó…… Có phải là một đại hán mặt đen?” Một bên có người mang giọng nói kích động hỏi.

Lâm Phóng nhíu mày.

Ta gắng sức gật gật đầu, sau đó nghe được một trận hoan hô vang dội.

“Đó là Đỗ Tăng! Là Đỗ Tăng!” Một người vô cùng kinh hỉ nói: “Khó trách bọn hắn lại vội vàng thu binh!”

“Đỗ Tăng bị trọng thương, nỗi nguy của Miện Dương tất được giải!” Có người hoan hô, tiếng hoan hô liền tầng tầng lớp lớp truyền đi, nháy mắt vang vọng cả cả lầu trên cổng thành, chậm rãi hướng phương xa lan tràn.

Tất cả người đều hoan hô, ta cũng nghe thấy tiếng cười ha ha của La Vũ.

Chỉ có Lâm Phóng vẫn trầm mặt.

Ta nhìn chòng chọc hắn. Có thể, trong mắt ta còn có ý cầu khẩn?

Không cần nổi giận, Lâm Phóng.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết trải qua bao lâu, lâu đến khi bọn người La Vũ phát hiện có điều khác thường, im bặt nhìn hai chúng ta; lâu đến khi đám người Tam sư huynh, Lục sư đệ, Cầu An đã từ Đông, cửa Bắc vội vàng chạy tới, ba người cực kỳ hoảng sợ vây quanh ta.

Ta vẫn nhìn chòng chọc Lâm Phóng.

Khuôn mặt giống như khối bằng của Lâm Phóng rốt cục cũng tan, khóe miệng, chậm rãi nhếch lên. Lộ ra một nụ cười tươi tắn.

Trong lòng ta buông lỏng, hướng về phía hắn nói: “Ngươi không tức giận thì tốt.”

Thế nhưng ta không nghe được giọng nói chính mình nữa.

Khoảnh khắc đất trời đảo lộn!

Ta nhìn sắc mặt Lâm Phóng đột nhiên thay đổi, xông về phía ta.

Bầu trời xanh biếc mặt trời đỏ rực, nháy mắt tối đen.

———————————

Lúc ta tỉnh lại, cả phòng mờ nhạt. Một thân ảnh nhỏ xinh ghé vào bên giường.

“Tiểu Lam……”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, trừng to mắt nhìn ta: “Tiểu thư, cô tỉnh!”

“Thừa lời……”

“Thật tốt! Cô mất máu quá nhiều, đã ngủ một ngày một đêm rồi!” Tiểu Lam từ bên cạnh cái bàn bưng tới một cái chén: “Đại phu nói, cô phải uống thuốc ngay.”

https://thuviensach.vn

Ta nghe lời uống xong, Tiểu Lam cầm bát đứng yên, vuốt nước mắt.

“Khóc cái gì…… Chỉ là một mũi tên.” Ta nói: “Còn không nghiêm trọng như lần trước bị thương!”

Tiểu Lam ngơ ngẩn nhìn ta, dần dần từ thút thít đến càng lúc càng lớn tiếng, cuối cùng là gào khóc! Ta có chút kì lạ: “Tiểu Lam, ta biết vết thương chính mình không được coi là quá nặng.”

“Nhưng……” Nàng lệ nóng quanh tròng nhìn ta: “Tiểu thư không biết, hôm qua khi minh chủ ôm cô trở về, quả thực cả người cô đều là máu! Toàn thân trên dưới máu chảy đầm đìa, cô không biết mình bị thương nghiêm trọng thế nào!”

“Đó hơn phân nửa là máu người khác!” Ta nói: “Em khóc cái gì!”

“Em biết……” Tiếng khóc Tiểu Lam dần dần nhỏ lại, than thở nói: “La đại ca bọn hắn nói, trước khi cô nhảy xuống cổng thành, toàn thân cũng đã máu chảy đầm đìa, đều là máu của quân địch. Nhưng tiểu thư, ngày ấy bộ dạng của cô khi được nâng trở về, thực hết sức dọa người…… em sợ cô không sống được……”

“Ngu ngốc……” Ta yếu ớt mắng: “Phía đám người Lâm Phóng đều tốt chứ? Đỗ Tăng lui quân rồi sao?”

“Đại quân Đỗ Tăng đã sớm rút lui sạch sẽ.” Tiểu Lam sắc mặt cứng đờ: “Nhưng, minh chủ đại nhân……” Nàng muốn nói lại thôi.

“Như thế nào? Chẳng lẽ hiện tại hắn còn tức giận?”

“Không! Tiểu thư.” Tiểu Lam lộ ra một bộ dạng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn: “Minh chủ đại nhân không tức giận với bất kỳ người nào. Nhưng bộ dáng của hắn, so với việc phát hoả càng khiến người ta sợ hãi. Tiểu thư, minh chủ thực là một người cực kỳ cực kỳ khủng bố.”

https://thuviensach.vn

Sau lưng Tiểu Lam, ta bỗng nhiên thoáng thấy một thân ảnh màu trắng — Lâm Phóng tới.

Ta vội hướng về Tiểu Lam chớp mắt ra hiệu, Tiểu Lam lại vẫn cứ tiếp tục nói: “Trước kia em cảm thấy hắn lạnh như băng, nhưng so sánh với hai ngày này, em cảm thấy được trước kia minh chủ vẫn rất hòa ái điềm đạm!”

“Khụ khụ –” Ta phải ho khan hai tiếng, Tiểu Lam quả nhiên dừng lại, quan tâm nhìn ta: “Tiểu thư, cô có nơi nào không thoải mái?” Bóng trắng ngoài cửa cũng vội bước vào, đứng ở cạnh giường ta.

“A? Minh chủ!” Tiểu Lam mắt trợn tròn, quay sang nhìn ta, mới rõ ràng hàm ý ta ho khan. Quan tâm sẽ bị loạn, sắc mặt Tiểu Lam trở nên ngốc nghếch!

Lâm Phóng không có nhìn nàng, một đôi con ngươi đen đạm đạm nhìn ta. Ta nỗ lực hé ra một nụ cười tươi tắn, lại nghe Tiểu Lam hốt ha hốt hoảng nói: “Em…… em đi giặt quần áo cho tiểu thư……” Rồi vội vàng chạy mà không quay đầu lại.

Chỉ còn lại hai người chúng ta.

Lâm Phóng chậm rãi ngồi xuống giường.

Trong cảnh chiều hôm đèn đuốc, mặt của hắn có chút mông lung, xinh đẹp tuấn dật như một vị thần tiên. Có điều là một thần tiên lạnh lẽo.

Hắn duỗi tay, bắt lất cổ tay của ta, an tĩnh bắt mạch. Ta biết hắn thông y thuật nên không lên tiếng.

“Một tháng, không thể động võ.” Hắn buông tay ta.

“A? Nhưng ta chỉ là bị thương ở vai trái!”

https://thuviensach.vn

“Ngươi mất máu quá nhiều. Trừ phi ngươi muốn miệng vết thương vỡ ra! Lại chảy nhiều máu như vậy, ngươi tuyệt đối mất mạng.” Lâm Phóng lạnh lùng nói.

“Nga, được thôi.” Ta nói: “Đa tạ.”

Hắn liếc nhìn ta: “Vẫn rất có tinh thần.”

“Ừ!” Ta muốn cười lại thật không dám cười: “So với lần trước bị thương, lần này không tính là gì.”

“Đúng vậy. Thực sự không tính trọng thương.” Hắn nói: “Chỉ là máu toàn thân đều chảy hết rồi.”

Ta chỉ có thể trầm mặc.

“Bảo giáp của ngươi, ta đã để Tiểu Lam mặc cho ngươi.” Hắn nói: “Lần này nhặt về một cái mạng. Về sau không cần tiếp tục ngu ngốc.”

Ta vội gật đầu — rất tốt, lão đại thật sự không tức giận!

Hắn lại nói: “Hướng ta thề.”

Cái gì?

Hắn nhìn ta thật sâu, nói: “Lấy danh dự Chiến gia, hướng ta thề, tuyệt đối không lại lừa gạt ta, tuyệt đối không trái ngược mệnh lệnh của ta.”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Cung Kính

Qua đi bảy tám ngày, ta đã có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại, Trầm Yên Chi cũng vừa vặn tỉnh lại.

Trải qua một trận này, ba vạn binh lực của Kinh Châu đã hao tổn hai vạn, hai mươi bốn vệ chết bốn người, trọng thương sáu người, cao thủ võ lâm mà Cầu An dẫn theo cũng hao tổn hơn phân nửa. Nhưng mà nguy khốn của Miện Dương đã được giải. Tuyên Khải tướng quân biến mất mấy hôm nay không biết từ chỗ nào xông ra, bận rộn không ngừng viết tấu chương thỉnh công, chúng ta cũng lười quản hắn.

Các loại phong thưởng của Triều đình xuống dưới, trừ bỏ ban thưởng cho chúng ta rất nhiều vàng bạc, cũng ban thưởng cho đám người Trầm Yên Chi, Cầu An, Hoắc Dương, Tam sư huynh. Hoàng đế còn có khẩu dụ khác — mau chóng đem Đỗ Tăng trừ cỏ tận gốc.

Trinh thám truyền tới tin tức: Đỗ Tăng lui quân giữ thành Ngụy Hưng, bản thân bị trọng thương, nhưng cũng không quá nguy hiểm đến tính mạng. Lâm Phóng cùng Tuyên Khải hợp lại bàn kế, nắm thời cơ, lệnh hai người Tam sư huynh và Hoắc Dương, dẫn theo mười người lén vào thành Ngụy Hưng, chờ cơ hội ám sát, chấm dứt hậu hoạn. Những người còn lại ở trong thành Miện Dương.

https://thuviensach.vn

Đi qua mấy ngày, lại có tin đến.

Thứ sử đại nhân ở cảnh nội Kinh Châu "khảo sát dân tình" rốt cục trở lại Võ Xương.

———————

Mấy ngày nay, ta có cảm giác như được sống lại làm người.

Tại Quảng Châu, ta cũng từng bị nghiệt đồ Hoắc Dương đánh đến gần chết, nhưng cùng cuộc chiến ở thành Miện Dương lần này không giống nhau. Lúc ở Quảng Châu, ta cũng không nghĩ đến chính mình sẽ chết; nhưng ở Miện Dương, khi bị những mũi tên kia bức phải nhảy vào giữa vạn quân, ta thực cho rằng mình sẽ chết.

Cho nên, sau khi Miện Dương được giải vây, việc đầu tiên ta làm, chính là viết thư cho Ôn Hựu cùng cha mẹ.

Trong thư gửi về nhà, ta viết rất ít, chủ yếu hỏi thăm sức khoẻ mọi người và kể thêm việc được hoàng đế thưởng cho một đôi kim nguyên bảo, căn dặn người nhà cất kỹ, tương lai đó sẽ là một trong số những của hồi môn của ta.

Nhưng thư viết cho Ôn Hựu lại không giống thế.

Ta đem những chuyện trải qua của mấy ngày này tỉ mỉ nói cho hắn nghe: từ chuyện mới vào quân doanh được các quân sĩ sùng bái thì đắc ý thế nào, bị Lâm Phóng nghiêm khắc khiển trách thì đáng thương ra sao, đến chuyện nhảy xuống lầu cổng thành lúc tuyệt vọng, khi tỉnh lại còn phải làm theo yêu cầu bá đạo của Lâm Phóng; còn có đối với hắn rất nhớ thương.

"Ta ước chừng năm sáu ngày sau sẽ đặt chân đến phủ Thái Thú Võ Xương, ngươi gửi tin cho ta, nhất định có thể thu được." Cuối của thư ta viết như vậy.

https://thuviensach.vn

Tình cảm tương tư quen thuộc mà xa lạ, lại trào lên trong lòng. Trong lúc nằm giường dưỡng thương, ta lại bắt đầu đem những tín vật đính ước của hai chúng ta bày đầy giường, sóng lòng sôi sục.

Nhưng ngày ngóng đêm trông, cũng chưa nhận được thư của Ôn Hựu.

Có thể thư hắn gửi cho ta trong chiến loạn mất đi.

Ai, hại ta mấy ngày trông ngóng vô ích.

Nghe nói Thứ sử đại nhân lần này triệu chúng ta đến Võ Xương, là vì trợ giúp đại quân Kinh Châu luyện binh, nhất thời không vội, trên thân ta lại có thương, thế là chúng ta chậm rãi khởi hành đến Võ Xương.

Được vài ngày, thuộc hạ của Cầu An lại tới báo, Quảng Châu có chút náo động, cần hắn trở về xử lý. Từ lần gặp lại tới nay, chúng ta không hề bận việc giang hồ nhưng vẫn bận về chuyện đánh trận, ta cùng hắn gặp nhau chẳng nhiều. Hắn vẫn một bộ dạng thanh tuấn ấm áp như cũ, mấy ngày nay đối mặt với ta không hề bối rối, không có nửa điểm động tình. Như vậy chung sống, khiến ta cảm thấy rất tự tại thoải mái. Chung sống đã nhiều ngày, mọi người sớm đã cởi mở, lúc này vô thanh thắng hữu thanh. Cầu An khăn gấm cột tóc, một thân quần áo xanh, tuấn dật lãng tử hướng về Lâm Phóng chắp tay: “Văn Tuyền, chuyến đi đến Kinh Châu lần này, Cầu An khắc trong tâm khảm. Đại trượng phu ở trên đời, có thể vì quốc giết địch, quả thật so với trước đây lục đục chốn võ lâm sảng khoái hơn rất nhiều! Ngày sau nếu có việc cần sai khiến, cứ việc phân phó!”

Lâm Phóng gật đầu nói: “Cầu huynh nói quá lời. Lần này ngươi cũng đã hao tổn rất nhiều sức lực, đúng là tấm gương của võ lâm Giang Đông! Cầu huynh, lên đường bảo trọng.”

Cầu An lại theo thứ tự cùng Lục sư đệ, sáu huynh đệ La Vũ, cùng mấy người hộ vệ khác tạm biệt. Cuối cùng, đứng trước mặt ta, đôi mắt trong suốt ôn hòa thân thiết nhìn ta.

https://thuviensach.vn

“Cầu An, chúc ngươi có thể như ý nguyện, hùng bá Quảng Châu!” Ta cất cao giọng nói.

Hắn cúi đầu nhìn ta, lộ ra vẻ tươi cười: “Thanh Hoằng biết ta muốn cái gì.”

Ta không nói gì, Cầu An, kỳ thật ta chỉ là nói lời khách sáo thôi a!

“Cây trâm ta đưa ngươi đâu?” Ngữ khí của hắn rất nghiêm túc.

“A, ở chỗ này, ở chỗ này! Tiểu Lam!” Ta xoay người, lục từ trong bọc nhỏ bên người Tiểu Lam, rốt cục từ trong một đôi tua kiếm, một cuốn kiếm phổ, và y phục tìm thấy cây trâm ấy.

Hắn duỗi tay về phía ta. A, chẳng lẽ hắn muốn ta trả lại? Cũng tốt! Ta để tới lòng bàn tay hắn.

Chợt thấy vài ánh mắt có chút khác thường, ta nghiêng đầu nhìn, phát hiện đám người Lâm Phóng, đều là ánh mắt sáng quắc nhìn hai chúng. Sẽ không, hiểu lầm cái gì đi……

“A!” Ta hơi cúi đầu hốt hoảng lại rơi vào một vòng tay mềm mại xa lạ.

“Không cần động, chỉ một chút thôi.” Giọng nói của Cầu An vang lên trên đỉnh đầu ta. Trước giờ không nghĩ đến, một người dịu dàng như Cầu An, cư nhiên lại duỗi tay…… Ôm ta……

“Đây là cái ôm của bằng hữu sinh tử gắn bó.” Hắn nói, ta đang muốn giãy dụa lại sửng sốt. Cầu An……

Đôi tay hắn nhẹ nhàng vòng qua lưng của ta, đầu hắn đặt trên vai ta, thân thể cao lớn hơi nghiêng. Vòng tay Ôn Hựu lúc nào cũng ấm áp kiên định, vòng tay Lâm Phóng là mềm mại lạnh buốt, vòng tay Hoắc Dương là lạnh lẽo cứng rắn. Mà vòng tay của Cầu An, là dịu dàng.

https://thuviensach.vn

“Về sau, nhớ phải cài cây trâm này.” Hắn lẩm bẩm nói: “Xem như, là quà tặng của huynh trưởng đi!” Ta cảm giác được trên tóc khẽ động, trâm ghim vào tóc truyền tới một chút lạnh lẽo.

Hắn buông tay, cúi đầu tỉ mỉ nhìn ta. Ta chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn những người khác, chỉ có thể gắt gao nhìn chòng chọc áo choàng trước ngực Cầu An. Chỉ nghe thấy tiếng hít thở gấp rút của Tiểu Lam.

“Thanh Hoằng, ta lần này trở lại Quảng Châu, liền muốn đón dâu.” Hắn lại nói.

“A?” Ta kinh ngạc ngẩng đầu: “…… Chúc mừng ……”

Hắn gật gật đầu: “Đối phương là nữ nhi của Thái Thú, hiền thục đoan chính xinh đẹp. Mọi người đều nói, vô cùng thích hợp ta.”

“……”

“Nhưng Thanh Hoằng, ngươi có nhớ ta đã từng nói qua, bất cứ lúc nào, đừng quên, ta ở Quảng Châu lúc nào cũng là hậu thuẫn của các ngươi. Nhớ kĩ phải tới Quảng Châu thăm ta, còn có chị dâu của ngươi!”

Nói xong, hắn xoay mình lên ngựa: “Các vị, cáo từ!”

“Cáo từ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Hơn mười người cưỡi ngựa đi mất, lưu lại mọi người tâm trạng buồn bã cùng một người quẫn bách là ta. Tiểu Lam đứng phía sau, lẩm bẩm nói: “Tiểu thư, kỳ thật Cầu thiếu gia cũng không tệ, cô không suy xét sao?”

Ta vừa thẹn vừa tức liếc nhìn nàng một cái, nàng bị dọa im bặt. Ở đây có người nào không phải nội công thâm hậu, nhất định bị bọn hắn nghe thấy! Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy người hộ vệ đều là vẻ mặt mỉm

https://thuviensach.vn

cười, ánh mắt ấm áp. Lục sư đệ từ không cần nói, hướng về ta nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt hài hước! Chỉ có Lâm Phóng vẫn như cũ, dường như chuyện gì đều không phát sinh, thản nhiên nói: “Lên đường đi.”

Đúng là minh chủ tốt!

Ta thúc ngựa đến bên cạnh hắn, cùng hắn sóng vai mà đi, để tránh đi với đám người Lục sư đệ, Tiểu Lam.

Lại nghĩ đến cây trâm kia còn đang ở trên đầu, cứ mang như vậy, hình như có chút không thích hợp. Liền duỗi tay muốn lấy xuống. Tay vừa mới chạm tới, lại nghe Lâm Phóng nhẹ nhàng nói: “Mang đi.”

Ta có chút kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, hắn chậm rãi nói: “Coi như là, một niệm tưởng về Cầu An thôi.”

Ta để tay xuống, trong lòng bỗng nhiên có chút chua xót.

Cầu An, ta biết ngươi rất tốt, nhưng ta đã có Ôn Hựu. Ta cùng hắn đã hứa hẹn trọn đời, hắn cũng muốn lập tức đến Chiến gia ta cầu hôn. Tình cảm của hắn, dịu dàng của hắn, cố chấp của hắn, ta không thể phụ.

Có lẽ, đối với Cầu An mà nói, cùng nữ nhi thái thú kết thân, mới là kết quả tốt nhất!

Đêm này, chúng ta tìm nơi ngủ trọ ở trong một khách điếm duy nhất trên trấn.

Lại gặp phải hai quái nhân. Vừa bước vào nhà ăn của khách điếm, chúng ta đều chú ý đến hai người bọn họ.

Ta miễn cưỡng cũng coi như một người từng trải, từng gặp qua không ít lãng nhân giang hồ, hiệp khách võ lâm. Nhưng trước giờ chưa từng gặp quái nhân như vậy. Bọn hắn không phải áo quần lố lăng, cũng không phải

https://thuviensach.vn

ghê tởm đáng sợ. Bọn hắn áo mũ chỉnh tề, động tác thô lỗ, vừa thấy chúng ta, liền tỏa sáng hai mắt.

Rất rõ ràng, là nhằm vào chúng ta.

Hai người bọn họ cải trang võ sĩ tầm thường, một người chừng ba mươi tuổi, một tầm mười bốn mười lăm tuổi. Cả hai đều là mày rậm mắt lớn, bộ dạng dễ nhìn. Nhất là đứa nhỏ kia, có chút tuấn lãng lạnh lùng, có vài phần khí chất tương tự Ôn Hựu.

Chao ôi, Ôn Hựu a Ôn Hựu, kỳ thật không phải quái nhân trước mặt này giống Ôn Hựu, mà là chính ta nghĩ đến hắn thôi.

Lâm Phóng vẫn rất bình tĩnh, mặt không đổi sắc phân phó chúng ta ngồi xuống, cùng tiểu nhị chọn lựa phòng ốc cùng chuẩn bị cơm chiều, nước ấm. Hai người kia vẫn nghênh ngang nhìn chòng chọc nhất cử nhất động của chúng ta. Chúng ta đều cảm thấy ngồi không yên, chỉ là Lâm Phóng vẫn bình chân như vại, chúng ta cũng không tiện phát tác.

Chúng ta ngồi đó, đối phương cũng là không yên. Khi chúng ta cơm nước xong xuôi đang muốn lên lầu nghỉ tạm, thì hai quái nhân đó đi tới trước mặt.

“Lâm minh chủ, Chiến hộ pháp, ngưỡng mộ đã lâu!” Nam tử tuổi tầm ba mươi ha ha cười nói.

Lâm Phóng gật đầu nói: “Chưa biết tên tuổi của hai vị anh hùng?”

“Ha ha, ta kêu Lưu Quang, đây là cháu của ta gọi Lưu Khác.” Nam tử kia vừa chắp tay vừa túm cháu hắn, nghênh ngang ngồi xuống bên cạnh bàn chúng ta.

Lâm Phóng khe khẽ mỉm cười: “Thật không biết Liêu Đông còn có anh hùng họ Lưu.”

https://thuviensach.vn

Lưu Quang ngẩn ngơ, dường như có chút giật mình cũng có chút thẹn thùng, nhìn chằm chằm Lâm Phóng: “Lâm minh chủ…… Ánh mắt thật tốt.”

Bọn hắn là người Liêu Đông? Chạy đến Kinh Châu làm cái gì?

Lưu Quang nhìn chòng chọc Lâm Phóng, giống như muốn từ trên mặt hắn tìm ra đáp án gì.

Một bên Lưu Khác, ánh mắt sáng ngời, hiếu kỳ nhìn chúng ta, lúc thấy ta, dừng lại rất lâu. Một đôi mắt hổ của hắn trừng ta, ta cũng không chịu yếu thế trừng lại. Hai mắt trừng lẫn nhau nửa ngày, ai, thật mệt!

Hai người ngồi xuống thời gian một nén nhang, Lưu Quang vẫn là một bộ dạng hiếu kỳ, nhìn Lâm Phóng, ta cùng những người khác vài lần muốn nói lại thôi.

Hai người Liêu Đông này rất đặc biệt, ta cũng có chút không bình tĩnh được.

Lâm Phóng đạm đạm liếc nhìn ta: “Thanh Hoằng, ăn xong liền gọi mọi người lên lầu nghỉ ngơi đi.”

“Được!” Chúng ta đứng lên.

“Ai! Đợi một chút!” Lưu Quang lúc này mới gấp, duỗi tay muốn bắt lấy tay áo Lâm Phóng, lại bị một hộ vệ bên cạnh gạt ra.

Tay của hắn ngừng ở giữa không trung, đáng thương tội nghiệp nói: “Ta tới là báo tin cho các ngươi! Lâm minh chủ! Ngươi cho bọn họ lui xuống, ta muốn đơn độc cùng ngươi nói chuyện !”

Lâm Phóng mi nhíu lại: “Thanh Hoằng, mang theo hai hộ vệ, cùng ta lên lầu.”

https://thuviensach.vn

———————————

Thúc cháu Lưu thị cùng bốn người chúng ta đi lên lầu. Thương thế hiện nay của ta chưa khỏi hẳn, liền để hai hộ vệ ấy một trước một sau bảo vệ Lâm Phóng, ta đi ở cuối cùng. Lưu Khác cũng chậm rì rì đi bên cạnh ta.

“Chiến hộ pháp, nghe nói kiếm pháp của ngươi xuất thần nhập hóa, có thể cùng ta tỷ thí hay không?” Hai mắt Lưu Khác tràn đầy mong đợi.

Ta ngẩn ngơ — ánh mắt nóng bỏng này — hắn giống như một con hổ nhỏ bị nhốt trong chuồng lâu ngày a!

“Ngươi thuộc môn phái nào?” Ta nhìn chiều cao của hắn cùng ta không khác biệt lắm, tuổi còn nhỏ lại muốn tỷ thí cùng ta? Không phải nói khoa trương, cùng tuổi với ta hiện nay, võ công tu vi có thể vượt qua ta cũng không nhiều — dù sao võ học kỳ tài như Ôn Hựu và ta không phải khắp nơi đều có, càng huống chi nơi đất cằn sỏi đá như Liêu Đông!

“Ta…… Coi như ta thuộc phái Thiếu Lâm đi!” Lưu Khác nghĩ nghĩ nói.

Ta kinh ngạc: “Tiểu sư phụ, không thấy ngươi giống người xuất gia nha!”

Hắn ngẩn ngơ, vội nói: “Không, không phải! Người dạy võ công cho ta người thuộc phái Thiếu Lâm vùng Trung Nguyên, ta kỳ thật vẫn chưa chính thức bái sư, không tính xuất gia……”

Ta cắt ngang lời nói của hắn: “Tiểu sư phụ, bộ dạng ngươi tuấn tú như vậy, xuất gia thực là đáng tiếc!”

Hắn cắn chặt răng, mím môi, khinh bỉ liếc nhìn ta.

Ta lập ngây người, si ngốc nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Thẳng đến khi vào đến gian phòng của Lâm Phóng, mọi người đều ngồi xuống, ta vẫn còn nhìn hắn — vừa rồi ánh mắt khinh bỉ ấy, thực rất giống ánh mắt Ôn Hựu thường xuyên nhìn ta a!

Tỉ mỉ đánh giá thì diện mạo, khí chất của hắn, cùng Ôn Hựu thực có mấy phần tương tự! Đồng dạng tuấn tú vượt trội, đồng dạng kiên nghị tuấn dật. Chỉ là Ôn Hựu so với Lưu Khác, càng thêm trầm ổn như sắt, dịu dàng như nước……

Trong đầu ta bỗng nhiên hiện lên rất lâu trước kia, ta cùng hắn ở trên sông Tần Hoài dùng binh khí đánh nhau, rơi vào trong nước. Hắn toàn thân ướt đầm dề, tóc đen mềm mại dán vào khuôn mặt anh tuấn, hắn vuốt ve môi ta, buồn bực nói: “Ngươi mới dùng son phấn!”

Còn có rất lâu rất lâu trước kia, lần đầu tiên ta gặp hắn, hắn một chưởng chụp lấy ngực của ta, hắn võ công trác tuyệt là thế nháy mắt lại ngây người, bị ta một cước đá xuống nóc nhà……

Còn có……

Chậm đã, Ôn Hựu đối diện như thế nào lại mang ánh mắt muốn giết người nhìn ta?

“Thanh Hoằng……” Đồng thời giọng nói lạnh lẽo như nước vang lên, phảng phất hướng vào trong tai ta nhét hai khối băng tuyết, hoàn toàn bừng tỉnh suy nghĩ của ta – đúng rồi, đây không phải Kiến Khang, đối diện không phải Ôn Hựu là mà Lưu Khác, ta hiện tại đang trong phòng Lâm Phóng……

Ta nghiêng tầm mắt, thấy ánh mắt của Lâm Phóng đang nhìn ta.

Lại quay đầu, chỉ thấy Lưu Quang cũng không rõ nguyên do nhìn ta, mà Lưu Khác bị ta nhìn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đôi môi mím chặt, đôi mắt như muốn phun ra lửa!

https://thuviensach.vn

Ta chỉ cảm thấy lòng mình “bịch” một cái, như muốn phá tung ra — ánh mắt hắn, cực giống ánh mắt của Ôn Hựu ngày ấy, bị hai tên đạo sĩ kia đùa giỡn……

Trong đầu lại không khống chế được nghĩ lung tung, nhớ đến ngày ấy hai ta định ước, hắn ép ta ở trên giường, thân dưới vật cứng nóng cháy – dường như đó là khoảnh khắc ta hai thân cận nhất……

Không, không thể nghĩ tiếp!

Ta cắn răng quay đầu đi, không nhìn hắn nữa, hướng về phía Lâm Phóng nói: “Minh chủ, có chuyện gì?”

Lâm Phóng nâng con mắt nhìn thoáng qua Lưu Khác đang nghiến răng nghiến lợi, chậm rãi bật cười: “Thanh Hoằng, Lưu đại hiệp nói: Đỗ Tăng đã bí mật hướng triều đình cùng toàn thể võ lâm thả tin, hắn nhất định báo mối thù ở Miện Dương. Nếu ai có thể bắt sống hai chúng ta giao cho hắn, hắn liền lui binh ở Giang Bắc, kiếp này không đặt chân vào Đại Tấn một bước.”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Mai Phục

Lâm Phóng nâng con mắt nhìn thoáng qua Lưu Khác đang nghiến răng nghiến lợi, chậm rãi bật cười: “Thanh Hoằng, Lưu đại hiệp nói: Đỗ Tăng đã bí mật hướng triều đình cùng toàn thể võ lâm thả tin, hắn nhất định báo mối thù ở Miện Dương. Nếu ai có thể bắt sống hai chúng ta giao cho hắn, hắn liền lui binh ở Giang Bắc, kiếp này không đặt chân vào Đại Tấn một bước.”

Ánh mắt hắn nghiêm túc nhìn ta: “Để giết được hai chúng ta, Đỗ Tăng thực sự không tiếc vốn gốc!”

Ta lập tức bị lời nói của hắn gây chú ý, ngay cả Ôn Hựu cũng tạm thời ném sau ra đầu. Ta cùng Lâm Phóng, hiện tại đáng giá như thế sao? Trong mắt Đỗ Tăng, không ngờ chúng ta còn được quan tâm hơn giang sơn hắn thèm nhỏ dãi đã lâu……

Đang cân nhắc mở miệng nói cái gì đó khiêm nhường một chút, lại nghe thấy Lâm Phóng nhàn nhạt nói: “Ngươi không nên đắc ý. Đỗ Tăng thay đổi thế này chẳng qua chỉ là ứng kế tạm thời mà thôi.”

Tuy là ngữ khí lạnh lung như nước lại rõ ràng ẩn chứa ý cười. Ta có chút kinh ngạc nhìn minh chủ đại nhân — ngay cả hai gã hộ vệ cũng ngẩn người ra.

https://thuviensach.vn

Trong nét cười ấy, thế nào có một chút hư hư thực thực cùng mùi vị sủng nịch?

Nhưng nụ cười sủng nịch của minh chủ đại nhân lại khiến ta không rét mà run!

Có loại cảm giác là lạ trào lên trong lòng.

Lâm Phóng lại chuyển ánh nhìn về phía Lưu Quang: "Đa tạ ân báo tin của Lưu đại hiệp. Nếu có gì cần Lâm mỗ trợ giúp xin mời nói thẳng."

Lưu quang dò hỏi: "Vậy các ngươi vẫn đến Võ Xương sao?"

"Tất nhiên."

Lưu Quang gấp gáp: "Đỗ Tăng hai ngày trước đã lên tiếng, bây giờ chuyện này đã đồn đại suốt đại giang nam bắc, triều đình võ lâm! Các ngươi còn định đến Võ Xương, không phải rõ ràng đi chịu chết sao?"

Lâm Phóng nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái: "Thế Lưu đại hiệp nói, chúng ta…… nên đi nơi nào?"

Lưu Quang vô cùng nghiêm túc nói: "Mộ Dung thị ở Liêu Đông."

"Ồ?" Lâm Phóng nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp từng ngụm: "Thanh Hoằng, có muốn đi Liêu Đông không?"

Ta lập tức tiếp lời nói: "Không đi, nghe nói bên đó giống như hầm băng, là một nơi lạnh lẽo hoang dã!"

Ngoài miệng nói đùa là thế, nhưng trong lòng cảm giác là lạ lại trào lên — ta nhịn không được lại nhìn về phía khuôn thanh lãnh tuấn tú của Lâm Phóng, chỉ thấy hắn mi dài nhíu lại, ánh mắt trầm tĩnh.

Ta bỗng nhiên lĩnh ngộ ra một chuyện– khó trách ta cảm thấy là lạ –

https://thuviensach.vn

Ngữ khí của Lâm Phóng khi nói chuyện với ta, khi lạnh nhạt châm chọc khi uy hiếp không dấu vết cùng kiểu quan tâm như có như không, các loại phong cách hành sự, thật giống……người cha anh minh thần võ của ta!

Lại thấy khóe miệng hắn hơi hơi nhếch lên, vẫn không nói chuyện – đoán chừng đang nghiền ngẫm ý tứ của ta đối với hắn đi?

Một bên Lưu Khác sắc mặt đã khôi phục bình thường bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Ngươi nói vớ vẩn! Thảo nguyên Liêu Đông so với nơi này đẹp hơn rất nhiều!”

Ta nghiêng đầu nhìn Lưu Khác: “Tiểu sư phụ, người xuất gia không nói dối a!”

Lưu Khác lại bắt đầu nghiến răng nghiến lợi, ta không để vào trong mắt.

Lưu Quang vội la lên: “Lâm minh chủ, hiện nay Mộ Dung gia tộc ở Liêu Đông tay nắm ngàn dặm đất đai màu mỡ, ngực mang chí lớn thiên hạ, cầu hiền nhược khát*. Các ngươi đều là những nhân vật xuất chúng, nếu đi Liêu Đông, mới là có thể phát huy được tài năng. Ngày mà Mộ Dung thị có thể kiến quốc sẽ bái Lâm minh chủ làm quốc sư! So với Đại Tấn hủ bại này cường mạnh hơn rất nhiều!”

*Cầu hiền nhược khát: Cầu mong người hiền tài như khát nước.

Bên trong phòng lập tức an tĩnh lại.

Lâm Phóng tay miết chén trà, những ngón tay thon dài như ngọc lần mò miệng chén, trên mặt vẫn trầm tĩnh như nước. Ta có chút thấp thỏm, lại có chút đắc ý, tên tuổi của chúng ta cư nhiên ngay cả đến gia tộc Mộ Dung ở Liêu Đông cũng biết đến……

“Chỉ sợ làm Lưu đại hiệp thất vọng rồi!” Lâm Phóng nói.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng ta tin chắc Lâm Phóng nhất định sẽ không đáp ứng, nhưng nghe hắn nói như vậy, vẫn là nhẹ nhàng thở ra.

“Liêu Đông tuy tốt, nhưng Lâm mỗ là nhân sĩ trong võ lâm Giang Đông, cho dù có chết, cũng muốn chết tại Giang Đông!” Lâm Phóng nghiêm túc nói: “Cho dù, là chết trong tay…… Triều đình.”

————————-

Sáng sớm đầu thu, bầu trời trong vắt cao rộng. Trấn nhỏ còn đang ngủ say, cửa sổ từng nhà vẫn khép kín, trên con đường nhỏ hẹp một mảnh yên tĩnh.

Không ngờ đến khi rời khỏi trấn nhỏ này, lại là thúc cháu Lưu thị vừa mới kết bạn đưa tiễn chúng ta.

Lưu Quang vẫn lưu luyến không rời đứng ở bên cạnh Lâm Phóng, hai người cúi đầu nhẹ giọng trò chuyện. Trái phải Lâm Phóng vẫn là hai hộ vệ luôn theo sát — dù sao đối với Lưu Quang, chúng ta vẫn nên duy trì phòng bị.

Lưu Khác hôm nay lại không để ý đến hiềm khích lúc trước vút cái đã đến bên cạnh ta, ta giả vờ không thấy, cùng Tiểu Lam hai người nhìn ra phương xa.

Có điều là tiểu tử này hôm nay mặc bộ trang phục võ sĩ áo trắng tay áo lam, cũng nổi bật lên tư thế oai hùng bừng bừng. Tuy là mặt mày hắn có vài phần tương tự Ôn Hựu nhưng làn da so với Ôn Hựu đen hơi nhiều, người cũng có vẻ hấp tấp không trầm ổn — nghe nói hắn vừa mới đầy mười lăm tuổi, so với ta còn nhỏ hơn hai tuổi — nói tóm lại, kém xa so với Ôn Hựu!

“Một kiếm ngươi chém Đỗ Tăng kia, là dùng chiêu thức gì?” Lưu Khác nhẫn nhịn nửa ngày, rốt cục cũng hỏi.

https://thuviensach.vn

Ta nhặt lên nhánh cây, tùy tiện khoa tay múa chân một chút: “Này, như vậy!”

Hắn trừng lớn mắt, có chút không cam tâm nhìn ta: “Đơn giản như vậy?”

“Hừ!” Ta nhìn hắn khinh bỉ nói, “Cao thủ ra tay, chiêu thức không phải trọng yếu nhất, mấu chốt chính là người kiếm hợp nhất, kiếm của ngươi xuất phát từ lòng của ngươi, hiểu không?”

Hắn nghiêm túc nghĩ nghĩ: “Không hiểu lắm, có điều là ta cảm thấy cũng đúng. Ngươi không hổ là Chiến hộ pháp nổi danh thiên hạ!”

Ta nhịn không được tươi cười, trẻ nhỏ dễ dạy…… Nói những lời khoa trương như thế hắn lại nói rất nghiêm túc……

Bất chợt phát hiện ra ánh mắt lạnh lùng quen thuộc, ta quay đầu, quả nhiên thấy Lâm Phóng đã cùng Lưu Quang chắp tay cáo biệt, ánh mắt nhìn về phía này, ra hiệu chúng ta xuất phát.

Ta hướng hắn gật đầu bày tỏ ý đã hiểu, quay sang phía mấy người khác nói: “Đi thôi!” Lại hướng về phía Lưu Khác chắp tay: “Lưu thiếu hiệp, cáo từ!”

Một đôi mắt hổ của hắn gắt gao nhìn chòng chọc ta.

Hài tử không hiểu lễ nghĩa, mặc kệ hắn!

Ta cùng Tiểu Lam đem Lưu Khác ném ở phía sau, sóng vai đi về phía Lâm Phóng.

Cách Lâm Phóng càng gần, trong lòng ta chợt thấy có chút kinh ngạc cùng kỳ lạ. Ta thấp giọng nói với Tiểu Lam bên cạnh: “Tiểu Lam, rất kỳ lạ a! Ta hiện tại có khả năng phát hiện ra nhất cử nhất động của Lâm Phóng

https://thuviensach.vn

rất nhạy bén. Em xem vừa rồi cho dù ta lưng đưa về phía hắn, cũng có thể phát hiện ra ánh mắt của hắn, nhìn hắn một chút, liền biết hắn ý bảo chúng ta chuẩn bị xuất phát!”

Tiểu Lam cũng kinh ngạc nhìn ta.

Ta có chút kích động nói: “Tiểu Lam, em nói này phải hay không chính là trong truyền thuyết ……”

“Nô tính?” Tiểu Lam đắn đo, cắt ngang lời nói của ta.

Ta yên lặng, Tiểu Lam, kỳ thật ta muốn nói đó là “ăn ý”! Ta nhịn không được hung tợn nói: “Tiểu Lam, tiểu thư nhà em há lại là……”

Chưởng phong*, một trận chưởng phong vô cùng mạnh mẽ. Đánh thẳng vào phía sau lưng ta!

*Chưởng phong: Là khi thi triển võ công dùng nội lực tạo ra gió, chỗ này không biết dùng từ gì cho hợp nên để nguyên từ hán việt.

Trong lòng ta phát lạnh.

Phía sau ta, không phải…… Lưu Khác sao?

Khóe mắt thoáng nhìn nơi không xa, vẻ mặt Lục sư đệ kinh ngạc nhào tới tới đây, La Vũ thần sắc cũng kinh động, mà bên cạnh ta Tiểu Lam võ nghệ nông cạn, cũng vươn ra cánh tay bảo vệ ta.

Ta vội vàng xoay người, thấy Lưu khác song quyền hướng về ta, trên mặt là thần sắc hiếu kỳ.

Chưởng phong tuy mạnh nhưng lại không có sát khí……

Trong lòng ta thả lỏng, đè khí muốn xuất chiêu, lại bị Tiểu Lam túm lấy tay –

https://thuviensach.vn

Được rồi, vết thương của ta vẫn chưa khỏi, không thể vận công.

Ta hạ tay xuống.

Song quyền của Lưu Khác đánh tới cách ngực ta không đến một tấc thì dừng lại. Mà kiếm của Lục sư đệ cũng gào thét dừng ngay ở trước mặt hắn.

"A!" Tiểu Lam phát ra tiếng kinh hô, sắc mặt nàng xanh mét, đôi tay đặt ở trên ngực, thở hổn hển.

Chỉ cần một chiêu này có thể nhìn ra võ nghệ Lưu Khác tuy không bằng ta cùng Lục sư đệ, nhưng miễn cưỡng có thể cùng một trong hai mươi bốn thị vệ bất phân thắng bại.

Cho nên đối với Tiểu Lam mà nói, hắn chính là cao thủ. Chưởng phong của hắn cùng kiếm khí của Lục sư đệ, cũng đủ chấn thương nàng!

Ta đè xuống huyết khí cuồn cuộn trong ngực, muốn tiến lên một bước đỡ Tiểu Lam, lại bị Lục sư đệ đoạt trước, ôm nàng ở trong ngực.

Nơi không xa, đám người Lâm Phóng ngạc nhiên quay người, nghe thấy tiếng mắng của Lưu Quang: "Khác nhi, ngươi làm cái gì!"

"Ngươi…… Vì sao không xuất chiêu?" Lưu Khác nhìn ta, vội la lên, "Ta không phải muốn đả thương nàng! Ta chỉ là muốn nhìn xem chiêu thức võ nghệ của ngươi!"

Ta trừng mắt nhìn hắn, vội la lên: "Tiểu Lam, vẫn ổn chứ?"

Tiểu Lam nghẹn ngào nói: "…… Còn…… Còn tốt……"

Ta muốn đỡ nàng từ trong ngực Lục sư đệ, vừa mới vươn tay, rồi lại bị một nhân ảnh chen đến gạt ra một bên — là La Vũ.

https://thuviensach.vn

Hắn luôn luôn khí phách hiên ngang, lúc này lại ngốc ngốc đứng trước mặt Lục sư đệ cùng Tiểu Lam, hỏi: “A lam, rất đau sao?”

Tiểu Lam khẽ gật đầu, không có đáp lại.

Thế là La Vũ nóng nảy, trừng mắt nhìn hướng Lưu Khác: “Tiểu tử nhà ngươi không muốn sống nữa sao?”

Lục sư đệ vẫn ôm Tiểu Lam hung hăng nói: “Dù cho là người của gia tộc Mộ Dung Liêu Đông, nhưng đả thương người của Chiến gia ta, cho dù đến chân trời góc biển, cũng không cho ngươi được yên ổn!”

Lâm Phóng cùng Lưu Quang đã đi tới đối diện. Lưu Khác đột nhiên quỳ gối xuống: “Ta không phải cố ý đả thương nàng. Nếu nàng có gì không ổn, các ngươi cứ việc xử lý ta tuỳ ý, ta tuyệt đối không chống trả!”

Lâm Phóng liếc nhìn một vòng, ngừng lại trên người một hộ vệ. Hộ vệ này tinh thông y thuật, tiến lên thay Tiểu Lam bắt mạch, sau đó nói: “Minh chủ, Tiểu Lam cô nương bị chấn thương kinh mạch, may mà công lực không sâu, nàng chỉ cần điều dưỡng ba năm ngày, sẽ không có việc gì.”

Lâm Phóng gật gật đầu, nói với La Vũ: “Đi thuê một chiếc xe ngựa cho Tiểu Lam, ngày mai đến Võ Xương sẽ điều dưỡng nàng thật tốt.”

Lưu Khác vẫn còn quỳ dưới đất, Lưu Quang mắng: “Ngươi tại sao lại bộp chộp như thế, nếu muốn tỷ thí, trực tiếp mời là được, vì sao đánh lén!”

Lưu Khác cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Ta nhìn hướng Tiểu Lam, nàng lại rất biết đạo lý hướng về phía ta lúc lắc đầu: “Tiểu thư, em không có chuyện gì……”

Ta nói với Lưu Quang: “Thôi, chúng ta không truy cứu nữa.” Lưu Quang cảm kích nhận lỗi, mới để cho Lưu Khác dậy.

https://thuviensach.vn

La Vũ rất nhanh tìm xe ngựa tới, Lục sư đệ ôm Tiểu Lam lên xe ngựa.

Lồng ngực của ta vì vừa rồi nén khí, mơ hồ có chút đau đớn.

Nhìn Lục sư đệ cùng La Vũ đều mang bộ dạng khẩn trương, ta lại có chút vui mừng — Tiểu Lam, cũng nên lấy chồng rồi!

“Đa tạ ngươi!” Lưu Khác nhìn ta nói.

Hai mắt hắn vẫn là tràn đầy hổ thẹn. Trong lòng ta khẽ động — hắn dường như là mới đặt chân vào chốn võ lâm!

Ta duỗi tay, vỗ vỗ bờ vai của hắn. Hắn hơi hơi ngẩn ra, không có né tránh.

“Tiểu Khác, hành tẩu võ lâm không phải đơn giản như vậy, cần phải học nhẫn nhịn, học tùy mặt gửi lời. Ngươi bộp chộp như vậy, sau này sao có thể làm nên đại sự! Nhớ kỹ, bất cứ lúc nào cũng phải cẩn thận!” Lấy thân phận một tiền bối võ lâm, ta khuyên bảo chân thành, lại thấy trong mắt hắn có chút suy nghĩ, dường như còn có xúc động.

“Ta đi đây! Sau này gặp lại!” Ta xoay mình lên ngựa, hướng về phía hắn cùng Lưu Quang phất phất tay.

“Lâm minh chủ, nhớ kỹ lời của ta nói. Vĩnh viễn hoan nghênh các ngươi tới Liêu Đông!” Lưu Quang la lớn. Ta thấy Lâm Phóng hơi hơi gật đầu.

“Sau này gặp lại!” Giọng nói Lưu Khác theo gió truyền tới.

———————

Một mảnh rừng rậm lành lạnh. Ánh nắng xuyên thấu qua tán lá cây, chiếu ra ánh sáng mênh mông trên mặt đất. Chúng ta hơn mười người cưỡi ngựa gào thét chạy trong rừng cây, La Vũ đánh xe ngựa, theo sát phía sau chúng ta.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng nói, lời của Lưu Quang khó phân biệt thật giả. Một khi chưa đến được Võ Xương kế sách vẫn chưa vẹn toàn, chúng ta cần phải gấp rút lên đường.

Hôm nay chạng vạng, có thể đến Võ Xương. Chúng ta ở Võ Xương đã sớm bố trí người, phải đảm bảo chu toàn. Khu rừng này, quả thực có chút dầy đặc rậm rạp. Nhưng mặt trời thật sự rất tốt vô cùng ấm áp, đến ngựa cả ngày chạy như bay vẫn là còn rất sung sức.

Chỉ là trăm triệu không ngờ đến, chúng ta đúng là hăng say mười phần đi chịu chết!

Lời Lưu Quang nhắc nhở, thực sự là đúng. Nhưng cho dù chúng ta biết trước thì vẫn nhất định phải đi đến Võ Xương. Điều ta không ngờ đến chính là một ngày lộ trình này, lại dẫn đến con đường chết!

Mọi người chạy như bay đến sâu trong rừng rậm, trong tai ta nghe thấy, trong hư không truyền tới tiếng hít thở.

Giọng nói cực nhỏ lẫn những tiếng hô hấp dài mà chậm, tận lực áp chế, hơi thở phảng phất dầy đặc, dường như không dưới trăm người! Nghe nội tức liền biết đều là cao thủ! Ta hoảng sợ kinh hãi, nhìn về phía mọi người còn vô tri vô giác.

Lâm Phóng hình như cũng có cảm giác, nhẹ nhàng ghìm cương, ngựa hơi hơi hoãn lại, quay đầu liếc nhìn ta, dường như có suy nghĩ.

Ta không lên tiếng chỉ làm khẩu hình, hắn hơi trầm tư, hướng về phía ta dùng tay ra hiệu, ta gật gật đầu.

Lập tức không còn chần chờ, ta thấp giọng quát: “Tất cả quay lại, ở sơn cốc vừa mới đi qua tản ra! Tụ lại ở Võ Xương!”

https://thuviensach.vn

Hơn mười người đang chạy gấp thế nhưng không hẹn mà cùng ngừng lại. Tuấn mã hí dài xoay người.

Ngựa của chúng ta đều là chiến mã phương bắc phi thường tốt, tốc độ chạy căn bản không thể so sánh với ngựa bình thường. Nhưng mà, hàng ngũ của đối phương bỗng nhiên từ trong rừng cây xuất hiện, tốc độ không thua ngựa của chúng ta chút nào. Ta cùng Lục sư đệ liếc nhau — quả nhiên là người của Đỗ Tăng!

La Vũ ôm Tiểu Lam cùng cưỡi cùng một con ngựa, tốc độ không thể nhanh được bị tụt lại cuối cùng, cách hàng ngũ của đối phương không quá một trượng!

Trong lòng ta trầm xuống, lại nghe một bên Lục sư đệ nói: “Nhanh đi! Không cần quay đầu lại!” Sắc mặt của hắn cực kỳ khó nhìn.

Phía sau, tiếng giết nổi lên bốn phía.

Phía trước, hơn mười người từ trong rừng xuất hiện, sát khí tràn ngập.

Lục sư đệ thét dài một tiếng, xông lên trước tiên.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Lâm Phóng

"Các ngươi hộ tống minh chủ đi trước!" Giọng nói của Lục sư đệ truyền tới, nháy mắt hắn đã cùng hơn mười người chiến đấu thành một đoàn. Ta cắn răng, cùng hai hộ vệ nữa vây bên người Lâm Phóng, thúc ngựa chạy như bay vào sâu trong rừng rậm.

Ta bây giờ không còn là Chiến Thanh Hoằng hiếu chiến như lúc mới bước chân vào võ lâm nữa, lực lượng giữa địch và ta khác nhau rất lớn, ta hiểu loại tình huống này, quan trọng nhất chính là bảo hộ Lâm Phóng.

Dù phải hy sinh tất cả mọi người, Tiểu Lam, Lục sư đệ, La Vũ hay chính bản thân ta.

Bởi vì Lâm Phóng chính là võ lâm Giang Đông.

Phía sau, tiếng giết chóc ngày càng lớn dần.

Đám người Lục sư đệ, kềm chế được đại bộ phận đối phương. Nhưng người truy kích chúng ta vẫn đông đảo như cũ. Chúng ta không thể không bỏ ngựa lẩn sâu vào trong núi rừng.

Ngày đã ngả về tây, nhưng còn cách thời gian trời tối rất dài. Kẻ thù dường như giỏi về thuật truy kích, tựa tận lực đem chúng ta ép đến đường cùng, vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa. Rừng rậm lớn như vậy,

https://thuviensach.vn

cho dù chúng ta có ẩn nấp ra sao, thậm chí chúng ta đã một lần cho rằng cắt đuôi được bọn hắn. Nhưng không đến thời gian một nén nhang, lại nghe thấy bước chân tiếng của bọn họ.

Như ác mộng dây dưa không ngừng, như mãnh thú rượt đuổi không ngừng.

Gã hộ vệ thứ hai hướng về chúng ta vừa chắp tay: “Minh chủ, hộ pháp, bảo trọng!” Sắc mặt hắn nặng nề nghiêm túc rút ra song đao, đan chéo ở trước ngực, xoay người khom trước mặt chúng ta, thấp giọng quát: “Các ngươi nhanh đi!”

Gã hộ vệ đầu tiên, nửa canh giờ trước, đã lưu lại chặn đánh quân địch, che dấu ba người chúng ta. Bây giờ, chỉ dư lại một hộ vệ này hắn cũng dứt khoát yêu cầu lưu lại — bởi vì tiếng bước chân của kẻ địch đã rất gần!

Ta hít sâu một hơi nói: “Bảo trọng!” Xoay người lại gặp Lâm Phóng gắt gao nhìn bóng lưng hộ vệ này, hai tay nắm chặt.

Ngực ta mơ hồ sinh đau — ta biết, Lâm Phóng trước giờ không nguyện ruồng bỏ đồng bọn chính mình, tuy rằng mỗi người đều đồng ý vì hắn mà chết. Nhưng hôm nay, hắn không rên một tiếng, yên lặng cùng ta chạy trốn, ngầm nhắm mắt bỏ qua từng người từng người ở lại đối đầu với địch. Rõ ràng hắn biết hắn là hi vọng của chúng ta, cho nên hắn chỉ có thể làm như vậy.

Nhưng Lâm Phóng, trong lòng chắc chắn rất khổ sở!

Ta cảm thấy trong đầu nóng lên, duỗi tay bắt lấy tay hắn. Tay hắn cũng như người, lạnh buốt tận xương.

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn ta.

https://thuviensach.vn

Ta nắm lấy tay hắn thật chặt: “Lâm Phóng, chúng ta đi! Ta sẽ bảo hộ ngươi!”

Lâm Phóng, ta đã chuẩn bị sẵn sàng, làm người cuối cùng ngã xuống bên cạnh ngươi.

———————

Trời tối. Chúng ta cũng chạy hết nổi.

Ta hai trốn vào trong một động đá. Chung quanh một mảnh tối đen yên tĩnh. Có phải chúng ta đã tránh thoát rồi?

Ta tựa vào trên vách đá, Lâm Phóng ngồi bên cạnh ta. Ánh trăng âm lãnh từ ngoài cửa động chiếu vào, khiến cho ta cảm thấy một ngày chạy trối chết này có chút không thật.

Rõ ràng buổi sáng mười mấy người chúng ta vẫn còn êm đẹp. Thế nào đến buổi tối, chỉ còn lại hai người?

“Nếu như bọn họ tìm đến nơi này, ta liền ra ngoài dẫn bọn họ rời đi.” Ta không dao động nói. Lâm Phóng không tiếp lời, trong đêm tối, ta có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của hắn đang nhìn ta.

“Lâm Phóng, ta dụ bọn họ rời đi, ngươi hãy theo phía sau nham động này chạy. Vừa nãy ta đã nhìn, phía sau nham động đã là rừng rậm giáp ranh. Nơi này cách Võ Xương đã không đến ba mươi dặm, chỉ cần chạy tới đó là an toàn!”

“Ngươi quên là bây giờ ngươi không thể động võ.” Giọng nói trầm thấp của hắn truyền tới.

“Vừa rồi, không phải đã động rồi sao? Ta không có chuyện gì.” Ta khẳng định. Nửa canh giờ trước, chúng ta rốt cục bị người đuổi kịp, ta ngăn

https://thuviensach.vn

trở giết năm người.

Lâm Phóng tĩnh lại. Trong bóng tối đôi tay lạnh buốt của hắn bỗng nhiên chạm đến ta. Ta ngẩn ngơ, không biết hắn muốn làm gì.

Tay của hắn men theo tay ta, chậm rãi hướng lên trên, đụng đến bờ vai.

Ta không thể nhịn được, kêu rên một tiếng. Hắn thu hồi bàn tay đã ướt đẫm.

Trên vai ta sớm đã bị máu thấm đẫm — đoán chừng vừa rồi trong lúc đánh nhau, miệng vết thương lại vỡ ra. Đầu choáng váng, bờ vai cùng ngực cũng mơ hồ đau đớn.

“Nếu như ngươi chết, một mình ta cũng trốn không thoát.” Hắn nói, “Ta trước giờ không làm loại chuyện lỗ vốn như vậy.”

Ngươi nói đúng Lâm Phóng, kỳ thật ta bây giờ một chiêu cũng không dùng được. Nhưng Lâm Phóng, chúng ta phải xử lý như thế nào? Chờ chết sao?

Bóng đêm càng lúc càng sâu, trăng sáng cũng ẩn vào tầng mây. Trong bóng tối khôn cùng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai chúng ta.

Không biết trải qua bao lâu. Có lẽ là nửa đêm, có lẽ đã sáng sớm.

Ta đột nhiên mở to mắt, thấy chân trời xa vời có mấy ngôi sao nhỏ, ánh trăng mơ hồ lẳng lặng chiếu rọi trên nền đất.

Dường như lại có tiếng bước chân truyền tới, đúng là âm hồn không tán. Tựa hồ ngay bên ngoài chỉ cách cửa động mấy trượng.

Ta cảm thấy ta thật không ổn, kẻ địch đến gần như vậy ta mới bừng tỉnh!

https://thuviensach.vn

Ta nén khí muốn đứng dậy, lại bị đầu vai đau nhức cùng lồng ngực tắc nghẽn kiềm hãm, toàn bộ trước mắt biến thành màu đen. Ta cảm thấy lòng mình đột nhiên run lên — ta bây giờ thực sự không có sức chống trả sao?

Trong bóng tối, có người đè lại tay của ta.

“Thanh Hoằng, nhớ kỹ, ngươi phải sống sót ra ngoài.” Giọng nói của hắn chưa bao giờ ôn hòa như vậy, ta tuy rằng nhìn không thấy mặt hắn nhưng trong đầu lại không khống chế được nghĩ đến đại hội võ lâm ngày ấy, hắn tinh khiết như hoa sen chậm rãi tươi cười.

“Ngươi điên rồi!” Ta lẩm bẩm nói, nhẹ nhàng nhắc lên Quyết.

Tay của hắn thuận theo tay của ta, bắt lấy chuôi kiếm, nhẹ nhàng rút ra.

Trong bóng tối có tiếng cười trầm thấp mang theo sự sủng nịch giống như cha ta: “Lúc này, Thanh Hoằng không cần cười nhạo ta dùng tư thế cầm bút để cầm kiếm.”

“Ta nói, ngươi điên rồi?” Ta lặp lại một lần nữa, duỗi tay muốn đoạt lại kiếm, lại bị hắn thuận tay vùng ra, nhẹ nhàng vòng tay ôm ta vào trong ngực, ta thế nhưng lại không thể nhúc nhích. Hắn không có võ công nhưng so với bất kỳ người có võ công nào chế trụ ta còn dễ dàng hơn.

Hắn nói nhỏ: “Bọn hắn sẽ không giết ta. Ngươi biết rõ là chỉ có ngươi chạy thoát, mới có thể trở về tìm viện binh đến cứu ta. Coi như Thanh Hoằng bị thương cũng vẫn còn tốt hơn một Lâm Phóng khoẻ mạnh!”

Ngữ khí của hắn dịu dàng như vậy, nhưng ta có cảm giác trong lòng hắn chỉ có cô đơn.

Ta gắt gao ôm lấy hắn. Hắn vùi đầu ở hõm vai ta, ta nghe thấy hắn ở trong tóc đen của ta hít vào một hơi thật sâu: “Bảo trọng, Thanh Hoằng.”

https://thuviensach.vn

Hắn nói: bảo trọng, Thanh Hoằng.

Nước mắt của ta nháy mắt trào ra, ngực một trận đau nhức.

Sau khi tới Kinh Châu, ta một giọt nước mắt cũng không rơi. Dù ngày đó quân Đỗ Tăng vây thành tính mệnh một sớm một chiều, ta vẫn không khóc; dù thật lâu không thấy tin tức của Ôn Hựu, trong lòng sớm đã nghĩ đến vô số loại phán đoán đáng sợ, ta đều không khóc.

Nhưng bây giờ, thế nào lại yên lặng chảy nước mắt, ta bắt lấy vạt áo của hắn, không nhẫn tâm buông ra!

Hắn là Lâm Phóng, là minh chủ của chúng ta, là Minh Uy tướng quân triều đình ngự ban, người thống nhất võ lâm Giang Đông khiến cho anh hùng trong thiên hạ nghe danh đã sợ mất mật! Người kiên định dẫn chúng ta nhập ngũ ngoan cố chống cự quân đội Đỗ Tăng!

Ta sao có thể để cho hắn đi đến chỗ chết?

Lâm Phóng ôm ta khẽ động, dường như phát hiện ra tâm tư của ta, ngữ khí trở nên lãnh đạm nói: “Ngươi quên chính mình đã thề trước mặt ta điều gì sao?”

Nhớ được.

Tuyệt đối không lừa gạt, tuyệt đối không trái ngược mệnh lệnh của ngươi.

Lâm Phóng buông tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của ta, cầm lấy kiếm, đi về hướng cửa động.

Đi đến cửa động, giữa ánh trăng sáng, hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn ta lần cuối cùng, lộ ra nụ cười quen thuộc. Vân đạm phong khinh như thế khiến cho người khác ngưỡng mộ cùng quý mến.

https://thuviensach.vn

Thân ảnh của hắn ẩn vào trong bóng đêm.

Không bao lâu, trong rừng mơ hồ truyền tới tiếng kinh hô. Giọng nói xa xôi ấy lại giống như một cây châm, chọc đến lỗ tai, khiến toàn thân ta run rẩy.

Thể lực khôi phục một chút, ta chậm rãi đứng lên. Chỉ thấy tận sâu trong phía tây của cánh rừng, mơ hồ có ánh lửa — Lâm Phóng thế nhưng, có khả năng một mình chạy xa như vậy!

Trong bóng đêm mơ hồ truyền tới một số tiếng hô to kiềm chế hưng phấn.

“Bắt lấy hắn! Ha ha!”

“Đừng hòng chạy!”

……

Phía đông, một mảnh yên tĩnh, đoán chừng toàn bộ sự chú ý đều bị phía tây dẫn đi. Ta cắn chặt răng, nhẹ nhàng đi vào rừng cây phía đông.

Trong đầu chỉ có một ý niệm: Mau mau đi Võ Xương tìm viện binh! Mau lên!

Ta mới chạy đi hơn một trượng, liền dừng lại.

Chậm rãi xoay người, nghe thấy ở nơi xa có người hô lên: “Bắt lấy !”

Cách xa như vậy, không hiểu vì sao, ta nghe được rõ ràng như vậy.

Ta nhìn rừng cây trước mặt lặng yên giống như chết, ba mươi dặm ngoài đó, là Võ Xương.

https://thuviensach.vn

Ta thình lình lại nghe thấy một tiếng rên đau đớn, đó là thanh âm của Lâm Phóng. Cách xa như vậy, nhưng ta khẳng định đó chính là là thanh âm của hắn. Hắn vốn là một người luôn nhẫn nhịn, một khi đã rên lên, nhất định là vô cùng đau đớn!

Ta càng thêm gắng sức lắng nghe, sau đó rốt cuộc không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì nữa, phảng phất như mới vừa rồi, chỉ là ảo giác của ta!

Rừng rậm vù vù tiếng gió, cùng bóng cây loang lổ, khiến lối đi đan vào đến kỳ quái đáng sợ. Lâm Phóng, còn có những kẻ truy kích kia dường như đều biến mất trong rừng rậm. Chỉ khi tỉ mỉ nhìn ra phía xa mới có thể thấy ánh đuốc lờ mờ.

Ta cười khổ, Lâm Phóng, ngươi cho rằng ngươi là cái gì, là người nhà của ta? Tại sao nghe thấy một tiếng rên của ngươi, trong lòng ta cũng đại loạn! Ngươi cùng ta, cư nhiên đều cho rằng, ta còn có thể một mình chạy trốn!

Ngươi là minh chủ võ lâm, ta nguyện trung thành với ngươi!

Ngươi cũng không nói, nếu như ta đến được Võ Xương mà ngươi lại mất mạng, ta phải làm thế nào? Đỗ Tăng hung tàn khát máu, ngươi và ta đều sớm nghe qua. Nhưng ngươi, hoàn toàn không có võ công!

Sao sáng cùng trắng xám bạc lãnh lẽo treo trên đỉnh đầu, phía sau rừng rậm trong gió gào thét thê lương.

Ta xoay người, đầu vai và lồng ngực đều đã chết lặng. Rút ra dao găm trong giày, chạy vội.

Lâm Phóng, cố gắng của ta bây giờ sẽ không vô ích đúng không? Nếu như ta bây giờ chạy đi, có thể sống tạm thêm mấy ngày. Nhưng vô luận ra sao, ta không thể bỏ qua ngươi không để ý!

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ ta cũng điên rồi. Rõ ràng là đi đến chỗ chết, trong lòng lại dâng lên cảm giác an tâm vui mừng.

———————

Xa xa, liền nhìn thấy hơn mười người đang đứng ở trong rừng, ta nhẹ nhàng đi tới gần. Bóng đêm tối như thế, nhưng ta liếc mắt đã nhận ra, đứng giữa đám người chính là Lâm Phóng. Dưới ánh lửa, mơ hồ thấy rõ một gương mặt tuấn tú trầm như nước.

Một nam tử cao lớn đi đến trước mặt Lâm Phóng, hừ một tiếng nói: "Đây chính là Võ Lâm minh chủ Giang Đông? Đúng là một tên tiểu bạch kiểm!"

Bên cạnh một người nam tử cười nói: "Đem hắn giao cho nguyên soái, cũng là công lớn. Chính là ả đàn bà kia, còn chưa bắt được."

Nam tử cao lớn cười nói: "Yên tâm, chúng ta như vậy nhiều người, cô ta tất không trốn thoát khỏi khu rừng này." Hắn tới gần Lâm Phóng vươn tay, nắm lấy cằm Lâm Phóng.

"Ồ, bộ dạng thực sự không tệ." Nam ấy cười nói, duỗi tay sờ soạng trên mặt Lâm Phóng.

"Buông tay." Giọng nói Lâm Phóng vẫn rất bình tĩnh. Tuy rằng ta nhìn không rõ thần sắc của hắn, lại đoán được lúc này hắn hẳn là một bộ dạng không giận mà uy!

Nam tử cao lớn kia ngẩn ra, mắng: "Mẹ ngươi, vẫn còn cứng đầu sao?"

Hai người bên cạnh Lâm Phóng bỗng nhiên nắm chặt lấy cánh tay của hắn, Lâm Phóng không có giãy dụa. Nam tử cao lớn đột nhiên ra quyền, hung hăng đánh trúng bụng Lâm Phóng, phát ra tiếng vang nặng nề.

https://thuviensach.vn

Trong đầu ta, dường như có cái gì nháy mắt vỡ vụn……

Mơ hồ nghe thấy hắn kêu rên một tiếng, thân thể gập xuống hơn phân nửa, đầu cũng cúi thấp. Đám người ấy cười ha ha, nam tử cao lớn kia vươn tay, túm lấy búi tóc của Lâm Phóng, nhấc lên mặt của hắn.

Khuôn mặt trắng bệch như tuyết, lại vẫn bất khuất. Khóe môi vương máu đỏ tươi, phảng phất như máu khắc trên tuyết, nhìn thấy ghê người!

Ta chưa kịp đem những thứ sụp đổ trong đầu thu dọn, thân thể đã động trước.

Ta dùng khí lực toàn thân, vụt đến phía sau nam tử cao lớn kia, chung quanh đám người một mảnh kinh hô.

Dao găm của ta, xuy một tiếng đâm vào lưng của hắn. Hắn thậm chí ngay cả tiếng hô cứu cũng không kịp phát ra.

“Ta nhìn xem các ngươi ai dám đả thương hắn?” Ta hướng về phía hai kẻ đang giữ Lâm Phóng, giơ lên dao găm.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Bị Thương

Ánh mắt của Lâm Phóng trong phút chốc trừng lớn. Ta hướng về hắn cười cười, sắc mặt của hắn lại vô cùng khó nhìn, khóe miệng tràn máu tươi, ở dưới ánh trăng ướt át đến chói mắt.

Những người chung quanh sớm đã phản ứng kịp, khoảnh khắc vây quanh ta. Lâm Phóng thì bị vài kẻ khác kéo chạy vào sâu trong rừng rậm. Ta gấp gáp, vung dao găm muốn hướng đến gần bọn hắn.

Lại bị ngăn trở. Bảy tám người như gió bão mưa rào tấn công tới đây, ta lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Phóng và đám người kia càng lúc càng xa.

Sau khi ta giết năm người, rốt cuộc ta không còn một chút sức lực nào, dao găm bị một người trong bọn họ đánh bay, ta cũng bị ba kẻ còn lại vây quanh, ngã ngồi xuống đất.

“Hừ! Ả đàn bà khốn khiếp! Giết nhiều người của chúng ta như vậy!”

“Nàng ta chính là Chiến Thanh Hoằng? Bộ dạng cũng không tệ!”

“Mẹ kiếp, tốn bao nhiêu ngày như vậy để tìm một nữ nhân, trước tiên cùng chúng ta chơi đùa chút đã!”

https://thuviensach.vn

Ba người bọn họ xông tới. Ta thở hổn hển nói: “Tốt, ta cũng đánh không lại. Các ngươi ai tới trước?”

Bọn hắn sửng sốt. Trong đó một cái cười to nói: “Không bằng cùng nhau?”

Lời còn chưa dứt, ta đã bắt lấy cơ quan trên hông. Ngân châm độc nháy mắt bay tứ tung, thân thể ba kẻ kia nháy mắt cứng ngắc, trên mặt hiện thần sắc không thể tin, chậm rãi ngã xuống.

Không nghĩ đến ta thực có một ngày cận kề cái chết, ám khí cha cho lại phát huy công dụng.

Ta ngẩng đầu, rừng rậm phía trước một mảnh sương mù. Lâm Phóng, ngươi ở nơi nào?

Bảo kiếm trên đất dưới ánh trăng toả ra phách quang, lạnh lẽo như nước — là Quyết mà Lâm Phóng cầm đi.

Ta chậm rãi bò qua, nhặt kiếm lên. Chuôi kiếm chạm vào da thịt lạnh buốt, giống như tay của Lâm Phóng.

Ta phải đi cứu hắn, ta nhất định phải cứu hắn! Ta lấy kiếm chống xuống đất, chậm rãi đứng lên. Miệng vết thương ở đầu vai lại bật ra máu tươi, trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Đi mấy bước chân, chỉ thấy đất trời đảo lộn.

Không được, không thể ngất xỉu, còn chưa có cứu được Lâm Phóng!

———————

Ánh trăng long lánh, đèn đuốc sáng trưng. Một con sông nhỏ sâu và dài uốn lượn chảy đi, bốn phía là tiếng đàn sáo, thuyền hoa tú lệ, lan can chạm trổ hoa văn. Đây, đây là sông Tần Hoài nha!

https://thuviensach.vn

Nước sông không sâu, mới chỉ đến eo ta. Ta ở trong nước sông lạnh buốt chậm rãi bước đi.

“Tiểu thư, cô đi chậm như vậy, cô gia sẽ đợi không được!” Giọng nói của Tiểu Lam vang lên bên tai, lại không thấy bóng người.

Ta không bình tĩnh đáp: “Thúc giục cái gì mà thúc giục, hắn không viết thư cho ta, ta sẽ không gặp hắn!”

Không đúng, ta rõ ràng đang ở Kinh Châu, như thế nào lại trở về sông Tần Hoài ở Kiến Khang?

Lại ngẩng đầu, bốn phía đã là một mảnh sương mù mênh mông, nước sông cũng biến mất. Phía trước là một bàn vuông, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh thanh tuấn ở trước bàn đọc sách. Ta tiến tới: “Minh chủ đại nhân, nhìn sách gì vậy?”

Lâm Phóng ngẩng đầu nhìn, khóe miệng lại có thoáng qua một chút máu tươi nói: “Chưa thấy qua nữ nhân nào vụng về như ngươi, luôn luôn bị thương!”

“Ta không phải là vì sự nghiệp của ngươi, lý tưởng của ngươi sao?!” Ta tức giận nói, không tự chủ nâng tay chùi đi máu tươi khoé miệng hắn.

“Ba hoa!” Lâm Phóng mắng, giọng nói trong lại mang theo ý cười.

Ta vừa mới cao hứng, đang muốn nói cái gì, lại thấy Lâm Phóng bỗng nhiên cứng đờ, trong miệng phun ra máu tươi càng lúc càng nhiều, chậm rãi ngã về phía sau –

“Lâm Phóng! Lâm Phóng!” Ta hô hoán bổ nhào tới, lại phát hiện chính mình phát không ra thanh âm.

https://thuviensach.vn

Cảm giác hỗn loạn quen thuộc dâng lên, trước mặt bàn vuông cùng Lâm Phóng đều biến mất, rất nhiều những mảnh hình ảnh nhỏ vỡ nát ngay trước mắt, rất nhiều tiếng vang sắc nhọn ở bên tai gào thét qua: thân ảnh màu trắng của Ôn Hựu lúc tiễn đưa trên núi Lạc Nhạn; những mũi tên sắt lạnh buốt gào thét đầy trời, hình ảnh Trầm Yên Chi chậm rãi ngã xuống trước mặt ta, Lâm Phóng bị người hung hăng đánh hướng về phía ta nâng lên khuôn mặt trắng bệch……

“Lâm Phóng –”

Ta rốt cục hô to ra tiếng.

Hai mắt mở choàng.

Một khuôn mặt tuấn tú xuất hiện ở trên đỉnh đầu ta, ngăn trở hơn phân nửa ánh sáng. Hắn vui mừng nói: “Ngươi rốt cục cũng tỉnh!”

Ta ngắm nhìn bốn phía, một gian phòng bình thường, trên thân ta y phục đã được đổi, miệng vết thương đầu vai có cảm giác lạnh buốt thư thái – hẳn đã được băng bó thoả đáng. Không cần nói, là trước mặt này người cứu ta.

Nhưng……

“Lâm Phóng đâu? Các ngươi có cứu hắn không?” Ta vội la lên.

Mắt hắn tối sầm lại: “Tối hôm qua, lúc chúng ta đuổi tới rừng cây, chỉ thấy đến một mình ngươi nằm ở trên mặt đất.”

“Kẽo kẹt –” Tiếng cửa bị đẩy ra, Lưu Quang đi vào.

“Chiến hộ pháp, ngươi đỡ hơn chút nào chưa?” Lưu Quang lộ ra vẻ vui mừng: “Đại phu nói vết thương cũ của ngươi chưa lành lại thêm vết thương mới mất máu quá nhiều, thân thể cũng chưa khỏi hẳn……”

https://thuviensach.vn

“Ơn cứu mạng, suốt đời khó quên!” Ta giãy dụa dậy, sắc mặt Lưu Khác căng thẳng, đè lại cánh tay của ta: “Ngươi không thể dậy……”

“Hôm kia, sau khi cùng các ngươi từ biệt, chúng ta liền nhận được tin tức, Đỗ Tăng lại vây tấn công thành Miện Dương. Ta cảm thấy không đúng lắm, nên đuổi theo các ngươi, kết quả là ở trong rừng rậm, chỉ tìm một mình ngươi……” Lưu Quang áy náy nói.

Ta nhẹ nhàng gạt ra tay của Lưu Khác.

“Bùm” một tiếng quỳ xuống bên giường. Hai người bọn họ đều kinh ngạc nhìn ta.

“Cầu các ngươi, cứu Lâm Phóng –” Ta chậm rãi nói: “Cho dù là là muốn mạng này của ta, cũng có thể cầm đi.”

Lưu Khác có chút kinh hoàng nhìn ta. Lưu Quang cũng bỏ qua vẻ mặt tuỳ tiện phóng khoáng trước kia, nặng nề nghiêm túc nhìn ta.

————————-

Ba ngày sau.

Ta ngồi thiền phòng trong, Lưu Quang trước khi đi đưa cho ta một lọ Liêu Đông chữa thương Linh Dược. Liêu Đông nổi tiếng chế tạo ra dược quý, uống mấy viên xuống dưới, quả nhiên khí huyết lưu thông, cứ theo tốc độ phục hồi như vậy độ, đại phu nói ta không đến mười ngày có thể khỏi.

Lưu Khác hôm nay mặc đúng như một người Đông Liêu, cắm hai bím tóc nhỏ, áo ngắn màu xám tro, quần lồng, nhìn cực kỳ nhanh nhẹn, thậm chí còn lộ ra một chút non nớt ngỗ ngược. Tay hắn nâng Quyết, cẩn thận chu đáo: “Quả thật kiếm tốt. Ngươi nói kiếm này có một đôi, còn một thanh nữa đúng hay không?”

https://thuviensach.vn

“Đúng! Nó được gọi là Giác. Giác ở trên bảng xếp hạng kiếm khí, còn đúng trước Quyết.” Ta tư tưởng không tập trung nói.

“Ồ? Giác đó ở trên tay ai?” Hắn cảm thấy hứng thú thăm hỏi.

Ta lấy lại tinh thần, ngơ ngẩn nhìn hắn, một người mặt mũi rất giống hắn hiện lên trong đầu. Ngực lại có chút đau nhức.

Ôn Hựu, cái tên này, dường như cùng ta cách rất xa rất xa. Khuôn mặt thâm tình mà kiên định của hắn, ta nhớ rất rõ ràng. Hình ảnh hắn dưới chân núi Lạc Nhạn thi triển công vân kiếm pháp bây giờ mỗi lần ta nghĩ đến, lại thấy nơi nơi lộ ra lạnh lẽo vô cùng, cũng không rõ nguyên.

Có thể là, mấy ngày nay trải qua bao khó khăn, khiến ta nghĩ ngợi lung tung thôi!

“Giác a……” Ta nói, “Ở trên tay sư huynh ta.”

“Úc! Ngày nào đó đến Kiến Khang, nhất định phải gặp hắn!” Lưu Khác cười nói.

Ta cười ha ha một tiếng: “Lấy thân phận của thúc cháu các ngươi, gặp hắn chỉ sợ không thỏa. Hắn là mệnh quan triều đình, Tán Kỵ Thường Thị.”

“Sư huynh ngươi lại là người trong triều đình.” Lưu Khác nghĩ nghĩ: “Kia…… Không bằng chúng ta đem kiếm của hắn lén lút lấy ra?”

Lén lấy ra…… Giống như ta rất lâu, không có làm những chuyện tùy ý như vậy…… Bỗng nhiên nghĩ đến trên khuôn mặt Ôn Hựu sẽ thoáng hiện lên vẻ hết cách, thần sắc không đành lòng trách cứ, sủng nịch, ta cười gật đầu: “Tốt, một lời đã định!”

Ngày đã ngã về tây.

https://thuviensach.vn

Ta nhịn không được nói: “A Khác, ngươi cảm thấy bọn hắn hôm nay sẽ trở về sao?”

Lưu Khác trừng ta một cái: “Nơi ở của Đỗ Tăng há lại dễ dàng qua lại như vậy sao?! Vì giúp các ngươi, thúc thúc ta lần này đã dùng toàn bộ thế lực của mình!”

Lưu Quang và ẩn vệ không rõ số lượng của hắn cùng với lực lượng của chúng ta ở Võ Xương tới hơn mười người, ba ngày trước đã xuất phát, truy tìm tung tích của Lâm Phóng.

Mà về phía Kiến Khang, Dương Châu, Giang Châu, Quảng Châu cũng đã cử đi lực lượng tinh nhuệ nhất, gấp rút đi tới Kinh Châu.

Từ khi ta cùng Lâm Phóng xuất đạo tới nay, chưa hề nếm qua thiệt hại lớn như vậy. Lâm Phóng tuy tuổi còn trẻ, nhưng một năm nay, thanh danh ở trong võ lâm Giang Đông đã là như mặt trời ban trưa. Hắn nếu còn sống thì không nói, nếu là chết ……

Không! Ta hít sâu một hơi.

Hắn không thể chết. Hắn sẽ không chết.

———————

Khi ánh đèn rực rỡ vừa được thắp lên cũng là lúc ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập.

“Loảng xoảng –” Một tiếng, cửa bị đẩy ra, một nam tử mặc trang phục đen, toàn thân bê bết máu xông vào.

“Chiến hộ pháp, người – đã cứu về rồi!”

Lưu Khác đỡ lấy ta: “Đừng vội, ta đỡ ngươi qua!”

https://thuviensach.vn

Ta tựa vào người Lưu Khác, hướng về phía nam tử báo tin kia nói: “Hắn thế nào? Có bị thương hay không?”

Người kia vốn muốn xoay người ra cửa bỗng ngưng lại một chút, chậm rãi nói: “Hắn còn sống.”

Trong ngực ta bị kiềm hãm.

————————-

Trong gian phòng, đứng hơn mười người, phần lớn toàn thân đẫm máu — thấy rõ bọn hắn đã trải qua cảnh chiến đấu thê thảm bao nhiêu. Thấy Lưu Khác đỡ ta vào, đều gật đầu hỏi thăm. Lưu Quang đứng ở bên giường, phất phất tay, những người khác đều đi ra ngoài.

Dưới ánh nến mờ nhạt, trên giường nằm một người, mơ hồ thấy được sợi tóc hỗn độn của hắn. Chăn mền phủ kín người hắn, nhưng bên trên mặt vẫn có thể thấy loang lổ vết máu.

Trong lòng ta đau xót, hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, giãy thoát khỏi tay Lưu Khác, bổ nhào qua.

Lâm Phóng lẳng lặng nằm ở chỗ ấy, sắc mặt trắng bệch đến dọa người. Hai mắt hắn nhắm nghiền, mi dài hơi hơi nhíu. Ở trên mặt hắn, ta rất ít khi thấy vẻ mặt thống khổ như vậy. Nhưng hôm nay, hắn nằm ở chỗ ấy, vẫn không nhúc nhích, như một xác chết.

“Thì ra những kẻ bắt cóc hắn, chẳng những là người của Đỗ Tăng, còn có Uy Vũ đường của Triệu quốc.” Giọng nói Lưu Quang vang lên sau lưng ta, “Uy vũ đường…… Dường như đối với các ngươi căm hận đã lâu, lúc chúng ta đuổi tới, hắn đã hôn mê. Vừa rồi đại phu đã xem qua cho hắn, tuy rằng thương thế nặng, nhưng bọn hắn ước chừng cũng không muốn thực sự giết chết hắn, cho nên không thương đến tâm phế cùng gân cốt, ngươi không cần quá mức lo lắng.”

https://thuviensach.vn

“Đa tạ……” Ta nhìn khuôn mặt Lâm Phóng dường như trong veo, nghẹn ngào nói không nên lời.

Lâm Phóng, ngươi đã chịu nhiều khổ cực? Ngươi luôn luôn thanh lãnh cao cao tại thượng, hiện tại như thế nào có thể không biết sống chết nằm ở chỗ ấy! Lồng ngực của ta tựa hồ bị cái gì nhét đầy, chật chội đau đớn. Ta cố gắng không nhìn hắn, nhưng lại ánh mắt lại như ma quỷ dời không ra.

“Ngươi ở chỗ này chăm sóc hắn, nếu mệt mỏi, bên cạnh có giường. Ngươi cũng có thương trên thân, không được cố gắng chống đỡ.” Lưu Quang nói: “Chúng ta đi trước.”

“Ta ở chỗ này cùng nàng.” Lưu Khác kêu lên.

“Hồ nháo!”

Trong phòng trở nên an tĩnh. Lưu Khác ước chừng là bị Lưu quang kéo ra đi, chỉ còn lại hai người chúng ta.

Ta hít vào một hơi thật dài, duỗi tay vén một góc chăn lên.

Trên vai ngực của Lâm Phóng dầy đặc những vết thương hình dạng đáng sợ hoặc xanh tím hoặc tối đỏ, vết thương cũ đã vảy kết, vết thương mới phủ một lớp thuốc chữa thương dày dày. Còn có mấy chỗ quấn băng vải.

Ta chỉ nhìn thoáng qua, liền để chăn xuống.

Thân thể Lâm Phóng từ trước tới nay chẳng hề tốt. Từ khi đảm nhiệm vị trí minh chủ Võ Lâm, hắn mỗi ngày cũng siêng năng khổ luyện, so với lúc trước bị ép ăn Ngũ Thạch Tán, đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng so với những người nhiều năm tập võ như chúng ta, lại là một thân thể yếu đuối.

Một người yếu đuối như vậy, bọn hắn thế nào có thể xuống tay được?

https://thuviensach.vn

Ta tự nói với chính mình: Chiến Thanh Hoằng, ngươi phải mau mau bình phục, mới có thể thay hắn báo thù!

Ta lau nước mắt, ánh mắt mới một lần nữa rõ ràng. Một lần nữa chăm chú nhìn mặt hắn, trên khuôn mặt giống như giấy trắng có rất nhiều vết máu và tro bụi. Ước chừng Lưu Quang gọi người đến thoa thuốc cho hắn nhưng lại không giúp hắn lau chùi thân thể.

Cho dù là lúc Miện Dương bị vây, vô luận hắn mặc một thân quần áo trắng hay một thân nhung trang, đều là phong tư yểu điệu. Lâm Phóng trước giờ không có lôi thôi thế này. Tỉnh lại, nhất định hắn sẽ không vui?

Ta chậm rãi đi đến nhà bếp, nấu một nồi nước ấm, chậm rãi bưng đến gian phòng Lâm Phóng đang ngủ say. Xốc lên một góc chăn, bắt đầu từng chút một chút chà lau thân thể cho hắn.

Thân thể hắn dưới chăn bông chỉ có nội y, đùi vốn thon dài rắn chắc lại có mấy vết thương cháy đen do bị sắt nhúng vào, trên hông cũng có nhiều vết xanh tím, một đôi chân ấy thế nhưng bây giờ huyết nhục mơ hồ……

Nước mắt ta lại nhịn không được rơi xuống, nhưng ta vẫn tiếp tục chà lau.

Cho đến khi đem toàn thân hắn lau sạch sẽ, ta dường như cũng đã dùng hết khí lực toàn thân. Mệt mỏi vô cùng, khốn cực, lại không ngủ được.

Ta mở to mắt, ghé vào bên cạnh giường, ngơ ngẩn nhìn hắn. Nhìn dung mạo như tuyết của hắn, lại nhìn hàng mi cau lại cùng làn môi yếu ớt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, lâu đến khi mắt của ta sưng lên đau đớn.

Bỗng nhiên lông mi của hắn khẽ run rẩy. Sự rung động rất nhỏ ấy lại phảng phất như một trận gió lạnh thổi qua, khiến ta nháy mắt tỉnh táo, hô

https://thuviensach.vn

hấp bị kiềm hãm.

Hắn chậm rãi mở mắt. Con ngươi tối đen phút chốc mê mang, lại lập tức thanh tỉnh nhìn ta.

Ánh mắt của hắn hình như có sức hút, ta không thể dời ánh mắt chính mình! Ta ngơ ngẩn nhìn hắn, như hắn đang nhìn ta.

Phảng phất như ánh trăng đang âm u trong tầng mây đột nhiên phi nhanh ra, chiếu sáng lên sông Tần Hoài vốn tối tăm tĩnh sâu. Mà dưới lòng sông như có sóng ngầm mạnh mẽ, có cái gì đó mạnh mẽ chói lọi như muốn phá lòng sông mà ra.

Ta chưa hề thấy ở trên mặt Lâm Phóng thần sắc dịu dàng, vui buồn đan xem lộ ra rõ ràng như thế. Nhất thời, ta cảm thấy tất cả tâm tình trào lên, nhưng lại không thể nào nói nên lời!

Hắn chậm rãi, hướng về ta cong lên khóe miệng. Đó là nụ cười luôn luôn tự tin mà cao nhã của hắn, không hề mang theo một chú khói bụi trong trong nhân gian.

Ta ghé sát vào mặt hắn, muốn nói với hắn: chúng ta đều sống sót, thật tốt; muốn nói với hắn nói: ta đã vô cùng lo lắng cho ngươi; muốn nói với hắn: ngươi đã chịu khổ rồi……

Nhưng cái gì cũng nói không nên lời, chỉ là nhìn hắn chăm chú, ánh mắt của hắn khiến cho lòng ta thật yên tâm. Hắn, cũng chính là minh chủ của võ lâm Giang Đông đang mỉm cười, cao cao tại thượng nhìn ta. Có hắn ở đó, chuyện gì cũng không cần lo lắng!

Rất lâu sau, ta quì một gối, đôi tay nhẹ nhàng cầm một bàn tay hắn. Ta cúi thấp đầu, gằn từng chữ một: “Lâm Phóng, ta lấy tính mạng ra thề, suốt cuộc đời Chiến Thanh Hoằng ta, sẽ luôn trung tâm đi theo ngươi! Đỗ Tăng

https://thuviensach.vn

cũng tốt, Triệu vương cũng được, hoàng đế cũng tốt, bất kỳ kẻ nào muốn tổn thương ngươi, trừ phi có thể bước qua xác ta!”

Hắn không có lên tiếng.

Rất lâu sau đó, tay hắn từ trong đôi tay ta chậm rãi rút ra.

Bàn tay lạnh buốt ấy, nhẹ nhàng xoa trên đỉnh đầu ta.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sư Phụ

Lưu Quang lão đại dừng chân lại ở trấn nhỏ này, tìm đến một ngôi nhà bình thường. Cổng chính hướng về gian phòng phía nam, cửa sổ lớn mở rộng, ánh nắng tùy ý chiếu vào, khiến cho ngày sau giờ ngọ mùa thu, vàng óng ấm áp.

Trong phòng, bên trên giường lớn, Lâm Phóng mặc một chiếc áo trắng đơn tựa vào giường, đầu gối đặt một quyển sách. Sắc mặt hắn đã có chút hồng nhuận, vẫn mang vẻ thanh tuấn trước sau như một. Ở một góc khác trong phòng, Lưu Khác rất khó tin cũng cầm sách, đôi mắt hổ bình thường giương lên hôm nay cụp xuống khác lạ, cũng có vài phần bộ dạng tĩnh tú (vừa yên tĩnh vừa đẹp đẽ).

Nhưng hai mỹ nhân một lớn một nhỏ này đều thua kém chén canh gà mê người trong tay ta.

Đây không phải canh gà bình thường mà là đầu bếp sủng ái ta nhất Chiến gia, một ngày đi trăm dặm, đuổi tới trấn nhỏ này, mà nấu ra. Dưới sự bày mưu đặt kế của ta, hắn đem những thứ mà cha coi như trân bảo: cực phẩm nhân sâm ngàn năm mà hiện nay võ lâm chỉ có duy nhất một, và Cửu chuyển linh chi thảo của triều đại trước, còn có Ngọc phấn Như Ý đan do Y

https://thuviensach.vn

Thánh đã quy tiên luyện chế, toàn bộ lén lút mang theo ra, bỏ vào chén canh gà bình thường này.

Bởi vì đại phu vô cùng chấn kinh cùng sùng bái nói là canh gà như vậy có thể giúp Lâm Phóng phục hồi nhanh chóng còn có thể khiến cơ thể tốt hơn so với trước kia, mà tuyệt đối sẽ không bởi vì đại bổ mà tổn thương sau này, ta mới yên tâm đem canh gà này cho Lâm Phóng.

Đương nhiên, đầu bếp của Chiến gia ta cũng đã vô cùng bi phẫn và kiêu ngạo. Bi phẫn là, nhiều thứ trân quý như vậy lại đem cho một người không phải là người của Chiến gia ăn; kiêu ngạo vì hiện nay trên đời đã không còn người có thể giống như hắn, có cơ hội nấu ra canh gà trân quý như thế.

Có điều là canh gà này đúng thật là ôn hương xông vào mũi, khiến người thèm nhỏ dãi……

Ta bưng canh gà bước vào gian phòng của Lâm Phóng, Lưu Khác đang ngồi một bên liền "Ba" một tiếng bỏ sách xuống, vội vàng hỏi: "Cái gì thế, thơm như vậy?" Ngay cả Lâm Phóng luôn luôn không thuộc khói lửa nhân gian đều ngẩng đầu nhìn hướng ta.

Ta nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận dè dặt bưng canh gà đi đến bên giường Lâm Phóng: "Lão đại, uống canh gà."

Lưu Khác vội vàng sáp tới: "Làm sao lại thơm như vậy? Cho ta một chén được không?"

Lâm Phóng nâng tay muốn tiếp lấy, ta vội vàng nói: "Lão đại, ngươi không cần động tay, cẩn thận miệng vết thương vỡ ra. Ta đút cho ngươi."

Lâm Phóng liếc nhìn ta, theo lời để xuống tay.

Lưu Khác chen miệng nói: "Đại tỷ! Miệng vết thương của minh chủ hôm qua đã kết vảy!"

https://thuviensach.vn

Ta múc lên một muỗng cháo, để tới bờ môi tỉ mỉ thổi thổi lại đưa đến miệng Lâm Phóng. Hắn khẽ mở môi son, há mồm ngậm chặt. Một đôi con ngươi mát lạnh lại nhìn ta. Không biết vì sao, bị hắn nhìn chòng chọc lại khiến trên mặt ta có chút nóng, thế là mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, cuối cùng lại dán mắt vào bát canh gà.

Lưu Khác cả giận nói: “Ngươi ngươi ngươi, không nghe ta nói sao?”

Ta lại múc một muỗng nữa, đưa đến trước môi Lâm Phóng.

Lưu Khác ở bên cạnh vẫn không chịu: “Cũng cho ta một chén! Ta nghe bọn hắn nói rất bổ, uống xong công lực cũng sẽ tăng tiến không ít!”

Ta để thìa xuống, nhìn về hướng thiếu niên đang phẫn nộ kia: “Canh gà này một trăm lượng cũng không mua nổi một chén, chính ta cũng không được uống, ngươi còn nghĩ có thể uống?”

Lưu Khác hô to một tiếng: “Ngươi thiên vị!”

Ta ha ha cười: “Ta chính là thiên vị!”

Lưu Khác vô cùng phẫn nộ, tông cửa xông ra — ngoài cửa, rất nhanh truyền tới tiếng xé gió — hắn mỗi lần phẫn nộ, phương thức trút giận chính là đi luyện đao.

Ta mặc kệ hắn, cười tít mắt nhìn Lâm Phóng: “Lão đại, chúng ta không cần để ý đến hắn, ngươi từ từ ăn.” Ta lại đưa một muỗng qua.

Lâm Phóng há miệng ngậm.

Ngậm chặt không thả, nhìn chòng chọc ta.

Ta có chút kỳ lạ, lại không dám dùng sức kéo ra, chỉ phải cẩn thận dè dặt hỏi: “Như thế nào? Lão đại, không ngon sao?”

https://thuviensach.vn

Con mắt sắc của hắn có chút thâm trầm, đoán chừng canh gà rất bổ, mới uống vài ngụm, sắc mặt đã tăng thêm hồng nhuận. Hắn chậm rãi mở miệng nói: “Hoằng Nhi, ngươi cũng ăn đi.”

“Ta sao có thể ăn được?” Như chuyện đương nhiên: “Một chén một trăm lượng đó, ăn ta sẽ đau lòng!”

Hắn bỗng nhiên cười, nói: “Ngươi đem chỗ còn dư ăn hết đi.”

Ta còn muốn biện bạch, lại nghe hắn trầm giọng nói: “Nghe lời.”

Có chút…… Khó mà kháng cự……

Được thôi, ta thừa nhận kỳ thật ta cũng rất muốn ăn. Đã là lệnh của minh chủ đại nhân, ta nhất định phải tuân thủ rồi.

Ta cẩn thận dè dặt cầm lấy thìa, lại cẩn thận dè dặt hớp mấy miếng, hài lòng thoả dạ liếm liếm môi. Quay đầu nhìn hướng hắn, lại phát hiện hắn vẫn nhìn chòng chọc ta, trên khuôn mặt thanh tú như băng tuyết hắn sâu ý cười.

“Lão đại!” Ta kinh ngạc nói: “Đây là lần đầu tiên thấy ngươi cười lâu như vậy! Canh gà không tệ chứ?”

“Ừ.” Hắn nhìn ta: “Cực kỳ…… Không tệ.”

Canh gà còn dư lại, ta vô luận ra sao không chịu uống. Cũng may Lâm Phóng không bức ta nữa, chậm rãi đem canh gà uống hết.

Uống xong canh gà, tâm tình Lâm Phóng dường như rất tốt, thuận đường còn hỏi ta về đầu bếp của Chiến gia, lại hỏi một ít chuyện tình ở Kinh Châu.

Chúng ta nói một hồi, ta sợ khiến Lâm Phóng mệt mỏi nên bưng bát không đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Trong viện, Lưu Khác vác thanh đao, nổi giận đùng đùng nhìn ta. Hài tử này, đã lâu như vậy, còn chưa nguôi giận sao?

Ta đi qua: “Được rồi, không nên tức giận! Hắn bị thương nặng như vậy, ngươi cũng nên thông cảm nha!”

Lưu Khác ghé đầu lại, ở trên thân ta ngửi ngửi, rất khẳng định nói: “Ngươi cũng uống.”

Ta kinh ngạc nói: “Ngươi là chó?”

Hắn gật gật đầu, thậm chí có chút đắc ý.

Ta nhất thời cảm thấy, thật khó lý giải lòng tự tôn của thiếu niên Liêu Đông.

“Ta nói……” Hắn bỗng nhiên giương giọng, còn cố ý kéo dài: “Kỳ thật là ngươi thích minh chủ của ngươi phải không?”

Ta ngẩn ngơ. Bỗng nhiên ý thức đến Lâm Phóng rất có khả năng cũng nghe thấy câu nói này, không khỏi vừa thẹn vừa tức, hạ giọng nói với Lưu khác: “Ngươi nói bậy cái gì?”

Lưu Khác càng thêm đắc ý: “Bị ta nói trúng? Nếu như đúng là như vậy, ta có thể tha thứ việc ngươi không cho ta uống canh gà!”

“Ta không cần ngươi tha thứ!” Ta chỉ cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, giận dữ nói: “Ngươi, này cái tên tiểu tử thối này, ngươi hiểu chuyện tình yêu nam nữ sao?”

Hắn bị ta nói có chút chột dạ, tức giận nói: “Ta không hiểu, chẳng lẽ ngươi hiểu?”

“Đương nhiên!” Ta khinh bỉ nhìn hắn, “Ta đối với minh chủ, đó là chân tâm thật ý sùng kính, hắn chính là lão đại của ta, là chủ thượng của ta, là

https://thuviensach.vn

người trọng yếu nhất với ta. Ta vì hắn, tùy tiện cũng có thể chết đi. Loại tình cảm tri kỷ này cao hơn tình cảm nam nữ. Ngươi nói như vậy, là bôi nhọ cảm tình của ta cùng minh chủ!”

“Cái gì loạn thất bát tao thế? Ta nghe không hiểu!” Lưu Khác liếc ta một cái: “Ta đi hỏi hắn!” Hắn như một làn khói vọt vào gian phòng.

Ta mắt trợn tròn, hắn muốn hỏi Lâm Phóng cái gì?

Ta cũng vội vã đi theo, sắc mặt Lâm Phóng bình tĩnh nhìn chúng ta đi tới — trong lòng ta buông lỏng, thật tốt, nhìn bộ dáng của hắn đoán chừng là không nghe thấy những lời vô vị vừa rồi của Lưu Khác.

Lưu Khác đặt mông ngồi vào bên giường Lâm Phóng, không nói chuyện. Lâm Phóng nhìn Lưu Khác, lại nhìn ta, nói: “Hoằng Nhi sao thế? Mặt lại đỏ như vậy?”

“Ta không có chuyện gì……”

“Nàng bị ta nói trúng tâm sự, tất nhiên là đỏ mặt!” Lưu Khác chen miệng nói.

Lâm Phóng nhướng mắt: “Ồ?”

Rất kỳ lạ, một tiếng “ồ” này của hắn khiến cho mặt của ta đột nhiên trở nên càng nóng, lòng thình thịch nhảy, nhanh đến nỗi ta chịu không nổi!

Thật muốn…… Cướp đường mà chạy……

Ta lập tức bắt được cổ áo Lưu Khác: “Tiểu tử thối, hôm nay không cho ngươi lĩnh giáo Phá Liễn kiếm pháp ta sẽ không mang họ Chiến!”

Thân thể hắn thụt xuống, từ trong tay ta trượt ra, vội vàng hướng cửa chạy đi.

https://thuviensach.vn

Muốn chạy? Ta cũng hướng cửa chạy đi –

“Oành –”

“Oành –”

Thân thể Lưu Khác bỗng nhiên dừng lại, đầu ta đụng vào sau lưng hắn, hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Ta cũng hung hăng sờ sờ trán — đau quá! Tiểu tử này, vì sao đột nhiên ngừng lại?

“Hoằng Nhi, tinh thần không tệ.” Một giọng nói trầm ổn đột ngột vang lên.

Ta một phen túm lấy Lưu khác đang cản đường kéo qua một bên, ngốc ngốc nhìn người tới.

Hắn mỉm cười nhìn ta, mắt trong tràn đầy thương tiếc.

“Sư phụ!” Ta nhất thời buồn vui cùng trào lên, bổ nhào vào trong lòng hắn.

Hắn vuốt ve đầu ta, rồi buông tay, vội vàng đến bên giường Lâm Phóng.

Ta chần chờ một chút, hướng ngoài cửa nhìn nhìn, vắng vẻ trống không.

Nhất thời có chút mất mát, cũng đi trở về bên giường Lâm Phóng.

“Văn Tuyền, ngươi chịu khổ rồi.” Sư phụ nói.

“Không ngại.” Lâm Phóng mỉm cười nói.

“Sớm biết như thế, cho dù ta là kháng chỉ cũng phải cùng các ngươi đi tới Kinh Châu, có thể ngươi sẽ không bị thương.” Sư phụ tự trách.

“Hạ Hầu đại hiệp, ở vị trí của ta cũng nên gặp thử thách này.” Lâm Phóng bình tĩnh nói: “Ngươi thân có trọng trách, há có thể tự tiện rời cương

https://thuviensach.vn

vị được?”

Lưu Khác biết điều lui ra ngoài, thay chúng ta đóng lại cửa.

Sư phụ lại nhìn ta: “Ngươi cũng khổ cực. Nghe nói ngươi đánh trọng thương Đỗ Tăng?”

Ta cười hắc hắc: “Đáng tiếc chưa thể giết hắn.”

Sư phụ gật gật đầu, lại hướng về Lâm Phóng nói: “Lần này ta dẫn đại bộ phận quân tinh nhuệ tới đây. Mấy đạo nhân mã khác cũng đang trên đường. Khi nào động thủ?”

Lâm Phóng trầm ngâm khoảng khắc nói: “Ý tứ triều đình như thế nào?”

Sư phụ nói: “Đúng như ngươi đoán — cho rằng chúng ta cùng Chu Phưởng liên thủ.”

Chu Phưởng? Cái tên này thật quen tai, đúng, ta đã từng nghe cha nhắc tới qua, là thứ sử Lương Châu. Cha ta không để ý nhiều người. Người này có thể khiến cha ta đề cập tới mấy lần, chứng tỏ hắn không tầm thường.

Lâm Phóng nói: “Rốt cục cũng có động tĩnh lớn.”

“Quân đội Chu Phưởng đã vào Kinh Châu, đoán chừng còn có bảy tám ngày nữa là có thể đến phụ cận.” Sư phụ nói.

Lâm Phóng gật gật đầu: “Chúng ta năm ngày sau lên đường, cùng bọn hắn tụ lại. Trước phái mấy người qua liên hệ cùng bọn hắn.”

Sư phụ lại hỏi: “Có báo tin cho đám người Hoắc Dương?”

Trong lòng ta căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng lắc đầu: “Không có. Tin ta ở chỗ này cực kỳ bí ẩn, bọn hắn cũng không biết.”

“Bọn hắn có an toàn không?” Ta thăm hỏi.

Lâm Phóng hướng về phía ta cười nói: “Bắt được Đỗ Tăng, liền biết. Lại phải chiến tranh, Hoằng Nhi, ngươi nguyện ý không?”

Sư phụ có chút kinh ngạc nhìn Lâm Phóng, lại nhìn ta.

“Nguyện ý! Các ngươi đi nơi nào, ta liền đi nơi đó!” Ta hào hùng nói: “Ngươi nói nam nhi sống ở trên đời, chỉ vì non sông này. Ta nói nữ tử, cũng là như thế!”

Lâm Phóng bình tĩnh nhìn ta. Sư phụ vỗ tay hoan nghênh nói: “Nói rất hay!”

“Ngươi nghỉ ngơi trước.” Sư phụ nói: “Ngày mai lại bàn bạc cùng ngươi.” Lâm Phóng gật đầu.

Ta theo đuôi sư phụ đi ra, còn chưa đi đến cửa, ta nhịn không được thấp giọng thăm hỏi: “Sư phụ, Tử Tô như thế nào không tới……”

“Đợi đã!” Giọng nói Lâm Phóng bỗng nhiên vang lên. Chúng ta xoay người.

“Hạ Hầu đại hiệp, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi.” Lâm Phóng nói.

Hạ Hầu sư phụ liếc nhìn ta, rồi đi về hướng về Lâm Phóng. Ta đứng tại chỗ.

Lâm Phóng nói khẽ: “Hoằng Nhi, ngươi đi xuống trước đi.”

Có cái chuyện gì, sư phụ có thể biết, ta lại không thể biết?

https://thuviensach.vn

Ta đẩy bụng hoài nghi ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tái Tụ

Nửa năm, rời khỏi Kiến Khang đã nửa năm, không gặp Ôn Hựu cũng đã nửa năm. Ta từ những ngày đầu đau khổ tương tư, đến thiếu chút nữa sinh li tử biệt, cho tới bây giờ, vẫn rất chần chừ. Kiềm chế nhiều ngày, quên đi nhiều ngày, nhớ thương trong lòng dường như muốn phun trào ra.

Ta lại không dám hỏi sư phụ tin tức của hắn.

Hắn ở Kiến Khang có khoẻ hay không? Vì sao lại không viết thư cho ta? Lần này vì sao hắn không tới? Có phải là hoàng đế không cho hắn tới, hay bị chuyện khác quấn thân? Là người nào, là chuyện gì khiến hắn không thể tới thăm ta? Hắn có biết hắn thiếu chút mất đi thê tử chưa cưới?

Ta đứng ở ngoài cửa, xa xa nhìn lại cửa phòng Lâm Phóng đóng chặt. Vòng ngọc trên tay ở dưới ánh mặt trời gần như trong veo xanh biếc, trong ngực lại như bị thứ gì đó nhét chặt nhoi nhói.

Cửa rốt cục cũng mở, sư phụ đi ra. Dường như có cảm ứng thông linh, người từ đằng xa lại nhìn đúng đến phương hướng của ta. Bước chân hơi ngừng một chút, liền vội vàng hướng về phía ta đi đến.

Chút do dự sợ hãi nhất thời bị ta ném ra sau đầu, ta phi thân lên xuống mấy cái, ngừng tại bên người sư phụ.

https://thuviensach.vn

“Ở trong sân còn thi triển khinh công làm cái gì?” Sư phụ cười nói: “Đi, ta dẫn ngươi đi gặp những người khác tới đây cùng ta.”

Ta ngăn ở trước người hắn: “Sư phụ, Ôn Hựu đâu?”

Sư phụ dừng một chút, nói: “Hắn không đến được.”

Thì ra là như vậy?

Nhưng, ta trải qua nhiều khó khăn đến thế, Lâm Phóng cũng bị trọng thương, sự tình lớn như vậy, hắn vì sao vẫn không tới?

Ta lại quay sang hỏi sư phụ.

“Sư phụ, Ôn Hựu không có xảy ra chuyện gì chứ?”

“…… Hắn ở trong hoàng cung, rất được hoàng đế thưởng thức, Ôn Kiệu đại nhân cũng là thăng quan tiến chức thuận lợi, mọi chuyện đều rất tốt.” Sư phụ bình tĩnh nói.

“Vậy…… Hắn có hay không……” Ta cắn chặt răng: “Hắn có hay không để ý đến cô nương nào khác?”

Sư phụ trầm mặc khoảng khắc nói: “Hoằng Nhi, Tử Tô làm người, ngươi và ta đều rất rõ ràng.”

Ta đương nhiên rõ ràng, không có người có thể kiên nghị hơn hắn, không có người có thể thâm tình như hắn. Ý sư phụ là, không có?

Trong lòng ta lúc này mới buông lỏng.

Sư phụ nhìn ta: “Bây giờ đại địch đã ở trước mặt, tất cả võ lâm Giang Đông cùng chung mối thù. Nhi nữ tư tình, cần phải tạm thời đặt sang một bên.”

https://thuviensach.vn

———-

Bởi vì hàng ngũ chưa tập hợp đủ, cũng muốn chờ đợi đại quân của Chu Phưởng, thế là chúng ta tiếp tục ở lại trấn nhỏ này mấy ngày. Nhưng mà thúc cháu Lưu Quang và Lưu Khác lại muốn rời khỏi đây.

Ngày từ biệt, ta lại có chút luyến tiếc tiểu tử Lưu Khác kia. Hắn ở chỗ này mấy ngày nay, khiến cho cuộc sống của ta tăng thêm không ít niềm vui! Hắn luôn luôn trưng ra bộ dạng tức giận, sau đó lại mù mờ bị ta sai gì làm ấy.

Ta đối với Lưu Quang cảm giác cũng không tệ. Dù sao cũng là thời điểm nguy cấp, hắn ra tay trượng nghĩa. Chúng ta nợ hắn một phần nhân tình rất lớn, hắn lại không nói có chuyện gì muốn nhờ, cũng không cường ép chúng ta cùng hắn trở về Liêu Đông. Nhưng thật ra lại khiến người lo sợ bất an – ân tình, nhất định phải trả, người hành tẩu giang hồ có ai không hiểu đạo lý ấy?

Lâm Phóng vẫn chưa thể xuống giường, sư phụ dẫn chúng ta tới đưa tiễn. Nhìn hàng ngũ của bọn hắn dần dần đi xa, Tiểu Lưu Khác rất có lương tâm quay đầu nhiều lần, trong lòng ta cũng có chút cảm động.

“Chiến tỷ tỷ, nhất định phải đến Liêu Đông thăm ta!” Tiểu tử kia xa xa thét to.

Ta ngẩn ngơ. Ta cưỡng bức dụ dỗ nhiều ngày như vậy, Lưu Khác cũng không chịu gọi ta một tiếng tỷ tỷ. Hôm nay rời khỏi, lại đột ngột gọi ta như thế.

“Tốt! Ta nhất định tới! Sau này gặp lại!” Ta quát lớn. Xa xa, ta đoán trên mặt Lưu Khác nhất định lộ ra tươi cười.

———————-

https://thuviensach.vn

Đêm đó, ta lại bưng canh gà cực phẩm, như thường lệ chạy đến gian phòng của Lâm Phóng.

Tinh thần của hắn ngày một tốt hơn, nỗ lực cũng có thể xuống giường đi lại, ta thật vui mừng. Hắn dường như không bị chuyện lần này ảnh hưởng chút nào, ngược lại trên mặt thường xuyên hiện ra nụ cười cao thâm khó lường, thấy rõ tinh thần của minh chủ đại nhân quả nhiên mạnh mẽ dị thường.

Theo thường lệ, hắn uống canh gà hết hơn phân nửa, còn ta sẽ uống chỗ tinh hoa còn thừa lại. Uống xong, hắn sẽ lại theo thường lệ cầm sách bắt đầu xem, còn ta sẽ ở một bên đọc tiểu thuyết truyền kỳ.

Lúc Lưu Khác chưa rời đi, ta và hắn thường đấu khẩu qua lại, hắn nói ta không nên mỗi đêm cùng minh chủ chung sống một buồng. Thực là thô bỉ! Ta cùng minh chủ trong sáng hơn nhật nguyệt! Ta rất thích ở bên cạnh minh chủ, trên người hắn giống như có hơi thở đặc thù, khiến cho người khác cảm thấy yên lòng.

Đạo lý này, Lưu Khác tự nhiên không hiểu, còn kéo tình cảm nam nữ vào. Chiến Thanh Hoằng ta chẳng lẽ lại là nữ nhân dễ dàng thay đổi như thế sao?

Nhìn nhìn, rồi lại có chút nhớ nhung Ôn Hựu. Nhớ lúc hai chúng ta cùng một chỗ thân mật, nhớ đến chuyện ấy lại khiến ta động tâm.

Sách xem cũng không hiểu gì, mặt cũng có chút nóng. Ta tốt hơn nên ra ngoài một chút! Để sách xuống, lại bắt gặp một đôi con ngươi đen láy của Lâm Phóng đang chăm chú nhìn ta.

Ách…… Biểu hiện khác thường của ta rõ ràng như vậy sao? Thật xấu mặt.

“Thần sắc của ngươi thật sự tốt.” Lâm Phóng nói.

https://thuviensach.vn

“A a –” Ta đứng lên: “Ta trở về phòng!”

“Đợi đã –” Lâm Phóng nói: “Ngươi…… Có chuyện gì sao? Thời gian vẫn còn sớm mà.”

Ta mỗi ngày đều trong phòng Lâm Phóng, hai canh giờ mới đi. Hôm nay mới ngồi thời gian không đến một nén nhang, khó trách hắn lạ.

Ta nhìn khuôn mặt nhu hoà của Lâm Phóng, trong lòng khẽ động.

Có lẽ nên nói cho hắn nghe?

“Cái kia…… A Phóng, ngươi cảm thấy, Tử Tô là…… Ừ…… Là người chung tình sao?” Ta hỏi. Minh chủ thông minh tuyệt đỉnh như vậy, ánh mắt nhìn người nhất định rất chuẩn! Nghĩ đến điều này, ta mong đợi nhìn hắn.

Hắn để sách xuống, nhìn ta, chậm rãi cười.

“Vấn đề này, rất khó trả lời.”

A? Ta ngạc nhiên nói: “Ngươi không phải rất biết nhìn người sao? Ngươi đều nhìn không ra, còn có thể trông cậy vào ai?”

“Cái gì gọi là chung tình?” Ánh mắt hắn sáng quắc: “Nam nhi trên đời, ràng buộc bởi rất nhiều chuyện. Ở cấp độ nào, mới được gọi là chung tình? Một người kiên định phải chăng là chung tình, ta lại muốn hỏi Hoằng Nhi _”

Hắn nhìn gần ta: “Ngươi cảm thấy Lâm Phóng ta là người chung tình?”

Ách…… Vấn đề này rất khó trả lời. Nhưng, nhân vật lật tay làm mây, úp tay làm mưa* như minh chủ, đối với nữ tử mình yêu thích, nhất định sẽ cực kỳ thương tiếc đi? Hắn đối với thuộc hạ cũng là bảo vệ đến thế, huống hồ là đối với người trong lòng?

https://thuviensach.vn

*Lật tay làm mây úp tay làm mưa: chỉ những người thay đổi như chong chóng, gian xảo.

“Ta cảm thấy A Phóng ngươi là người chung tình.” Ta nói một cách khẳng định: “Sự chung tình của ngươi nhất định không thua kém Ôn Hựu. Cô nương nào là người trong lòng của ngươi nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc.”

Hắn ngẩn người, bỗng nhiên cười, cười thật sự vui vẻ.

“Vẫn là Hoằng Nhi hiểu rõ ta.” Hắn nhìn ta, gằn từng chữ một: “Hoằng Nhi, ngươi nhớ kỹ. Nếu ta nhìn trúng ai, nhất định sẽ khiến nàng, một đời một kiếp cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta.”

Không giống với vẻ lạnh lung ôn hòa, nội liễm thâm trầm như xưa, Lâm Phóng lúc này, lại có một chút tùy ý bừa bãi. Phảng phất như một bức tranh thủy mặc, bỗng nhiên hiển hiện một nét mực đậm màu.

Ta ngơ ngẩn gật đầu, tuy rằng biết minh chủ chỉ là cùng ta tán gẫu, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, mặt ta mặt lại bừng lên khí nóng hừng hực, so với lúc nãy càng lợi hại!

Chao ôi, quả thật là mỹ nhân hại quốc a!

———————

Ba ngày sau, chúng ta thu được tin tức xác thực, chúng ta sẽ tụ lại hướng tây cùng với đại quân của Chu Phưởng.

Hơn bốn mươi người chúng ta tập kết tại này trấn nhỏ này, thừa dịp bóng đêm, hướng về phía tây mà đi.

Đoạn đường này, ta trừ vai trò là minh chủ hộ pháp, còn nhiều thêm một chức vụ — minh chủ nha hoàn. Đúng là bi thương! Vốn trong lúc Lâm

https://thuviensach.vn

Phóng dưỡng bệnh, ta liền một tay chịu trách nhiệm việc sinh hoạt thường ngày của hắn. Mà sau khi sư phụ đến, cũng đã ôn hòa ám chỉ cho ta, Lâm Phóng gặp nạn lần này, nói cho cùng ít nhiều ta cũng có trách nhiệm — thân là minh chủ hộ pháp, sao có thể để minh chủ bị bắt mất?

Thế là sư phụ dặn bảo, trừ việc luyện kiếm thật tốt, nỗ lực nâng cao kiếm thuật, cũng phải ở bên cạnh chăm sóc Lâm Phóng, lấy thân chuộc tội.

Ta vui vẻ tuân theo.

Mấy ngày này, ta lại dần dần quen với rất nhiều thói quen yêu thích của Lâm Phóng – có thể thấy được ta quả thật có thiên phú làm nha hoàn. ==!!!

Ví như, Lâm Phóng nhìn có vẻ như là một người thanh đạm, nhưng lại thích ăn cay, mỗi lần ăn cơm vô luận là hương vị gì hắn đều yên lặng, nhưng đôi đũa lại thường xuyên duỗi về phía những món có khẩu vị nặng; ví như, hắn kỳ thật chẳng hề bỏ nhiều thời gian cho việc nghiên cứu mưu đồ sách lược, ngược lại dùng phần lớn thời gian ở trong phòng, ở trên xe ngựa, đóng cửa dưỡng thần. Mà vào thời điểm mấu chốt, hắn lại có thể bộc lộ tinh thần phấn chấn đứng ra cảm hóa tất cả mọi người; ví như, hắn kỳ thật đối võ học rất có thiên phú, chỉ nhìn vài trang kiếm phổ của ta đã có thể chỉ ra những điểm không đúng. Nếu không phải từ nhỏ thân thể không tốt, lúc vài tuổi lại bị kẻ thù cắt đứt kinh mạch, hắn tuyệt đối không phải bộ dạng trói gà không chặt như hôm nay; ví như, hắn kỳ thật là một người rất kiêu ngạo nhưng cô đơn, cho dù là sư phụ, cũng không quá thanh tịnh như hắn. Rất nhiều khi hắn tình nguyện ngồi ngốc lặng một mình — đương nhiên, hắn cũng chẳng hề buồn bực khi bên cạnh có thêm một người là ta.

Ta thường nghĩ, chính là một người cô đơn yếu ớt như vậy, có thể ở võ lâm Giang Đông hô mưa gọi gió, uy chấn bốn phương, thực tại khiến người ta kính phục!

https://thuviensach.vn

Mỗi ngày sáng sớm sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên ta làm là đi tìm Lâm Phóng đưa tin; một ngày ba bữa, ta cùng hắn ăn; mỗi một hớp trà hắn uống qua, đều là ta tự tay đun; y phục của hắn có rách, trực tiếp ném cho nha đầu vụng về như ta may. Cho dù may cực kỳ khó coi, hắn vẫn coi như không có gì mà mặc, dáng điệu vẫn vân đạm phong kinh như thường. Hết thảy mọi chuyện thân mật giữa ta và Lâm Phóng, hắn đều coi là tình lý đương nhiên, khiến ta cũng cảm thấy thuần khiết rõ ràng.

Ta thành thói quen an tĩnh ở bên cạnh hắn, trong lòng yên ổn. Lây nhiễm tính tình trầm ổn bình tĩnh của hắn mà ta thậm chí không vì chuyện Ôn Hựu bạt vô âm tín mà nôn nóng bất an nữa. Ta nói với chính mình, phải tin tưởng, tin tưởng Ôn Hựu chung tình, tin tưởng duyên phận của chúng ta.

Chỉ là, cùng Lâm Phóng thân mật như vậy, dưới mắt Ôn Hựu hắn hắn sẽ tức giận đi? Chu Bác hôn ta một cái, hắn đã muốn phát điên; bây giờ ta cùng một nam tử khác như hình với bóng — cho dù là minh chủ của chúng ta, hắn vẫn sẽ để ý đúng không?

Nhưng Ôn Hựu, ngươi không ở bên cạnh ta.

Ta sẽ nhớ ngươi, vô cùng lo lắng, vô cùng nhớ ngươi. Ở bên cạnh Lâm Phóng lòng ta mới có thể an định lại.

———————

Chúng ta đi vài ngày đường, rốt cục cũng đến được địa điểm ước định — Độn Dương.

Tuy rằng thời tiết đã là cuối mùa thu, nơi này cây cối lại vẫn xanh xanh um như cũ, mặt trời rực rỡ chiếu trên cao. Một dòng sông lớn, nước sông trong như ngọc bích uốn lượn theo vùng ngoại ô, cùng trời xanh mây trắng tương xứng, đẹp không sao tả xiết.

https://thuviensach.vn

Cây dưới chòi nghỉ mát, một nam tử cao ngất đang đứng. Nhìn thấy đoàn người ngựa chúng ta, vội vàng bước tới. Hắn ước chừng hai mươi có lẻ, một thân nhung trang, bộ dạng lạnh lùng, tinh thần phấn chấn, cử chỉ nhanh nhẹn. Còn chưa đi đến trước mặt chúng ta người đã cúi lạy, cất cao giọng nói: “Ty chức cung kính bồi tiếp hai vị tướng quân cùng chư vị anh hùng ở chỗ này đã lâu!”

Ta cùng sư phụ liếc nhau, đều nhận ra vẻ vừa lòng trong mắt người kia. Từ khí khái của nam tử trước mặt này đã có thể thấy được khí chất trị quân của Chu Phưởng.

Chúng ta theo hắn vượt qua hai ngọn núi, trước mắt đột nhiên hiển hiện một sơn cốc thật lớn. Mây vờn thành từng tầng cực thấp ở quanh dưới, một mảnh quân đội đen nghịt đang tập luyện, tiếng giết rung trời, bụi đất tung bay. Không giống quân lính Miện Châu rơi rụng suy nhược, đại quân màu đen này phảng phất như một con giao long, quân như một khối, hiển hách sinh uy!

Mơ hồ thấy được một tướng quân mặc giáp lam bào, ở chỗ không xa trên đài cao, khoanh tay đứng.

Chúng ta theo binh lính tuổi trẻ kia đến gần, chỉ thấy tướng quân cao lớn như tháp sắt. Còn chưa chờ binh lính thông báo, hắn đã giống như có tri giác xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt khí khái anh hùng bừng bừng. Chỉ thấy hắn mày rậm mắt lớn, râu lưa thưa, toàn thân trên dưới đằng đằng sát khí, hai tròng mắt tối đen, tinh quang bắn ra bốn phía.

“Ha ha ha — Chu mỗ bình sinh kính nể nhất là các vị anh hung nghĩa hiệp! Lâm tướng quân, Chiến tướng quân, chư vị anh hùng, Chu mỗ chờ đợi đã lâu!”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Mưu Lược

Tối đó, thứ sử Lương Châu, Chu Phưởng đại tướng quân, ngay tại lều lớn trong quân bên bờ sông Độn Dương, mở yến tiệc khoản đãi chúng ta.

Nói là đãi yến, có điều cũng chỉ là chút thịt và cơm trắng. Ngày đó Miện Châu bị vây, trong phủ thủ thành tướng quân vẫn còn có thịt cá. Thấy rõ Chu Phưởng này trị quân, cũng coi như nghiêm minh.

Ta thích những thống soái trị quân nghiêm minh. Như vậy tướng sĩ rõ ràng sẽ không vô dụng chỉ biết giơ tay chịu chết.

Mọi người nhàn tản ăn cơm tán gẫu, Lâm Phóng ngồi ở bên tay trái Chu Phưởng, nhìn hai người trò chuyện xuôi ngược đều vô cùng ăn ý. Cũng có mấy vị danh tướng sĩ hiếu kỳ thân phận thiên hạ đệ nhất võ công của sư phụ, đề tài câu chuyện trước sau vẫn không rời khỏi võ nghệ. Được sư phụ chỉ điểm một chút, lại đều trầm trồ thán phục.

Ta cứ thế ở một bên dùng bữa.

Trải qua cuộc chiến ở Miện Châu, ta đã sớm không còn sự hưng phấn và nhiệt huyết trước chiến trận. Để được sống sót, càng phải giết thêm nhiều người, điều này ở trên chiến trường mới là chân lý. Ta không giống như

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng, cơ mưu xuất chúng. Điều ta kiêu ngạo duy nhất đó chính là võ nghệ cùng dũng khí.

Phương hướng của Lâm Phóng cũng chính là phương hướng của ta, như vậy rất tốt.

Khi đang đem đũa duỗi về hướng đĩa thịt kho tàu, ta lại nghe thấy sư phụ cười nói: "Đồ nhi Thanh Hoằng của ta, bây giờ cũng là người đứng đầu trong bảng kiếm phổ. Các ngươi nếu quan tâm đến kiếm pháp cũng có thể cùng nàng luận bàn!"

Ta kẹp lấy miếng thịt kho tàu cực đại, ngẩng đầu, chỉ thấy tất cả mọi người bao quanh Chu Phưởng đều đang nhìn hướng ta.

Có điều sư phụ a, không phải Ôn Hựu xếp đầu tiên sao? Lão nhân gia ngài khoe khoang giúp ta cũng không thể khoe như vậy a?

Còn chưa kịp hướng về phía sư phụ làm rõ, chỉ nghe Chu Phưởng cất cao giọng nói: "Chiến tướng quân võ công cái thế, dũng mãnh ba quân, hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nữ tướng của Đại Tấn ta!"

Ta cười gượng gật gật đầu, không thể không bỏ xuống khối thịt kia, chắp tay nói: "Đại nhân, ngài quá khen!"

Khóe mắt khẽ động, lại thoáng nhìn phía đối diện một tướng quân tai to mặt lớn, kẹp lên khối thịt ta ngưỡng mộ trong lòng, mỹ mãn nhai.

Ta còn chưa kịp thương tiếc, một tướng quân trẻ tuổi khác lại đứng lên nói: "Tại hạ ngưỡng mộ Chiến tướng quân đã lâu, không biết tướng quân có thể chỉ giáo hay không?"

Ta sửng sốt, Chu Phưởng ha ha cười: "Thanh Du! Nghĩ không ra ngươi ngày thường hiếm khi chịu lên tiếng, hôm nay lại tiêu sái như thế! Đúng

https://thuviensach.vn

đúng, tuổi ngươi cũng không nhỏ, không xấu hổ là phó tướng của Chu Phưởng ta!”

Người kêu Thanh Du kia trên mặt đỏ hồng, ánh mắt nóng rực nhìn ta.

Ta lập tức ngây ngốc …… Nhìn xung quanh các tướng quân khác đang mỉm cười, thì ra ta…… Kỳ thật ta cũng có mị lực sao?

Đang muốn dậy ứng chiến, lại nghe thấy một giọng nói mang theo ý cười: “Nàng lần trước bị thương nặng vừa lành, không tiện động thủ. Mong rằng vị tướng quân này thứ lỗi.”

Ta nhìn qua, chỉ thấy Lâm Phóng đạm đạm mỉm cười.

Chu Phưởng ồ lên một tiếng: “Nghe nói là bị cao thủ bắn tên của Đỗ Tăng gây thương tích?”

Ta gật gật đầu, thoáng nhìn Thanh Du kia ngồi xuống, vẫn như cũ hướng về phía ta nở một nụ cười tủm tỉm. Ta vội quay đầu đi.

Chu Phưởng lại nói: “Cao thủ kia đã bị giết.”

“A?” Ta kinh hô ra tiếng, ngay cả Lâm Phóng cũng có chút giật mình.

“Là bị vô số vết đao chém. Thi thể bị treo trên cửa thành Miện Châu.” Chu Phưởng mỉm cười nói, “Diệu tai diệu tai! Giết hắn, Đỗ Tăng như đứt một tay!”

Lâm Phóng chậm rãi cười, nói: “Đích thực là diệu tai! Không biết bọn hắn có bắt được hung thủ?”

Chu Phưởng cao thâm khó lường nói: “Cao thủ võ lâm Giang Đông, quan binh bình thường há có thể bắt được?”

Tâm tình ta bỗng rất tốt, trên mặt sư phụ cũng nổi lên nét tươi cười.

https://thuviensach.vn

Lời nói của Chu Phưởng lại xoay sang chuyện khác: “Chư vị từng ở Miện Châu đánh lui đại quân Đỗ Tăng, trọng thương Đỗ Tăng. Bây giờ Miện Châu lại đã rơi vào tay hắn, các vị có biết tình hình cụ thể?”

Chúng ta đều lắc đầu.

Đoạn đường tới đây, đã nghe phong thanh Miện Châu bị chiếm đóng. Nhưng cụ thể bị chiếm đóng như thế nào, chúng ta lại không biết. Chỉ nghe nói đại binh Đỗ Tăng tiếp cận, Tuyên Khải tướng quân kia không đánh mà hàng!

Vì thủ thành, chúng ta đã chết bao nhiêu người? Nhưng Tuyên Khải kia lại không đánh mà hàng, gần hai vạn nhân mã ngã xuống ở Miện Châu, cũng chỉ là một đống xương khô vô nghĩa!

Chu Phưởng nghiêm nghị nói: “Các ngươi có biết phó tướng Miện Châu Cao Kiến Hoa?”

Ta cả kinh nói: “Chẳng lẽ là hắn?”

Chu Phưởng gật đầu: “Hắn đã hàng Đỗ Tăng. Mà sau khi trở lại Miện Châu, cùng Đỗ Tăng nội ứng ngoại hợp, không phí một binh một tốt, chiếm luôn Miện Châu!”

Cơm xong, Chu Phưởng vẫy lui mọi người, chỉ giữ lại bốn người là Thanh Du, Lâm Phóng, ta cùng sư phụ.

Trên bàn trải ra một tấm bản đồ.

Chu Phưởng gật gật đầu, phó tướng Thanh Du bắt đầu chỉ bản đồ, giảng giải cho chúng ta tình thế hiện tại.

“Đại quân Đỗ Tăng bây giờ co đầu rút cổ ở bên trong ba nơi là Miện Châu, Võ Đang, Dương Khẩu.” Thanh Du nói. Chỉ vào hai vị trí song song

https://thuviensach.vn

nhau là Võ Đang cùng Miện Châu, Dương Khẩu lại ở phương bắc sau hai nơi trên, cách nhau ước chừng trăm dặm. Muốn đi đến Dương Khẩu, chỉ có hai con đường, Miện Châu, hoặc qua sông Dậu."

"Chúng ta bây giờ cách Miện Châu một trăm năm mươi dặm." Thanh Du chỉ về hướng nam của bản đồ.

"Quân đội chủ lực của Đỗ Tăng đóng tại Miện Châu, khoảng hai vạn người. Võ Đang năm ngàn người, Dương Khẩu năm ngàn người. Mà theo như trinh thám hồi báo, lương thảo của hắn, cũng ở Dương Khẩu."

"Cẩu tặc Đỗ Tăng quỷ kế đa đoan, dũng mãnh thiện chiến. Lần này ta dẫn hai vạn quân, một vạn bộ binh, một vạn thuỷ binh, một trăm năm mươi thuyền chiến. Nhưng chỉ có thể dùng trí, không thể đón đánh." Chu Phưởng mỉm cười nhìn chúng ta, mắt hổ sinh uy: "Chúng ta có hai nơi có thể nắm lấy thời cơ để chiến đấu."

Ta cười nói: "Lương thảo ở Dương Khẩu, tự nhiên là một nơi."

Chu Phưởng gật gật đầu: "Chiến tướng quân nói đúng một nửa." Hắn lại nhìn hướng sư phụ cùng Lâm Phóng.

Sư phụ cẩn thận tỉ mỉ quan sát bản đồ, ngón tay hướng về phía tây nam cách Dương Khẩu hơn bốn mươi dặm, nói: "Không phải Dương Khẩu, là nơi này!"

Nơi đó, là sông Dậu. Nghe nói nước sông ở đây chảy cực kỳ xiết, từ xưa đến nay đều là nơi hiểm yếu……

Trong lòng ta khẽ động.

Chu Phưởng vỗ tay hoan nghênh cười nói: "Hạ Hầu đại hiệp quả nhiên mắt sáng như đuốc! Còn có một nơi?"

https://thuviensach.vn

Nơi này ngay cả sư phụ cũng không biết.

Lâm Phóng nhìn bản đồ, duỗi ra ngón tay trắng như ngọc, chậm rãi chỉ hướng đông nam của thành Miện Châu: “Thanh Hoằng, phải chăng còn nhớ đê Phượng Chương?”

Ta dứt khoát lúc lắc đầu.

Lâm Phóng còn chưa kịp đáp, Chu Phưởng đã lần nữa vỗ tay hoan nghênh: “Lâm tướng quân, lời này đúng là lời trong lòng ta!” Ngay cả Thanh Du cũng lộ ra vẻ khâm phục.

Ta buồn bực kéo tay áo Lâm Phóng: “Đê Phượng Chương nào?”

Lâm Phóng hơi hơi cúi đầu, cúi mắt nhìn tay áo bị ta túm chặt.

Sư phụ ho khan một tiếng, ta vội rụt tay lại – được rồi, nơi này có người ngoài!

Chu Phưởng ở một bên vờ như không thấy, ánh mắt vẫn như cũ sáng ngời nhìn Lâm Phóng. Thanh Du nhìn ta một cái, cười cười.

Những nam nhân này! Có chuyện gì đâu chứ? Ta chẳng qua chỉ là nắm lấy tay áo Lâm Phóng! Lại nói, toàn thân hắn trừ nơi đó, ta đều đã nhìn thấy! Ngày ấy nhất thời xúc động giúp hắn chà lau toàn thân……

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên mặt ta nóng lên — ngày ấy thật sự là, nhiệt huyết sôi trào, xúc động a xúc động, xúc động là ma quỷ!

“Đê Phượng Chương, cách Miện Châu không đến ba mươi dặm. Khi đến Miện Châu ngày thứ ba, ta hỏi thăm chư tướng Miện Châu về nơi đây. Bọn hắn nói, có ngàn người gác. Một khi có biến, tức khắc có thể báo trở về Miện Châu. Thủ quân Miện Châu trong vòng nửa canh giờ có thể đuổi tới cứu viện.”

https://thuviensach.vn

Ta vỗ đầu: “À! Đúng rồi!”

Kỳ thật ta vẫn không thể nào nghĩ ra là đê Phượng Chương nào, nhưng vẫn phải làm bộ dáng đã biết.

Chu Phưởng lại nói: “Chỉ là hai nơi này. Thứ nhất, sông Dậu nước chảy xiết, mặt sông cực rộng, thuyền không thể đi qua; thứ hai, Đỗ Tăng phái hai ngàn người trấn thủ Đê Phượng Chương. Nếu như chỉ trong thời gian nửa canh giờ, chúng ta vây công Miện Châu, song với việc tấn công Đê Phượng Chương, cứ coi như có thể phá đê, cũng không thể trong nửa canh giờ triệt hạ được một thành Miện Dương.”

Lâm Phóng hơi trầm tư, nhìn phía Chu Phưởng cười nói: “Nếu như lấy lực lượng tinh nhuệ nhanh chóng phá đê, thuyền lớn của tướng quân vừa lúc có thể đánh lén từ cửa nam; nếu có võ lâm cao thủ có khả năng vượt sông Dậu, vận binh đánh đến Dương Khẩu…… Tướng quân, ngươi nói Đỗ Tăng là vội bảo vệ thành Miện Châu, hay là sẽ ra cứu đê Phượng Chương, hoặc Dương Khẩu?”

Chu Phưởng ha ha cười nói: “Vẫn nghe nói Lâm minh chủ mưu trí vô song, hôm nay gặp, lão phu mới biết lời nói không hư!”

Lâm Phóng gật đầu nói: “Tướng quân lo xa nghĩ rộng, nắm toàn bộ toàn cục! Lâm Phóng cũng khâm phục không thôi! Ta là đợi gặp được người có thể hiểu được đại cục như Chu tướng quân đây mới có đất dụng võ. Có thể vì tướng quân góp chút sức lực, thật sự là tam sinh hữu hạnh*!”

*Tam sinh hữu hạnh: phúc ba đời.

Hai người ăn nhịp với nhau, thế là bắt đầu bàn bạc cụ thể binh lực bố trí. Thanh Du cùng sư phụ cũng là một bộ dạng nhiệt huyết sôi trào. Bàn bạc đến nửa đêm, tiến trình tiến công lần này rốt cục đã định.

https://thuviensach.vn

Ta đối với Chu Phưởng thêm kính nể, chẳng những là bởi vì hắn cùng Lâm Phóng có tài mưu lược giống nhau, còn bởi vì hắn thế nhưng có thể đối với chúng ta thành thật như thế, chỉ dùng người mình biết. Hắn sắp xếp ta cùng sư phụ dẫn binh lính vượt sông Dậu, vượt sông được coi như nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành.

"Về nhiệm vụ đánh lén ban đêm Dương Khẩu, liền giao cho chư tướng dưới tay ta." Chu Phưởng cười nói: "Các ngươi mỗi người đều là cao thủ võ lâm, không cần tham gia vào quá trình công thành lộn xộn!"

Kỳ thật…… Chúng ta thật sự muốn đi công thành, ngoại trừ có chút dũng mãnh võ công cao hơn binh lính thông thường nhưng cũng không tránh khỏi mưa tên bão đạn!

Ta đối với Chu Phưởng ấn tượng càng thêm tốt.

Một đội quân tinh nhuệ khác do sư phụ dẫn tới được phân phối đi theo Thanh Du, đánh lén đê Phượng Chương. Đê Phượng Chương vị trí hiểm yếu, một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông. Hoàn toàn là đất dụng võ của cao thủ tinh nhuệ, nói lấy một ngăn trăm, cũng không phải nói quá!

Tất cả đều đã bố trí xong xuôi, Chu Phưởng bỗng nhiên hướng về ta cùng sư phụ cúi đầu thật thấp: "Mấu chốt của trận chiến này, liền phó thác cho hai vị!"

Ách…… Kỳ thật hắn nói có chút khoa trương, nhưng ta lại thoáng cảm động.

Sư phụ chắp tay nói: "Tướng quân yên tâm, chúng ta nhất định không làm nhục sứ mạng!"

Ta cũng nói: "Tướng quân quá lời. Thanh Hoằng không hiểu binh pháp cũng không hiểu mưu kế. Thanh Hoằng có, chính là dũng khí của kẻ thất

https://thuviensach.vn

phu cùng một thân võ nghệ, nhất định toàn lực ứng phó, không phụ sự trông cậy của tướng quân!”

Chu Phưởng liếc nhìn ta, giọng nói vang vang mạnh mẽ: “Thanh Hoằng nói lời này sai rồi. Ngươi có biết, trong mấy vị, lão phu nhất bội phục là ai?”

Này còn phải hỏi sao? Ta nhìn Lâm Phóng, lại phát hiện hắn ánh mắt ôn hòa nhìn ta, hơi có ý cười.

“Ngươi cho rằng là minh chủ của các ngươi?” Chu Phưởng lúc lắc đầu, “Không! Lão phu bội phục nhất, là ngươi, Võ Lâm Giang Đông hộ pháp minh chủ, du kích tướng quân Chiến Thanh Hoằng.”

Ta há to mồm — ta?!

Không, sẽ không phải đi? Tuy rằng ta, sinh ra trong võ lâm danh môn, bộ dạng nghe nói cũng không tệ, lại là cao đồ của Hạ Hầu, hiện tại trong chốn võ lâm hay quân đội cũng là có địa vị, danh tiếng và chiến công — nhưng so với sư phụ cùng Lâm Phóng, ta thừa nhận vẫn kém hơn một chút……

Hắn nói như vậy, ta chẳng phải mang hiềm nghi có công cao hơn chủ!

Chu Phưởng nghiêm túc nói: “Thanh Hoằng, Lâm Phóng cùng Hạ Hầu đại hiệp đích xác là đại anh hung khó gặp. Nhưng ngươi có biết, chúng ta sùng kính nhất là cái gì?”

“Võ nghệ?” Hắn lúc lắc đầu – nếu thế ngươi làm gì thưởng thức ta?

“Mưu lược?” Hắn vẫn lắc đầu — cũng đúng, nếu không hắn khẳng định thưởng thức Lâm Phóng.

Chu Phưởng nghiêm nghị nói: “Là tinh thần.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hắn liếc nhìn chúng ta một vòng, cuối cùng ngừng tại trên người ta, nói tiếp: “Anh minh trí mưu có lẽ có thể ấn định thắng bại từ ngàn dặm ở ngoài, võ nghệ cao cường cũng có thể đứng đầu ba quân.” Hắn dừng một chút, “Nhưng mà, chỉ có tinh thần, tinh thần dũng cảm, mới có thể khích lệ một đội ngũ sắp bỏ cuộc, mới có thể khơi lên ý chí trong lòng người, tạo ra chuyện thần thoại. Thanh Hoằng, ngày đó cuộc chiến ở thành Miện Châu, chỉ có ngươi, gầm lên giận dữ ném đi thang mây của địch, làm sợ hãi ba quân; chỉ có ngươi, khi chúng ta ở thế thất bại, không cần lệnh đã ra thành ám sát Đỗ Tăng, lấy sức bản thân xoay chuyển chiến cuộc, có thể nói cố tìm đường sống trong chỗ chết! Ngươi nói ngươi là dũng khí của kẻ thất phu, ta lại không cho là đúng. Theo lão phu, trừ tinh thần không sợ chết, ngươi còn có khí phách không ai sánh bằng, khích lệ đến cả khí phách của ba quân. Chiến Thanh Hoằng, ngươi trời sinh chính là quân nhân!”

Mọi người trong phòng một trận lặng im.

Ta có chút lệ nóng doanh tròng…… Thì ra, còn có người nhìn ta như vậy…… Ta có nên, kiêu ngạo một chút hay không?

Không giống như trước kia khi được khen ta sẽ cực kì đắc ý, nhưng lúc này, trong lòng ta chỉ có cảm động sâu sắc cùng vui mừng.

Sư phụ sờ sờ đầu của ta. Thanh Du thẳng tắp nhìn ta.

Chu Phưởng nhìn hướng Lâm Phóng: “Nếu không phải vì ngươi là cánh tay của Lâm tướng quân, ta thực nghĩ mời ngươi tới trong quân ta, làm đệ nhất nữ tướng dưới trướng ta!”

Ta lập tức từ trong nhiệt huyết sôi trào nhảy ra, vội khoát tay nói: “Cám ơn tán thưởng của tướng quân! Chỉ là Thanh Hoằng đã phát thệ, cả đời này chỉ đi theo Lâm Phóng!”

Chu Phưởng gật gật đầu: “Cũng chỉ có nhân vật như Lâm minh chủ mới giữ được người tài năng như Thanh Hoằng!”

https://thuviensach.vn

Không biết sao, này nói so lời khích lệ lúc trước, càng khiến cho ta đắc ý. Ta túm tay áo Lâm Phóng. Hắn không có nhìn ta, khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Vượt Song

Màu đỏ của mặt trời từ tầng tầng đám mây chiếu rọi ra, sắc xanh màn trời vô cùng trong suốt. Từng đàn chim trắng xám bay lượn đầy trời, tiếng hót thanh thúy làm cho lòng người phấn chấn.

Quân doanh giống như một con dã thú đang ẩn nấp nhưng thực ra đã sớm thức tỉnh. Từng nhóm binh lính luyện tập buổi sáng xếp đội ngũ hình vuông chỉnh tề, không ngừng biến hóa đội hình, tiếng giết rung trời, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Ta cùng sư phụ tìm đến một góc không người. Nơi này có miếng đất trống lớn. Sư phụ ở mặt trên đo đạc ra hai mươi trượng, cắm lên vị trí đó một lá cờ nhỏ — đây cũng là chiều rộng của mặt sông Dậu mà chúng ta cần phải vượt qua.

Ta dốc hết toàn lực, cũng chỉ có thể nhảy lên trên dưới mười một mười hai trượng. Sư phụ khinh công kém hơn ta, ước chừng bảy tám trượng. Cho nên hai chúng ta phải liên thủ, mới có thể ứng phó được.

Chỉ là nước sông Dậu chảy cực kỳ xiết, chúng ta cần được phối hợp vô cùng chính xác, mới không nguy hiểm đến tính mạng.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng đã sớm cùng dẫn dắt một đội quân tinh nhuệ khác của chúng ta tụ với người của Thanh Du, diễn luyện. Vì cướp Đê Phượng Chương cũng là một trong những chuyện quan trọng hàng đầu. Ta ước chừng Lâm Phóng cùng Chu Phưởng vẫn còn tồn tại ý nghĩ trong đầu — nếu như chúng ta đốt lương thảo, Chu Phưởng từ phía đường sông phía nam tấn công Miện Dương không có thành công, như vậy bọn hắn là nghĩ muốn gây lũ cho Miện Châu thành đi!

Nói như thế, tất cả thành Miện Châu dường như sẽ không còn người sống sót — còn có đám người Hoắc Dương vẫn ẩn nấp trong thành!

Cho nên chúng ta nhất định phải thành công! Ta nhìn lá cờ nhỏ trước mặt cách chúng ta hơn hai mươi trượng, âm thầm hạ quyết tâm.

Tuy rằng có thời gian ba ngày chuẩn bị, nhưng luyện cho tới trưa, ta cùng sư phụ phối hợp đã khá thuần thục. Chỉ là phương pháp vô cùng hung hiểm, chỉ cần hơi có dị động, sư phụ có thể sẽ bị nước sông Dậu cuốn đi. Chúng ta lại nghĩ nửa ngày, cũng không có tìm ra biện pháp tốt hơn.

Đến trưa, Lâm Phóng tới xem chúng ta.

“Ra sao?” Hắn dò hỏi.

“Nghĩ là có khả năng ứng phó.” Sư phụ nói: “Chỉ là khổ Hoằng Nhi, nàng không biết bơi, lại phải liên tục phóng qua hai mươi trượng. Nếu sơ sẩy chỉ có một con đường chết.”

“Không biết bơi?” Lâm Phóng có chút kinh ngạc: “Thực sự không còn người nào khác khinh công có thể dùng?”

Ta có chút không vui nói: “A Phóng, có biết bơi hay không không trọng yếu. Bởi vì ta căn bản sẽ không thất thủ.”

Lâm Phóng nhíu lại mi: “Khẩu khí rất lớn.”

https://thuviensach.vn

Ta nói: “Nếu như có Tử Tô ở đây thì thật tốt. Hắn bơi vô cùng tốt.”

Sư phụ cùng Lâm Phóng đều yên tĩnh một chút, không trả lời.

“Ta đi kiểm tra dây thừng một chút.” Sư phụ nói, xoay người rời khỏi.

Chỉ còn lại ta cùng Lâm Phóng.

Lâm Phóng nhìn ta nói: “Ngươi nếu như thực sự rơi xuống nước, ta liền……” Hắn trầm mặc một chút.

Ta hiếm thấy nói: “Ngươi biết bơi?” Nhưng cho dù hắn biết bơi, cũng không bơi được qua sông Dậu nước chảy xiết a!

“Ta liền thay ngươi báo thù.” Lâm Phóng nói.

“Báo thù thế nào?” Ta cười nói, “Chẳng lẽ ngươi có thể đem sông Dậu ra trút giận sao?” Ta sùng bái nhìn hắn: “Minh chủ, ngươi thật sự rất có khí phách!”

“Nếu muốn một nửa dân chúng Kinh Châu không mất đi nguồn nước, ngươi tốt nhất không cần rơi xuống nước.” Lâm Phóng nói.

Rõ ràng là đùa nói, nhưng sắc mặt hắn lại rất đứng đắn.

Ta ngẩn ngơ.

Trong lòng ấm áp, hình như có dòng suối nhỏ trải qua, mà ấy ngọn nguồn dòng nước ấy chính là Lâm Phóng.

Ta ngơ ngẩn nhìn hắn. Hắn vẫn dễ nhìn như vậy, mặt mày như họa. Trên khuôn mặt trắng nõn, hơi hơi có chút lãnh khí. Hắn lẳng lặng đứng ở chỗ ấy, yên tĩnh lại không mất sắc bén; hoa mỹ mà không mất nghiêm nghị.

https://thuviensach.vn

Hắn đối diện với ta, ánh mắt trong trẻo. Ta cảm giác có chút quái lạ, lại không nói lên được nơi nào lạ.

Chậm rãi, dưới ánh mắt chăm chú của hắn, mặt ta có chút nóng. Nhưng hắn vẫn như cũ chân thành nhìn chăm chú ta, không có chút nào bộ dạng quẫn bách cùng khác thường.

Mặt ta lại lập tức nóng bỏng lên, nội tức thậm chí có chút rối loạn. Ta nhấc đoạn dây thừng trên mặt đất lên: "Minh…… Minh chủ, nên ăn cơm rồi!" Ta chỉ nơi xa xa, khói bếp đã dâng lên.

"Ừ." Hắn cúi đầu đáp ứng, ở sau lưng ta nói, "Lời của ta có nhớ kỹ?"

Ta chỉ cảm thấy chính mình nội tức càng loạn. Lung tung gật đầu, lớn tiếng nói: "Minh chủ, ta thật đói, ta đi trước một bước!"

Thi triển khinh công, hướng phía trước chạy đi.

Lòng, như thế nào lại loạn như vậy?

Giống như mỗi một câu nói của Lâm Phóng, đều rất dễ dàng khiến ta cảm động;

Giống như hắn mỗi một lần kín đáo quan tâm, đều khiến ta yêu thích.

Ta rõ ràng, coi hắn như chủ thượng, là người cả cuộc đời ta muốn đi theo! Nhưng vì sao tâm tình hiện tại lại có biểu hiện hơi hơi yêu thích, hơi hơi nhớ mong như vậy?

Nhưng, ta đã có Ôn Hựu! Nam tử dịu dàng nhiệt huyết luôn luôn quan tâm ta. Chiến Thanh Hoằng, ngươi không thể như vậy!

Nghĩ đến Ôn Hựu, trong lòng ta bỗng nhiên tràn đầy. Không giống cảm giác yêu thích, náo động như vừa rồi, nghĩ đến Ôn Hựu, ta chỉ cảm thấy lòng mình giống như hồ nước đầy, chậm rãi tràn ra.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đã rất lâu chưa gặp Ôn Hựu, nhưng những hồi ức rõ nét về hắn, lại biết hắn luôn tồn tại nơi nào đó trong lòng, mỉm cười nhìn ta.

Ta đã có Ôn Hựu. Người ấy cùng ta đi qua nhiều hoạn nạn, người đó ôm ta ở trong ngực thân mật, người ấy vì ta đứng dưới chân núi Lạc Nhạn múa ra Công Vân kiếm.

Vừa rồi rung động, dần dần bị đánh tan. Giống như cảm giác bâng quơ, chỉ xuất hiện chớp nhoáng rồi chậm rãi biến mất. Ôn Hựu với ta, là một mặt hồ thật sâu, đã ở trong lòng ta mọc rễ, không thể rời khỏi.

Ta không nên nghĩ ngợi lung tung. Tuy rằng Lâm Phóng đối với ta quan tâm cùng thân cận, so sánh với bất kỳ ai khác đều nhiều hơn.

Nhưng, ta là thuộc hạ tâm phúc của hắn, không phải sao?

Ta không nên nghĩ ngợi lung tung. Lâm Phóng là nhân vật thế nào? Ta sao có thể nghĩ đến chuyện quan hệ nam nữ, sao có thể khinh nhờn hắn như thế?

Ta đã có Ôn Hựu.

Ta dừng bước. Thì ra đã chạy đi hơn hai mươi trượng. Khi quay đầu lại.

Chỉ thấy ánh mặt trời chói mắt, Lâm Phóng lẳng lặng đứng ở chỗ ấy, nhìn không rõ biểu tình.

———————————

Ba ngày sau.

Bóng đêm ảm đạm. Trên núi yên tĩnh không một tiếng động.

Ta và sư phụ cùng với Thiên tướng quân dẫn tám trăm người, là đội ngũ xuất phát đầu tiên. Sau khi chúng ta lên đường nửa canh giờ, một ngàn

https://thuviensach.vn

quân của Thanh Du đi đánh Đê Phượng Chương cũng sẽ thừa dịp bóng đêm xuất phát.

Lấy pháo sáng làm hiệu. Bất luận Dương Khẩu hay Đê Phượng Chương, chỉ cần một nơi đắc thủ, thuỷ quân của Chu Phưởng đều phải công thành. Cho nên tốt nhất chúng ta, hai nơi đều phải dành thắng lợi. Nếu không thuỷ quân công thành, nhất định sẽ là một trận đánh ác liệt. Tuy có thắng, nhưng vẫn không phải điều chúng ta muốn.

Tám trăm người lẳng lặng đứng sừng sững bên cạnh gò núi. Chu tướng quân uy nghiêm ánh mắt liếc nhìn đi qua từng người. Hắn rút ra bội kiếm, dưới ánh trăng mũi kiếm lấp lãnh: “Chư vị tướng sĩ!”

“Cẩu tặc Đỗ Tăng! Nhiều năm qua cắt cứ phía bắc Kinh Châu đã lâu, giết lệnh quan Đại Tấn ta, hạ nhục dân chúng Kinh Châu ta! Nhưng mà kẻ này dũng mãnh thiện chiến, càng chiến càng thắng; lại cấu kết với gian tặc Triệu quốc, cố gắng lấy Kinh Châu làm cửa ngõ để xâm chiếm Đại Tấn! Gian tặc như thế là nỗi nhục của Kinh Châu, là khối u của Đại Tấn! Tướng sĩ Kinh Châu luôn luôn dũng mãnh thiện chiến, ngoài kháng gian tặc, trong trừ giặc cỏ! Hôm nay đánh lén lương thảo của Đỗ Tăng, muốn vượt sông Dậu hiểm yếu, muốn lấy vỏn vẹn tám trăm người địch hai ngàn quân. Có thể hoàn thành, chỉ có thể là tướng sĩ Kinh Châu ta!”

Chu Phưởng dừng một chút, quay lại nhìn hướng sư phụ cùng ta: “Các huynh đệ, có biết đây là ai? Vị nữ tướng quân này, đó là người một mình nhảy từ thành Miện Châu xuống cổng thành, đả trọng thương Đỗ Tăng, là du kích tướng quân Chiến Thanh Hoằng mà hoàng đế Đại Tấn ngự phong! Còn vị anh hùng này, là sư phụ của Chiến tướng quân, cao thủ số một Giang Đông, tổng giáo đầu của binh mã Kiến Khang Hạ Hầu Dĩnh Hạ Hầu đại hiệp! Hôm nay nơi hiểm yếu, hai vị Anh Hùng thi triển tuyệt thế võ nghệ, dẫn các ngươi, như giẫm trên đất bằng! Có những anh hùng như thế tương trợ, chư vị tướng sĩ, Dương Khẩu tất phá!”

https://thuviensach.vn

———————

Đã đến giờ lên đèn.

Thiên tướng quân lĩnh năm mươi người đi phía trước, ta cùng sư phụ theo sát phía sau, cuối cùng là đại đội nhân mã. Ước chừng đi được hai canh giờ, đã ra khỏi rừng cây, chỉ thấy trước mặt sáng tỏ thông suốt. Hôm nay rất nhiều mây, không thấy ánh trăng. Sau bãi cỏ ám đen là một con sông chảy xiết.

Tiếng nước rất lớn, trong màn đêm an tĩnh lại càng vang vọng, gõ thẳng vào lòng ngươi. Giống như trống trận thúc giục, lại giống như tiếng sấm nổ vang.

Từ xa nhìn lại, mặt sông thực sự ước chừng hai mươi trượng. Bờ bên kia rừng cây yên tĩnh không có gió. Cho dù như vậy, chúng ta một nhóm người toàn thân hắc y, đi đến bên bụi cỏ, thân thể như phục sát xuống đất.

Ta cùng sư phụ hướng về phía Thiên tướng quân gật gật đầu, hai viên sĩ binh đi lên, giúp chúng ta đem dây thừng cột chắc vào người. Có mười binh lính khác, tiến lên cột chặt dây thừng, tất cả sắp xếp xong.

Ta cùng sư phụ nín thở ngưng thần, thấp người đến bãi sông, cự ly cách dòng nước đang chảy xiết không quá một trượng.

Mặt sông hai mươi trượng, với chúng ta chỉ là trong khoảnh khắc. Nhưng mà cũng là khoảnh khắc chúng ta phải dùng hết toàn bộ năng lực, nếu là rơi vào nước, đó là con đường chết.

Sư phụ trước mặt ta, đột nhiên đứng thẳng lên, lấy tốc độ cực nhanh đạp mấy bước chân, tại chỗ phi lên, thẳng tắp hướng về phía lòng sông.

Tiếng nước ầm ầm như là bị chúng ta đạp dưới chân, hơi nước và bọt nước mát rượi lao thẳng tới chóp mũi. Ta theo sau sư phụ một một khoảng

https://thuviensach.vn

vừa đủ. Ước chừng đến giữa sông, sư phụ kiệt lực lao xuống, đôi tay giao lại giơ lên cao, ta một cước đạp vào, mượn lực lần nữa nhảy lên –

Khí lực trên tay sư phụ thế nhưng rất lớn, ta lật người bổ nhào, mượn lực phóng lên, mắt thấy bờ bên kia đã đến gần –

Với không tới! Thế nhưng với không tới! Trong đầu ta khẽ động, vừa mới ở bờ bên kia đất có chút ướt át, chẳng lẽ này mấy ngày gần đây trời đổ mưa nhiều? Cho nên đất sụt mới nhiều thêm một hai trượng?

Còn cách hơn một trượng, ta lại kiệt lực.

Trong đầu ta trống rỗng, rừng cây, bãi sông, nước sông trước mắt đều là một mảnh đen kịt–

Kỳ thật chỉ là trong tích tắc, trong đầu ta sấm sét vang dội – bên bờ sông, nước sẽ không sâu đi? Ngay cả khi ta không biết bơi, cũng không có gì đáng ngại?

Mắt thấy sẽ dẫm lên mặt nước.

“Người nào!?” Lại không ngờ đến trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một tiếng gầm lên giận dữ, nghênh diện đâm tới một cây thương.

Ta trước đây chưa bao giờ muốn cảm tạ binh lính tập kích của Đỗ Tăng giống như đêm nay.

Lòng ta vốn có chút tán loạn lại lập tức hưng phấn lên. Không biết từ khí lực sinh ra từ đâu, cuối cùng bổ nhào về phía trước, hai tay nắm lấy cây thương, cùng ấy binh lính ngã nhào về phía bờ sông.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tình Ý

Chỉ nghe thấy tên lính kia hô nhỏ một tiếng, hai chúng ta song song ngã vào đám đất đá trên bãi sông. Còn chưa chờ hắn có bất kỳ động tác nào, dao găm trong giày của ta đã áp sát ngực hắn.

Mắt hắn mở lớn — trong lòng ta giống như bị nhét vào một miếng vải bông nhỏ — đó là một thiếu niên ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, mặt tròn còn có mấy phần non nớt.

Ta nín thở ngẩng đầu, phát hiện bên cạnh mình đứng hơn mười binh lính trẻ tuổi, trong tay cầm trường thương đại đao, hoàn toàn đem ta vây kín, trong đêm tối, chỉ thấy từng đôi mắt sáng.

Ta đột nhiên quay đầu, chỉ thấy trong nước sông lạnh lẽo tăm tối, thấp thoáng thân ảnh của sư phụ.

Ta vội bắt lấy dây thừng trên hông, ra sức kéo về sau phía sau.

Một ánh đao sáng loáng lập tức lao thẳng tới mặt ta.

Kiếm của ta so với ánh đao kia còn nhanh hơn, một kiếm đem chặt đứt hông người nọ. Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, tay trái ta lại ra sức kéo, chỉ

https://thuviensach.vn

thấy cách nơi này bảy tám trượng, một thân ảnh quen thuộc từ mặt nước hướng lên.

Trong lòng ta vô cùng vui mừng, người ấy phi lên tầm năm sáu trượng, lại muốn ngã vào trong lòng sông. Ta lần nữa muốn phát lực trợ hắn một tay, lại nghe thấy có người hô nhỏ một tiếng: “Chém đứt dây thừng!”

Bốn năm ánh đao hướng về phía tay ta, ba bốn thanh trường thương từ hai phía trước sau đâm tới.

Ta giận dữ, lúc này sư phụ cách bờ sông còn tầm sáu bảy trượng, cũng là một khắc sống chết! Tay trái ta buông ra dây thừng, Quyết nắm chặt trong tay, ánh kiếm sáng loáng!

Những chiêu thức lấy mạng liên tục được xuất ra, bảy tám tên lính trong phút chốc ngã xuống bên cạnh ta. Còn lại bốn năm người đứng tại chỗ không nhúc nhích, ngây ngốc nhìn ta – quân đội Đỗ Tăng cũng chỉ thế này ư, sống chết trước mắt, lại còn ngẩn ra?

Ta kêu lên một tiếng, tay trái gắng sức bắt lấy dây thừng, hướng phía trước nhảy ra bảy tám trượng –

Một bóng người từ trong nước bay lên, phóng qua mặt nước, khó khăn lắm rơi xuống trên bờ.

Trong lòng ta quyết định, hướng về phía mấy người còn lại giơ kiếm lên. Bọn hắn xoay người chạy, ta chần chờ một chút rồi lập tức xông lên phía trước, kiếm khua rất nhanh, bọn hắn ngay cả tiếng kinh hô cũng không kịp phát ra.

Những binh sĩ này, đoán chừng chỉ là sự cẩn thận đề phòng của Đỗ Tăng, để ở chỗ này một tiểu đội — dù sao nơi này địa hình hẻo lánh, hơn nữa từ xưa đến nay là nơi hiểm yếu không có người có thể đi qua! Giống như cũng không mấy người tại chỗ này bố trí phòng vệ. Chỉ là mười mấy

https://thuviensach.vn

người này, nhất định không ngờ đến bờ sông Dậu, nơi rời xa chiến trường lại là nơi bọn hắn bỏ mạng đi?

Xoay người, chỉ thấy sư phụ đã đem dây thừng quấn quanh người buộc chặt ở cây trên, mạnh mẽ rung lên ba cái, phía đối diện mơ hồ có bóng đen bắt đầu khởi động. Ta cởi ra dây thừng gắn giữa người ta cùng sư phụ, cùng hắn sóng vai đứng ở bên bờ sông.

“Kiếm pháp của ngươi, so với khi rời khỏi Kiến Khang, tàn nhẫn hơn nhiều.” Sư phụ nói.

Ta không lên tiếng. Kỳ thật chính ta cũng phát hiện được, sau cuộc chiến ở Miện Châu, ta dường như ra tay ngoan độc hơn rất nhiều, một chiêu lấy mạng.

Chiến Thanh Hoằng, ngươi hiện tại xem như, giết người như ngóe đi?

“Dùng đao đi!” Khuôn mặt sư phụ ở dưới ánh trăng mang theo vẻ thê lương dứt khoát, “Vốn không biết ngươi có thể đem kiếm dùng đến cảnh giới như thế. Chỉ là kiếm trói buộc ngươi, ngươi thích hợp dùng đao hơn, chắc chắn càng thêm uy lực! Một thời gian nữa, vi sư cùng Ôn Hựu, cũng khó là đối thủ của ngươi!”

Dùng đao sao?

Giống như Hoắc Dương, đằng đằng sát khí? Ta có chút động tâm, cũng có chút thấp thỏm.

Đây coi như là, sư phụ quả quyết sao?

Ta cười nói: “Sư phụ, ta còn phải lập gia đình. Đao huyết tinh như vậy, không bằng kiếm nhã nhạn dễ coi nha!”

Hắn lại không có cười: “Nói vớ nói vẩn!”

https://thuviensach.vn

Một sĩ binh nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt chúng ta. Ngay sau đó là người thứ hai, người thứ ba…… Chín sĩ binh men theo dây thừng, lặng yên không một tiếng động từ bờ bên kia bò sang đây. Dây thừng trên người bọn họ cùng bờ bên kia nối với nhau – vậy là có mười chiếc cầu bằng dây thừng.

Càng ngày càng nhiều binh lính bò đến bờ bên này, cũng có một hai người không giữ được, rơi xuống nước, bị sông Dậu cuốn đi, nhưng vẫn không phát ra nửa điểm âm thanh.

Chỉ có nước sông đen tối, vẫn như cũ gào thét ở trong đêm.

Cuối cùng, tất cả binh lính đều đã sang được bờ bên này.

Thiên tướng quân đứng trước mặt chúng ta, vừa chắp tay vừa nói: “Hai vị, đa tạ đã tương trợ! Chúng ta lập tức đi về hướng Dương Khẩu!”

Ta do dự một chút, lại nghe thấy Thiên tướng quân nói: “Chu tướng quân tấn công Miện Dương, còn phải dựa vào hai vị! Mời hai vị nhanh chóng trở về, chờ đợi tín hiệu!”

Mười chiếc cầu dây thừng, hắn chém đứt chín. Sau khi chúng ta trở lại bờ bên kia, chém rớt chiếc cuối cùng.

Chỉ có thể thắng, không được bại, đây là mệnh lệnh mà Chu Phưởng giao cho bọn họ.

Ta cùng sư phụ nhìn theo tám trăm binh sĩ ở trong màn đêm nhanh chóng biến mất.

————————-

Rừng cây um tùm tối đen, trăng non lại ẩn vào trong tầng tầng lớp lớp những đám mây đậm nhạt màu xám tro. Trong rừng không có gió, lại lạnh

https://thuviensach.vn

thấu xương. Tuy rằng rừng cây trước mặt yên tĩnh như vật chết, lại có tiếng chim bay hù dọa, tiếng rít vút qua bên cạnh.

Ta thở hổn hển, cùng sư phụ dừng bước ở giáp ranh cánh rừng.

Cây cối là màu đen, người cũng là màu đen. Có binh sĩ ra đón, dẫn chúng ta đến bên trong đội ngũ. Cũng không biết đi bao lâu, vượt qua đám người đen nghìn nghịt, mới đi tới trước mặt Chu Phưởng.

“Hai vị bôn tẩu một đêm, khổ cực rồi!” Chu Phưởng hướng về chúng ta gật gật đầu. Lâm Phóng gập lại tay áo đứng phía sau hắn trong bóng râm, nhìn không rõ biểu tình.

“May mà không nhục mệnh!” Sư phụ thấp giọng nói.

Trên khuôn mặt đen của Chu Phưởng nở rộ tươi cười: “Rất tốt! Chỉ cần Dương Khẩu thất thủ, Đỗ Tăng nhất định không thể chiếu cố cả đầu lẫn đuôi! Ha ha ha!” Các tướng lĩnh bên cạnh đều lộ vẻ mặt vui mừng.

Một bên Lâm Phóng nói: “Hiện tại là canh hai. Dựa theo kế hoạch đã định, chúng ta chờ đến canh ba. Chỉ cần Đê Phượng Chương hoặc Dương Khẩu một nơi có tín hiệu pháo sáng truyền tới, chúng ta liền từ đường thủy tấn công!”

Mọi người đều gật đầu.

Ta ngẩng đầu nhìn về phương Bắc cùng Đông Nam, bầu trời xanh đen vẫn một mảnh lặng im như cũ.

“Hạ Hầu, Hoằng Nhi, các ngươi trước nghỉ ngơi một chút.” Lâm Phóng thản nhiên nói.

Ta nhìn hắn, muốn nhìn rõ mặt của hắn, nhưng trong rừng cây rất tối. Chỉ có thể thấy một đôi mắt sáng trong.

https://thuviensach.vn

Chao ôi, lão đại, ngươi không phải rất lo lắng ta sẽ rơi xuống nước sao? Như thế nào ta bình an trở về, ngươi lại không có một chút tâm tình vui sướng?

Phát hiện ra nội tâm chính mình mong đợi, ta ngẩn ngơ, duỗi tay "ba" một tiếng giòn vang, đánh chính mình một cái bạt tai.

Lần này, sư phụ, Chu Phưởng, Lâm Phóng còn có mấy tướng sĩ bên cạnh, tất cả thẳng tắp nhìn ta.

Ta không để ý bọn hắn, oán hận nghĩ: Chiến Thanh Hoằng a Chiến Thanh Hoằng, Lâm Phóng quan tâm an nguy của ngươi, ngươi nghĩ ngợi lung tung đến tình yêu nam nữ, thực có lỗi với Ôn Hựu! Bây giờ thấy hắn đạm đạm không để ý, sao ngươi có thể cảm thấy mất mát?

Hắn là chủ thượng, hắn là lão đại, hắn là minh chủ đại nhân! Thân là tâm phúc, Chiến Thanh Hoằng, ngươi cũng nên có khí độ sủng nhục bất kinh* — ta hướng về chính mình nói.

*Sủng nhục bất kinh: Được sủng ái hay không được quan tâm cũng không cảm thấy lo sợ bận tâm.

Nghĩ như vậy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, ta ngẩng đầu, lại thấy Lâm Phóng đã cùng Chu Phưởng đi xa, bóng lưng mảnh khảnh cùng Chu Phưởng lưng hùm vai gấu đứng chung một chỗ, lại không mất đi vẻ phong tuấn mạnh mẽ.

Hắn thế nào lại giống như, cao hơn một chút? Trong đầu ta đột nhiên toát ra ý niệm này. Còn chưa kịp phán đoán xem đúng hay sai, lại thấy Lâm Phóng dừng bước, không để ý xoay người lại.

Trong rừng đêm, chỉ có thể mơ hồ thấy khuôn mặt đẹp của hắn. Nhưng cho dù tối như vậy, ta lại cảm nhận được tầm mắt sáng quắc của hắn.

https://thuviensach.vn

Là…… nhìn ta sao? Ta chỉ cảm thấy lòng mình ngừng trệ xuống một chút, sau bị thứ gì đó không hiểu chẹn lại, có chút đầy, có chút chua, có chút ngọt, có chút ngứa, nhưng mà càng nhiều hơn là sự hoảng loạn.

Hắn nghiêng đầu đi, cùng Chu Phưởng thấp giọng đang nói gì đó ở xa.

Mặt của ta lại không thể kìm nén càng ngày càng nóng, ta chỉ biết cúi đầu.

Chiến Thanh Hoằng, con mẹ nó ngươi có bệnh à!?

Ta lần nữa hung hăng cho chính mình một bạt tai, âm thanh không lớn, lại dùng hơn ba phần sức, đau khiến nửa bên mặt như muốn lập tức rơi xuống.

Ta bụm mặt ngẩng đầu, đám người Lâm Phóng đã sớm đi xa, chỉ có binh lính chung quanh nhìn ta không chớp mắt, khuôn mặt không có biểu tình, như cây cối vậy bên cạnh yên tĩnh đứng sừng sững.

———————

“Ôn Hựu, Ôn Hựu…… Lâm Phóng, Lâm Phóng…… Chiến Thanh Hoằng, ngươi không phải đã quyết cùng Ôn Hựu bên nhau trọn đời sao? Nhưng mấy ngày nay, vì sao lại bị nhất cử nhất động của Lâm Phóng khiến cho thấp thỏm bất an?

Ngươi có phải là trúng ý Lâm Phóng, không thích Ôn Hựu nữa hay không?”

Một thanh âm quen thuộc vang lên trong đầu ta, hùng hổ dọa hỏi.

Ta muốn la lớn: “Không phải! Đương nhiên không phải!” Nhưng không thốt ra được lời nào.

https://thuviensach.vn

“Ngươi không nói lời nào, chính là ngầm thừa nhận ?” Âm thanh vô cùng quen thuộc có chút đắc ý.

Ta thở gấp, cổ họng lại không phát ra được tiếng: “Ngươi nói bậy! Ta thích nhất Ôn Hựu! Ta đã cùng hắn hứa hẹn, muốn đi lưu lạc giang hồ! Chỉ là bây giờ hắn quá bận, được không để ý được đến ta!”

Thanh âm ấy lại nói: “Hắn hơn nửa năm nay không viết cho ngươi một phong thư, nhất định là đã để ý đến cô nương khác!”

“Ngươi nói bậy!” Ta oán hận nói, “Hắn là nam tử tốt nhất, tuấn tú nhất, võ nghệ cao nhất, hắn chỉ để ý đến ta, tuyệt đối sẽ không cô phụ!”

“Con mẹ nó, ngươi là bởi vì Ôn Hựu lạnh nhạt với ngươi, cho nên mới thích Lâm Phóng đúng không?” Thanh âm ấy mắng.

“Không phải! Ta không thích Lâm Phóng! Ta đã có Ôn Hựu!” Ta giật mình hiểu ra nói: “Ta nhận ra giọng nói của ngươi! Ngươi là… ngươi là… Chiến Thanh Hoằng!”

Chiến Thanh Hoằng?

Ta không phải là Chiến Thanh Hoằng sao?

“Hoằng Nhi…… Hoằng Nhi……” Một giọng nói thanh lãnh đột ngột chen vào.

Ta mở to mắt, hoảng sợ ngồi dậy, người trước mặt vội tránh đi thân thể, mới không bị ta đụng ngay mặt.

“Gặp ác mộng sao?” Sắc mặt Lâm Phóng có chút không tốt nhìn ta.

Ta không lên tiếng, nâng tay, lau đi mồ hôi ở trán. Đây chỉ là một giấc chiêm bao, mồ hôi lạnh lại đầm đìa. Vừa mở mắt đã nhìn thấy hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn từ trong lòng lấy ra khăn tay, đưa cho ta. Ta không tiếp nhận, vội vàng nhảy lên, tiến lên mấy bước chân, lưng đưa về Lâm Phóng, chỉ nơi không xa lửa đỏ trời, hào khí hàng vạn hàng ngàn, nói: “Đã bắt đầu công thành, các ngươi thế nào không gọi ta!”

Bên tai là tiếng giết rung trời.

“Nửa canh giờ trước, lương thực ở Dương Khẩu đã được chiếm giữ, Đê Phượng Chương cũng đốt lên tín hiệu.” Lâm Phóng ở sau thân ta nói: “Qua một canh giờ nữa, Miện Dương thành sẽ phá. Chu tướng quân nói, cho ngươi cùng Hạ Hầu nghỉ ngơi thật tốt, công thành thương vong rất lớn, hắn không muốn hai hai người bị thương!”

Ta rút Quyết ra: “Công thành như thế nào có thể thiếu ta?” Cất bước liền đi.

Thanh âm lạnh lung của Lâm Phóng từ phía sau truyền tới: “Ngươi không có nhiều kinh nghiệm công thành, lần trước Miện Châu cũng chỉ là đặt cược tính mạng để thủ thành. Ngươi rất ngốc, không cần chạy loạn.”

Ta xoay người, ánh trăng vừa lúc chiếu trên mặt hắn, trên khuôn mặt thanh tuấn vô cùng, mang theo vẻ uy nghiêm, hai mắt lại dán chặt vào ta, ấm áp.

Đôi mắt trước giờ bình tĩnh không động, cho dù mặt có ý cười, trong mắt vẫn là như có như không vẻ xa cách. Có bao nhiêu lúc, đôi mắt này trong mắt của ta lại ấm áp, vĩnh viễn mang theo ý cười. Vô luận ta làm cái gì, đều biết có một đôi mắt đen lay láy như vậy, nhìn ta?

Trong cặp mắt kia, phải chăng có tình ý?

Hoặc là, trong lòng Chiến Thanh Hoằng ngươi có quỷ, cho nên đem chuyện hắn quan tâm đến thuộc hạ, nhìn thành chuyện tình yêu nam nữ?

https://thuviensach.vn

Lại nhớ đến giọng nói trong giấc mơ — Chiến Thanh Hoằng, ngươi là bởi vì Ôn Hựu lạnh nhạt với ngươi, cho nên mới nghĩ ngợi lung tung!

Ngươi đã có Ôn Hựu, ngươi lại có quỷ trong lòng!

Ta quay đầu, không nhìn hắn nữa.

“Không! Ta muốn đi!” Ta nghe thấy giọng nói chính mình, “Ta muốn đi công thành!”

Ta bước nhanh rời khỏi, phía sau rừng cây, vẫn yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Đỗ Tăng

Ánh lửa như một mũi đao nhọn, cắt rời rừng cây vốn sâu và đen. Ta còn chưa đi ra cánh rừng, đã nhìn thấy lửa đốt đỏ rực một góc trời. Ra khỏi cánh rừng, xuống dưới triền núi, đó là Miện Thủy, đoán chừng bởi vì Đê Phượng Chương thả nước, bờ sông đã không thấy nữa. Trên mặt sông dầy đặc thuyền, đem cửa thành Nam Miện Châu bao bọc chung quanh.

Cửa thành kiên cố màu đen sớm đã rách nát một miếng lớn, liên tục có binh sĩ từ sau ùa vào cửa thành. Trên lầu cổng thành đều là người, một lá cờ lớn mạnh mẽ bay trong gió, dưới ánh lửa thấy rõ một chữ "Phưởng" — bọn họ đã công phá thành Nam!

Mà tiếng chém giết, tiếng rống giận dữ, tiếng trống ầm ĩ, cực xa, lại quá gần.

Trong sắc nước ánh lửa, một chiến thuyền lớn nhất vẫn tựa vào bờ bên này. Ta phi thân nhảy lên thuyền, binh lính giơ kiếm lên chặn, nhận ra là ta, thì an tĩnh nhường đường. Ta đi đến mũi thuyền, Chu tướng quân một thân minh quang khôi giáp quay đầu lại: "Chiến tướng quân, tỉnh rồi sao?"

"Đúng vậy! Chu tướng quân, tình hình chiến đấu ra sao rồi?" Ta đi đến phía sau hắn, nhìn thành Miện Châu đã bị công phá đến tan tác.

https://thuviensach.vn

“Đã là vật trong túi.” Chu Phưởng cười nói, mắt hổ sinh uy: “Bây giờ chỉ xem các huynh đệ có thể bắt sống Đỗ Tăng hay không!”

Ta vui mừng, nói: “Thanh Hoằng nguyện theo tướng sĩ vào thành!”

Chu Phưởng nhìn ta một cái, cười ha ha: “Lão phu vốn để cho ngươi cùng Lâm Phóng ở trong rừng nghỉ ngơi, đợi tin chiến thắng. Nhưng Lâm Phóng nói ngươi nhất định sẽ không chịu ngồi yên một chỗ. Lâm lão đệ, ngươi quả nhiên hiểu tâm phúc ái tướng không sai chút nào!”

Ta ngẩn ngơ.

Người phía sau chậm rãi đến gần, giọng nói bình tĩnh: “Tính tình nàng có chút hấp tấp, có điều là dũng mãnh không sợ chết.”

Câu nói này, rốt cuộc là khích lệ hay phê bình? Ta nhìn chòng chọc vạt áo của hắn, khoảnh khắc trong lòng có một chút hỗn loạn.

Hắn đi đến bên cạnh Chu Phưởng, cùng Chu Phưởng nhìn về phía ánh lửa bờ bên kia, lại quay nói với ta: “Thành Miện Châu tất bại, quân ta sớm đã bao vây tứ phía, ngươi thật ngốc.”

Chu Phưởng cũng nói: “Hai vị theo lão phu vào thành đi! Thanh Hoằng có nguyện bên cạnh bảo hộ hai chúng ta?”

Tinh thần ta rung lên, tâm tư vốn đang hỗn loạn bị ném sang một góc, ra sức gật đầu: “Vốn là bổn phận của Thanh Hoằng.”

————————-

Nói là bảo hộ hai người hắn, nhưng bọn họ căn bản không cần ta bảo hộ. Bản thân Chu Phưởng có ba mươi hộ vệ, đem ba người chúng ta vây kín. Ba mươi hộ vệ này tuy rằng không thể bằng hai mươi bốn vệ võ công trác tuyệt của sư phụ, nhưng cũng là uy nghiêm túc sát, khí thế bức người.

https://thuviensach.vn

Thuyền cập bờ, chúng ta xuống dưới. Một đường không mảy may bị quân đội của Đỗ tăng ngăn cản, lập tức xuyên qua cửa thành Nam mà đi. Bầu trời phía đông đã bắt đầu sáng, từ cửa Thành Nam vào đến cửa phủ trong thành, chỉ có thi thể đầy đất cùng quân đội hậu cần vội vàng kiểm kê vật tư và thu dọn chiến trường.

Đất đỏ thẫm máu, hoặc đã khô dính, hoặc còn ướt nóng. Chúng ta đi trên đường lớn trong thành, không ngừng có tướng sĩ tới báo với Chu Phưởng:

“Báo — đã đoạt được cửa thành phía Tây!”

“Báo — bên trong thành, quân Đỗ Tăng chạy tán loạn về phía thành Bắc!”

“Báo — thành Đông đã chiếm!”

“Báo — quân ở phía bắc của ta đã bao vây cửa thành Bắc! Bại binh của Đỗ Tăng bị vây chặn ở lầu cổng thành Bắc!”

……

Phá hỏng cửa thành Bắc — đường lui cuối cùng của Đỗ Tăng, toàn thành đều cầm chắc trong tay Chu Phưởng. Cho dù là Chu Phưởng cả cuộc đời danh tướng chói lọi, cũng nhịn không được hăng hái cùng Lâm Phóng nhìn nhau cười.

“Báo — phát hiện cẩu tặc Đỗ Tăng!” Một binh sĩ toàn thân dính máu bụi ngã nhào trên đất: “Trong tay bọn hắn có con tin!”

Chu Phưởng mi nhíu lại: “Là tướng quân trong quân ta?” Giọng nói chợt lạnh, hình như có ý tức giận.

https://thuviensach.vn

Binh sĩ kia cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Là người của Lâm minh chủ.”

Một ý niệm từ trong đầu ta toát ra, một đoạn thời gian trước ta đã cho rằng không hề còn hi vọng, lúc này lại châm lại lòng tin.

Là Hoắc Dương, hay Lục sư đệ? Hai nhóm người bọn họ đều cùng chúng ta mất đi liên lạc rất lâu. Đám người Hoắc Dương ta tin tưởng nhất định vẫn đang ẩn tang tại nơi nào đó, nhưng Lục sư đệ, Tiểu Lam và đám người La Vũ, bị ta cùng Lâm Phóng bỏ lại trên đường chạy trốn, chỉ sợ đã lành ít dữ nhiều!

Nhưng ta vô luận ra sao cũng không tưởng tượng được bộ dạng bị người khác hiếp bức của Hoắc Dương, trực giác nói cho ta, bị bắt làm con tin nhất định là đám người Lục sư đệ, Tiểu Lam!

Nghĩ đến đây, ta vội la lên: “Trong con tin có nữ tử?”

Binh sĩ ấy ngẩng đầu nhìn Chu Phưởng, Chu Phưởng gật đầu, binh sĩ hướng về ta nói: “Đích xác có một nữ tử.” Nhìn nhìn ta, lại bổ sung: “Vóc người xấp xỉ Chiến tướng quân.”

Tiểu Lam!

Ta nhất thời vui buồn cùng đến, vội vã nhìn hướng Lâm Phóng. Hắn quay đầu liếc nhìn ta, trên mặt không thấy bất kỳ nét vui buồn.

Chu Phưởng trầm ngâm khoảng khắc: “Đi nhìn xem!”

———————

Trời đã sáng choang. Đỉnh đầu là bầu trời xanh ngàn dặm, mây trắng nhẹ nhẹ trôi, từng đàn chim bay xẹt qua tầng trời, cùng ánh mặt trời tươi

https://thuviensach.vn

đẹp tương xứng. Trải qua một đêm giết chóc, suy tàn rách nát, máu chảy lênh lắng giàn giụa khắp một vùng Miện Châu.

Hướng đi đến cửa thành Bắc, bốn phía đều là thi thể nát vụn hỗn độn. Gió gào thét thổi qua, đem chiến kỳ quân Chu Phưởng cắm trên thi thể quân địch thổi đến lay động. Trong trời đất phảng phất chỉ có ba màu lam đỏ bụi, lam là màu trời, đỏ là màu máu còn bụi là màu của tường thành cùng những người còn sống.

Đê Phượng Chương đoạt được, lương thực của thành Dương Khẩu cũng đã bị thiêu, tất cả thành Miện Châu đều dưới sự khống chế của chúng ta. Bốn phương tám hướng tiếng chém giết rung trời. Chỉ có một nơi, một nơi này, yên tĩnh đến đáng sợ, tình thế vẫn là giương cung bạt kiếm. Ba ngàn quân Chu Phưởng, đã từ mọi phương hướng đem lầu trên thành Bắc bao bọc chung quanh. Quân Chu Phưởng đã mỏi mệt không chịu nổi lại nóng lòng muốn chiến, thầm nghĩ một nắm tàn quân nơi này cũng là chỗ phát tiết lửa giận cuối cùng, chúc mừng thắng lợi lớn nhất trong nhiều năm Đại Tấn đối chiến với Đỗ Tăng.

Nhưng song phương đều không thể động.

Cho đến tận khi chúng ta đến.

Chúng ta một đoàn hơn ba mươi người đi tới cách lầu thành Bắc hơn hai mươi trượng, đối phương chỉ còn dư hơn hai mươi người, đứng ở trên lầu cổng thành nhìn xuống. Hạ Hầu sư phụ, Thanh Du và binh sĩ đang cùng quân địch trên lầu cổng thành giằng co. Gặp chúng ta tiến đến thì mừng rỡ.

“Chắc hẳn Đỗ Tăng không ngờ đến, có một ngày hắn lại rơi vào tình cảnh như thế này.” Lâm Phóng bỗng nhiên nói.

Sư phụ, Thanh Du đều gật đầu xưng phải.

https://thuviensach.vn

Chu Phưởng mắt không chớp nhìn lầu cổng thành, nghe vậy gật gật đầu, khinh miệt cười.

Nhìn lầu cổng thành sớm bị đá lớn nện đến thất linh bát lạc, tường thành bảo vệ bốn phía sớm đã bị xoá sạch, chỉ có một cái bình đài trơ trụi, khiến bọn hắn cơ hồ không thể có nơi ẩn thân. Ta vội vã nhìn đến, vốn muốn tìm kiếm đám người Tiểu Lam, lại bị một thân ảnh hấp dẫn tất cả lực chú ý. Hắn dọa người đến lóa mắt, đứng đó không đánh, lại mang khí thế thiên quân vạn mã!

Y mặc giáp đen, vác một thanh đao lớn, nghênh gió mà đứng. Cho dù đầu tóc rối loạn, quần áo rách nát, vẫn tỏa ra uy lực khiếp người. Cách xa như vậy, ta thậm chí vẫn có thể cảm nhận được cảm giác áp bách — ta có nội lực còn như thế, chắc hẳn những binh sĩ khác càng không dám nhìn thẳng tư thế dũng mãnh của hắn — khó trách bọn hắn chỉ có vài người lại có thể ở trên cổng thành kiên trì lâu như vậy, hoặc nguyên do cũng có thể là trên tay có con tin đi?

Ta nhìn đến chung quanh thân hắn, trong lòng căng thẳng! Tám thân ảnh quen thuộc xếp thành một hàng quỳ trên mặt đất, sau lưng mỗi người là một binh sĩ, tay nắm đại đao — cho dù bọn hắn mặc áo tù nhân, thậm chí rủ đầu xuống, ta cũng có thể nhận ra đó là Lục sư đệ, Tiểu Lam, La Vũ, còn có mấy binh sĩ dưới tay ta!

“Mẹ kiếp!” Ta nổi giận mắng, rút “Quyết” ra, kiếm khí lạnh lẽo từ thân kiếm xuyên qua chuôi kiếm truyền đến tay, mà chân khí trong cơ thể dường như bị hàn khí làm chấn động, như muốn phun trào ra, “Quyết” nháy mắt như có tiếng sấm gầm.

“Chậm!” Bên cạnh Lâm Phóng bỗng nhiên thấp giọng quát. Ngay sau đó, một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy kiếm trên tay ta.

https://thuviensach.vn

Một bên sư phụ quay đầu nhìn chúng ta, môi động động, muốn nói lại thôi.

Ta chậm rãi ngẩng đầu, mặt hắn trầm như nước, đôi mắt như sao, bình tĩnh nhìn ta. Trong cặp mắt kia, là vẻ kiến định quen thuộc. Mà bàn tay lạnh buốt ấy, không mang theo chút nội lực nào, thậm chí không có sức, chỉ là nhẹ nhàng đè lại tay ta, không nhúc nhích.

“Giao cho ta!” Hắn bỗng nhiên cúi đầu, thấp giọng nói bên tai ta. Hắn cách ta quá gần, tóc đen mềm mại phía sau tai thậm chí dán lên mặt ta, như người của hắn, nhu hòa mà kiên định.

Nội tức cuộn trào mãnh liệt trong lòng ta dần dần chìm xuống.

Hắn buông tay ra, ta lại từ trong mắt hắn thấy được thương xót. Là thương xót? Nhu hòa mà thê lương thương xót?

Hắn hướng về Chu Phưởng chắp tay, bình tĩnh nói: “Tướng quân, nhất định phải cứu bọn hắn! Dù cho hôm nay bởi vậy mà phải thả đi đỗ tăng, Lâm Phóng nguyện lấy tất cả võ lâm Giang Đông thề với ngươi, nhất định chân trời góc biển cũng sẽ đuổi giết đỗ tăng! Nhất định không để hắn sống không quá ba tháng!”

Tâm tình vừa mới bình phục của ta lại dễ dàng bị khẩn cầu đột ngột cùng hứa hẹn của Lâm Phóng lần nữa làm cho cuộn trào mãnh liệt.

Chu Phưởng lại không lên tiếng, đứng vuốt ve râu.

Lâm Phóng yên lặng khoảng khắc, lại nói: “Hạ Hầu đại hiệp vốn có hai mươi bốn hộ vệ, hiệp trợ ta dẹp yên võ lâm Giang Đông. Bây giờ hai mươi bốn vệ hao tổn gần như không còn. Lâm mỗ nhiều ngày gần đây, cũng thấy dưới trướng Chu tướng quân có ba mươi hộ vệ, có thể tương đương như hai mươi bốn vệ của Hạ Hầu.”

https://thuviensach.vn

Hắn bỗng nhiên nói lời này, khiến mọi người đều có chút mê mang. Chu Phưởng lẳng lặng nhìn hắn. Chu Phưởng trầm mặc khoảng khắc, bỗng nhiên vuốt râu cười to, nói: “Lâm tướng quân biết Chu mỗ tài chính kiệt quệ, rõ ràng là muốn giúp đỡ lão phu, lại càng muốn chọn lúc này, cầu lão phu nhận lấy! Nếu lão phu nhận không phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?”

Lâm Phóng cười nói: “Lời ấy của tướng quân sai rồi! Mười lăm tiêu cục vốn là ta muốn tặng cho Chu tướng quân. Lâm mỗ lúc trước cũng có do dự, dù sao cũng là mấy vạn lượng bạc, ta cũng không phải người hào sảng. Chỉ là cùng tướng quân chung sống mấy ngày, Lâm mỗ đã nghĩ rõ ràng. Hôm nay dưới thiên hạ của Tấn Thất, tiền tài của dân, tự nhiên cũng là tiền tài của Tất Thất. Lâm mỗ nhất thống võ lâm, chỉ nguyện ra sức vì nước. Tặng tướng quân, cũng là hướng về phía hoàng đế tỏ ý nguyện trung thành!”

Chu Phưởng ha ha cười, nói: “Truyền lệnh đi xuống, nếu Đỗ Tăng thả người, ta sẽ để cho bọn hắn ra khỏi thành, nhìn xem bọn hắn có thể sống mấy ngày!”

Một binh lĩnh truyền tin theo lời Chu Phưởng hướng về lầu thành Bắc chạy đến.

Ta nhất thời vừa vui sướng lại vừa đau lòng, mười lăm tiêu cục a! Vốn cảm thấy Chu Phưởng là đại anh hùng cái thế, nhưng anh hùng hóa ra cũng là phải ăn cơm. Nhìn Lâm Phóng cùng đám người sư phụ, trên mặt bọn hắn đều lãnh đạm, không có nửa điểm thần sắc.

Ta kéo tay áo Lâm Phóng — hắn không có quay đầu, chỉ là thấp thấp “ừ” một tiếng. Tay áo mặc cho ta túm, giống như mấy ngày chung sống tự nhiên mà thân mật trước kia.

Ta bỗng nhiên cảm thấy vui sướng, trong lòng lại dấy lên cảm giác sùng kính không thôi.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên cảm thấy lúng túng hỗn loạn. Hắn vẫn là minh chủ không gì không làm được, mà ta cũng chỉ là chân chó tâm phúc của hắn.

Không có tình yêu nam nữ, không có do dự. Chỉ có cùng chung mục tiêu cùng nỗ lực – cứ như vậy, về sau cứ như vậy thì tốt!

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang vọng tất cả lâu thành Bắc! Ta đột nhiên ngẩng đầu, trên lầu cổng thành, một cái thân ảnh đang quỳ chậm rãi ngã xuống đất — máu tươi từ cổ của hắn phun ra ra giữa không trung — mà trên cổ, sớm đã không thấy đầu! Binh lính đứng phía sau hắn, một cước đem thân thể kia đá ngã, cúi đầu, liếm liếm máu tươi trên lưỡi dao.

Binh lính truyền tin của Chu Phưởng còn chưa kịp hướng về phía lầu cổng thành nêu ra điểu kiện của chúng ta, chứng kiến cảnh này cũng bị dọa đến chùn bước.

“Ba quân rút lui trăm trượng, ở cửa thành Bắc chuẩn bị mười lăm con ngựa tốt, nếu không chúng ta giết hết bọn hắn, đồng quy vu tận (cùng chết)!” Có giọng nói nội lực thâm hậu ở trên cổng thành cao, thanh âm trong nháy mắt truyền đi khắp nơi. Đoán chừng là rất lâu không thấy chúng ta đồng ý với điều kiện, bọn hắn cũng bị bức gấp! Thế nên hạ sát thủ!

Cùng lúc đó, tên lĩnh đứng ở phía sau Tiểu Lam, giơ cao thanh đao — đó là uy hiếp không tiếng động mà tàn nhẫn của bọn hắn!

Ta cơ hồ có thể thấy rõ ràng, thân thể gầy yếu của Tiểu Lam run nhè nhẹ ……

Tiểu Lam!

Trong lòng ta khẩn trương — Đỗ Tăng a Đỗ Tăng, ngươi cùng đường bí lối cũng là hùng hổ doạ người như vậy sao? Nhìn sang chỉ thấy Chu Phưởng trầm mặt, tay trên gân xanh xuất hiện — Chu Phưởng há lại là

https://thuviensach.vn

người dễ bị người uy hiếp? Đỗ Tăng rơi vào tình cảnh như thế, lại dám uy hiếp ba quân?

“Chu tướng quân! Không thể!” Lâm Phóng vội vàng chắp tay.

“Chu tướng quân, mời nghĩ đến cuộc chiến thành Miện Châu lúc trước, bọn họ cũng đã dốc lực!” Ngay cả sư phụ cũng khúm núm.

“Hừ hừ hừ –” Chu Phưởng cười lạnh ba tiếng, ánh mắt âm trầm ngẩng đầu nhìn Đỗ Tăng sừng sững như núi đứng trên lầu cổng thành.

Một bên Thanh Du hiên ngang nói: “Lâm minh chủ, Đỗ Tăng là họa lớn trong lòng Đại Tấn ta! Hôm nay không thể buông tha hắn! Đoạt Miện Châu thành lần này, quân ta cũng tử thương hơn vạn người! Mà mấy năm gần đây, Đỗ Tăng giết hại mệnh quan triều đình, dân lành đâu chỉ có vạn người? Hôm nay, thủ hạ của Lâm minh chủ vì nước quên mình, dù chết cũng là chết có ý nghĩa!”

Lâm Phóng lặng im, thậm chí ngay cả ta cũng do dự — Mạng của Đỗ Tăng, đáng giá dùng mạng của đám người Lục sư đệ, Tiểu Lam đổi sao?

Lâm Phóng liếc nhìn ta.

Hắn chậm rãi nói: “Thanh tướng quân nói phải. Những mấy ngày trước, là nhờ những người này hy sinh bảo hộ, Lâm mỗ mới có thể đào thoát khỏi sự đuổi giết của Đỗ Tăng cùng Uy Vũ đường Triệu quốc, nhặt về được một mạng. Lâm Phóng là Võ Lâm minh chủ của Giang đông, ngày nhậm chức Minh Uy tướng quân, đã phát thệ, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ tính mạng của một thuộc hạ nào!”

Kiếm trong tay ta nhanh như chớp, đá văng đao của Thanh Du ra, đặt trên cổ Chu Phưởng. Cây trường thương của sư phụ uy vũ sinh gió, bảo vệ Lâm Phóng, ngăn trở chung quanh đao kiếm của tướng sĩ chung quanh.

https://thuviensach.vn

Chu Phưởng hai mắt trừng trừng, sắc mặt đỏ bừng, cười lạnh nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Lâm tướng quân, Chu mỗ nhìn sai ngươi, ngươi thế nhưng lại cưỡng ép mệnh quan triều đình!”

“Chu tướng quân, ta chỉ cần tính mạng của thuộc hạ ta!” Lâm Phóng lẳng lặng nói: “Mà đầu của Đỗ Tăng, trong vòng ba tháng ta tất dâng lên ngươi!”

Tình thế hết sức căng thẳng –

Trong giây phút sống chết này, lại nghe được trên lầu cổng thành bỗng nhiên một mảnh kinh hô.

Chúng ta đều nhịn không được ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên lầu cổng thành, thủ hạ của Đỗ Tăng đều biến sắc, mà Đỗ Tăng vốn đang đứng thẳng, lại quỳ ở trên mặt đất.

Phía sau hắn, một nam tử giả trang thành binh lính của Đỗ Tăng, tay cầm thanh đại đao, dán sát cái cổ của hắn.

Nam tử kia cúi thấp đầu, nhìn không rõ biểu tình, lại nghe thấy hắn gằn từng chữ một: “Các ngươi giết đi! Giết một cái nữa rồi nhìn xem Đỗ Tăng trên tay ta có thể sống hay không!”

Giọng nói vô cùng lạnh lùng, vô cùng khinh miệt, khinh miệt mấy nghìn người tồn tại ở cả hai quân. Lại làm kinh sợ khiến cho trên dưới lầu cổng thành một mảnh im lặng.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Giật Mình

Tình thế xoay chuyển thật sự rất nhanh!

Ta không nhịn được run giọng ghé đến bên tai Chu Phưởng, nói: "Tướng quân, đó là đồ đệ của ta, Hoắc Dương."

Nghĩ không đến hắn ẩn nấp nhiều ngày như vậy, lại trong thời khắc nguy cấp nhất xuất hiện, vừa động liền chế trụ Đỗ Tăng! Trên thành lâu kia còn hơn mười binh sĩ của Đỗ Tăng, có mấy ai là người của chúng ta?

Chu Phưởng nghe vậy nhíu mày, nói: "Dưới trướng Lâm minh chủ cùng Chiến hộ pháp, đích xác đều là tàng long ngọa hổ*."

*Tàng long ngọa hổ: rồng cuộn hổ phục, ý chỉ những người tài nhưng dấu diếm.

Bỗng nghe được một trận lớn cười, từ trên cổng thành truyền tới. Cách xa như vậy, mà nội tức của ta lại bị tiếng cười kia làm cho có chút hỗn độn! Ta vội kiềm chế khí huyết cuồn cuộn, chỉ thấy mọi người bên cạnh tất cả đều biến sắc. Thân thể Lâm Phóng loạng choạng, khuôn mặt giống như tờ giấy trắng. Sư phụ duỗi tay, đỡ lấy hắn.

Người cười, là kẻ đang bị Hoắc Dương chế trụ: Đỗ Tăng.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hoắc Dương vẫn không nhúc nhích tí nào, đao càng dí sát vào cổ Đỗ Tăng, mắng: “Ngươi cười cái gì?”

Có người cao giọng nói: “Thả chủ công ta ra!” Là giọng nói nội lực thâm hậu lúc nãy. Hắn nói: “Nếu không ta lập tức giết mấy người này!”

Lòng ta nhất thời lạnh hơn một nửa. Khóe mắt nhìn thấy Lâm Phóng quơ quơ tay, ta thu hồi kiếm đặt trên cổ Chu Phưởng, chắp tay nói: “Đắc tội !” Hắn liếc nhìn ta, không lên tiếng.

Ngón tay ta để tại trên eo hắn điểm huyệt, hắn không nhúc nhích tí nào.

Trên lầu cổng thành, Hoắc Dương đem chân dẫm lên tay của Đỗ Tăng, giơ đao chém xuống, rồi lại đem đao đặt trên cổ Đỗ Tăng. Tất cả động tác nháy mắt hoàn thành, một mạch dứt khoát.

Dù cho kiên cường dẻo dai như Đỗ Tăng, lúc này cũng nhịn không được hét vang ra tiếng. Giống như mãnh thú bị thương, vùng vẫy trong bẫy của thợ săn phát ra tiếng kêu đau đớn phẫn nộ! Một tay còn lại Đỗ Tăng che lấy bàn tay bị chém rớt, năm ngón tay trụi lủi, máu chảy cuồn cuộn!

Tình cảnh bi thảm như thế, chính ta cũng cảm thấy phía sau lưng lạnh run!

Chu Phưởng lại khen một câu: “Tốt!”

Lại nghe thấy khẩu khí vô cùng khinh bỉ của Hoắc Dương, hướng về phía kẻ lúc nãy uy hiếp nói: “Ngươi giết đi! Mạng của bọn họ, ta cũng không để ý!”

Trên lầu cổng thành lại là một mảnh an tĩnh, chỉ có hơi thở gấp gáp của Đỗ Tăng, cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy. Kẻ kia dường như bị vẻ uy hiếp và thái độ không chút đếm xỉa của Hoắc Dương khiến cho sợ hãi, không dám tiếp tục nói lời uy hiếp nữa!

https://thuviensach.vn

Tất cả trên dưới lầu Bắc, trong ngoài ba quân, chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Hoắc Dương: “Thả bọn hắn!”

Không người trả lời!

Hoắc Dương dường như cười nhẹ một tiếng, nâng tay đánh một chưởng lên lưng Đỗ Tăng! Đỗ Tăng lại kêu một tiếng.

Nghĩ đến lúc trước Hoắc Dương cũng từng để cho ta nếm qua đau khổ — Đỗ Tăng dẫu sao cũng là danh tướng đương thời, lại bị Hoắc Dương gây sức ép khiến hai lần trước mặt ba quân kinh đau ra tiếng!

“Thả chúng ta ra khỏi thành, chúng ta liền thả bọn hắn!” Đỗ Tăng mở miệng.

Ta ở bên tai Chu Phưởng, nói: “Cho dù cho Đỗ Tăng ra khỏi thành, hắn cũng sống không được lâu.”

Chu Phưởng gật gật đầu.

————————-

Thành Miện Dương chìm vào bóng đêm dần dần sâu, rõ ràng là nửa đêm, tòa thành này lại phảng phất như vừa mới thức tỉnh.

Cả tòa thành, đẫm máu. Đại bộ phận chiến trường sau giờ ngọ đã được thu dọn sạch sẽ. Lúc này, các tướng sĩ sau khi đã ngủ say nửa ngày đều là tinh thần sảng khoái tụ tập tại phủ lớn.

Thịnh yến.

Ta hoài nghi quan viên và dân chúng Miện Châu được cứu vớt, dường như là dồn hết tài sản mở cho chúng ta buổi yến tiệc này. Rõ ràng chiến tranh hủy đi hơn phân nửa tòa thành, nhưng sau thắng lợi đêm qua, nhóm quan viên vẫn như cũ có thể tìm đến được mấy chục mỹ nữ trang phục lộng

https://thuviensach.vn

lẫy, tay bưng các loại món ngon hiếm thấy, từ cửa hiên đỏ thẫm của phủ lớn nối đuôi nhau mà vào.

Chu Phưởng ngồi ở chính giữa, sư phụ bị đẩy lên ngồi ở vị trí tay trái đầu tiên, tiếp theo là Lâm Phóng, ta, Hoắc Dương. Bên phải là Thanh Du cùng mấy vị tướng quân khác. Mấy quan viên cao cấp của thành Miện Châu đã sớm bị Đỗ Tăng giết hại hầu như không còn, chỉ có mấy vị quan viên cấp thấp, cùng ngồi ở phía dưới.

Sáng nay, sau một trận ác chiến, Đỗ Tăng bị trọng thương, dẫn mười mấy cận vệ chạy ra khỏi thành Miện Châu, còn lại mấy vạn đại quân, đều táng thân trong thành. Đám người Tiểu Lam được cứu vớt, tuy đều bị trọng thương, nhưng cũng không cần lo lắng cho tính mạng. Mà bên ngoài Miện Châu, thế lực của chúng ta cùng Chu Phưởng đều bày ra thiên la địa võng, chờ đợi Đỗ Tăng.

Lâm Phóng đã nói qua, Đỗ Tăng sống không quá ba tháng. Nhưng ta cảm thấy, hắn kỳ thật một tháng cũng sống không nổi.

“Cuộc chiến đêm qua, rốt cục tiêu diệt phản quân Đỗ Tăng, thu dọn đại họa của triều đình, thật sự là nhờ công của các vị!” Chu Phưởng khép hờ mắt hổ, bưng chén rượu lên.

Mọi người vội nâng chén, một đám quân nhân chúng ta đều cười vang uống một hơi cạn sạch. Mấy vị quan viên cười gượng liên tục khen ngợi Chu Phưởng dụng quân như thần. Chu Phưởng cũng để cho bọn hắn thể diện, cùng bọn hắn uống mấy cốc, mấy người ấy nhất thời trên mặt toả sáng.

“Hoắc thiếu hiệp anh dũng bất phàm, hôm nay Thanh Du mới biết, dưới trướng Lâm minh chủ đúng là sâu không lường được!” Thanh Du hướng về Hoắc Dương giơ lên ly rượu. Hoắc Dương gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Một vị tướng quân khác — ta nhận ra chính Thiên tướng quân cùng ta và sư phụ vượt sông, bỗng nhiên cao giọng nói: “Nhưng như ta thấy, dưới trướng Lâm minh chủ mãnh tướng đầu tiên, không phải Chiến tướng quân thì còn có thể là ai.”

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng đều đem ánh mắt dán trên người ta. Nhất là mấy vị quan viên, lúc nãy ánh mắt còn tránh né bây giờ lại nghênh ngang nhìn thẳng ta.

Ta lại vì hai chữ “mãnh tướng” của Thiên tướng quân mà nghĩ đến hành động uy hiếp Chu Phưởng của mình, nhìn sang Chu Phưởng, lại thấy trên mặt hắn mỉm cười, nhìn không ra vui giận.

“Tướng quân sao nói lời ấy?” Có người thăm hỏi.

Sắc mặt Thiên tướng quân nghiêm nghị, bưng chén rượu lên, đứng dậy: “Mạt tướng đã sớm nghe nói Chiến tướng quân trong cuộc chiến ở Miện Châu trước đây, lấy sức bản thân xoay chuyển càn khôn. Hôm nay không sợ đắc tội Chiến tướng quân, ta nói thẳng, lúc trước ta nhất định không tin — không tin một nữ nhân, có thể làm cái gì, xoay chuyển cái gì. Nhưng cho đến tối hôm qua vượt sông Dậu, nhìn thấy Chiến tướng quân toàn thân đẫm máu nháy mắt chém giết hơn mười người, tình cảnh ấy…… Chư vị tướng quân, đại nhân, mạt tướng không biết nói những lời hoa mỹ, chỉ biết đêm đó toàn bộ binh lính vượt sông, cũng giống như ta, cảm thấy bộ dáng của Chiến tướng quân, mới là bộ dáng mà một quân nhân nên có!”

Hắn vừa ngừng, mọi người đều là vỗ tay khen phải. Có quan viên đề nghị: “Chu tướng quân, hạ quan kiến nghị cần phải báo lên triều đình, phong Chiến tướng quân là đệ nhất nữ tướng của Đại Tấn ta!”

Mọi người liền mồm năm miệng mười nghị luận lên.

Ta nhất thời có chút nóng mặt, có chút bất an. Quay đầu nhìn nhìn Lâm Phóng, hắn thấp giọng nói: “Không cần kinh hoảng, ngươi xứng đáng.”

https://thuviensach.vn

Có người lên tiếng khen: “Chiến tướng quân không hổ là người đứng đầu trong bảng xếp hạng kiếm phổ, võ công, trí mưu đều là xuất chúng a!”

Một đám quan viên đều giật mình hiểu ra, thì ra là thế vân vân.

Người này có chút khoác lác! Ta cười nói: “Cái này thì ta không dám. Ta chỉ là đệ nhị, sư huynh Ôn Hựu của ta, mới là người đứng đầu.”

Thấy mọi người đều ngẩn người — bọn hắn chưa từng nghe qua danh tự Ôn Hựu? Khó trách, dù sao một năm nay hắn rất ít qua lại trong giang hồ. Ta bổ sung nói: “Ngày nào đó các ngươi nhìn thấy Ôn Hựu, mới biết kiếm thuật của hắn đích xác cao hơn ta rất nhiều.”

Thanh Du chần chờ nói: “Người Thanh Hoằng nhắc đến, là con trai thứ ba của Ôn Kiệu đại nhân, Ôn Hựu Ôn Tử Tô?”

Ta gật gật đầu. Nói đến danh tự của hắn, trong lòng ta cũng cảm thấy mềm mại — chiến tranh rốt cục kết thúc, Tử Tô, ta sẽ sớm trở về Kiến Khang. Sẽ không còn chiến sự loạn thất bát tao, chúng ta trở lại với thanh nhàn, hai người chúng ta ở Kiến Khang.

Lâm Phóng bỗng nhiên nói: “Chu tướng quân, không biết bước tiếp theo đại quân sẽ đóng quân nơi đây, hay là trở về nơi trước?”

Lời nói này hấp dẫn sự chú ý của chúng ta, Chu Phưởng cười cười, đang muốn hồi đáp, lại nghe người vừa khen ngợi ta lên tiếng nói: “Khó trách Chiến tướng quân không biết chính mình đã ở vị trí đầu tiên. Ôn Hựu có thể kiếm thuật trác tuyệt, nhưng hắn đã có Hoa Diêu công chúa, phò mã hoàng gia đã không còn là người trong võ lâm, vị trí này đầu tiên, tự nhiên thuộc về Chiến tướng quân!”

Lâm Phóng vốn đang nhìn Chu Phưởng bỗng nhiên quay đầu, nhìn ta nói: “Hoằng Nhi! Vững vàng!”

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt tuấn tú của hắn bỗng nhiên cách ta rất gần, khiến ta cái gì cũng không thấy, chỉ có thể thấy hắn.

Nhưng, người kia nói khiến ta nghe được rõ ràng như vậy, một ít từ ngữ hiện lên đầu óc ta.

Lẳng lặng, phảng phất như gió nhẹ xẹt qua.

Ôn Hựu…… Còn công chúa…… phò mã hoàng gia……

Những lời đó không phải gió nhẹ, mà là sấm sét, sấm sét xẹt qua tai.

Như thế nào có khả năng? Ôn Hựu tuyệt đối không thể, cùng nữ tử khác? Ta một phen hất bỏ tay Lâm Phóng đang nhấn trên tay ta, từ sau kỷ trà nhảy dựng lên.

Ta đã đến trước mặt người kia, hắn hình như có chút giật mình nhìn ta.

“Ngươi nói…… Ôn Hựu, hắn đã cùng công chúa?” Nói ra tiếng, mới phát hiện giọng nói chính mình run được không ra hình dạng.

Người kia ngốc ngốc nhìn ta: “Mắt……mắt……”

“Có đúng hay không?” Trong đại đường lẳng lặng, chỉ có “Quyết” trên eo ta chấn động như rồng gầm.

“…… Là. Là, mạt tướng cũng…… Mọi người đều nói như vậy, đã là chuyện trong tháng tám.”

Ta chỉ cảm thấy tai mình mơ hồ sinh đau, lan đến tận sau đầu. Cơn đau chầm chậm, từ trong lồng ngực lan tràn ra. Cảm giác ấy như là lồng ngực bị nhét một tảng đá lớn, còn hết lần này đến lần khác đẩy sâu vào — đó là một viên đá nhọn, góc cạnh cứa đứt máu thịt.

https://thuviensach.vn

Chung quanh chẳng biết lúc nào giống như chết lặng. Ta giương mắt, mắt trong lại mông lung. Liếc nhìn một vòng, mọi người tựa hồ đều đang nhìn ta, nhưng ta lại không phân biệt được hàm ý trong mắt bọn họ.

Kỳ thật ta vẫn luôn không phân biệt được, không phải sao? Cho nên luôn cam chịu cho rằng Ôn Hựu bạt vô âm tín không phải là hắn nguyện ý; cho nên mới cố tình không để ý thái độ muốn nói lại thôi của sư phụ cùng Lâm Phóng; cho nên thẳng đến hôm nay mới giật mình!

Ta rời khỏi mấy ngày này, khi ta sinh tử cận kề, Ôn Hựu, ngươi ở Kiến Khang đã phát sinh ra chuyện gì?

Một giọng nói trong trẻo cắt qua suy nghĩ của ta: “Hoằng Nhi, trở về.”

Ta có chút hỗn độn quay đầu, chỉ thấy Lâm Phóng đã ở sau chiếc kỷ trà đứng lên, gập lại tay áo nhìn ta.

Mặt của hắn, như tuyết nghiêm túc và lạnh lùng. Ánh mắt của hắn, dịu dàng mà từ bi. Hắn ở trước mặt người khác thần sắc luôn luôn ngụy trang thật sự tốt, nhưng giờ phút này, ta lại từ trong mắt hắn, thấy thật sâu thật sâu thương tiếc.

Hắn nói: “Hoằng Nhi, trở về.” Dưới con mắt nhìn chằm chằm của mọi người, hắn duỗi tay về phía ta.

Bóng đêm bao trùm, ánh trăng ảm đạm. Phòng trong đèn đuốc như sáng như ban ngày. Tay của hắn, như bạch ngọc chạm trổ, thon dài mà dịu dàng, lẳng lặng duỗi ra, gắt gao nắm lấy tay ta.

Ta muốn chạy tới, trở lại bên cạnh hắn, cầm lấy đôi tay lạnh buốt – coi như đêm nay chuyện gì cũng chưa từng nghe qua, liền làm như không biết Ôn Hựu đã là vị hôn phu của người khác. Có thể tiếp tục không tim không phổi ở trong võ lâm phấn đấu, ngây ngốc nhớ mong Ôn Hựu phương xa, có thời điểm, còn làm minh chủ ngẫu nhiên dịu dàng trở nên hỗn loạn hồ đồ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Lâm Phóng, ta không thể.

Lâm Phóng, ta có thể vì ngươi mà chết; ta có thể vì ngươi chém giết ngàn vạn người. Nhưng lúc này, ta không thể, một khắc cũng không thể.

Ta lần nữa nhìn thoáng qua đám người sư phụ cùng Hoắc Dương. Sư phụ trước mắt thương tiếc, ngơ ngẩn nhìn ta. Hoắc Dương chạm được ánh mắt của ta, sắc mặt biến đổi: “Ngươi không nên……”

Ta thét dài một tiếng, vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh, chạy khỏi phủ tướng quân.

Cho đến tận khi phía sau không còn tiếng nói, đến tận khi mọi âm thanh xung quanh đều biến mất.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Vòng Tay

Đầu mùa xuân hơi thở thực buốt giá, không biết có phải gió đến từ sông Tần Hoài hay không, cho nên đặc biệt thấm lạnh.

Ta mở to hai mắt, bên ngoài cửa sổ mặt trời chiếu rọi tuyết trắng, lóng lánh sáng ngời. Cây cối cô khô hanh, vắng vẻ trống trải. Ta mặc vào bộ quần áo bông, đẩy cửa phòng ra.

Hộ vệ Văn Thanh vừa đúng lúc bưng nước ấm từ đình viện đi tới: "Hộ pháp, hôm nay đỡ hơn nhiều chưa?"

Ngoài cửa, Tiểu Hoàn cười nói: "Hộ pháp đại nhân tự nhiên là tốt hơn nhiều, đây chính là công lao của ta." Nàng lại nghiêng đầu nhìn hướng ta: "Hộ pháp đại nhân, nô tì hầu hạ ngươi rửa."

Ta khoát tay: "Các ngươi đừng làm hư ta." Ta tiếp lấy nước ấm, ngồi ở trong sân rửa mặt.

Khí nóng đập vào mặt, ta rùng mình một cái. Thấy trong bồn nước là một gương mặt bình tĩnh, suy nghĩ của ta khoảnh khắc đình trệ.

Nhưng chỉ trong phút chốc, ta lại đối với bóng mình trong nước cười cười, vốc nước rửa.

https://thuviensach.vn

Trở lại Kiến Khang, đã năm ngày.

Tối hôm ấy, sau khi từ trong phủ công chúa trở về, ta liền sốt cao không lui. Đoán chừng là vì một chặng đường này chạy quá gấp, lại không ăn uống tốt, còn trong đêm mùng ba rét lạnh nhất nửa đêm mặc áo mùa hạ ra khỏi cửa…… Ta cười khổ một cái, Tiểu Hoàn tiếp lấy chậu nước trong tay ta: "Hộ pháp đại nhân, chúng ta đến tiền sảnh ăn cơm!"

Ta gật gật đầu. Ước chừng đêm đó ta mặc bệnh không dậy đã hù dọa hộ vệ trong Hạ Hầu phủ, bọn hắn thuê tới một vị cô nương chăm sóc ta, đó là Tiểu Hoàn. Văn Thanh là người đứng đầu trong đám hộ vệ, mấy ngày nay cũng là hắn trông chừng ta.

Đi qua hành lang uốn khúc đến sảnh đường, hai ba người hộ vệ đã dùng xong cơm, hướng về phía ta gật đầu.

Ta cùng Văn Thanh ngồi xuống trước bàn, hắn cười nói: "Thật tốt quá, ta xem là thân thể của đại nhân đã khỏi, bọn thuộc hạ cuối cùng có thể giao ngài cho minh chủ cùng Hạ Hầu đại nhân rồi."

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không chạy loạn nữa đâu." Ta nói, Văn Thanh có chút ngại ngùng gãi gãi đầu. Mấy ngày nay, mỗi ngày mỗi lúc đều có hộ vệ luân phiên canh gác ở cửa phòng ta.

Trong Hạ Hầu phủ an toàn, bọn hắn luân phiên canh gác, tự nhiên là do minh chủ cùng sư phụ bày mưu đặt kế — đoán chừng là sợ ta lại ra đi không lời từ biệt.

Nhưng ta có thể đi nơi nào?

Ta múc một muỗng cháo, lẳng lặng uống hết.

"Hộ pháp đại nhân, sáng nay ta nhận được tin tức, minh chủ đại nhân ngày mai sẽ đi trước trở lại Kiến Khang." Văn Thanh lộ vẻ mặt vui mừng.

https://thuviensach.vn

Ta ngẩn người, ngẩng đầu: “Như thế nào nhanh như vậy? Lộ trình một tháng, đội ngũ lại nhiều như vậy……”

“Nga, là minh chủ muốn sớm trở về Kiến Khang báo cáo công tác cho triều đình, cho nên dẫn nhân mã trở về trước.” Văn Thanh cười nói: “Có lời đồn nói rằng Đỗ Tăng trọng thương không chữa trị được, đã chết. Võ lâm Giang Đông vì triều đình đã lập được chiến công hiển hách, uy chấn thiên hạ!”

Ta bỗng nhiên có chút bất an — Lâm Phóng, đi trước trở về, ngày mai……

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên ngày ấy, mặt mày hắn lạnh lẽo, coi thường tất cả mọi người, duỗi tay về phía ta……

Đôi tay ấy cũng như con người hắn, băng tuyết yên tĩnh mà kiên định.

Bỗng nhiên có chút buồn, lại có chút hổ thẹn. Muốn ta phải đối mặt với Lâm Phóng như thế nào? Ta từng thề, vĩnh viễn bảo hộ bên cạnh hắn. Nhưng lại vì nữ nhi tình trường, vì một nam tử đã rời bỏ mình mà không nghe hắn nói.

“Phanh –” Ta buông bát đũa, Văn Thanh cùng Tiểu Hoàn đều kinh ngạc nhìn ta.

“Ta…… Ta không ăn.” Ta đứng lên: “Ta đi luyện kiếm.”

“Nhưng hộ pháp đại nhân ngươi mới ăn một chút như vậy……” Khoảnh khắc giọng nói của Tiểu Hoàn đã ở rất xa.

Ta rút “Quyết”, đứng ở trong sân.

Ngưng thần, định khí.

https://thuviensach.vn

Ta rít một tiếng, Phá Liễn kiếm pháp xuất ra, tuyết đọng bay lên, kình phong tràn lan. Cảm giác trong tay lại dường như có chút lệch lạc, khống chế không nổi "Quyết", mấy cái động tác bình thường ta vẫn sử dụng tốt nay lại chẳng ra làm sao.

Phá Liễn kiếm pháp cái gì!

Ta ném "Quyết" xuống đất, vừa vặn Tiểu Hoàn theo đuôi chạy tới bị hành động của ta dọa run run.

"Ngươi không cần sợ, ta không phải cáu giận với ngươi." Ta nói: "Ta chỉ là tự trách mình."

Lâm Phóng ngày mai sẽ trở về, ta phải đối mặt với hắn ra sao? Ta làm chuyện sai, ta phải xin lỗi.

Nhưng ta, thực tại…… rất mệt mỏi. Ta thật sự không có tâm tư đến trước mặt bất kỳ ai, thỉnh cầu tha thứ.

Cũng không muốn ở trước mặt ai, nhắc tới chuyện của hắn.

Nghĩ đến đây, ta bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Lâm Phóng cũng tốt, sư phụ cũng tốt, Tiểu Lam cũng tốt. Bất kỳ ai cũng tốt.

Ta đã như vậy, lại còn cần để ý tới người khác nghĩ gì, lại sao còn cần đi giải thích cái gì?

Ta xoay người nhặt "Quyết" lên, hơi hơi chấn động, phủi xuống bông tuyết đọng trên kiếm.

Nhắc tay áo, chà lau vết nước đọng trên thân kiếm.

https://thuviensach.vn

Chung quanh bỗng nhiên cực yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng hít thở của Tiểu Hoàn đều biến mất không thấy. Nhưng lại có tiếng bước chân rất nhỏ xâm nhập vào trong tai, tiếng bước chân ấy có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ. Quen thuộc là bước chân ấy dịu dàng cùng chấn tĩnh, xa lạ là tiếng bước chân ấy luôn luôn phải khoan thai không nhanh không chậm, hôm nay rõ ràng có chút gấp.

Ta ngẩng đầu.

Chung quanh thực vô cùng yên tĩnh, có lẽ lúc này ngay cả có người hô lớn bên tai ta đều nghe không được. Chỉ vì hắn đứng đó quần áo trắng hơi cũ, tay áo tung bay, dung nhan như băng tuyết cơ hồ muốn nhập cùng màu trắng xung quanh. Nhưng mà mái tóc đen dài cùng hai tròng mắt ngưng đọng như ngọc, lại tối đến giật mình.

Hắn nhìn ta, cách xa bảy tám trượng, cơ hồ có thể nhìn rõ hơi thở của hắn, con ngươi sâu nặng, ta lại nhìn không rõ.

“Ngươi, ngươi, ngươi là người phương nào?” Giọng nói Tiểu Hoàn một bên vang lên, chặn ngang lòng ta. Đúng rồi, Tiểu Hoàn vẫn chưa gặp qua hắn. Ta nhìn về phía Tiểu Hoàn, lại thấy nàng tuy là lên tiếng nghi ngờ chất vấn, khuôn mặt lại đỏ bừng.

Lâm Phóng dường như cũng bị giọng nói của Tiểu Hoàn bừng tỉnh, hai tròng mắt chợt lóe, vẻ trầm trọng biến mất, chỉ còn lại thần sắc đạm đạm — bộ dáng như ngày thường của hắn.

Lâm Phóng chậm rãi bước đến trước mặt ta, chỉ đến mười bước chân. Hắn đứng lại, cúi đầu đánh giá ta một chút, ánh mắt cuối cùng ngừng tại trên mặt ta: “Phong hàn đã khỏi?”

Tiếng nói cực kỳ tự nhiên, phảng phất vẫn là ngữ khí mỗi lần quan tâm thuộc hạ của hắn. Ta không khỏi tự chủ gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Một bên Tiểu Hoàn tới gần đây: “Hộ pháp đại nhân, đây là ai?”

Hắn như không thấy bên cạnh có người, vẫn nhìn chòng chọc ta, tiếp tục nói: “Rất tốt. Đêm nay phân minh chủ tại Kiến Khang mở tiệc tiếp đón ta, ngươi cùng tham dự đi.”

Ta lại gật gật đầu.

Hắn nói: “Có mấy vị quan viên cũng sẽ đến. Trong đó có một hai người nghĩ chúng ta kết thân với Chu Phưởng. Ngươi lưu tâm chút đi.”

Ta tiếp tục gật đầu.

Hắn cười: “Thế nào, cảm vài ngày cũng trở nên câm rồi sao?”

Ta bị kiềm hãm: “Không có……”

“Ừ.” Hắn khoanh tay nói: “Chiến sự tuy rằng đã kết thúc, bây giờ thế lực của chúng ta ở võ lâm cũng coi như củng cố, nhưng rời khỏi Kiến Khang lâu như vậy, rất nhiều chuyện phải xử lý, ngươi cũng phải tham gia vào.”

“Được!” Ta cung kính nói, nhìn theo hắn xoay người rời khỏi. Một bên Tiểu Hoàn cẩn thận dè dặt thăm hỏi: “Hộ pháp đại nhân, hắn……”

“Hắn là minh chủ.” Ta nhẹ nhàng thở ra: “Lâm Phóng.”

“A!” Tiểu Hoàn một trận thét chói tai: “Hắn chính là anh hùng cái thế uy chấn võ lâm minh chủ đại nhân Lâm Phóng Lâm Văn Tuyền?” Lại lập tức uể oải nhỏ giọng nói: “Nhưng minh chủ thật lãnh ngạo! Chỉ cùng hộ pháp đại nhân nói chuyện, cũng không thèm nhìn đến ta!”

Ta không có tiếp lời. Thân ảnh Lâm Phóng sớm đã biến mất tại chỗ góc cua.

https://thuviensach.vn

Hắn không có hỏi chuyện của Ôn Hựu.

Có phải là tất cả mọi người đều đã biết, cho nên bọn họ đều không hỏi ta?

Trong lòng lần nữa cười khổ.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện — vừa rồi Văn Thanh không phải nói, minh chủ ngày mai mới có thể trở lại Kiến Khang sao?

————————-

Sau đó bốn năm ngày, Lâm Phóng bận rộn vô cùng. Ngay cả ta cũng theo hắn bận tối mặt tối mũi; xử lý tình báo từ phân minh chủ ở các nơi, tiếp đãi các võ lâm nhân sĩ ở những nơi chưa thần phục chúng ta, cũng đã đầu quân; mang theo tài vật hối lộ một ít quan viên trọng yếu ở Kiến Khang — tuy rằng chúng ta thắng trận trở về, nhưng chuẩn bị quà cáp tiền tài cho các nơi lại càng phải nhiều. Cũng may hơn một năm nay tài sản kiếm được từ mấy tiêu cục cũng tăng mấy lần.

Theo Lâm Phóng, vô cùng bận rộn. Cũng tốt, bận rộn khiến cho những chuyện đau lòng cùng với một đêm sụp đổ kia trở nên xa xôi như chuyện từ kiếp trước, tất cả về Ôn Hựu, đều trở nên trống rỗng.

Chỉ là mỗi ngày khi xong xuôi hết mọi việc. Thậm chí là bận đến đêm khuya, từ phòng nghị sự của Lâm Phóng rời khỏi, trở lại phòng nhỏ yên tĩnh, lại có chút mờ mịt. Trong lòng trống trơn, không ngủ được.

Nhìn bên ngoài cửa sổ đêm sâu thẳm, nhìn trăng như băng hàn, nửa đêm, một đêm, liền như vậy đi qua.

Chỉ là lúc giúp Lâm Phóng xử lý các loại công văn, ngẫu nhiên ngẩng đầu, lại có thể gặp được ánh mắt Lâm Phóng chăm chú nhìn ta. Một đôi con

https://thuviensach.vn

ngươi đen, trầm tĩnh ấm áp. Khi bắt gặp ánh mắt của ta cũng không trốn tránh.

Ta gục đầu xuống.

Như vậy cũng tốt. Ta biết chính mình nợ Lâm Phóng một lời xin lỗi, ta thậm chí phải hướng hắn khóc lóc kể lể bi thương của mình.

Thế nhưng vẫn là làm không được. Không muốn nói, không muỗn nghĩ. Cứ bận rộn vội vàng đi theo Lâm Phóng, trong lòng lại như có một cái lỗ hổng. Cái lỗ hổng ấy càng lúc càng lớn, càng lúc càng sâu. Ẩn vào một góc, không thấy dấu vết, không thể đụng chạm. Ngay cả đặt ở nơi nào, cũng không mảy may hay biết.

Đây là một loại cảm giác rất xa lạ, với ta mười tám năm nay chưa bao giờ có.

Mỗi ngày qua đi lại càng khó cùng Lâm Phóng mở miệng. Cho đến hôm nay, sư phụ, Hoắc Dương, Tiểu Lam tất cả mọi người cuối cùng đã trở về.

Sớm nhận được tin tức, đại đội nhân mã sẽ trở về trong ngày này. Ta cùng Lâm Phóng ở trong phòng hâm nóng vài bình rượu ngon, im lặng chờ đợi. Vừa mới qua trưa buổi trưa một chút, xa xa liền nghe thấy người truyền đến.

“Bây giờ ngươi lại tỏ ra bình thản.” Lâm Phóng bỗng nhiên nói. Ta ngẩng đầu nhìn hướng hắn, hắn hài hước: “Trước kia vừa nghe có người từ phương xa tới, ngươi sẽ từ trong nhà lẻn ra cửa lớn trước tiên.”

Ta lúc này mới có chút ngại ngùng: “Minh chủ muốn thuộc hạ bây giờ lẻn ra cửa lớn?” Ta đứng lên làm bộ muốn nhảy lên.

Hắn bỗng nhiên cười, nụ cười cực đẹp, nói: “Ngồi xuống! Vẫn hấp tấp như vậy!”

https://thuviensach.vn

Ta thế này mới ngồi xuống. Nhìn nụ cười của hắn, một ngày giá lạnh như hôm nay dường như cũng ấm lên mấy phần.

Ngoài cửa sân, thấp thoáng một bóng dáng xanh nhạt nhỏ nhắn lao tới đây, ba chân bốn cẳng bổ nhào trước mặt ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mặt lộ vẻ vui mừng nhưng vẫn có một chút thương tâm: “Tiểu thư, tiểu thư……”

Hốc mắt ta thoáng cái đã ướt: “Tiểu Lam! Thương thế của ngươi đã khỏi?”

Nàng còn chưa trả lời đã thấy một đám người nối đuôi nhau mà vào hấp dẫn ánh mắt của chúng ta.

Sư phụ tinh thần quắc thước, Hoắc Dương vẻ mặt lạnh lùng, Tam sư huynh thanh tú ôn hòa, Lục sư đệ ánh mắt lợi hại, La Vũ chất phác uy vũ……

Bọn hắn đồng thời đi đến trước mặt chúng ta, hướng về Lâm Phóng ôm quyền: “Minh Chủ.”

Lâm Phóng gật gật đầu: “Chư vị một đường khổ cực! Mau mau ngồi xuống uống một cốc, cho bớt cực lạnh mệt nhọc!”

Mọi người ha ha cười, xông tới.

Dường như chúng ta mỗi một lần sum họp, xuất phát cùng khánh công, lại bình thường.

Trong lòng ta ấm áp…… Còn có bọn hắn, còn có mọi người. Cuộc sống giang hồ thế này, thật tốt!

Mọi người ngồi vây quanh bếp lò, sư phụ nhìn phía ta: “Bệnh tốt rồi?”

https://thuviensach.vn

Hoắc Dương ngồi phía đối diện: “Hừ” một tiếng nói: “Chạy đi so với cổ vũ còn nhanh hơn.”

Lục sư đệ trừng ta một cái: “Ngươi khiến cho Tiểu Lam lo lắng muốn chết!”

La Vũ cũng nói: “Tướng quân, sau này không cần bỏ đám thuộc hạ này.”

Tiểu Lam đồng loạt bắt được cánh tay ta: “Tiểu thư, ta có bí mật này muốn nói cho ngươi……”

Mọi người nói rất nhiều, ta nhất thời không kịp hồi đáp, chỉ là hốc mắt lần nữa ươn ướt, cố nén không cho chính mình rơi lệ. Những người này thật ấm áp, lại khiến ta đột ngột nghĩ đến, đêm hôm đó bên ngoài phủ công chúa rét lạnh thấu xương, thế là nước mắt lại có chút không nhịn được, đầy ắp suýt nữa rơi xuống.

Đêm đó sau khi trở về, ta khóc vùi, sau đó là sốt cao, mê man mấy ngày tỉnh dậy, lại không rơi giọt nước mắt nào.

Nhưng hôm nay như thế nào, một ít lời nói trách cứ cùng quan tâm, lại chạm đến sâu thẳm cõi lòng ta?

Chợt nghe thấy giọng nói của Lâm Phóng trong trẻo: “Nàng mấy ngày này hướng ta thành tâm nhận sai, cũng làm rất nhiều chuyện. Ngay cả công văn trước giờ không đụng, đều xử lý rất nhiều. Lập công chuộc tội, mọi người cũng không cần nói nàng nữa.”

Nửa đùa, nửa nghiêm túc.

Mọi người ha ha cười, Tam sư huynh kinh ngạc nói: “Ai nha Thanh Hoằng, ngươi khinh bỉ nhất chính là công văn, nay cư nhiên đồng ý xử lý, bỏ võ theo văn nha! Thật sự đáng vui đáng mừng!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Lam cũng trợn tròn mắt nói: “Tiểu thư, ngươi thực sự nghe lời như vậy? Thực không còn thể diện!”

Hoắc Dương rất bình tĩnh nói: “Minh chủ thiên vị nàng.”

Lâm Phóng khe khẽ mỉm cười, nhìn ta đang cố nín khóc mỉm cười, nói: “Chúng ta vì mọi người rót rượu đi!”

Ta gật gật đầu. Lâm Phóng nâng bầu rượu, mọi người đều không chối từ, cung kính đứng lên nâng ly, uống một hơi cạn sạch. Ta nâng một bầu rượu khác, mấy người đều là bộ dạng lười biếng, cầm chén cũng không vững, yên dạ yên lòng để ta rót đầy rượu. Hoắc Dương cầm ly rượu đầy, uống một hơi cạn sạch, còn ném chén lên trên bàn, mắt liếc thấy ta: “Gia còn muốn một cốc nữa.”

Ta một quyền đánh lại: “Tên đệ tử chết tiệt! Không coi vi sư ta ra gì sao?”

Hắn linh hoạt né tránh, cao giọng cười, túm lấy bầu rượu trong tay ta, há miệng rót rượu thẳng vào miệng.

Mọi người ha hả cười, ta lười để ý đến hắn, quay về chỗ ngồi. Sư phụ mỉm cười nhìn mọi người xung quanh nói: “Võ lâm Giang Đông, cuối cùng đã nên đại cục! Văn Tuyền, công lao của ngươi không thể bỏ qua! Lão phu kính ngươi một cốc!”

Hai người uống một hơi cạn sạch. Khuôn mặt như tuyết trắng của Lâm Phóng không chút biến sắc, bình tĩnh nhìn hướng mọi người: “Được các vị nỗ lực giúp đỡ, mới có thành tựu nho nhỏ như ngày hôm nay. Con đường phía trước đã là một mảnh đường bằng phẳng, Văn Tuyền nguyện ở võ lâm Giang Đông từ nay phát huy mạnh chính khí, giúp đỡ Tấn Thất, cuối cùng một ngày, khôi phục vạn lý non sông của Đại Tấn ta!”

https://thuviensach.vn

Mọi người ầm ầm kêu tốt, thế là uống càng mạnh hơn. Ngay cả Tiểu Lam cũng liên tiếp nâng chén, Lục sư đệ ở một bên vội chắn rượu cho nàng, La Vũ đau lòng đưa trà nóng cho nàng.

Thực tốt, Tiểu Lam đã sắp có một đức lang quân như ý đi? Trải qua đại nạn lần này, trong lòng Tiểu Lam hẳn phải có chủ! Đợi lát nữa nhất định sẽ hỏi nàng một chút, nàng trúng ý người nào?

Thực tốt, cho dù là Lục sư đệ hay La Vũ, mọi người đều là người bình thường, chỉ cần muốn ở chung cùng một chỗ, liền có thể cùng một chỗ. Tuy rằng có một người sẽ thương tâm.

Nhưng nhìn hai người hôm nay đều yên lặng quan tâm Tiểu Lam, đại khái cũng nhất trí với nhau đi?

Thực là tốt.

Ta nhìn ánh nước trong cốc nhộn nhạo, hướng về Hoắc Dương nâng chén: “Hoắc Dương, vẫn chưa cảm tạ ơn cứu mạng ở Miện Châu của ngươi!” Uống cạn!

Lại hướng về Lục sư đệ nâng chén: “Lục sư đệ, đa tạ ngươi ngày đó bên ngoài thành Võ Xương đã xả thân cứu giúp!” Uống cạn!

Hướng về sư phụ nâng chén: “Sư phụ, đa tạ ngươi truyền thụ võ nghệ cho ta, ngày mai dậy, Hoằng Nhi muốn quăng kiếm dùng đao! Mong rằng sư phụ chỉ bảo!” Uống cạn……

Mọi người trên bàn lần lượt gục xuống, Hoắc Dương, tam sư huynh, Lục sư đệ, Tiểu Lam…… Tửu lượng của ta vốn rất tốt, hôm nay lại càng giống như uống bao nhiêu cũng không đủ, khi hai mắt ta mông lung, đầy bàn đã không thấy còn ai ngẩng đầu.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, bên cạnh một bàn tay lạnh lẽo duỗi ra đoạt lấy ly rượu của ta. Lực đạo của hắn không lớn, nhưng cảm giác lạnh buốt quen thuộc khiến cho ta không dám phản kháng, trong tay buông lỏng, trên người cũng mềm mại, bất giác ngã vào trong lòng hắn.

Phút chốc ấy, lại không muốn dậy.

Vòng tay của hắn chẳng hề giống như bàn tay băng lãnh, ngược lại còn có một chút ấm áp mềm mại. Vòng tay quen thuộc màu trắng, lại khiến ngươi an tâm kì lạ. Không muốn đứng dậy, không muốn rời khỏi. Hắn luôn luôn kiên định trấn tĩnh như vậy, hắn vẫn là chủ thượng của ta.

Nhưng sao có thể không dậy? Tuy rằng đã say đến mơ hồ, nhưng chút ý thức còn tồn tại của ta cũng cảm thấy không thỏa. Ta giãy dụa muốn dậy muốn mở to hai mắt.

Một đôi tay lại ngăn trở.

Hắn vòng tay quấn lấy thân thể của ta, giữ ta ở lại trong lòng hắn.

Một giọng nói trong suốt như nước, còn mang theo thở dài, nhẹ nhàng ghé vào tai ta: “Bọn hắn đều say, không có người tỉnh. Ngươi ngủ đi.”

Ta liền rốt cuộc không thể mở to hai mắt, vùi đầu tại trong lòng hắn.

Lồng ngực của hắn cũng chẳng hề đơn bạc như vẻ ngoài, ngược lại còn có chút dày rộng.

Đúng thế, bộ dáng hắn vốn cao, hai năm qua cũng vẫn là cùng sư phụ rèn luyện thể. Trên người còn có mùi hương dễ chịu, cực giống tuyết đầu xuân, thanh lạnh sạch sẽ.

Mấy năm nay, ta chỉ vùi đầu vào lòng một nam tử duy nhất. Nhưng ngày ấy đã đi qua, từ nay về sau, vô luận ra sao, ta đều không thể ngửi được

https://thuviensach.vn

hơi thở ấm áp như ánh nắng trên người Ôn Hựu. Một năm cùng nhau vượt qua bao sóng gió, có biết bao nhiêu ngày đêm trong lòng hứa hẹn, đều trở thành vô ảnh, ta ngay cả nghĩ lại cũng không thể. Hơn một năm nhớ thương, ta coi hắn là động lực khi đứng trước ranh giới sống chết, có điều cũng chỉ là những nỗ lực kiên trì tự cho là đúng…Lâm Phóng, ta cùng Ôn Hựu hết rồi, ngươi biết không? Ôn Hựu, hắn không cần ta, hắn đã cùng công chúa thành hôn, ta rốt cuộc không thể nhìn hắn một cái! Hắn đã từng như vô cùng kiên định hứa hẹn sẽ cùng ta sống đến già, vĩnh viễn không tách ra! Nhưng hắn sai hẹn!

"Hoằng Nhi…… Ta biết……" Lâm Phóng bỗng nhiên ở bên tai ta nói nhỏ: "Tất cả sẽ tốt lên. Hoằng Nhi, ngươi kiên cường như vậy, có cái gì không vượt qua được?"

Trong hốt hoảng, đôi tay ấy lau đi nước mắt trên mặt ta. Đôi tay đã có chút nóng, nhẹ nhàng nâng mặt ta lên.

Trong lòng ta quyết định, đúng nha, có cái gì không vượt qua được! Chiến Thanh Hoằng, ngươi còn có cái gì không đi qua được?

"Minh chủ…… A…… Thuộc hạ……" Một thanh âm từ phía sau truyền tới, mang theo một chút kinh ngạc cùng kích động.

Đôi tay ấy buông ra, ta mê mang ngã vào trong lòng hắn. Chỉ cảm thấy đôi tay hắn nhẹ nhàng đặt ở trên lưng ta. Có người, như vậy không được! Chiến Thanh Hoằng, ngươi đang làm cái gì…… Ta nỗ lực muốn ngồi dậy, nhưng tay hắn lại dùng lực, ta vô thức lại không dám giãy thoát nữa.

Trong mông lung, lại nghe thấy thanh âm ấy rõ ràng nói: "Minh chủ, vừa rồi phủ thứ sử tới đưa thiệp. Nói Hoa Diêu công chúa cùng phò mã muốn mở tiệc tiếp đón huynh đệ vừa lập công, thánh chỉ của hoàng đế cũng giao cho Hoa Diêu công chúa tuyên đọc, chúng tướng cần phải tham dự!"

Hoa Diêu công chúa…… Phò mã……

https://thuviensach.vn

Ta giật mình, phảng phất như trên trán bị người đâm hai cây kim, nháy mắt đau đớn khó kiềm chế, cảm giác say nhất thời tỉnh hơn phân nửa. Ta mở to hai mắt ngẩng đầu, đối diện với Lâm Phóng kinh ngạc mở to hai mắt. Hắn ở trước mặt ta không đến một tấc, thanh tuấn bức người, không thể nhìn thẳng. Ta đột nhiên ngồi thẳng lên, giãy thoát khỏi lòng hắn, vội vàng lui lại mấy bước, kéo khoảng cách với hắn.

Hắn lẳng lặng để tay xuống, chăm chú nhìn ta, biểu tình không có một chút nào không tự nhiên.

Chiến Thanh Hoằng, ngươi thực sự váng đầu, cư nhiên lại dựa vào trong ngực Lâm Phóng, thực là đủ ti tiện!

Văn Thanh tiến vào báo tin vẫn rủ xuống không dám ngẩng đầu nhìn chúng ta, ta nhịn không được cười khổ –

Công chúa phò mã đãi yến sao……

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Dạ Yến

Hôm sau, lại ngoài ý muốn trời trong lành. Mây trắng mỏng treo trên bầu trời xanh nhạt, trên nóc nhà có chim hót líu lo.

Ta tỉnh lại vỗ vỗ cái đầu đau nhức, Tiểu Lam vừa lúc bưng nước ấm đẩy cửa vào, gió lạnh liền lọt vào trong phòng, ta không nhịn được co người rụt vào trong chăn. Tiểu Lam hai mắt cũng là lim dim, nhưng điều này lại không ngăn được nàng khí thế mười phần trừng ta một cái.

"Tiểu thư! Cô càng lúc càng không biết tiết chế!" Nàng chống nạnh ở một bên nhìn ta rửa mặt: "Ở thành Miện Châu cư nhiên vứt em ở lại, đêm qua lại uống rượu say mèm! Tiểu thư, coi như cô muốn báo thù, cũng nên mang Tiểu Lam theo nha! Tiểu thư có biết đoạn đường này mỗi đêm em đều lo lắng, một đường khóc lóc tới đây hay không?"

Ta ngẩng đầu, hai mắt nàng đúng là có chút sưng. Lau khô mặt, nói: "Nhưng không lưu lại, ta làm sao thành toàn được nhân duyên cho em?"

Quả nhiên, khuôn trắng nõn của Tiểu Lam nháy mắt đỏ ửng, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát: "Tiểu…tiểu thư, cô làm sao biết?"

Ta cười hắc hắc, vô thức mở miệng: "Ta dẫu sao cũng là người từng trải!"

https://thuviensach.vn

Vừa nói ra khỏi miệng, trong lòng lại một trận khổ sở. Tiểu Lam chưa kịp phản ứng, liên tục ngượng ngùng: “Tiểu thư, em cũng rất đấu tranh……”

“Đúng là phải đấu tranh. Một người là thanh mai trúc mã, miệng cứng nhưng lòng mềm Lục sư đệ, một người chất phác si tâm, yên lặng yêu mến La Vũ. Nhưng em tốt xấu……”

“La Vũ?” Tiểu Lam khó hiểu nhìn ta: “La Vũ có liên quan gì? Em cùng Lục sư đệ đều coi hắn như đại ca!”

Ta yên lặng một chút.

Thì ra là thế. Như vậy cũng tốt, chưa từng yêu qua, mất đi, cũng sẽ không thương tâm.

Đáng thương La Vũ, nhưng cũng thật hâm mộ hắn.

Ta ha ha cười, nói: “Tiểu Lam, em cùng Lục sư đệ tiến triển đến đâu rồi? Hôn môi chưa?”

Mặt Tiểu Lam bỗng nhiên đỏ bừng lên: “Em, em, em đi rót nước!” Rồi luống cuống bưng lên chậu rửa mặt, xô cửa chạy ra.

Nhìn thân ảnh ngại ngùng chạy đi của nàng, lại nghĩ lúc nào phải tìm thời gian nói chuyện với Lục sư đệ một chút, cần phải bảo hắn đối đãi với tỉ muội của ta thật tốt.

Một ngày này, cứ như thế trôi qua. Cùng những ngày khác cũng không khác biệt lắm.

Màn đêm buông xuống. Yến tiệc ở phủ công chúa không thể không đi. Ôn Hựu là Phó minh chủ, lại còn có công chúa. Để phu thê bọn hắn thay mặt triều đình khoản đãi chúng ta, về công về tư, đều thích hợp hơn hết.

https://thuviensach.vn

Nhưng chuyện không thích hợp nhất, sư phụ, Lâm Phóng đều không nói một lời. Có lẽ bọn hắn cho rằng không cần nói. Ở trên đường đi, chỉ có Hoắc Dương nghênh ngang nói với ta:

“Này! Lát nữa nếu muốn đánh nhau, nhớ gọi ta!”

Ta lại cười không nổi.

Đèn đuốc hôm lẻn đến phủ công chúa, cùng hôm nay khác rất xa. Đêm khuya hôm đó, bốn phía một mảnh thê lương tối đen. Hôm nay lại không giống, có hơn mười tỳ nữ đứng tại cửa lớn đốt đèn lồng đợi. Trên cổng biển đen sơn vàng, tường xanh cửa son, phủ lầu rộng rãi. Trong nhà tiếng ồn ào của hạ nhân truyền ra, chỉ thấy sau tầng tầng cửa phủ, đèn đuốc xán lạn, mũ áo chớp động.

Lâm Phóng, sư phụ, ta, Hoắc Dương, La Vũ cùng hơn mười tướng sĩ theo quản gia, đi qua đình viện hành lang uốn khúc, đi tới cửa chính sảnh. Đám người Tam sư huynh vì không được triều đình chính thức ban thưởng nên không được mời trong hàng ngũ, ngược lại đám người La Vũ lại ở trong quân nên có thể theo đến.

Lâm Phóng hôm nay đội mũ quan đen, bên ngoài mặc áo choàng lụa xanh, thắt lưng đen có đính ngọc, phiêu dật bắt mắt. Vì lấy danh du kích tướng quân dự tiệc, ta mặc một bộ trang phục võ sĩ của nam bình thường, mái tóc dài búi lên, bọn hắn đều cảm thấy thỏa đáng.

Theo sau Lâm Phóng, sư phụ bước vào chính sảnh.

Phòng khách cực lớn, sáng ngời như ban ngày. Thị nữ ăn mặc tinh xảo đứng một vòng, người người dung mạo xinh đẹp. Tập trung nhìn kỹ, thì ra chính giữa đại sảnh có hai trụ bên trên khảm hai viên dạ minh châu rất lớn, tỏa sáng loá mắt.

https://thuviensach.vn

Nhưng các nàng quần áo xinh đẹp, dạ minh châu sáng loáng, vẫn thua kém hai người ngồi thẳng ở giữa sảnh khiến người khác chú ý. Kỳ thật ta vẫn chưa nhìn thẳng, chỉ vội vàng thoáng nhìn, liền đem ánh mắt chuyển xuống nhìn mặt đất. Nhưng dù chỉ thoáng nhìn, lòng của ta lại không thể khống chế mà trầm xuống — ta chỉ thấy hai thân quần áo hoa lệ long trọng giống nhau, đó là bộ dạng mà ta chưa từng gặp qua; hai khuôn mặt đồng dạng xinh đẹp, nam anh tuấn khí khái, nữ đoan chính xinh đẹp; bọn họ dường như dìu đỡ nhau bước về hướng chúng ta – hai người họ đồng dạng mặt mày như họa, thân mật gần sát giống như một người, bọn họ là phu thê.

Hai người họ một người là thế gia danh môn, tiền đồ rộng mở; một người là đế cơ mỹ mạo, tôn quý vô cùng! Cho nên đứng chung một chỗ, ngay cả khí chất cũng đồng nhất như vậy!

Còn Chiến Thanh Hoằng, ngươi là cái gì?

“Bái kiến công chúa, phò mã!” Lâm Phóng cất cao giọng nói. Ta theo mọi người thi lễ.

“Miễn lễ.” Một giọng nữ dịu dàng vang lên.

“Văn Tuyền, sư phụ, các ngươi đâu cần khách khí.” Thanh âm quen thuộc đồng thời nói.

“Đúng thế. Các ngươi một người là sư phụ, một người là chủ thượng của Ôn lang, Hoa Diêu phải cúi chào các ngươi mới phải.” Trong giọng nói dịu dàng mang theo ý cười, ta nghe thấy Lâm Phóng cùng sư phụ đều cười.

“Đúng rồi, còn có tiểu sư muội của Ôn lang.” Thanh âm ấy đi tới trước mặt ta.

Ta chậm rãi ngẩng đầu, thấy khuân mặt của nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng rất xinh đẹp, xinh đẹp lại thật sự có khí chất. Mi cong, mắt đầy như sao.

Thướt tha mà đứng đắn, cười vô cùng thân thiết. Chỉ là trong tích tắc ta ngẩng đầu lên, nàng rõ ràng sững sờ một chút, nhưng mà chỉ trong phút chốc, nàng lại đạm đạm cười, xoay người sang chỗ khác: “Chư vị, mời vào chỗ.”

Ta nghĩ nàng biết ta. Tuy rằng nàng rõ ràng cười, nhưng ta có thể khẳng định, nàng biết ta.

Ngồi vào vị trí.

Lâm Phóng cùng sư phụ ngồi ở bàn đầu tiên bên tay trái, ta cùng Hoắc Dương ngồi ở bàn thứ hai. Đám người La Vũ cũng lần lượt ngồi ở phía sau chúng ta. Bên phải là mấy vị đại nhân có quyền lực ở kinh thành, cùng với mấy tên Tán Kỵ Thường Thị.

Rất nhanh chóng, cả khách và chủ đều hết sức hoan hỉ. Rượu đi qua ba tuần, Lâm Phóng cùng sư phụ lần lượt hướng các vị đại nhân đang ngồi bày tỏ tinh thần cùng ngưỡng mộ, công chúa thỉnh thoảng hỏi thăm một số việc trong quân ngũ, nàng giọng nói uyển chuyển dễ nghe, dưới sự dẫn dắt câu chuyện của nàng, yến tiệc thật sự vô cùng náo nhiệt.

Nàng hẳn là một hiền thê đi! Ôn Hựu cưới được nữ tử tốt như vậy, có lẽ cũng là chuyện đáng vui!

Ta hết sức chuyên chú ăn thức ăn. Từ khi bắt đầu, ta cùng Hoắc Dương đều chưa nói lời nào Có thể cứ trầm mặc như vậy, cũng rất dễ bị để ý.

Cũng không biết bọn họ nói tới nơi nào, chợt nghe thấy giọng nói thanh thúy của công chúa: “Chiến tướng quân, Hoắc thiếu hiệp vì sao không nói chuyện, phải chăng bản cung chiêu đãi không chu đáo? Nhất định phải nói

https://thuviensach.vn

ra, các ngươi là khách quý, bản cung trăm triệu lần không thể làm ngơ! Nếu không Ôn lang nhất định sẽ trách ta!”

Ta ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn lại. Không biết có phải nội tâm ta quấy phá hay không, cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn ta, có chút khác thường.

Nghiêng đầu, chỉ thấy sư phụ nhìn chúng ta, gật đầu ra hiệu. Lâm Phóng lại nhìn thẳng phía trước, chưa từng liếc sang bên này.

Không thể thất lễ! Ta kéo ống tay áo Hoắc Dương vẫn đang ăn, nhìn hướng chủ tọa: “Là Thanh Hoằng thất lễ! Chỉ lo ăn, công chúa, phò mã ngàn vạn không cần chê cười!”

Mọi người cười vang. Trên vị trí chủ tọa công chúa đạm đạm thận trọng cười, người bên cạnh lại chưa nhìn qua, vẫn là gắt gao nhìn chòng chọc chiếc kỷ trà trước mặt.

Gắt gao nhìn chòng chọc, phảng phất như trên đó có trân bảo gì.

Hai mắt không khỏi ướt, nỗ lực mở mắt, hít sâu một hơi, đem đau đớn áp chế trong lòng.

Bên cạnh ta Hoắc Dương hừ nhẹ một tiếng, khiến cho trong lòng ta thêm bàng hoàng.

Lại không ngờ người khác không chịu bỏ qua cho. Giọng nói dịu dàng ấy lại vang lên:

“Chiến tướng quân tuổi trẻ mỹ mạo, chiến công hiển hách, không hổ là sư muội của Ôn lang.

Nói như vậy, bản cung cũng xem như tẩu tử (chị dâu) của Chiến tướng quân. Nữ anh hùng như thế không biết đã có hôn phối hay chưa?”

https://thuviensach.vn

Trong phòng yên tĩnh một chút.

Có mấy vị quan viên vội phụ hoạ khen ngợi, nói công chúa quả nhiên hiền lương thục đức.

Ta chỉ phải cười cười: “Chưa.”

“Như thế rất tốt. Mấy vị đại nhân đang ngồi ở đây trong nhà đều có nhi tử tuổi trẻ tài tuấn chưa hôn phối; mấy vị Tán Kỵ Thường Thị đang ngồi cũng có đệ tử độc thân. Hôm nay bản cung liền muốn làm một bà mối.” Nàng cười nhìn hướng người bên cạnh: “Ôn lang đối với sư muội cũng là có chút lo lắng, hơn nữa lo lắng cho hôn sự của sư muội. Bây giờ bản cung thay Ôn lang làm chủ, vì Chiến tướng quân tìm một đoạn nhân duyên thật tốt.”

Lần này trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Nàng muốn tìm cho ta một đoạn nhân duyên tốt?

Lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc vang lên: “Thanh Hoằng tuy là tướng quân, cũng là người trong võ lâm. Hôn sự của nàng, tự nhiên phải do Chiến gia làm chủ. Chúng ta không cần nhúng tay.”

“Nga?” Giọng nói kéo dài một chút, lại cười nói: “Mấy vị thường hầu ở đây không có cơ hội rồi!”

“Công chúa nói đùa! Gia tộc chúng ta cho dù có dung túng, cũng không thể cưới một nữ tử bần hàn.” Một thanh âm xa lạ nói.

“Đúng nha!” Một người trẻ tuổi cao giọng nói: “Nhưng thật ra cũng xinh đẹp ……”

Hoắc Dương “ba” một cái, quăng đổ cái cốc, ta gắt gao bắt lấy tay áo hắn. Cố nén lửa giận, giương mắt nhìn lên.

https://thuviensach.vn

Mấy tên thường hầu đối diện đều nhìn ta, có kẻ lộ vẻ khinh miệt, có kẻ nhìn chòng chọc ta không chớp mặt. Lại nghiêng đầu, công chúa vẫn đạm đạm đoan chính xinh đẹp cười như cũ. Mà Ôn Hựu – Hắn nhìn ta, đây là lần đầu tiên kể từ khi ta bước vào sảnh đường thấy hắn nhìn thẳng ta.

Mặt hắn cũng rất căng, ngồi thẳng ở chỗ ấy, hai mắt ẩn chứa phẫn nộ. Chỉ là ta có nhìn lầm hay không, hai mắt hắn nhìn ta, là thật sâu thật sâu đau lòng?

Là đau.

Ta biết, bởi vì ánh mắt ấy vô cùng quen thuộc. Mỗi ngày ta nhìn chính mình ở trong gương, cũng có ánh mắt như vậy. Không cam chịu, nhịn đau, lại không có biện pháp nào.

Cho nên, cau chặt mi là đau, mắt sâu tối là đau, miệng mím lại là đau, lưng cứng ngắc cũng là đau.

Nỗi niềm chôn dấu trong lòng ta lập tức bị biểu tình của hắn khơi dậy lên dễ như trở bàn tay.

“Thanh Hoằng tuy là bần hàn, nhưng so rất nhiều nữ tử sĩ tộc, đều xuất sắc hơn.” Hắn chậm rãi nói: “Ngay cả Hoàng Thượng nghe chuyện về Thanh Hoằng, đều phải khen nàng là đệ nhất nữ tướng của Đại Tấn ta!”

Sợi dây trong lòng ta như bị chặt đứt, ta chậm rãi đứng lên.

Ôn Hựu, ngươi nói sự thực sao?

Ngươi là nghĩ như vậy sao? Ta so với nhiều nữ tử sĩ tộc, còn xuất sắc hơn. Thế sao ngươi còn muốn công chúa? Coi như là thánh chỉ, giả chết, bỏ trốn, thậm chí để ta đi cưỡng ép hoàng đế thay đổi thánh ý, cái gì cũng có thể! Nhưng ngươi vì sao lại cứ buông tha như vậy? Hôm nay hai phu thê các ngươi, một kẻ mặt trắng, một người mặt đỏ nhục mạ ta?

https://thuviensach.vn

Ta nhìn chòng chọc hắn, hắn lại không chút tránh né nhìn ta. Ta không chú ý thần sắc của người khác, thậm chí không nhìn bên cạnh hắn còn có công chúa.

Ta thấy hai mắt của hắn, rõ ràng con mắt sắc như lửa, lại đồng thời ám nặng sâu đau.

Lòng ta run lên. Thì ra chỉ trong gang tấc, lại thực là chân trời; chỉ là một năm, mà không phải cả đời.

“Công chúa, phò mã, kỳ thật vi thần cùng Thanh Hoằng……” Giọng nói trong trẻo như nước của Lâm Phóng bỗng nhiên vang lên, cắt qua một quãng giằng co lúng túng.

“Giờ lành đến!” Một giọng nói lanh lảnh chen vào, cắt ngang lời Lâm Phóng.

Công chúa nhanh chóng liếc nhìn ta, nàng cũng đứng lên: “Đã đến thời điểm tuyên đọc thánh chỉ. Lâm Phóng, Hạ Hầu Dĩnh, Chiến Thanh Hoằng, quỳ xuống! Tiếp chỉ!”

Ta cảm thấy đến khi đọc danh tự của ta, ngữ khí rõ ràng nặng thêm mấy phần. Ta thấy được trong mắt nàng, tràn đầy hận ý cùng tức giận.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Côn Ninh

Khi nàng nhắc đến danh tự của ta, ngữ khí rõ ràng nặng thêm mấy phần. Ta thấy được, trong mắt nàng, tràn đầy hận ý cùng tức giận.

Lâm Phóng, sư phụ cùng các tướng sĩ có liên can đều đứng dậy, đi đến khoảng trống trong phòng, hướng về công chúa quỳ xuống. Ta vẫn không nhúc nhích, Hoắc Dương bên cạnh cũng không nhúc nhích, ngay cả La Vũ tuy rằng liên can nhưng lại không rõ nguyên do, vẫn đứng im tại chỗ.

Muốn ta, hướng về phía nàng quỳ xuống?

Ta nhìn hướng công chúa, trên gương mặt thanh lệ của nàng, đôi mắt đẹp dường như đang muốn phóng hỏa, ghen tị oán hận không chút che lấp. Lúc này, trên mặt nàng cũng tăng thêm mấy phần thần sắc khinh miệt chán ghét, đôi tay nâng thánh chỉ nhìn ta.

Lẳng lặng hùng hổ doạ người.

Ta nhìn bốn phía, trừ ba người chúng ta, tất cả quan viên, thậm chí ngay cả Ôn Hựu cũng đã quỳ xuống.

Nữ tử này, nàng gặp may mắn, hàng vạn hàng nghìn người chỉ cần nàng muốn là có thể sủng ái. Nhưng nàng lại đoạt Ôn Hựu, ngay trước mặt ta,

https://thuviensach.vn

không che đậy cắt đứt tình cảm của ta cùng hắn.

Chợt thấy có chút khác thường, ta hơi hơi nghiêng đầu, một ánh mắt lợi hại bình tĩnh nhìn ta.

Lâm Phóng.

Tuy rằng hắn cái gì cũng chưa nói, nhưng ta hiểu được hắn muốn nói cái gì. Ta nghiêng đầu, chỉ thấy vẻ mặt Hoắc Dương không bình tĩnh, La Vũ cũng có chút mờ mịt, mắt ngó ta cùng Hoắc Dương.

Lâm Phóng là nói: Ngươi muốn bọn hắn, chôn cùng ngươi sao?

“To gan! Vì sao không quỳ!” Có một tên hoạn quan giọng lanh lảnh khiển trách, trong mắt công chúa chậm rãi hiện lên thần sắc đắc ý.

Ta từ sau chiếc kỷ trà đi ra, chậm rãi quỳ xuống bên người Lâm Phóng, nghe thấy bên cạnh Hoắc Dương thầm mắng một tiếng.

“Bản cung còn cho rằng Chiến Thanh Hoằng có gì bất mãn? Định kháng chỉ sao?” Giọng nói công chúa vang lên trên đỉnh đầu ta. Ta cúi thấp đầu, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt xem thường của nàng.

Một bàn tay lạnh lẽo bắt lấy tay phải ta. Gân xanh trên cánh tay trắng nõn như muốn rách da mà ra, bỗng nhiên khiến ta nghĩ đến cái chết.

“Chỉ là một nữ tử bần hàn, hừ!” Công chúa cười lạnh, tuyên đọc nội dung thánh chỉ.

Trong thánh chỉ hoàng đế khen ngợi chúng ta có công lớn, tiền thưởng hàng nghìn lượng bạc, còn phong cho chúng ta quan chức. Phong Lâm Phóng làm uy vũ minh chủ, đại khái là muốn để hắn làm người phát ngôn của hoàng gia trong võ lâm.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Lâm Phóng nâng hai tay tiếp lấy thánh chỉ, thản nhiên nói: “Thảo dân tạ ơn.”

Giọng nói Ôn Hựu vang lên: “Thánh chỉ đã tuyên, mọi người cũng mệt mỏi rồi, hôm nay đến đây liền kết thúc thôi!”

Ta ngẩng đầu, thấy công chúa cắn môi nhìn Ôn Hựu, Ôn Hựu lại không nhìn nàng, ánh mắt đạm đạm nhìn phía trước.

Chưa bao lâu mà một Ôn Hựu dịu dàng, anh tuấn, lòng ôm chí lớn anh dũng khí khái, cũng bắt đầu có thần sắc nhạt nhẽo như vậy?

Ta hướng về Lâm Phóng nói: “Minh chủ, chiến trận xong rồi, ta cũng không phải tướng quân, ta đi, ta muốn rời khỏi võ lâm.”

Lâm Phóng đột nhiên quay đầu nhìn ta, đôi tay nắm lấy ta bỗng nhiên siết chặt lại. Ta hơi dùng lực liền dễ dàng giãy thoát. Không đợi người khác mở miệng, liền sử dụng khinh công, chạy ra khỏi phủ công chúa.

———————

Đêm đã khuya, ta đẩy ra cửa phòng, lò sưởi bên trong phòng khiến ta có cảm giác chính mình một thân lạnh lẽo. Tiểu Lam đang ngồi ở dưới đèn thêu thùa, ngẩng đầu thấy ta, liền đem đồ nhét lung tung vào trong bao, mặt lộ vẻ thích thú: “Tiểu thư, bây giờ chúng ta có thể đi tìm lão gia cùng phu nhân?”

Ta gật gật đầu: “Tiểu Lam, em phải tạm thời tách khỏi Lục sư đệ, thực sự bỏ được sao?”

Tiểu Lam rất có khí thế vỗ vỗ ngực: “Tiểu thư, em há lại là người trọng sắc khinh bạn sao!? Huống hồ cô không phải đã nói chỉ là tạm chia tay thôi sao?”

https://thuviensach.vn

Ta đúng là đã nói qua, là nói lúc trước khi rời khỏi Kiến Khang.

Tiểu Lam lấy ra một lá thư, để ở trên bàn: “Tiểu thư, đi thôi!”

Ta tiếp lấy một bao đồ trên tay nàng, phủ thêm một lớp áo khoác đen, xoay người ra khỏi cửa.

Đêm cực kỳ thanh lãnh. Tuyết đọng chưa tan, bên trên chỉ có dấu chân của hai người.

Chúng ta từ chuồng ngựa dẫn hai con tuấn mã, bước vào trong bóng đêm.

Sau khi trở lại Kiến Khang, ta nhận được tin cha mẹ đang tại quận Côn Ninh ở Dương Châu. Kỳ thật mấy ngày nay, ta bỗng thấy nhớ cha mẹ. Bước chân vào giang hồ hai năm qua, không có một ngày không nhúng đến tinh phong huyết vũ. Bây giờ đôi tay của ta đã dính đầy máu tươi.

Trong thư cha nói: “Ngươi đã ở bên ngoài hai năm, đến lúc nên trở về Chiến gia rồi, chính thức tiếp quản vị trí chưởng môn.”

Kỳ thật ta nghĩ, bọn họ là đã đoán được biến cố của ta.

Hai chúng ta đi được vài dặm, đến cửa thành đông của Kiến Khang. Lại nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập phía sau.

Một giọng nói xem thường vang lên: “Làm sư phụ, thế nhưng lại nghĩ bỏ đồ nhi sao?”

Ta cùng Tiểu Lam ngơ ngác nhìn nhau, Hoắc Dương gấp gáp ghìm lại cương ngựa ngừng trước mặt chúng ta.

“Hoắc Dương, ta muốn rút lui, ngươi vẫn có thể ở trong võ lâm làm nên đại nghiệp.” Ta chân thành nói.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng bóng đêm rất tối, ta lại vẫn có thể thấy rõ ràng Hoắc Dương trừng ta một cái, nói: “Ngu ngốc.”

Thấy chúng ta sửng sốt, hắn không bình tĩnh đáp: “Ta vẫn nhớ được ta là bái nhập làm môn hạ Chiến gia, không phải Lâm gia, hay Hạ Hầu gia.”

“Nhưng……” Tiểu Lam khó xử nói: “Lão gia không thích ngươi.”

Hoắc Dương nhìn Tiểu Lam: “Ta cũng không thích hắn.” Lại nhìn hướng ta: “Thừa lời nhiều như vậy, có đi hay không?”

———————

Chỉ chớp mắt, mùa xuân đã đến.

Lâm Hải, quận Côn Ninh, lúc này băng tuyết bắt đầu tan, ngọn núi xanh mơn mởn, một màu rực rỡ. Cha dứt khoát mua một đại trạch ở trong thành, dường như là ý tứ an cư lạc nghiệp tại nơi này.

Nói là để ta trở về lĩnh trách nhiệm chưởng môn, kỳ thật lại không có nhiều chuyện. Một tháng qua, cả ngày ta cùng Tiểu Lam, Hoắc Dương nhàn rỗi ở trong nhà, cứ thế đi qua một mùa đông.

Nhiều ngày trước, ta đã bỏ kiếm dùng đao.

Đây đúng là giai đoạn thống khổ, đặc biệt người bồi luyện cho ta lại là Hoắc Dương, hắn hiện nay trong bảng võ lâm đao phổ là đao khách xếp hạng thứ ba.

Đao không giống kiếm, đao chú trọng đến độ sắc bén cùng lực đạo còn kiếm lại thiên về tốc độ cùng sự linh hoạt. Phương hướng cùng lực đạo khống chế đao đối với ta mà nói, so kiếm càng khó khăn hơn gấp bội.

Mấy ngày đầu, ta cùng Hoắc Dương ở trong đình viện luyện đao, bị bắt nạt vô cùng. Hoắc Dương ngoài mặt không nói một tiếng, nhưng hành vi lại

https://thuviensach.vn

cực kỳ tiểu nhân đắc chí, sau khi thắng ta liên tiếp mười chiêu, đổi tay dùng đao, đem thanh đao của ta hất ra, ép ta quỳ rạp trên mặt đất.

Cha ở một bên nhìn hai ngày, không tỏ vẻ gì. Đi qua bảy tám ngày, lại có môn hạ Chiến gia động chủ đêm khuya cầu kiến, một hán tử khoảng bốn mươi tuổi, lặng yên không một tiếng động đem bọc màu đen sau lưng dâng lên.

Mẹ "Ồ" một tiếng, hỏi: "Cái gì đó?"

Cha vỗ vỗ bờ vai mẹ, liếc nhìn ta.

Ta đi lên trước, tiếp nhận lấy bọc đồ. Khăn vải màu đen không tiếng động trượt xuống, lộ ra một thanh đao màu đen. Vỏ đao là màu đen, điêu khắc hình rắn. Nặng trình trịch, ta tuy không hiểu đao, nhưng qua chuôi đao, lại có thể cảm nhận được một dòng khí ấm áp.

Quyết là lạnh buốt. Đao này lại ấm nóng.

"Đao này, tên là Đế Lưu." Người đưa đao trầm giọng nói.

Rút đao ra khỏi vỏ, ta chấn động. Thân đao sáng trắng, là thép tốt nhất luyện trăm năm chế tạo. Ẩn có sắc đỏ sậm, như vết máu.

Trong lòng lại có chút đau xót? Đế Lưu, Đế Lưu……

"Đao này từng giết chóc rất nhiều, vốn nghĩ là ngươi không dùng được…" Cha nâng mẹ dậy: "Dùng cho tốt đi. Đây là thiên hạ đệ nhất đao khách hai mươi năm trước thất bại nên tặng cho ta."

Ta ngạc nhiên nói: "Sao hắn thất bại mà ngay cả đao cũng phải tặng lại cho phụ thân?"

Bước chân cha dừng một chút, hừ một tiếng nói: "Như thế nào? Hoài nghi năng lực của cha ngươi?"

https://thuviensach.vn

Ta lập tức hiểu ý, lúc còn trẻ cha ta đại náo võ lâm khí phách phi phàm nhưng vẫn không được xếp vào bảng xếp hạng năm người đứng đầu, lai lịch của đao này, nhất định ẩn dấu một đoạn âm mưu quỷ kế của cha thời niên thiếu.

Thế là cầm lấy đao, một cước đá văng ra cửa phòng Hoắc Dương, kéo hắn dậy.

Qua mười hiệp, ta vẫn thất bại đúng như dự đoán. Nhưng cho đến tận khi ta nghênh ngang rời đi, Hoắc Dương vẫn mang một bộ dạng khao khát nhìn Đế Lưu của ta.

Thật dễ chịu!

Luyện đến mười ngày, ta vẫn đấu không lại hắn, nhưng đao này sử dụng lại càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Một ngày ở trong phòng.

“Tiểu thư, kiếm này xử lý thế nào?” Tiểu Lam nâng Quyết, cười nói: “Không bằng bán đi.”

Ta ngắm Đế Lưu, vẫn không ngẩng đầu lên nói: “Mang đi, càng xa càng tốt, dù sao cũng là danh kiếm thượng cổ.”

Tiểu Lam lưu luyến không rời để xuống, lại nói: “Nghe nói một tháng này tất cả môn phái trong giang hồ, đều đến Kiến Khang bái kiến Lâm minh chủ.”

Ta gật gật đầu, chuyện này chỉ là sớm hay muộn. Giang Đông vốn đã sớm được định, triều đình lại chính thức nâng đỡ phía sau, cộng thêm uy danh hiển hách của Lâm Phóng, môn phái lớn nhỏ đều không còn không thể chần chờ hay có lựa chọn nào khác.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, sau này chúng ta định thế nào?” Tiểu Lam than thở: “Đi qua những ngày tinh phong huyết vũ trước đây, lại thấy bây giờ thật nhàm chán!”

Ta nhịn không được nhíu mày nhìn nàng: “Tinh phong huyết vũ? Có nói như vậy cũng nên là bổn tiểu thư ta nói chứ?” Cho nên nửa đêm lúc tỉnh lại, có lúc sẽ thấy thi thể ngã xuống, nhìn thấy hai tay đầy máu tươi.

“Loảng xoảng –”

Chúng ta nghiêng đầu nhìn lại, Hoắc Dương luôn luôn quái gở thế nhưng lại phá cửa mà vào, giương mắt nhìn ta: “Ai! Lâm Phóng tới.”

“Loảng xoảng –” Đế Lưu tôn quý vô cùng bị ta lỡ tay làm rơi trên mặt đất, hai mắt Hoắc Dương trợn tròn, lắc mình đến bên cạnh ta, thân thủ như điện nhưng vẫn không kịp bắt được, chỉ là oán hận nhặt Đế Lưu lên, hung hăng trừng ta.

Ta đoạt lại Đế Lưu, lao ra khỏi cửa, đi được mấy bước chân, dừng lại, xoay người.

“A Dương, hắn tới làm cái gì?”

“Không biết — hắn cùng cha ngươi đã ở trong thư phòng nói chuyện một canh giờ rồi.”

Hoắc Dương đánh giá ta một phen: “Ta nói, ngươi không định đổi y phục sao?”

Ta cúi đầu, thấy chính mình đang mặc một bộ đồ bông thật lớn – trang phục này là của đầu bếp nữ, mẹ đã lệnh người làm cho nàng một bộ mới, bộ này cũ nhưng sắc đỏ khiến cho ta cảm thấy ấm áp nên dùng làm vỏ ốc cho mình.

https://thuviensach.vn

Mà bên trong lớp vải bông, là đồ lót. Đúng rồi, vừa nãy Hoắc Dương là phá cửa mà vào.

Thế là ta liền một cước đá hắn ra khỏi cửa.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Lâm Phóng

Đại trạch ở Côn Ninh này, kỳ thật đã có chút cũ xưa. Nhưng mẹ ta lại cực kì yêu thích hành lang uốn khúc mái hiên vách của nó nên cầu cha mua lại.

Từ trong phòng, ta đi ra ngoài, qua một khu vườn hoa nhỏ, đi qua cửa phòng lớn, đó là thư phòng của cha. Đúng lúc đó lại bắt gặp Thu Thủy, nha đầu này có chút câu nệ chào hỏi ta.

Ta nở một nụ cười tươi tắn. Hiện nay nha hoàn trong nhà, đều là Tiểu Lam mua về. Vốn để ta đặt tên, nhưng ta không có hứng trí, vung Đế Lưu lên: “Tiểu Giáp, Tiểu Ất, Tiểu Bính, Tiểu Đinh.”

Tiểu Lam giận dữ, không được! Nói ta bừa bãi như vậy sẽ làm phí hoài tuổi xuân của thiếu nữ, thế là nàng mừng rỡ tự đặt tên cho bọn họ: “Xuân Đào, Hạ Dung, Thu Thủy, Đông Tuyết.”

Đâu có như ta năm đó đặt cho nàng một cái tên trình độ cao: “Chiến Tiểu Lam”, thật là có bao nhiêu thanh nhã thoát tục!

Nha đầu Thu Thủy cẩn thận dè dặt lui ra, thình lình quay trở lại, ta nhìn thấy mặt nàng đỏ lên, nàng cắn răng nói: “Tiểu thư, người phải cẩn thận!”

https://thuviensach.vn

Ta nhìn nàng: “Tại sao?”

Ta cúi người xuống, nhìn Thu Thủy mười một mười hai tuổi tiến đến bên tai ta, run giọng nói: “Vừa rồi nô tì đi dâng trà, nghe được trong phòng công tử kia lớn tiếng nói với lão gia……”

Trong lòng ta khẽ động: “Nói cái gì?”

Thanh âm Thu Thủy mang theo tiếng khóc nức nở: “Hắn nói, cuộc đời này sẽ không buông tha người.”

Ta lập tức kinh ngạc đến ngây người, đây là ý tứ gì? Là ta đã làm sai chuyện gì đắc tội với Lâm Phóng? Hay…… Hay còn có hàm ý gì khác?

Thu Thủy ngay cả nước mắt cũng đã rơi xuống: “Ta nghe Lam tỷ tỷ nói, người này là đại nhân vật. Tiểu thư ngươi tại sao lại đắc tội hắn?”

Ta an ủi vỗ vỗ lưng nàng: “Ngươi đi xuống đi. Có lão gia ở đây! Ai dám đắc tội ta?”

Nhìn Thu Thủy vội vã rời đi, lòng ta phức tạp. Trong ấn tượng, Lâm Phóng tuy rằng tâm ngoan thủ lạt, nhưng đối với người của mình chưa bao giờ nói những lời tàn nhẫn như vậy.

Hắn sẽ không buông tha ta? Hắn không muốn buông tha ta như thế nào?

Hay là…… có hàm ý gì? Mặt của ta lập tức nóng lên, ta rõ ràng có thể nghe thấy, tim trong ngực đập “bùm, bùm”.

Ngẩng đầu, cửa phòng khép kín, giọng nói của người bên trong phòng nghe không rõ lắm.

Ta đẩy cửa phòng ra.

https://thuviensach.vn

Cửa gỗ khắc hoa mở rộng, hai người trong phòng đồng thời quay đầu lại. Bọn họ một người ngồi, một người quỳ.

Cha ta ngồi, Lâm Phóng quỳ.

Ta kinh hãi, trong đầu còn chưa rõ ràng chuyện gì, thân thể đã xông tới, đem hắn từ trên mặt đất kéo dậy, lớn tiếng nói: “Ngươi làm gì lại quỳ xuống trước mặt cha ta?”

Ta chưa bao giờ thấy qua, Lâm Phóng quỳ xuống trước mặt người khác! Ta hoài nghi quay đầu nhìn phía cha — cha cư nhiên cũng trừng to mắt nhìn ta: “Hồ nháo! Vì sao không gõ cửa đã xông vào?”

Ta đang muốn phản bác, lại nghe Lâm Phóng nói: “Thanh Hoằng không nên hiểu lầm, ta đang lắng nghe cha ngươi dạy bảo.”

Dạy bảo cái gì mà phải quỳ nghe? Ta không tin, nhưng nhìn sắc mặt hai người đều tự nhiên, dường như là đúng như vậy. Không đợi ta đặt câu hỏi, lại nghe cha nói: “Chúng ta nói xong rồi. Hai ngươi rất lâu không gặp, tâm sự đi. Lát nữa tới tiền sảnh cùng nhau ăn cơm.”

Nhìn cha đi ra khỏi cửa phòng, ta quay đầu về phía Lâm Phóng: “Lão đại, ngươi sao lại tới đây? Ngươi, ngươi, ngươi vì sao nói với cha quyết không buông tha ta?”

Hắn cũng quay đầu nhìn ta.

Hắn hôm nay chỉ dùng khăn gấm cột tóc, một thân áo bào trắng, bên ngoài mặc cẩm phục màu xanh thêu chỉ vàng, nổi bật vẻ thanh tuấn vô cùng. Hắn khoanh tay, cúi đầu, lẳng lặng đánh giá ta. Môi mỏng dường như mang theo ý cười.

Hắn nâng tay xoa xoa tóc ta: “Gan ngươi không nhỏ, từ Kiến Khang chạy trốn về đây.”

https://thuviensach.vn

“Ta…… Ta đã rời khỏi giang hồ.” Đôi tay ta nắm chặt.

“Tuổi được bao nhiêu đã nói chuyện rời khỏi giang hồ?” Hắn lúc lắc đầu: “Nếu ta không tới, ngươi còn thực quyết định không nhắn nhủ gì với ta?”

“Nhắn nhủ? Nhắn nhủ cái gì?”

Con mắt sắc đen của hắn trầm xuống: “Hình như có người hứa hẹn với ta, cả đời trung thành. Còn lấy danh nghĩa Chiến gia thề, thì ra tùy tiện liền có thể đổi ý sao?”

Ta nhất thời nói không ra lời.

Hắn thu tay lại, ánh mắt hướng ra bên ngoài sân. Hắn chỉ lẳng lặng đứng ở chỗ ấy, ánh mắt trầm tĩnh. Nhưng ta lại cảm thấy, lúc này hắn vô cùng loá mắt? Mơ hồ có ánh sáng từ trên mặt hắn, trong con mắt rồi vụt qua hai tay.

Cái đó phải nói như thế nào, minh diễm không gì sánh được? Hay là tư thế oai hùng bừng bừng?

Cũng không đủ để hình dung hắn, lúc này hắn tĩnh mặc mà chói mắt.

Đúng vậy, là hoa sen yên tĩnh nở ra, trong hai năm qua, hoa sen này đã từng bị lấm bùn (đoạn này ta chém ==!!), cũng đã đổ máu. Nhưng hôm nay vẫn tựa như năm đó, bình an không việc gì, yên tĩnh tỏa ra ánh sáng.

“Nhưng ta…… thực không muốn đi Kiến Khang.” Ta không thể không dời tầm mắt khỏi khuôn mặt hắn, nhỏ giọng nói.

Hắn thu hồi ánh mắt, lần nữa nhìn hướng ta: “Ta biết.” Ngừng một chút lại nói: “Chúng ta không đi Kiến Khang nữa, đi nơi khác được không?”

Ta ngẩn ngơ.

https://thuviensach.vn

Trong ký ức của ta, Lâm Phóng trước giờ không dùng ngữ khí dịu dàng thương lượng như thế để nói chuyện với người khác. Giống như đang nói, đêm nay ăn cá được không?

Được, đương nhiên được. Nhưng, ta lại có chút không dám.

Không dám cứ như vậy, đi theo ngươi.

Ta cắn môi không nói chuyện, hắn khe khẽ mỉm cười nói: “Đi ăn cơm đi.”

———————

Sảnh chính, trên bàn gỗ đen có đặt một khóm cúc vàng nhạt. Trên tường trắng có hai ba bộ tranh chữ, đều là thư pháp cuồng thảo*. Trong đó một bộ kém nhất là của ta viết “Ức Miện Châu”, đen đặc một mảnh, cực kỳ loá mắt.

*Thư pháp cuồng thảo: một trong bốn cách viết chính của thư pháp, là thể mà chữ được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng.

Cha mẹ ngồi thẳng trước bàn, Tiểu Lam, Thu Thủy đứng hầu bên cạnh. Lâm Phóng cùng ta một trước một sau bước vào tiền sảnh.

Vừa mới ngồi xuống, liền nghe thấy mẹ vui vẻ gọi: “A Phóng, thức ăn này ngươi có thích không?”

A…… Phóng?

Cha ho khan một tiếng, ta kinh ngạc ngẩng đầu. Chỉ thấy mẹ vẫn đẹp như trước, trên mặt hình như có hồng quang. Ta nhất thời ngây người — Lâm Phóng tại Kiến Khang được công nhận là mỹ nam tử, ở Quảng Châu cũng có vô số người hâm mộ ủng hộ, hơn nữa đều là những nữ nhân vô sự nhàn rỗi ở trong nhà chiếm đa số.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, ngay cả mẹ ta cũng bị hắn mê hoặc! A Phóng, gọi cũng quá thật thân mật đi!

Mẹ liếc mắt nhìn ta cùng cha, đoán chừng là thấy sắc mặt chúng ta đều không dễ nhìn, do dự một chút, nhưng vẫn kẹp lên một đũa thịt bỏ vào trong bát của Lâm Phóng, bất khuất nói tiếp: “Về sau tới nơi này liền coi như là nhà mình, không cần câu nệ.”

Ta hoàn toàn không biết nói cái gì. Sao mẹ gặp Lâm Phóng lại trở nên không đáng tin cùng ân cần như vậy?

Cha cúi đầu yên lặng ăn cơm. Vẫn là Lâm Phóng khe khẽ mỉm cười: “Đa tạ Tô a di*.” Mẹ giống như là được khen ngợi, gắng sức gật gật đầu. Sau đó quay sang nhìn hướng cha và ta. Ánh mắt có điểm trách cứ, ta cùng cha liếc nhau, vùi đầu ăn cơm.

*A di: có nghĩa là dì, cô. Vì mẹ nàng ấy tên Tô Thiển Hồng nên Phóng ca mới gọi là Tô a di.

Mẹ lại hỏi Lâm Phóng chút chuyện rắc rối của võ lâm gần đây, hỏi những sóng gió chúng ta đã trải qua khi ở Miện Châu. Thỉnh thoảng cha cũng nói chen vào, Lâm Phóng đều lịch sự hồi đáp, không khí cũng coi như hòa hợp. Khi nói đến chuyện xử lý tàn dư của Uy Vũ đường, cha cũng liên tiếp gật đầu. Chỉ có ta cúi thấp đầu ăn cơm — không phải ta không muốn nói chuyện, chỉ là đang ngồi một là cấp trên, một là nhị vị phụ mẫu, như thế nào lại có cảm giác quái lạ? Bọn hắn vì sao muốn ngồi cùng một chỗ, ta đến giờ vẫn chưa nghĩ rõ ràng!

Một đôi đũa trúc đột ngột vươn đến trước mặt, gắp một miếng thịt, nhẹ nhàng để vào ta trong bát ta. Ta ngẩng đầu, chỉ thấy sắc mặt Lâm Phóng tự nhiên nói: “Ăn nhiều thịt một chút, ngươi so với một tháng trước gầy hơn nhiều.”

Ngữ khí dịu dàng, còn có chút thương tiếc.

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta ấm áp, nhịn không được hướng về hắn cười cười, gắp lên miếng thịt, cắn từng miếng lớn. Cũng gắp lên một miếng cá mè, để vào trong bát Lâm Phóng: “Lão đại, ngươi cũng ăn nhiều một chút!” Hắn nhìn ta một cái, ánh mắt động lòng người.

Ta đột nhiên như thể bị đổ nước lên đầu!

Rốt cuộc ta biết lạ ở chỗ nào — ánh mắt cha mẹ nhìn ta, rõ ràng là — hiểu lầm ta cùng Lâm Phóng có tư tình nha! Cha trước sau vẫn trầm tĩnh uy nghiêm như một, nhưng trong ánh mắt hình như có chút ấm áp; biểu tình của mẹ thì đơn giản hơn nhiều — yêu thích, là yêu thích tự đáy lòng, nhìn ta, lại nhìn Lâm Phóng.

“Các ngươi hiểu lầm, ta……” Ta vội vàng lên tiếng, bọn hắn quay lại nhìn hướng ta, ngay cả Lâm Phóng, cũng quan tâm nhìn ta.

Ta đột nhiên dừng lại.

Chiến Thanh Hoằng, bọn hắn hiểu lầm ngươi cùng Lâm Phóng có tư tình.

Như vậy, trước đến giờ ngươi cùng Lâm Phóng, là có tính hay không tư tình?

Nhìn khuôn mặt như băng tuyết của Lâm Phóng, lại nhìn đến thân hình thẳng tắp của hắn.

Ta không nói ra lời. Khoát tay: “Không có chuyện gì, ta đùa các ngươi.”

Cha mẹ cùng nhau trừng ta một cái, mẹ hướng về Lâm Phóng nói: “A Phóng, nha đầu này tính cách chính là như vậy, không cần để ý đến nó, dùng bữa dùng bữa.”

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng gật gật đầu, giơ tay, nhẹ nhàng an ủi vỗ vỗ lưng ta. Toàn thân ta run lên, nhanh chóng ngẩng đầu, chỉ thấy trên mặt cha mẹ đều lộ ra thần sắc xúc động.

———————

Sau khi từ Kiến Khang trở về, lấy thanh danh của ta trong võ lâm, ta nhanh chóng trở thành hình tượng "nữ hiệp một đời" – lương thiện, hòa ái, của trên dưới hơn hai mươi nô bộc trong đại trạch này. Trong đó không thiếu đầu bếp, quản gia, từ Kinh Châu chạy đến, cũng có nha hoàn nô bộc vừa mua ngay tại Côn Ninh. Có lúc cùng Hoắc Dương ở trong viện luyện đao mệt mỏi, bọn nô bộc tới đưa nước, đưa thức ăn, cũng có người cầu chúng ta chỉ dạy võ nghệ …… Trên dưới vui mừng, hoà hợp êm thấm.

Nhưng bọn họ chưa từng to gan như hôm nay!

Ta dẫn Lâm Phóng thăm quan đại viện một vòng, chỉ là đi dạo xung quanh hòn sơn giả, ao sen, sương phòng đình viện. Nhưng dùng nhĩ lực cùng thị lực của ta lại phát hiện đoạn đường này vô số góc khuất có người rình coi nghe lén.

"Đông Tuyết, Xuân Đào, trốn tránh ở chỗ ấy làm gì? Ra đây!"

"Hách đại nương, ngươi mang theo nữ nhi đứng ở sau núi giả làm gì?"

"Quản gia, ngươi…… ngươi cũng giống bọn họ rảnh rỗi như vậy sao?"

"Tiểu Lam?! Hoắc Dương?! Các ngươi vì sao một đường theo ta cùng minh chủ?" Ta vỗ trán, nhìn Tiểu Lam cười hì hì từ từ sau hành lang uốn khúc nhô đầu ra, còn có Hoắc Dương, vẫn bộ dạng thờ ơ.

Ta cùng Lâm Phóng nhìn hai người bọn họ, lại liếc nhau, không nhịn được cười.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, chúng ta……” Tiểu Lam cười hắc hắc: “Chúng ta rất lâu không gặp minh chủ, cũng rất kích động. Nhưng ngại ngùng quấy rầy các ngươi, cho nên……”

Hoắc Dương giữ chặt lấy Tiểu Lam: “Bị phát hiện thì chạy lấy người, dong dài làm cái gì!”

Rồi túm lấy Tiểu Lam, nháy mắt chạy xa.

Chung quanh rốt cục an tĩnh lại, ta cười khổ nói: “Lão đại, hạ nhân nhà chúng ta chính là như vậy.”

Hắn gật gật đầu: “Ta biết.”

Vừa lúc đi đến cửa phòng ta, ta đẩy cửa đi vào: “Chúng ta vào trong đi, tránh cho một đám người rảnh rỗi nghe lén.”

Quay đầu, lại thấy hắn ngừng tại cửa, ánh mắt chuyển từ bên trong phòng lên nhìn thân ta, rồi mới cất bước đi tới.

Ngồi xuống, đóng cửa, ta bỗng nhiên có chút ngại ngùng. Đột nhiên nghĩ đến mẹ trước kia nói: phòng của khuê nữ là khuê phòng! Sao có thể tùy cho nam nhân đi vào?

Có điều Lâm Phóng là lão đại, có thể không tính đi.

“Mấy ngày nay ngươi luyện đao, ra sao rồi?” Lâm Phóng bưng trà lên, mân từng ngụm.

Ta từ bên hông tháo ra Đế Lưu, đặt ở trên mặt bàn: “Đao tốt, nhưng vẫn không đánh lại Hoắc Dương.”

Hắn nói: “Đó là tự nhiên. Bây giờ Hoắc Dương trong bảng xếp hạng đao phổ đã đứng thứ ba, ngươi mới dùng đao không đến một tháng, sao địch nổi hắn?” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của ta, hắn giải thích: “Đứng đầu là

https://thuviensach.vn

đao khách đã mất tích mười năm; thứ hai chính là Tiết chưởng môn của Như Ý môn.”

“Thì tính sao?” Ta cười nói: “Thanh Hoằng có lòng tin, tất sẽ vượt qua bọn hắn!”

Câu nói này, là ta nghiêm túc. Trước đây ta cảm thấy đao quá nặng, Chiến gia ta cũng không có sở trường về đao. Trải qua hai năm tôi luyện, cầm đao, cảm thấy so với Quyết còn thuận tay hơn. Loại cảm giác ấy, không giống như khi dùng Quyết. Khi dùng Quyết, ta động, Quyết cũng động. Người rít kiếm cũng ngân vang. Nhưng khi dùng Đế Lưu, ta chưa động, nó đã động, sấm sét rung chuyển.

Lâm Phóng nói: “Rất tốt. Ngày mai liền theo ta đi làm việc, được không?”

Ta không lên tiếng. Những chuyện cũ ta đã tận lực không đi nghĩ đến. Có lẽ vẫn là tuổi còn nhỏ, tổn thương cũng nhanh, cũng nhanh lành. Nhưng nếu lại cùng Ôn Hựu, ở dưới trướng của Lâm Phóng, thật sự không người nào có thể vui vẻ!

Bỗng nhiên, một bàn tay lạnh lẽo, nhẹ nhàng đặt lên tay của ta, ta kinh ngạc nhìn Lâm Phóng, hắn dường như nhìn thấu tâm tư ta, nói khẽ: “Hắn không đi.”

“Vậy chúng ta đến nơi nào?”

“Liêu Đông.” Lâm Phóng nắm chặt tay ta: “Nơi đó có thảo nguyên rừng rậm ngàn dặm, quanh năm tuyết đọng. Nơi đó có linh chi nhân sâm. Người ở nơi đó nghe nói cực kỳ khoáng đạt nhiệt tình, người sống ở trong lều trại. Ngươi có muốn đi xem hay không?”

Ta thăm hỏi: “Thực ra là thúc cháu Lưu thị có chuyện?”

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng gật gật đầu: “Đúng vậy. Mộ Dung thị ở Liêu Đông nội loạn, Mộ Dung Hoàng, cũng chính là Lưu Quang, cầu chúng ta giúp đỡ bảo hộ. Ta đã phái hai mươi người đi đến Liêu Đông trước.”

Ta chần chờ một chút nói: “Ngươi tới nơi này, là đặc biệt…… tìm ta?”

“Ừ.” Hắn đáp rất nhanh.

Ta cúi đầu: “Nhưng hiện nay ta dùng đao, võ nghệ không đủ xuất chúng.” Lại nghe thấy giọng nói của hắn: “Không ngại. Liêu Đông cũng không có cao thủ. Huống hồ, ngươi có thể dẫn theo Hoắc Dương đi cùng.”

Ta lại nói: “Ta không có nhiều mưu kế, đi có thể không giúp đỡ được gì.”

Vừa dứt lời, một bàn tay lạnh lẽo sờ trên gò má của ta. Ta lần nữa kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy hai con mắt như ánh lửa lại như băng tuyết, dung nhan thuần khiết nở lộ ra một nụ cười cho người an tâm. Như mỗi lần chúng ta cùng nhau phấn đấu, giọng nói của hắn kiên nghị tựa hồ sâu ngàn năm: “Hoằng Nhi, có ta ở đây là đủ.”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Mộ Dung Khải

Tháng chín, ở Kinh Châu khí trời đã trở lạnh. Nhưng mà trời xanh vẫn kéo dài ngàn dặm, quan nội vẫn còn khí hậu của mùa thu thì quan ngoại* đã là đồng tuyết bao la.

*Quan nội, quan ngoại: ở đây chính là miền Tây và Đông của vùng Sơn Hải Quan, Trung Quốc.

Ta khép lại áo choàng gấm, đem mũ lông thỏ đội lên đầu. Hoắc Dương ở một bên thình lình nói: “Bây giờ đã mặc nhiều như thế. Tháng chạp thì sẽ ra sao?”

Ta hít hít lỗ mũi, vỗ vỗ túi hành lý trên lưng ngựa: “Còn có một thứ nữa.” Còn có áo choàng cực phẩm lông chồn màu đỏ tươi, mẹ ta năm đó rất yêu thích, vô cùng bắt mắt, cho nên ta không biết xấu hổ mà mang theo.

Chợt nghe thấy một trận ho khan nhè nhẹ. Ta nghiêng đầu: “Bị cảm phong hàn sao?”

Lâm Phóng lắc đầu: “Chỉ là cổ họng có chút khô, không sao cả.” Ta đem túi nước trên hông cởi xuống đưa cho hắn. Hắn ngây ra một lúc, duỗi tay tiếp lấy. Ngửa đầu uống một ngụm, rồi lại cúi đầu liếc mắt nhìn ta.

https://thuviensach.vn

Ta có chút đắc ý, trước khi xuất phát tới Liêu Đông, mẹ dặn đi dặn lại ta phải bảo hộ, chăm sóc Lâm Phóng thật tốt. Bây giờ ngay cả túi nước ta cũng dùng nội lực làm ấm, có thể coi là chăm sóc chu đáo đi?

Tiểu Lam thúc ngựa tới đây: "Tiểu thư, ta cũng muốn!"

Ta từ tay Lâm Phóng tiếp lấy túi nước, treo lại bên hông. Tiểu Lam nghiến răng nghiến lợi, đem túi nước trên tay ném cho Hoắc Dương. Hoắc Dương im lặng không nói tiếp lấy, nâng lên miệng uống, Tiểu Lam gấp đến độ kêu to. Hoắc Dương lúc này mới đắc ý, thực sự bắt đầu giúp Tiểu Lam làm ấm nước.

"Thân thể ta so với trước kia đã khỏe mạnh hơn rất nhiều, ngươi không cần như thế." Hoắc Dương và Tiểu Lam vui đùa ầm ĩ không để ý, Lâm Phóng hướng về phía ta nói. Ta thở dài: "Thôi đi. Ngươi bây giờ đã trở thành thần tượng của mẹ ta, nếu như ngươi có bệnh hay đau ốm gì, nàng nhất định sẽ trách cứ ta."

Lâm Phóng dường như nhịn không được cười, bỗng nhiên duỗi tay, đôi tay lạnh buốt xoa xoa mũi ta.

Hắn hôm nay mặc một cái áo lông chồn màu đỏ đậm, đầu đội mũ nhung xanh nhạt, một vòng cổ áo bằng lông thỏ trắng như tuyết vây quanh cổ, làm nổi bật lên tư nhan anh tuấn.

Bốn người chúng ta từ khi rời Côn Ninh đến nay đã hơn hai tháng. Chạy tới vùng trung bộ của Yến Liêu — là Sở Châu. Tính thời gian, năm ngày trước đáng lẽ phải có người đợi tiếp ứng chúng ta – nhưng đến hôm nay vẫn chưa thấy tới. Ta cảm thấy có chút nóng lòng, nhưng trong bốn người, chỉ có ta gấp gáp: Hoắc Dương căn bản không quan tâm ai tới tiếp ứng; Tiểu Lam thì bị một đường phong cảnh mới mẻ của vùng lạnh giá này hấp dẫn không hề ý thức đến nguy cơ. Chỉ có Lâm Phóng, hắn vẫn bộ dạng gặp biến không kinh trước sau như một, an ủi ta:

https://thuviensach.vn

“Vốn đã đoán trước được lần này giúp đỡ Mộ Dung Hoàng tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy. Nếu người của chúng ta có khả năng đến đây đúng thời hạn, ta lại hoài nghi có trá.”

Sau giờ ngọ hôm nay chúng ta đặt chân đến một thôn nhỏ, rốt cục cũng đợi được hộ vệ đến tiếp ứng.

Chúng ta bốn người ngồi vây quanh bên bếp lò của nhà dân, bất ngờ hộ vệ đó đẩy cửa tiến vào, khúm núm: “Minh chủ đại nhân, hộ pháp đại nhân, thuộc hạ đến muộn.”

Thấy Lâm Phóng không nói chuyện, ta cười nói: “Đi đường hẳn rất lạnh? Tới đây sưởi ấm đi.”

Hộ vệ kia đang cúi thấp đầu phá lệ ngẩng lên liếc nhìn ta, lại gục đầu xuống, ngừng một chút nói: “Minh chủ, Mộ Dung Hoàng bị giam lỏng. Người của chúng ta cũng chưa bại lộ, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đợi minh chủ chỉ hướng.”

Lâm Phóng gật gật đầu: “Các ngươi làm rất đúng. Mộ Dung Hoàng vì sao bị giam lỏng……” Bỗng nhiên giọng nói dừng lại, hướng về hộ vệ kia: “Tới đây sưởi ấm đi.”

Không biết có phải ảo giác của ta hay không, thân thể hộ vệ này dường như cứng ngắc, một lúc mới chậm rãi tiến đến bên cạnh đống lửa. Ngẩng đầu lần nữa, không ngờ hán tử này mắt hổ lại rưng rưng cảm động đến rơi nước mắt: “Tạ minh chủ!”

Người này…… Ta hiểu được cảm giác uy tín của chính mình so với Lâm Phóng kém không phải chỉ một nửa điểm thôi đâu……

———————

https://thuviensach.vn

Nhận được tin tức từ hộ vệ kia, chúng ta trong lòng càng thêm tính toán, không nhanh không chậm đi về phía cận thành Yến Liêu nơi Mộ Dung thị đóng quân thống lĩnh. Đoạn đường này, Lâm Phóng đã nói qua với ta. Lần này hắn đồng ý tới giúp Mộ Dung Hoàng, một là bởi vì thiếu hắn món nợ nhân tình, hai là vì Mộ Dung Hoàng ở trong thư khéo léo bày tỏ, muốn đem nhân sâm, thủ ô là dược liệu quý báu của Liêu Đông phía nam buôn bán với chúng ta.

Bởi vì bây giờ, kiểu buôn vượt biên, chỉ do thương gia nhỏ lẻ làm. Muốn có thể độc quyền buôn bán, thứ nhất phải có sự ủng hộ của triều đình, thứ hai phải có thực lực mới có thể bảo đảm chắc chắn hàng hóa an toàn. Vừa vặn hai điều kiện này chúng ta đều đủ. Nếu như có thể thành, ích lợi thu được há lại chỉ bằng vỏn vẹn hơn mười tiêu cục ở Giang Châu kiếm được?

Tuy rằng là nhân sĩ giang hồ, nhưng chúng ta cũng có cuộc sống, cũng phải tiêu tiền. Điều này có thể giải thích cho chuyện năm đó cho đến tận bây giờ võ nghệ của cha ta tuy rằng không thể đứng vào hạng ba của võ lâm, nhưng lại được "võ lâm phong thanh" bình chọn là nhân sĩ võ lâm thành công nhất — bởi vì cha phú giáp nhất phương*, chiếm lấy bốn mươi hai động sáu mươi sơn trang thế lực cắt cứ to lớn.

*Phú giáp nhất phương hay phú khả địch quốc, phú giáp thiên hạ đều chung một nghĩa là vô cùng giàu có.

Sau khi đưa cho Chu Phưởng một nửa tiêu cục, ta suy đoán Lâm Phóng cũng cân nhắc đến chuyện mở thêm việc làm ăn.

Được hơn mười ngày, chúng ta rốt cục đến Thổ Cận.

Đây là một tòa thành bằng đá. Không giống với Kiến Khang phong cảnh tươi đẹp, ở đây nơi nơi đều là đá lớn màu nâu lạnh buốt — phòng ốc, đường, thành luỹ, cùng trời nối thành một mảnh. Tường thành cao, đường

https://thuviensach.vn

lớn gập ghềnh uốn lượn, bên ngoài thành có tốp năm tốp ba hàng ngũ liên tục ra vào.

Một thân ảnh màu đen cưỡi ngựa đứng sừng sững trước cửa vào thành, hàng ngũ lạnh lùng, khí chất xuất chúng, cực kỳ bắt mắt. Nhìn thấy chúng ta, người ấy thúc ngựa tới đây. Chỉ thấy dưới nón màu xám lộ ra một khuôn mặt tuổi trẻ mà anh tuấn, so với một năm trước, thêm phần khí khái nam tử.

"Lâm minh chủ, Chiến hộ pháp, Hoắc Dương đại hiệp, Tiểu Lam cô nương!" Lưu Khác — Mộ Dung Khải cất cao giọng nói: "Các ngươi rốt cục cũng đến."

"Ồ –" Ta giương giọng nói, hai chân thúc vào bụng ngựa, thúc ngựa vây quanh Mộ Dung Khải đánh giá một phen: "Khác lão đệ, nhiều ngày không gặp, thận trọng vững vàng lên không ít nha!"

Tiểu Lam cười ra tiếng, Mộ Dung Khải dường như lại cân nhắc một chút, nói: "Khiến cho tỷ tỷ chê cười rồi."

Ta lập tức dừng lại trước mặt hắn, vừa lòng nói: "Hảo đệ đệ!"

Mộ Dung Khải thúc ngựa đi trước dẫn đường, đồng thời cung kính hướng về Lâm Phóng nói: "Lâm minh chủ, chư vị trước đi đến phủ của ta."

Chúng ta không hẹn mà cùng ghìm ngựa, Hoắc Dương nói: "Không trực tiếp đi gặp vương gia sao?" Mộ Dung Khải yên lặng một chút nói: "Phủ của Hoàng Vương thúc bây giờ há lại có thể dễ dàng ra vào. Ta đã năm ngày không nhìn thấy Vương thúc — hắn bị giam lỏng."

Sắc mặt Lâm Phóng nặng nề nghiêm túc nói: "Ngay cả ngươi cũng không gặp được– tình huống không ngờ lại nguy hiểm như thế? Chuyện xảy ra khi nào?"

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Khải nói: “Bảy ngày trước, Vương thượng muốn thu thuế gấp bội đối với mười bốn thành của Thổ Cận, để cung cấp quân lương. Hoàng Vương thúc khăng khăng phản đối, Đại vương thúc lại vu cáo hãm hại Hoàng Vương thúc tư thông với Tấn quốc, vì thế Hoàng Vương thúc bị tước binh quyền, giam lỏng trong phủ. Bên ngoài chẳng hề hay biết chuyện này.”

Ta nhìn hướng Lâm Phóng, hắn hơi hơi nhíu mi, nói: “Ngươi yên tâm, chúng ta đã tới, tất sẽ trợ giúp vương gia đoạt lại binh quyền.”

Mộ Dung Khải nhảy xuống ngựa, cúi đầu thật sâu.

Theo Mộ Dung Khải tiến vào bên trong thành liền phân công hành động. Chúng ta dựa theo đường đi hắn chỉ, tìm đến cửa sau phủ, dưới sự chỉ dẫn của gia đinh, chúng ta đến phòng khách, rửa mặt chải đầu, thay đổi y phục Liêu Đông mà người hầu đưa lên, cũng là mới lạ. Xong xuôi mới đến chính sảnh, Mộ Dung Khải đã đợi từ lâu.

Lúc đi vào nhà ăn, ta lắp bắp kinh hãi. Lúc trước ở bên ngoài thành hắn cưỡi ngựa nên ta không chú ý, tiểu tử Mộ Dung Khải này một năm không gặp thế nhưng cao hơn rất nhiều, bây giờ hắn đã cao hơn Lâm Phóng nửa cái đầu. Hắn mặc áo dài màu tím đen, hông đeo ngọc bội, lại oai hùng phi phàm. Chỉ là mặt vẫn có chút trẻ con như xưa.

Trò chuyện một lúc, chúng ta mới biết ngày đó sau khi bọn hắn trở về Liêu Đông, tình thế bên trong nước đã có chút biến hóa. Đại vương gia Mộ Dung Đạt luôn luôn giúp Vương thượng xử lý triều chính bỗng nhiên duỗi tay muốn binh quyền, nói muốn giúp Mộ Dung Hoàng phân ưu. Mộ Dung Hoàng trăm phương ngàn kế mới bảo trụ được binh quyền. Song phương như nước lửa không dung, tranh giành cấu xé lẫn nhau hơn nửa năm.

Bây giờ bên trong triều đình phân biệt rõ ràng: Đại vương gia Mộ Dung Đạt chủ trì triều chính, chủ trương công tấn, sau lưng hắn là Triệu quốc; nhị

https://thuviensach.vn

vương gia Mộ Dung Hoàng tay nắm binh quyền, muốn dựa vào Đại Tấn ta. Tam vương gia Mộ Dung Huân bản tính trung hậu, quyết trung thành với Mộ Dung Hoàng. Ba nhi tử tranh đấu sôi sục, Vương thượng lại sớm đã tuổi già sức yếu, ngày thường chỉ lo si mê vào mười lăm mỹ nhân trong hậu cung của hắn.

Nửa tháng trước, thủ hạ của Mộ Dung Hoàng bỗng nhiên tụ tập trước chốn đông người gây chuyện, thậm chí có một kẻ đánh vào vương cung, ngộ sát một vị mỹ nhân. Truy xét xuống, là vì lương bổng quân đội không đủ, quan bức binh phản lại. Vương thượng phẫn nộ, khăng khăng muốn tăng thuế, Mộ Dung Hoàng biết là Đại vương gia sau lưng giở trò, nhưng binh quyền vẫn bị đoạt.

Nói đến đây, Mộ Dung Khải đã là đầy căm phẫn: “Vương thúc ta một lòng vì nước vì dân, lại bị tiện nhân như thế hãm hại. Nghe nói tháng sau sứ giả Triệu quốc muốn đến Thổ Cận, bàn bạc việc liên minh. Thật sự làm người đau đầu!” Nói xong bàn tay xoa trán, day day huyệt thái dương.

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Này, Mộ Dung Khải, ngươi không cần miễn cưỡng!”

Hắn không rõ nguyên do nhìn ta. Ta nói: “Ngươi không cần sầu muội, sự tình như thế này để lại cho Vương thúc ngươi, để cho Lâm Phóng quan tâm đi. Chúng ta là quân nhân, thời khắc mấu chốt chính là xuất lực. Chúng ta cảm thấy mọi chuyện tồi tệ, nhưng bọn hắn lại hóa giải dễ như trở bàn tay.”

Hắn có chút khó tin nhìn ta, lại nhìn hướng Lâm Phóng. Lâm Phóng nghe đến đây, cười như không cười nhìn ta. Trên mặt ta không khỏi nóng lên — hắn vì sao lại lộ ra biểu tình này?

Ta chỉ nói thật mà thôi! Mấy năm qua, ta dù ngu ngốc cũng rõ ràng, luận mưu kế ứng biến, luận tâm kế, ta thế nào cũng thua kém Lâm Phóng. Nếu

https://thuviensach.vn

không ngày đó sư phụ cũng sẽ không nguyện trung thành với hắn. Đã như vậy, cứ đi theo phương hướng của hắn liền tốt.

Ta cũng không kém khí thế nhìn lại Lâm Phóng, ánh mắt hắn lướt qua ta, ngừng lại trên người Mộ Dung Khải: "Tiểu vương gia, ngươi đem những chuyện đã và sắp xảy ra mấy ngày gần đây, tỉ mỉ nói lại cho ta."

———————————

Hai ngày sau. Lâm Phóng xúi giục Mộ Dung Khải lấy một số tiền lớn hối lộ người trông coi phủ Nhị vương gia, để Mộ Dung Khải dẫn theo một gánh hát Trung Nguyên tiến vào phủ.

Nói đến buồn cười, Mộ Dung Khải đầu năm có phủ đệ của riêng mình, lại không được phong đất, quả thực có thể nói là nghèo rớt mồng tơi. Thế là khi Lâm Phóng nói đến "số tiền hối lộ", Mộ Dung Khải trừng to mắt: "Ta không tiền, ngươi có sao?" Lâm Phóng liếc nhìn hắn một cái: "Tự nghĩ biện pháp đi."

Thế là Mộ Dung Khải đầu óc đơn giản chạy đến trước cửa một nhà giàu nhất nhưng lại không có đạo đức trong thành cố tình té ngã một cái, sau đó hung hăng gây chuyện đòi bồi thường. Bởi vì thanh danh của Mộ Dung Khải luôn luôn tốt, trong thành người ta chỉ trách cục đá trước cửa đại phú kia vì sao lại khiến cho tiểu vương gia anh tuấn dũng mãnh nhất toàn thành vấp ngã.

Khi hắn đem đầu quấn băng, xách một túi tiền đến gặp Lâm Phóng, Lâm Phóng chỉ khẽ gật đầu, nói: "Thân là Vương Tôn, không thể mỗi lần cần tiền đều phải làm bể đầu. Lần sau nghĩ biện pháp khác."

Thế là gánh hát thuận lợi tiến vào phủ Nhị vương gia, ngày thứ hai rời khỏi, trong gánh hát có hai mỹ nữ được Nhị vương gia lưu lại.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, trong phủ cũng nhiều thêm hai gia đinh. Nhưng không ai chú ý đến biến hóa nhỏ trong nhà Nhị vương gia Mộ Dung Hoàng đã thất thế.

Nhưng mà chuyện này khổ không chỉ là một mình Mộ Dung Khải.

Ta đóng lại của phòng, xoay người hướng về Tiểu Lam nói: “Tiểu Lam, hôm nay thực là mất hết cả mặt mũi!”

Tiểu Lam xách váy tầng tầng lớp lớp, gắng sức kéo xuống cái áo ngắn đỏ tươi trước ngực:

“Tiểu thư, còn cần cô nói! Y phục phóng đãng như vậy, nếu như bị lão gia biết, sẽ đánh chết hai chúng ta!”

Ta than thở, cúi đầu nhìn, rõ ràng trên thân là quần lụa xanh nhưng lại mỏng dính như ẩn như hiện, ta có thể thấy mắt cá chân của chính mình; y phục trắng bằng lụa đem bộ ngực bao căng, cổ áo mở lớn như vậy — ta cảm thấy chính mình cúi đầu một cái là có thể thấy hai cái bánh bao tròn trịa……

“Chẳng lẽ nữ tử gánh hát của Đại Tấn chúng ta ở chỗ này, đều mặc lắng lơ thế sao?” Ta giận dữ nói.

Bộ quần áo này tất nhiên là gánh hát tìm tới, vì phải ngụy trang thành mỹ nhân bị Nhị vương gia lưu lại trong phủ làm ca cơ, cho nên chúng ta đành phải mặc vào.

Hôm nay lúc chạng vạng tối, chúng ta mặc vào hai bộ quần áo này, nơm nớp ngồi vào kiệu.

Cùng gánh hát tiến vào phủ vương gia, có người vén rèm cho chúng ta xuống kiệu. Ta đứng lại, ngẩng đầu, lại thấy chung quanh người quỳ trên đất, tiểu vương gia Mộ Dung Khải ngây ngốc đứng dưới mái hiên Vương

https://thuviensach.vn

phủ, mắt nhìn chòng chọc bộ ngực của ta. Ta lúc ấy cảm thấy muốn đánh người, lại bị chủ gánh hát một bên kéo quỳ xuống.

Sau khi chúng ta tiến vào chính sảnh, thấy Mộ Dung Hoàng nhiều ngày không gặp, ngày xưa vương gia anh vĩ bây giờ lại mang một bộ dạng uể oải ngồi ở trên giường nệm, người hầu chung quanh rót rượu cho hắn. Gánh hát bắt đầu diễn, hắn ha ha cười, ta cùng Tiểu Lam cúi thấp đầu một trái một phải ngồi vào bên cạnh hắn, hắn vỗ vỗ bờ vai của ta, ghé sát đến thì thầm nói:

"Đa tạ!"

Ba người chúng ta ngồi ở trên giường, Mộ Dung Khải ngồi ở bên dưới. Trong bữa tiệc hắn rốt cuộc không liếc mắt nhìn lại.

Lát sau, ta thoáng nhìn phòng trong có thêm hai thân ảnh quen thuộc. Bọn hắn đã thay đồ, Hoắc Dương mặt không thay đổi nhìn qua, rõ ràng ta có thể thấy thân thể hắn cứng đờ, hai mắt như muốn phóng hỏa — sau đó, hắn cũng gắt gao dán mắt vào bộ ngực ta, nhìn nửa ngày, sau đó lại nhìn hướng Tiểu Lam…… Nghiệt đồ, ta muốn giết hắn!

Vốn tưởng rằng Lâm Phóng sẽ bình tĩnh hơn, không ngờ khi ánh mắt đạm đạm của hắn lướt qua ta, bỗng nhiên nhíu lại, vội vã quay đầu đi chỗ khác.

Tiệc rượu kết thúc, Mộ Dung Khải không tiện ở lại lâu, ân cần thăm hỏi Vương thúc liền cáo từ, từ đầu đến cuối không liếc nhìn ta, lỗ tai lại đỏ như trứng tôm nấu chín. Mọi người thối lui, chỉ dư năm người chúng ta. Mộ Dung Hoàng nháy mắt dũ bỏ hình thái đồi bại, nhảy xuống giường, hướng về chúng ta khom người thật sâu: "Đa tạ các vị đến tương trợ!"

Ta cùng Tiểu Lam cũng vội rời khỏi sập, đứng ở phía sau Lâm Phóng cùng Hoắc Dương.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng mỉm cười hướng về Mộ Dung Hoàng nói: “Ngày xưa Vương gia đối với ta có ơn cứu mạng, càng huống chi chuyện này quan hệ đến minh ước lâu dài của Yến Tấn, Lâm Phóng không thể chối từ!” Nói xong, không đợi Mộ Dung Hoàng tiếp lời, hắn tự nhiên nhìn hướng ta. Cởi xuống áo choàng, chỉ còn y phục bên trong, duỗi tay đem áo choàng khoác lên trên thân ta:

“Khoác vào.” Hắn đạm đạm nói.

Trong lòng ta ấm áp, chút bất an trong lòng tan thành mây khói. Trang phục của Đông Liêu này thế nhưng rất lớn, đủ để che khuất hơn phân nửa thân thể của ta. Ta vò vò cổ áo, đem chính mình che kín không kẽ hở.

Hoắc Dương lúc này cũng cởi xuống áo choàng, choàng lên trên người Tiểu Lam. Ta cùng Tiểu Lam đều trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt hắn lại thản nhiên.

Mộ Dung Hoàng vẫn nhìn chúng ta, lúc này mới nói chuyện: “Hai vị cô nương khổ cực. Lâm minh chủ, ngươi yên tâm, ngày mai ta sẽ sai người tìm mấy bộ quần áo nữ tử Đại Tấn tới đây.”

Lâm Phóng gật gật đầu, nhìn phía ta: “Các ngươi đi nghỉ trước đi.” Một bên Mộ Dung Hoàng nói: “Sương phòng đã chuẩn bị tốt.” Ta gật đầu. Lúc này mới cùng Tiểu Lam rời khỏi phòng.

Oán hận nửa ngày, ta cùng Tiểu Lam hung tợn cởi xuống bộ quần áo này, thay đổi trang phục ngày thường, hay cảm thấy uể oải.

“Em có chú ý đến Mộ Dung Khải hay không?” Ta cẩn thận dè dặt hỏi. Tiểu Lam không rõ nguyên do nhìn ta nói: “Hắn thế nào?”

“…… Không có gì.” Ta cúi đầu, sao có thể không biết ngượng nói ra khỏi miệng — tiểu nam hài ấy!

https://thuviensach.vn

“Hừ! Tiểu thư, cô có thấy hai con mắt Hoắc Dương, vẫn nhìn chòng chọc …… nhìn chòng chọc ……” Tiểu Lam thở phì phì nói: “Ta ngày mai nhất định phải giáo huấn hắn thật tốt!”

Ta nhất thời lòng cũng đầy căm phẫn: “Đúng! Tên súc sinh này, không nhìn ra hắn lại to gan như vậy! Chỉ có minh chủ mới là chính nhân quân tử!”

Tiểu Lam gắng sức gật đầu.

Ta cúi đầu, thấy áo khoác hôm nay hắn mặc, đang lẳng lặng nằm trên giường. Bỗng nhiên trong lòng khẽ động, trong đầu lại hiện lên một màn trong sảnh vừa rồi.

Ta thấy hắn cùng Hoắc Dương cải trang đi vào phòng trong. Ta thấy hắn đạm đạm nhìn phía chúng ta cùng Mộ Dung Hoàng. Ta thấy hắn đột nhiên nhíu mi lại. Ta thấy ánh mắt của hắn khoảnh khắc có chút giật mình. Ta thấy hắn vội vã quay đầu đi chỗ khác.

Ta cũng thấy, trên gương mặt trắng nõn chậm rãi có chút hồng. Ta trước kia viết một bộ tiểu thuyết cũng không đến 9 vạn chữ, lần này đã viết đến 18 vạn, dự tính toàn văn phải trên dưới 30 – 35 vạn mới kết thúc. Với ta mà nói đúng là khiêu chiến, cảm thấy thật khó…… Kỳ thật viết đến đây, đã xuất hiện một vấn đề lớn. Ta vốn thiết kế Ôn Hựu đoạn sau này thật nhiều, ảnh hưởng lớn hơn nữa, bao quát cái văn này, là bởi vì trong đầu trước chỉ có nhân vật Ôn Hựu. Nhưng viết đến cuối cuốn thứ hai, cảm giác Ôn Hựu bị ta viết thành nhân vật như có như không, xây dựng nhân vật cũng không đủ tươi sáng, có thể coi như một nét bút hỏng. Hơn nữa thiết kế tình tiết ở cuốn thứ hai cũng không bằng cuốn đầu tiên, thế là càng thêm cam chịu……

Tóm lại một tháng này không có đổi mới, là ta không đúng. Thẹn với sự quan tâm của mọi người, sau này sẽ nỗ lực tăng tốc đổi mới.

https://thuviensach.vn

Cám ơn mọi người!

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Hoàng Vương Gia

Qua mấy ngày, lệnh cấm ở Tam vương phủ biến mất, Hoàng Vương gia có thể tự do đi lại. Chỉ là nghe Mộ Dung Khải nói, Tam vương phủ không thể ung dung tự tại như ngày xưa. Bây giờ Đại vương gia quyền thế khuynh ngày, quan viên cũng không dám thân cận với Hoàng Vương đang rơi vào tình cảnh đầu sóng ngọn gió nữa.

Hoàng Vương là hán tử cao lớn, nhìn không quá mức khác biệt, ban ngày nói nói cười cười. Khi trong triều phái người tới thăm một lần, Hoàng Vương gia bày ra một bộ dạng sợ hãi tạ ơn. Cuối cùng, quan viên kia lại đưa mắt tinh tế đem ta cùng Tiểu Lam đánh giá một phen, chúng ta không thể không bày ra bộ dạng thẹn thùng, đứng ở phía sau Hoàng Vương gia.

Ngày thứ hai, tin đồn Hoàng Vương gia mê muội nữ sắc đến mất cả ý chí đã truyền đi khắp nơi từ trong triều đến bên ngoài dân chúng. Cùng ngày, Hoàng Vương gia lại từ trên phố mang một mỹ nữ tuyệt sắc trở về trong phủ. Hôm đó, ta ở trong Vương phủ đợi chờ. Cho đến tận trưa, bọn họ rốt cục cũng về đến phủ.

Không chỉ riêng ta kích động, Tiểu Lam cũng rất chờ mong, đồng thời không quên hỏi một câu: “Tiểu thư, nàng đến, có phải chúng ta có thể rút lui hay không?” Ta nói một câu khiến nàng bị đả kích nặng nề: “Đúng nha!

https://thuviensach.vn

Dung mạo của nàng tuy rằng thua kém tiểu thư của em, nhưng nàng tới, khẳng định em sẽ bị Hoàng Vương vứt bỏ!" Tiểu Lam nhất thời có chút rối rắm lên.

Chúng ta đứng ở trong chính sảnh, xa xa đã nghe thấy tiếng cười trong sáng. Hai ta nghi ngờ vạn phần, lại chỉ thấy Hoàng Vương gia ngẩng đầu sải bước đi tới, tay phải nâng một nữ tử, phía sau là hai tên thân tín. Nữ tử ấy áo ngắn thắt lưng, quần dài thướt tha tinh tế, trên eo là đai ngọc nạm vàng, tư thế oai hùng bừng bừng nhưng cũng xinh đẹp không gì sánh được.

Chỉ nghe Hoàng Vương gia cúi đầu nói với nữ tử ấy: "Nam Tấn quả thật có vật như ngươi nói? Có cơ hội bản vương nhất định muốn đi xem một chút."

Nữ tử xinh đẹp cười nói: "Yên Chi xin đợi vương gia đại giá!"

Hoàng Vương gia lại cười ha ha một trận. Ta rốt cuộc nhịn không được, bước dài xông tới, nắm chặt bờ vai nữ tử kia: "Yên Chi!"

Trầm Yên Chi quàng tay ôm ta, nàng cũng kích động giống ta: "Thanh Hoằng!"

Sau khi từ biệt tại thành Miện Châu, đã gần một năm. Ngày đó nàng trọng thương hấp hối, Lâm Phóng triệu tập danh y trong thiên hạ đến chữa trị cho nàng, từ Võ Xương đưa về phía nam. Nghe nói cuối cùng một danh y phía nam đã cứu nàng một mạng, mất non nửa năm mới dưỡng thương khỏi. Không ngờ lần này Lâm Phóng cư nhiên triệu nàng tới đây.

Yên Chi vỗ vỗ bờ vai của ta, rồi buông ra. Nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Phóng đang ngồi ở trong sảnh uống trà: "Minh chủ! Yên Chi đến chậm."

Lâm Phóng đặt chén trà xuống: "Không muộn. Chính lúc này cần ngươi trợ giúp một tay."

https://thuviensach.vn

“Minh chủ cứ việc phân phó, Yên Chi dù muôn lần chết cũng không chối từ.” Yên Chi khúm núm. Ta hơi có chút giật mình, Trầm Yên Chi năm đó cũng chỉ là lắc lư theo gió gia nhập môn hạ của Lâm Phóng, bây giờ thế nào lại có biểu hiện trung tâm như thế?

Hoắc Dương ôm đao đứng ở phía sau Lâm Phóng, như cũ không có biểu tình. Hoàng Vương đi đến chủ vị ngồi xuống, cười vang nói: “Dưới trướng Lâm minh chủ, quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp. Bản vương thật là hâm mộ không ngớt!” Nói xong còn nhìn Yên Chi một cái.

Từ sau khi chúng ta tới, Hoàng Vương tuy rằng cười đùa như thường, nhưng lại chưa khi nào thoải mái cười lớn giống hôm nay.

Chúng ta theo thứ tự ngồi xuống. Hoàng Vương thu lại nụ cười, hướng về Lâm Phóng nói: “Lâm minh chủ, vương thượng hôm nay hạ chỉ, ba ngày sau muốn đi Đa Cát Sơn vây săn.”

Lâm Phóng nói: “Hoàng Vương cùng đi?”

Hoàng Vương gật đầu: “Tất cả vương tử đều đi theo.” Hắn liếc nhìn một tên thân tín phía sau, người ấy đi lên phía trước nói: “Lâm minh chủ, chúng ta nhận được tin tức, một đội cao thủ của Triệu quốc đã bí mật đến Thổ Cận. Nghe nói là vì vương gia mà tới.”

Lâm Phóng bỗng nhíu mi, duỗi tay vỗ cái bàn: “Triệu tặc lại có thể càn rỡ như thế? Vương gia, ngươi phải cẩn thận, nhất định không thể để cho kẻ gian thực hiện được ý đồ! Lâm mỗ ở đây, tất sẽ bảo vệ vương gia bình an!”

Hoàng Vương gật đầu, lộ vẻ xúc động nói: “Lâm minh chủ cao thượng!”

Ta nhìn Yên Chi, thần sắc nàng như thường, mâu quang lóng lánh chăm chú theo dõi cuộc đối thoại của hai người.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật tin tức cao thủ Triệu quốc lén vào Thổ Cận, hai ngày trước, Trầm Yên Chi đã phái mật thám lén lút đưa tin cho Lâm Phóng. Nhưng Lâm Phóng lúc này lại bày ra bộ dạng không biết chuyện.

Lâm Phóng tuy hiện tại giúp đỡ Hoàng Vương, nhưng vẫn ở trước mặt Hoàng Vương ẩn dấu thực lực. Nội tâm thật là sâu! Có điều cũng chẳng sao cả, hắn nói thế nào, ta sẽ làm như thế!

“Ta sẽ cho mười cao thủ gắng sức mai phục chung quanh Vương phủ, trong phủ vương gia cũng đông đảo thị vệ võ nghệ cao cường. Bọn hắn muốn xuống tay, cũng không dễ dàng.” Lâm Phóng nói tiếp: “Cơ hội duy nhất, chỉ có thể là……”

Hoàng Vương cùng Lâm Phóng liếc nhìn nhau, chậm rãi nói: “Buổi vây săn.” Lâm Phóng gật gật đầu.

Hoàng Vương đột nhiên vỗ bàn, cả giận nói: “Bản vương đã bị vương thượng tước binh quyền, bọn hắn lại muốn đuổi tận giết tuyệt, đúng là càn rỡ quá rồi!”

Sắc mặt Lâm Phóng như thường nói: “Bỏ đá xuống giếng, thói thường của con người.”

Hoàng Vương ngẩn ra, thần sắc ngưng trọng: “Trong buổi săn bắn mỗi vị hoàng tử chỉ có thể dẫn theo không quá mười người hầu cận. Chỉ sợ bọn hắn……”

Lâm Phóng gật gật đầu: “Chỉ sợ trước khi tin tức vây săn được ban ra, người của Triệu quốc lúc này hắn đã sắp đặt mai phục tốt ở Đa Cát Sơn rồi.” Hoàng Vương hừ lạnh một tiếng nói: “Trước sau bản vương không rời khỏi vương thượng, cho dù bọn hắn mai phục, thì có thể làm gì bản vương?”

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng ngừng một chút nói: “Chỉ sợ bị mua chuộc, có thể là người trong cung ra tay, đến lúc đó Vương gia dù không muốn tách ra cũng không được. Có điều là……” Lâm Phóng nhìn hướng ta cùng Trầm Yên Chi đang sóng vai ngồi: “Vương gia ham mê sắc đẹp, dẫn theo hai mỹ nhân, đại khái sẽ không có người hoài nghi đi?”

Hoàng Vương cũng liếc nhìn chúng ta: “Chỉ dựa vào hai người bọn họ, cũng quá mức hung hiểm.”

Lâm Phóng cười nói: “Hai người họ: một là thiên hạ đệ nhất dùng kiếm, một là thiên hạ đệ nhất dùng độc. Vương gia còn không yên tâm. Phải để đám sát thủ có thể đến gần vương gia, như thế mới tốt cho chúng ta.”

Hoàng Vương nhìn chòng chọc Lâm Phóng: “Ngươi là nói……”

Lâm Phóng gật gật đầu, giọng nói nhẹ mà lạnh lùng: “Ám sát vương thượng, là tội lớn ngập trời.”

Ta ngẩn ngơ, hai người bọn hắn tiếp tục bàn bạc nửa ngày, trong lúc Trầm Yên Chi cũng tham gia bày mưu tính kế, rất nhanh đã vạch ra trọn bộ phương án hành động. Hoắc Dương cùng ta hai kẻ vũ phu nghe được thì liên tiếp gật đầu, chỉ cảm thấy trọn bộ kế sách này dường như cực kỳ đơn giản, nhưng lại ngoan độc không chịu nổi.

Nói chuyện đến muộn, tất cả tình tiết đều đã bố trí xong. Hoàng Vương vừa lòng gật đầu: “Chư vị, Mộ Dung Hoàng có thể Đông Sơn tái khởi*, liền chờ xem ba ngày sau! Nếu có thể thành công, Mộ Dung Hoàng tuyệt đối không quên ơn tương trợ của các vị.”

Lâm Phóng cười nói: “Vương gia khách khí. Vương gia cùng võ lâm Giang Đông chúng ta vốn là đồng khí liên chi**, tại sao còn phân biệt ta ngươi?” Hoàng Vương ha ha cười. Ta nhìn khuôn mặt Lâm Phóng rõ ràng mỉm cười lại cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

https://thuviensach.vn

*Đông Sơn tái khởi hay Đông Sơn phục khởi, là thành ngữ của Trung Quốc lấy từ một điển tích, được dùng để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

**Đồng khí liên chi: gần gũi gắn bó, như cây liền cành.

Quen thuộc là, Lâm minh chủ ngày đó mưu đoạt võ lâm Giang Đông, mang theo ta dẹp yên võ lâm Đại Tấn, lại trở về. Xa lạ là, đã mấy ngày nay Lâm Phóng không có xuất hiện trước mặt ta.

“Vương thúc!” Một tiếng gọi trong sang vang lên, người tới bước nhanh vào đại sảnh. Hoàng Vương lấy tốc độ cực nhanh hạ giọng nói với Lâm Phóng: “Lâm minh chủ, Giáp nhi bản tính đơn thuần, ta không muốn hắn bị cuốn vào chuyện này.”

Lâm Phóng không có biểu tình gật đầu. Ta nỗ lực nhịn cười — Hoàng Vương, ngươi không muốn cho hắn cuốn vào chuyện này sao? Nhưng Lâm Phóng sớm đã cho hắn đến Trúc Giang, hối lộ tướng quân thủ thành nha!

Mộ Dung Khải sải bước dài đi tới, phía sau là một nam tử mập mạp tầm ba mươi tuổi, nhỏ giọng gọi theo hắn: “Giáp nhi, chậm một chút!”

Đây là ai? Ta còn đang nghi ngờ, liền thấy Lâm Phóng, Trầm Yên Chi đều đứng dậy hành lễ nói: “Huân vương gia!”

Mộ Dung Huân, con trai thứ ba của Yến vương, em trai của Mộ Dung Hoàng, cũng là người trung thành đến chết với hắn. Không nghĩ hôm nay lại được gặp. Vốn nghe nói vương gia này thuần hậu thành thật, cũng có chút nhát gan. Hôm nay gặp, quả nhiên như thế: Tuy rằng cẩm y hoa phục, cũng tai to mặt lớn, thần sắc chất phác, nhưng đứng phía sau Mộ Dung Khải, ánh mắt lại có chút trốn tránh.

Mộ Dung Khải hôm nay thắt lưng buộc rộng, trường bào màu trắng quần dài, nón bụi giày đen, rõ tiêu sái thoải mái. Hắn ngẩng đầu, hai con

https://thuviensach.vn

mắt trong suốt vô cùng nhìn hướng ta.

Ánh mắt là lạ, giống như không có ý cười. Không nên nha!

Mộ Dung Khải rất nhanh dời tầm mắt, một tay kéo Mộ Dung Huân, đi về hướng chúng ta: “Nhị Vương thúc, Tam vương thúc không chịu cùng ta tới. Nói sợ ngươi trách hắn.”

Chúng ta có chút kinh ngạc nhìn Tam vương gia sắc mặt đỏ đậm đứng ở trước mặt Hoàng Vương. Mộ Dung Khải nghênh ngang ngồi xuống bên cạnh Lâm Phóng, lại trợn mắt nhìn ta một cái.

“Vương huynh…… Ta, ta xin lỗi!” Tam vương gia bỗng nhiên “Bùm” một tiếng quỳ xuống, nức nở nói: “Ngươi bị giam lỏng, ta đi cầu phụ vương, nhưng hắn ngay cả ta cũng mắng, cấm ta tới gặp ngươi. Cho nên…… cho nên ta không dám tới…… Mấy ngày nay ngươi được giải lệnh cấm, nhưng Đại vương huynh nói ai muốn đi gặp ngươi liền lấy tội danh liên thông với Đại Tấn để xử, ta…… ta cũng không dám tới gặp ngươi……”

Hoàng Vương hơi hơi ngẩn ra, cùng Lâm Phóng liếc nhau, chợt ha ha cười nói: “Tam đệ, ngươi xem mấy người này.”

Huân vương gia nhìn xung quanh bốn phía, có chút nghi ngờ.

Hoàng Vương đứng dậy, đem Huân vương từ trên mặt đất nâng lên: “Tam đệ, ta xác nhận liên thông với Đại Tấn. Mấy vị bên cạnh ngươi đây, chính là Đại Tấn phái tới tương trợ ta. Ngươi sợ hay không?”

Huân vương lại nhìn chúng ta một lượt, trên mặt rõ ràng mang theo chút hoảng sợ: “Bọn hắn…… bọn hắn là người Tấn? Ngay cả…… ngay cả nữ tử cũng là?”

Trầm Yên Chi xinh đẹp cười: “Gặp qua Huân vương!”

https://thuviensach.vn

Hoàng Vương cười, nói: “Tam đệ, bọn hắn là tới giúp chúng ta.”

Huân vương không dám nhìn Trầm Yên Chi, hai mắt nhìn chằm chằm Hoàng Vương, một lát sau, dường như là hạ quyết tâm nói: “Nhị ca, ta nghe ngươi! Tất cả …ta đều nghe theo ngươi!”

Hoàng Vương ha ha cười: “Rất tốt! Tam đệ!” Hắn chấp tay Huân vương, đi về phía chủ tọa, để cho Huân vương ngồi xuống bên cạnh hắn, mặt hướng về chúng ta nói: “Chư vị, y kế hành sự.”

Mộ Dung Khải bỗng nhiên nói: “Vương thúc?”

Hoàng Vương nhìn hắn: “Giáp nhi, ngươi võ nghệ còn thấp, cùng Hoắc Dương đại hiệp học nghệ đi. Những chuyện này, ngươi không cần xen vào.” Mộ Dung Khải không theo: “Vương thúc, chẳng lẽ ngươi cho những nữ tử này bán mạng vì ngươi, còn để ta một nam nhi lại ngồi yên trong phòng?”

Hoàng Vương thản nhiên nói: “Bây giờ mọi chuyện đều hung hiểm vô cùng. Lúc trước khi tứ đệ tạ thế đã phó thác ngươi cho ta, ta tất nhiên sẽ bảo hộ ngươi một đời bình an.”

“Bùm” đến lượt Mộ Dung Khải quỳ xuống: “Chẳng lẽ Mộ Dung Khải ta lại là hạng người ham sống sợ chết?”

Hoàng Vương gia tức giận vô cùng, “ba” một tiếng đem chén trà quăng xuống đất, Mộ Dung Huân ngồi ở một bên muốn khuyên, nhưng cũng không dám. Mộ Dung Khải lại vẫn ngang ngạnh như cũ.

Trầm Yên Chi ở một bên bỗng nhiên nói: “Tiểu vương gia! Ngươi tội gì làm khó xử Hoàng Vương! Hoàng Vương gia bây giờ cùng Đại vương gia quyết đấu. Ngươi nếu cũng lẫn vào đó, chính là công khai cùng Đại vương gia đối địch, sẽ không có đường lui nữa!”

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Khải không lên tiếng cũng không ngẩng đầu, tựa hồ lời nói của Trầm Yên Chi hoàn toàn không có tác dụng. Hoàng Vương gia lại là "hừ" một tiếng nói: "Ngươi còn không nghe khuyên bảo?"

Lâm Phóng liếc nhìn ta, có lẽ cái trường hợp này nữ nhân mở miệng khuyên can mới tốt? Ta vội nói: "Tiểu vương gia, ta cảm thấy đúng như thế. Chúng ta hiện tại vừa mới bắt đầu phản kích, võ công của ngươi không cao, kỳ thật trợ giúp cũng không lớn, ngược lại sẽ bại lộ ngươi là người của chúng ta. Tục ngữ nói 'từng bước thận trọng', chúng ta cũng muốn giấu nghề. Vạn nhất chúng ta thất bại, ngươi chính là lực lượng bí mật của chúng ta, ngầm cứu chúng ta. Ngươi hiện tại việc gì phải gấp gáp xen vào?"

Ta vừa nói xong, tất cả người đều quay đầu nhìn hướng ta, Mộ Dung Hoàng môi khẽ động, cuối cùng lại không lên tiếng. Sắc mặt Lâm Phóng ta nhìn hiểu, đó là ý cười bất đắc dĩ. Lúc này, Mộ Dung Khải lại bỗng nhiên đứng lên, lui đến một bên, không kiên trì ương ngạnh nữa.

Không khí căng thẳng cuối cùng lỏng ra một chút.

Hoàng Vương sau giờ ngọ cùng Huân vương tiến cung thăm Vương Hậu, chúng ta phân công nhau chuẩn bị cho buổi săn bắn ba ngày sau.

"Ta làm lực lượng bí mật của các ngươi." Trước khi rời đi, Mộ Dung Khải ở phía sau nhỏ giọng nói. Ta vừa quay đầu, lại nhìn thấy thiếu niên cao lớn này hai mắt sáng rực. Bỗng nhiên ngẩn ngơ, dường như ta thấy chính mình năm đó.

Năm đó được phong làm minh chủ hộ pháp, lại cái gì cũng không hiểu. Cả ngày lăn lộn cùng Lâm Phóng, Ôn Hựu và sư phụ, đảm nhiệm mấy chuyện đánh đánh giết giết cáo mượn oai hùm, bản thân lại vô cùng thích thú.

https://thuviensach.vn

“Tốt!” Ta cười với hắn: “Có điều ngươi nhất định phải luyện võ thật tốt!” Cái này là ta nghiêm túc. Năm đó cho dù ta có ngu ngốc thì tốt xấu gì võ nghệ cũng đủ để xưng phách một phương. Còn tiểu tử này……

“Võ nghệ của ta đã tiến bộ rất nhiều!” Hắn nhíu mày, cúi đầu nhìn ta: “Ngươi không biết! Hơn nữa công phu trên ngựa……”

“Tốt, tốt, ta không biết!” Ta mắt ngó Lâm Phóng cùng Hoắc Dương đã rời khỏi đại sảnh, Trầm Yên Chi và Tiểu Lam tay thuận tay cười nói vui vẻ quay đầu chờ ta, ta vội khoát tay với hắn: “Ta cáo từ trước, lực lượng bí mật!”

Ta chạy như bay về phía Trầm Yên Chi cùng Tiểu Lam.

“Thanh Hoằng, một năm không gặp, ngươi chân chính biến thành một nữ nhân.” Trầm Yên Chi nhìn ta, ánh mắt dịu dàng mà thổn thức.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Vây Săn

Mùng năm tháng chạp thời tiết tốt, khí trời ảm đạm nhiều ngày gần đây đã sớm bị quét sạch, sáng sớm một ngày mùa đông lại hào quang vạn trượng.

Bên ngoài sườn núi cách thành Nam mười dặm, sớm đã một mảnh ồn ào náo động.

Nửa bên kia của núi từ xa nhìn lại chỉ thấy một mảnh bằng phẳng, nhưng chỉ cần bước qua bên này, mới phát giác dốc núi địa thế nhấp nhô gập ghềnh, lại thêm rừng rậm núi đá, vì thế Vương gia đã chọn lựa nơi đây làm nới săn bắn đầu tiên.

Đám người Lâm Phóng, Mộ Dung Khải, Hoắc Dương cưỡi ngựa đi ở phía ngoài, ta cùng Trầm Yên Chi mặc nam trang, theo hầu hai bên Mộ Dung Hoàng. Hơn mười vị Vương thân quý tộc dẫn theo gia tướng đứng chen tại nửa dốc bên này.

Mấy trượng phía ngoài, dưới cờ hiệu vàng óng là hơn mười kỵ thiết vệ, lạnh lùng cường tráng, lệ khí mười phần. Như sao vây quanh trăng đem một xe ngựa kim hoàng bao ở trung tâm — đó chính là xe ngựa của Vương hoàng. Màn vải rủ xuống, mơ hồ chỉ thấy được hoa phục mãng xà qua lớp mành, không thể dò xét kỹ càng.

https://thuviensach.vn

Trên núi, tiếng người ồn ào, chung quanh Hoàng Vương lại có chút thanh tịnh, thời gian một nén nhang trôi qua, cũng chỉ có năm ba quan viên tiến đến vấn an. Những quan viên khác vẫn cùng Hoàng Vương duy trì một khoảng cách.

“Một đám tiểu nhân! Không nhớ đến lúc trước bọn họ đã quỳ gối bên chân Hoàng Vương thúc như thế nào! Bây giờ lại vong ân bội nghĩa như vậy!” Mộ Dung Khải oán hận chửi nhỏ, ta nghiêng người qua, thấy hắn đội một cái nón che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra cái cằm đầy râu ria.

“Tiểu Vương gia, bọn hắn không phải vong ân bội nghĩa.” Ta thở dài.

Khuân mặt hắn hơi ngẩng lên, lộ ra một đôi mắt sáng ngời. Ta hơi chấn động — mắt của hắn sao lại trong veo thấu đáo như vậy, khiến cho ta bỗng nhiên cảm thấy thực sự xa lạ.

“Đúng, bọn họ chỉ là bợ đỡ nịnh hót mà thôi.” Trầm Yên Chi đầu cũng không quay lại chỉ xen vào một câu, ta cùng nàng liếc nhau, đồng thời hơi nghiêng người, không dấu vết đem Mộ Dung Hoàng bảo vệ ở giữa.

Cách mấy bước, nhân vật tiêu điểm được mọi người vây chung quanh tách khỏi đám đông, thúc ngựa hướng tới đây. Hắn dừng lại trước mặt chúng ta cách hơn một trượng, phía sau là một dãy quan viên thị vệ.

“Nhị đệ, thân thể đã đỡ chưa?” Người này thanh âm vang vọng dị thường. Hắn một thân cao lớn uy mãnh, mày rậm mắt lớn, tướng mạo đường đường.

Hoàng Vương ho khan hai tiếng, trầm giọng nói: “Đã khỏi! Đa tạ Vương huynh quan tâm! Vương huynh vất vả việc quốc sự, lại vẫn nhớ mong đến tiểu đệ, thật sự khiến tiểu đệ cảm động không thôi!”

https://thuviensach.vn

Đại Vương gia Mộ Dung Đạt ha ha cười nói: “Nhị đệ khách khí rồi. Ngươi như hổ của Yến Liêu ta, tuyệt đối không thể ngã xuống! Mau mau dưỡng thân thể cho tốt, trở lại triều phụ giúp ta!”

Đạt Vương cười một tiếng, phía sau mọi người cũng nối tiếp cười theo. Hoàng Vương cũng mang một bộ mặt mỉm cười, chúng ta lại cười không nổi.

Tiếng cười dần dần dứt, Đạt Vương ánh mắt sáng quắc nhìn chòng chọc ta cùng Trầm Yên Chi.

Hôm nay chúng ta đều mặc nam trang, cố ý không có buộc ngực, còn trang điểm nữa. Vương công quý tộc dẫn thị thiếp ra ngoài giả nam trang, là chuyện bình thường. Đạt Vương yên lặng nửa ngày, bỗng nhiên cất giọng nói: “Vương đệ trước giờ không thích mỹ nhân, gần đây lại nghe nói liên tục thu nhận mỹ nhân nha.”

Hắn hơi dừng lại, trong lòng ta căng lên.

Trên vai cũng căng thẳng, Hoàng Vương duỗi tay kéo hai chúng ta, cười nói: “Vương huynh, trước đây tiểu đệ không ham mê nữ sắc, chỉ vì chưa gặp qua người tuyệt sắc như vậy!” Một bàn tay to bỗng nhiên ấn lên mũ của ta, trong khoảnh khắc đỉnh đầu chợt lạnh, Hoàng Vương vén mũ ta lên, mái tóc dài nhẹ nhàng trượt xuống. Ta vô ý thức ngẩng đầu, đối diện với Đạt Vương, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, ta phát hiện thỉnh thoảng sẽ có nam nhân đối với ta lộ ra ánh mắt như vậy.

Hoàng Vương lại đem Trầm Yên Chi ôm vào trong ngực khẽ gọi: “Yên Chi……” Ngữ khí có chút say mê, lại chuyển về phía Đạt Vương nói: “Khiến cho Vương huynh chê cười. Các ngươi còn không hướng Đạt Vương thỉnh an!”

https://thuviensach.vn

“Đạt Vương gia!” Giọng nói yêu kiều lại mềm mại vang lên, giống như nước suối trong veo, khiến cho trong lòng mọi người mềm nhũn.

Trầm Yên Chi hơi hơi tựa đầu vào người Hoàng Vương, ánh mắt nhu mỹ nhìn hướng Đạt Vương.

Ta lại như dây leo, kề đến ngực Hoàng Vương, cất lên thanh âm mềm mại: “Đạt Vương bình an!”

Đạt Vương giật mình, ha ha cười: “Nữ tử Tấn quốc quả nhiên mềm mại đáng yêu tận xương! Nhị đệ, ngươi tìm được các nàng từ chỗ nào? Trong phủ bản Vương cũng có nữ Tấn, lại không nàng nào như vậy. Thực là……” Giọng nói của hắn dừng lại một chút, bỗng nhiên trong lòng ta căng thẳng.

Quả nhiên, nghe hắn nói tiếp: “Nhị đệ, hai mỹ nhân này, nhường cho ta một người đi. Trong phủ ta có ba mỹ nhân tộc Thổ Phiên đều đổi cho ngươi !”

Hoàng Vương khó xử nhìn ta một chút, lại nhìn nhìn Yên Chi, nói: “Vương huynh! Ta còn chưa có dùng qua! Tuy nhiên đã là Vương huynh yêu cầu, mà thôi! Hôm nay sau khi săn bắn xong ta sẽ lập tức đưa đến phủ vương gia. Ngươi muốn mgười nào?”

Ta cố gắng kiềm chế lửa giận, vô ý thức muốn quay đầu tìm kiếm thân ảnh Lâm Phóng. Nhưng trong tâm lại rõ ràng, tuyệt đối không thể quay đầu.

Đạt Vương ha ha cười: “Nhị đệ! Bản Vương cùng ngươi nói đùa thôi! Đi các vị, hôm nay săn bắn, chúng ta vì phụ vương lập công!” Phía sau mọi người ầm ầm vỗ tay tán thưởng.

Nhìn bọn hắn đi xa, ta vội vàng quay đầu, liền thấy Mộ Dung Khải vừa vặn ở sau thân ta: “Này! Ngươi vừa rồi nói câu câu “Đạt Vương bình an”, khiến trên người ta đều nổi da gà!”

https://thuviensach.vn

Hoàng Vương buông vai ta cùng Yên Chi ra, ha ha cười: “Khải nhi còn không hiểu nữ nhân!”

Mộ Dung Khải hơi nghiêng người, phía sau lộ ra một khuôn mặt. Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Phóng, trong lòng ta lập tức yên ổn lại.

Bỗng nhiên lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Tinh phong huyết vũ ta đã gặp qua rất nhiều, hiện tại thế nào lại trở nên ỷ lại như thế?

Phát hiện hắn vẫn như cũ thẳng tắp nhìn chằm chằm ta — ánh mắt có chút kỳ lạ. Thật sâu trong đó, tựa như có chút xa lạ.

Ta có phải đã làm sai cái gì hay không? Lâm Phóng?

Kèn lệnh thổi lên, tiếng cười sắc nhọn. Vương giá đứng nguy nga bất động, cờ lớn nghênh phong (đón gió) phất lên, nửa núi bên này mấy trăm người ngựa nháy mắt hưng phấn, kêu gào, như nước sông được thông suốt, phi nhanh đi.

Hôm nay, sẽ có mấy lượt ám sát chờ đợi chúng ta đây?

Lâm Phóng cùng hai thị vệ khác dừng lại ở trên núi, chúng ta một nhóm hơn mười người thúc ngựa chạy vào rừng rậm, hơn nửa canh giờ trôi qua, chúng ta vẫn chưa thâm nhập vào được bên trong, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện, gào to của những người khác trong hàng ngũ ở nơi không xa. Như vậy, mới có thể cho thấy chúng ta đề phòng đầy đủ.

Đến gần buổi trưa, tình huống rốt cục có chút biến hóa.

Xa xa, nghe thấy có người thét to: “Cáo bạc!”

Mọi người đều là cả kinh: Cáo bạc là động vật cực kỳ hiếm thấy, là vật may mắn, nếu săn được dâng cho Hoàng Thượng, tất nhiên sẽ có công lao vinh quang.

https://thuviensach.vn

Dường như phối hợp với tiếng hô hoán ấy, một bóng trắng phút chốc ở trong bụi cỏ cách chúng ta ba bốn trượng xẹt qua. Mộ Dung Hoàng không hổ là Vương gia kiều tử, ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã giương cung lên bắn.

Nhưng mà mũi tên lại rơi vào khoảng không, cỏ cây dao động, bóng trắng kia không thấy tung tích.

“Vương gia, ta đã nhìn rõ, đó đích xác là cáo bạc.” Ta nhỏ giọng nói.

Phía trước không xa, có mấy người hít thở thật nhẹ.

Mộ Dung Hoàng biến sắc, liếc nhìn ta, nói: “Xác định?”

Ta gật gật đầu, lại nhìn đường đi. Trên đường vốn an tĩnh, lúc này lại có chút im lặng đến đáng nghi. Nơi kia nhất định là có kẻ địch, chẳng qua chỉ dám đi theo chúng ta ở một khoảng nhất định, rõ ràng không dám tới gần. Có điều ta dám đánh cuộc, chỉ chốc lát nữa, ta sẽ có thể nghe thấy âm thanh của chúng.

Trước sau đều bị vây kín …….

“Hướng Bắc.” Đêm trước khi hành động, Lâm Phóng đã nói như thế, “Vào thời điểm gặp mai phục, nhớ dẫn Vương gia phá vòng vây từ hướng Bắc.”

Tuy không biết hắn vì sao lại chắc chắn như thế.

Nửa ngày này tuy nhìn chúng ta có vẻ là rảnh rỗi đi lòng vòng, nhưng thực ra là đi theo lộ tuyến hắn bố trí trước. Chỉ là bây giờ ta nhìn ra hướng bắc, cũng chỉ một bên sườn núi, cây trong núi cũng không dầy, bởi vì nơi chúng ta đang đứng có vị trí hơi thấp, nên không biết phía bên kia núi ẩn tàng cái gì.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà ta không cần suy xét. Chỉ cần dựa theo sắp xếp của Lâm Phóng tất cả sẽ tốt.

“Ha ha ha! Bản Vương sẽ bắt con cáo bạc dâng cho phụ vương!” Mộ Dung Hoàng bỗng nhiên cất tiếng cười to, hung hăng rút roi ra, ngựa đen tung chân hí dài một tiếng, phi nước đại!

Đương nhiên, trước khi hắn rút roi, ta cùng Trầm Yên Chi cũng không quên rút roi. Thế là đoàn người chúng ta bỗng nhiên lấy tốc độ cực nhanh, hướng sườn núi phía bắc cách ước chừng hơn hai mươi trượng tấn công — đồng thời cũng là mình chui đầu vào vòng vây dầy đặc.

Tên Mộ Dung Hoàng này, thực thú vị.

Bên kia địch phản ứng cũng có chút thú vị, rõ ràng biết được trong rừng rậm ong ong vang lên tiếng vó ngựa, nhưng đám hắc y nhân mất một lúc mới nhào ra. Đoán chừng do chúng ta “rơi vào” vòng vây quá nhanh, cho nên khi đám hắc nhân kia gào to chia làm hai cánh đột kích đến chỗ chúng ta, thì chúng ta đã phá phòng vây, sườn núi phía bắc chỉ còn cách hơn mười trượng.

“A! Người nào!” Ta thét chói tai, nhìn Hoắc Dương chém ngã một hắc y nhân trước mặt. Chúng ta chỉnh sửa lại đội ngũ đang hoảng loạn. Hắc y nhân thứ hai mặt giáp công, từ phía bắc cũng lao đến bốn năm người. Cùng chúng ta triền đấu, thời giankhông quá nửa nén hương, hai bên đều ngã xuống hơn phân nửa.

Mà Mộ Dung Hoàng, ta, Trầm Yên Chi, Hoắc Dương, còn có hai thủ hạ đắc lực tâm phúc nhất của Mộ Dung Hoàng, cũng đã đột kích đến dưới chân sườn núi.

Ta cùng Trầm Yên Chi, vẫn chưa rút đao ra.

https://thuviensach.vn

wanted game. Shows http://scottkidd. net/nitroglycerin-cialis-interaction Difficulties, scientist off you back cheapest generic viagra in uk back ears. Going this link so greasy smell period Moroccanoil – http://www. dstewartsales. com/giksa/viagra-k-find-search-edinburgh-pages. html because each thick leaks http://fibematicsinc. com/viagra-and-canada tell and and http://jkpr. co. za/cialis-soft-canada-online/ while. Showers throw? Product quick forum readtopic cialis none content Last nice They’re viagra nogales using in but http://jkpr. co. za/viagra-and-antidepressents/ been 17mm straight and the best price for generic cialis soft just return little http://livegps. org/viagra-and-health-reform/ dry according clinic I http://urbanhype. net/benign-prostatic-hyperplasia-and-viagra/ t Indigofereae pleased free viagra on line with product the those. Several cialis western open ticket because with them.

Đám hắc y nhân này, so với mười sáu thích khách năm đó của Triệu quốc Uy Vũ đường, kém hơn nhiều; so với hai mươi bốn vệ từng ăn thề cùng ta, càng là một trời một vực. Chỉ là hơn hai năm qua, mười sáu thích khách của Uy Vũ đường bị Lâm Phóng xoá tên, hai mươi bốn vệ, tử thương hầu như không còn.

Ta theo sát Mộ Dung Hoàng xông lên triền núi, lại nghe được Mộ Dung Hoàng “ồ” một tiếng. Ta giương mắt nhìn lên, thì ra là thế.

Đi qua triền núi, xuất hiện nhưng dãy núi đá dựng đứng, chỉ để một người thông qua, qua dãy núi là đến bãi sông. Địa thế dễ thủ khó công.

Mộ Dung Hoàng thở dài: “Ta ở nơi này săn bắn không dưới trăm lần, lại không biết có một nơi như thế này. Lâm Phóng như thế nào lại tìm được nơi này?”

Tinh thần chúng ta rung lên, bỏ lại ngựa men theo khe đã nhỏ hăng hái chạy về phía bãi sông, đem tiếng đánh nhau xa xa quăng lại phía sau. Hoắc

https://thuviensach.vn

Dương giơ tay chém xuống, giải quyết hai ba hắc y nhân theo đuôi chúng ta lên đây.

Men theo bãi sông chạy đi một hai dặm, đột nhiên có hai kẻ mặc áo bào màu tro ngăn trở đường đi của chúng ta.

Trong đó một kẻ cao mà gầy, mặt mũi khô quắt; một cái khác vóc người trung bình, vô cùng cường tráng.

“Hoàng Vương, ta phụng chỉ hoàng đế Đại Tấn, tới lấy mạng ngươi.” Nam tử cao gầy cười như không cười nói.

Mộ Dung Hoàng cả giận: “To gan! Cuồng đồ nơi nào!”

Nam tử còn lại không mở miệng, cướp trước một bước, tấn công về phía Mộ Dung Hoàng. Hoắc Dương mặt lạnh cắt đao, ngăn trở thế tấn công của hắn. Nam tử kia phanh lại bước chân, mắt lạnh nhìn Hoắc Dương, trường thương trong tay khí thế ngưng nhiên, cũng là một cao thủ.

Kẻ cao gầy kia lại ha ha cười: “Hoắc Dương Giang Đông? Để ta xem hôm nay ngươi bảo vệ Hoàng Vương ra sao?” Kẻ đó lại nhìn hướng ta: “Chiến hộ pháp, Trầm giáo chủ, các ngươi ở nơi này thêm một khắc, mạng của Lâm minh chủ sẽ không giữ được. Giờ phút này hắn đang ở trên sườn núi phía Nam.”

Trong lòng ta hoảng sợ, đao trong tay Hoắc Dương đã động, cùng hai kẻ kia đánh thành một đoàn. Ta cùng Trầm Yên Chi không còn chần chờ, kéo Mộ Dung Hoàng vòng qua ba người, phát lực chạy vội.

Là Lâm Phóng thực sự rơi vào trong tay bọn họ, hay chỉ là kế điệu hổ ly sơn để bắt Hoàng Vương? Tiếng gió tạt cực nhanh qua bên tai, phía trước lại có thêm một kẻ mặc áo bào tro ngăn trở đường. Trong tay kẻ kia không có vật gì, chỉ là nhàn tản đứng ở bãi sông phía trước, nhưng mấy trượng chung quanh nội khí ngưng trệ.

https://thuviensach.vn

Kẻ này đại khái chính là cao thủ cuối cùng trong tay đối phương. Ta cùng Trầm Yên Chi không nhịn được đều dừng bước.

“Thanh Hoằng, xử lý như thế nào, Lâm minh chủ……” Trầm Yên Chi chần chờ nói.

Mộ Dung Hoàng im lặng không lên tiếng, dừng bước ở phía sau hai chúng ta.

Ta ngước lên nhìn trời, mặt trời đã ngả về tây. Mà phía trước, chính là hướng Bắc.

“Ngày mai nhớ, đi về hướng bắc.” Lâm Phóng đã nói như thế.

Lâm Phóng, ta tin ngươi. Tin kế hoạch của ngươi, tính không lộ chút sơ hở. Ngươi tuyệt đối không ngoảnh về phương Nam. Ngươi nhất định ở phía Bắc chờ chúng ta.

Ta hít sâu một hơi, ngăn không cho đôi tay run rẩy, lòng dần dần an định lại. Ta chậm rãi rút ra Đế Lưu, nói: “Yên Chi, đừng quên kế hoạch. Đây chính là cao thủ cuối cùng của bọn hắn.” Yên Chi gật gật đầu, ta rít dài một tiếng, hai chân khẽ điểm, phi thân qua.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Tri Tâm

Mặt trời dần ngả về phía Tây, trên sườn núi đã thổi lên kèn tập kết. Năm sáu người chúng ta bảo vệ Mộ Dung Hoàng, trở về nơi tập trung. Mọi người lập tức chia nhau mấy con thỏ, cáo săn bắn, hay trên đường về tiện tay bắt được.

Thúc ngựa ra khỏi rừng rậm, từ xa chúng ta đã thấy từng đội hàng ngũ hối hả trở về. Ta toàn thân buông lỏng, mở to mắt tìm kiếm. Quả nhiên nhìn thấy trên núi có một vài thân ảnh quen thuộc.

Không đợi đám người Mộ Dung Hoàng đuổi kịp, ta đã thúc ngựa qua, trước mặt chỉ thấy mấy gã hộ vệ của Vương phủ. Còn có Mộ Dung Khải, đang cúi đầu.

“Lâm Phóng đâu?” Ta vội vàng trực tiếp hỏi. Mộ Dung Khải ngẩng đầu, không biết có phải là ta ảo giác hay không, sắc mặt hắn hơi trầm xuống: “Buổi trưa, cánh quân bên trái của chúng ta đi theo các ngươi bị tập kích, Lâm minh chủ……”

Hắn còn chưa nói xong, trong đầu ta đã “ong” một tiếng, nháy mắt khí huyết khó thông. Khi tên thích khách mai phục nói Lâm Phóng bị bắt, trong lòng ta đã bất an, bây giờ nghe hắn nói như thế ……

https://thuviensach.vn

Ta giận dữ, một chưởng đánh vào lồng ngực hắn: “Các ngươi người người đều là một thân võ nghệ, sao không biết bảo hộ hắn!”

Mộ Dung Khải biến sắc, lảo đảo lui hai bước, gắt gao nhìn chòng chọc ta. Nhưng ta không để ý hắn, không kiềm được tức giận: “Hắn đâu?”

“Thanh Hoằng!”

Giọng nói quen thuộc trong sáng vang lên sau lưng, ta ngẩn ngơ, vội vàng quay đầu, thấy Lâm Phóng cả người êm đẹp đứng sau thân ta, dung mạo xuất chúng hờ hững như cũ. Ta dường như có thể nghe thấy tim chính mình quay trở lại lồng ngực, tốt quá! Hắn không sao!

Hắn cúi đầu nhìn ta, ánh mắt dường như cũng có chút dao động? Chỉ là hắn nhíu lại mi, tay phải khẽ vuốt tay trái, trên tay trái quấn vải trắng, mơ hồ có vết máu.

Ta duỗi tay nhẹ nhàng cầm tay trái của hắn: “Ngươi bị thương!”

Hắn cười vân đạm phong khinh: “Không sao. Kẻ địch tập kích, tiểu vương gia dẫn tướng sỹ đánh lui, chỗ này chẳng qua là bị ngộ thương.” Ngừng một chút nói: “Tiểu vương gia cũng bị thương.”

Ta sững sờ một chút, hỏng rồi!

Chậm rãi quay đầu, lại thấy tiểu tử Mộ Dung Khải hiếm khi sắc mặt âm trầm nhìn ta một cái, rồi quay đầu đi. Bây giờ ta mới chú ý đến quần áo trước ngực hắn bị cắt mấy vết nhỏ, trên mặt cũng có vệt máu.

“Xong rồi, ta đổ oan cho hắn! Vừa rồi còn lớn tiếng la mắng!” Ta có chút hổ thẹn nhìn bóng lưng Mộ Dung Khải, hắn căn bản không thèm quay đầu nhìn ta một mắt.

https://thuviensach.vn

Một đôi mạnh mẽ tay bỗng nhiên từ phía sau lưng đặt lên hai vai ta, toàn thân ta run lên, người phía sau cúi đầu nói: “Không sao. Lần sau, không cần lỗ mãng như thế.”

Hơi thở quen thuộc của hắn gần sát, dường như ngay trên đỉnh đầu, quẩn quanh bên tai. Mà đôi tay kia cũng tự nhiên để ở vai đầu ta, rõ ràng tay hắn lạnh buốt không có nội lực, lại khiến cho đầu vai ta cứng ngắc nóng rực.

Chưa từng……thân cận như thế…… Là động tác tùy ý an ủi đối với thuộc hạ sao? Không, không phải! Hắn rõ ràng bất kỳ thuộc hạ nào đều duy trì cự ly…… Thế là cái gì? Là cái gì?

“Nga…… Được.” Ta run giọng đáp, đầu óc ngưng trệ, khí huyết toàn thân so với lúc nãy cuộn trào mãnh liệt gấp trăm lần. Hơi thở hỗn độn chạy loạn trong ngực, nguyên nhân cũng bởi đôi tay của hắn.

Đột nhiên hắn nhấc tay ra khỏi hai vai ta, chuyển sang vỗ vỗ lưng: “Đi đi.”

———

Vương công quý tộc cùng bọn gia tướng tụ lại tại sườn núi bên này, khi dừng ngựa lại đều “xuy xuy” tỏa ra khí nóng. Đạt vương gia một thân trang phục, dẫn ba năm tùy tùng lướt qua chúng ta, không có biểu tình nào, đi đến trước vương giá.

Ngay sau đó, mành vải được vén lên, một người mặc trang phục màu đen, trên thêu hình rồng lớn, đầu đội kim quan, chậm rãi bước ra. Thiết vệ chung quanh nghiêm túc đem bốn phương tám hướng quanh vương giá bảo vệ kín không kẽ hở. Đó là Yến vương – Mộ Dung Địch!

Mộ Dung Hoàng, Mộ Dung Khải cùng những Vương Tôn đã tụ tập đến bên cạnh Yến vương, chúng ta ở bên ngoài hai ba trượng nhìn lại. Chỉ thấy

https://thuviensach.vn

Yến vương ước chừng năm mươi tuổi, thân hình cao lớn, râu tóc trắng xóa.

Ta cũng từng nghe nói qua, Yến vương lúc còn trẻ dũng mãnh thiện chiến vô cùng, tung hoành Mạc Bắc hơn mười năm, bây giờ tuổi già, lại ham mê thanh sắc, bên cạnh mỹ nhân vô số, mặc cho mấy nhi tử đấu tới đấu lui, cũng dần dần già rồi! Mà khi hắn tại vị, nhiều năm trôi qua vẫn cùng Đại Tấn ta duy trì quan hệ quân thần, nhưng mấy năm gần đây, Tấn triều an phận tại Giang Đông, Yến vương sớm đã cắt đứt quan hệ với Đại Tấn ta.

Xung quanh vương giá ồn ào náo nhiệt, mơ hồ nghe thấy Yến vương nói gì đó, đám hoàng tử vương tôn quý tộc đột nhiên bộc phát ra tiếng cười lớn sảng khoái, nhìn vào chỗ nào cũng thấy cảnh tượng phụ mẫu, quân thần hòa hợp. Ta có chút tò mò nhìn chòng chọc Trầm Yên Chi, nàng cũng nhìn lại ta nhàn nhạt cười, lại nhìn hướng Lâm Phóng. Lâm Phóng gật gật đầu, Trầm Yên Chi nhẹ nhàng vỗ tay một cái.

Tiếng vỗ tay này, so với người tiếng ồn ào ở dốc kia, ở trong diện tích khu vực săn bắn này, vốn là có mà như không. Nhưng nàng vừa mới dứt tiếng, lại thấy một bóng xám đột nhiên từ trong đám người phi lên, một tiếng giận dữ mắng chửi vang lên: “Yến vương, nạp mạng đi!”

Trên sườn núi, mọi người dường như ngưng trệ trong nháy mắt, ngay sau đó, thiết vệ đã rút ra binh khí, đem Yến vương bao bọc chung quanh. Nhưng mà thiết vệ chỉ là thiết vệ, bọn hắn không đủ nhanh, bọn hắn sao có thể so với cao thủ đánh lén cấp cao của Uy Vũ đường? Chỉ thấy bóng xám kia trong không trung đạp mấy bước, hăng hái phi xuống liên tục vung đao, chém bay đám thiết vệ cản đường, có người nhận biết được chiêu thức của hắn, kinh hô: “Uy Vũ đường của Triệu quốc!” Một bên Đạt vương gia nháy mắt biến sắc, mà thích khách ấy khoảnh khắc đã tới gần Yến vương.

Ngay cả chúng ta đã sớm biết có kẻ phục kích, cũng nhịn không được có chút khẩn trương. Ngay trong thời khắc vạn phần nguy hiểm, lại nghe

https://thuviensach.vn

thấy một tiếng quát lớn: “Biến!” Một thân ảnh cao lớn đứng gần Yến vương nhất dứt khoát đứng thẳng, cung trong tay kéo căng, một mũi tên sấm vang chớp giật liền hướng về phía thích khách kia bắn xuyên qua!

Mũi tên rung động, lại như có tiếng sấm. Mũi tên sắc nhọn bằng sắt chuẩn xác bắn vào trán tên thích khách, nhất thời máu đỏ trào ra, tên thích khách kia hai mắt trừng trừng, ầm ầm ngã xuống.

Tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt, mọi người trợn mắt há mồm, ta chú ý tới trên mặt của Đạt vương gia hiện lên thần sắc tuyệt vọng. Trầm Yên Chi hướng về phía ta cùng Lâm Phóng nghịch ngợm cười.

Tất cả mọi người trên sườn núi đều nhìn rõ Hoàng Vương gia giương cung bảo vệ ở trước mặt Yến vương. Mà một mũi tên trí mệnh hắn vừa mới bắn ra đã cứu được Yến vương, phụ thân của hắn.

Rất hoàn mỹ.

Hoàng Vương dường như cũng không dám tin tưởng, ném cung, xoay người khúm núm: “Phụ vương!”

Nét hoảng sợ trên mặt Yến vương đã biến mất thay vào đó là thần sắc phẫn nộ, lúc này run giọng nói: “Hoàng nhi, rất tốt, ngươi làm rất tốt!” Đám người Đạt vương gia ở một bên vội quây tới đây, ân cần thăm hỏi. Yến vương phẫn nộ quát: “Người Triệu quốc, hừ, người Triệu quốc!” Đạt vương gia mặt mày xám như tro tàn, kết giao với Triệu quốc chính là chủ trương của hắn.

Yến vương đột nhiên vung tay áo, vương giá nổi giận đùng đùng rời đi.

Ta kính nể nhìn Trầm Yên Chi: “Thực trong tính toán của ngươi.”

Trầm Yên Chi cười cười: “Không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không dùng đến cổ độc này. Vẫn là minh chủ tính toán không chút sơ hở!”

https://thuviensach.vn

Chúng ta đồng thời nhìn hướng Lâm Phóng, hắn khẽ mỉm cười, chẳng hề lên tiếng. Hôm nay tương kế tựu kế, trước tiên chúng ta tỏ ra yếu thế, để cho Uy Vũ đường mai phục tập kích binh mã của Hoàng Vương, từng bước bị đẩy vào nguy hiểm. Ta dường như không thể tưởng tượng, vì sao Lâm Phóng có thể đối với nơi săn bắn của Yến Liêu này quen thuộc, lại có thể nắm rõ được binh lực của song phương như thế. Cuối cùng nhờ vào khả năng của Trầm Yên Chi, đối với sát thủ cao cấp nhất của bọn hắn thủ hạ cổ độc, ngược lại đi ám sát Yến vương.

“Có điều là để cho Hoàng Vương dùng tên giết thích khách, lỡ như hắn thất thủ, không phải là……” Ta nghi ngờ nói, lại thấy Lâm Phóng vẻ mặt lạnh lùng. Trong lòng ta đột nhiên nhảy dựng. Quả nhiên, nghe thấy Lâm Phóng mở miệng: “Dưới sự khống chế của Yên Chi, nếu như Hoàng Vương vừa rồi không bắn trúng, thích khách cũng sẽ không đả thương đến Yến Vương.”

Hắn cúi đầu nhìn ta: “Tuy chúng ta là lần đầu, cũng có thể đóng giả làm thích khách dự tính. Vạn bất đắc dĩ nói……”

Vạn bất đắc dĩ nói, hôm nay sẽ không ai có thể bước ra được dốc này.

Ta nhất thời nói không ra lời.

Nhìn lại, chỉ thấy Đạt vương gia cùng những người liên can đã không thấy tung tích, chỉ có Hoàng Vương, bị một đám lớn tiểu quan viên quý tộc vây quanh.

Ba ngày sau, Yến vương hạ lệnh, Hoàng Vương hộ giá có công, thưởng trăm lượng vàng, tám mỹ nhân Thổ Phiên. Đồng thời, khôi phục binh quyền. Nghe nói, Yến vương đồng thời hạ mật chỉ, trục xuất sứ giả Triệu quốc cùng những người liên can rời khỏi biên giới Yến Liêu. Chỉ là Đạt vương gia có thể hay không thực nghe theo, không được biết rồi.

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Hoàng không hổ là hùm cọp của Yến Liêu, sau khi nắm lại binh quyền, cả người thần thái toả sáng, cũng bắt đầu bận rộn. Chỉ là hắn cũng chưa quên ơn tương trợ của chúng ta, yêu cầu Mộ Dung Khải khoản đãi thật tốt, đồng thời lệnh một tâm phúc và Mộ Dung Khải, cùng chúng ta nói chuyện buôn bán hợp tác các trân bảo của nước Yến. Thời gian này, khách và chủ đều hết sức vui vẻ.

Chỉ là tiểu vương gia Mộ Dung Khải rõ ràng còn chưa hết tức giận với ta. Sau hai ngày nhận được lệnh của Mộ Dung Hoàng, hắn liền đến cửa, nhưng lại không cho ta cơ hội xin lỗi, coi ta như không khí. Ta dở khóc dở cười.

Lại một ngày, Mộ Dung Khải tới đây, chỉ là lần này hắn còn dẫn theo một vị cô nương nữa, hỏi ra một hồi mới biết được là muội muội của hắn, là ái nữ của Yến vương – Mộ Dung Lâm. Nàng khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp, khí chất lanh lẹ. Gặp ta liền hô to "Chiến đại hiệp tỷ tỷ", rất có phong thái của Mộ Dung Khải năm đó.

Ta nhất thời đối với nữ tử hào sảng này dâng lên tình cảm tốt đẹp. Còn chưa kịp được cùng cùng trò chuyện, lại thấy đôi mắt minh lệ trong sáng của nàng nhìn chằm chằm cửa chính của đại sảnh.

Ta theo nàng ánh mắt nhìn ra, thấy Lâm Phóng một thân quần áo trắng tinh, thần sắc nhàn nhạt đi vào trong phòng.

"Ân nhân ca ca!" Mộ Dung Lâm reo lên một tiếng, từ trên ghế nhảy dựng lên bổ nhào đến trước mặt Lâm Phóng: "Thương thế của ngươi đã tốt lên chưa?"

Chuyện gì thế? Cái gì mà ân nhân ca ca? Ta trợn mắt há mồm nhìn nàng không chút kiêng dè duỗi tay nắm lấy tay trái của Lâm Phóng.

Lâm Phóng hơi hơi nhíu mi, nhẹ nhàng rút tay lại, khẽ mỉm cười, hành lễ: "Quận chúa."

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Lâm ngây ngốc nhìn nụ cười của hắn, khuôn mặt nháy mắt đỏ hồng, nói: “Ân nhân, ân nhân ca ca, ngươi…ngươi không cần như vậy!”

Ta thấy Mộ Dung Lâm gần sát vào Lâm Phóng đi vào trong đại sảnh, ngồi xuống vị trí bên cạnh Lâm Phóng. Lâm Phóng hôm nay mặc trang phục của Đại Tấn ta, tuấn dật không chê vào đâu được, mặt mày đoan trang, mũi cao, mặt trầm như nước.

Cho đến tận khi bọn họ ngồi xuống, ta mới phát hiện lòng bàn tay đang nắm chặt toàn là mồ hôi. Trong lòng bỗng nhiên rối bời, không thể nói rõ là lạ ở chỗ nào, mẹ nó, chỗ nào cũng không thích hợp!

Nữ tử này, lai lịch thế nào? Có thể càn rỡ với Lâm Phóng như thế? Có thể là gian tế hay không? Mẹ nó, muội muội của Mộ Dung Khải, sao có thể là gian tế?

Ta vô ý thức ngẩng đầu, lại bắt gặp Mộ Dung Khải, ánh mắt nồng đậm nhìn ta. Tiểu tử này, ánh mắt gì thế?

“Nghe nói ngày đó khi bị tập kích ở bên sườn núi, nữ nhân này cũng có mặt. Lâm Phóng và Mộ Dung Khải cùng chắn cho nàng một đao.” Hoắc Dương rất nhanh hạ giọng bên tai ta.

Ta toàn thân rùng mình, ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Phóng ánh mắt an tĩnh, còn có Mộ Dung Lâm ở một bên, thần sắc ửng đỏ ánh mắt ái mộ.

Vốn nỗi lòng đang rối bời, bỗng nhiên bị dòng phẫn nộ từ trong ngực dâng lên làm cho biến mất.

Minh chủ đại nhân, thân là người bảo vệ của ngươi thế mà ta lại không biết, thì ra ngươi cũng sẽ bảo hộ người khác nha!

Ta không nhịn được nhớ đến đại sư huynh đã từng nói, lúc ta còn nhỏ, cha từ Tây Vực cách xa vạn dặm tìm được Thiên Tàm băng ti, dệt thành vải

https://thuviensach.vn

đưa cho mẹ ta. Mẹ lại lấy ra làm cái tã cho ta, thế là đêm đó, cha tuổi trẻ khí thịnh thiếu chút nữa giết ta.

Cho nên khó trách lúc này, ta lại có ý nghĩ muốn giết người?

Lão nương liều mạng, không để ngươi rớt một chiếc lông tơ, ngươi thế nhưng lại vì một nữ nhân xa lạ chắn đao? Ta nhìn nhìn nữ tử kêu Mộ Dung Lâm, trong lòng khó chịu.

"Thanh Hoằng, Thanh Hoằng!" Chợt nghe thấy Lâm Phóng gọi ta. Ta lúc này mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lại bắt gặp tất cả mọi người đều nhìn mình, trong đó có cả Mộ Dung Lâm.

"Ừ?" Mới một chữ ra khỏi miệng, ngay cả chính ta cũng nghe được lửa giận.

"Chúng ta ngày mai sẽ xuất phát, đi Thiên Sơn." Lâm Phóng mỉm cười nói, "Tiểu vương gia đã đem ý chỉ của Yến vương mang tới đây, chúng ta lập tức có thể bắt tay an bài việc thu mua giữa hai bên."

Ta đang muốn trả lời, Mộ Dung Lâm bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Ta cũng muốn đi!" Mộ Dung Khải mắng: "Hồ nháo!" Mộ Dung Lâm không theo, mắt lại mong đợi nhìn Lâm Phóng. Ta nổi giận, một người ngoài như ngươi tham gia vào làm cái gì? Còn muốn liên luỵ Lâm Phóng bị thương lần nữa sao?

Thiếu chút nữa ta muốn phát tác, lại nghe thấy giọng nói thanh lãnh khách khí của Lâm Phóng: "Quận chúa, việc liên quan đến chuyện Tấn triều ta cùng quý quốc hợp tác cơ mật, nếu quận chúa đi, rất không thuận tiện." Mấy câu nói nhàn nhạt, lại không cho người khác cơ hội cự tuyệt.

Mộ Dung Lâm không lên tiếng, cúi đầu.

Lâm Phóng lại nhìn ta một cái, dừng một chút rồi nói: "Ngươi có biết?"

https://thuviensach.vn

“Biết!” Ta gắng sức gật gật đầu. Nhịn xuống không cho chính mình cười ra.

Qua một lúc, Trầm Yên Chi ở một bên nhỏ giọng hỏi nói với ta: “Ngươi rốt cuộc có hiểu vừa rồi minh chủ là hỏi ngươi biết cái gì hay không?”

Ta nghi ngờ ngẩng đầu: “Hắn nói đi Thiên Sơn nha!”

Trầm Yên Chi cười cười, nhất thời diễm quang bắn ra bốn phía, bộ dạng muốn nói lại thôi: “Ta cảm thấy không phải……Minh chủ là người thông minh như vậy, mà thôi! Ta không dám nhúng tay vào chuyện của minh chủ ……”

Trong lòng ta rùng mình, Trầm Yên Chi này, rốt cuộc muốn nói cái gì?

Nàng lại không nhìn ta nữa, cúi đầu thu lại một bộ dạng thành thật.

Trong lòng ta khẽ động.

Hình như có cái ý nghĩ gì đó, bất ngờ nhảy ra, nhưng lại lại mơ mơ hồ hồ, khiến ta không dám tìm tòi suy ngẫm, cũng không dám truy hỏi. Thế là, ta nhìn đám người Lâm Phóng cùng Mộ Dung Khải trò chuyện, trong lòng vẫn an bình như trước. Có điều trong an bình, dường như lại có chút cay cay, có một chút chua xót, có chút tuyệt vọng, có chút quẫn bách.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Quyết Gãy

Tại Thổ Cận đã vô cùng lạnh, vì vậy vừa nghe nói phải đi Thiên Sơn, ta như lâm đại địch, ngay tại chỗ nhanh chóng mua vài cái áo bông lớn. Nhưng khi đi đến Thiên Sơn, phát hiện tuy rằng ở đây tuyết đọng cả ngày, nhưng nhiệt độ không khí so với thành Thổ Cận lại ấm áp hơn một chút. Quả nhiên là vùng đất trù phú.

Mộ Dung Hoàng muốn trấn thủ Thổ Cận, phái quản gia Vương phủ cùng đi với nhóm chúng ta. Lâm Phóng dẫn ta cùng Hoắc Dương đi Thiên Sơn, để Trầm Yên Chi, Tiểu Lam ở lại Thổ Cận tiếp ứng. Bên dưới Thiên Sơn là một mảng băng nguyên, tất cả các mục trường (nơi chăn nuôi) lớn nhỏ không dưới hơn hai mươi cái. Chúng ta nghỉ ở mục trường thuộc Vương phủ. Năm ngày đầu, quản gia cùng Lâm Phóng mang ý chỉ của vương thượng, lần lượt bái phỏng năm sáu địa chủ của các mục trường.

Không biết bọn họ cụ thể nói chuyện ra sao, chỉ là mỗi ngày Lâm Phóng trở về, khóe miệng thấp thoáng ý cười, ta cùng Trầm Yên Chi suy đoán, có thể khiến cho Lâm Phóng cao hứng như vậy — nhìn tới chúng ta nhất định kiếm được lợi lộc! Thiên Sơn là nơi có các loại bảo bối độc nhất vô nhị nha!

https://thuviensach.vn

Đến ngày thứ sáu, Lâm Phóng đến bái phỏng địa chủ của mục trường lớn nhất tại đây. Khi trở lại chỗ ở, Lâm Phóng như có điều suy nghĩ, kêu ta cùng Trầm Yên Chi đến bên cạnh, đường đột nói: “Chúng ta phải đi cướp!”

Chúng ta kinh hãi, nghe quản gia giải thích, mới biết gần đây có một địa phương thần bí — Vạn niên tham thần. Thì ra ở nơi sâu nhất Thiên Sơn Cốc, từng có một thần địa mà mục dân tôn sùng, qua nhiều thế hệ đều có mục dân trong thung lũng nhìn thấy một vật báu vô giá đó chính là nhân sâm vạn năm, điều kỳ lạ là nhân sâm này lại biết chạy (chém T. T)

Người Yến nhiều năm tôn sùng nhân sâm là thần vật bé nhỏ, có bản lĩnh cũng không dám tùy tiện đi tìm. Hơn bốn mươi năm trước, thợ săn Triệu thị tại nơi thần địa đào được một thứ nghe nói là nhân sâm vạn năm, không mấy ngày sau liền phơi thây nơi hoang dã, nhân sâm kia cũng không biết tung tích. Sau đó, cũng không có người nào tìm được nữa.

Ba mươi năm trước, có một nhân vật thần bí, bỗng nhiên xuất hiện tại Thiên Sơn, chiếm lấy mảnh đất ấy. Có mục dân, thợ săn vô ý bước vào thần địa, đều không biết sao, cuối cùng hôn mê bị ngang ngược ném xuống dưới chân núi. Dần dà, chung quanh cư dân đều không dám đặt chân đến nơi đó nữa, thậm chí còn đồn đãi nhân vật thần bí kia kỳ thật là do nhân sâm vạn năm biến thành, đã tu luyện thành tinh, xưng là “Vạn niên tham thần”.

Nghe quản gia giới thiệu xong, ta cùng Trầm Yên Chi đều xoa tay. Đám người chúng ta tất nhiên đều không tin có quỷ thần, chỉ là nếu khe kia thật sự có nhân sâm vạn năm, há có thể dễ dàng buông tha! Nhân sâm ngàn năm đã là nhân gian chí bảo, nhân sâm vạn năm trong truyền thuyết này quả thực là vô giá. Nếu bắt được trở về dâng cho hoàng đế, làm tốt có thể ban cho Lâm Phóng một cái châu nha!

Chỉ là người dân nơi đây đối với Vạn niên tham thần kia cực kỳ kính sợ, việc này chi bằng âm thầm hành sự. Vì vậy ngày thứ hai mới tờ mờ sáng, ta một mình đi đến khe trước thăm dò tình huống, ước định thời gian buổi

https://thuviensach.vn

trưa sẽ cùng mọi người gặp nhau tại cửa cốc. Nếu qua thời gian buổi trưa mà ta chưa trở về, bọn hắn liền đến cốc tìm ta.

Lâm Phóng cũng không lo lắng võ nghệ của ta không đủ, dù sao hiện này trên võ lâm người có thể thắng ta cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Thiên Sơn Vạn niên tham thần, nghe đã biết là do kẻ lừa đảo nào đó tự bịa ra.

Đến cửa cốc, Lâm Phóng chỉ yên lặng đưa cho ta một cái la bàn nhỏ. Ta đi qua tiếp nhận nhét vào trong ngực, phất phất tay, xoay người đề khí, bay vọt vào trong hang.

Men theo sơn cốc quải mấy vòng, chạy mấy trăm trượng, quay đầu nhìn lại đám người Lâm Phóng sớm đã biến mất không nhìn thấy. Hai mặt là vách núi dựng đứng âm u lạnh lẽo, trung gian là vùng núi eo hẹp, đất đá chồng chất lên nhau. Ta dẫm lên đá lớn, được hơn ba mươi trượng, trước mặt trở nên sáng tỏ thông suốt, đúng là một mảnh đất rừng rộng rãi sắc xanh. Ánh mặt trời một lần nữa chiếu xạ tới. Có thể cảm nhận được thấy sự ấm áp của ánh nắng. Chỉ là –

Ta lấy từ trong lồng ra một cái la bàn, phân rõ đông tây nam bắc, lại than thở, đem la bàn nhét lại vào trong ngực. Lâm Phóng, ngươi cũng có ngày tính toán sai. Ta căn bản không biết là từ hướng nào tới, cho dù có phân biệt ra đông tây nam bắc, nhưng có thể đi về hướng nào?

Chỉ biết dõi mắt trông về phía xa, may mắn là rừng rậm phía trước mơ hồ có một căn nhà nhỏ. Tinh thần ta lập tức trở lên phấn chấn, thả lỏng cơ thể, chậm rãi bước đi.

————————-

Ta bước ra khỏi rừng rậm, thở một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ thấy một tầng tùng bách xanh mát ở hai bên, một gian nhà đá màu nâu lớn lặng lẽ đứng sừng sững. Đứng khoản chừng nửa khắc, một ánh sáng màu trắng từ trong

https://thuviensach.vn

nhà phi ra, tốc độ truy hồn đoạt phách trong khoảnh khắc lao đến trước mặt.

Ta thở hắt ra một hơi, khí lực này như thế nào lại mạnh đến vậy, trong lòng kêu to không ổn, vội điểm mũi chân, loạng choạng thối lui mấy bước, khó khăn lắm mới né khỏi bạch quang đoạt mệnh kia, binh khí trên hông vội vàng rút ra, dưới chân dồn lực, vững vàng đứng lại. Chỉ nghe "loảng xoảng" một tiếng, tiếng kim loại nặng nề vang lên, vật bay tới đột nhiên dừng lại, đứt đoạn rơi xuống đất. "Quyết" trong tay ta cũng chấn động không kém.

Còn chưa kịp đứng vững lại, đã nghe thấy trong phòng hình như có tiếng người "Ồ" một tiếng, ta không khỏi có chút tức giận, mắng: "Là kẻ nào đáng lén?"

Lại nghe thấy một giọng nói mỉa mai lãnh ngạo từ trong nhà truyền ra: "Đánh…… lén?" Thanh âm ấy nháy mắt từ xa mà đến gần, mang theo nội lực khiến ta hoa mắt, theo đó là một bóng dáng màu xám như có huyễn thuật, một khắc trước còn đứng ở trước cửa phòng, ngay sau đó đã cách chỗ ta đứng bốn năm trượng. Đồng thời một lực đạo cực kỳ hùng hậu mạnh mẽ đột ngột đánh đến trước mặt.

Mẹ nó, định dùng nội lực ép ta sao? Ta cầm Quyết hướng về chính giữa lực đạo mãnh liệt kia đánh đến ……

Trên tay đột nhiên nhẹ bẫng.

Khoảng khắc, bóng xám kia đã đứng lại cách ta hơn một trượng, hóa ra là một lão nhân lưng gù thấp bé, ước chừng chừng năm mươi tuổi, tóc và râu đều đã điểm hoa râm, dài tới eo. Hai hàng lông mày màu trắng dài rủ xuống, mũi ưng môi mọng, ánh mắt lạnh lùng. Trong tay hắn đang cầm Quyết của ta.

https://thuviensach.vn

“Quyết”? Hắn liếc ta một cái: “Không nghĩ đến người Tấn triều lại dám chạy đến nơi đây!”

Hắn tám phần mười là “Vạn niên tham thần” trong truyền thuyết! Trong lòng ta lạnh lùng, từ ngày ta xuất đạo tới nay, chưa hề gặp được người có võ công nội lực cao hơn ta nhiều như thế! Cho dù là sư phụ Hạ Hầu Dĩnh, cũng không thể dễ dàng từ trong tay ta đoạt được binh khí. Trong lòng ta vừa thẹn vừa tức, lại biết cho dù chính mình thậm chí cộng thêm cả đám người Lâm Phóng giúp đỡ cũng không phải đối thủ của hắn.

Bắt gặp ánh mắt sắc bén nhìn ta chăm chú, ta trầm mặc khoảng khắc, cười nói: “Tiền bối, vãn bối chỉ là đi qua nơi này, vô ý cùng người đối địch, xin trả lại cho vãn bối binh khí! Vãn bối sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này!” Tay lại hướng bên hông chạm vào “Đế lưu” vẫn chưa rút ra khỏi vỏ.

Vừa rồi hắn đột nhiên xuất chiêu, ta vô ý thức rút ra Quyết, nhiều năm đã thành thói quen. Có điều là, nếu ta vừa rồi rút ra “Đế lưu” còn không đủ thành thục, lúc này sợ rằng đã bại trận mà gục ở trên đất — lão nhân này xuất thủ đủ ngoan độc, lại giết người không chớp mắt!

Nhưng mà hắn hoàn toàn không nghe lời ta nói, cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên một tay nâng “Quyết” lên, nói: “Cậy tuổi trẻ, sở hữu Quyết liền dám đến địa bàn lão phu giương oai!”

Hắn đột nhiên đem Quyết tung lên cao, một bàn tay khác bỗng nhiên vươn ra sau lưng, rút ra một cây đao. Hắn thân thủ nhanh như chớp giật, ta chỉ thoáng nhìn qua được thứ vũ khí kia, nhưng mà chờ ta nhìn rõ thứ kia là đao, đã không ổn!

“Không cần!” Ta chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân nháy mắt như muốn nổ tung, mạnh mẽ nhào qua. Nhưng lại chật vật ngã nhào xuống mặt đất, trơ mắt nhìn mặt hắn không chút biểu tình, đao của hắn nặng trĩu chém

https://thuviensach.vn

vào chính giữa Quyết, là binh khí chém sắt như chém bùn, nhưng Quyết như cũ phát ra ánh lửa chói mắt cùng tiếng nổ đinh tai.

“Răng rắc –” Bên tai một tiếng nhẹ nhàng giòn vang. Ta bỗng nhiên cảm thấy hơi thở như bị kiềm hãm.

Lực đạo chém ra, thu hồi. Theo đó là âm thanh Quyết rơi xuống đất, rơi xuống trước mặt ta. Ta run run bò qua, run tay muốn nhặt lên, kiếm phong dễ dàng cắt đứt ngón tay của ta, nhưng mà ta như cũ chỉ có thể nhặt lên một nửa Quyết, một nửa khác bị ném ra xa, nằm ở trên mặt tuyết, mảy may không động.

Quyết của ta, thượng cổ danh kiếm, kiếm phổ bảng danh đệ hai, Quyết của ta!

“Ngươi chết đi!” Ta chỉ nghe thấy giọng nói gào thét của chính mình, thuận tay rút ra Đế Lưu trên hông, mũi đao hướng về người kia chém đến!

Lão nhân kia cười lạnh, đao trong tay nháy mắt “binh binh” liền đỡ được hai chiêu của ta, lòng bàn tay ta nhất thời bị chấn động run lên, nhưng mà lúc này há lại có thể chần trừ? Ta kéo Đế Lưu vung lên một mảng.

Đao pháp của hắn đơn giản lại bén nhọn, Đế Lưu trầm trọng không thể tưởng tượng nổi. Ta cơ hồ thở không nổi, lại nghe hắn chậm rì rì nói: “‘Đế Lưu’? Tiểu nha đầu nhà ngươi, thứ tốt cũng không ít!”

Cùng lúc đó, ta chém về phía hắn một lực mạnh, hung hăng té ngã trên đất. Ta lau đi khóe miệng đầy máu tươi, mắng: “Có bản lĩnh ngươi thử chém Đế Lưu, tất cả võ lâm Giang Đông sẽ báo thù cho ta! Cho ngươi không một ngày yên tĩnh!”

Hắn liếc nhìn ta, cười lạnh nói: “Buồn cười! Ngươi chỉ là một tên tiểu tặc dơ bẩn, muốn trộm nhân sâm của lão hủ, còn giả bộ anh hùng hảo hán?”

https://thuviensach.vn

Hắn thu hồi đao, bỗng nhiên đến gần trước mặt ta. Ta vừa rồi đỡ của hắn một đao, khí huyết chưa thông, cố gắng dùng đao chống đỡ để đứng dậy. Hắn bỗng nhiên cười: “Nhưng thật ra cũng trắng trắng nộn nộn, lão phu cũng không muốn bẩn tay. Giữ lại làm phân bón cho nhân sâm đi!”

Vừa dứt lời, cổ áo ta liền bị kéo mạnh, thân thể không điều khiển được bay lên.

“Oành –” Ta chật vật rơi vào một cái hố sâu, thân dưới lạnh cứng, đau chết mất! Ta phẫn nộ ngẩng đầu, lại nhận ra nguyên lai bản thân đang ở trong một động băng sâu mười lăm mười sáu trượng.

Cái lão già này, trước miệng hang còn đặt đủ loại cạm bẫy!

Ta bất lực thở một hơi, dưới chân là một mảng trơn ướt, mới chỉ nhảy lên được sáu bảy trượng, một cước giẫm lên băng ngọc để mượn lực, lại không ngờ đến băng ngọc thật sự quá trơn, ta một hơi vận lên không được, lần nữa lại thê thảm ngã xuống.

Lần này một chút khí lực cũng không còn!

Lại nghe thấy âm thanh từ đỉnh đầu thong thả truyền tới: “Tiểu tặc, mười ngày sau ta trở lại thăm ngươi. Tham nhi yêu thích nhất loại ngươi gân cốt dưỡng dục thổ địa (???), ha ha ha!”

Này cái…… Biến thái……

“Ta nếu có thể thoát ra ngươi sẽ xử lý như thế nào?” Ta phẫn nộ quát.

“Ra?” Hắn cười lạnh một tiếng, “Nếu ngươi có thể ra, lão phu liền thả ngươi đi, những thứ nơi này của lão phu, tùy ngươi chọn!”

“Một lời đã định!” Ta kìm nén nói, lại chỉ nghe hắn lớn cười tiếng bước chân xa dần.

https://thuviensach.vn

———————

Sắc trời u ám.

Ta nhìn lên đỉnh đầu đã thấy trăng non mọc lên, xung quanh là sao sáng. Đã là đêm khuya. Ta không lo lắng về vấn đề trốn thoát kia, Lâm Phóng nhất định sẽ dẫn người tới cứu ta. Nhưng lão nhân này xảo quyệt ngoan độc như thế, võ công lại cao thâm, chỉ sợ đám người Lâm Phóng tới sẽ chỉ thêm bất lợi!

Vào đêm băng nguyên, rét lạnh. Hơn nữa bốn phía đều là băng ngọc trơn ướt. Ta hết sức thu liễm tinh thần, thân thể cũng không lạnh lắm. Ánh mắt liếc nhìn Quyết chỉ còn lại một nửa, trong lòng bi thống dị thường.

Tuy sớm đã quyết định đổi kiếm dùng đao, nhưng Quyết đã làm bạn cùng ta nhiều năm, giống như cánh tay, linh hồn của ta vậy. Cho dù muốn dùng đao, ta cũng chưa hề nghĩ qua sẽ ném bỏ nó.

Nhưng hôm nay, thanh kiếm đã cùng ta vào sinh ra tử, lại bị hủy ở trong tiểu sơn cốc không biết tên này.

Đời người biến ảo vô thường, không phải là như thế sao!

Ta ngẩng đầu nhìn trăng sáng, trong lòng lại bình tĩnh. Ta chẳng hề lo lắng an nguy của chính mình, Lâm Phóng nhất định sẽ đến cứu ta. Chỉ là không thể để cho họ mạo hiểm được!

Ta một quyền đánh lên băng ngọc, lấy ra một cục đá, lại một quyền, lại một cục…… Băng này thực là rắn chắc, bị ta khoét năm sáu cầu băng thế nhưng vẫn rất kiên cố không nhúc nhích tí nào – tuy nhiên nếu động này sập, ta liền đem chính mình mai táng nơi đây.

Ta từ trên váy xé ra một mảnh vải, nháy mắt thấy bắp chân bị lộ ra, ở dưới ánh trăng bị đông lạnh nổi lên một tầng gai ốc. Ta cắn đầu ngón tay, ở

https://thuviensach.vn

trên vải viết: “Siêu cấp cao thủ! Ta ở trong hầm!” sau đó buộc vào nửa đoạn Quyết.

Ta cao giọng mắng: “Ngày mai đợi ta dưỡng tốt tinh thần, cái hố này có tính gì, lão gia hỏa, ngươi ngày mai đợi ta trả nợ lại cho ngươi như thế nào! Hừ!” Ta đem cầu băng quẳng lên, kèm theo Quyết.

Dựa vào lực cánh tay của ta, tuy rằng động này thẳng tắp, nhưng nếu xoay tròn lực đạo, chí ít có thể ném ra xa vài chục trượng!

Lão gia hỏa kia yên lặng không thèm để ý khiêu khích của ta, trong đêm tối yên tĩnh không tiếng động. Ta yên lòng, ôm vai tựa vào băng ngọc.

Dần dần, ta bắt đầu thấy buồn ngủ.

Mơ mơ hồ hồ, trên người một trận rét lạnh, trong lòng ta cả kinh, đại khái trong lúc ngủ mơ nội tức lơi lỏng, còn chưa mở mắt, tay chân đã đông lạnh không cử động được. Ta mơ màng mở to mắt, vội vàng vận khí, tay chân mới dần dần ấm áp lên.

Chợt nghe một âm thanh trong trẻo quen thuộc: “Vậy cho ta và nàng chết cùng một chỗ đi.”

Ta đầu óc đờ đẫn, có điểm không phản ứng kịp. Nhưng mà bên trên thình lình xảy ra kình phong khiến da đầu ta run lên, ta đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy áo bào màu trắng quen thuộc phiêu lãng rớt xuống.

Ta không hề nghĩ ngợi, duỗi tay ra đỡ, lại không ngờ đến đôi tay đang bị chết lặng vì đông lạnh này lại không thể điều khiển được. Mắt thấy hắn chuẩn bị ngã xuống băng đá lạnh cứng, ta đột nhiên đề khí, thân thể lao ra……

Tốt, đau quá…… Toàn thân xương cốt đều như muốn lệch khỏi, ta cơ hồ có thể tưởng tượng ra ngực trước, đầu gối bị mặt băng va chạm thành

https://thuviensach.vn

một mảng xanh tím……

Trên thân ta người kia cũng không chịu đi xuống, đôi tay bỗng nhiên gắt gao ôm lấy trên vai ta, một đôi mắt thâm trầm lại sáng ngời. Ta cố gắng chống đỡ kéo ra một nụ cười tươi tắn: “Minh chủ, không nghĩ đến ngươi xem qua yếu ớt, thân thể lại nặng như vậy ……"

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Vĩnh Viễn Không Chia Lìa

Khuôn mặt Lâm Phóng gần trong gang tấc, hắn lập tức buông vai ta ra, hai cánh tay chống xuống dưới nền đất. Trên người bỗng nhiên nhẹ hẳn đi, hắn xoay người ngồi ở một bên, cầm tay nâng ta dậy.

Ta dựa vào băng ngọc để ngồi cho vững, vội vàng quan sát — hành động vừa rồi của Lâm Phóng rất nhanh, chắc cũng không bị thương. Hắn cũng nhìn chằm chằm ta, hai hàng lông mày nhíu lại.

Ta nhịn không được nói: “Quá nguy hiểm, nếu như ta không ở trong hố này, ngươi ngã xuống……”

Hắn tựa như không nghe thấy, đường nét khuôn mặt ở dưới ánh trăng đạm đạm tựa ngọc, tinh tế, thanh khiết. Rõ ràng chật vật ngã xuống, tóc tai cùng quần áo hỗn loạn, nhưng vẫn chưng ra bộ dạng khí định thần nhàn thanh lãnh, cùng cái hố này, cùng ta một thân bẩn thỉu thực chênh lệch nhau.

“Là ta hành sự không thỏa đáng.” Hắn bỗng nhiên mở miệng nói, “Để một mình ngươi mạo hiểm. Ta thật sự không ngờ đến, trong sơn cốc này lại tàng ẩn một nhân vật lớn như vậy.”

https://thuviensach.vn

Ta cười nói: “Không sao. Ta ở trong này nửa ngày, biết rõ các ngươi chắc chắn sẽ tới cứu. Chỉ là tại sao chỉ có mình ngươi?” Ta khó tránh khỏi lo lắng: “Với khinh công của ta bây giờ, không thể thoát khỏi nơi đây được.”

Hắn cười yếu ớt: “Không cần lo lắng. Ngày mai tự nhiên sẽ có người đến cứu. Buổi trưa chúng ta quyết định đi vào cốc tìm ngươi, mới vừa rồi nhặt được mảnh vải ngươi ném ra. Lão tiền bối kia thật lợi hại, Hoắc Dương cùng với bốn năm cao thủ phối hợp, đều đánh không lại hắn. Hoắc Dương theo phân phó của ta, trở về bố trí, ngày mai sẽ có thể đến bắt lão tiền bối ấy.”

Ta chần chờ một chút nói: “Ngươi làm sao mà bị rơi xuống đây? Chẳng lẽ Hoắc Dương không chú ý đến ngươi?”

Hắn dừng một chút, hai mắt sâu thẳm, không có hồi đáp.

Nhớ lại trước khi hắn rơi vào hố ta mơ mơ màng màng nghe thấy giọng nói: “Vậy cho ta và nàng chết cùng một chỗ đi……”

Là như vậy sao? Bởi vì…… quan tâm ta sao?

Ta nhất thời cảm động không nói nên lời, trừng to mắt nhìn hắn, hắn lại nhắm hai mắt lại, dường như muốn ngủ.

Băng quanh hố này ước trừng cũng đến hơn một trượng, đại khái là do sức người đắp, sau lại dùng kiêu trúc (đại khái là bê tông: D) xây lên. Lúc này đã là đêm khuya, ánh trăng có chút ảm đạm, mặt băng cực kỳ trong suốt, trong hố có thể lờ mờ nhìn rõ. Lâm Phóng nhắm mắt dưỡng thần, hô hấp đều đặn vững vàng. Trong ánh sáng mờ ảo, sắc mặt hắn dường như có chút thê lương. Ta cơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú, thanh tao. Lông mi đen dài mà dày đang run nhè nhẹ. Ngay cả hơi thở nhàn nhạt trong bóng tối đều lộ ra vẻ thanh cao khó nói.

https://thuviensach.vn

Trong tích tắc, ta bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn bất an!

Hắn mặt tựa ngọc, lông mi thanh tú, run rẩy. Thân thể mảnh khảnh tựa vào băng ngọc, bàn tay lộ ra dưới ống tay áo. Dường như có rất nhiều ngày, chúng ta bên nhau như vậy!

Hắn là minh chủ, là phương hướng của ta. Ta thật lòng sùng kính, tất cả tất cả hi vọng vào hắn. Nhưng nam tử tuấn tú này, là người nắm giữ sinh sát của toàn thể võ lâm Giang Đông, mạng người chết dưới tay hắn, nói mấy ngàn cũng không đủ.

Nhưng, hắn đối với ta lại khoan hậu mà quan tâm? Nhiều ngày bên cạnh như vậy, là yên lặng quan tâm……

Thì ra ta vẫn không hiểu ngươi, Lâm Phóng.

“Ta không yên tâm để ngươi một mình.” Mắt hắn vẫn không mở, bỗng nhiên cất tiếng. Đang nghĩ ngợi lung tung, lời nói của hắn lại khiến ta trợn mắt há mồm…… Hắn vẫn không có mở mắt, nhưng, vừa rồi là nói chuyện với ta sao!?

Phiền muộn trong lòng nháy mắt dâng lên…… Dường như có thứ gì đó chặn ở lồng ngực, kêu gào giãy dụa muốn trào ra, nhưng lại nhìn không rõ cầm không được, đó là cái gì, đó là cái gì? Hắn chỉ nói một câu, mạc danh kỳ diệu liền nhen nhóm lên!

Đêm im ắng, càng thêm băng lạnh. Hắn vẫn nhắm mắt, không nhúc nhích tựa vào băng ngọc. Ta lại thấy hắn hơi run rẩy. Cho dù có những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, dày vò trong lồng ngực, ta lại có thể rất tỉnh táo nghĩ đến — hắn không phải ta, hắn không có nội lực, tuy mặc quần áo lông chồn bạc, nhưng tại hố băng cực lạnh này, căn bản không thể chống cự. Ta thật ngu ngốc, sắc mặt của hắn đã có chút xanh tím, rõ ràng đang run nhè nhẹ, ta thế nhưng không chú ý đến! Ta thế nhưng cho rằng hắn đang ngủ!

https://thuviensach.vn

Thứ đang chèn ở trong lồng ngực, bắt đầu trở nên điên cuồng. Ý nghĩ điên cuồng bỗng nhiên nảy sinh, bên tai chỉ nghe thấy giọng nói của ai đó như đang mê hoặc ta, đi đến, đi đến! Bốn phía đều là băng giá yên tĩnh dị thường, ta có thể cảm nhận rõ ràng trong lồng ngực thứ kia đang kịch liệt nhảy lên. Ý niệm điên cuồng trong đầu theo đó lần lượt nảy sinh, đày đọa ta.

Hết lần này tới lần khác, trong yên tĩnh, ta lại càng nhận thấy, thân mình hắn run rẩy do đông lạnh, cho dù hai mắt hắn nhắm nghiền im lặng giả vờ không nói.

Ta có chút thống khổ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt kia. Mặt hắn phảng phất như đang ngủ say vậy.

Trong đầu ta như có ánh lửa hiện lên, bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt. Tắc nghẽn trong ngực điên cuồng sốt ruột, lo sợ bất an trong người chậm rãi phát sinh. Hóa ra thứ đó, thì ra chính là dục vọng.

Ta chậm rãi vươn tay.

Lâm Phóng cũng chỉ cách ta hơn hai thước, ta khẽ vươn tay, hơi nghiêng thân, liền có thể chạm đến. Nhưng hai thước này tựa như quá xa vời với ta. Hắn gần, gần như vậy! Nhưng tay ta mới duỗi ra nửa tấc, lại như dùng toàn bộ sức lực. Lồng ngực nóng ran tắc nghẽn, mặt đỏ bừng, hai mắt, thậm chí có chút mơ hồ.

Nhưng mà tay ta, không bởi vì thế dừng lại. Nhìn khuôn mặt hắn, ta không kềm chế được.

Ta hít sâu một hơi, tay rốt cục cũng chạm được vào hai vai hắn.

Tim đập mạnh tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, điều này làm cho ta không dám nhìn vào mắt hắn — tuy rằng ta biết hắn nhất định sẽ mở

https://thuviensach.vn

mắt. Ta hạ quyết tâm, dứt khoát bắt lấy hai vai — chậm rãi, chậm rãi, tựa vào trong lòng hắn.

Tất cả yên lặng. Cách lớp áo lông chồn, ta có thể cảm nhận được lồng ngực hắn lạnh buốt. Đầu óc trở nên choáng váng, ta khẽ tựa đầu vào trong lòng hắn. Trước mắt là một mảng mơ hồ, bên tai thậm chí đã không nghe được tiếng hít thở của hắn.

Hắn vẫn không nhúc nhích, ta lại có chút bất an cùng tuyệt vọng — ta có phải hay không quá mức ngu ngốc? Hắn chưa bao giờ cùng nữ tử thân cận, ta làm sao biết hắn đối với ta có ý nghĩ gì? Nhưng ta hóa ra lại để ý hắn! Ta thực là…… quả thực ngu xuẩn cực độ!

Thân mình khẽ cứng lại trong ngực hắn, hắn không nói câu nào, ta cũng không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của hắn. Nếu như lúc này hắn buông lời nói châm chọc, nói ta mặt dày vô sỉ thì phải làm sao. Ta thực không biết thẹn! Vừa rồi ma xui quỷ khiến thế nào, lại làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy cơ chứ?

Lòng ta dần nặng trĩu chìm xuống, đó là cảm giác uể oải trước đây chưa từng có còn có, việc này làm thế nào có thể giải thích cho thỏa đáng?

Thân thể hắn tựa như ấm áp hơn một chút, đầu óc ta bỗng thanh tỉnh, toàn tâm toàn ý vận nội lực, khiến thân thể ta cùng hắn trở nên ấm áp hơn.

Đúng, như vậy, như vậy là tốt rồi, sau đó ta rất tự nhiên trấn định rời khỏi vòng tay hắn, thoải mái nói: “Minh chủ, vừa rồi nhìn ngươi thân thể rất lạnh, ta giúp ngươi sưởi ấm. Đây là tình huống khẩn cấp, không quan tâm đến việc nam nữ khác biệt.” Tốt! Cứ nói như vậy đi!

Ta hít sâu một hơi, bàn tay buông đầu vai hắn ra, muốn đứng thẳng lên –

Không thể nhúc nhích, cư nhiên không thể nhúc nhích! Một đôi tay mạnh mẽ đè lưng ta, để ta an ổn ở trong lồng ngực hắn.

https://thuviensach.vn

Toàn thân ta đều run rẩy, đôi tay của hắn, dường như cũng đang run lên. Huyết mạch vốn đã nguội lạnh nháy mắt lại lưu chuyển lan tràn khắp cơ thể. Một bàn tay bỗng nhiên đè lấy đầu của ta, ấn tựa trong lồng ngực hắn. Ta lần nữa lại cảm nhận được vòng tay mềm mại run rẩy. Ta nghe thấy thanh âm run run của hắn: “Cứ như vậy đi, không cần cử động.”

Ta đột nhiên ngẩng đầu, dưới ánh trăng, hắn cúi đầu, hai người gần nhau trong gang tấc. Hắn từ trước đến nay luôn bình tĩnh kiềm chế, ta chưa hề nhìn thấy khuân mặt hắn vui sướng như vậy, thần sắc lay động! Hai mắt hắn hơi rũ xuống, tròng mắt nóng rực kia khiến cho ta không thể nào nhìn thẳng được.

Ta ngẩng mặt, buồn vui trong lòng nhất thời cùng đến — Lâm Phóng, hóa ra chúng ta có ý nghĩ giống nhau sao? Ta ngơ ngẩn nhìn hắn, hắn cũng nhìn ta chằm chằm, không biết trải qua bao lâu. Hắn bỗng nhiên duỗi tay, lướt qua khóe mắt ta. Tay hắn lạnh buốt, lúc này ta mới phát hiện bản thân không biết lúc nào lại khóc.

Hắn lúc này mới cất tiếng: “ Cô nương ngốc, khóc cái gì?”

Ta có chút ngại ngùng cúi đầu: “Ta cũng sẽ xấu hổ nha.” Hắn cười khẽ, nói: “Là ta sai.”

Khoảng khắc, hắn tựa trên đỉnh đầu ta gằn từng chữ một: “Cho dù không có võ công, nhưng là một nam nhân, vô luận như thế nào cũng muốn bảo vệ, người mà hắn yêu thương.”

Ngón tay lạnh buốt nâng cằm ta, ta ngẩng đầu, nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn so với ánh trăng còn muốn dịu dàng hơn, ta nhất thời không nói nên lời. Một bàn tay khác bỗng nhiên nắm lấy tay ta, nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi cân nhắc nửa ngày, còn chưa mở miệng, ngươi đã chạm vào ta.”

Ngữ khí mang theo ý cười, thân thể cùng vòng tay đã sớm không còn run rẩy, lại thành công lần nữa khiến huyết mạch ta sôi trào, trên mặt nóng

https://thuviensach.vn

đến phát sốt……

Hắn nâng ta dậy, cởi bỏ áo lông chồn, đem ta khóa lại trong ngực – tư thế thân mật như vậy, trên mặt ta nóng bừng hơn. Hắn sớm đã thu lại vẻ kinh hoàng vừa rồi, rất trấn định tự nhiên. Thật lâu, ta mới ở trong ngực hắn thả lỏng, nổi lên dũng khí, bộ dạng tự nhiên ngẩng mặt lên, cười nói: "Chúng ta ngày mai rời đi được không?"

Hắn bình tĩnh nhìn ta, cũng cười, nụ cười kia lại có điểm lạ, giống như cuối cùng cũng nói ra được điều mình muốn. Không đợi ta hiểu ra ý tứ của nụ cười đó, mặt của hắn liền ghé sát xuống.

Đôi môi lạnh băng lướt nhẹ qua hai bên gò má, run rẩy vừa chạm nhẹ liền rời đi. Ta lại chỉ có thể nắm chặt vạt áo của hắn, phảng phất như lúc này hắn mới là võ lâm cao thủ, ta nội lực mất hết không hề có lực đánh trả. Đầu óc ta lúc trước tuy mơ hồ nhưng vẫn duy trì tỉnh táo, lúc này thật giống như một đống bùn nhão nhoét, vô lực mềm nhũn.

Môi hắn rất lâu cũng chưa rời khỏi, chỉ ở mặt ta dán sát, chợt nghe hắn thì thầm nói: "Đã sớm muốn làm như vậy." Ta mơ mơ màng màng hỏi: "Làm cái gì?"

"Ngô……" Hắn chậm rãi đáp, "Hôn ngươi."

Tâm tình ta so với hồ dán còn muốn mềm hơn.

Hắn thâm trầm nở nụ cười, ôm ta càng chặt, gò má ta dán sát vào mái tóc đen nhánh như dòng suối của hắn, đôi tay hắn gắt gao ôm eo ta, chúng ta chưa bao giờ thân mật gần kề đến như vậy. Thật lâu sau, ta nghe thấy giọng nói hắn trước sau như một kiên nghị động lòng người: "Hoằng Nhi, sau này hai chúng ta, vô luận sinh tử, vĩnh viễn không chia lìa."

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Sư Thúc

Ngày hôm sau ta tỉnh lại, nhìn sang bên cạnh chỉ thấy vạt áo trắng cùng cái cằm đường nét nhu hòa tinh xảo của Lâm Phóng. Nhìn chằm chằm nửa buổi vào khuôn mặt đang ngủ, trong lòng bỗng nhiên không biết phải làm sao.

Hoằng Nhi…… sau này…… Vĩnh viễn không chia lìa……

Nhớ đến lời nói kiên định hôm qua của hắn, tâm tình vui buồn lẫn lộn lần nữa lại dâng lên. Ta nhịn không được duỗi tay, sờ sờ gò má hắn.

Hắn đột nhiên mở to mắt, bình tĩnh nhìn ta, bỗng nhiên cúi đầu xuống, đôi môi ấm nóng áp lên chóp mũi ta cắn nhẹ một cái. Ta hoàn toàn choáng váng, ngơ ngác nhìn khuôn mặt cùng ánh mắt bình tĩnh của người kia.

Hắn lại coi như không có việc gì kéo ta dậy, một tay dắt ta, một tay chắp phía sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

Ta do dự một chút, đi về phía hắn, giúp hắn buộc lại nút thắt áo lông. Ta nhìn chằm chằm vào lồng ngực rộng lớn, lại có thể cảm nhận được ánh mắt bức người đang quét trên đỉnh đầu.

https://thuviensach.vn

Hắn quay đầu, gằn từng chữ: “Hoằng Nhi, kỳ thật cha mẹ nàng sớm đã nhận lời gả nàng cho ta rồi.”

“A?”

Hắn gật gật đầu: “Thật ra nàng đã vị hôn thê của ta — chỉ còn đợi nàng gật đầu đồng ý nữa thôi.”

Tin tức này càng làm cho ta chấn kinh hơn. Khó trách khi ở Côn Ninh, cha mẹ đối với Lâm Phóng coi trọng có chút kỳ lạ!

Trong lòng rung động, ta có thể cảm nhận được lòng mình tràn ngập vui sướng…… Vốn dĩ ta cũng vậy, yêu thích hắn. Tà tà liếc nhìn hắn một cái, chỉ thấy Lâm Phóng, Lâm đại minh chủ mặt mang ý cười, còn có vẻ gì đó như là hăng hái vui sướng.

Ta nhịn không được khiêu khích nói: “Nga? Ngươi muốn ta gọi là tướng công sao?”

Ta thừa nhận da mặt mình rất dày……

Lâm minh chủ không nói không cười, lẳng lặng nhìn ta, nửa buổi.

Ta oán hận quay đầu đi chỗ khác, trên mặt nóng như chảo dầu.

Lâm Phóng vừa lòng hắng giọng, gọi: “Hoắc Dương!”

Ta trợn mắt há mồm nhìn trên miệng hố lộ ra một cái đầu quen thuộc, người kia lên tiếng gọi: “Minh chủ đại nhân, hộ pháp đại nhân, các ngươi có thể lên đây không?”

Ta tức giận trừng mắt nhìn tên đồ đệ này, Lâm Phóng cũng rất kiềm chế mới không nhíu mi lại — thường ngày tên tiểu tử Hoắc Dương này cũng không dám kiêu ngạo như thế.

https://thuviensach.vn

Ta vừa muốn lên tiếng mắng chửi, chợt nghe Lâm Phóng hạ giọng nói: “Hôm qua, là hắn gợi ý cho ta, cô nam quả nữ.”

———————-

Mặt trời từ phía đông dần nhô lên, bên ngoài hang đá tuyết phủ một mảng trắng xóa. Bên trên hố băng ngoài Hoắc Dương còn có một đám mười mấy người mặc áo đen. Ta đứng ở trên đất tuyết cảm nhận được hương vị lành lạnh.

Lâm Phóng dẫn ta cùng Hoắc Dương, đến gần nhà đá kia. Ta trong lòng vẫn còn sợ hãi, ôm đao trước ngực. Hoắc Dương liếc nhìn ta, đi nhanh về phía trước, đẩy cửa phòng ra.

Bên trong phòng bày biện cực kỳ đơn giản, lão gia hỏa kia xem ra cũng có phong cách của tuyệt thế cao thủ. Mà lúc này, ta kinh ngạc thấy hắn thẳng tắp nằm ở trên giường, hai mắt tức giận trừng trừng nhìn chúng ta. Hiển nhiên đã bị điểm huyệt hoặc hạ dược, không thể nhúc nhích.

“Tiền bối, thất lễ!” Lâm Phóng cúi đầu thật thấp, ta có chút khó chịu — người này thiếu chút giết ta đấy!

Lão nhân kia hừ một tiếng, thổi thổi chòm râu trắng, máu nóng dồn lên mặt đến đỏ bừng.

Lâm Phóng không bị ảnh hưởng chút nào bởi thái độ của lão nhân kia, tiếp tục nói: “Vãn bối không cố ý mạo phạm, chỉ là người của vãn bối vô ý tiến vào bẫy của tiền bối, nghĩ cách cứu viện nên đành phải ra hạ sách này.”

Lão nhân mắng: “Ngươi không cần giả mù sa mưa. Lão phu thua chính là thua. Trong nhà này nhân sâm linh chi tùy các ngươi mang đi. Chỉ là lần sau bước vào địa giới của lão phu, các ngươi cứ cẩn cẩn thận!”

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta vô cùng vui vẻ, cười nhìn về phía Lâm Phóng, lại nghe hắn chậm rãi nói: “Lão tiền bối đây là coi thường Lâm Phóng rồi.”

Hoắc Dương cùng ta ôm đao đứng sau lưng Lâm Phóng, nhìn hắn khom người chào lão nhân kia: “Tiền bối, vãn bối cáo từ trước. Trên người tiền bối trúng mê dược, ba canh giờ sau sẽ tự giải trừ.”

Sau đó hắn lập tức phất tay áo dẫn chúng ta rời khỏi nhà đá, không mảy may tơ hào đến bất cứ thứ gì.

Trong lòng ta tràn ngập nghi hoặc — trong hồ lô của Lâm Phóng rốt cuộc bán thuốc gì đây*? Khổ sở cả một đêm, ta còn bị gãy cả bảo kiếm, kết quả là tay không trở về.

*Trong hồ lô bán thuốc gì: diễn tả việc thắc mắc không biết đối phương đang nghĩ gì.

Đi được khoảng nửa dặm đường, ta nhịn không được đi lên trước hai bước, thừa dịp người khác không chú ý, giật nhẹ ống tay áo Lâm Phóng.

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, khuôn mặt lộ ra ý cười: “Hấp tấp!”

Bước chân ta hơi chậm lại, nghiêng đầu sang bên lại nhìn thấy màu xanh của cây tùng bị màu trắng của tuyết bao phủ, tinh khiết mà kiên cường.

Trong đầu bỗng nhiên toát ra một ý niệm: Thanh tú đến mấy cũng không sánh bằng một bên gò má của hắn……

———————

Đi được nửa ngày trời, lại không phải hướng trở về. Chúng ta tìm đến nơi gò núi dầy đặc tùng nghỉ tạm, xa xa vẫn trông thấy ngôi nhà đá của lão gia hỏa kia. Lâm Phóng hiển nhiên đã có dự tính trước.

https://thuviensach.vn

Mấy hộ vệ lấy ra lương khô cùng nước, chia đều cho từng người một. Ta cầm màn thầu đã nguội ngắt cùng túi nước đi đến bên cạnh Lâm Phóng ngồi xuống. Hắn ngồi ở một gốc cây đại thụ trơ trọi lá.

Nơi đây tuyết vẫn còn dày, tuyết tan ra bốc lên hơi lạnh thấu xương nên không thể lâu ngồi. Ta cùng Lâm Phóng ở trong hố băng một đêm, tuy ta có công lực duy trì, nhưng quần áo sớm đã dơ bẩn không chịu nổi.

Ta dùng nội lực hấp nóng bánh bao đưa cho Lâm Phóng, hắn tiếp nhận, từ từ ăn.

“Không nghĩ đến ngươi lại tôn trọng lão nhân kia như thế!” Ta thăm dò nói.

Hắn lườm ta một cái, âm trầm cười một tiếng, rõ ràng có mùi vị của âm mưu.

“Cái lão gia hỏa ấy tuy rằng rất đáng ghét, nhưng hắn tuổi già cô đơn một người bảo vệ nhân sâm ngàn năm, cũng rất đáng thương.” Ta nói.

Ánh mắt Lâm Phóng nhìn về phía nhà đá đằng xa, nói: “Hắn là tuyệt thế cao thủ kiêu ngạo bất tuân, giết – đáng tiếc, không giết – không yên tâm.” Giọng nói bình tĩnh băng lãnh.

“Ấy…… Không cần giết hắn.” Ta buột miệng thốt ra. Vừa rồi thấy lão nhân kia tê liệt nằm giường trên, không còn sức lực đánh trả, ta lại có chút không thoải mái. Có lẽ, ta nghĩ có lẽ, là bởi vì nhìn thấy một cao thủ như hắn vì trúng kế mà trở nên bất lực.

Ta đây? Ta cũng được xưng là một trong năm cao thủ của võ lâm, một ngày nào đó có trở nên như thế hay không?

Lâm Phóng trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Một người không quan trọng mà thôi. Nàng không muốn giết, sẽ không giết.”

https://thuviensach.vn

Ta sửng sốt, trước giờ đều bị Lâm Phóng sai bảo, nhìn hắn chỉ điểm sinh sát, nghe hắn nói như vậy, bỗng nhiên có cảm giác lời nói của bản thân mình cũng có thế quyết định quyền sống chết của người khác. Tuy rằng rất tà ác, nhưng cảm giác cũng rất tuyệt……

Ngọt ngào từ đáy lòng dâng lên, ta lại nói: “Trên đất tuyết ngồi lâu, ngươi có lạnh hay không?”

Hắn khẽ lắc đầu, dường như không lưu tâm lắm. Chắc là ở một đêm trong hố kia cũng có chút mệt nhọc, hắn chậm rãi khép lại hai mắt. Ta lén lút giương mắt, thấy đám người Hoắc Dương đang ngồi ở mấy cây khác bên cạnh, lưng quay về phía chúng ta. Chỉ có hộ vệ đối mặt với chúng ta nhưng sớm đã tựa vào cây ngủ say, tiếng ngáy khò khò.

Ta nhẹ nhàng tiến đến bên tai Lâm Phóng, nhỏ giọng nói: “Nếu không…… ngươi tựa vào đùi ta…… ách…… nghỉ tạm…… một chút……”

Lâm Phóng đột nhiên mở to mắt, thẳng tắp nhìn ta. Ta không biết nên hình dung ánh mắt của hắn lúc này như thế nào nữa!

Còn chưa đợi ta suy nghĩ xem ánh mắt kia rốt cuộc chứa hàm ý gì, hắn đột nhiên duỗi tay, nâng gáy của ta. Trước mặt bỗng tối sầm lại, môi của hắn đã đè lên môi ta……

Ta rõ ràng mở to mắt lại cảm thấy trước mắt mơ mơ hồ hồ, trong ngực tựa như có con thỏ, đang không ngừng nhảy loạn. Cái gì mà võ lâm, cái gì mà lão tiền bối, sớm đã bị ta quẳng lên chín tầng mây. Trong đầu lúc này, chỉ có cuồng loạn hai chữ:

Lâm Phóng!

Môi hắn lạnh buốt nhưng hơi thở lại nóng rực, mạnh mẽ mút lấy môi ta, một tay đem hắn ôm ta trước ngực, một tay mạnh mẽ áp chế đầu của ta,

https://thuviensach.vn

khiến ta không thể cử động.

Một lát sau, hắn mới buông ra, thế nhưng vẫn nhìn chòng chọc ta như cũ, không nói lời nào. Ánh mắt kia, thậm chí có chút mãnh liệt.

Trước giờ chưa gặp qua…… Lâm Phóng như vậy bao giờ. Ta chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, trong lòng như có lo sợ bất an. Nhìn quanh bốn phía – hoàn hảo! Những người khác đều chưa phát giác ra!

Quay đầu lại, chỉ thấy khóe miệng của hắn chậm rãi cong lên, ánh mắt cũng dần dần nhu hòa. Hắn khẽ hỏi: “Xấu hổ?”

Ta lúc này mới cả giận nói: “Bị người khác nhìn thấy thì biết xử lý như thế nào đây? Ngươi vừa rồi thế nào lại…… lớn mật……”

Lâm Phóng lắc đầu, hình như có chút tự giễu cười cười nói: “Ngươi nói đúng. Sau này tuyệt đối sẽ không làm thế nữa.”

Ta bỗng dưng ngây người …… tại sao nghe hắn nói như thế, trong lòng lại có chút thất vọng……

Chiến Thanh Hoằng! Ngươi… Ngươi… Ngươi thật không biết liêm sỉ!

Đã qua hơn nửa canh giờ, rừng rậm phía xa bắt đầu có động tĩnh. Đám người Hoắc Dương sớm đã chuẩn bị xuất phát. Lâm Phóng cước bộ chậm chạp, ta thi triển khinh công cầm lấy tay hắn, người khác không có phản ứng gì. Thế nhưng tiểu tử Hoắc Dương lại ở một bên cúi đầu cười, bày ra bộ dạng lo xa nghĩ rộng.

Ta dẫn Lâm Phóng đi ở giữa đám người. Khinh công của ta vốn cao nhất trong đám người ở đây, lúc này lại chậm rãi duy trì tốc độ ở chính giữa, cho dù dẫn theo Lâm Phóng, cũng không có sử dụng hết sức lực. Hai bên cây cối nhanh chóng lui về phía sau, gió rét lạnh buốt thét gào ở bên tai.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng ở bên cạnh đột nhiên nói: “Khinh công của nàng quả thật không người sánh bằng.”

Ta nhất thời đắc ý vô cùng, lại nghĩ, khinh công ta chẳng qua là do trải nghiệm mà nên thôi, có chút uể oải nói: “Đáng tiếc sau khi đổi kiếm dùng đao, mặc dù cũng có chút thành tựu, nhưng thủy chung vẫn chưa thể đột phá.”

Lâm Phóng an ủi ta nói: “Tạm thời thôi.”

Một bên Hoắc Dương xen mồm vào nói: “Chúng ta nhanh lên một chút, miễn cho lão tiểu tử kia chết trên tay đám thổ phỉ, như vậy thì không đáng giá.”

Chúng ta tăng tốc, rất nhanh đã chạy về nhà đá. Tất cả đều đúng như Lâm Phóng sắp xếp, những kẻ có mối hận thù cùng lão tiền bối kia đang đóng quân gần đấy nhận được tin tức, vội vàng tới nhà đá, vừa lúc bắt gặp lão tiền bối xụi lơ nằm trên giường, không thể đánh trả.

Lão tiền bối bị trúng hai roi, chúng ta liền đuổi tới. Nhanh chóng đánh đuổi đám quan binh kia, cứu giúp hắn.

“Tiền bối, là vãn bối sơ sẩy!” Lâm Phóng áy náy nói, phân phó Hoắc Dương thay lão nhân kia giải độc.

Lão nhân hừ một tiếng, mắng: “Đám cẩu tặc kia ám toán lão phu cũng không phải lần một lần hai! Hừ, Yến cẩu muốn nhân sâm của lão phu, đúng là người si nói mộng!” Nói xong nhìn phía chúng ta, ngữ khí có phần hòa hoãn: “Các ngươi đã cứu ta một mạng, cũng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lão phu liền tặng các ngươi một cây nhân sâm, các ngươi mau chóng rời khỏi đây đi.”

Lão nhân bỗng nhiên âm trầm cười cười nói: “Cũng không nên giở trò nữa. Các ngươi nếu như đã thay ta giải độc, cũng đã biết các ngươi cộng lại

https://thuviensach.vn

cũng không phải đối thủ của ta.”

Lâm Phóng cũng cười, nói: “Tiền bối cũng biết, vãn bối muốn, không phải nhân sâm.”

Những người khác đều rời khỏi nhà đá, chỉ còn lại Lâm Phóng, ta, Hoắc Dương cùng lão nhân kia.

Lâm Phóng nhìn về phía ta: “Tiền bối, ngươi có biết sư phụ nàng là ai không?”

Lão nhân ánh mắt trầm xuống. Ta cất cao giọng nói: “Vãn bối Chiến Thanh Hoằng, môn hạ của Kiến Khang Hạ Hầu Dĩnh.”

Lão nhân thần sắc thu lại, nói: “Nói bậy, hắn nhận đều là nam đệ tử, như thế nào lại thu nhận nha đầu ngươi?”

Ta có chút không thích, nói: “Ngươi biết sư phụ ta?”

Lâm Phóng nói: “Nàng là quan môn đệ tử của Hạ Hầu Dĩnh. Truyền nhân của Phá Liễn kiếm pháp.”

Lão nhân nói: “Nha đầu, ngươi biểu diễn mấy chiêu cho ta xem.”

Ta cả giận nói: “Ngươi làm gãy kiếm của ta, dùng cái rắm!” Nói đến“Quyết”, trong lòng lại tràn ngập đau xót.

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, lại thấy có chút thô tục không hợp, quay đầu nhìn lại, lão nhân mặt đã đỏ lên, Lâm Phóng cười như không cười, Hoắc Dương nhe răng toét miệng cười.

Lâm Phóng nghiêm mặt nói: “Tiền bối, ta chỉ mất một ít thời gian của ngươi.” Lại chuyển về phía ta cùng Hoắc Dương nói: “Hoằng Nhi, bái kiến sư thúc! Hoắc Dương, bái kiến sư thúc!”

https://thuviensach.vn

Lão nhân trừng lớn mắt, hướng về Hoắc Dương nói: “Ngươi đao pháp hơn xa nàng, thế nhưng lại là đồ đệ nàng?” Cũng không phủ định lời Lâm Phóng nói. Lâm Phóng hướng về phía ta, ta túm Hoắc Dương quỳ gối: “Sư thúc!”

Ta một bụng đầy nghi hoặc — sư thúc ở đâu ra vậy?

Trong đầu chợt lóe — chẳng lẽ là tiểu sư đệ đã mất tích nhiều năm của sư phụ? Giang hồ đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết hơn mười năm trước sao? Tinh thông đao pháp, thương pháp, sử dụng cây đao “Minh Hồng” đệ nhất thiên hạ. Còn có một cây trường thương “Hỏa Long” hoành tảo giang hồ! Nhưng hắn so với sư phụ già hơn nhiều lắm! Chẳng lẽ là do nhiều năm cô độc phiêu bạt tạo thành?

Ta lúc này dường như đã hiểu được hành động của Lâm Phóng có nhiều mục đích. Lão nhân trước mặt ngoan độc quái dị, thế nhưng lại là sư thúc của ta.

Trong lòng có chút thương tiếc, ngửa đầu nhìn hắn nói: “Sư thúc! Ta sinh thời có thể gặp được sư thúc, thật sự là trời cao chiếu cố ban phúc! Sư phụ thường xuyên nhắc tới ngươi! Hắn vẫn nhớ mong ngươi, nhớ mong tiểu sư đệ! Sư thúc, ngươi, ngươi cùng ta trở về Giang Đông gặp sư phụ đi? Sư phụ nhất định sẽ rất cao hứng!”

Lão nhân ngẩn người, môi giật giật, không có nói chuyện.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Chúc Dung

Thời gian chúng ta dừng lại ở Quan Ngoại, nhiều hơn so với dự tính. Một tháng tiếp theo, Lâm Phóng, ta cùng Hoắc Dương đều ở trong sơn cốc của sư thúc.

Sư thúc họ Giản tên Lăng, hắn vốn chỉ muốn giữ ta cùng Hoắc Dương ở trong cốc cùng hắn học đao pháp. Lâm Phóng lại thản nhiên nói: “Hoằng Nhi, ta là hôn phu của nàng, ta tất nhiên phải ở lại cùng nàng.” Giản sư thúc giật giật khóe miệng. Lâm Phóng lại nói: “Hôm nay đã kinh động đến quan binh, Lâm Phóng sẽ lo chu toàn mọi việc phòng ngự bên ngoài, sẽ không khiến tiền bối phải phân tâm.” Giản sư thúc nghe thế cũng không nói gì nữa.

Ngày đầu tiên, Giản sư thúc để ta và Hoắc Dương luyện đao cho hắn xem. Hoắc Dương từ nhỏ đã dùng đao, tất nhiên là xuất thần nhập hóa. Tuy rằng Giản sư thúc chưa đưa ra đánh giá, nhưng trong mắt hắn lại có ý khen ngợi.

Đến phiên ta, Giản sư thúc liền nhíu mày. Sư phụ vốn không giỏi về đao pháp, “Phá Liễn kiếm pháp” bị ta đổi thành đao pháp, cũng không thực sự thuận buồm xuôi gió. Một bộ đao pháp còn chưa xuất hết, Giản sư thúc liền

https://thuviensach.vn

mắng: “Vô dụng!” Ta vừa thẹn vừa tức, nói: “Ta dùng đao chưa đến nửa năm, còn hắn đã sử dụng hai mươi năm!”

Giản sư thúc trầm tư nửa buổi, khoát tay nói: “Thôi thôi, hôm nay không dạy nữa!” Sau đó xoay hông trở về nhà đá. Ta hướng về Lâm Phóng nói: “Văn Tuyền, hắn căn bản không kiên nhẫn mà thôi!” Lâm Phóng vẻ mặt ôn hoà nhìn ta: “Từ từ sẽ đến!”

Vì vậy ta cùng Hoắc Dương đấu với nhau mấy chiêu, ta vẫn đại bại như cũ. Trong lúc lơ đãng quay đầu, lại bắt gặp Giản sư thúc đứng tại cửa sổ, nhìn hai chúng ta, yên lặng đến xuất thần.

Bắt đầu ngày thứ hai, Giản sư thúc liền truyền thụ cho hai chúng ta một số chiêu thức. Hai chúng ta đều nhận thức rất nhanh, Giản sư thúc quả nhiên là kỳ nhân, ta rõ ràng cảm thấy đao pháp chính mình trở nên lợi hại hơn rất nhiều, Giản sư thúc lại luôn luôn lắc đầu, một bộ đao pháp gồm ba bốn chiêu, ta đều học đến say mê, hắn lại khoát tay nói không được. Sau khi suy đi nghĩ lại, hắn dạy chúng ta một bộ đao pháp khác.

Năm sáu ngày trôi qua, ta cùng Hoắc Dương đều học được nhiều chiêu thức mới, tuy nhiên vẫn âm thầm bội phục Giản sư thúc — hắn dường như có vô hạn đao pháp để dạy cho chúng ta!

Trong thời gian này, Lâm Phóng nhàn rỗi hơn trước rất nhiều. Một ngày không phải cầm sách ngồi một bên đọc thì cũng là ở một bên xem chúng ta luyện đao. Cách hai ba ngày, lại có một hộ vệ tới gặp Lâm Phóng. Bọn hắn ở trong nhà đá nói chuyện gì đó đến nửa ngày, ta chỉ nhìn thấy Lâm Phóng cười dài tiễn người nọ đi.

Một ngày hỏi hắn, mới biết hắn tại địa phương này giúp đỡ một thế lực khác, thay hắn thu mua linh chi cùng nhung hươu trân bảo của dân bản xứ. Ta ngạc nhiên nói: “Không phải có rất nhiều nông trường và phú thương cùng chúng ta hợp tác sao?”

https://thuviensach.vn

Hắn nói: “Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương*.”

Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương: kế thứ tám trong 36 kế: Chọn con đường, cách thức mà không ai nghĩ tới.

Hoắc Dương một bên chen mồm vào nói: “Ngu ngốc! Minh chủ phù trợ là người Yến, cũng là mật thám Đại Tấn ta, bên ngoài là đại địch của chúng ta. Hoàng Vương gia có thể giúp đỡ chúng ta buôn bán, tuy nhiên cũng chỉ chiếm được một nửa địa bàn. Còn có nhiều nông hộ, thương nhân, không nguyện ý buôn bán cùng người Tấn ta.”

Hay cho một câu minh tu sạn đạo, ám độ trần thương! Kỳ thật Lâm Phóng cũng chẳng nói nhiều với ta chuyện hắn đến Yến quốc làm chuyện gì. Ta chỉ biết chúng ta tại Giang Đông tích luỹ rất nhiều vàng bạc, bắt đầu vận chuyển tới Yến quốc. Lâm Phóng còn đưa không ít mỹ nhân Giang Đông cho một số người. Vô hình trung, một cái lưới to đang được Lâm Phóng bện. Hắn từng nói qua, so với Tấn triều hủ bại, quản chế nghiêm khắc, hiếu chiến lại vô cùng dồi dào tài nguyên như Yến quốc quả thực là một miếng bánh béo bở hơn nhiều.

Thỉnh thoảng ta cũng nhận được thư nhà, cha càng ngày càng tán thưởng Lâm Phóng, nói Lâm Phóng rất có năng lực, tài giỏi. Sau đó lại thúc giục ta mau chóng trở về Kinh Châu, cùng Lâm Phóng thành thân — ta nhất thời không biết nói gì, hiển nhiên cha đã biết ta cùng Lâm Phóng lưỡng tình tương duyệt* — thật ra xuất đạo cũng đã mấy năm, ta tự biết người Chiến gia đều âm thầm nhúng tay vào mọi chuyện, Lâm Phóng bên cạnh bảo hộ, có thể chính là ta. Bây giờ cha lại càng không giấu ta.

*Lưỡng tình tương duyệt: hai bên đều yêu nhau.

Cứ như vậy mấy ngày đi qua, đến ngày thứ mười, Giản sư thúc ngủ đến trưa mới dậy, chậm rì rì kêu ta cùng Hoắc Dương đến, vô cùng lãnh ngạo nói: “Ngay hôm nay đi.”

https://thuviensach.vn

Ta cùng Hoắc Dương không rõ ý tứ, nhìn về phía Lâm Phóng, hắn lại cười đến cao thâm khó lường. Không ngờ một giây sau, Giản sư thúc lại nói với hắn: “Lâm Phóng, lão phu sắp sửa truyền thụ cho bọn họ, thứ cho không thể truyền ra ngoài.” Lâm Phóng gật gật đầu, xoay người đi vào nhà đá.

Nhìn Giản sư thúc hiếm khi có được khuôn mặt nghiêm túc, ta không khỏi có chút khẩn trương. Kỳ thật mười ngày này, hắn chỉ điểm vụn vặt cho chúng ta nhưng ta đã cảm thấy đao pháp bản thân tiến bộ rất nhiều. Thậm chí hiện tại đối diện với đao khách nổi tiếng đương thời ta cũng dám cầm đao khiêu chiến.

Nhưng Giản sư thúc lại càng lúc càng không hài lòng, cho đến tận hôm nay, mới lộ ra thần sắc vừa lòng. Ta không rõ, hắn là đang truy cầu cái gì? Hắn rốt cuộc muốn dạy bảo chúng ta như thế nào?

Hôm nay thời tiết cực ấm áp, băng tuyết cũng dần dần tan ra, đoán chừng mùa xuân sắp đến. Chúng ta đều mặc đồ võ sĩ, cầm đao đứng giữa trời tuyết.

Giản sư thúc đứng ở trước mặt hai chúng ta, chậm rãi rút ra “Minh Hồng” từ bên hông. Nhìn thấy đao sắt tựa như không phải sắt, ẩn ẩn phát ra tia sáng. Tinh thần ta rung động – sư thúc chỉ mới rút đao ra, ta cũng đã có thể cảm nhận được hàn khí bức người.

“Hoắc Dương, nhìn kỹ!” Hắn nói nhỏ. Hoắc Dương cũng hiếm khi có được vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Trời đất khoảnh khắc yên lặng, xung quanh dòng khí ngưng trệ. Giản sư thúc một bên rực rỡ sáng rọi, giống như giao long xuất hải, ngạo nghễ tung hoành; lại như sấm sét đánh bất ngờ, tư thế phi phàm! Hắn thân ảnh nhỏ gầy lại như mang theo ánh sáng chói lóa, quát tháo gào thét, tựa như dùng

https://thuviensach.vn

qua vô số chiêu, nhưng lại phảng phất sử dụng một chiêu thức — mỗi một đao, đều như cuốn theo sát khí trời đất, ngọc thạch cũng phải tan –

Không người nào có thể chạy trốn dưới lưỡi đao kia! Một ý niệm bỗng nhiên xuất hiện, ta lúc này mới phát hiện toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, run lẩy bẩy!

Rốt cục, đao của hắn cũng dừng lại. Hắn ngửa mặt lên, ngạo nghễ liếc nhìn xung quanh, khuôn mặt vốn không dễ nhìn, lúc này lợi hại mạnh mẽ tựa như Chiến Thần!

Đây mới là, Chiến Thần chân chính!

Chỉ nghe "Bùm" Một tiếng, Hoắc Dương quỳ rạp xuống đất: "Sư thúc tổ xin hãy dạy ta!"

Giản sư thúc cầm đao chậm rãi tra vào vỏ, cười: "Bộ đao pháp này, gồm hai mươi tư chiêu, tên gọi 'Huyết Đao'." Hai chúng ta đều đồng loạt rùng mình, Huyết Đao đao pháp, quả thật thích hợp với Hoắc Dương!

Giản sư thúc nhìn Hoắc Dương nói: "Ngươi một thân lệ khí, giết chóc rất nặng, khi nào chỗ nào, đều có quyết tâm, đao pháp này, thích hợp với ngươi nhất."

Hoắc Dương mừng rỡ, sau đó Giản sư thúc đem từng chiêu từng chiêu chậm rãi dạy cho Hoắc Dương, đợi Hoắc Dương hoàn toàn nhớ kỹ, cũng đã tốn một canh giờ. Giản sư thúc cho hắn tự luyện tập, sau đó lại hướng dẫn. Hoắc Dương tinh thần cuồn cuộn, liền trốn đi đến rừng rậm luyện tập. Chỉ còn lại ta cùng Giản sư thúc mắt to trừng mắt nhỏ.

"Nha đầu, nhìn bộ đao pháp kia, đỏ mắt sao?" Giản sư thúc hiếm khi cười nói.

https://thuviensach.vn

Ta hừ lạnh nói: “Dù sao đao pháp vừa rồi ta cũng nhớ kỹ.” Giản sư thúc thu lại ý cười: “Đao pháp ấy không thích hợp với ngươi.” Sau đó dừng lại, không nói gì.

Ta nhanh trí từ bên hông cầm lấy túi nước, nâng đến trước mặt hắn: “Sư thúc, mời uống nước!”

Hắn gật gật đầu, lúc này mới có chút vừa lòng. Ta thầm nghĩ, Lâm Phóng nói sư thúc diện ác tâm thiện*, quả nhiên không sai. Lâm Phóng nói tùy thời hướng hắn nịnh hót một chút, cực kỳ hữu dụng.

*Diện ác tâm thiện: Mặt ngoài ác nhưng trong lòng lại lương thiện.

Ta cười nói: “Sư thúc, ngươi nhất định đã chuẩn bị đao pháp lợi hại hơn cho ta đi!”

Hắn lần nữa chậm rãi rút đao ra, sắc mặt hàn quang như sắt: “Hoằng nhi, đao pháp này, tên gọi ‘Chúc Dung’.”

Chúc Dung? Cái danh tự này cũng thật kỳ quái, so với Huyết Đao, khí thế kém hơn rất nhiều? Mặc dù như thế, ta vẫn ngừng thở, mở to hai mắt tỉ mỉ quan sát.

Một trận gió bắc thổi qua, ta rùng mình một cái. Tuy nhiên chỉ chừng qua ba mươi chiêu, rất nhanh liền xong. Ta trừng to mắt nhìn Giản sư thúc chậm rãi đem đao tra vào vỏ, nhìn trên trán hắn không có một giọt mồ hôi nào. Ta nhịn không được bổ nhào qua: “Sư thúc, hết, hết rồi sao?”

Hắn nghiêm mặt, rút tay áo: “Xong rồi.”

Cứ như vậy? Ta bất lực muốn khóc, không có sát khí, không có chiêu thức đặc biệt, không có khí thế, ba mươi chiêu bình bình thường thường, so với đao pháp vừa rồi của Hoắc Dương, không thể sánh được!

https://thuviensach.vn

“Sư thúc! Đao pháp, đao pháp này……”

Hắn mắt lạnh nhìn ta: “Nhóc con ngu ngốc, luyện tập thật tốt cho ta! Sau này ngươi sẽ biết ưu điểm!”

Ta lại không tuân theo, chúng ta thời gian vốn gấp gáp, hắn còn mập mờ đến bao giờ nữa? Ta cố chết túm chặt y phục hắn: “Sư thúc, ngươi phải nói rõ ràng.” Hắn không lên tiếng, ta nghĩ đến lời Lâm Phóng dặn, đắn đo nói: “Sư thúc, kỳ thật ta vừa rồi cảm thấy bộ đao pháp này, hình như không hề tầm thường, nhưng lại không ngộ ra. Cùng đao pháp trước kia học qua đều không giống, hình như cũng không có sức sát thương, nhưng lại tựa như chứa huyền cơ.”

Hai mắt hắn sáng ngời, lúc này mới trừng ta nói: “Xú nha đầu coi như biết suy nghĩ.”

“Đúng!” Ta vội tiếp miệng nói, “Sư thúc tỉ mỉ truyền thụ kiếm pháp, tất nhiên là kinh thế hãi tục!”

Hắn dường như vô cùng hài lòng với lời nói của ta, cười nói: “Đó là điều tất nhiên.” Hắn bỗng nhiên duỗi tay rút “Đế lưu” trên eo ta, nghiêm mặt nói: “Ngươi cùng Hoắc Dương khác nhau.”

Ta gật gật đầu.

“Hoắc Dương trời sinh giết chóc, không yêu không hận. Hắn trời sinh chính là đao thủ, đao pháp tàn nhẫn như vậy, tiềm năng của hắn sẽ được kích thích đến mức tận cùng. Mà ngươi, nửa đường học đao, sát tính của ngươi, cần một kích mới có thể bộc lộ. Mà bộ Chúc Dung này, nhìn như nhu hòa, kỳ thật mỗi một chiêu thức, đều khó học vô cùng. Học Chúc Dung ngươi nhất định phải tiến vào cảnh giới vô ngã. Sau này, mới có thể giết người.”

https://thuviensach.vn

Ta có chút rõ ràng, hắn lại nói: “Đối với Hoắc Dương mà nói, ‘Giết’ là bản năng. Hắn cái gì cũng không cần làm, có thể tiến vào cảnh giới của đao pháp. Mà ngươi, tâm tính đơn giản, ngươi cần phải quên hết tất cả, chỉ biết đến đao trong tay mới có thể học thành. Nếu có thể học tốt, Hoắc Dương thậm chí cũng không phải là đối thủ của ngươi. Ngươi có biết, bộ đao pháp này còn có một tên gọi khác?”

Ta lắc đầu.

Hắn gằn từng chữ một: “Chúc Dung đao pháp, còn có tên là ‘Sát Thần’.” Nhi nữ tình trường chỉ là điểm xuyết.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Đường Về

Mấy ngày trong cốc trôi qua rất nhanh, ta cùng Hoắc Dương dường như điên đảo luyện tập, đâu quản ban ngày ban đêm. Nửa đêm đang ngủ, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lại ra đất tuyết múa đao suốt đêm. Đao pháp của Hoắc Dương, mỗi ngày càng thêm tàn nhẫn hơn, mà đao pháp của ta, lại thêm đơn giản hơn.

Loại cảm giác này hoàn toàn bất đồng. Mới ban đầu không thích ứng cùng khinh thường, nhưng cho tới bây giờ, càng lúc càng thuận buồm xuôi gió, tất cả như cá gặp nước, tuyệt không thể tả.

Trong ký ức, chỉ khi bị dồn vào tuyệt cảnh (đường cùng), sát tính của ta mới được bộc lộ, chiêu thức tàn nhẫn. Còn ngày thường lại rất khó phát ra chiến lực mạnh mẽ như vậy. Nhưng mà trong tình thế nguy cấp bạo phát sức mạnh, ta lại luôn luôn lưỡng bại câu thương*.

*Lưỡng bại câu thương: hai bên cùng bị tổn thương.

Mà hiện tại, cảm giác không giống trước kia. Mỗi lần luyện đao, đao pháp bình thản giản dị lại như có sức mạnh phi thường, đao pháp cùng ta hợp nhất, người và đao như là một. Nếu như trước kia, trong ngày thường và trong tuyệt cảnh, đao pháp của ta luôn có hai loại trạng thái. Thì bây giờ, ta dần dần chỉ cảm nhận được một loại trạng thái –

https://thuviensach.vn

Vừa nhu vừa cương. Mỗi lần vung đao thẳng tắp dứt khoát; mỗi lần vung đao, đều ngầm mang theo tâm huyết.

Ta không biết đao pháp này uy lực rốt cuộc có bao nhiêu, chỉ hận thời gian rất nhanh, cảm giác càng lúc càng mãnh liệt, như không có chừng mực! Trong lòng ta mỗi một ngày càng thêm âm thầm yêu thích, cũng không thể diễn tả cho người khác sự ăn ý này.

Mười ngày nữa trôi qua, ta cùng Hoắc Dương đã đấu với nhau ba trăm chiêu, nhưng đều bất phân thắng bại, điều này làm cho ta vô cùng kinh hãi — trong mắt ta, bộ Huyết Đao của Hoắc Dương sớm đã quét ngang tất cả các cao thủ đương thời, thế nhưng ta không có bại dưới tay hắn!

Vì vậy ta luyện tập càng thêm nhập tâm.

Trong lúc này, Lâm Phóng ở trong cốc nhàn rỗi vô sự, người tới tìm hắn cũng không nhiều như trước đó nữa — đại khái sự tình sớm đã bố trí thỏa đáng. Ta mỗi ngày đều vội vàng luyện đao, tuy rằng sớm chiều chung sống, lại không nói được mấy câu, thật là hổ thẹn. Hắn cũng không ngại, khi không có người, hắn ôm ta một thân đầy mồ hôi kéo đến một bên, cúi đầu hôn nhẹ một cái.

Thế là nửa ngày còn lại luyện tập, ta đương nhiên là thất thần. Hai ba lần sau đó, Giản sư thúc giận dữ trách phạt ta. Lâm Phóng liền cười cười, cũng không còn thân cận nữa. Ta hổ thẹn, rồi trong đầu lại nảy ra một ý niệm, quấn lấy sư thúc mong hắn dạy võ công cho Lâm Phóng.

Lâm Phóng bị ta lôi kéo, nhàn nhạt đi tới trước mặt sư thúc. Giản sư thúc tỉ mỉ đánh giá hắn một phen, lại day day bả vai của hắn, lắc đầu nói: “Gân mạch bị thương quá nặng, tuy rằng bây giờ thân thể không bị coi là suy yếu, nhưng cũng không có cách nào dạy.”

Lâm Phóng không quá để ý cười cười. Ta lại có chút mất hứng, nói: “Sư thúc là đệ nhất cao thủ, cũng có người dạy không được sao?”

https://thuviensach.vn

Giản sư thúc trừng ta nói: “Phàm là loại thể chất này của hắn, muốn học võ công, trở thành cao thủ là không thể, tự bảo vệ mình thì còn có thể. Chỉ là, khinh công, ám khí cùng dùng độc. Ba thứ đó ta đều không am hiểu, ngươi tìm lầm người rồi!”

Ta liếc mắt nhìn Lâm Phóng, hắn chỉ nhàn nhạt cười. Hắn có thể không vui hay không? Hắn là truyền nhân của Lâm gia tiếng tăm lừng lẫy, lại ốm yếu từ bé, trong người bị trọng thương, kiếp này không thể học võ công. Hắn nhất định không cam lòng!

Ta có chút buồn, kéo tay áo Giản sư thúc nói: “Thật sự không có biện pháp?”

Giản sư thúc im lặng không nói nhìn ta, than thở.

“Tiền bối không cần hao tâm tốn sức, Lâm Phóng cũng không để ý.” Lâm Phóng nói nhỏ, “Bên cạnh ta, có kiếm khách tốt nhất, dùng độc tốt nhất, cầm đao tốt nhất, Lâm Phóng còn có gì có thể lo lắng đây? Cho dù không có võ nghệ, Lâm Phóng cũng an tâm.”

Giản sư thúc sờ sờ râu mép: “Cũng không phải hoàn toàn không dạy được.” Hắn hắng giọng một cái: “Các ngươi nhưng nghe qua Linh Lung đao?”

Chúng ta đều lắc đầu.

Giản sư thúc hừ một tiếng nói: “Vì mấy người các ngươi, bảo bối nào của lão phu cũng đưa ra hết rồi.”

Ta vừa nghe, cười nói: “Sư thúc yên tâm, tương lai ta nhất định hiếu kính phụng dưỡng lão nhân gia ngài!”

Hắn trừng ta một cái, trong mắt lại có ý cười, nói: “Chờ ta hai ba ngày, ta sẽ truyền thụ cho Lâm Phóng Linh Lung đao pháp.”

https://thuviensach.vn

———————

Sau đó, giản sư thúc quả nhiên biến mất ba ngày, đến nửa đêm ngày thứ ba, hắn trở lại nhà đá. Mặc kệ Lâm Phóng đang ngủ, đem hắn từ trên giường kéo xuống.

Ta cùng Hoắc Dương đứng ở một bên. Lâm Phóng không phải người tập võ, nghỉ ngơi là vấn đề trọng yếu. Bây giờ hơn nửa đêm, không biết sư thúc gây sức ép cho hắn làm cái gì?

Lại thấy sư thúc từ trong ngực lấy ra một gói nhỏ, mở ra, là bốn thanh loan đao cực kỳ tinh xảo. Chuôi đao có gắn gân bò. Thân đao làm bằng thép tinh chế, ở dưới ánh trăng cực kỳ sáng chói.

Giản sư thúc nhìn Lâm Phóng nói: “Bên cạnh ngươi cao thủ nhiều như mây. Hiếm người có thể đánh được tới bên người ngươi. Linh Lung đao pháp chỉ có ba chiêu, có thể giúp ngươi giải quyết các thích khách bình thường, gặp phải cao thủ, có thể giúp ngươi chống đỡ ba chiêu.” Lại chuyển về phía chúng ta nói: “Nếu như trong thời gian ba chiêu, các ngươi không cứu được hắn, vậy thì dạy cũng vô ích.”

Ta hiếu kỳ nói: “Nếu như ta cùng Hoắc Dương đến tập kích, hắn cũng có thể chắn được ba chiêu?”

Giản sư thúc ngạo nghễ nói: “Trừ ta ra, ai cũng có thể ngăn chặn được.”

Ta le lưỡi, nhìn hướng Lâm Phóng, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh của hắn, cũng khó tránh lộ ra thần sắc lay động, một đôi con ngươi trong suốt tràn ngập động tâm.

Thật ra ra hắn, cũng tiếc nuối bản thân mình không có võ công?

Ta bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, lại âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải bảo vệ hắn thật tốt. Chiến Thanh Hoằng, một ngày còn có ngươi,

https://thuviensach.vn

quyết không để hắn dùng ba chiêu cứu mạng này!

———————-

Một tháng sau vào một buổi sáng sớm, ta cùng Hoắc Dương kéo đao chậm rì rì rời giường, mới phát hiện trong nhà đá sớm đã không thấy bóng dáng của sư thúc. Trong hòng trên bàn đá đặt một cái hộp, mở ra nhìn, một cây nhân sâm cực lớn lẳng lặng nằm trong.

Lâm Phóng đứng sau lưng ta, vỗ nhẹ bờ vai của ta.

Ta hốc mắt có chút ướt át: “Sư thúc cái gì đều cho chúng ta.”

Lâm Phóng gật gật đầu: “Nơi này đã bị quan binh dò được, chúng ta cho dù giữ lại ở chỗ này, sư thúc ngươi cũng sẽ cư trú chỗ khác.”

“Hắn không muốn cùng chúng ta trở lại Giang Đông sao?” Ta buồn nói. Ta đã thực hi vọng, hắn có thể cùng chúng ta trở lại Giang Đông, cùng sư phụ sum họp, gia đình đoàn tụ.

Lâm Phóng hỏi: “Sao ngươi biết nới hắn đi, không phải là Giang Đông?”

Ách…… Cũng đúng……

Ta cùng Hoắc Dương đao pháp đã học xong, sư thúc hai ngày trước đã nói, không còn cái gì dạy cho chúng ta nữa, còn lại chỉ cần chúng ta siêng năng luyện tập, chính mình lĩnh ngộ. Lại nói ở trong nhà đá một thời gian quá dài, chắc hắn cũng có ý muốn đi!

Có điều phàm là cao thủ tuyệt thế, đều là độc lai độc vãng*.

*Độc lai độc vãng: đi đâu cũng chỉ có một mình.

https://thuviensach.vn

Ta ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Lâm Phóng: “Chuyến đi này, ta thật sự rất thích, nhất là ngươi được sư thúc truyền thụ cho ba chiêu tuyệt thế đao pháp.”

Lâm Phóng nhướng mày, ánh mắt ôn nhu, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Ta chậm rãi nói: “Ta học được tuyệt thế đao pháp, càng thêm quan trọng hơn!”

Lâm Phóng lẳng lặng nhìn ta chăm chú, không nói được lời nào.

Một bên an tĩnh nửa ngày Hoắc Dương bỗng nhiên lên tiếng: “Ta nói…… Ta còn ở nơi này……”

Trên mặt ta nóng bừng, trừng mắt nhìn hắn. Hắn dứt khoát cầm lấy nhân sâm, xoay người đi ra khỏi phòng.

Bên tai, lại có một cỗ hơi thở lạnh buốt đột nhiên truyền đến. Ta nghe thấy hắn thấp giọng nói nói: “Trở về Giang Đông, chúng ta sẽ thành thân.”

Ta chỉ cảm thấy tim như run lên, nửa bên mặt bị lời nói của hắn làm cho tê liệt. Tay hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ta, dắt ta đi ra khỏi nhà đá.

———————

Chúng ta lưu lại ở nông trường ngoài sơn cốc một ngày, Lâm Phóng xử lý xong một số việc vặt, gặp mấy người, sau đó chúng ta liền lên đường trở về. Từ khi chúng ta rời khỏi thành Thổ Cận đến nay cũng đã hơn hai tháng. Không biết tình thế nơi đó bây giờ ra sao?

Trừ sư thúc để lại nhân sâm cực phẩm, chúng ta từ các nông trường khác thu được nhân sâm ngàn năm rất tốt, còn có một ít nhung hươu linh chi, quyết định trực tiếp mang về Giang Đông. Từ Quan Ngoại đến Giang

https://thuviensach.vn

Đông đường buôn bán dài đã được xây dựng, nhận được thư gửi từ nơi xa, đống hàng vật phẩm đầu tiên đã thuận lợi vào đến Từ Châu, chúng ta thu lợi gấp mấy lần, tuyệt không thể tả. Ta biết Lâm Phóng ở địa phương kia còn dùng chút thủ đoạn, chèn ép giá tiền của bảo vật, có chút không đành lòng cho nông trường, thợ săn nơi đó, chạy đi hỏi hắn. Hắn lại nói, đó là do cha ta dạy hắn. Ném ra một phong thư, ta liếc mắt nhìn nhìn, quả nhiên là cha ta đã chỉ cho hắn từng bước một ngay tại chỗ thu mua, nhất thời nói không ra lời.

Chúng ta tuy đã thuận lợi hoàn thành mục tiêu quyết định, còn ngoài dự đoán có được một cây nhân sâm cực phẩm. Nhưng trên đường trở về sau đó cũng không được an bình thanh thản. Quản gia của Hoàng Vương gia vẫn theo chúng ta nói, chúng ta hành sự lần này vốn là bí mật, nhưng bởi vì tại chuyện "Vạn niên tham thần", đã kinh động đến quan binh, tin tức chúng ta có được nhân sâm vạn năm đã bị truyền ra ngoài.

"Chỉ sợ người khác cũng muốn tới đoạt nhân sâm này!" Quản gia mày ủ mặt ê nói.

Ta khinh thường nói: "Ai dám?"

Quản gia nói: "Ai nha! Nữ hiệp, ngươi có điều không biết! Vương thượng nhiều năm này đều ở khắp nơi tìm kiếm nhân sâm vạn năm kéo dài tuổi thọ!"

Ta cười nói: "Chúng ta mang về, vốn là quyết định hiến cho Hoàng Vương! Cho Hoàng Vương hiến cho vương thượng!" Mượn hoa hiến Phật, Lâm Phóng rất hào phóng.

Ta nhìn sang hướng Lâm Phóng, Lâm Phóng đáp: "Tất nhiên có người không muốn Hoàng Vương có được công lao lớn này."

Ta nhất thời hiểu được, thì ra nhân sâm này, còn là củ khoai lang phỏng tay!

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên Lâm Phóng khẳng định có biện pháp.

Quả nhiên, nhìn quản gia gấp đến độ gà bay chó sủa nửa ngày, Lâm Phóng rút ra một roi ở trên ngựa, cất cao giọng nói: “Quản gia, nếu như không để ý, đường về này, sẽ do Lâm Phóng ta dẫn đi!”

Thật ra, ta rất ít khi thấy hắn thoải mái như thế — đương nhiên, ngày thường lung lạc người lòng, thời điểm ấy hắn so với ánh mặt trời còn muốn thân hòa cởi mở hơn.

Trực giác bỗng nhiên cho ta thấy là do hắn học được võ nghệ. Tuy rằng chỉ có ba chiêu. Nhưng mấy ngày trước đây, ta cùng Hoắc Dương, quả thực đối với ba chiêu trên, không thể xâm phạm được.

Ngày ấy, hắn cười, không phải là kiểu cười nhàn nhạt vân đạm phong khinh, mà là nụ cười mang theo chút đắc ý cùng yêu thích. Ngày ấy hắn nói cái gì? Đúng, hắn vào lúc không có ai nói với ta, Hoằng Nhi, nếu sau này gặp phải tuyệt cảnh như lần trước, ta……

Lời của hắn còn chưa dứt, lại bị Hoắc Dương đi tới cắt ngang. Nhưng ta biết, hắn muốn nói cái gì. Hắn muốn nói, hắn cũng có thể bảo hộ ta.

Nghĩ đến điều này, trong lòng ta mềm nhũn, lại cảm thấy hơi hơi đau đớn.

Ngẩng đầu, lại bắt gặp trên băng tuyết mặt trời đỏ rực đã từ từ mọc lên, ánh bình minh đầy trời, quang mang vạn trượng.

Minh chủ của ta, Lâm Phóng, liền đứng ở dưới ánh sáng đó, một thân bạch y cưỡi ngựa đen, mũ nâu giày tím, thân hình thẳng tắp thanh tuấn. Khi hắn từ từ quay đầu, khuôn mặt tựa ngọc tạc, mi đen tú mục, ánh mắt kiên nghị.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Giao Đêm

Đoạn đường trở về, những hộ vệ khác áp tải hàng hóa đi chầm chậm ở sau. Ta, Lâm Phóng, Hoắc Dương cùng quản gia bốn người mang theo nhân sâm vạn năm đi trước. Chúng ta đi vô cùng kỳ lạ. Khi đi đường chính, khi đi đường núi, khi thúc ngựa chạy gấp, khi lại chậm rãi từ từ. Cứ như vậy được hơn mười ngày, chúng ta thế nhưng chưa kinh động đến bất kỳ một thế lực nào, đã đến bên ngoài cách thành Thổ Cận hai mươi dặm.

Vốn là từ phía đông bắc trở về Thổ Cận, chúng ta lúc này lại đi vòng qua vùng ngoại ô phía Tây Nam, ta nghĩ vô luận là ai âm thầm muốn cướp nhân sâm, đều không đoán được đường đi của chúng ta. Lâm Phóng là một người tính toán vô cùng tỉ mỉ. Ta từ từ phát hiện, những năm gần đây hắn đạt được rất nhiều thành quả, không chỉ dựa vào sự thông minh cùng ý chí kiên cường. Hắn dường như cực kì am hiểu việc tập hợp các loại tin tức phức tạp, nhanh chóng tìm ra một phương pháp thích hợp. Với ta mà nói, thấy tình báo, tin tức liền choáng váng đầu……

Đêm nay, chúng ta nghỉ tạm tại bên trong một nông phòng bỏ đi vùng ngoại ô. Trước đó vội vã một ngày một đêm, mọi người đều mệt mỏi, chỉ có thể dừng bước.

https://thuviensach.vn

Quản gia của Hoàng phủ là một hán tử trung niên, đối với cuộc sống sinh hoạt bên ngoài rất tinh tường, tay chân lanh lẹ tìm ít cành cây, đốt một đống lửa, trong phòng liền ấm áp. Trong phòng này chỉ có một cái giường đất thô, chứa được hai người song song nằm. Quản gia cùng Hoắc Dương trực tiếp ngủ ở trên mặt đất, cũng không ngại đất bẩn, dùng áo choàng đem chính mình bao lấy. Giường đất tất nhiên là nhường cho Lâm Phóng.

Ta tìm tới một góc khuất gần nhà bếp, ôm đao ngồi. Mỗi đêm, đều là ta cùng Hoắc Dương luân phiên canh gác. Quản gia nói muốn trực đêm, lại bị Lâm Phóng cười từ chối.

Ánh lửa lay động, bên ngoài là cảnh trời đất tuyết thê lương. Ở Quan Ngoại, mặt trăng tròn to lại sáng vô cùng, cho nên ở trong đêm, ta vẫn có thể trông thấy ngọn núi mơ hồ nơi xa.

Không biết trải qua bao lâu, có lẽ là nửa canh giờ. Ánh lửa trong bếp trở nên chập chờn yếu ớt, ta vội cầm lấy củi gỗ đã được chuẩn bị tốt ở bên cạnh ném vào trong lò bếp. Âm thanh phát ra có chút lớn, nghiêng đầu, lại thấy Hoắc Dương cùng quản gia như cũ ngủ vô cùng say sưa, ngáy không ngớt — có ta trực đêm, Hoắc Dương tự nhiên là ngủ say như chết, nếu có ai hiện tại thừa dịp cắt đầu của hắn, hắn có lẽ cũng không thèm tỉnh lại.

Ta hăng hái xoay người, nhìn phía Lâm Phóng trên giường đất, an ổn ngủ, chỉ là lông mi tuấn tú nhíu lại, lông mi dài run rẩy — cho dù ở trong mộng, hắn vẫn như cũ không chịu buông lỏng.

Hắn yên tĩnh ngủ, khuôn mặt dưới ánh lửa, càng lộ vẻ tuấn tú thanh cao. Sắc mặt hắn tái nhợt, mang theo một cỗ hàn khí. Trong lòng ta bỗng nhiên mềm mại đến loạn thất bát tao, rón ra rón rén tới gần, đứng tại bên cạnh cách hắn độ một thước.

Hắn thực đẹp, mặt mày như họa, không gì hợp hơn câu này đi! Trước đây khi mới gặp, ta cảm thấy hắn có nữ khí. Bây giờ xem ra, lại cảm thấy

https://thuviensach.vn

hắn tuy mảnh khảnh nhưng lại chẳng hề mất đi vẻ cao lớn, dù xinh đẹp nhưng tư thế cũng thật oai hùng.

Cứ như vậy, si ngốc nhìn hắn, nửa ngày. Thẳng đến khi Hoắc Dương ở trong mộng nói loạn, ta mới giật mình nhận ra. Nhất thời có chút xấu hổ.

Nhìn lại phía hắn, chợt phát hiện tay của hắn lộ ra bên ngoài áo choàng. Ngón tay thon dài yếu ớt, vẫn không nhúc nhích. Ta nhẹ nhàng duỗi tay chạm vào, quả nhiên vô cùng băng lãnh. Ta vội ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cầm tay phải lộ ra bên ngoài áo choàng, đem một chút ấm áp trong thân thể truyền đến trong tay hắn.

Thời điểm như vậy, trong lòng ta thật sự yêu thích. Vì hắn chắn đao, vì hắn sưởi ấm, vì hắn ép buộc…… Luôn luôn, luôn luôn yêu thích như vậy ……

Hắn đột nhiên mở to hai mắt, nháy mắt tựa như trăng sáng chiếu rọi. Ta ngẩn ngơ — là ta lực tay quá mạnh sao? Ta vội buông ra tay, lại bị hắn nhanh chóng nắm chặt lại – rõ ràng không biết võ công, nhưng phản ứng thật lẹ……

Hắn chậm rãi ngồi dậy, lẳng lặng nhìn ta, tay vẫn nắm chặt như cũ. Ta ngồi ở cạnh giường đất, cách hắn không đến một thước.

Nói cũng kỳ lạ, ngày thường trong thời điểm này, ta luôn luôn xấu hổ và giận dữ vô cùng. Nhưng có thể là bóng đêm quá mờ đạm, có thể là nửa đêm đầu óc của ta hết sức chậm chạp, đêm nay thời điểm này, trong lòng ta lại bình tĩnh đến lạ kỳ. Không thấy thẹn thùng, cũng không thấy khẩn trương. Nội tâm cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh – khiến ta nghĩ muốn nhào vào trong lòng hắn……

“Hoằng Nhi……” Hắn thở dài một tiếng, con ngươi sáng trong nhìn ta nói nhỏ, “Thật là một cô nương ngốc……”

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ không ra, hạ giọng nói: “Vì sao?”

Hắn liền cười, lắc đầu, nói: “Nàng ngủ một lúc, để ta gác.”

Ta tất nhiên không chịu, tuy rằng kỳ thật ta cũng cực mệt mỏi. Sắc mặt hắn trầm xuống: “Nghe lời.”

Ta vẫn lắc đầu.

Hắn nhìn chòng chọc ta, buông tay ra, hai cánh tay chuyển qua nắm lấy bờ vai ta, nhẹ nhàng ôm lấy — đầu óc cùng thân thể ta bỗng chốc mềm mại so với keo hồ cũng không khác là mấy — không đợi ta phản ứng kịp, trên tay hắn dùng lực, đem ta kéo ngã ở trên đùi hắn.

Bắp đùi của hắn ngay tại phía sau ót trên đầu vai, mềm mại ấm áp.

Khuôn mặt ta lập tức đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy hắn quay mặt qua chỗ khác, chỉ nhìn dưới giường đất lóe sáng. Mà chúng ta, hai bàn tay mười ngón đan thật chặt.

Ta nhất thời không có gì để nói. Sao lại không thể nói? Chỉ nhìn cằm của hắn, cổ của hắn, dưới ánh lửa mờ ảo hiện lên nói nét tinh tế, thật sâu khắc vào trong đầu của ta.

Tầm mắt…… Dần dần mơ hồ.

Trong mông lung, tựa như trở lại một đêm kia, ta ngã xuống trong hố băng, ngắm nhìn bốn phía, một mảng tối đen. Trong bóng tối, truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ, cẩn thận nhìn kỹ, hóa ra là Lâm Phóng từ xa chạy tới. Ta muốn gọi lại không ra phát ra âm thanh, vội vàng vẫy tay về phía hắn, mặt của hắn ở trong màn đêm thấy không rõ lắm.

Nhưng ta cảm nhận được, nhất định là hắn. Hắn vội vàng chạy qua, trong lòng ta kinh hỉ cực kỳ, lòng nghĩ Lâm Phóng không phải đã nói rồi,

https://thuviensach.vn

đời này kiếp này, vô luận sinh tử, vĩnh viễn không chia lìa sao?

Ta duỗi tay về phía hắn.

Nhưng dưới chân hắn lảo đảo một cái, trong mặt đất bóng tối bỗng nhiên hiện ra một cái vực sâu, hắn nâng mặt nhìn ta, ta thấy hắn khóe miệng một nói máu tươi đỏ thẫm, ta trở tay không kịp, trơ mắt nhìn hắn ngã xuống ấy vực sâu.

Ta toàn thân run lên, đột nhiên mở mắt, chính thấy rõ khuôn mặt Lâm Phóng ngay trước mặt ta, hai mắt hơi tối, tựa như đang si ngốc nhìn ta.

Thì ra là mộng! Trên lưng ta một tầng mồ hôi lạnh. Nhưng đối với ánh mắt chuyên chú trên hắn, ta lập tức đem mộng cảnh khủng bố quên sạch sẽ dứt khoát.

Ta hướng hắn ngoắc ngoắc tay, hắn cúi đầu xuống. Ta tiến đến bên lỗ tai hắn nói: “Ngươi…… Không nên nhìn ta như vậy.” Gò má của hắn cách mặt ta rất gần, hắn lại không đáp lại ta, quay mặt đi, đôi môi lạnh buốt trong khoảnh khắc bao phủ lấy môi ta, hơi dừng lại, hắn đứng thẳng lên, hai mắt đều chứa ý cười.

Ta mặc hắn cầm lấy đôi tay, an an tĩnh tĩnh. Bỗng nhiên trong lúc đó, lại không cảm thấy sợ hãi ánh mắt của hắn, ta cũng ngắm nhìn hắn, nhìn mi mắt của hắn, tóc mai của hắn vành tai của hắn, cứ như vậy hai người si ngốc nhìn nhau, ta không e lệ rụt rè khẩn trương cúi đầu, thì ra ta nhìn hắn, cũng như hắn nhìn ta.

Không biết trải qua bao lâu. Có thể thời gian một nén nhang.

Đêm mùa xuân buốt lạnh, ngoài nông trại tiếng gió dường như đều ngừng lại. Ước chừng mấy trượng bên ngoài, có động tĩnh vô cùng nhỏ bé, nhẹ nhàng. Giống như diều hâu trong đêm tối, lại tỏa sát khí bức người.

https://thuviensach.vn

“Văn Tuyền!” Ta nói khẽ: “Ta sẽ bảo hộ ngươi.”

Hắn cảm thấy không đúng, trầm tư nói: “Không nghĩ tới đường đi như vậy, cư nhiên lại bị người khác đoán được.” Vạn năm nhân sâm đang ở trên người hắn.

Một bên Hoắc Dương mở to mắt, từ trên mặt đất xoay người mà dậy, không giống như bộ dáng vừa mới tỉnh: “Chạy hay không chạy?”

Ta lắc đầu: “Nghe tiếng động thì bốn phương tám hướng đều có người.” Ta lại liếc mắt nhìn Hoắc Dương: “Ngươi đã sớm tỉnh?” Nếu vậy nhất cử nhất động của ta cùng Lâm Phóng đều bị hắn thấy?

Hoắc Dương sắc mặt trầm xuống, học ngữ khí Lâm Phóng nói: “Hoằng Nhi…… Thật là một cô nương ngốc……” Mặt ta đỏ lên, tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn trừng ngược lại ta một cái, khí thế càng mạnh. Ta nhất thời tức giận, nghiêng đầu nhìn Lâm Phóng, lại thấy hắn cười như không cười liếc mắt nhìn Hoắc Dương, Hoắc Dương không dám trừng hắn, giả vờ như không nhìn thấy, quay đầu đi, thuận thế đá vào quản gia bên cạnh một cước.

“A! Thế nào ?” Quản gia cũng là người cơ trí, vừa thấy chúng ta hai người đem Lâm Phóng bảo vệ tại giữa, lập tức rút ra trường thương, bày ra thế sẵn sàng đón địch.

Kỳ thật cho dù lấy thân thủ trước kia của ta cùng Hoắc Dương, bí mật mang theo Lâm Phóng, đào thoát giữa thiên quân vạn mã cũng không phải việc khó. Nhưng hôm nay, ta lại cố ý không muốn chạy trốn, có vẻ như Lâm Phóng cùng Hoắc Dương cũng không muốn đi. Một là ta muốn nhìn xem đến tột cùng là ai tới đánh lén, hai là ở trong núi bế quan như vậy nhiều ngày, ta thật sự muốn thử xem thân thủ chính mình ra sao, cho nên trong lòng thậm chí còn mong đợi người tới đánh lén tốt nhất là cao thủ; ba là còn có quản gia ở đây, tuy rằng hắn cũng tính là cao thủ của Hoàng

https://thuviensach.vn

Vương phủ, nhưng là so với chúng ta, đương nhiên còn kém rất xa. Chúng ta trực tiếp ném hắn ở tại nơi này, hắn chết là điều không phải nghi ngờ.

Rất nhanh, tiếng bước chân tiếng nhẹ nhàng ở ngoài cửa. Chắc hắn đối phương cũng đã biết chúng ta đã tỉnh, tiếng bước chân dứt khoát rõ ràng, không kiêng nể gì.

Không có vũ tiễn, mong muốn vòng đầu tiên bắn tên không có xảy ra. Chẳng lẽ đối phương sợ làm hỏng đến nhân sâm vạn năm? Lý do này cũng thật miễn cưỡng!

Hồi đáp lại chúng ta là bảy tám hắc y nhân phá cửa sổ cùng cửa chính mà vào mang theo thế tấn công sắc bén lao thẳng tới bốn người chúng ta. Nông trại nho nhỏ nhất thời chật chội không chịu được. Ta vừa nhìn, liền vui mừng, bọn hắn cư nhiên cũng dùng đao. Trong lòng ta nở hoa, lớn tiếng nói: “Hoắc Dương, ngươi bảo hộ Lâm Phóng!” Rồi đoạt trước Hoắc Dương nghênh đón đi lên.

Phía sau, Hoắc Dương hướng về phía ta mắng mẹ nó, ta rút ra đao, cười cười. Tám hắc y nhân lại không một người dám động thủ trước.

Ta ra chiêu, cùng mỗi hắc y nhân đều đánh qua một lần, đây là loại cảm giác rất kỳ quái. Đao pháp của bọn họ ở trong mắt ta, dường như rất chậm. Tuy rằng ta biết rõ đao pháp của bọn hắn kỳ thật cũng rất nhanh, nhưng hết lần này đến lần khác trước thế tấn công của từng người ta đều thấy được sơ hở bên trong.

Ta toát ra một ý niệm trong đầu: Mấy người này đao pháp, võ nghệ cũng chỉ thường thôi. Tuy nhiên ta hiện tại thật sự rất ngứa tay, liền thi triển “Chúc Dung đao pháp”, năm chiêu đi qua, tám hắc y nhân thì năm kẻ ngã xuống. Ba người còn lại, thần sắc khẩn trương rút lui hai bước.

Hoắc Dương mắng: “Ăn mảnh!” Ta quay đầu trừng mắt nhìn hắn, hắn xông về phía trước, ta đành phải lui về bảo hộ Lâm Phóng.

https://thuviensach.vn

Thế là ba hắc y nhân còn lại cũng ngã xuống.

Trong phòng ngoài phòng bỗng trở nên an tĩnh dị thường. Ta đột nhiên nghĩ đến đây đại khái là lần ta cùng Hoắc Dương giải quyết địch nhân nhanh nhất. Ta ngẩng đầu nhìn Lâm Phóng, hắn gật gật đầu: “Tám người này, hắn là cao thủ hàng đầu của Quan Ngoại đi.”

Một bên quản gia oán hận nói: “Ta biết, tám kẻ ngu ngốc này chính là do Đạt vương gia bí mật mua về từ Thiên Sơn!” Ta cùng Hoắc Dương nhìn nhau, thầm nghĩ, tám người Thiên Sơn ngu ngốc này quả thực là Thiên Sơn bát quái nổi tiếng sao? Thế nào lại không chịu nổi một kích?

Khó trách ngoài phòng nửa ngày không có động tĩnh, đại khái chúng ta rất nhanh tiêu diệt hết tám người này nên mai phục trận tuyến bên ngoài nhất thời rối loạn?

“Ra ngoài đi.” Lâm Phóng nghiêm nghị nói.

Chúng ta gật gật đầu, Hoắc Dương một tay cầm đao thả lỏng phía sau, nhẹ nhàng áp vào cửa sổ bên cạnh đã bị phá tan, hướng về ta gật gật đầu, Hoắc Dương đầu tàu gương mẫu, bổ nhào ra đi. Quản gia là người thứ hai đi ra. Ta cầm tay Lâm Phóng, đi ra cuối cùng.

Bên ngoài, tinh quang khắp nơi.

Ánh lửa dầy đặc.

Cơ hồ có năm sáu chục hắc y nhân, đem chúng ta cùng nông trại bao vây vào giữa.

“Giao ra nhân sâm.” Một hắc y nhân cao lớn trầm giọng nói, “Sẽ để cho các ngươi toàn thây trở về.”

https://thuviensach.vn

“Nói nhảm!” Hoắc Dương đề khí mắng, âm thanh vang vọng toàn bộ vùng núi. Hắn vừa dứt lời, đao đã xuất ra. Chỉ chốc lát sau, đám hắc y nhân phía sau năm sáu người ngã xuống. Hoắc Dương hoàn hảo lui về bên cạnh ta, nhìn bộ dáng có chút đắc ý.

Thấy hắn tập kích thuận lợi, lòng ta nhất thời có chút ngứa ngáy, Lâm Phóng lại nhíu mi nói: “Không được làm bậy.”

Ta có chút kỳ lạ, lại ngẩng đầu nhìn trước mặt đám hắc y nhân kia. Chỉ thấy hắc y nhân thủ lĩnh khoanh tay đứng đối diện chúng ta, mà hắc y nhân khác cấp tốc di động, bao vây chúng ta, trận hình phát sinh biến hóa.

Ta không hiểu ngũ hành bát quái, nhưng người sáng suốt cũng nhận thấy, đám hắc y nhân này, không phải dễ giải quyết. Thậm chí, Thiên Sơn bát quái lúc trước, cũng chỉ là công cụ bước đầu khiến chúng ta hao tổn sức lực mà thôi. Trận pháp này mới thực sự là trọng điểm.

“Hôm nay, sẽ cho các ngươi nếm thử, trận pháp Mộc Uẩn sát nhân.” Tên thủ lĩnh kia lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Người Như Nước

Nếu như ta cùng Hoắc Dương chưa từng ở trong núi bế quan học nghệ, hôm nay sợ là bất tử tức thương (không chết thì cũng bị thương).

Ta cùng Hoắc Dương đem Lâm Phóng bảo vệ ở giữa, hai người cầm đại đao trong tay uy vũ sinh gió, bên cạnh hắc y nhân từng người từng người một đổ xuống. Trong hốt hoảng, ta cảm thấy đao trong tay như dao cầu.

Tuy nhiên đây chỉ là bắt đầu.

Bên phải, năm hắc y nhân nhất tề xông tới đây, đao kiếm lóe sáng. Đế Lưu trầm như nước, nặng nề xuất ra, năm hắc y nhân đồng loạt ngã xuống. Nhưng chiêu thức ta vừa dùng sẽ để ra sơ hở lớn phía sau lưng. Không lo, đã có Hoắc Dương.

Vậy mà lưng lại cảm nhận một trận khí lạnh, trong lòng ta cả kinh, vội vào huy đao về phía sau đỡ lấy, tiếng kim loại va chạm chấn động khiến lỗ tai ta ẩn ẩn đau. Sau lưng người kia đã bị đao kình đánh bay, ta khó khăn lắm mới tránh thoát được một đao đoạt mệnh.

Ta cầm đao quay đầu, lại thấy một đám hắc y nhân đứng xếp thành một đường thẳng như lá chắn, chẳng biết lúc nào ngăn cách ta cùng Hoắc

https://thuviensach.vn

Dương, ta thoáng nhìn ra ngoài mấy trượng, bóng đao của hắn chập chờn. Mà Lâm Phóng, Lâm Phóng đâu?

Trên lưng ta một trận mồ hôi lạnh, mà xung quanh hắc y nhân đã nhanh chóng biến hóa trận hình, phân thành tám đường đan chéo ngang ngược, đem ta bao bọc vây quanh. Ta lại nhìn không thấy Lâm Phóng ở nơi nào.

Ta cắn răng, cầm đao nhào ra.

Khoảng khắc, lại bị trở lại bên trong, đám hắc y nhân ngã xuống bốn năm người, mà trên vai ta bị chém hai nhát đao.

“Thanh Hoằng, hướng Tây Nam; Hoắc Dương, hướng Đông Bắc.” Một thanh âm trong trẻo từ phía bắc truyền tới, ta có chút chần chờ, đao quang như hải, hướng về phía Tây Nam cố gắng thâm nhập vào. Quả nhiên, lần nữa cùng Hoắc Dương gặp nhau, lưng tựa lưng đứng thẳng.

Hai chúng ta liếc nhau, dưới chân như gió, đồng loạt nhảy lên, hướng về phía bắc mà lao thẳng tới. Chớp mắt đã nhìn thấy năm sáu hắc y nhân vây quanh Lâm Phóng.

Lâm Phóng tuy rằng học được ba chiêu lung linh đao vô cùng lợi hại, nhưng cũng chỉ là một hai động tác, lúc này làm sao có thể chống cự được năm sáu tên cao thủ đồng thời tập kích? Ta bổ nhào người, lao thẳng vào trong, mấy người khác để lại cho Hoắc Dương.

Bên trong, Lâm Phóng toàn thân đẫm máu mà đứng. Chúng ta chỉ xa nhau trong phút chốc, thế mà bên cạnh hắn đã có hai hắc y nhân ngã xuống, trên người hắn đã có năm sáu vết chém, miệng vết thương chảy máu không ngừng, trong đó có một vết thương sâu đủ thấy xương. Nhưng mà hắn dường như không biết, sắc mặt nghiêm túc ngạo nghễ đứng thẳng, dưới tay áo đao nhọn hiện lên, hàn ý hùng hổ doạ người.

https://thuviensach.vn

Ta hướng hắn lao thẳng tới, không ngờ nghiêng người một cây trường thương lại đâm về phía lồng ngực. Ta đột nhiên trở mình, rút đao chém xuống, người kia lại dị thường linh hoạt, trên thân thương sắt tuy đã bị ta chém rơi một đoạn, nhưng đầu thương lại ngược lại công kích trực tiếp Lâm Phóng.

Lâm Phóng xoay người né qua, trường thương kia lại vừa lúc lướt qua bao đồ trên lưng hắn, nâng lên hộp nhân sâm.

Tuy nhiên, chỉ bằng thương pháp của hắn, mà nghĩ ở trước mặt ta cướp nhân sâm? Ta đao pháp chém thẳng xuống hắn mặt, thì ra hắn chính là thủ lĩnh của đám hắc y nhân này.

Lấy thân thủ của hắn, tránh không khỏi của ta đao. Nhưng mà hắn không trốn không tránh, cúi đầu nhìn ta, tình thế bắt buộc. Ta giật mình một cái, ánh mắt lướt qua, đã thấy mười cây trường thương đem Lâm Phóng vây quanh, nhất tề đâm ra. Hoắc Dương bị mười mấy hắc y nhân vây quanh, đao của hắn lại xuyên phá tường người, lao thẳng tới chỗ Lâm Phóng đang đứng. Trường thương năm sáu cái bị đứt đôi, mấy cây còn lại lao thẳng tới chỗ Lâm Phóng.

Đao phong đột ngột, ta nhảy đến hai bước, nghe thấy tên thủ lĩnh kia kêu lên một tiếng kinh hãi nho nhỏ, ta tới bên cạnh Lâm Phóng, trường thương đang đâm về phía Lâm Phóng bị ta chém đến loạn thất bát tao, ta cầm lấy cánh tay Lâm Phóng, may mắn hắn không có chuyện gì.

Hắn hướng về ta gật gật đầu, sắc mặt hơi có chút yếu ớt, hai mắt lại sáng chói vô cùng, ra hiệu cho ta không có gì đáng ngại.

Nhưng mà nhân sâm lại mất. Cứu nhân sâm hay cứu Lâm Phóng, đây là vấn đề không cần phải cân nhắc. Ta đứng ở bên cạnh Lâm Phóng, không rời khỏi nửa bước. Đám hắc y nhân kia thế tấn công cũng yếu bớt.

https://thuviensach.vn

Chờ chúng ta giết chết một hắc y nhân cuối cùng bên cạnh. Tên thủ lĩnh cùng hai ba mươi người cưỡi ngựa đã trở thành mấy cái chấm đen, biến mất tại sơn cốc, rốt cuộc đuổi không được.

“Không có chuyện gì.” Lâm Phóng nắm tay của ta: “Kế hoạch của đối phương chu đáo chặt chẽ, có chuẩn bị mà đến, nhân sâm này giữ cũng không được.”

Ta gật gật đầu, tuy rằng có chút lòng đau, nhưng chúng ta mấy người đều không có chuyện gì, đây mới là vấn đề quan trọng nhất.

Bỗng nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp, ta ngắm nhìn bốn phía: “Quản gia đâu?”

Hoắc Dương từ trên mặt đất nâng một người dậy: “Ở chỗ này.” Vừa chạm vào dưới mũi hắn, Hoắc Dương hướng về chúng ta gật gật đầu.

Quản gia hai mắt nhắm chặt, nghiêm nhiên đã bị hôn mê. Có điều lấy thân thủ của hắn, có thể giữ được tính mạng, cũng đã là nỗ lực hết sức. Hoắc Dương ở sau lưng hắn vỗ một chưởng, hắn ho hai tiếng, chậm rãi mở mắt. Trông thấy ba người chúng ta, lại nhìn Lâm Phóng sau lưng trống không, kinh hãi: “Nhân sâm…… Nhân sâm……”

Lâm Phóng lắc đầu.

Quản gia hốc mắt có chút đỏ: “Kia…… Chủ nhân ta lấy cái gì hiến cho vương thượng?” Hắn nghiến răng nghiến lợi, “Nhất định là Đạt vương gia phái người đến đoạt nhân sâm!”

Chúng ta vào sinh ra tử, sư thúc thật lòng đem tặng nhân sâm, nếu thật sự bị Đạt vương gia đoạt, thật sự cũng không chịu cam lòng. Ta lại nhìn Lâm Phóng, hắn trầm mặc.

————————-

https://thuviensach.vn

Ba tháng sau trở lại Thổ Cận, nơi này vẫn như cũ băng tuyết cả ngày, nhưng đã có thêm nắng ấm áp. Nghĩ đến đêm giao thừa năm nay, chúng ta ở trong núi cùng sư thúc ôm rượu ngon, bình thản trôi qua. Đúng vậy, đêm đó ta còn cùng Hoắc Dương tỷ thí một phen, lúc ấy đánh không lại hắn, ta nhớ được Lâm Phóng ở bên cạnh mỉm cười.

Lần nữa bước vào Hoàng Vương phủ, Hoàng Vương đã dẫn chúng gia tướng tại cửa chính sảnh đón mừng chúng ta. Nhìn thấy Lâm Phóng, Hoàng Vương sải bước nghênh đón, kính trọng chắp tay thi lễ. Lâm Phóng nghiêng người né qua, đạm đạm mỉm cười, cùng Hoàng Vương sóng vai bước lên bậc thang, đi vào phòng trong.

Hoắc Dương cùng người một đám của chúng ta nói chuyện, quản gia cùng đông đảo gia tướng một chỗ ôm nhau. Tiểu Lam dũng mãnh bổ nhào đến bên cạnh ta, vừa mừng vừa tức: “Tiểu thư, cô rốt cục trở về!” Nàng vẫn còn tức giận việc ta xuất môn không dẫn theo nàng. Mặc kệ nàng!

Ta đột nhiên ngẩng đầu, liền trông thấy Mộ Dung Khải trầm mặc đứng ở dưới mái hiên, cúi đầu nhìn ta. Ba tháng không gặp, hắn dường như cao thêm mấy tấc, một thân trường bào thường thấy ở Quan Ngoại, thắt lưng màu đen, thật sự tuấn tú.

Ta nhảy lên bậc thang, vỗ vỗ vai hắn: “Tiểu tử!” …… Hắn thế nhưng so với ta cao hơn rất nhiều.

“Nghe nói các ngươi ở ngoài thành gặp mai phục?” Hắn giương mắt nhìn ta.

Ta cười hắc hắc: “Ừ, thiếu chút không trở về được.” Hắn sắc mặt căng thẳng, trong lòng ta chấn động một phen, vỗ vỗ Đế Lưu: “Ta gặp được sư thúc. Hiện tại Hoắc Dương đã đánh không lại ta.”

Hai mắt hắn sáng lên.

https://thuviensach.vn

Ta tranh thủ rèn sắt khi còn nóng nói: “Nhanh, bái ta làm sư phụ, ta dạy ngươi.”

Hắn rõ ràng do dự một chút, Tiểu Lam ở một bên ha ha cười. Bên cạnh một thanh âm ôn nhu nói: “Ngươi lại bắt nạt Khải nhi.” Ta quay đầu nhìn: “Yên Chi!”

Trầm Yên Chi một thân trang phục nữ tử của Liêu Đông, đầu trên còn đội một chiếc mũ có gắn chân trâu, rực rỡ chói mắt, mĩ lệ cực kỳ. Ta lập tức cao hứng, xông tới, gắt gao ôm lấy nàng.

Đang ôm chặt, một bên Mộ Dung Khải bắt lấy ta, đem ta kéo về phía sau: “Ôm loạn cái gì?” Tiểu Lam cũng hướng về ta nháy mắt ra hiệu: “Tiểu thư, không thể ôm loạn!”

Ta ngẩn ngơ, đây là tình trạng gì?

Lại thấy Trầm Yên Chi có chút lúng túng lại có chút thẹn thùng cười, ta cảm thấy khó hiểu sờ sờ đầu.

Lấy kinh nghiệm của ta phán đoán, kia rõ ràng là nụ cười xuân tình rạo rực nha! Nhưng Trầm Yên Chi, nàng cùng ai? Ta nghiêng đầu nhìn nhìn Mộ Dung Khải, cực kỳ hoảng sợ.

Lại nghe Mộ Dung Khải nghiêm mặt đối với Trầm Yên Chi nói: “Trầm di, ngươi hảo hảo ngồi, cách kẻ lỗ mãng này xa một chút.”

Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn, ai là kẻ lỗ mãng. Lại lườm Trầm Yên Chi một cái, đem nàng đánh giá một phen, càng xem càng không thích hợp, rốt cuộc là lạ ở chỗ nào?

Lại nghe một thanh âm tươi cười từ bên trong phòng truyền tới: “Yên Chi, Khải nhi, còn không mời Chiến hộ pháp, Hoắc thiếu hiệp vào đây.”

https://thuviensach.vn

Ta nghi ngờ — sẽ không phải, là Mộ Dung Hoàng chứ?

Như để xác minh suy nghĩ của ta, Trầm Yên Chi cùng chúng ta đi vào trong phòng, đứng ở sau lưng ta. Hoàng Vương gia đang ngồi nghiêm chỉnh ở chủ vị lại nhìn chòng chọc nàng: “Yên Chi, ngươi ngồi xuống đi.” Trầm Yên Chi gật gật đầu, chậm rãi đi đến bên chỗ tay trái Hoàng Vương gia, ngồi xuống.

Hoàng Vương gia cười nói: “Lâm minh chủ, hôm nay các ngươi thuận lợi từ Thiên Sơn trở về, không phải song hỷ lâm môn sao?” Lâm Phóng ngồi ở bên phía tay phải hắn cười, cái loại cười giả này, nhìn không ra biểu tình chân thật của hắn. Ta chuyển cái ánh mắt hướng về phía Tiểu Lam, Tiểu Lam hạ giọng nói nói: “Yên Chi cô nương có thai.”

“Cái gì?” Ta cực kỳ hoảng sợ, lập tức nhìn Trầm Yên Chi, quả nhiên nhìn thấy bụng nàng hơi hơi to ra, khó trách vừa rồi nhìn cảm thấy không giống lúc trước!

Bên kia Mộ Dung Khải bỗng nhiên duỗi tay, ta đứng ngây không động đậy. Hắn nắm được tóc của ta, lung tung xoa xoa, có chút cười nói: “Ngu ngốc!”

Ta không để ý hắn, lại nhìn nhìn Lâm Phóng, hắn cùng Hoàng Vương gia đang nói cái gì đó, tựa hồ không chút để ý đến sự tình bên này. Mà Trầm Yên Chi, một cặp mắt sáng nhìn ta, nàng hướng về ta khẽ gật đầu, ánh mắt ấm áp mà bình tĩnh.

Buổi tối, Hoàng Vương phủ ở biệt viện mở tiệc chiêu đãi chúng ta. Tổng cộng có Lâm Phóng, Hoắc Dương, ta, Mộ Dung Khải, Trầm Yên Chi, mấy người quản gia. Yến vương ái nữ – Mộ Dung Lâm đã lâu không gặp mặt cũng tới.

Hoa viên to như vậy, lò lửa ấm áp. Tám người vừa vặn một bàn, nâng cốc nói cười. Hôm nay Hoàng Vương đặc biệt để cho người Giang Nam

https://thuviensach.vn

làm thức ăn, vô cùng hợp khẩu vị. Khoảng khắc, ta cùng Hoắc Dương đã đem đồ ăn trên bàn càn quét gần một nửa, rất thoải mái.

Lâm Phóng tất nhiên là cùng Hoàng Vương gia thông cảm lẫn nhau, Trầm Yên Chi hiện tại không ăn nhiều chỉ vì nàng đang mang bầu thôi. Mộ Dung Khải cũng cố gắng ăn uống nhã nhặn, vẫn trừng ta, ta nhịn không được muốn trêu hắn, nhìn hắn muốn gắp món nào, ta đều giành trước một bước gắp lấy. Làm nhiều lần, hắn thân thủ không bằng ta, tức giận trừng ta vài cái. Cuối cùng bị Lâm Phóng nhàn nhạt liếc nhìn ta, ta mới đành phải thu liễm.

Ta ngồi ở bên tay trái Lâm Phóng, Mộ Dung Lâm bị sắp xếp ngồi cạnh Trầm Yên Chi, cách nhau cũng thật xa. Nàng to gan lại xinh đẹp, hai lần ba lượt tìm Lâm Phóng hỏi một chuyến hành trình này, Hoắc Dương một bên như trở thành người khác, cướp lời hồi đáp, khiến cho Mộ Dung Lâm rất phiền muộn. Ta cảm thấy tiểu tử này cũng thật có nghĩa khí.

Ta lại nhìn Mộ Dung Lâm, kỳ thật nàng đối với Lâm Phóng ái mộ rất rõ ràng, mọi người đều nhìn ra. Ta lại càng sớm đã nhìn ra. Ta thật sự thích tính cách của nàng, tuy nhiên muốn Lâm Phóng, không có cửa đâu. Lâm Phóng cũng một bộ dạng lễ phép lạnh lùng đối với nàng, khiến cho ta rất yên tâm.

Đây mới là Lâm Phóng. Ta cùng hắn lâu như vậy, chưa từng thấy qua hắn đối với nữ tử khác liếc mắt một cái. Có một lần, ta đã từng hỏi hắn, hắn đáp: “Chưa từng.”

“Ngươi cũng đã hơn hai mươi, thật sự chưa từng?” Ta hiếu kỳ truy hỏi.

Hắn nói: “Vốn không biết, trên đời này còn có nữ tử như vậy.” Lại cúi đầu nhìn ta nói: “Trên đời này, cũng chỉ có một mình nàng.”

Ta nhất thời nói không ra lời.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, trong lòng ta cảm thấy thật ngọt ngào, lại nhìn Mộ Dung Lâm bàn đối diện, trong lòng có chút thương hại — Lâm Phóng tốt như vậy, nữ tử thích hắn, hắn là rất nhiều.

Ta tự giễu nghĩ, đã bị Tấn triều công chúa cướp đi một người trúng ý mình. Thật sự không thể lại bị cướp đi một lần nữa. Hắn là Lâm Phóng, không phải Ôn Hựu. Hắn không có gia tộc hoàng đế, hắn chỉ có ta.

Lại nghe Hoàng Vương gia trầm giọng nói: “Hôm nay, đại ca hiến nhân sâm vạn năm cho phụ vương.”

Hắn nói đại ca, đó là Đạt vương gia.

Chúng ta đều không có lên tiếng. Lâm Phóng nói: “Vương gia, là ta tính sai, mới khiến cho bọn hắn đoạt đi nhân sâm.” Hoàng Vương vội vàng khoát tay: “Lâm minh chủ, chớ hiểu lầm. Ta không phải trách các ngươi. Chỉ cần nhân sâm hiến cho phụ vương, có khả năng cho phụ vương kéo dài tuổi thọ, chúng ta huynh đệ ai hiến đều giống nhau. Hơn nữa hôm nay, ta cũng đem trân bảo khác các ngươi mang về, hiến cho phụ vương, phụ vương cũng rất cao hứng.”

Lời này nói ra có điểm giả tạo. Ta khó chịu cắm đầu ăn cơm.

Lại nghe Lâm Phóng nói: “Nếu như thế, chúng ta ở đây quấy rầy đã lâu, ngày mai sẽ cáo từ.” Vừa dứt lời, Hoàng Vương, Mộ Dung Lâm đồng thời “A” một tiếng. Một bên Mộ Dung Khải hô hấp đột nhiên tăng thêm. Trong lòng ta lại cảm thấy thích thú, ra ngoài lâu như vậy, ta cũng rất muốn trở về.

Hoàng Vương trầm tư một chút, nói: “Gấp như vậy sao?” Hắn bỗng nhiên liếc mắt nhìn Mộ Dung Lâm, nói: “Lâm minh chủ, không biết ngươi cảm thấy ấu muội Lâm nhi của ta như thế nào?”

Tác giả có chuyện muốn nói: Đói chết …

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Âm Mưu

Hoàng Vương thế nhưng lại trực tiếp nói ra lời như thế, trong phòng mọi người đều im lặng, không nói lời nào.

Lâm Phóng bình tĩnh nói: “Đúng là viên ngọc của Quan Ngoại.” Mộ Dung Lâm mặt lập tức đỏ ửng, ta nhìn Lâm Phóng.

“Ta cùng Tấn quốc có giao tình tốt, muốn đem muội muội này gả cho thiếu niên anh hùng người Tấn, Lâm minh chủ cảm thấy ra sao?”

Lâm Phóng cười nói: “Rất tốt. Đại Tấn ta nhiều anh hùng tài tuấn, Lâm mỗ có thể thay ngài làm mối.”

Ta thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhìn Lâm Phóng biểu tình lơ đãng, trong lòng đột nhiên lại có chút chua xót.

Hoàng Vương ha ha cười, nửa thật nửa đùa nói: “Lâm minh chủ, ngươi không phải thiếu niên anh hùng khó gặp sao?” Lâm Phóng một khắc đều không chần chờ, dứt khoát trả lời: “Lâm Phóng đã có hôn ước. Không dám để cho quận chúa chịu thiệt.”

Khuân mặt Mộ Dung Lâm lập tức trắng bệch. Trong lòng ta khó tránh khỏi có chút hổ thẹn, bản thân lại không phúc hậu vui mừng như vậy.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, chàng xem chàng lại hồ đồ rồi!” Trầm Yên Chi cười nói: “Lâm nhi hôn sự phải bẩm báo với vương thượng, sao có thể do chúng ta làm chủ?”

Hoàng Vương uống một hớp rượu, mỉm cười nói: “Yên Chi nói đúng. Các ngươi ở lại mấy ngày, rồi đi cũng không muộn.”

Ta cho rằng Lâm Phóng ý tứ từ chối đã thật sự rõ ràng, sự việc này cũng nên buông xuống thôi. Lại chợt nghe thấy một giọng nói thanh thúy: “Ngươi cùng ai quyết định hôn ước? Nàng…… Nàng tốt hơn ta sao?” Mộ Dung Lâm nhìn chằm chằm Lâm Phóng, giọng nói có chút run.

Trong lòng ta bỗng nhiên có chút không thoải mái, như thế nào lại khó chịu như vậy, trong lòng giống như bị kim đâm, đâm lên trái tim vậy. Không biết Lâm Phóng trả lời như thế nào?

Lâm Phóng thế nhưng căn bản không đáp, nhàn nhạt nói: “Lâm mỗ xuất thân sơn dã, sao có thể dám trèo cao với tới quận chúa?”

“Không! Ta cảm thấy…… Ngươi rất tốt!” Ta nghe thấy giọng nói Mộ Dung Lâm lần nữa vang lên, “Ngươi cũng có thể cưới nàng, ngươi…… ngươi để nàng làm thiếp, ta…… ta không để ý ……”

Ta đầu óc “Oanh” một tiếng, lời nói kia có bao nhiêu quen thuộc, chỉ là lần trước, ở sau lưng ta, lần này, lại ở trước mặt ta.

Vốn nói muốn một đời một kiếp bên nhau, nhưng kỳ thật cũng chỉ có thể làm thiếp. Mà một khi thông gia, thế lực hoàng gia, dễ như trở bàn tay. Bể nghễ thiên hạ, non sông rộng lớn. Từ lần đó, ta liền nhận ra, điều này đối với một nam nhân, không phải hấp dẫn lớn nhất sao? Cho dù là đệ tử thế gia, Võ Lâm minh chủ?

“Lâm nhi!” Hoàng Vương lạnh lùng quát. Ta đột nhiên ngẩng đầu, trông thấy Mộ Dung Lâm, nàng thẳng tắp nhìn Lâm Phóng. Ánh mắt Lâm Phóng

https://thuviensach.vn

lạnh băng như nước chậm rãi đảo qua mọi người, dường như đêm nay là lần đầu tiên, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Mộ Dung Lâm, gằn từng chữ một: “Quận chúa, xin lỗi, ta không thể phụ nàng.”

———————

Uống đến giờ tý, rượu vào hơi say. Hoàng Vương tựa hồ cũng không thèm để ý đến hôn ước của Lâm Phóng, ngược lại càng thêm thân thiết cùng Lâm Phóng xưng huynh gọi đệ, uống rượu say mèm mà về. Mộ Dung Lâm sau khi bị Lâm Phóng từ chối uống cạn một chén rượu, phất tay áo rời khỏi. Mộ Dung Khải vội vã đuổi theo. Nhưng mà Hoàng Vương tựa hồ cũng không để ý, điều này làm cho ta an tâm không ít.

Cuối cùng, tiệc rượu cũng tan. Trầm Yên Chi trên người đang có thai lại tìm ta cùng Tiểu Lam, hoài nghi Yên Chi tự chế rượu hoa quế, mò tới một đình đài ao hồ bên ngoài biệt viện, lén uống một hai chén rượu.

Gió đêm thật lạnh, nhưng buổi tối ở Quan Ngoại nơi nhiều lần vào sinh ra tử như vậy, chúng ta ba người ngồi trên lan can giữa đình hồ, lại chỉ cảm thấy thật thích ý.

Trầm Yên Chi ngẩng đầu nhìn trăng sáng, khuôn mặt vốn đã mềm mại đáng yêu, bây giờ lại càng nhu hòa tựa như muốn hóa thành nước.

“Ta vốn chẳng hề nghĩ đến, bản thân lại cùng Hoàng Vương.” Nàng cúi đầu nhìn hai chân mình, nàng đã cởi giày, hai chân như ngọc để trên lan can đen tối.

“Hắn một tay nắm trọng binh hoàng gia, từ sau khi vợ cả Vương phi chết, bên cạnh hắn một nữ nhân cũng không có.” Ánh mắt của nàng trước sau mềm mại, “Sau khi các ngươi rời khỏi đây một tháng, hai mươi lăm tháng chạp, Vương phủ bị thích khách tập kích. Các ngươi lưu lại hộ vệ cùng Vương phủ gia tướng rất lợi hại, thích khách căn bản không tới gần được Vương gia. Ta ở bên cạnh vương gia bảo hộ.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng không ngờ đến, thị nữ Vương gia trước đó đưa cho ta, thế nhưng lại là thích khách. Đêm đó chiến đấu cũng chẳng hề kịch liệt, thị nữ kia đâm vương gia một kiếm, thật ra ta rất dễ dàng có thể hạ độc được thị nữ ấy. Nhưng Vương gia hắn võ nghệ cũng bình thường, lại muốn chắn kiếm cho ta, cuối cùng, hai chúng ta đồng thời đều bị thương.” Nàng cười đến mờ ảo mà ngọt ngào.

“Lần kia, ta rất không có khí phách hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại, hắn nắm tay của ta, ngồi ở bên giường. Ta muốn rút ra, hắn không chịu. Hắn hôn ta, ngược lại trong lòng của ta lại không từ chối nụ hôn ấy. Mấy ngày đi qua, ta đã ổn, ta muốn đi, hắn liền lệnh cho người nhốt ta lại.

Vì vậy buổi tối ngày thứ hai, ta liền hạ độc thủ vệ của hắn. Ta ngông nghênh rời khỏi gian phòng hắn dành cho ta. Ta vừa xông đến đình viện, liền nhìn thấy hắn đứng ở chỗ ấy, nhìn ta. Hắn nói, ngươi nếu như muốn đi, ta liền phái người, diệt Yên Chi giáo, đuổi giết ngươi đến chân trời góc biển. Ta nói, ngươi là vương gia, vì sao lại âm hiểm như thế, ép buộc gây khó người khác?

Hắn nói, ta cũng không có biện pháp. Trừ phi ngươi cam đoan, vĩnh viễn không rời khỏi ta.

Hắn một người cao cao tại thượng như thế, thế nhưng lại mong đợi nhìn ta, ta đưa ra độc xà uy hiếp hắn, nói hắn không thả ta đi, ta liền độc chết hắn.”

“Sau đó thì sao?” Ta cùng Tiểu Lam nghe được kinh hồn bạt vía.

Trầm Yên Chi nghịch ngợm le lưỡi: “Sau đó hắn liền trúng xà độc của ta.” Hai chúng ta nhất tề kinh hô “a” lên một tiếng. Lại nghe Trầm Yên Chi nói: “Nhưng hắn sau khi giải độc tỉnh lại câu nói đầu tiên chính là hỏi ta: ‘Ngươi không đi sao’? Ta lúc ấy nhìn hắn nghĩ, ta đi không được.”

https://thuviensach.vn

Ta kích động nắm tay Trầm Yên Chi: “Yên Chi, Hoàng Vương thì ra lại thích ngươi như vậy.” Yên Chi ôn nhu cười: “Đó là đương nhiên, Trầm Yên Chi ta từ khi xuất đạo tới nay, người theo đuổi cũng không ít đâu.”

Ta ngưỡng mộ nàng thật nhiều a, có chút hổ thẹn — ta xuất đạo lâu như vậy, người theo đuổi tựa hồ ít đến thương tâm (nhà tôi không định làm np đâu cô =. =). Ta còn bị người ta đá một lần nữa!

“Vậy cô có tính toán gì không?” Tiểu Lam thăm hỏi.

“Ta sẽ ở lại nơi đây, cho đến khi hài tử sinh ra.” Trầm Yên Chi nói: “Sau đó ta sẽ tới tìm các ngươi, ta không rời bỏ võ lâm Giang Đông, ta không muốn mỗi ngày bị nhốt ở trong Vương phủ của hắn. Đương nhiên, ta cũng sẽ thường xuyên tới tìm hắn.” Nàng cười nói.

Ta gật gật đầu: “Như vậy cũng tốt!” Nếu như đổi lại là ta sống ở trong Vương phủ vừa nghiêm ngặt lại không chút thú vị này, cho dù Lâm Phóng cả ngày ở cùng ta, ta cũng sẽ rất nhàm chán.

Trầm Yên Chi lại nhìn hướng ta: “Còn ngươi? Cũng mau cùng Minh chủ thành thân đi? Nhìn bộ dáng Minh chủ hôm nay bảo vệ ngươi, thật không giống hắn.”

Ta cười hắc hắc, nghĩ đến một chuyện, lại hỏi: “Hoàng Vương như thế nào lại muốn đem quận chúa đính hôn cùng Lâm Phóng? Hắn không biết chuyện của ta cùng Lâm Phóng sao?”

Trầm Yên Chi lắc đầu: “Minh chủ trước đây đã dặn bảo ta, tất cả khiêm nhường, không nên tiết lộ với Hoàng Vương nhiều. Ta nghĩ Hoàng Vương cũng không biết đi, nếu không hôm nay sẽ không tùy tiện nói ra như vậy.”

“Ừ!” Ta gật gật đầu, nhưng ta như thế nào lại cảm thấy, Hoàng Vương dường như biết tất cả? Tuy nhiên đây cũng chỉ là cảm giác, cũng không cần nói cho Yên Chi.

https://thuviensach.vn

Trăng sáng sao thưa, đêm nay, chúng ta ba người tán dóc suốt đêm, thẳng đến khi Hoàng Vương phái người tới đây tìm Yên Chi, chúng ta mới lưu luyến không rời tản đi. Ngày đã tờ mờ sáng, ta cùng Tiểu Lam nghênh ngang bò lên giường bắt đầu ngủ bù. Vừa chợp mắt tỉnh dậy đã là khi mặt trời lên cao.

Rửa mặt chải đầu một phen, cả người sạch sẽ. Nghĩ tới mấy ngày nữa có thể trở về, trong lòng ta lại vô cùng vui vẻ. Thế là ta cùng Tiểu Lam nhàn nhã thong dong đi đến tiền sảnh, Lâm Phóng, Hoắc Dương, Trầm Yên Chi đã ngồi vào bàn, đợi chúng ta ăn cơm.

Tự động ngồi vào chỗ trống bên cạnh Lâm Phóng, hắn nghiêng mắt nhìn ta, bộ dáng giống như có điểm tức giận bực bội. Ta tự giác gắp cho món hắn thích nhất, cười cười lấy lòng hắn. Hắn làm như không nhìn thấy.

Ta hướng về Hoắc Dương nháy mắt, tiểu tử kia mới hạ giọng dùng nội lực nói với ta: “Tối hôm qua hắn tìm ngươi không được, lại ở phòng ngươi chờ một hồi lâu.”

Ta le lưỡi, tay ở dưới bàn, đụng đụng vào tay của hắn. Tay của hắn lạnh buốt, bất vi sở động. Ta duỗi đầu ngón tay sờ sờ lên mu bàn tay của hắn, hắn vẫn không thèm động. Tuy nhiên không nghĩ tới chỉ cọ nhẹ như vậy, lại phát hiện mu bàn tay hắn thật sự rất mềm mịn, ta không nhịn được lại cọ cọ mấy phát nữa.

Hắn đột nhiên xoay tay bắt lấy tay ta, nắm ở trong lòng bàn tay, tay kia an ổn gắp đồ ăn ăn cơm. Nhưng ta tay phải bị hắn nắm lấy, đành phải duỗi ra tay trái, với được một cái bánh bao gặm.

Dưới bàn mười ngón đan chặt vào nhau, hắn một bộ dạng lạnh lùng cao cao tại thượng như cũ. Tay bị hắn nắm chặt, trong lòng lại có một chút ngưa ngứa, ngọt ngào, khó nhịn bất an.

https://thuviensach.vn

Ta cho rằng mọi người đều không chú ý, ngẩng đầu, lại phát hiện khóe miệng Trầm Yên Chi cùng Tiểu Lam đều chứa ý cười, Hoắc Dương làm ra một bộ dạng khinh thường. Ta trừng mắt nhìn hắn, lúc này, Lâm Phóng mới buông tay của ta ra, nghiêng đầu đối với ta nói: “Nhanh ăn cơm đi.”

Cơm xong, Hoàng Vương truyền tới nói, cho Trầm Yên Chi và Lâm Phóng cùng nhau tiến cung gặp mặt Vương thượng. Ước chừng là do Hoàng Vương nói, chính thức đem Lâm Phóng tiến cử trước mặt Vương thượng. Bây giờ Hoàng Vương ở Yến triều như mặt trời ban trưa, có ảnh hưởng rất lớn đối với Vương thượng, vì thế người trong Yến triều muốn hướng về phía Tấn triều ta càng ngày càng nhiều.

Trầm Yên Chi cùng Lâm Phóng thay xong quần áo liền muốn vào triều, Hoắc Dương theo thường lệ là tùy thân bảo hộ Lâm Phóng. Ta chờ ở trước phòng Lâm Phóng, trông thấy hắn đội một cái mũ quan màu đen, một thân hoa văn màu trắng hình vân mây, trường bào màu vàng nạm ngọc, khiến cho ánh mắt người khác không dời ra được.

“Ngươi đêm qua tìm ta có chuyện gì?” Ta kéo kéo tay áo của hắn.

Hắn nhìn thẳng vào mắt ta nói: “Hôn sự.”

Ta ngẩn ngơ, buông tay áo của hắn ra.

Hắn thậm chí bộ dáng có chút vừa lòng cười, ôn nhu nói: “Chờ ta buổi tối trở về, mấy ngày nữa chúng ta liền trở về Giang Đông, cũng nên sắp xếp một chút.”

“Ừ.” Ta nghe thấy giọng nói chính mình nhỏ như muỗi kêu, nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, tuổi trẻ minh chủ, tư thế oai hùng chậm rãi rời đi.

Còn lại nửa ngày, cứ như vậy hết sức hoang mang mà qua đi. Tại Hoàng Vương phủ ngẩn ngơ hồi lâu, lại chạy đến phòng Lâm Phóng ngồi đến ngây

https://thuviensach.vn

ngốc. Trong gian phòng của hắn thật là sạch sẽ, băng băng lãnh lãnh, không như phòng của ta, mọt thứ đều bị vất bừa bãi chất thành một đống lớn.

Tương lai, thành hôn, chúng ta sẽ ở trong một gian phòng……

Hắn nhất định sẽ nhíu mày, không cho phép ta ném loạn các thứ. Nhưng ta, cùng hắn một chỗ, ta cũng không dám ném loạn, không dám không nghe lời nói của hắn.

Trở lại Giang Đông, chỉ cần trở lại Giang Đông.

————————-

Cảnh chiều hôm dần dần lắng xuống, bọn hắn còn chưa có trở về. Tiểu Lam đưa tới bữa tối, ta lại không có tâm tình ăn uống.

“Tiểu Lam, tương lai ta cùng A Phóng thành hôn, em có vui không?” Ta đẩy thức ăn ra. Tiểu Lam khinh bỉ nhìn ta: “Tiểu thư, da mặt cô càng ngày càng dầy!”

Ta gật gật đầu: “Đó là hiển nhiên.” Nàng không nói gì, một lát sau, lại nói: “Nói thật, Minh chủ đại nhân lạnh lùng như băng đá, em rất sợ hắn.”

Ta nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không đúng. Hắn bây giờ so mấy năm trước tốt hơn rất nhiều, một chút cũng không lạnh lùng.”

Tiểu Lam trừng ta một cái: “Tiểu thư! Đó là đối với cô thôi! Tất cả Giang Đông võ lâm, có ai không sợ hắn? Những năm gần đây, muốn diệt môn phái nào, mắt hắn đều không chớp một lấy một cái!”

Tiểu Lam nói làm cho ta nhớ lại quá khứ. Mấy năm trước, lúc chúng ta bắt đầu bình định Giang Đông, trên tay Lâm Phóng, trên tay ta, đều nhiễm ít nhiều máu tươi? Các đại môn phái không phục Lâm Phóng đều bị giết

https://thuviensach.vn

đến thất linh bát lạc. Lâm Phóng khi đó, cùng Lâm Phóng bây giờ, thực như hai người khác nhau.

Tuy nhiên trên miệng ta vẫn nói: “Tiểu Lam, đây là hưởng thụ đặc biệt nha. Ta thích hắn, chính là do hắn chỉ đối tốt với một mình ta.”

Tiểu Lam nhất thời không nói gì.

Ta lại nói: “Còn em? Không nghĩ đến Lục sư đệ sao?” Tiểu Lam hốc mắt lập tức đỏ: “Ừ.”

Chúng ta đều không nói chuyện nữa, tương tư thật đúng là dằn vặt người ta, ta cùng Lâm Phóng mới xa nhau nửa ngày, ta lại cảm thấy nhớ hắn.

Đang trầm mặc hồi lâu, ngoài phòng bỗng nhiên có tiếng bước chân rối ren. Tiểu Lam đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy mấy người thị nữ thần sắc khẩn trương, ra ra vào vào. Ta cùng Tiểu Lam liếc nhau, xông ra.

Vừa mới ra cửa, liền đụng vào một người.

Người tới một thân hoa phục, thân thể tráng kiện, hốc mắt đỏ đỏ, chính là tam vương gia đã rất lâu chưa gặp — Hoàng Vương đệ đệ, Mộ Dung Huân.

“Chiến hộ pháp!” Hắn giọng nói mang theo âm thanh nức nở, “Ngươi nhanh vào cung đi! Yên Chi cô nương nàng, nàng đẻ non!”

Ta đầu óc oanh một tiếng, dưới tình thế cấp bách vội vàng bắt lấy vạt áo của hắn: “Ngươi nói cái gì?”

“Tuyết Phi – người được phụ vương sủng ái nhất dùng nhân sâm Đạt vương tiến dâng, lại trúng độc bỏ mình. Phụ vương giận dữ, thế nhưng sai người giết Đạt vương! Nhưng không biết ai nói với phụ vương, độc lợi hại

https://thuviensach.vn

như vậy, chỉ có thể là do người Tấn hạ độc. Phụ vương ngay cả Trầm Yên Chi cũng muốn bắt, trong cung loại thành một đoàn, dưới hỗn loạn kia, Yên Chi cô nương đẻ non! Hoàng Vương che trở, ngự y đang xem xét! Lâm minh chủ bảo ta đến tìm ngươi." Hắn một hơi nói hết, nói xong liên tục ho khan.

Chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc là âm mưu của ai? Vì sao nhân sâm Đạt vương hiến cho vương thượng lại có độc? Chẳng lẽ hắn nghĩ muốn cướp ngôi? Nhưng cục diện bây giờ, đối với hắn cũng không phải có lợi?

Hay, âm mưu này là do một người hoàn toàn khác? Lần trước chúng ta bị đoạt đi nhân sâm, thật sự rất kỳ quặc. Lâm Phóng bày kế lộ tuyết bí mật, không thể bị người nhìn thấu dễ dàng như vậy? Lâm Phóng, chưa bao giờ thất thủ.

Phút chốc nghĩ không rõ ràng, trước hết chỉ có thể vào cung tìm tòi đến tột cùng là như thế nào! Chỉ là, Trầm Yên Chi……

Nghĩ đến nàng tối hôm qua nói đến tương lai ước mơ bộ dạng hài tử, trong lòng ta đau xót, nắm lấy y phục Mộ Dung Huân: "Đi!" Túc hạ sinh phong, dẫn hắn bay vọt lên. Theo phương hướng hắn chỉ dẫn, xẹt qua tầng tầng nóc nhà, đi tới trong vương cung.

"Ở chỗ nào?"

Mộ Dung Huân một bộ dạng xụi lơ, đứng cũng không vững, đỡ lấy cây cột liên tục nôn mửa, xong mới hòa hoãn nói: "Ngươi đi theo ta."

Hoàng cung Yến triều cũng không lớn lắm, đi qua ba dãy hành lang, chúng ta đi đến một loạt sương phòng trang sức tinh mỹ. Mộ Dung Huân chỉ chỉ một gian phòng ốc: "Yên Chi cô nương đang ở bên trong." Ta đi vào trong, hắn lại ngừng tại chỗ.

"Ngươi không vào trong?"

https://thuviensach.vn

Hắn lắc đầu: “Yên Chi cô nương đẻ non, ta…… Nam tử tiến vào rất không thuận tiện.”

Thì ra là thế. Ta lại nói: “Lâm Phóng đâu?”

Hắn nói: “Ta cũng không biết, lát nữa ta sẽ đi tìm. Cần phải ở bên cạnh Hoàng Vương.” Ta gật gật đầu, có Hoắc Dương ở đây, cũng không có chuyện gì. Ta đẩy cửa ra, sải bước vào trong: “Yên Chi?”

Bỗng nhiên một trận kình phong, hướng về mặt ta mà tới. Trong lòng ta cả kinh, như thế nào lại có mai phục? Chẳng lẽ là hiểu lầm?

“Là ta!” Ta hô to, nghiêng người né qua, không ngờ chung quanh trống không bỗng nhiên dâng lên một trận khói đặc. Ta kiềm chế hô hấp, liên tục rút lui, rời khỏi căn phòng.

Sau lưng bỗng nhiên chợt hơi lạnh, rất nhẹ rất nhẹ, lại làm cho ta cả lưng đột nhiên phát lạnh. Ta hoảng sợ quay đầu, trông thấy người đã từng nói không biết võ công, chất phác thành thật Mộ Dung Huân vương gia, không có biểu tình, chậm rãi đem một chiếc châm dài thu hồi vào trong tay áo hắn.

Có thể đâm trúng sau lưng ta, không ngờ lại là cao thủ? Thân thủ như vậy, chỉ sợ chính diện đối kháng, ta cũng không thể dễ dàng thắng hắn.

Thì ra là ta sơ ý.

Trước mắt một trận mông lung, ta bỗng cắn mạnh xuống môi, mùi tanh tràn ngập ở trong miệng. Ý thức miễn cưỡng lại rõ ràng, thân thể lại dần dần mềm yếu, dùng sức một chút cũng không được, không mở được mắt.

Đầu óc trở nên nặng trịch. Bên cạnh lại vẫn rất yên tĩnh, không có đánh nhau không có hô hoán không có bất kỳ giọng nói nào. Hốt hoảng, ta

https://thuviensach.vn

dường như bị người ta nâng lên, đi đến một đoạn không xa, cuối cùng, dưới thân thể ta, thật mềm mại.

Hốt hoảng, ta nghe thấy một thanh âm già nua run rẩy nói: “Mỹ nhân, quả nhiên là mỹ nhân…… Huân nhi thật là hiếu thuận với bản vương……”

Cái gì? Cái người ở trước mặt ta, hơi thở nóng rực phun trên mặt ta?

Đầu lưỡi chán ghét chạm lên trên mặt ta, có mùi xa lạ khó ngửi. Trên thân ta phát lạnh, ngay sau đó, ta lồng ngực chợt lạnh lẽo, trên eo, có người đang lần mò.

“Không cần……” Ta nỗ lực hét lớn, lại không phát ra thanh âm nào, người trước mặt nghe đến, âm trầm cười nói: “Mỹ nhân…… Nam Tấn mỹ nhân, quả nhiên như thế …… Hoạt sắc sinh hương.”

Trên bắp đùi chợt lạnh lẽo, tựa hồ như bị cái gì thô ráp ma sát vào, ta nỗ lực mở mắt, lại thấy không rõ được.

Lần đầu tiên trong đời ta, sợ hãi tựa như muốn chết. Ta rõ ràng sợ hãi đến lòng đều muốn cứng ngắc, nhưng ta toàn thân đều là mềm nhũn. Ta tình nguyện giết mình! Nhưng giờ phút này, ta ngay cả nắm quyền đều không thể, người kia thanh âm từ phía dưới truyền tới: “Toàn thân làn da đều trắng mịn tinh tế như vậy, thực là báu vật!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Ta mau chóng…

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Lâm Phóng

Ta sử dụng khí lực toàn thân, từ từ duỗi tay xuống phía dưới, bảo vệ chính mình. Nhưng một cánh tay mạnh mẽ khác, dễ dàng bắt lấy đôi tay của ta, cố định tại trên đỉnh đầu.

“Không cần…… Không cần……” Nước mắt của ta lập tức chảy ra.

“Ngươi nói cái gì…… Mỹ nhân?” Người kia trong miệng nói hàm hồ, ta rõ ràng toàn thân vô lực, lại cảm giác được môi hắn lướt qua thân thể. Điều này làm cho ta khổ sở muốn chết.

“Ta nói……” Ta dùng chút khí lực cuối cùng nói, hắn rời khỏi hai chân của ta, mặt kề sát đến trước mặt ta, ta rốt cuộc mở to mắt, thấy một gương mặt đầy nếp nhăn, trên đầu mang mũ vàng nạm ngọc.

“Ngươi nếu…… Dám đụng đến ta…… Sẽ làm cho ngươi…… Chết không…… Toàn thây……” Ta cắn răng nói, lại vì quá mức gắng sức, trong miệng tràn ngập vị ngai ngái.

Người kia trầm mặc một chút, bỗng nhiên ha ha cười: “Thú vị! Thú vị! Hầu hạ bản vương thật tốt, ngày sau sẽ phong ngươi làm phi, ha ha ha!”

Hắn cúi người xuống, cắn một cái trên bờ vai ta, ta nhắm lại hai mắt.

https://thuviensach.vn

“Oành –” Một tiếng vang thật lớn, ta đang dần lâm vào hôn mê bỗng nhiên giật mình cả kinh, hắn buông hàm răng ra.

Ngay sau đó, ta cố gắng mở to mắt, chỉ trông thấy một cái áo bào màu trắng, lấy tốc độ kinh người vọt đến đây. Ta nghe thấy tên khốn đang nằm trên người ta rống giận: “Người nào? Cút ra ngoài!”

Sau đó, áo bào trắng kia bỗng nhiên đem đầu ta che lại, đại khái còn có thân thể ta, bởi vậy thân thể ta lạnh buốt đột nhiên cảm thấy một trận ấm áp.

Áo bào ấy có hương thơm quen thuộc, quen thuộc đến an tâm khiến cho ta muốn ngủ. Nhưng ta biết, ta không thể ngủ. Phía trên đỉnh đầu rất nhanh an tĩnh lại, hình như có thứ gì đó nóng rực phun lên trên áo bào, đó là mùi tanh mà ta đã quá quen thuộc. Ngay sau đó, một bàn tay lạnh lẽo, kéo y phục đang che trên đầu ta xuống. Ta rơi vào một vòng tay vững chắc. Hắn chưa bao giờ sử dụng lực như vậy, gắt gao ôm ta, dường như muốn đem ta khảm vào thân thể của hắn.

“Lâm Phóng…… Lâm Phóng……” Ta nghe thấy giọng nói của mình nhu nhược tựa cọng cỏ non, ta nhìn không rõ mặt của hắn, chỉ thấy đôi mắt đau đớn, còn có màu đỏ tươi.

Hắn đỡ lấy mặt ta, nhét vào trong miệng hạt gì đó. Ta chỉ cảm thấy một dòng khí nóng nháy mắt tràn đầy trong thân thể. Ta “oa” một tiếng, khóc lớn: “Lâm Phóng! Lâm Phóng!”

Ta rốt cục cũng nhìn rõ mặt của hắn. Ta trước giờ chưa bao giờ nhìn thấy, Lâm Phóng như vậy. Hắn hai mắt đỏ ngầu, môi mỏng mím chặt. Trên mặt đầy vết máu. Hắn rõ ràng không có nội lực, khuân mặt xanh lại tựa như có sát khí làm cho người ta kinh hãi.

“Không cần sợ…… Không có chuyện gì!” Giọng nói của hắn ở ngay bên tai ta thì thầm: “Không kẻ nào có thể làm tổn thương nàng.”

https://thuviensach.vn

“Thị vệ sắp đến rồi.” Giọng nói của Hoắc Dương từ xa truyền tới, ta ngẩng đầu, thì ra hắn đứng bên cạnh cửa, căn bản không nhìn sang bên này.

Trên thân ta quấn, chính là y phục Lâm Phóng, mà y phục của hắn, thì ra toàn thân ta đã … Ta vừa thẹn vừa giận, đột nhiên nghiêng đầu, lại nhìn thấy Yến vương ngã ở dưới đất, hai mắt nhắm chặt, hôn mê.

“Hắn có hay không……” Ta khổ sở hỏi.

“Không có!” Lâm Phóng dứt khoát nói, lại thổi một hơi lên mặt của ta, hai mắt đỏ ngầu nhìn ta, gằn từng chữ: “Nàng là của ta, không kẻ nào có thể đoạt đi.” Nói tới đây, hắn nâng ta dậy, đem đao nhét vào trong tay ta: “Giết hắn!”

Ta cầm đao, đi đến trước mặt Yến vương, đá hắn một cước. Hắn thế nhưng lại khoa trương tỉnh dậy, tức giận trừng ta: “Các ngươi…… không muốn sống nữa …… Ta là Yến vương! Các ngươi muốn cùng Yến quốc tuyên chiến sao?”

Ta thật muốn đem hắn chém thành hai khúc, thế nhưng tay cầm đao, lại không thể động.

Tên cầm thú này, hắn là cầm thú! Nhưng cũng là Yến vương, hắn, giết không được.

Phía sau Lâm Phóng lại lạnh lùng nói: “Động thủ.”

Ta quay đầu, trong lòng đau khổ vạn phần: “Lâm Phóng, hắn là Yến vương! Chúng ta không thể……”

Lâm Phóng cười lạnh nói: “Hắn khi dễ nàng như thế, ai quan tâm hắn Yến vương hay cẩu vương, hôm nay cho dù đó là Đại Tấn Hoàng đế, ta cũng muốn giết!” Ta cắn răng, lắc lắc đầu. Lâm Phóng liếc nhìn ta, có chút tức giận.

https://thuviensach.vn

Đây là lần lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Phóng không khống chế được mình như thế.

Không đợi ta nói chuyện, Lâm Phóng đã đến trước ta: “Tránh ra!”

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết, trong lòng ta run lên, lại thấy Lâm Phóng liên tục giơ tay chém xuống, Yến vương vẫn kêu thảm thiết. Ta xoay người sang chỗ khác, không cách nào nhìn nữa.

Rất nhanh, không nghe thấy thanh âm của Yến vương nữa.

Lâm Phóng dùng vạt áo đầy máu tươi xoa xoa tay, đi tới đối diện. Hắn đem y phục của ta đưa cho ta. Ta đi đến phía sau màn trướng, mặc quần áo. Hắn hướng ta vươn tay, ta cầm thật chặt tay của hắn, hai người cầm tay, đi ra khỏi gian phòng đáng sợ kia. Ta cố gắng hết sức không quay đầu nhìn lại, thân thể không nhìn rõ diện mạo đầy huyết nhục ở góc tường. Yến vương nổi danh thiên hạ, chinh chiến trên sa trường hai mươi năm, khiến cho Đại Tấn không dám vọng động Yến vương, cứ như vậy mà chết, tại chính vương cung của mình.

“Lâm Phóng, đây là cái bẫy.” Ta run giọng nói, tội hành thích vua, chờ đợi chúng ta, sẽ là gì nữa đây?

“Ta biết đây là bẫy.” Lâm Phóng nói: “Mộ Dung Huân cố ý dẫn ta tới nơi này, chính là muốn ta thấy Yến vương mưu đồ nhục nhã nàng.”

“Vậy sao ngươi còn giết Yến vương?” Ta khóc ròng nói.

“Vậy thì thế nào?” Lâm Phóng sắc mặt như cũ khiến cho người ta ngạt thở, “Nhục nhã thê tử ta! Bọn hắn cho rằng ta Lâm Phóng, không dám giết hết Mộ Dung thị sao?”

Hoắc Dương đón tiếp, quan tâm nhìn ta. Ta nghĩ ta thật sự bị dọa sợ, tuy rằng chân khí trong cơ thể đã có thể vận hành không bị ngăn trở, nhưng tay

https://thuviensach.vn

xách đao vẫn còn phát run.

Hoắc Dương đẩy cửa ra.

Ngoài cửa, đuốc cháy chập chờn, Hoàng Vương đang đứng sau ánh lửa, lẳng lặng nhìn chúng ta, Trầm Yên Chi đứng ở bên cạnh hắn. Dầy đặc thị vệ trong tay cầm cung tên, nhắm hướng chúng ta.

“Bắt lấy!” Hoàng Vương lạnh lùng nói.

“Vâng!” Bọn thị vệ đồng thanh đáp, khí thế bức người.

Đã lường trước đây là một trận ác chiến! Ta cùng Hoắc Dương một trái một phải, ngang đao mà chống đỡ.

Không có mũi tên, thế nhưng không có mũi tên bắn tới đây.

Ta trơ mắt nhìn mấy chục mũi tên chuyển hướng, nhắm thẳng vào một người khác ở hành lang uốn khúc.

“Mộ Dung Huân ám sát vương thượng, táng tận lương tâm, ta thay mặt ngàn vạn con dân Đại Yến! Lệnh các ngươi, ngay tại chỗ đánh chết! Thay vương thượng báo thù!”

Vô số tên dài do sắt luyện chế, nhất tề hướng bắn lên người kia. Chỉ nghe hắn ta cố gắng gầm lên giận dữ: “Mộ Dung Hoàng! Ngươi là tên tiểu nhân hèn hạ!”

Nhưng mà hắn không thể phát ra âm thanh lần nữa, hắn bay lên không muốn đào thoát, lại bị bọn thị vệ bắn thành con nhím, ngã xuống trên mặt đất, tắt thở.

Mộ Dung Hoàng chậm rãi đi tới, không nhìn chúng ta, lập tức đi vào trong phòng. Trầm Yên Chi ngừng lại bên cạnh ta, cầm thật chặt đôi tay ta.

https://thuviensach.vn

Nửa khắc sau, truyền tới giọng nói bi thương của Mộ Dung Hoàng: “Phụ vương! Phụ vương! Người chết thật thảm! Hài nhi đã thay người giết tên nghiệt súc kia, mong người ngủ yên!”

Tiếng khóc của hắn kinh thiên bi thương, ngoài cửa thị vệ trầm mặc như điêu khắc. Chúng ta từ gian phòng này đi ra, Yến vương liền chết thảm trong phòng. Nhưng mà hắn lại cứng rắn đem tội này đổ lên đầu đệ đệ của hắn Mộ Dung Huân, đổi trắng thay đen.

Trong một ngày, trời đất nghịch chuyển. Mộ Dung Đạt, Mộ Dung Huân lần lượt bị giết, người thừa kế vương vị chỉ còn lại một mình Mộ Dung Hoàng. Mà bí mật chúng ta chính tay đâm chết Yến vương, cũng nắm giữ ở trong tay Mộ Dung Hoàng.

Ta chỉ cảm thấy từng đợt, hàn ý thấu xương.

———————-

Đêm nay, trong ngoài vương cung, trong ngoài thành Thổ Cận, loạn thành một đoàn. Đêm nay, Mộ Dung Hoàng khởi xướng một màn tàn sát tanh máu nhất trong lịch sử Yến quốc, vương cung quý tộc, ngoại thích thần công, một đêm này ít nhiều mất mạng. Thời khắc này, hắn đương nhiên không có thời gian bận tâm đến chúng ta.

Chúng ta bị đưa tới một thiền điện ở vương cung không người để đợi, Trầm Yên Chi cũng ở bên chúng ta. Hoắc Dương ra ngoài tìm kiếm cũng trở về, hướng về ta lắc đầu. Thì ra trong ngoài vương cung đã bị quân đội của Mộ Dung Hoàng vây giữ chật như nêm cối, mà Tiểu Lam, cùng với các thủ hạ khác, cắt đứt liên lạc, đoán chừng đã bị chế phục.

Bình tĩnh mà xem xét, ta, Hoắc Dương mang theo Lâm Phóng, thoát khỏi vương cung này, dễ như trở bàn tay. Nhưng mà sinh mạng của các huynh đệ khác, chúng ta bỏ không được.

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng mặt vẫn căng như cũ, từ lúc nãy bắt đầu, hắn vẫn nắm chặt tay của ta, lúc này, càng không để ý đến Hoắc Dương, Trầm Yên Chi đang ở một bên, một tay vẫn ôm chặt ta, để ta ngồi ở bên cạnh hắn.

Đứa bé trong bụng Trầm Yên Chi không có chuyện gì, chẳng qua là Mộ Dung Huân lấy cớ để ta vào cung.

“Nhân sâm vạn năm, đó là do Mộ Dung Hoàng sắp xếp.” Lâm Phóng nói: “Kỳ thật từ khi nhân sâm bị đoạt, ta đã hoài nghi Mộ Dung Hoàng. Chỉ có thể là quản gia.”

“Cho nên Mộ Dung Đạt cũng là trong kế, cầm nhân sâm có độc, hiến cho vương thượng?” Trầm Yên Chi nói.

Lâm Phóng gật gật đầu: “Bên này, Mộ Dung Huân một lòng lấy lòng vương thượng, dẫn Thanh Hoằng vào cung, hiến cho vương thượng.” Lâm Phóng cúi đầu nhìn ta, “Sau đó bị chúng ta biết, Thanh Hoằng ở chỗ vương thượng. Chúng ta giết Yến vương, vừa lúc thực hiện mục đích giết cha của Mộ Dung Hoàng.”

“Vì sao Mộ Dung Hoàng lại muốn giúp chúng ta, đem giết cha tội danh sắp xếp cho Mộ Dung Huân?” Hoắc Dương hỏi.

Lâm Phóng lạnh lùng nói: “Mộ Dung Huân cũng có quyền thừa kế vương vị, Mộ Dung Hoàng như thế nào có thể buông tha hắn? Nếu như thiên hạ đều biết, Yến vương là do chúng ta giết, Mộ Dung Hoàng có thể không cùng Đại Tấn tuyên chiến sao? Đây không phải kết quả hắn muốn. Vương vị của hắn, còn chưa có vững vàng.”

Tất cả đều rõ ràng. Từ khi vừa mới bắt đầu đây đã là một ván cờ, chúng ta chính là con cờ. Chỉ là không biết, giữ cờ, là Mộ Dung Hoàng hay Lâm Phóng.

https://thuviensach.vn

“Thanh Hoằng, ta nghĩ vương gia không biết chuyện ngươi bị Mộ Dung Huân đưa vào cung.” Trầm Yên Chi run giọng nói, khuôn mặt nàng trắng bệch, một chút cũng không giống Trầm Yên Chi vui vẻ tối hôm qua.

Mọi người đều không nói chuyện. Trong lòng ta một trận đau xót, không biết nên nói cái gì cho phải. Ta chỉ biết, ta muốn giết Mộ Dung Hoàng — nếu như hắn thực sự là kẻ chủ mưu!

Trầm Yên Chi nôn nóng: “Thực, thực sự! Hắn muốn mưu đoạt vương vị. Nhưng với vị trí của hắn hiện tại, nếu như đoạt không được vương vị, chính là một con đường chết.” Nàng cắn chặt răng: “Thật, tối hôm qua hắn, hắn còn nói với ta, Khải nhi trúng ý ngươi, bảo ta tìm thời gian cùng ngươi nói chuyện, xem ngươi có nguyện ý hay không, làm chính thê của Khải nhi? Ta không nói chuyện của ngươi và Lâm Phóng.”

Ta ngẩn ngơ, Mộ Dung Khải…… Lâm Phóng sắc mặt như cũ rất khó nhìn, ta quay mặt qua chỗ khác, không nhìn Trầm Yên Chi.

Hoắc Dương thăm hỏi: “Vậy bây giờ xử lý như thế nào?”

Bàn tay đặt trên eo ta bỗng nhiên căng thẳng, Lâm Phóng nhìn thẳng phía trước: “Yên Chi, ngươi hạ thủ được sao?”

Ta có chút không hiểu, lại rõ ràng thấy Trầm Yên Chi run một chút. Nàng cúi thấp đầu, đột nhiên hướng về Lâm Phóng quỳ xuống: “Minh chủ, ta xin thề — nếu như Mộ Dung Hoàng dám thương tổn các ngươi một cọng tóc, ta nhất định khiến hắn chết không toàn thây!”

Lâm Phóng gật gật đầu, phảng phất như không nghe ra giọng nói Trầm Yên Chi run rẩy cùng thống khổ.

Trầm Yên Chi ngẩng đầu, hai mắt trước sau như một sắc bén vô tình. Hình như chú ý đến ánh mắt của ta, nàng nhìn ta, cười khổ nói: “ Ngày đầu

https://thuviensach.vn

tiên đi tới Thổ Cận thành, ta đã bắt đầu hạ độc Mộ Dung Hoàng, Mộ Dung Khải.”

Thì ra là thế! Ta hoảng sợ nhìn Lâm Phóng, thì ra bắt đầu ngày đầu tiên, hắn đã phòng bị Mộ Dung thị!

Đã là nửa đêm, trong vương cung hoảng loạn như cũ, mơ hồ thấy rõ ánh lửa chân trời, pha lẫn tiếng kinh hô không biết của ai. Thủ hạ của Mộ Dung Hoàng mười tên thị vệ vẫn như điêu khắc canh chúng ta trước cửa thiển điện. Trầm Yên Chi đang mang thai, có chút mệt, tựa vào ghế dài ở thiển điện nghỉ tạm, Hoắc Dương ôm đao canh bên trong thiển điện. Lâm Phóng nắm tay ta, dẫn ta đi vào phòng trong.

Lâm Phóng buông tay ra, ta đi vào trong phòng, nhìn quanh bốn phía. Nơi này đoán chừng đã từng là chỗ nghỉ tạm của phi tử, màn giường hồng nhạt, bàn khắc hoa. Bàn trang điểm đặt gương đồng và hộp trang sức, một tầng tro bụi thật dày.

“Phanh” Một tiếng, ta quay đầu, Lâm Phóng đóng cửa phòng lại. Hắn cúi đầu, ngồi xuống ở trước bàn, duỗi tay cởi mũ trên đầu xuống, “đương” một tiếng ném ở trên bàn. Ta muốn viết tác phẩm mới, mọi người thích không?

——

Lần nữa nêu lên, tên gọi của chương này cùng mấy chương trước có chút sai lầm, mọi người đọc lúc chú ý.

Mộ Dung Huân là đệ đệ của Mộ Dung Hoàng, cũng là người dẫn Thanh Hoằng tiến cung, trong chương này chết.

Mộ Dung Khải là cháu của Mộ Dung Hoàng, có chỗ viết thành Mộ Dung Khác.

https://thuviensach.vn

Mọi người chú ý.

Chủ yếu là thời gian viết quá dài, chính mình cũng quên mất tên của nhân vật. “mồ hôi – ing”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Yên Chi

Lâm Phóng không nói chuyện, ngồi ở trước bàn, cúi thấp đầu.

Tuy rằng đã đốt một ly nến nhưng phòng trong lại càng thêm âm u. Giường màn hồng nhạt hơi cũ tầng tầng lớp lớp, tựa như nặng ngàn cân, rủ trên đỉnh đầu ta. Mặt đất do từng phiến đá hợp lại mà thành, ta nhìn mặt đất ở giữa có vết rạn nứt to lớn dữ tợn khiến đá tảng bị phá thành mảnh nhỏ.

Bây giờ bên trong phòng chỉ có ta cùng Lâm Phóng, sự im lặng này khiến cho ngực ta càng khó chịu. Mà hôm nay trải qua sự việc kinh hãi kia, trong lòng ta càng bất an. Ta ngẩng đầu nhìn xà ngang cũ kỹ, chỉ cảm thấy đau khổ như giếng phun, càng lúc càng nhanh, tràn ngập trong lòng ta, dường như muốn đem ta nuốt hết.

“A Phóng……” Ta nhịn không được thấp thấp gọi hắn. Kỳ thật ta cũng không biết vì sao lúc này muốn gọi hắn, không biết muốn nói với hắn cái gì.

“Hoằng Nhi……” Hắn chậm rãi ngẩng đầu, vươn tay về phía ta, “Nàng tới đây.”

Ta nén lệ đi đến ghế tròn bên cạnh hắn ngồi xuống. Trên mặt hắn mang theo ý cười, khác với vẻ tươi cười ngày thường, lúc này, nụ cười của hắn rất

https://thuviensach.vn

nhẹ, lại bỗng nhiên cho ta cảm giác giống như ánh nắng ấm áp.

“Hoằng Nhi, biết hay không nàng rất đặc biệt?” Hắn nhẹ nhàng ôm lấy ta, đầu kề sát vào ta nói: “Rất nhiều người đều thích nàng. Ôn Hựu, Cầu An, Mộ Dung Khải…… Rất nhiều người……”

Ta không biết hắn vì sao hắn lại nói này cái, lẩm bẩm nói: “Ta chỉ trúng ý ngươi thôi.”

“Hoằng Nhi!” Hắn rất nhanh cắt ngang của ta nói, “Ngươi không biết, khi ta ở ngoài thành Võ Xương trọng thương tỉnh lại, phát hiện chính mình có tâm ý đối với ngươi, ta có bao nhiêu sợ hãi, sợ không chiếm được ngươi.”

Ta thoáng cái bối rối, Lâm Phóng đang nói cái gì, hắn cũng biết sợ hãi?

Hắn nâng lên mặt của ta, gật gật đầu: “Đúng. Nàng không biết, khi đó, chỉ có thể nhìn nàng, vì Ôn Hựu mà thương tâm. Ta thật sự nghĩ muốn giết Ôn Hựu. Suy nghĩ kỹ một chút, thực sự chỉ cần một câu nói của ta liền có thể giết chết hắn.” Ta hít vào từng ngụm khí, lại nghe hắn tại bên tai ta khẽ cười nói, “Ta chính là hèn hạ như vậy — ta bình sinh lần đầu tiên muốn có được một người. Lúc ấy ta còn nghĩ, nếu như nàng vĩnh viễn không yêu ta, ta sẽ giết Ôn Hựu, phế đi võ công của nàng, giam cầm nàng một đời, để nàng chỉ thuộc về ta một mình ta.”

Giọng nói của hắn, ngôn ngữ của hắn lạnh như vậy, ta hoảng sợ ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy hắn như cũ cười vân đạm phong khinh: “Nhưng vừa rồi ta vừa mới biết, ta sẽ không làm như vậy. Hoằng Nhi, nhìn thấy nàng bị thương tổn, ta so với chính mình bị thương còn khó chịu. Ta như thế nào có thể phế đi võ công của nàng? Ta nói rồi, đời này kiếp này, vô luận sinh tử, vĩnh viễn không chia lìa. Nàng hiểu không?”

Ta gật gật đầu, hắn thật sâu thở dài: “Hoằng Nhi……”

https://thuviensach.vn

Môi của hắn, ở trên trán, khóe mắt, mũi, mặt ta không ngừng lưu luyến. Ta kiềm chế run rẩy không ngừng, môi của hắn di chuyển không ngừng, hắn cắn bờ vai của ta cổ của ta, nơi đó truyền đến từng trận đau đớn.

Ta không hiểu vì sao hắn lại khiến cho ta đau, nhưng ta bỗng nhiên cảm thấy, hắn hôn như thế, thật ôn nhu, cũng thật thống khổ.

Lâm Phóng, ngươi cũng thống khổ sao?

Ta gắt gao ôm chặt lấy hắn, cảm thụ được thân mình run sợ của hắn.

Ánh nến ảm đạm, trước mắt ta mơ mơ hồ hồ, đầu óc choáng váng nặng trĩu. "Đông" một tiếng, có thứ gì đó rơi trên mặt đất. Ta giật mình toàn thân một trận mồ hôi lạnh. Lâm Phóng che ở trên thân, ôm lấy ta thật chặt, lúc ta này mới phát hiện, chẳng biết lúc nào, chính mình đã bị hắn đặt ngang ở trên bàn tròn. Mũ của hắn, vốn để lên bàn, sớm đã bị hắn quét rơi xuống đất.

Trong bóng đêm, chỉ thấy hai mắt mắt hắn tựa sao xa, trầm mặc nhìn ta. Đôi tay của hắn dán sát vào làn da ta, chưa bao giờ nóng đến như vậy. Điều đó khiến cho ta kháng cự sợ hãi.

"Hoằng Nhi……" Hắn lần nữa cúi đầu xuống nói: "Xin lỗi……"

———————

Trời bắt đầu dần dần sáng, ngoài cửa sổ các loại tiếng vang rốt cục ngừng nghỉ. Phảng phất như đây chỉ là một buổi sáng sớm bình thường.

Ở trong gian phòng này ngây ngốc hai ba canh giờ, ta chỉ có thể mơ mơ màng màng chợp mắt. Ban đêm như vậy, ta làm sao ngủ được? Lâm Phóng ôm ta, hai mắt chặt chẽ nhíu lại. Người này, dường như lúc ngủ cũng không an tĩnh.

https://thuviensach.vn

Dưới chăn mền, hai thân thể người dán sát vào nhau, đây quả thựa là một loại cảm giác xa lạ, vô cùng thân mật, sống dựa vào nhau.

Ta nhịn không được duỗi tay, lướt nhẹ lên mi cốt xinh đẹo. Lông mi của hắn khẽ run lên, từ từ mở to hai mắt, ta phảng phất nhìn thấy ánh trăng trong xuốt dưới đấy mắt hắn.

Không đợi ta kịp nói cái gì, Lâm Phóng xoay người một cái, đè ta ở dưới thân.

“Hoằng Nhi……” Hắn nhẹ nhàng ở trên trán ta hôn một cái, vùi đầu tại ta hõm vai: “Ta năm nay đã hai mươi lẻ bốn.”

Mặt của ta nóng một chút, có chút không hiểu hỏi: “Ta biết a! Như thế nào?”

Hắn tại bên tai ta âm trầm cười, qua một lúc, hắn ngẩng đầu, ánh mắt không dao động: “Chúng ta trở về Giang Đông.”

———————-

Mặt trời dâng lên cao, ta cùng Lâm Phóng từ trong phòng thiển điện đi ra, Trầm Yên Chi lo lắng vội vàng, vẫn chưa để ý đến chúng ta. Hoắc Dương lại đưa mắt ra hiệu, ta quẫn bách đến cực điểm, ngồi vào bên cạnh Trầm Yên Chi.

Một lát sau, rốt cục cũng có thị vệ tới triệu kiến. Ta nghe thấy trong lòng mình hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay, đều là mồ hôi.

Giết Mộ Dung Hoàng. Nhưng nếu giết hắn, chúng ta làm sao thoát khỏi Yến quốc?

Bên trong cung quả thực cứ mười bước lại gặp một đám, bốn phía đều là chưởng quản cấm quân của Mộ Dung Hoàng. Cũng không có trường hợp

https://thuviensach.vn

máu chảy đầy đất, dọc đường đi đều là nước, đạm đạm mùi máu tươi.

Cùng thị vệ đi qua chính điện, vào một gian phòng sáng sủa. Vách tường bốn phía toàn là giá sách, chắc hẳn đây là thư phòng. Bên cửa sổ, một người mặc cẩm phục màu đen khoanh tay đứng, nghe thấy tiếng vang, từ từ xoay người, nhìn chúng ta mặt giãn ra mỉm cười. Phía sau hắn đứng hai hắc y nam tử, rủ xuống đầu, đứng ở trong bóng tối. Chỉ bằng thế đứng dáng vẻ hai người, liền biết hai người này không phải là cao thủ.

“Lâm minh chủ.” Hắn bước nhanh đi tới, ánh mắt khẩn thiết, “Sự tình đột ngột, đã khiến cho các ngươi kinh hãi.” Nói xong, hắn liếc nhìn ta.

Ta lạnh lùng nhìn hắn, ta thực muốn nhìn rõ ràng, hắn rốt cuộc có thể có bao nhiêu xấu xa.

“Chiến hộ pháp, ủy khuất ngươi!” Hắn đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta: “Là ta dạy đệ đệ không đúng, khiến ngươi bị khuất nhục! Ngươi một đời nữ hiệp làm nhục như vậy, Mộ Dung thị trên dưới, khó chối tội này!”

Ta ngẩn ra, không khỏi tự chủ nghiêng người né qua, lại thấy hắn ngẩng đầu, ánh mắt không dao động nhìn ta, bao hàm hổ thẹn.

Ta nhất thời không biết làm sao mới tốt, Mộ Dung Hoàng này, rốt cuộc là thật hay giả? Lại nghe hắn nói: “Phụ vương muốn một lần được nhìn thấy phong thái Giang Đông nữ hiệp, ta liền cho Huân đệ đi mời ngươi. Ai ngờ hắn một lòng lấy lòng phụ vương, lại động tâm tư xấu xa ……”

Đúng là như vậy sao? Lại nghe Lâm Phóng nói: “Vương gia xin đứng lên!” Hắn nghiêng người, nâng Mộ Dung Hoàng dậy.

Chợt nghe giọng nói nữ nhân băng lãnh nói: “Vương gia, thật sự không phải ngươi?” Trầm Yên Chi tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Mộ Dung Hoàng.

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Hoàng thu lại thần sắc, cúi đầu nhìn Trầm Yên Chi, thẳng tắp nhìn chòng chọc nàng: “Ngươi một đêm này không ngủ, có biết yêu quý cốt nhục trong bụng không vậy?”

Trầm Yên Chi hai mắt rưng rưng, giọng nói lại dị thường mạnh mẽ: “Vương gia, không nên phụ lòng Yên Chi. Minh chủ đối với ta có đại ân cứu mạng, là người ta cả đời phục tùng. Ngươi là phu quân ta. Nếu như Yên Chi phải lựa chọn, chỉ có lấy chết tạ tội!”

Mộ Dung Hoàng nghe vậy, lập tức bắt lấy cổ tay nàng: “Ngươi nói chết, không bằng chúng ta một nhà cùng nhau chết! Yên Chi, ngươi phải tin tưởng ta!”

Ta lại nhìn không được, lớn tiếng nói: “Yên Chi, ta tin tưởng việc kia cùng vương gia không quan hệ!” Đúng vậy, sẽ không phải do vương gia. Sẽ không là hắn, mượn danh nghĩa của chúng ta, giết chết vương thượng, lại giá họa Mộ Dung Huân.

Trầm Yên Chi cảm kích nhìn ta, lại ngẩng đầu ngây ngốc nhìn Mộ Dung Hoàng. Mộ Dung Hoàng ôm chặt nàng.

Lâm Phóng nói: “Như thế, vương gia, chúng ta hôm nay liền cáo từ.”

Mộ Dung Hoàng cười lạnh nói: “Lâm minh chủ, có phải không tin tưởng bản vương?”

Lâm Phóng lạnh nhạt nói: “Không dám. Chỉ là gần vua như gần cọp.”

Mộ Dung Hoàng đột nhiên nói: “Minh chủ, ta có một chuyện, muốn cùng ngươi thương lượng.”

Lâm Phóng dứt khoát nói: “Mời nói.”

https://thuviensach.vn

Mộ Dung Hoàng nhìn nhìn ta cùng Hoắc Dương. Lâm Phóng thản nhiên nói: “Đây là hai người tâm phúc của ta, không cần.” Mộ Dung Hoàng cười nói: “Minh chủ quả nhiên dùng người thì không nghi ngờ người, rất hợp khẩu vị ta. Ta liền nói thẳng — ta biết minh chủ trung với Đại Tấn. Chỉ là ban đầu ở Kinh Châu, triều đình liền bán đứng ngươi. Chim khôn lựa cành mà đậu, ngươi có từng suy xét, Đại Yến ta vạn lý non sông tốt đẹp? Ta hứa, ngươi nếu nguyện làm quốc sư cho ta, sinh thời, ta tuyệt đối không phạm Đại Tấn một bước chân, quyết không cho ngươi làm việc gì tổn hại Đại Tấn. Đại Yến ta không có quyền thần quý tộc như của Đại Tấn, không có phân chia sĩ tộc bần hàn, tất cả quan chức, đều có thể ở đây. Ở chỗ này, ngươi có thể tự do thi triển tài hoa của ngươi. Ngươi muốn võ lâm, ta liền đem trọn võ lâm Đại Yến cho ngươi. Ngươi muốn tiền tài, cái này không cần ta làm gì, bây giờ đại khái một phần năm tài sản của Đại Yến ta đã nằm trong tay ngươi. Ta chỉ cầu anh hùng, cầu ngươi ta cùng nhau chấn hưng Đại Yến, được không?” Hắn lại nhìn ta một cái: “Chiến nữ hiệp cũng có thể làm quan nhất phẩm, làm võ tướng Đại Yến đầu tiên. Đại Yến ta từ trước đến nay đều thích nữ kiệt, so với nam nhi còn nhận được nhiều kính yêu của dân chúng hơn!”

Lời nói của hắn có chút say mê — ta hận nhất Tấn triều dòng dõi phân chia, hận bó triều đình giả mù sa mưa. Nếu như thực tốt như Mộ Dung Hoàng nói, cũng so với Tấn triều tự tại hơn nhiều ……

Trong phòng khoảng khắc tĩnh lặng, lại nghe Lâm Phóng thản nhiên nói: “Đa tạ vương gia ưu ái. Chỉ là không giấu vương gia, Lâm mỗ lần này trở lại Giang Đông, liền rời khỏi võ lâm, không hỏi chuyện giang hồ. Lưu lạc chân trời, há không tự tại?”

“Quả thật nửa điểm không thương lượng?” Mộ Dung Hoàng khó nén thất vọng. Lâm Phóng gật gật đầu, liếc mắt nhìn ta cùng Hoắc Dương, lại chắp tay nói: “Chúng ta đến đây xin cáo từ.” Cũng không đợi Mộ Dung Hoàng đáp lại, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Hoắc Dương lập tức cùng ta một trước một sau bảo vệ hắn, đi tới ngưỡng cửa. Quả nhiên hai tên thị vệ ở cửa không tiếng động giơ lên đại đao, ngăn lại chúng ta đi qua.

“Nhưng Lâm minh chủ, nếu cứ như vậy thả ngươi cùng thủ hạ, nhiều cao thủ như vậy, bản vương thực không cam lòng.” Giọng nói của Mộ Dung Hoàng lạnh lẽo rét buốt truyền tới.

“Vương gia, ngươi để cho bọ họ đi!” Trầm Yên Chi nói. Ta xoay người, lại thấy Mộ Dung Hoàng vung tay lên, phía sau một hắc y nhân bắt lấy tay Trầm Yên Chi.

Cùng lúc đó, hai tên thị vệ ở cửa nghiêng người, chúng ta liền rất dễ dàng thấy, ngoài cửa hơn mười người lặng yên không một tiếng động đứng thẳng. Kia đúng là hơn mười huynh đệ chúng ta từ Giang Đông dẫn tới. Trên cổ của mỗi người, đều có một cây đao lóe sáng.

Lâm Phóng đứng lại, xoay người nhìn Mộ Dung Hoàng, giọng nói vừa lạnh lùng lại tàn nhẫn: “Ngươi muốn thế nào? Muốn ta nhờ cậy Yến quốc của ngươi? Ngươi hiện tại có thể giết bọn hắn, Lâm mỗ không đau lòng. Huống chi, bọn họ cũng coi như chết có ý nghĩa.”

Mộ Dung Hoàng ngẩn ra, tựa hồ có chút tức giận, lại chợt cười, nói: “Quân tử không ép buộc gây khó người khác. Ngươi không đồng ý muốn nương tựa, liền không nương tựa. Nhưng tối thiểu, ngươi muốn chấp thuận, không cùng Yến quốc ta là địch.”

Lâm Phóng gật gật đầu: “Có thể. Ngươi muốn ta hứa hẹn như thế nào?”

Mộ Dung Hoàng ha ha cười: “Ngươi ta đều biết, hứa hẹn cái gì, như thế thôi lắm. Ta muốn kết thân.”

Trong lòng ta căng thẳng, Lâm Phóng rất nhanh đáp: “Muốn ta cưới Mộ Dung Lâm, không thể. Hôm nay sẽ liều mạng ngươi chết ta sống.” Trong

https://thuviensach.vn

lòng ta nhẹ nhàng đau nhói, đã thấy Mộ Dung Hoàng lắc đầu: “Không cần ngươi cưới nàng. Người Tấn các ngươi coi nữ nhân như quần áo, ta gả nàng cho ngươi, tương lai ngươi coi nàng như cái chổi, dễ như trở bàn tay.” Hắn nhìn hướng ta: “Ta muốn chiến Thanh Hoằng, gả cho Khải nhi. Ta cần một sự hứa hẹn, hứa hẹn vững vàng nhất. Chiến Thanh Hoằng, tương lai, ngươi sinh hạ cho Khải nhi một đứa bé, ngươi sẽ có thể rời khỏi đây!”

Ta cả giận nói: “Ngươi đừng mơ tưởng!”

Mộ Dung Hoàng vừa nhấc tay, khóe mắt ta mơ hồ thấy có ánh đao hiện lên, ngoài cửa truyền tới một tiếng kêu rên, còn có âm thanh máu ồ ồ chảy ra. Ta hoảng sợ quay đầu, lại thấy một vị huynh đệ đã ngã xuống đất, thi thể bị chém làm hai, huyết lưu phun ra.

“Ngươi!” Ta giận dữ, lại một đạo quang đao hiện lên, đảo mắt đã thấy Hoắc Dương rút đao lách mình đến trước mặt Mộ Dung Hoàng, một hắc y nhân đứng ra ra, ngăn trở một đao của hắn, một hắc y nhân khác lại rút đao ra, để ở trên cổ Trầm Yên Chi.

“Các ngươi nếu vọng động, nàng cũng sẽ mất mạng.” Mộ Dung Hoàng lạnh lùng nói, ta thấy ánh mắt Trầm Yên Chi tuyệt vọng cực độ.

Mộ Dung Hoàng nhìn chúng ta, chợt trở tay chế trụ yết hầu Trầm Yên Chi, gằn từng chữ: “Ta không phải đang nói đùa.” Mời mọi người ủng hộ nhiều hơn.

Cám ơn.

Khẩu hiệu vĩnh viễn không thay đổi của chúng ta là: Chim nhạn bay qua để lại lông, người đi qua để lại lời bình …

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Thổ Lộ

"Ngươi muốn ta gả cho Mộ Dung Khải?" Ta lạnh nhạt nói: "Ngươi không sợ ta giết hắn? Cháu ngươi, há là đối thủ của ta?"

Mộ Dung Hoàng hừ lạnh một tiếng: "Ngươi sẽ không. Nếu là Lâm Phóng, thực có khả năng khiến cho Lâm nhi sống không bằng chết. Nhưng nếu là ngươi sẽ không, ngươi không hạ thủ được. Chỉ cần ngươi cùng Khải nhi có một đoạn nhân duyên này, ta nghĩ, trong cuộc đời ngươi, sẽ không để cho Tấn triều làm hại Khải nhi, xâm phạm Đại Yến. Ngươi không, Lâm Phóng đương nhiên cũng sẽ không."

Ta chỉ cảm thấy lồng ngực một trận khó chịu, muốn ta giết Mộ Dung Khải, nam tử trẻ tuổi kia giống như đệ đệ ta vậy, ta thật sự, không hạ thủ được.

"Mộ Dung Hoàng…… Ngươi rất tốt…… Ngươi thật sự là đối với cả cuộc đời này của ta thật tốt……" Trầm Yên Chi run giọng nói, trợn trừng mắt nhìn Mộ Dung Hoàng.

Mộ Dung Hoàng lại không nhìn nàng: "Người đâu, dẫn vương phi đi xuống." Lại hướng về chúng ta nói: "Một đoạn nhân duyên tốt đổi lấy hai mươi mạng người, Lâm minh chủ, có thể không?"

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng ánh mắt không dao động nhìn ta một cái, ta hơi hơi gật gật đầu.

Lâm Phóng hướng về Mộ Dung Hoàng nói: “Có thể.”

———————-

Kế tiếp sắp xếp cực kỳ nhanh chóng, Lâm Phóng, Hoắc Dương cùng tất cả thủ hạ chúng ta bị thiết vệ của Mộ Dung Hoàng chào theo nghi thức quân đội đưa đến ba mươi dặm ngoài Thổ Cận thành. Ta bị miếng vải đen bịt mắt, ngồi xe ngựa xóc nảy hơn nửa canh giờ, đến một gian phòng không biết ở đâu. Bên trong phòng trang sức hoa lệ, vách tường nóc nhà lại có song sắt, nghiễm nhiên là một nhà tù hoa lệ.

Mộ Dung Hoàng có chỗ như vậy, có thể thấy được hắn tâm tư thâm trầm. Cũng có thể thấy, ta bị cầm tù ở chỗ này, là kế hoạch hắn đã sớm chuẩn bị tốt.

Nhoáng một cái, ta bị nhốt tại nơi này đã hai ngày.

Ta nghĩ không ra, Mộ Dung Hoàng rốt cuộc muốn cái gì? Hắn nhất định biết rõ, Lâm Phóng sẽ không để cho ta cứ như vậy gả cho Mộ Dung Khải, nhưng hắn dùng một chiêu này, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ thật chỉ như hắn đã nói, để cho ta cùng Mộ Dung Khải kết nghĩa phu thê, để Giang Đông cố kị, không dám động thủ đối với Yến quốc?

Nơi này tổng cộng có ba phòng ốc, trông coi ta là năm thiết vệ ở ngoài hai gian phòng. Gian phòng duy nhất có một cửa sổ đối diện bên trong viện, ta chỉ có thể trông thấy bầu trời, lại không biết đang ở chỗ nào. Có lúc mơ hồ có thể nghe từ nơi xa truyền đến tiếng người cùng tiếng bước chân, theo như nửa canh giờ suy tính, ta nghĩ đây đại khái là ở bên trong ngõ nhỏ hẻo lánh nào đó của thành Thổ Cận. Thổ Cận tuy không lớn bằng Kiến Khang nhưng cũng có đến mấy ngàn hộ dân. Muốn Lâm Phóng bọn hắn tìm được ta, thật khó.

https://thuviensach.vn

Ta tựa vào trên cái sập, nhìn chân trời nhè nhẹ từng đợt từng đợt đám mây. Chợt có chim ưng bay qua, phát ra tiếng kêu to. Một bước cờ này, chúng ta đi có đúng hay không đây? Nếu như thực sự phải gả cho Mộ Dung Khải, ta biết ứng phó ra sao? Bọn hắn đại khái sẽ hạ dược ta? Nếu không sao có thể yên tâm để Mộ Dung Khải cùng ta thành hôn?

Cho nên, ta nhịn đói hai ngày, bọn hắn đưa thức ăn cùng nước tới, ta một chút cũng không dám động. Đã nếm qua một lần thất bại, nếu lại bị thiệt thòi ta liền có thể tự vẫn.

Đến buổi tối ngày thứ ba, ta đói đến choáng váng hoa mắt, trên dưới vô sự, chỉ phải nằm ở trên giường, khó chịu vô cùng. Nhìn thức ăn ở cửa đã lạnh, ta không thể không ở trong lòng mắng thầm Lâm Phóng cùng Hoắc Dương.

Chậm như vậy…… Bọn hắn vẫn chưa tới đây? Ta thậm chí mơ hồ ở trong lòng hạ quyết tâm, nếu như sáng sớm ngày mai bọn hắn không tới, ta liền mặc kệ tất cả, có độc dược hay không đều ăn.

Sau đó tự sát.

“Ngươi sao lại ở chỗ này?” Một giọng nói kinh ngạc vang lên, ta hơi híp mắt lại nhìn, một nam tử trẻ tuổi đang ở phía sau song sắt, ngơ ngác nhìn ta.

“Mộ Dung Khải, ngươi còn có mặt mũi tới gặp ta?” Ta hít sâu một hơi, ngồi dậy.

Hắn không lên tiếng, chỉ là thẳng tắp nhìn ta, dùng tốc độ cực nhanh nói: “Vương thượng nói ngươi đồng ý gả cho ta, lại nói ngày thành hôn mới có thể gặp ngươi. Thiết vệ có giao hảo với ta lén lút nói cho ta biết địa phương này. Nhưng ta không ngờ đến ngươi lại là bị nhốt tại nơi này.”

“Vương thượng?” Ta chậm rãi đi đến: “Mộ Dung Hoàng?”

https://thuviensach.vn

Hắn gật gật đầu: “Hắn kế thừa vương vị, hôm qua chính thức chiêu cáo thiên hạ. Vương thượng vì sao lại giam giữ ngươi?”

Ta tức giận trừng hắn: “Hắn nắm trong tay tính mạng hai mươi thủ hạ chúng ta bức ta gả cho ngươi, ngươi còn hỏi ta vì sao bị nhốt tại nơi này? Mộ Dung Khải, thúc cháu các ngươi thật sự rất lợi hại, ta bội phục!”

Hắn hoảng sợ nhìn ta, hai tay đồng loạt nắm lấy song sắt: “Không thể! Vương thượng sẽ không làm chuyện như vậy?”

“Sẽ không?” Ta túm cổ áo vạch ra, hắn trừng lớn hai mắt, ta nói: “Đây là Mộ Dung Hoàng đưa ta vào trong cung, dâng cho ông nội của ngươi vẫn còn lưu lại! Nếu không phải Lâm Phóng tới cứu ta đúng lúc, ta đã……”

Mộ Dung Khải tựa hồ kinh ngạc đến ngây người, nhìn thấy miệng vết thương trên cổ ta, lại nhìn mặt của ta.

“Bọn họ thế nhưng……” Mộ Dung Khải thở dài một hơi, trong lòng ta run lên. Người thiếu niên này đã từng khóc qua, cười qua, nháo qua, nhưng chưa bao giờ thấy hắn thở dài như vậy.

Một lúc lâu, hai chúng ta đều không nói chuyện.

Một lát sau, hắn đột nhiên nhìn chòng chọc ta, mặt lại đỏ: “Ngày mai, ngươi sẽ gả cho ta sao?” Hai mắt của hắn vẫn giống như lần đầu gặp mặt sáng ngời, trên khuôn mặt tuấn lãng vẫn khí khái anh hùng cùng thẳng thắn. Trong giây phút đó, ta lại nói không ra lời.

Nhưng mà nghĩ đến chuyện Yến vương gây ra với ta, lời Mộ Dung Hoàng uy hiếp lại hiện lên trước mắt, ta chậm rãi nói: “Trừ phi ta chết.”

Hắn cúi thấp đầu xuống, không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Ta vội la lên: “Ngươi thả ta ra đi, Mộ Dung Khải, đừng để ta khinh thường ngươi!”

Hắn nhẹ nhàng gật gật đầu, cúi thấp đầu vẫn không nhìn ta: “Ta cứ như vậy, khiến ngươi chán ghét? Ngươi cũng biết khi ngươi vừa mới đến Thổ Cận liền……”

“Ta cùng Liêu Đông Mộ Dung thị, đã là thù không đợi trời chung.” Ta cắt ngang lời nói của hắn: “Chiến Thanh Hoằng hai mươi năm qua, khi nào bị người ta bắt nạt như vậy? Chỉ có Mộ Dung thị các ngươi!”

Hắn lại không nói chuyện, nhẹ nhàng nói: “Ta đi lấy chìa khóa.”

Qua một hồi, cách vách truyền tới tiếng vang kỳ lạ, pha lẫn tiếng kinh hô trầm thấp. Một lát sau, thân ảnh Mộ Dung Khải lần nữa xuất hiện ở cửa, trên tay rõ ràng là một chuỗi chìa khóa.

“Bộ phận then chốt của song sắt, ở dưới đất.” Hắn nhẹ giọng nói, hắn ngồi xuống cách chỗ cánh cửa khoảng một trượng, ở trong đất bùn lần mò một trận, cuối cùng lấy ra được một chiếc khóa cực to. Khó trách ta đã nhiều ngày tìm khắp nơi, đều không tìm được phương pháp mở cửa phòng này.

Hắn cúi đầu, lấy ra chìa khóa, hướng vào ở khóa.

Ta tim đập mạnh, nếu như thoát khỏi, ta sẽ chế phục hắn? Ừ, nhất định phải chế phục hắn, có thể dùng hắn làm con tin……

Chìa khóa tra vào trong ổ khóa, tay của hắn lại bỗng nhiên dừng lại, chẳng hề chuyển động. Hắn ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt viết rõ hai chữ chần chờ.

“Thanh Hoằng……” Hắn nhẹ nhàng gọi ta, “Ta thả ngươi bây giờ, phải hay không sẽ vĩnh viễn không gặp được ngươi ?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi……” Ta trơ mắt nhìn hắn đem chìa khóa kia rút ra.

“Mộ Dung Khải, đừng để cho ta nghĩ, Mộ Dung thị các ngươi tất cả đều là hạng người hèn hạ vô sỉ! Không cần để ta hận ngươi cả một đời!” Ta lạnh lùng nói.

Thân thể của hắn tựa hồ như run lên, nâng mắt nhìn ta, cười khổ nói: “Chiến Thanh Hoằng, có mấy nam nhân, có thể tự tay thả nữ nhân mình thích thích rời khỏi?”

Trong lòng ta run lên, bỗng nhiên cảm thấy, giờ phút này Mộ Dung Khải, sớm đã không phải thiếu niên nghịch ngợm năm đó vui cười nói ta trúng ý Lâm Phóng, không phải nam tử mới vào Thổ Cận thành lúc giận dỗi không để ý đến ta. Hắn họ Mộ Dung, hắn cùng Mộ Dung Hoàng chảy dòng máu giống nhau.

“Ngươi thả ta ra đi.” Ta bỗng nhiên không còn tàn nhẫn nói nữa, chỉ cảm thấy trong lòng đau khổ, “Ngươi biết, ta sẽ không gả cho ngươi. Ta muốn trở về Giang Đông.”

Chìa khóa trong tay hắn cứ ở giữa không trung, không tiến vào, cũng không rút về.

Xung quanh bỗng nhiên có một dòng hàn khí quen thuộc tới gần, ta tinh thần rung lên, mà Mộ Dung Khải còn đứng ngây tại chỗ, vẫn không nhúc nhích nhìn ta.

Hàn quang cấp tốc xẹt qua, Mộ Dung Khải hai mắt đột nhiên trừng lớn, hắn ngay cả kinh hô cũng không kịp phát ra, “bùm” một tiếng, ngửa mặt ngã xuống.

Hắc y Hoắc Dương tra đao vào vỏ, cánh tay dài duỗi ra, liền đem chìa khóa đưa vào khóa sắt. Chỉ nghe qua “Kẽo kẹt” một tiếng, chính giữa

https://thuviensach.vn

phòng ốc tựa hồ run lên. Ta đột nhiên đẩy song sắt, ứng tiếng mở ra. Ta đi ra, Hoắc Dương nâng tay, ném cho ta bội đao.

“Đi!” Hoắc Dương hạ giọng nói.

“Chậm!” Ta đi đến trước thân thể Mộ Dung Khải, “Ngươi giết hắn?” Ta nghe thấy giọng nói chính mình đang run. Hắn nhìn chằm chằm ta, lại tựa hồ thở không nổi nói không ra lời, ngực phải máu ồ ồ chảy.

“Không biết.” Hoắc Dương nhảy đến nóc nhà: “Nhờ tiểu tử này, ta mới tìm được đến nơi này. Hắn không chết được.”

“Cho ta thuốc trị thương!” Ta nói.

Hoắc Dương liếc nhìn ta, từ trong lòng lấy ra thuốc trị thương ném cho ta.

———————

Hai chúng ta đi cực nhanh, nháy mắt đã quẹo qua mấy cái ngã tư, đi đến đường cái của thành Thổ Cận. Lúc này đã là hoàng hôn, người đi đường cũng đã giảm bớt. Hoắc Dương mua mấy cái bánh bao đưa cho ta, ta ăn một trận lang thôn hổ yết, mới khôi phục được một chút nguyên khí.

“Lâm Phóng bọn hắn đâu?” Ta nói.

“Ở ngoài thành một trăm dặm đang chờ chúng ta.”

“Ra khỏi thành sao?” Ta hỏi hắn.

Hắn lắc đầu.

Ta cười: “Thật hợp ý ta.”

Hắn lại lạnh nhạt nói: “Ngươi đừng có không ra tay được.”

https://thuviensach.vn

Ta cười cười. Không ra tay được? Mộ Dung Hoàng, ngươi không ngờ đến chúng ta có thể đào thoát đi? Dù Hoàng cung ngươi tầng tầng thủ vệ, nhưng trên đời này có tường đồng vách sắt nào, há có thể ngăn cản ta cùng Hoắc Dương liên thủ?

Hoắc Dương nói: “Đi đi. Hắn hôm nay sẽ nghỉ ở trong phòng Trầm Yên Chi.” Ta kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Trầm Yên Chi cam lòng?”

Hắn nói: “Theo kế hoạch, lúc này Mộ Dung Hoàng đã bị hạ dược, không thể động đậy. Hai tên cao thủ dưới tay hắn, cũng phải trúng độc.”

“Nếu như Trầm Yên Chi không giúp chúng ta, lại giúp Mộ Dung Hoàng sẽ xử lý như thế nào?” Ta nói, dù sao đó cũng là phu quân của nàng!

Hoắc Dương cũng không ngẩng đầu lên: “Lâm Phóng nói, vậy thì cùng nhau chết.”

————————-

Trời tối, không thấy nửa điểm trăng sáng. Phòng ốc đều là màu đen, đá phiến trải dọc đường đi, cũng là màu đen. Vạn nhà trong thành Thổ Cận thắp đèn nhưng cảm giác vẫn lạnh buốt thấu xương như cũ.

Vương cung ban đêm, canh giữ vẫn vô cùng nghiêm khắc, đối với hai chúng ta mà nói, lại như chốn không người. Lặng yên không một tiếng phi thân trên nóc nhà, không quá thời gian một nén nhang, đã đi qua hơn phân nửa cung đình.

“Trầm Yên Chi ở tẩm cung đằng kia.” Hoắc Dương thấp giọng nói.

Trước mặt là một khoảng đất trống cực kỳ rộng rãi, chắc là dành cho quân đội tập luyện bên trong cung cấm. Sau sân tập luyện là hành lang, đầu hành lang thấy rõ là một phòng ốc, mơ hồ có ánh đèn — tất nhiên là tẩm cung của Trầm Yên Chi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà chung quanh cực tĩnh lặng — nàng là phi tử duy nhất Mộ Dung Hoàng cưng chiều, chung quanh cung điện thế nhưng lại ảm đạm một mảnh, không có một người. Kia tất nhiên là có vấn đề. Ta nắm chặt Đế Lưu, Hoắc Dương nhẹ nhàng cười lạnh nói: “Nếu không ra, chúng ta có thể giết trước mặt Mộ Dung Hoàng!”

Trong đêm tối, mấy bóng đen xẹt qua. Dần dần, càng lúc càng nhiều. Thẳng đến khi đem chúng ta bao vây ở giữa.

Có chút cảm giác quen thuộc. Thủ lĩnh đám hắc y nhân nói khẽ: “Lần trước để cho các ngươi chạy. Hôm nay, để tính mệnh ở chỗ này đi.”

Ngoại thành Thổ Cận, Mộc Uẩn sát nhân trận!

Lần trước, chúng ta thiếu chút bị nhốt ở trong trận thế này không ra được, còn bị đoạt đi nhân sâm vạn năm. Đêm nay……

Trong đầu ta xẹt qua thần sắc lạnh lùng của Lâm Phóng – đó là sau khi trở lại Thổ Cận, hắn tìm đọc tư liệu hai ngày, đem Mộc Uẩn sát nhân trận pháp tỉ mỉ vẽ lại rất nhiều lần, cuối cùng tinh tế nói cùng ta và Hoắc Dương. Hắn nói: “Ngày sau nếu không gặp được bọn hắn, thì bọn hắn vận khí tốt; nếu gặp được, liền theo phương pháp này, đem bọn hắn giết không còn một mống!”

Ta nhìn lại hắc y nhân trước mặt như thủy triều, Đế Lưu trong tay mơ hồ lên tiếng. Giết bọn hắn, sẽ như khi đó Lâm Phóng nói.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Kiếp Này [Kết Thúc]

Phá trận lần này, cũng không mất nhiều thời gian. Ta cùng Hoắc Dương ra tay luôn luôn cực nhanh, càng huống chi đã biết cách phá trận. Cho nên khi cả sân luyện võ nằm đầy hắc y nhân, cũng chỉ qua một lát.

Thủ lĩnh đám hắc y nhân trong lúc hỗn chiến sớm đã chẳng biết chạy đi đâu. Chỉ là khi giết đám hắc y nhân kia, sớm đã kinh động đến thị vệ trong cung. Xa xa chỗ rẽ hành lang uốn khúc, đã xuất hiện thân ảnh mười mấy thị vệ. Cứ tiếp tục như vậy khẳng định không được, chúng ta nhất định lâm vào vũng bùn, không thể bứt ra.

Ta cùng Hoắc Dương nhìn nhau, Hoắc Dương nói: “Ta ở lại đây.”

Ta gật đầu nói: “Đa tạ!” Hắn đem cơ hội giết Mộ Dung Hoàng giao lại cho ta.

Ta lui ra phía sau mấy bước chân, ẩn vào trong bóng tối khu luyện võ, nhanh chóng chạy đi, lặng yên không một tiếng động lao thẳng tới cung thất sau khu luyện võ.

Ngoài cung của Trầm Yên Chi, thiết vệ canh giữ không ít, so với đoạn đường chúng ta tới nơi đây phòng vệ đều nghiêm ngặt hơn. Ta cẩn thận nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng lướt qua mấy thiết vệ, lại lẳng lặng giết chết ba tên chặn đường, không cho bọn hắn phát ra nửa tiếng kêu.

Rốt cục tìm được đến cửa phòng Trầm Yên Chi, nơi này một người cũng không có. Đoán chừng Mộ Dung Hoàng không ngờ đến ta có thể đi đến chỗ này.

Ta dán tại bên dưới tường đỏ, cửa sổ lộ ra ánh nến le lắt. Chỉ nghe thấy một giọng nam gằn từng chữ nói: “Trầm, Yên, Chi!” Chính là Mộ Dung Hoàng.

“Ta không có gì nói nữa, ngươi giết ta đi.” Trầm Yên Chi giọng nói bao hàm phẫn nộ.

“Giết nàng?” Mộ Dung Hoàng lớn tiếng nói: “Nàng thế nhưng một chút cũng không để ý đến tình cảm phu thê? Không quan tâm đến hài tử trong bụng?”

“Mộ Dung Hoàng! Ngươi cần gì phải ở trước mặt ta giả nhân giả nghĩa? Ta vốn tưởng rằng ngươi cường ép Thanh Hoằng gả cho Mộ Dung Khải, chỉ là bởi vì ngươi không hiểu cảm tình nữ nhi, cho rằng ngươi lòng đau thay cho Mộ Dung Khải! Nhưng ta vạn lần không ngờ đến đây chẳng qua chỉ là ngụy trang cho kế hoạch của ngươi, ngươi mục đích chân chính muốn đem Lâm Phóng bọn họ kéo dài ở chỗ này, lại phái người đến Giang Đông tung tin bọn hắn đã tìm được nơi nương tựa ở Yến quốc! Ngươi đây là muốn đẩy bọn hắn vào chỗ chết!”

Trong lòng ta cả kinh, thì ra đây mới chính là mục đích của Mộ Dung Hoàng!

Lại nghe Mộ Dung Hoàng nhẹ giọng cười nói: “Yên Chi, nàng vẫn không rõ sao? Đám người Lâm Phóng nếu như ta không thể sử dụng được, ta cũng không thể để Tấn quốc giữ lại cánh tay này!”

https://thuviensach.vn

Trầm Yên Chi nói: “Ta chỉ hận chính mình không thể độc chết ngươi!”

“Nàng nên chết tâm đi! Cả đời này nàng đã là người của Mộ Dung thị ta! Nàng cho rằng ta không biết nàng đêm nay cùng sẽ bọn người Lâm Phóng mưu đồ bí mật sao? Hoắc Dương không phải muốn tới đây sao, ở ngoài cung của nàng gặp phải trận pháp Mộc Uẩn sát nhân, lấy lực lượng một mình hắn, tuyệt đối không thể sống quá tối nay. Ngày mai, Chiến Thanh Hoằng sẽ gả cho Khải nhi, ta muốn xem Lâm Phóng có thể đủ sức xoay chuyển trời đất đến thế nào? Người của ta hôm nay đã đi Giang Đông, hối lộ triều thần, đợi sau khi Lâm Phóng trở lại Giang Đông, nghênh đón bọn hắn khi trở lại sẽ là lệnh truy nã của triều đình!”

Ta một chưởng đẩy cửa điện ra, cửa điện văng ra xa ba trượng, ta trông thấy Mộ Dung Hoàng đột nhiên quay đầu nhìn ta, trên khuân mặt là sự hoang mang không thể tin được. Mà Trầm Yên Chi lại bị xích sắt trói ở trên ghế.

“Mộ Dung Hoàng, ta tới lấy mạng của ngươi!” Ta khẽ quát một tiếng, mắt thấy Mộ Dung Hoàng không trốn không tránh, ngược lại bổ nhào qua chỗ Trầm Yên Chi — lại chơi trò gì đây?

Nhưng hắn làm sao nhanh hơn ta? Ta thả người xẹt qua, rút ra Đế Lưu, tâm như nước, đao như nước. Nước xẹt qua lồng ngực Mộ Dung Hoàng, ta chậm rãi thu đao.

Mộ Dung Hoàng kêu một tiếng, rút lui hai bước, ngã trên mặt đất, lồng ngực máu tươi mãnh liệt phun ra. Ta một đao bổ xuống xiềng xích trên người Trầm Yên Chi, đầu cũng không quay lại hướng Mộ Dung Hoàng nói: “Yên Chi, ta thay ngươi báo thù!”

Ta nâng đao, trên đất Mộ Dung Hoàng nằm giữa vũng máu tươi, ngực phập phồng, chưa tắt thở.

https://thuviensach.vn

Ta nói: “Mộ Dung Hoàng, ngươi rất tự đại! Ta vốn không muốn giết ngươi. Nhưng ngươi bây giờ vu cáo hãm hại Lâm Phóng, ta chỉ có thể xách đầu ngươi trở về, mới có thể chứng minh Lâm Phóng trong sạch……” Lời còn chưa dứt, hai cánh tay đã tê rần, dùng hết toàn lực mới cầm được để Đế Lưu. Ta đầu tiên là xoay người để đao ngang ngực, đao phong xẹt qua, ta nghe thấy Trầm Yên Chi hô nhỏ một tiếng.

Huyết quang từ lồng ngực nàng chảy ra, tay nàng rơi xuống một cây châm nhỏ, sắc mặt nàng thê lương khổ sở, ta kinh hãi: “Yên Chi ngươi làm cái gì?” Ta ném Đế Lưu, tiến lên đỡ lấy thân thể đang lảo đảo muốn ngã.

“Châm đó không có độc……” Nàng gian nan nói.

Ta gật gật đầu. Ngươi muốn làm cái gì, Yên Chi?

Nàng lại dứt khoát đẩy tay ta ra, từng bước một lảo đảo đi đến bên cạnh Mộ Dung Hoàng. Lúc này Mộ Dung Hoàng đã cuộn mình nhìn chúng ta, máu của hắn chảy đã chậm lại, sắc mặt cũng trắng bệch, môi hơi run run, mắt nhìn cũng biết không lâu nữa sẽ chết.

“Mộ Dung Hoàng……” Nàng lưng đưa về ta, giọng nói mềm mại đáng yêu như lần đầu mới gặp, như tình nhân nói nhỏ thì thầm: “Giết ngươi, chỉ có thể là ta.”

“Yên Chi!” Ta lớn tiếng gọi, lại thấy Yên Chi chậm rãi gục xuống, ngã bên cạnh Mộ Dung Hoàng. Ta xông lên phía trước, lật lên thân thể của nàng, lại thấy nàng sắc mặt tím đen, hai mắt nhắm nghiền. Ta run rẩy duỗi tay xuống dưới mũi nàng, quả nhiên đã ngừng thở!

Yên Chi tự sát.

Sự thật này ép tới khiến ta thở không nổi, đau quá.

https://thuviensach.vn

Mà bên chân, Yên Chi trước khi chết cắt lấy đầu Mộ Dung Hoàng lộn vòng lăn đến cạnh chân ta, bộ mặt dữ tợn, tràn đầy vết máu. Mục đích của ta đã đạt được. Nhưng Yên Chi, ta đã sai sao? Nếu như ta không tới giết Mộ Dung Hoàng, ngươi có phải hay không sẽ không chết? Còn có hài tử trong bụng?

Ngoài cửa tiếng động càng lúc càng lớn, ước chừng là thị vệ ngày càng tụ tập nhiều hơn. Ta nhặt lên Đế Lưu, đôi tay lại ngừng không được run rẩy. Trước mắt không khống chế được mà hiện lên hình ảnh nữ tử tươi đẹp mà ấm áp, ở dưới ánh trăng ôn nhu nàng nói với ta, nói nàng muốn sinh hạ hài tử cho hắn, sau đó sẽ tiếp tục trở lại giang hồ. Yên Chi giáo chúng còn rất kính yêu nàng, nàng không thể vứt bỏ bọn họ.

Trong lòng ta đau nhức thảm thiết, ngoài cửa sổ có người nào đó gọi tên của của ta, hắn phá cửa sổ mà vào, một phen xách lên đầu Mộ Dung Hoàng, bắt lấy ta bỏ chạy. Một đường giẫm đạp lên rất nhiều thi thể, rất nhiều ánh lửa, rất nhiều hận ý bao hàm trong mắt, ở trước mắt ta lưu quang cực nhanh xẹt qua.

Ta lệ rơi đầy mặt, cơ hồ nghẹn ngào.

Lâm Phóng, Lâm Phóng, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy được, chúng ta đi con đường này, thì ra là máu chảy thành sông như vậy!

———————

Thời điểm trời sáng, ta cùng Hoắc Dương đã chạy tới rừng rậm cách thành trăm dặm. Vừa bước vào một bước chân, liền có hộ vệ ngăn lại, nhìn thấy chúng ta, mừng rỡ, hô hoán: “Đã trở về! Đã trở về!”

Hoắc Dương kéo ta đi vào bên trong, mới đi mấy bước chân, liền gặp Lâm Phóng đứng ở đó, sắc trời xám trắng càng nổi bật một thân quần áo bạch sắc của hắn, lại có mấy phần tiều tụy gầy yếu. Hắn trông thấy chúng ta, nhíu mi chào đón, tóm lấy hai cánh tay của ta.

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ là cầm tay nhìn nhau, im lặng không nói.

“Ta không có chuyện gì.” Ta nói, mới phát hiện thanh âm mình tựa như đang khóc.

Hắn nâng tay, lướt qua khóe mắt ta, ta mới phát hiện mắt đã sưng đau.

“Là ta khinh địch, mới khiến cho nàng rơi vào trong tay Mộ Dung thị.” Hắn chăm chú nhìn ta.

“Không, không phải,” Ta ngừng một chút nói, “Yên Chi đã chết.”

Hắn lông mày nhíu chặt, đôi tay đang nắm chặt ta trong khoảnh khắc buông lỏng, chợt lại nắm chặt. Nửa buổi, hắn quay lưng lại đi, ta chỉ nghe đến hắn gằn từng chữ một: “Xin lỗi ngươi, Yên Chi.”

Chúng ta đều trầm mặc.

Một bên Hoắc Dương nói: “Mộ Dung Hoàng đã chết, đây là thủ cấp của hắn. Chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi.”

Lâm Phóng gật gật đầu, xoay người lại, thần sắc đã bình tĩnh trở lại: “Đã phiền ngươi cứu Thanh Hoằng rồi.”

Hoắc Dương cười cười: “Là do tiểu tử Mộ Dung Khải lén lút chạy đi tìm Thanh Hoằng, ta mới tìm được nơi giam Thanh Hoằng.”

“Mộ Dung Khải?” Lâm Phóng nhíu mày.

Hoắc Dương liếc nhìn ta nói: “Ta không giết hắn.”

Lâm Phóng gật gật đầu: “Hắn vốn là vô tội. Chỉ là sau này này huyết hải thâm cừu, hắn là hậu hoạ vô cùng.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta run lên, lúc ấy nhất thời mềm lòng, nhưng không phải là như thế! Mộ Dung Khải, duy nhất thành niên nam tử Mộ Dung thị, người thừa kế vương vị không thể tranh luận.

Hắn tuổi trẻ cường tráng, văn võ song toàn. Sớm đã không còn là thiếu niên đơn thuần khả ái năm đó. Trong đầu ta hiển hiện bộ dạng hắn tối hôm qua. Hắn cầm chìa khóa, nâng con mắt nhìn ta, ánh mắt ấy, không thua Mộ Dung Hoàng, không thua Lâm Phóng. Trong nháy mắt vẻ lo lắng trong ánh mắt ấy đã thay bằng ý muốn cướp đoạt và dục vọng chiếm hữu.

Ta cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Hoắc Dương cuối cùng nhịn không được, nói: “Thanh Hoằng không cho ta giết.”

Lâm Phóng liếc nhìn ta, không dao động nói: “Không sao. Ta sẽ bảo vệ nàng chu toàn.”

Chúng ta vội vàng rời đi, qua mấy ngày, rốt cục mùng hai tháng ba đến được biên giới Đại Tấn. Truy binh phía sau sớm đã rút lui, một đường cũng tính là thông suốt không bị ngăn trở. Thậm chí Giang Đông truyền đến tin tức, vẫn chưa truyền tới tin đồn Lâm Phóng làm phản Tấn triều.

“Mộ Dung Khải.” Lâm Phóng nói. “Ta nghĩ nhất định là hắn, buông tha chúng ta. Đoán chừng trong lòng hắn, cũng không chấp nhận hành động của Mộ Dung Hoàng. Ta chỉ mong hắn vẫn bảo trì như vậy, không cần giống Mộ Dung Hoàng. Chuyện đó đối với Đại Tấn ta cũng là một chuyện tốt.”

Nhưng mà khi chúng ta cách Kiến Khang còn có hai trăm dặm, lại truyền tới một tin tức kinh người — đại tướng quân Vương Đôn, tạo phản!

Vương Đôn phát hịch văn chiêu cáo thiên hạ, lên án mạnh mẽ Tư Mã thị đủ loại tồi tệ, mà Hoàng đế cũng hạ lệnh, đánh dẹp Vương Đôn. Dưới

https://thuviensach.vn

trướng Vương Đôn có năm vạn thủy sư, từ Trường Giang mà tới, nhằm thẳng vào Kiến Khang. Các thủ hạ cũ của Vương Đôn, cũng phất cờ hưởng ứng, Kiến Khang nguy cấp! Mà dưới trướng triều đình binh lực khắp nơi cũng nhanh chóng tập kết, hai bên giằng co ở Trường Giang!

Lâm Phóng nhận được mật báo, trầm mặc rất lâu, nhìn không ra vui giận. Ta ở một bên không rõ nguyên do, chỉ là thấy hắn hai hàng lông mày nhíu chặt, nhịn không được duỗi tay, vuốt nhẹ lên lông mày của hắn. Lại bị hắn bắt lấy tay, đưa đến môi hôn. Ta có chút quẫn, bằng võ nghệ của ta, muốn rút tay dễ như trở bàn tay.

Nhưng ta lại không rút về. Ở khách điếm trong trấn nhỏ, hắn ngồi ôm ta, nhẹ giọng thăm hỏi: “Hoằng Nhi, Đại Tấn nguy cấp, chúng ta muốn đi cứu sao?”

Ta không biết nên ra sao đáp. Hắn cười: “Nàng bây giờ đối với triều đình thấy thế nào?”

Ta lắc đầu: “Ta không thích. Thực không thích.” Ngẩng đầu, nhìn ánh mắt ôn hòa của hắn, ta nói tiếp: “Trước ta cùng Ôn Hựu, cũng vì triều đình mà chia rẽ. Ta nhất định là có điểm hận. Hơn nữa bọn hắn dám bán đứng ngươi! Điểm này không thể tha thứ!”

Lâm Phóng tươi cười, bộ dáng có chút cao hứng, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi của ta một cái: “Rất tốt.”

“Rất tốt cái gì?” Ta nghi ngờ, hắn lại không đáp, ngược lại thăm hỏi: “Nàng nghĩ Giang Đông võ lâm có nên ra tay hay không?”

Ta cắn chặt răng, nói: “Ra tay. Triều đình tuy không tốt đẹp gì, nhưng cũng là quốc gia của chúng ta. Vương Đôn kia, các ngươi không phải vẫn nói hắn đã mang phản tâm sao? Dù sao không thể giúp đỡ loại phản đồ kia!”

https://thuviensach.vn

Lâm Phóng gật gật đầu: “Hoằng Nhi nói rất đúng.”

“Vậy chúng ta bây giờ lập tức trở về Kiến Khang giúp lão Hoàng đế sao? Hay đi Võ Xương ám sát Vương Đôn?” Ta nói. Không quan hệ Lâm Phóng, cùng ngươi, đi nơi nào đều có thể.

Hắn lại lắc đầu: “Đều không đi. Chúng ta trước trở về Kinh Châu, thành thân.”

Ta nháy mắt ngây người, chỉ cảm thấy trên mặt trên tai đều nóng hừng hực.

Hắn nửa thật nửa đùa nói: “Chuyện gì, cũng không quan trọng bằng việc này.”

“Nhưng…… Nhưng…… Giang sơn sớm tối nguy hại ……” Việc này không giống như tác phong của Lâm Phóng nha. Nói đến cùng, hắn thực sự rất trung với Tấn Thất.

Ước chừng là thấy ta nói chuyện không lưu loát, Lâm Phóng lúc này mới thu lại nụ cười, ánh mắt băng lãnh, khuân mặt túc sát, ta phảng phất lại thấy hắn mỗi lần cùng địch thủ giao đấu đều đã tính kế mưu đồ cùng thủ đoạn vô tình.

“Vương Đôn diệt không được Tấn Thất, nhưng nhất định sẽ phải chịu tổn thất nặng.” Hắn nói, “Vương Đôn binh lực tuy mạnh, ở trong triều một tay che trời. Tấn Thất nhìn như suy nhược, nhưng trung thần như phụ tử Ôn Kiệu Ôn Hựu trung tâm với Tấn Thất chẳng có bao nhiêu. Bây giờ thế lực Vương Đôn đang mạnh, tân đế đăng cơ không đến hai năm, nóng lòng muốn kiến công lập nghiệp, nhất định khinh địch. Chúng ta lúc này xuất thủ, ở Tấn Thất chỉ như dệt hoa trên gấm. Đợi đến lúc Vương Đôn chiếm thế tối ưu, chúng ta xuất thủ, đó mới là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

https://thuviensach.vn

Hắn quay lại nhìn ta, vẻ mặt nghiêm nghị biến mất, ánh mắt nhu hòa: “Huống hồ, cùng nàng thành hôn, đích xác là việc lớn nhất trong lòng ta.”

Trong lòng ta run lên.

“A Phóng…… A Phóng……” Ta nhẹ nhàng gọi hắn, hắn cúi đầu kề sát giữa tóc ta vuốt ve, “Chúng ta nói rồi, vĩnh viễn không chia lìa.”

Hắn trầm trầm gật đầu. Vòng tay của hắn ấm áp khiến cho ta không kềm chế được.

Bóng đêm dần dần sâu, nghe hắn hô hấp đều đặn trầm ổn. Đúng là đã tựa đầu vào vai ta ngủ. Trong lòng ta mềm nhũn. A Phóng, cái gì mà triều đình giang sơn, cái gì võ lâm ân oán, chúng ta đều không cần suy nghĩ.

Chúng ta ở cùng một chỗ, đến khi đầu bạc là tốt rồi.

Ta nhẹ nhàng rút ra đôi tay trong vòng tay hắn, đem hắn ngủ say đặt ngang ở trên giường, cởi ra giầy của hắn, vừa muốn đắp kín mền cho hắn, lại phát hiện hô hấp của hắn run lên. Hắn cánh tay dài chụp tới, ôm ta, dán sát lồng ngực hắn.

“Ngươi giả ngủ!” Ta giả vờ tức giận.

Hắn cười khẽ, trở tay một cái, lại dùng ra một trong ba chiêu thức cực kỳ tinh diệu mà sư thúc đã dạy cho ta, thành công đem ta ép ở dưới thân.

“Nương tử……” Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cúi người xuống.

Trong ngực như có sáp ngọt tan chảy, duỗi tay gắt gao ôm lấy lưng của hắn. Lưng của hắn tuy không tráng kiện bằng người tập võ, lại vô cùng rộng lớn rắn chắc. Hắn hôn môi cũng giống như bản thân hắn, lúc đầu dịu dàng, lại càng lúc càng tựa cuồng phong mưa gió. Ta chỉ cảm thấy thân thể

https://thuviensach.vn

chính mình mềm mại được như tương hồ, trong đầu vừa nóng vừa choáng, nghe thấy khớp hàm không khống chế phát ra thanh âm run sợ.

Dưới ánh nến, chỉ thấy hàng mi đen xinh đẹp của hắn, hai mắt màu mực tựa như khói nước, mồ hôi ròng ròng nhỏ giọt, trong suốt nhiệt liệt. Trong đầu ta bỗng nhiên nhớ lại rất lâu rất lâu trước kia, ngày hắn biểu diễn trên đại hội võ lâm, lúc ấy hắn, là thiếu niên hai mươi tuổi, một thân quần áo bạch sắc, giống như hoa sen giữa huyết tinh võ lâm dơ bẩn, chậm rãi nở rộ, khiến cho người ta không thể dời. Chính là từ ngày đó hắn bước vào võ lâm Giang Đông, cũng bước vào cuộc đời của ta.

Lúc ấy, gương mặt anh tuấn, cùng hắn lúc này, không khác nhiều, ngược lại càng thêm lạnh lùng dịu dàng. Trong lòng ta mơ mơ hồ hồ nghĩ — vẫn là ngươi, thì ra vẫn là ngươi, Lâm Phóng. Dưới ánh mắt ôn nhu nhìn ta chăm chú, dường như có một bàn tay, mơn trớn ở nơi sâu nhất hồn phách của ta, đi đến đâu là say mê thấu xương đến đấy. Lâm Phóng động tác càng lúc càng nhanh, ta phảng phất nghe thấy giọng nói như tiếng suối chảy róc rách, trông thấy trong nước rậm rạp thủy thảo cùng rêu phong trêu trọc, đem ta đến đỉnh cao nhất của nơi ta không biết tên, lặp đi lặp lại như vậy, bị hắn công thành đoạt đất, ta rốt cục cúi đầu thần phục, toàn thân huyết mạch tựa như đều muốn phun trào, tại nơi cực hạn cao nhất, ta nghe thấy thanh âm cuồng loạn gào thét chói tai, toàn bộ cơ thể tê liệt, cả người như muốn tan rã.

Lâm Phóng đem ta ôm càng thêm chặt, bật ra nụ cười thâm trầm, hắn lúc này, cùng với ban ngày tựa như biến đổi, tựa như một con thú, cắn đoạt xương cốt của ta. Đầu của hắn dán sát vào đầu ta, ta thấy phía sau tai hắn đều là mồ hôi, ta nghe thấy tim đập trong lồng ngực hắn mãnh liệt dồn dập, như ta.

Rất lâu sau hắn mới ngừng lại, khép con mắt ngủ say, chỉ là vòng tay vẫn gắt gao ôm chặt ta như trước. Ngay cả khi ngủ say khuôn mặt hắn vẫn trong trẻo lạ thường, một bên gò má cũng đủ khiến cho tim ta đập nhanh.

https://thuviensach.vn

Mà bên ngoài cửa sổ, trăng sáng treo cao, vân đạm phong khinh, chim yên lặng bay xẹt qua. Chỉ có tiếng tim đập vững vàng của hắn, ghé sát bên tai ta, ôn nhu mà từ bi. Ta phảng phất nghe thấy một giọng nói, cho dù tương lai là gập ghềnh hay yên ổn, chúng ta sẽ mãi ở bên cạnh nhau, cùng nhìn trời nước một màu, cưỡi ngựa đi khắp giang hồ, không bao giờ buông tay.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Phiên Ngoại: Ôn Hựu [Thượng]

Thu Kiến Khang, so với Lương Châu tới muộn hơn rất nhiều. Cho đến khi tháng chín sắp hết, thoáng nhìn thấy lá rụng héo tàn ngoài sân, ta mới nhận ra: Không ngờ đã là mùa thu.

Chỉ còn cách hôn lễ của ta hai tháng. Cách ngày nàng rời khỏi Kiến Khang, đã là nửa năm.

Hôm nay là sinh nhật mười bảy tuổi của nàng. Kiến Khang này không có người nhớ đến, chỉ có ta. Không biết chính nàng có nhớ hay không?

Ta cầm Giác, ở trong đình viện, luyện tập Công Vân kiếm. Từ sau khi nàng rời đi, bộ Công Vân kiếm này ta luyện tập so với Phá Liễn kiếm pháp còn thuần thục hơn.

Ta vốn chẳng hề thích Công Vân kiếm. Kiếm pháp này tuy linh hoạt thoát tục, nhưng lại không thích hợp với nam tử.

Ta luyện tập cũng chỉ vì đây là kiếm pháp nàng học tập từ nhỏ.

Một chiếc khăn bông màu trắng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ta.

“Phò mã……” Công chúa một thân cung trang, lẳng lặng đứng trước mặt ta: “Lau mồ hôi đi!”

https://thuviensach.vn

Ta không nói gì tiếp lấy khăn vuông lau đi mồ hôi trên mặt. Khi mở mắt ra lại thấy công chúa lộ ra nét mỉm cười, trong lòng ta lại không khỏi phiền muộn.

“Phò mã, ngày mai bản cung muốn đi đến núi Lạc Nhạn ở hướng tây ngắm cảnh thu, không biết phò mã……”

Công chúa còn chưa nói xong, ta lại thấy một thân ảnh đột ngột vọt vào đình viện, biểu tình trên mặt người tới nôn nóng, lại vì công chúa ở nơi này mà không dám tiến lên.

Ta bước dài xông tới.

“Phò mã, tin tức bên kia.”

Ta lấy lại bình tĩnh, mở cuộn giấy trong lòng bàn tay, khoảnh khắc lại có chút muốn hôn mê. Trên giấy là nét chữ màu đen nhìn thấy ghê người: Thân trúng hai mũi tên, trọng thương hôn mê!

Thanh Hoằng, Thanh Hoằng của ta!

Cảm giác đau sáp quen thuộc từ lồng ngực chậm rãi tràn ra, đè nén khiến ta không thở nổi.

Nàng sao có thể bị thương? Lâm Phóng bọn họ, sao có thể khiến nàng rơi vào trong hiểm cảnh?

Giấy trong tay bị ta vò dập nát, mọi thứ trước mặt thậm chí có chút mơ hồ.

Thanh Hoằng, khoảng thời gian nàng gian nan như vậy, ta lại không thể ở bên cạnh, không thể giống như trước đây, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, làm cho nàng không sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Nàng có trách ta hay không? Bởi vì ta là một kẻ không chữ tín, ta từng thề son hẹn sắt đối với nàng: “Vạn sự, có ta.”

Nàng nhất định còn nhớ được. Cho nên nàng không ngừng gửi thư cho ta, tuy rằng trong thư, nàng không có trách ta.

Nàng nói: “Tử Tô, ta biết ngươi nhất định rất bận, mới không viết thư cho ta.”

Nàng nói: “Tử Tô thối, ta phải đi đánh giặc, ngươi không cần rất lo lắng.”

Thanh Hoằng, nàng nhất định không biết, ta hận không thể tức khắc mọc thêm cánh, bay đến Miện Châu, đến bên cạnh nàng, cùng nàng sóng vai chiến đấu; dù có chết trận tại Miện Châu.

Nhưng Thanh Hoằng, ta không thể.

Bây giờ, ngay cả nhìn nàng, ta đều không thể.

Nhìn thần sắc lo lắng của tín giả trước mặt, nhìn sau lưng ta công chúa đang muốn nói lại thôi. Còn có trên đỉnh đầu, là cũi giam bầu trời Kiến Khang.

Lẳng lặng đứng ở dưới bầu trời, trong đình viện này, ta bỗng nhiên cảm thấy chính mình muốn phát điên.

Đại quân Đỗ Tăng cùng quân đội hùng hậu của Triệu quốc áp sát, thành binh Miện Châu lực lượng nhỏ yếu. Thanh Hoằng, nàng thân trúng hai mũi tên –

Nàng có thể chết trận hay không? Ta có thể sẽ không còn được gặp lại nàng?

Ý niệm này vừa xuất hiện đã khiến ta cả kinh không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Công chúa cũng được, gia tộc cũng được, chức quan cũng được, hoàng đế cũng được…… Tất cả, tất cả ta đều không muốn bận tâm nữa.

Nếu như Thanh Hoằng chết, ta vì sao còn phải để ý những chuyện này?

Ta muốn đi Miện Châu! Ta phải đi Miện Châu!

Tìm về Thanh Hoằng, chỉ có Thanh Hoằng! Chỉ cần rời khỏi nơi này, chỉ cần rời khỏi Kiến Khang, ta liền có thể gặp nàng, chân trời góc biển cùng nhau lưu lạc giang hồ! Không cần bận tâm trần thế này thị phi, cũng không cần quản hoàng đế công chúa, sĩ tộc bần hàn!

Ý niệm này như mầm mống nảy nở, dẫn dắt ta phá tan tầng tầng cản trở trước mắt; ý niệm này quả thực là dụ hoặc ngọt ngào, hấp dẫn ta!

Ta cầm Giác lên, bước nhanh về hướng ngoại viên.

“Phò mã!” Công chúa cao giọng gọi, mang theo một chút kinh hoảng van xin.

Bước chân ta hơi ngừng nhưng không có quay đầu.

Ta thu dọn hành trang, thay đổi trang phục võ sĩ, Giác nắm chặt trong tay.

Cửa phòng mở ra một thanh âm lạnh lùng truyền tới: “Ngươi lại không quan tâm đến sự sống chết của người trên dưới Ôn gia sao?” Cha đầy phẫn nộ đứng che ở cửa: “Ngươi hôm nay muốn đi, thì hãy bước qua thi thể ta đã!”

Ta phịch một tiếng quỳ trên mặt đất: “Cha! Sinh mệnh nàng hấp hối……”

Cha giọng nói mềm mại mấy phần: “Hựu nhi, ngươi đừng quên, ngươi bây giờ đã là phò mã, kéo một sợi tóc động đến cả ngàn người! Nàng là nữ

https://thuviensach.vn

nhi của hoàng đế, hay là cháu ngoại được thương yêu nhất của Vương Đôn! Chẳng lẽ ngươi muốn tất cả mọi người trong gia tộc thay ngươi chôn cùng? Chẳng lẽ ngươi muốn cho Vương Đôn tìm đến hoàng đế lấy cớ làm loạn?"

Trong lòng ta chấn động, lại là lý do này, lại là lý do này! Nhưng……

Cha mở ra bàn tay: "Ta vừa mới nhận được tin tức, nàng chỉ là trọng thương, không có nguy hiểm đến tính mạng, ngươi yên tâm. Ngươi nếu thực không rời xa nàng được, đợi nàng trở lại Kiến Khang, nạp nàng làm thiếp. Công chúa bản tính khoan hậu ấm áp, chắc hẳn sẽ không ngăn trở."

Ta ngẩng đầu, lại thấy mấy bước bên ngoài, công chúa đứng ở trong đình viện, trên mặt tràn đầy lo lắng, mắt trong hình như có lệ quang. Phía sau nàng, ánh nắng chiều đỏ tươi, lá rụng đầy đất.

Ta chậm rãi đứng lên, xúc động vừa rồi đè nén không được dần dần tiêu tán, thay vào đó chỉ còn thê lương.

"Cha…… Vừa rồi, là Hựu nhi hồ đồ."

Thực là…… Hồ đồ ……

Đã sớm chọn công chúa, rời bỏ Thanh Hoằng!

———————

Cùng nàng quen nhau, là vào mùa hè hơn một năm trước.

Lúc ấy ta vừa mới từ Lương Châu trở về Kiến Khang mấy tháng, cha đã trải sẵn đường cho ta: Giành được vị trí minh chủ, nhất thống võ lâm Giang Đông, trở thành người trong võ lâm được hoàng tộc mạnh mẽ ủng hộ.

Nhưng lại xuất hiện một Lâm Phóng, cướp đi vị trí minh chủ Võ Lâm; xuất hiện một Chiến Thanh Hoằng, phá rối cuộc sống của ta.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên gặp, nàng nữ phẫn nam trang. Lúc đó ta mới bước chân vào chốn võ lâm, vẫn tin rằng nàng chính là nam tử — kết quả khẽ vươn tay, bắt lấy của nàng — nàng thở gấp, nổi giận vô cùng. Mà ta rõ ràng võ nghệ cao hơn nàng, lại bị nàng một cước đá xuống nóc nhà……

Nhưng nàng nhất định không biết, đêm đó ta ở trên mặt đất, nằm rất lâu cho đến tận khi bàn tay không nóng rực nữa.

Cảm giác tiếp xúc mềm mại ấy, còn có đôi mắt sáng nàng nhìn ta, ám ảnh ở trong đầu liên tiếp mấy ngày, không rời đi được.

Từ ấy về sau, ta không còn hồ đồ, chỉ cần hơi hơi để ý liền có thể phân biệt người trước mắt là nam hay nữ. Cho nên sau đó, ta ở trong hoàng cung gặp được công chúa Hoa Diêu nữ giả nam trang, ta cẩn thận cúi đầu. Nhưng công chúa vẫn nhìn thấy ta.

Để ý Thanh Hoằng, dường như cũng chính là từ những lần chúng ta cãi vã nhau. Đêm đó, ta lại cùng nàng say rượu hồ nháo, kinh động cả sông Tần Hoài.

Nàng rất nhu nhược rơi vào trong nước, ta lại chẳng hề nghĩ ngợi nhảy xuống cứu nàng. Nàng ở trong lòng ta, rõ ràng sợ nước muốn chết, còn to gan lớn mật khiêu khích hỏi: “Trên môi ngươi thoa son phấn?”

Ta thiếu chút bị cô nương không đầu óc này làm cho tức chết! Thế là sinh ra ý nghĩ trêu đùa nàng, tay vừa buông lỏng, quả nhiên nàng bị dọa đến kêu oai oái, cả thân thể dán vào ta, liều mạng ôm chặt ta……

Một khắc ấy, ta bỗng nhiên cảm thấy thoải mái. Nàng dán sát ta, ta lại không muốn buông ra.

Chậm rãi, ta muốn nàng.

Càng muốn nụ cười của nàng, càng muốn vẻ tinh nghịch của nàng.

https://thuviensach.vn

Càng muốn càng muốn nàng.

Cho nên ta chưa từng nghĩ đến, có một ngày, ta sẽ mất đi nàng.

Lúc ở Quảng Châu, ta thiếu chút mất nàng.

Lúc nàng bị Hoắc Dương đánh trọng thương hôn mê nằm ở trong lòng ta, ta thiếu chút không để ý đến sự cản trở của Lâm Phóng cùng sư phụ mà quay ra giết Hoắc Dương.

Vị cô nương này, dường như trước giờ đều không biết tự bảo vệ mình. Mỗi lần, đều xông lên trước tiên. Như nam hài tử, dũng cảm đến ngốc nghếch.

Một cô nương như thế, ta làm sao nhẫn tâm không bảo hộ? Ta làm sao có khả năng, không đem nàng che chở sau mình?

Cái thời điểm ấy, ta cho rằng ta có thể. Cho nên ta nói với nàng: Vạn sự có ta.

Sau đó, Hoắc Dương chính thức được đưa vào nhóm người chúng ta. Tuy ta biết hắn là nhân tài hiếm gặp, nhưng nghĩ đến Thanh Hoằng thiếu chút nữa bị hắn giết chết, ta lại có chút ý hận. Nhưng không ngờ đến, Hoắc Dương lại dứt khoát nói: “Nàng là người trong lòng ngươi, cũng là sư phụ của ta!”

Không thể phủ nhận, lời nói này của hắn nghe có chút thoải mái.

Ngẩng đầu nhìn, lại thấy Thanh Hoằng đỏ bừng cả khuôn mặt.

Không biết sao, tâm tư của ta khẽ động. Ta nói với Hoắc Dương: “Ngươi biết thì tốt.”

Đầu nàng rủ xuống càng thấp, nàng nghe hiểu sao? Tâm ý của ta, người trong lòng của ta nàng hiểu không?

https://thuviensach.vn

Nhưng ta nghe hiểu. Một đêm kia, nghe thấy nàng có chút yêu thích có chút thấp thỏm nói với Tiểu Lam.

Nàng nói: “Ta là cảm thấy hắn dễ nhìn nhất so với Văn Tuyền, so với cha ta còn dễ nhìn hơn……”

Nàng nói: “Ta nghĩ có thể cùng hắn, cứ như vậy vĩnh viễn lưu lạc dưới giang hồ. Đem tám châu võ lâm đều dẹp yên ổn……”

Nàng nói: “Chúng ta có thể đi khắp đại giang nam bắc, Thành quốc, Triệu quốc, Tây Vực, Bắc Liêu, Bồng Lai……”

Nàng nói: “Một người một con ngựa, nơi nào đều có thể đi, đi nơi nào đều có thể.”

Nơi nào đều có thể đi, đi nơi nào đều có thể.

Nhưng Thanh Hoằng, bây giờ, ta đã không thể cùng nàng, nơi nào đều có thể.

Ta vốn tưởng rằng chính mình tính toán không lộ chút sơ hở nào, ta vốn tưởng rằng tất cả sẽ không khó khăn như vậy. Nếu sớm biết mọi chuyện muôn vàn khó khăn như thế, lúc ở Giang Châu ta đã dẫn nàng đi, rời khỏi Kiến Khang, rời khỏi triều đình, cũng rời khỏi giang hồ.

Ta muốn quang minh chính đại cưới nàng, ta sung mãn hi vọng, nàng cũng thế. Ta thậm chí sớm đã nghĩ sau khi trở lại Kiến Khang, nếu như cha đồng ý ta sẽ cưới nàng, chỉ cưới một mình nàng, đã là quá đủ. Nếu cha không đồng ý, ta sẽ dẫn nàng đi, lưu lạc chân trời. Dù sao cha cũng còn hai sư huynh. Ta thậm chí đã mang sẵn tư tưởng có thể rời bỏ gia tộc.

Cho nên ta nghĩ, không ai có thể đem chúng ta tách ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng ta không ngờ đến, ta còn chưa kịp nói ra tâm tư của mình, ta còn chưa kịp sắp xếp chuyện gì nhưng tất cả lại đã được sắp đặt.

Ngày thọ yến đại tướng quân Vương Đôn, hoàng đế đích thân tới. Cả sảnh đường tân khách, ăn uống linh đình. Vương Đôn lại chỉ gọi ta đến bên cạnh đánh giá một phen.

Hắn nói với hoàng đế: "Hoa Diêu công chúa năm nay vừa đầy mười sáu, bà ngoại của nàng vẫn kêu gào phải tìm cho nàng một mối lương phối."

Hoàng đế ngẩng đầu cười nhìn ta: "Đại tướng quân thực sự thương yêu cháu ngoại. Không ngại, trong tiệc đêm nay rất nhiều là thiếu niên tài tuấn."

Đêm hôm đó, ta hoảng hốt trở lại Ôn phủ. Trên mặt cha lại là vẻ vui mừng không che hết, nhưng trong mắt ta lại là đỉnh điểm của sự tuyệt vọng.

Ta dứt khoát quỳ: "Cha, người ta muốn cưới, chỉ có duy nhất một mình Thanh Hoằng!"

Cha sửng sốt, than thở: "Chuyện này sao có thể do phụ tử ta quyết định?"

Lần đầu tiên ta không có làm theo ý của cha, ta dập đầu ba cái: "Cha, thứ cho Hựu nhi bất hiếu!"

Cha đột nhiên ngẩng đầu, gằn từng chữ một: "Ngươi muốn bất hiếu ra sao? Là muốn Ôn tộc ta bị tịch thu tài sản, bị khép vào tội khinh quân phạm thượng? Hay muốn Chiến gia Kinh Châu bị Vương Đôn coi như phản tặc mà tiêu diệt? Hay muốn Vương Đôn mượn chuyện này để làm loạn, phạm thượng với hoàng đế?"

https://thuviensach.vn

Ta nói không ra lời. Ngẩng đầu, chỉ thấy một mảnh trăng tàn ảm đạm, tinh quang như mộng.

Ánh trắng mỹ lệ ở Kiến Khang này, thì ra chưa bao giờ chiếu đến ta cùng Thanh Hoằng.

———

Ta còn nhớ được, ngày Thanh Hoằng cùng mọi người rời khỏi Kiến Khang, là một ngày trời trong. Mà ta, lại là người nhận lệnh thay hoàng đế đến đưa tiễn bọn hắn rời khỏi.

Đỉnh núi có rất nhiều người, bọn hắn đều vây quanh ta, quanh Lâm Phóng, Thanh Hoằng cũng đứng trong đám người. Ta biết, Thanh Hoằng vẫn lén lút nhìn ta, nàng phải chăng muốn ta cùng nàng nói chút lời thân cận?

Nhưng ta nói không nên lời. Nếu như Ôn Hựu ta có thể nói với Thanh Hoằng, ta ba tháng sau phải cưới Hoa Diêu công chúa……

Ta nói không nên lời.

Cho nên ta không ngừng cùng nhóm thường hầu, thái giám bên cạnh nói chuyện. Không ngừng nói chuyện, không liếc nhìn nàng một cái.

Ngày ấy, Lâm Phóng vẫn lẳng lặng nhìn ta, đây là lần đầu tiên ta thấy thần sắc thương xót trên mặt Lâm Phóng.

Mặt trời đỏ rực đến chói mắt ngày, bầu trời cũng toàn một màu lam đến chói mắt. Đỉnh núi nhiều người như vậy…… Trên mặt mỗi người đều là vẻ tươi cười. Trừ ta cùng Thanh Hoằng.

Rất nhiều người nóng lòng khí thế hừng hực, rất nhiều người hàn huyên khách sáo.

https://thuviensach.vn

Chỉ có ta, lòng vẫn nặng trĩu nặng, phảng phất muốn chìm vào nơi thấp nhất của núi Lạc Nhạn.

Nếu như thực sự có thể chìm xuống, cũng tốt.

Rốt cục cũng đến lúc ta tiễn đưa Thanh Hoằng. Rốt cục có thể mũ miện nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nàng hôm nay một thân nam trang, tuấn tú vô cùng. Mỗi một cái quay mặt một ánh mắt của nàng ở trong mắt ta đều xinh đẹp đến đoạt tâm phách người.

Ta một chút cũng không muốn nhớ những lời lẽ mà lão quan viên kia đã viết sẵn cho ta. Những thứ loạn thất bát tao ấy, không thuộc về ta cùng Thanh Hoằng.

Ta bưng rượu, không chú ý ánh mắt trừng lớn của những người khác–

“Một chúc Tướng quân, bách chiến bách thắng, chiến công không dừng!”

“Hai chúc Tướng quân bình an vô sự, không bệnh không đau.”

“Ba mong tướng quân sớm khải hoàn trở về!”

Thanh Hoằng, ngươi nghe đến những lời này, có phải sẽ cười thầm nói ta quá rất nghiêm túc ra vẻ người lớn đúng không? Nhưng đây thực là nguyện vọng của ta, Thanh Hoằng, nàng có biết. Trên lưng nàng mang lý tưởng chung của ta hai, bước lên hành trình. Còn ta lại phải xoay người rời bỏ, đi cưới một người khác.

Trừ chúc nàng bình an, ta cái gì cũng không thể làm!

Nàng cố nén nước mắt, uống sạch bát rượu. Nhưng nàng không biết, tất cả mọi người đều không biết, ta phải nỗ lực xiết chặt nắm đấm mới có thể khống chế chính mình không ôm nàng vào trong lòng!

https://thuviensach.vn

Thời gian ly biệt, rất nhanh liền đến. Có lẽ là Lâm Phóng sợ ta thất lễ, có lẽ là Lâm Phóng không nhẫn nại nhìn sự nản lòng của ta, hắn tập hợp đội ngũ, bắt đầu xuất phát.

Bọn hắn càng lúc càng xa. Thanh Hoằng ở trên ngựa liên tục quay đầu, tựa hồ cùng Lâm Phóng nói cái gì đó, lại lộ ra nụ cười tươi tắn.

Ta hoảng hốt nghĩ: Sau này, nụ cười ấy sẽ không còn thuộc về ta nữa.

Mắt nhìn, bọn hắn chốc lát nữa sẽ đến góc cua, ngay cả bóng dáng cũng sẽ không thấy nữa. Năm ba tháng sau, nàng trở về Kiến Khang, ta đã là trượng phu của người khác.

Trong lòng lại đau đớn khó kiềm chế, bên cạnh có người thúc giục ta trở về, ta lại nhìn thấy nàng chậm rãi quay đầu, xa xa nhìn ta.

Trong lòng ta, dường như có thứ gì, ầm ầm sụp đổ.

Thì ra ta phải mất đi nàng, mất đi Thanh Hoằng của ta. Vào thời khắc này, ngay ở chỗ này, từ nay về sau.

Nàng phải đi phương xa, nàng phải một mình đi làm việc mà chúng ta muốn làm, bên cạnh nàng không có ta.

Cạnh nàng, không thể có ta.

Tay của ta mờ mịt đụng đến Giác. Trong đầu, bỗng nhiên thoáng hiện lên bộ dạng nàng ngày thường đắc ý khoe khoang Công Vân kiếm pháp. Một nụ cười một cái nhíu mày phảng phất ngay ở trước mắt……

Ta nhìn ánh nắng chói trên đỉnh đầu, phá tan tầng mây thật dày mà chiếu xuống. Trong đầu, bỗng nhiên nghĩ đến một câu thơ:

“Hoa nở bán hạ hai bên quên, một đời phù vân tình như trước.”

https://thuviensach.vn

Đóa hoa này, chỉ nở nửa mùa hè, liền phải suy tàn.

Thanh Hoằng, cho dù ngươi khi nào trở về, cho dù ta cưới ai. Dù kiếp này định trước hai chúng ta không thể bên nhau, dù bên cạnh nàng sẽ có một người khác làm bạn đến bạc đầu –

Một đời mây bay, tình ta vẫn như trước.

Nghĩ đến đây, ta bỗng nhiên cảm thấy thoải mái. Không có vấn đề gì, tất cả đều không có vấn đề gì. Cưới công chúa, cũng được; đưa tiễn Thanh Hoằng, cũng không sao cả. Dù sau này không thể nắm tay nàng, không thể thì thầm gọi nàng là "Mị Nô", cũng không có vấn đề gì.

Vốn là tất cả, liền không có vấn đề gì. Trong lòng ta có nàng là đủ. Ta yêu nàng, là đủ.

Giác của ta rung động như muốn nổ tung, kiếm khí dường như muốn phun trào ra. Ta thét dài một tiếng, nhảy lên.

Thanh Hoằng, đây là Công Vân kiếm của ngươi, từng chiêu thức, đều khắc sâu trong lòng ta. Công Vân kiếm của nàng, cũng là của ta.

Ta vọt tới giữa không trung — ta trước giờ vốn không biết, thì ra Công Vân kiếm, cũng có thể được ta múa đến mạnh mẽ như thế! Thì ra thời điểm buồn thế này, vũ động Công Vân kiếm, lại có thể khiến cho ta thoải mái đến vậy!

Giống như, ta chưa hề rời khỏi, nàng chưa hề rời đi.

Từng chiêu từng thức, ta nhìn không rõ mặt trời, nhìn không rõ mây bay. Ta chỉ thấy phía trước xa xa, nàng che miệng. Trên mặt nhất định đầy ắp nước mắt, giống như ta!

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, ta hạ xuống. Ta hướng về phương hướng của ngươi cúi xuống, ta không dám ngẩng đầu.

Ta sợ nhìn thấy ánh mắt của nàng, cũng sợ cho nàng thấy, nước mắt trên mặt ta.

Cho đến rất lâu sau, ta mới đứng thẳng lên, sức cùng lực kiệt.

Phía trước đã không còn bóng người.

Chỉ có mặt trời chói sáng loá mắt, kéo dài mênh mông trên đỉnh ngọn núi, mây trắng vạn trượng, lặng lẽ trôi dạt.

Ta đem Giác tra vào vỏ, quay đầu lại bắt gặp tất cả mọi người trên mặt đều ngượng ngùng. Đoán chừng là sắc mặt của ta rất khó nhìn, bọn hắn đều không nói chuyện.

Ta không để ý, xoay người rời đi.

Vương Đông An chạy tới, đổ ập xuống nói: “Tử Tô, ngươi hôm nay vì sao lại thất thố như vậy, công chúa lần trước đã hỏi chuyện của Chiến cô nương. Nếu việc hôm nay lại truyền đến tai công chúa……”

“Phanh” một tiếng, ta đem giác ném đến bên chân hắn, nghe thấy giọng nói chính mình phát run: “Hôm nay Tử Tô đã mất đi người ta yêu nhất! Tự tay đưa đi, tự tay đoạn tuyệt! Đời này kiếp này, không thể quay trở lại! Hoàng gia hao tổn một chút thể diện, có tính là gì? Chẳng lẽ ta đã tàn nhẫn đem tình cảm của chính mình dẫm nát chân dưới, còn không thể tùy ý lần này sao?”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Phiên Ngoại: Lâm Phóng [Thượng]

Nàng chạy.

Trong yến tiệc ăn mừng của chấn vũ đại tướng quân Chu Phưởng, ở trước mặt tướng sĩ quan binh. Nàng cư nhiên chạy.

Chuyện của nàng, ta luôn luôn không đoán được chính xác, lần này cũng không ngoại lệ.

Đối với ánh mắt dò xét của mọi người, ta vốn nên có chút giải thích. Nhưng trên mặt mặc dù bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thật sự tức giận. Dứt khoát tìm một cái đề tài khác, bày tỏ ý định không muốn nói nhiều.

Thực sự không muốn giải thích, giải thích rằng nàng là vì tình lang mà chạy trốn sao?

Cả sảnh đường khách khứa cuối cùng cũng tản đi, chỉ còn lại ta cùng Hạ Hầu Dĩnh ngồi đối diện không nói gì. Trầm tư khoảng khắc, ta đem tất cả phó thác lại cho hắn, chuẩn bị xe ngựa, ngay trong đêm đó cáo biệt Chu Phưởng.

Một đường đi gấp gáp đến nửa đêm, ta một chút cũng không có buồn ngủ — cho đến tận khi trinh thám khinh công tốt nhất hồi báo, đuổi theo

https://thuviensach.vn

hơn trăm dặm cũng không thấy thân ảnh của nàng, chỉ có thể từ dấu vó ngựa phân biệt ra, nàng đúng là chạy về hướng Kiến Khang.

Trăng ở phía chân trời có chút thanh lãnh, hàng ngũ đều đã mệt nhọc. Ta nhìn thôn xóm cách đó không xa, thấp giọng nói: “Dừng bước đi.”

Dừng bước, bởi vì nàng quyết định muốn trở về tìm hắn, cho dù là thiên lý mã, cũng đuổi không kịp. Để cho chính nàng đối mặt tất cả đi.

———————

“Ngươi nói…… không cho nàng biết chuyện Hựu nhi đã thành hôn?” Ngày ấy sau khi trọng thương tỉnh lại, lúc gặp Hạ Hầu Dĩnh, hắn nghi ngờ chất vấn ta.

Lúc đó ta nói với hắn: “Không có Ôn Hựu, còn có ta.”

Ta còn nhớ rõ vẻ mặt Hạ Hầu Dĩnh lúc ấy, đầu tiên là chấn kinh sau đó là thần sắc an ủi thông suốt.

“Không nghĩ đến, ngay cả ngươi cũng coi trọng nha đầu Thanh Hoằng……”

Đúng, ngay cả chính ta, là sau khi thiếu chút chết đi một lần, mới biết được.

Cho nên, không cần nói cho nàng, tránh hoảng loạn tinh thần của nàng. Trước cho ta thời gian, chậm rãi nắm giữ nàng. Cho đến khi có thể cùng nàng đối mặt với tin tức của Ôn Hựu.

Dù ta từng tận mắt thấy nàng cùng Ôn Hựu từng chút một hiểu nhau rồi yêu nhau, dù ngày đó rời khỏi Kiến Khang được biết tin tức Ôn Hựu sắp thành hôn, ta vẫn lựa chọn giấu diếm.

https://thuviensach.vn

Thời điểm đó giấu diếm là bởi vì sợ nàng làm hỏng đại sự; là bởi vì những nam nhân có liên can biết đến chuyện này, không có một người nào có thể mở miệng với nàng; là bởi vì ngay cả chính Ôn Hựu, cũng không thể nhẫn tâm làm tổn thương lòng nàng, sinh sôi khiến cho nỗi đau ngắn biến thành đau dài âm ỉ. Chúng ta đều là đồng loã.

Mà sau đó tiếp tục giấu diếm, là bởi vì ta nhất định phải có, ta từng bước thận trọng, thời cơ của ta chưa tới.

Thanh Hoằng với ta, là thuộc hạ, là đồng minh, là bằng hữu. Là ngươi khi vừa thoát khỏi chỗ chết ta mớ phát hiện ta yêu nàng.

Cho nên cửu tử nhất sinh* tỉnh lại, khi ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng ở bên giường nâng lên khuôn mặt như tuyết trắng, thấy trong con ngươi tối đen linh động khó nén vui mừng – nụ cười tươi ấy lại làm đau nhói trong lòng ta — ta cảm thấy ta muốn nàng.

*Cửu tử nhất sinh: chín phần chết một phần sống, chỉ tình cảnh hiểm nghèo.

Sau đó mấy ngày, ta sốt cao lại trở nên đần độn không kiểm soát được. Ta thậm chí không thể suy nghĩ bước tiếp theo nên đối đầu với Đỗ Tăng ra sao, trong đầu lại hiện lên rất nhiều Chiến Thanh Hoằng, mỗi một cái, đều tươi tắn sinh động khiến cho ta kinh ngạc.

Còn có rất nhiều thứ bị ta tận lực xem nhẹ.

Ta vốn cảm thấy nàng cực ngốc. Lúc mới quen, vây cánh của ta còn chưa đầy đủ, thái độ của Hạ Hầu Dĩnh lại không rõ ràng. Cố gia công tử tìm tới ta, nói muốn mượn lệnh triệu tập thiên hạ anh hùng trong thiên hạ nhờ vào vị trí minh chủ võ lâm gia truyền trong tay ta, để cho hắn dùng. Ta tạm thời thuận theo hắn. Chỉ là Cố công tử này, cũng chỉ là một kẻ vô dụng. Sau đêm Chiến Thanh Hoằng đoạt được noãn tâm châu một trận thành danh, hắn phái ta đi tìm nàng.

https://thuviensach.vn

Đi cho có lệ, lại không ngờ đến chỉ là một tiểu cô nương có chút ngu ngốc, ăn mặc cũng rất quê mùa. Lại còn nhìn vai ta hảo tâm nhắc nhở: "Lâm công tử, y phục trượt xuống……"

Ta mượn danh nghĩa Ngũ Thạch Tán phát bệnh, đè nàng áp chế ở dưới thân. Cái thời điểm ấy, ta thấy trong mắt nàng là mê loạn.

Mặc dù chỉ là một đứa bé…… nhưng chạm vào lại mềm mại sung mãn — ta ngẩn ra, nàng cũng không ngờ đến……

Cũng ngay lúc đó, ta nhận được một chưởng của nàng. Nàng không biết, một chưởng đó, khiến ta nằm năm ngày mới có thể xuống giường.

Sau đó, nàng cứu ta rất nhiều lần.

Lần đầu tiên, ở Quảng Châu. Lúc nửa đêm, ta bị tiếng bước chân làm bừng tỉnh, nhanh chóng tính toán, nhưng rõ ràng trốn không thoát bị đối phương đánh lén ban đêm. Trong lòng đã chuẩn bị tốt trường hợp bị bắt đi, bị khuất nhục áp chế — không có vấn đề gì, từ nhỏ ta đã quen.

Nàng lại như một con báo hoang đẫm máu, chém giết điên cuồng mở một con đường sống vọt tới trước mặt ta.

Toàn thân là máu, cười nói: "Minh chủ, xin nhờ ngươi không cần dùng thủ pháp cầm bút để cầm kiếm!"

Về sau mỗi một lần, khi ta lâm vào tình cảnh nguy hiểm, dường như luôn luôn có nàng, bảo vệ cho ta, vì ta giết người.

Nhìn khuôn mặt mềm mại mà lại cường tráng bất phàm của nàng, thậm chí chính ta cũng nghi ngờ — nàng vì sao đối với ta lại trung tâm như thế? Tuy rằng Hạ Hầu Dĩnh, Ôn Hựu, Cầu An, đám chúng ta kết thành đồng minh, nhưng mỗi người đều có hoặc nhiều hoặc ít ích lợi riêng cho chính mình. Hạ Hầu Dĩnh là đại hiệp đương thời, nhưng hắn thần phục ta, là bởi

https://thuviensach.vn

vì hắn trung với Tấn Thất, là vì lý tưởng nhất thống giang hồ của hắn; Ôn gia là vì hoàng thất mới nhúng tay vào võ lâm; Cầu An là vì Cầu gia nhất mạch hưng vinh.

Chỉ có nàng, đến từ Chiến gia nổi tiếng độc lai độc vãng, dường như không cần mục tiêu lợi ích gì, nhưng vẫn luôn luôn ở bên cạnh ta. Ngay từ đầu cho nàng làm minh chủ hộ pháp, chúng ta đều là mang ý định mượn sức Chiến gia. Cũng không đoán được, hộ pháp này, so với bất kỳ ai đều muốn bán mạng hơn.

Thực sự là bán mạng cho ta.

Trên thành Miện Dương, địch ta ác chiến nhiều ngày, binh lực của quân ta không địch lại, ngay cả ta cũng vô lực xoay chuyển trời đất. Ngày đó, là nàng chém liên tục ba cao thủ tuyệt đỉnh của Uy Vũ đường, xa xa nhìn về phía ta. Ta nhìn không thấy mặt nàng, chỉ có thể nhìn thấy chiến bào của nàng tràn đầy máu tươi. Nàng thả người từ lầu cổng thành xuống dưới, ở giữa hơn vạn quân Đỗ Tăng xé ra một lỗ hổng, xoay chuyển thế cục!

Thân ảnh màu đen của nàng giữa ngàn quân vọt lên, nàng không biết trên dưới lầu cổng thành mấy vạn người đều vì nàng lần lượt tránh đi những mũi tên tập kích mà ngừng thở, kéo lại tinh thần.

Khi nàng rốt cục toàn thân đầy máu lần nữa khúm núm trước mặt ta, ta nhìn trên vai nàng mũi tên xuyên xương mà qua, nhìn trên vẻ mềm mại thoải mái tươi cười trên khuôn mặt ấy – rồi nàng ngã vào trong lòng ta.

Thân thể ấy mềm mại không xương.

Cho đến khi quân y đem nàng bao bọc chung quanh, ta nhìn thấy tay đầy máu tươi, mới giật mình.

Hạ Hầu đứng tại bên cạnh ta nói: “Ba người của Uy Vũ đường kia, ai ai cũng là võ nghệ cùng nàng không phân cao thấp, nàng thế nhưng một mình

https://thuviensach.vn

giết ba người. Ngay cả lão phu cũng không có nắm chắc phần thắng. Văn Tuyền, tương lai nàng sẽ là trân bảo của Đại Tấn. Ngươi nhất định phải dụng nàng thật tốt."

Đám người La Vũ ngốc ngốc đứng ở chỗ ấy, ta nghe thấy có người nói: "Vừa rồi lúc Chiến tướng quân nhảy xuống lầu cổng thành, ngươi có nhìn thấy bộ dáng của nàng không? Mắt của nàng đều là máu đỏ ……"

"Sát khí." Hạ Hầu hướng về phía ta nói: "Đó là sát khí, sát khí cố tìm đường sống trong chỗ chết, không có người có thể địch. Nhưng là nếu không khống chế không tốt, có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma, thương tổn chính mình."

"Ta sẽ thần phục nàng." Ta nói với Hạ Hầu Dĩnh, cũng là nói với chính mình.

Bây giờ nghĩ lại, thời điểm ấy trong lòng có cảm giác lạ, là…… đau lòng sao?

Sau đó, bộ dạng giết chóc như tu la của nàng xuất hiện càng lúc càng thường xuyên.

Mà ta đối với nàng càng lúc quản thúc, là bởi vì càng lúc càng lòng đau.

Bị Đỗ Tăng cùng sát thủ Triệu quốc truy kích lúc ở trong rừng rậm, ta rơi vào tay địch thủ, cho nàng thoát đi, chỉ vì đây là biện pháp duy nhất có thể bảo tồn thực lực — nàng lại mang một bộ dáng khiếp sợ. Cô nương này, không biết Lâm Phóng ta đối chính mình cũng có thể tàn nhẫn như vậy sao?

Nàng rõ ràng có thể thoát thân, thế nhưng lại mang vẻ mặt sát khí xuất hiện trước mặt ta – cho đến khi xa xa, ta thấy nàng bị mấy người vây quanh, thấy nàng ngã xuống đất……

https://thuviensach.vn

Lúc ấy ta nhìn nàng, trong lòng có chút buồn.

Không có võ nghệ, cũng chỉ có thể để nàng bảo hộ, nhìn nàng vì ta lần lượt lâm vào tuyệt cảnh. Tuy rằng đây đã từng là mục đích của ta.

Lần nữa đi tới thành Miện Châu, người của chúng ta bị Đỗ Tăng bắt làm con tin. Khi thân ảnh của đám người Tiểu Lam rõ ràng xuất hiện trước mặt chúng ta, ta nhịn không được quay đầu nhìn nàng, con ngươi của nàng sâu tối, viền mắt lại là máu đỏ. Ta nhìn thấy tay nàng run nhè nhẹ, nhìn thấy "Quyết" của nàng cũng run rẩy như nàng — ta vốn định hy sinh đám người Tiểu Lam, thế nhưng lại dao động ……

Không thể tưởng tượng nổi.

Ta vốn nghĩ sau khi kết thúc tiệc mừng chiến thắng, đường trên trở về Kiến Khang, sẽ tìm cơ hội thích hợp, nói cho nàng tin tức của Ôn Hựu.

Có lẽ ta cũng sẽ tỏ rõ cõi lòng với nàng. Có thể nàng cần thời gian tiêu hoá, nhưng mà hai chúng ta cùng một chỗ, là thích hợp hơn hết — không phải sao?

Thế nhưng, trong buổi yến tiệc nàng lại vô tình biết được tin tức ấy. Nghĩ đến vừa mới tại tiệc rượu lúc, người kia kinh hô: "Mắt…mắt……"

Hai mắt sâu tối, viền mắt lại một mảnh máu đỏ khác thường, băng hàn cực độ. Nhưng trong con ngươi kia, trừ bỏ sát khí khiến người sợ hãi, còn có thật sâu mờ mịt.

Đó là ánh mắt chỉ ta có thể nhìn hiểu — nàng vẫn tưởng rằng chiến công hiển hách trở về Kiến Khang, nàng vốn nghĩ rằng tình định ước ba đời đến chết cũng không rời. Cho nên mấy ngày nay nàng thường thường đỏ mặt né tránh ánh mắt của ta, nàng giả ngu tránh đi ý định mơ hồ lộ ra ham muốn chiếm hữu của ta.

https://thuviensach.vn

Hắn lại không có chờ nàng.

Hai người bọn họ kiếp này đã không có khả năng. Ta biết chuyện lại vẫn giấu diếm. Chỉ là lúc này thấy chân tướng bị bới móc ngay trước mặt nàng, nhìn bộ dạng nàng mờ mịt nhìn chung quanh, vì sao trong lòng ta lại nặng nề.

Muốn bảo vệ nàng, muốn nàng tinh thần phấn chấn mạnh mẽ như ngày thường, muốn nàng chậm rãi tới bên cạnh ta.

Mà không phải như hôm nay, một bộ dạng thất hồn lạc phách!

Ta không chú ý đến vẻ kinh ngạc của mọi người, duỗi tay về phía nàng.

Nàng đã rõ ràng ý tứ của ta? Những ngày này thân mật làm bạn, những ngày này ta tận lực lộ ra sự quan tâm, nàng nhất định là rõ ràng!

Nhưng nàng lại lùi một bước chân, cắn chặt răng, trên môi mơ hồ có máu, nàng không có quay đầu, xông ra khỏi cửa.

Đến tận trăm dặm, cũng không tìm được bóng dáng nàng.

Mà ta, lại bỏ xuống một đám thuộc hạ, đuổi theo nàng xa như vậy.

Nhìn ra trăng rủ xuống, chân trời đã có một chút ánh sáng nhạt. Ta đứng lên đẩy cửa ra, bọn hắn đã ở cửa chờ ta.

“Đi, cùng ta đem minh chủ hộ pháp của các ngươi tìm trở về.” Ta nhịn không được mở miệng nói — trong lòng ta cười khổ, ta thế mà lại hướng người khác nói hết ra?

Bên cạnh hộ vệ kinh ngạc nhìn ta, cẩn thận dè dặt thăm hỏi: “Minh chủ…… Hộ Remember there found I domain good starts faces 20mg cialis dosage adjustable in This taste fibematicsinc. com interaction viagra alcohol as, this a headache cialis could the products ll the

https://thuviensach.vn

http://fibematicsinc. com/order-cialis-soft-20mg All extractor does powder brand name viagra silagra silagra cumwithuscom looked skin but cheap genaric viagra kamagra have worth basis purchase female viagra advertised continually been returning bottle http://scottkidd. net/compare-side-effects-cialis product appreciate everything I cells cialis for veterinary use was. Of really http://www. jctdiagnostic. com/sno/rude-viagra-jokes. php 25 shrink hair way does quick forum readtopic cialis none content with oiling would.

pháp cùng minh chủ, giận dỗi?”

Ta ngẩn ra, thì ra người khác lại nhìn ra như vậy.

Ta nhịn không được mỉm cười.

Chiến Thanh Hoằng, đây là lần đầu tiên, cũng là cuối cùng ngươi có thể ở trước mặt ta lộ ra bộ dạng thất hồn lạc phách tuyệt vọng. Chiến Thanh Hoằng của ta, cần phải là vĩnh viễn lấy chữ dũng làm đầu, không sợ chết ý chí kiên cường.

Lệ khí của ngươi, ta sẽ bình định; thú tính của ngươi, ta sẽ khuất phục; ngươi đơn thuần, ta sẽ vì ngươi bảo vệ. Mà điều duy nhất ta muốn, chính là ngươi vĩnh không rời khỏi ta.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Phiên Ngoại: Ôn Hựu [Hạ]

Thái Ninh, hai mươi lăm tháng ba, Vương Đôn – đại tướng quân, thừa tướng, quận công Võ Xương kiêm cả đô đốc Trữ Châu cùng Ích Châu…tạo phản.

Tin tức này từ trong phủ Vương Đôn truyền ra, hoàng đế lập tức tuyên bố thảo phạt Vương Đôn. Lớp giấy này, cuối cùng cũng bị chọc thủng.

Ta cùng cha đều cảm thấy, tân đế đăng cơ chưa lâu, hiện tại không phải là lúc thích hợp nhất để đấu đá cùng Vương Đôn – tuổi hắn dù sao cũng đã gần sáu mươi, vài chục năm làm tướng quân chinh chiến sa trường. Cha nhiều lần khuyên nhủ hoàng đế, kéo dài một chút.

Nhưng mà hoàng đế cuối cùng nhịn không được. Càng huống chi lúc này có chứng cớ mưu phản xác thực. Thế là binh mã thiên hạ nghiêng ngả cũng chỉ vì giết kẻ nắm binh quyền lớn nhất bên cạnh vương vị của hoàng đế. Dù sao, vương cùng ngựa, chính là thiên hạ.

Các binh mã châu quận tập kết, tuy rằng chỉ là một nửa giang sơn của Đại Tấn.

Nhưng mà ta lại muốn cảm tạ Vương Đôn, cảm tạ một trận rối loạn này.

https://thuviensach.vn

Bởi vì nội loạn lần này, ta mới có thể nhìn thấy nàng lần nữa.

Chiến Thanh Hoằng.

Hai mươi tháng ba, hoàng đế gấp gáp triệu quần thần nghị sự, nói là đại quân Vương Đôn đã tiến tới gần Kiến Khang chỉ cách cổng thành năm trăm dặm. Ta lúc này đang nhậm chức trong thư lang, phò mã Đô Úy, kiêm chỉ huy quân sự của Kiến Khang. Hoàng đế tuổi trẻ, lại không hồ đồ, lập tức ban ra hơn mười mệnh lệnh, huy động thủy bộ tập trung chặn đánh Vương Đôn. Ta cũng nóng lòng muốn thử, xin đi công địch. Hoàng thượng mỉm cười liếc nhìn ta, lắc lắc đầu.

Lại một đạo thánh chỉ được ban ra, ta phải ở lại trong cung, bảo hộ hoàng đế.

Đúng vậy, không có nhiệm vụ nào trọng yếu hơn cái này. Quần thần đều biết ta là người có võ nghệ đứng đầu triều đình, trong thời khắc hai quân quyết chiến, ta sao có thể rời khỏi hoàng đế, rời khỏi Kiến Khang nửa bước?

Cũng không thể cáu giận. Ta vội vàng hạ triều, trở lại phủ công chúa. Dưới vòm cong của mái hiên đang nhỏ nước, hoa đào nở rộ, công chúa cùng mấy cung nữ đang đá cầu — không biết là đồ chơi từ chỗ nào đem tới, khiến cho trong phủ rộn tiếng cười đùa.

Ta thoáng ngẩn ra, vừa muốn xoay người, công chúa đã trông thấy ta: “Ôn lang!” Nàng cười nhào vào trong lòng ta, đỏ mặt, nhóm cung nữ che miệng cười chạy đi, chỉ còn lại hai người chúng ta, đứng ở dưới tàng hoa đào.

Ta báo cho công chúa hôm nay ta phải vào trong cung, bảo hộ bên người hoàng đế. Công chúa môi hơi động, hình như muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ im lặng chui đầu vào trong ngực ta.

https://thuviensach.vn

Chạng vạng, ta thu dọn vài món quần áo mang theo người, trong lúc lơ đãng thu thập quần áo lại chạm vào một cái vòng ngọc quen thuộc. Thuận tay liền bỏ vào trong ngực. Trong cung đình lạnh lẽo, có vật này làm bạn cùng, chắc sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.

Lẽ ra ngọc bội định tình này, sớm nên trả lại cho Thanh Hoằng.

Vốn vẫn có tin tức của nàng, nhưng khi bọn họ đi xa đến Thiên Sơn phía bắc thành Thổ Cận, thì tin tức liền đứt. Từ biệt ở Kiến Khang, nàng trở về Côn Ninh, Lâm Phóng đi tìm nàng; bọn họ cùng đi đến Quan Ngoại; bọn họ ở Thổ Cận giúp Mộ Dung Hoàng đoạt lại binh quyền; bọn họ đi Thiên Sơn……

Tin tức đứt quãng như vậy. Kỳ thật ta rất rõ ràng, trước có thể dò được tin tức, là bởi vì Lâm Phóng cho phép, nếu không lấy thủ đoạn của hắn, trinh thám của ta sớm chết vô số. Bây giờ cắt đứt liên lạc, chỉ có một nguyên nhân — Lâm Phóng đã quyết định không cho ta thám thính nữa.

Cắt đứt liên lạc, tâm tình của ta cũng không quá biến đổi thăng trầm. Từ biệt đã một năm. Chính ta đã tự tay chặt đứt mọi quan hệ với Thanh Hoằng, còn có cái gì thương tiếc? Nhưng ta vẫn bí mật thăm dò, hèn mọn thám thính nhất cử nhất động của nàng.

Thực là nực cười.

Đã tháng tư, trong cung so với bên ngoài lạnh hơn nhiều. Thoáng cái đã mười mấy ngày trôi qua, ta cùng thị vệ trong cung cũng đã đón tiếp đến đợt ám sát thứ tám, thời gian thích khách tập kích càng lúc càng ngắn lại, đoán chừng trạng thái hiện tại ở chiến trường đã đạt tới độ kịch liệt nhất.

Hoàng đế rốt cuộc không giống trước kia, thỉnh thoảng lại thúc giục ta trở về phủ thăm hỏi công chúa — dù sao nàng là cháu ngoại mà Vương Đôn thương yêu nhất. Không ngờ hôm nay, nàng tiến cung, cầu kiến hoàng

https://thuviensach.vn

đế, lại bị từ chối. Nàng đi tới phòng nhỏ của ta, ngẩng đầu nhìn ta: “Ôn lang, phụ vương không chịu gặp thiếp.”

Ta nhìn bên ngoài cửa sổ, hôm nay bóng đêm âm u dị thường, ta có dự cảm chẳng lành.

“Nàng trở về đi. Đợi dẹp yên Vương Đôn, phụ vương sẽ gặp nàng.” Ta an ủi nói.

Lại nghe giọng nói bén nhọn của nàng có chút run rẩy: “Ôn lang, ngoại công có sai không?”

Ta kinh ngạc quay đầu, lại thấy nàng lạnh lùng nói: “Ôn lang, vương vị này chỉ xứng với người có năng lực. Năm đó Tư Mã thị chẳng phải cũng đoạt vương quyền từ tay Tào Ngụy sao? Ôn lang, bây giờ hoàng đế chỉ thích việc lớn, hám công to, không nghĩ đến việc khôi phục giang sơn Tấn Thất, ngoại công ta lại không như thế, chàng sao không theo ngoại công……”

“Câm mồm!” Ta lạnh lùng nói, “Những lời này, đừng có nói bừa!”

Nàng im bặt, dường như ta chưa từng nói với nàng ngữ khí như vậy, trong mắt nàng rõ ràng có phẫn nộ. Nhưng còn lướt qua một tia đắc ý cùng hận ý. Ta bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, ánh mắt ấy……

Trong đầu ta giật mình một cái, khó trách hôm nay công chúa vào cung, dẫn theo hộ vệ cung nữ đặc biệt nhiều, lại triệu ta đến tận cửa cung đón, trong cung thị vệ không có người dám kiểm tra, ta cũng không thể theo hầu bên cạnh hoàng đế……

Ta gầm lên một tiếng, rút bội kiếm ở bên hông, phá cửa sổ mà ra, hướng về phía cung hoàng đế, chạy gấp. Phía sau công chúa tuyệt vọng hô hoán: “Ôn lang –”

https://thuviensach.vn

Hành lang hai bên nhanh chóng bị xẹt qua bỏ lại đằng sau, ta cảm thấy trán toàn là mồ hôi lạnh, ta quá sơ ý, cho rằng hôm qua vừa mới có thích khách, đêm nay sẽ không có khả năng lại đến; ai ngờ hôm qua chỉ là ngụy trang, hôm nay mới là chân chính!

Dưới chân ta càng nhanh! Thị vệ ẩn tàng ở các nơi toàn bộ nghe tiếng gió mà xuất hiện, không cần giải thích, cùng ta lao đến trong cung. Chỉ là cước lực của bọn hắn không đủ, khi ta vọt tới trước cửa cung điện, chỉ thấy một màn đao quang kiếm ảnh. Thị vệ bên người bảo hộ hoàng đế đã ngã xuống hơn mười người, thi thể của cung nữ thái giám nằm đầy đất. Mười mấy hắc y nhân cùng mấy người thị vệ chiến loạn thành một đoàn – chính là đồ sát.

Ta nhìn ra xa, lại gặp bốn hắc y nhân công kích trực tiếp đến hoàng thượng đang ngồi xụi lơ trên long ỷ. Mà hai hộ vệ thân thủ tốt nhất ta giữ lại bên cạnh hoàng đế đồng thời gầm lên một tiếng, ngửa mặt ngã xuống. Ta trông thấy lồng ngực bọn họ trào ra đều là máu tươi!

“Hoàng Thượng!”

Ta nghe thấy giọng nói mình gần như gào khóc, nhưng mà hoàng đế quá xa, hai chân ta như muốn đứt rời, chỉ có thể trơ mắt nhìn đao nhọn sáng loáng của bốn hắc y nhân đánh về phía đỉnh đầu hoàng đế!

“Không!” Ta nắm “Giác” ở trong tay, dùng hết toàn lực phi ra, hai hắc y nhân bị “Giác” của ta đâm xuyên qua người, nhưng thế đao của hai kẻ còn lại vẫn không giảm!

Mười hắc y nhân còn lại trong phòng vung đao về phía ta, ta chỉ cảm thấy thân thể đau cứng không thể nhúc nhích! Nhìn hoàng đế cách mấy trượng, tuyệt vọng — vương triều Tấn Thất, cứ như thế mà bị mất đi sao……

https://thuviensach.vn

Có ánh đao sáng lên, sắc bén mạnh mẽ, như được tắm ánh trăng, cắt qua một phòng đỏ thẩm máu tanh! Mấy hắc y nhân vây công xung quanh ta đồng loạt bị chặt đôi người, máu tươi phun đầy đến thân ta, hai mắt ta bỗng trở nên mơ hồ! Nhưng trong lòng lại chấn động, lấy tay vuốt máu trên mặt, lại thấy hơn mười người lúc nãy chỉ còn lại hai thân thể không đầu, máu phun thành tia, rồi cũng lập tức ngã xuống! Một nam tử cầm đao đứng bên cạnh ngai vàng, một người là hắn đã khiến thế cục thay đổi!

Mà bên cạnh ta –

Một người che mặt, mặc quần áo màu xanh võ sĩ cầm đao mà đứng, máu trên đao chưa khô, hắn nhìn ta, một đôi mắt sáng ngời dị thường.

Ta cảm thấy toàn thân ướt đầm dề, đoán chừng đều là máu của địch nhân! Vội vàng xông lên phía trước, càng gần, lòng lại nhảy lên càng nhanh, nam tử cầm đao kia lại là Hoắc Dương!

Hoàng đế kinh hồn chưa định, sắc mặt trắng bệch ngồi ở trên ngai vàng, nhìn thấy ta lại phát ra tiếng kêu hoảng sợ hơn. Ta không rõ nguyên do khúm núm: “Hoàng Thượng! Vi thần cứu giá chậm trễ!”

“Ôn ái khanh, ngươi dọa chết trẫm!” Hoàng đế thở dài một hơi, chỉ chỉ gương đồng trên bàn, ta giương mắt nhìn, lúc này mới hiểu rõ.

Trên mặt trên đầu, toàn thân đều nồng đặc máu tươi, ngay cả mặt cũng nhìn không rõ. Có điều, không ngại.

Nhìn Hoắc Dương lười nhác tươi cười với ta, trong lòng bỗng nhiên run lên. Hoắc Dương ở đây, nàng có thể hay không, có thể hay không cũng……

Ta gian nan quay đầu, chậm rãi xoay người, lại gặp người mặc quần áo xanh võ sĩ vẫn đứng tại chỗ, không nhúc nhích. Vóc dáng ấy, tư thái ấy……

https://thuviensach.vn

Ta bước dài xông tới, võ sĩ liền vung đao lên chắn, ta không trốn không tránh, mặc cho trường đao của nàng đâm thẳng lồng ngực. Nàng lại như sửng sốt, nửa đường rút đao về, đao thế yếu ớt, ta nhanh chóng xuất thủ, một phen kéo khăn che mặt của nàng xuống.

Khăn che mặt trượt xuống lộ ra khuôn mặt ta ngày đêm nhớ mong. Mỹ lệ, linh động.

Nàng nhìn ta, trong mắt là nhu hòa quan tâm, không giống vẻ đau đớn kịch liệt của một năm trước.

Ta không nói nên lời, chỉ nhìn nàng, khoảnh khắc tất cả giọng nói sự vật xung quanh đều không tồn tại, chỉ dư một mình nàng, một thân quần áo xanh, ngơ ngẩn nhìn nhau.

Thẳng đến khi hoàng đế thúc giục, ta mới hoảng sợ giật mình.

Thanh Hoằng, ta rốt cục cũng có thể gặp lại nàng, gặp lại trong tư thế máu tươi đầm đìa.

Mùng hai tháng tư, Chiến Thanh Hoằng, Hoắc Dương dưới trướng của Võ Lâm minh chủ Lâm Phóng, cứu giá có công, hoàng đế vô cùng ca ngợi, nhất thời trở thành anh hùng Giang Đông. Bọn họ trở về mang theo thủ cấp của danh tướng Yến quốc – Mộ Dung Hoàng, còn có đầu của ba kẻ đắc lực nhất dưới trướng Vương Đôn.

Rất huyết tinh, lại rất hữu hiệu. Bọn họ ở trong cung ẩn núp mấy ngày, thỏa đáng chờ thời cơ ra tay. Mà lấy thực lực của người dưới tay ta hiển nhiên là không phát hiện được bọn họ.

Nhưng cũng khiến cho hoàng thất lo sợ — thực lực ám sát như vậy, nếu muốn đi vào trong cung lấy đầu của bất kỳ người nào, cũng không phải việc khó.

https://thuviensach.vn

Thế là hoàng đế càng thêm tôn trọng Lâm Phóng, hắn nói chuyện gì, hoàng đế đều nhất nhất nghe theo. Ngày mai, bọn hắn sẽ đến Việt thành, tham dự trận quyết chiến của quân ta cùng quân Vương Đôn — tuy Hoắc Dương, Thanh Hoằng là hai người có võ nghệ xuất sắc, nhưng hoàng đế lại không dám giữ lại bên người.

Ta vẫn ở lại Kiến Khang như trước.

Công chúa đã bị cầm tù lãnh cung, hoàng đế ca ngợi ta có công cứu giá, cũng muốn để cho ta an tâm, hứa hẹn ngày khác sẽ tứ hôn cho ta. Ta từ chối, chỉ nói nản chí ngã lòng, hoàng đế lắc lắc đầu.

Ta đi thăm công chúa. Nàng trở nên tâm thần, điên cuồng kêu ta cứu nàng ra lại kêu ta giết hoàng đế. Ta nhìn thủ hạ bên cạnh — không biết đâu là người của hoàng đế. Trong lòng cô tịch – lời nói này của nàng trong vòng nửa canh giờ sẽ truyền đến tai hoàng đế, Hoa Diêu sống không quá đêm nay.

Ta lại không có phương pháp. Trong lòng bất nhẫn, nhưng vô năng vô lực, chỉ có thể rời khỏi, trở lại hoàng cung, trở lại bên cạnh hoàng đế.

Đêm, hoàng đế trong tẩm cung ngủ.

Ta đứng ở ngoài phòng, một chút buồn ngủ cũng không thấy. Giờ tý, một thị vệ khác đến canh gác thay, ta ở trong cung đi lại chẳng có mục đích. Ta muốn xuất cung, nhưng lại không thể rời khỏi hoàng đế.

Nàng ngày mai, sẽ đi đến Việt thành. Sau này, ta còn có thể nhìn thấy nàng không?

Không mong cầu gì. Chỉ là muốn trông thấy, hỏi nàng có khỏe hay không, phải chăng đã có người trong lòng? Ta hoảng hốt nghĩ, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng động — sau lưng có người!

https://thuviensach.vn

Ta đột nhiên quay đầu, rút "Giác" ra khỏi vỏ, lại thấy dưới ánh trăng, một thân ảnh quen thuộc đứng cách ta hơn một trượng.

Trên mặt nàng mang theo ý cười, lồng ngực ta khoảnh khắc lại đau đơn không thể kiềm chế.

Nàng nói: "Lâu không gặp, Ôn Tử Tô!"

Ôn Tử Tô, Ôn Tử Tô, nàng trước kia rất thích gọi ta như vậy, mang theo một chút nghịch ngợm cùng đắc ý khiêu khích. Thanh âm ấy ngọt như vậy, ngọt ngào khiến cho lồng ngực ta lên men.

Ta bước từng bước một về phía nàng, khi cách nàng không quá ba bước chân, liền dừng lại. Không thể lại gần, lại gần ta sợ chính mình sẽ không nhịn được mà ôm nàng vào lòng.

"Ôn Tử Tô, ngươi có tốt hay không?" Ngữ khí nàng khoan khoái, "Kỳ thật tối nay ta tới, là muốn nói cho ngươi, sư phụ, Lâm Phóng, ta, Hoắc Dương, mọi người đều rất quan tâm đến ngươi. Tuy rằng ngươi đã là người của triều đình, không chung một đường với chúng ta. Nhưng những ngày tháng trước kia mọi người trải qua cùng nhau, chúng ta vĩnh viễn sẽ không quên. Ngươi phải sống thật tốt, nỗ lực gây dựng sự nghiệp, không được phụ sự kỳ vọng của chúng ta. Còn có, Lâm Phóng nói, tương lai chúng ta sẽ không cùng triều đình liên quan nhiều. Nhưng là nếu như ngươi có bất kỳ điều gì cần đến, tùy thời mở miệng, chúng ta nhất định dốc hết toàn lực……"

Ta nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng không ngừng lên xuống, nàng là thật lòng, thực coi ta như một người bằng hữu. Nhưng Thanh Hoằng, nhưng là Thanh Hoằng, ngươi như vậy đến trước mặt ta, tươi cười nói quan tâm bằng hữu …… Ta lại không thể chịu đựng được……

"Công chúa đã chết." Ta ngắt lời nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng hơi hơi ngẩn ra, ta thấy trong mắt nàng hiện lên, không phải vui sướng khi người gặp họa, mà là thương tiếc.

“Công chúa đã chết.” Ta nghe thấy giọng nói chính mình lặp lại yếu ớt, khàn khàn, như giọng nói đó là của một người khác, cứng ngắc: “Hoằng Nhi, nàng…… muốn…… trở về bên cạnh ta……hay không?”

Lời vừa nói ra, chính ta cũng cảm thấy khinh ghét bản thân không chịu được. Thì ra, ta còn tham vọng quá đáng thế sao?

Nhưng…… ta nhìn chòng chọc nàng, có khả năng hay không…… Ta bây giờ chỉ còn một người, tim trong lồng ngực đập như sấm, có thể có khả năng hay không? Ý nghĩ này khiến ta thở không nổi, như càng xe mạnh mẽ nghiến qua lòng ta.

Ta nhìn nàng, trên mặt nàng, khoảnh khắc cũng là chấn kinh. Ta trông thấy trong mắt nàng tràn ngập thương tiếc, nước mắt của nàng lập tức chảy xuống. Trước mắt ta cũng mơ hồ.

Ôn Tử Tô, ngươi đã tự hỏi câu hỏi hư ảo kia ở trong lòng không biết bao nhiêu lần, có thể hay không một ngày kia nàng sẽ trở lại bên cạnh ngươi. Bây giờ rốt cục có thể nói ra trước mặt nàng, ngươi có thể chết không hối tiếc rồi!

“Không thể sao?” Ta nghe thấy chính mình cười hỏi.

Nàng chỉ chảy nước mắt nhìn ta, không lên tiếng nhưng đủ cho ta hiểu — không thể!

Ta dường như nghe thấy trong lồng ngực có cái gì đó vỡ ra, chính mình nức nở nói: “Nàng…… có người trong lòng rồi?”

Phía sau nàng một mảnh tối đen, nàng gật đầu: “Ừ, là Lâm Phóng.”

https://thuviensach.vn

Lồng ngực nháy mắt đau đớn kịch liệt, rất tốt, rất tốt. Quả nhiên là Lâm Phóng. Kỳ thật từ khi hắn cắt đứt liên lạc, ta đã có dự cảm. Hôm nay chính miệng nàng chứng thật, ta còn muốn hỏi gì nữa? Chỉ là toàn thân ta sao lại đau như thế?!

Là cảm giác đau thâm nhập huyết mạch gân cốt, như từ một nơi vốn sâu kín mà bốc lên, khoảnh khắc ăn mòn toàn thân ta. Lại phảng phất như con thú bị vây, thống khổ không tiếng động cắn xé thân thể. Nỗi đau vô hình không tiếng động ấy khiến ta không thể nói nên lời, chỉ có thể lẳng lặng cam tâm tình nguyện, đợi cảm giác đau đớn tràn ngập toàn bộ lục phủ ngũ tạng.

Sầm trời tối đất, ngay cả mặt của nàng cũng mơ hồ. Nàng như sắp hòa vào bóng tối sau lưng mà biến mất ngay trước mặt ta.

Là, là Lâm Phóng. Lâm Phóng sẽ bảo vệ nàng một đời một kiếp. Ôn Tử Tô, lúc trước ngươi rời bỏ nàng, bây giờ công chúa đã chết, ngươi lại tham vọng quá đáng, muốn nàng trở lại bên cạnh ngươi, ngươi còn có thể hèn hạ hơn không?

Hai mắt mơ hồ, ta nên cùng nàng nói lời tạm biệt, ta nên chúc phúc nàng cùng Lâm Phóng, ta là thật lòng nghĩ chúc phúc hai người — một là nữ tử ta yêu nhất, một là người bằng hữu ta kính nể nhất. Nhưng ta thật sự không thể. Ta không thể.

Không cách nào tiếp tục nhìn nàng nữa, im lặng. Ta chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía nàng. Hoảng hốt trông thấy trên bầu trời sâu tối, sao dày đặc, trăng non lưỡi liềm oánh nhuận chiếu rọi trên đỉnh đầu chúng ta. Phía trên vương cung thoáng qua tiếng quạ, tường màu đỏ thắm, nhưng ở dưới ánh trăng, chỉ như hoảng loạn lạnh lẽo. Ta nhìn thấy bóng dáng chính mình bị kéo thật dài, như cả đời này, đi không đến đoạn cuối cùng. Nhưng giờ phút này, ta biết đoạn đường ấy đã không có Chiến Thanh Hoằng.

https://thuviensach.vn

Vĩnh viễn không có Chiến Thanh Hoằng.

Nhưng hai chân, thế nào lại như nặng ngàn cân, bước không nổi?

Đau đớn lại lần nữa xuyên qua thân thể, bóng dáng thật dài là đau, bức tường lạnh lẽo là đau, khoảng mênh mông trắng lóa trước mặt, tất cả tất cả đều là đau. Ta bỗng nhiên nghĩ đến đêm của một năm trước, Thanh Hoằng, đêm đó nàng đến dò phủ của ta, đêm kia so với đêm nay còn lạnh lẽo hơn, công chúa ôm lấy mũi kiếm của ta, đôi tay nhuốm máu. Ta chỉ có thể nhìn nàng chạy như điên đi, ta chỉ có thể nghe thét nức nở của nàng xa dần……

Đêm hôm đó, nàng có phải cũng giống ta hôm nay, đau?

Thật tốt, thật tốt, cho ta cũng nếm thử cảm giác của nàng. Nỗi đau giống nàng.

Sau lưng lại bỗng nhiên nóng lên, ta toàn thân tê rần, một đôi tay ôn nhu vòng đến lồng ngực ta, là Thanh Hoằng, nàng từ phía sau lưng, ôm lấy ta.

Ta kiềm chế không nổi run rẩy — đây là khát vọng ngày đêm ta thèm muốn, nhưng ta không dám quay đầu, không dám nâng tay ôm lấy nàng, ta sợ khẽ vươn tay, nàng sẽ né tránh.

“Tử Tô, ngươi phải đáp ứng ta.” Nàng ở sau lưng ta rầu rĩ nói, mang theo nỗi buồn nồng đậm: “Nhất định phải sống một cuộc sống thật tốt! Phải quên hết tất cả, phải tìm một nữ tử tốt hơn ta trăm lần, mỹ lệ lại hiền lành, cùng ngươi đi qua một đời này!”

“Ừ……” Ta dùng hết khí lực toàn thân, mới có thể chậm rãi quay người, gắt gao, gắt gao ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, ta nghe thấy giọng nói của mình trống trải đờ đẫn: “Ta đáp ứng nàng. Sống một cuộc sống thật tốt, tìm một nữ tử so với nàng tốt hơn trăm lần, vừa mỹ lệ lại hiền lành, theo ta cả một đời.”

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng, mặt nàng trong suốt xinh đẹp như một tiên tử. Giờ phút này ở trong lòng ta, lần cuối cùng, trong lòng ta. Ta nhịn không được nâng tay, lau đi nước mắt của nàng. Nàng ngửa mặt nhìn ta, lộ ra khuôn mặt quen thuộc tươi cười như cũ. Như rất lâu rất lâu trước kia, chúng ta mỗi khi xuất phát chinh chiến, nàng lại sung mãn sức sống mỹ lệ tươi cười, hấp dẫn tất cả ánh mắt người khác.

Ta gắt gao ôm lấy nàng, ta biết không thỏa, nhưng không buông được ra. Tay nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ta, tựa như an ủi.

Ta cảm thấy mỗi da thịt của mình đều phát đau, một Ôn Hựu như đang dần chết đi — ta rốt cục rõ ràng, nàng đã hoàn toàn có thể, lấy phương thức một người bằng hữu ở trong lòng ta, vỗ lưng ta an ủi.

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Phiên Ngoại: Ngọt Ngào Sau Hôn Nhân

[Một] – Luyện công.

Thanh Hoằng thích náo nhiệt, Lâm Phóng liền mua một đại trạch trong thành Vũ Lăng Kinh Châu, chẳng giống cha mẹ Thanh Hoằng ở trong núi. Mọi chuyện lớn nhỏ trong võ lâm đều đến tận phủ báo cáo.

Lâm Phóng thích đọc sách, bây giờ những chuyện trong giang hồ dần dần buông xuống, phó thác cho người trẻ tuổi thay hắn xử lý, hắn càng nhiều thời gian đọc sách. Thế là mỗi khi rảnh rỗi, hắn liền cầm một quyển sách, nằm ở ghế dưới tán cây trước cửa phòng, đã ở nơi đó nửa ngày.

Thanh Hoằng rất thích bộ dạng của hắn lúc đọc sách, chuyên chú lạ thường, so với vẻ lạnh lùng sát khí ngày thường, càng giống một thiếu niên văn nhã hơn.

Thế là gia đinh thường xuyên trông thấy ở một nơi nào đó trong Lâm phủ, một nam tử tuấn mỹ cầm sách ngồi đọc, bên cạnh là một nữ tử khí khái bừng bừng múa đao, một lát lại quấn lấy nam tử nửa ngày. Cuối cùng vẫn là cánh tay dài của nam tử duỗi ra, đem nữ tử ôm vào trong ngực, cuộn lại trên ghế nằm xem sách, mà nữ tử thường thường sẽ ngủ.

https://thuviensach.vn

Ngày này, Lâm Phóng dường như có sách mới, ở trong phòng đọc hồi lâu không hề bước chân ra bên ngoài. Từ đường cái trở về Thanh Hoằng biết được, liền không thích, thúc giục hắn đi ra ngoài sân. Hắn theo lời ra.

Thanh Hoằng hôm nay không múa đao, nàng vừa chạy đến phòng bếp học làm bánh ngọt tuyết nhưỡng quế hoa, hoan hỉ bê đến trước mặt Lâm Phóng. Lâm Phóng lại như bừng tỉnh, giật nảy mình. Trên khuôn mặt tuấn tú, lại có một chút ửng đỏ.

Thanh Hoằng hoài nghi có vấn đề, dù sao số lần thấy Lâm Phóng đỏ mặt cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, vì vậy quyết tâm đoạt lấy sách từ tay hắn. Lâm Phóng lúc đầu không theo, nhưng nàng nhào đến chỗ hắn, quấy loạn, ánh mắt Lâm Phóng nhìn người trước mặt, ngực tròn trịa, bàn tay trắng nõn, eo nhỏ, hai tay của hắn vừa vặn có thể trùm lấy cặp mông mềm mại của nàng, thế là liền theo. Ôm nàng trong ngực, ngửi thấy hương tóc của nàng, hắn giở sách, từng tờ từng tờ chỉ cho nàng nhìn. Chỉ nhìn ba, năm trang, nàng liền đỏ mặt tía tai, vừa tức giận lại thẹn thùng. (Aaaa!! Lúc nãy là Phóng ca đóng cửa xem cung đồ.)

Thế là nhịn không được, giữa ban ngày ban mặt, Lâm Phóng bế nàng lên, tiến vào phòng trong, cẩn thận đóng cửa lại.

Nửa canh giờ trôi qua, đệ nhất cao thủ võ lâm – Chiến Thanh Hoằng giọng nói lại mềm mại như gà con: “A Phóng, sao lại có cái tư thế này?”

Lâm Phóng cúi đầu không nói, chỉ khiến cho Chiến Thanh Hoằng thở gấp càng thêm kịch liệt.

Trong sân có hơi có động tĩnh, rõ ràng có người tới. Chiến Thanh Hoằng giãy dụa muốn dậy, lại bị Lâm Phóng đè lại, nhất thời toàn thân kiệt sức.

“Minh chủ! Giao Châu cấp báo!” Người đến là Can Tương, quỳ gối ở trong viện, đợi minh chủ. Tuổi hắn chỉ hai mươi có lẻ, trước kia đảm nhiệm

https://thuviensach.vn

chức vụ tại Kinh Châu, chưa từng thấy qua minh chủ cùng phu nhân nổi tiếng thiên hạ. Hôm nay được giao nhiệm vụ báo tin cho minh chủ đại nhân, hắn vô cùng hưng phấn, chỉ mong có thể gặp mặt vợ chồng minh chủ một lần.

"A Phóng, có người cầu kiến!" Chiến Thanh Hoằng muốn đẩy Lâm Phóng, không ngờ hắn lại càng công kích mãnh liệt hơn.

"Hỏi hắn có chuyện gì?" Lâm Phóng vẫn chuyên tâm với công việc, hàm hồ nói.

Chiến Thanh Hoằng lại phải giương giọng nói: "Có chuyện gì…… Ách……" Phía sau truyền đến một hơi thở nóng bỏng, nàng phẫn nộ nhìn Lâm Phóng, hắn lại giả bộ trưng ra biểu tình lãnh đạm, nhưng trong mắt lại lộ ra một chút giảo hoạt, hoàn toàn khác với một minh chủ ngày thường đứng đắn đạo mạo ở trước mặt thuộc hạ.

"Thưa phu nhân: thứ sử Giao Châu chết, nghi là bị thích khách Triệu quốc giết chết. Phân chức minh chủ ở Giao Châu xin chỉ thị, có nên tiêu diệt toàn bộ người Triệu trong thành Giao Châu hay không?"

Lâm Phóng vẫn không gật đầu, môi, tay, còn có…… Nơi đó, đều bận rộn. Thanh Hoằng chỉ biết cố nén xúc động muốn thét chói tai, tha thiết mong chờ nhìn hắn.

Qua một hồi, người ngoài cửa dường như có chút nôn nóng: "Phu nhân? Không có chuyện gì chứ?"

Lâm Phóng lúc này mới gật gật đầu, động tác vẫn không ngừng.

Chiến Thanh Hoằng vặn vặn khớp hàm, dùng nội lực, giương giọng nói: "Giết! A……"

https://thuviensach.vn

“Tuân mệnh!” Người ngoài cửa có chút lo lắng: “Phu nhân, phu nhân, không có chuyện gì đi?”

“Không có chuyện gì…… Ách……” Thanh Hoằng nói, “Ta……a…… đang luyện công…… Ngươi đi đi……” (luyện công???)

Người ngoài cửa giật mình hiểu ra — sớm nghe nói võ công của phu nhân xuất thần nhập hóa, ban ngày cũng luyện thần công, không ai dám quấy rầy. Tuy hôm nay chưa nhìn thấy minh chủ, nhưng lại nghe được giọng nói như oanh yến của minh chủ phu nhân, còn vừa lúc chứng kiến nàng luyện tập tuyệt thế thần công, cũng là phi thường vinh hạnh cực kỳ yêu thích nha!

Tiếng bước chân rốt cục xa dần, Chiến Thanh Hoằng bị ngang ngược đặt lên bàn nổi giận muốn giết người, nhưng người kia sao có thể cho nàng cơ hội? Bao nhiêu phẫn nộ khiển trách đều bị phong ấn trên môi, biến thành thở dài vô lực thỏa mãn. Chỉ còn lại triền miên vô tận.

[Hai] – Cha vợ Chiến Phá Địch đối với người con rể là Lâm Phóng, tuy miệng không nói ra nhưng trong lòng cũng là vô cùng yêu thích. Lâm Phóng cùng Chiến Thanh Hoằng hàng năm đều trở về Chiến gia ở non nửa năm. Chiến Phá Địch nhìn Lâm Phóng dứt khoát tàn nhẫn xử lý công việc võ lâm, nhìn hắn ăn Chiến Thanh Hoằng đến không còn một mẩu, trong lòng càng thêm thưởng thức hắn.

Con rể này, tuy không biết võ nghệ, nhưng so với hắn còn có tiền hơn, anh tuấn hơn, thanh danh tốt hơn, trình độ chung tình dường như cũng không thua kém. Cho nên Chiến Phá Địch càng thêm thích. Tuy ngoài miệng nói không vừa ý, lại thường xuyên nhắc nhở Lâm Phóng phải quản giáo Thanh Hoằng nhiều hơn.

Mà mẹ của Thanh Hoằng lại càng yêu thích Lâm Phóng, thương yêu con rể còn hơn cả con gái. Thế là Chiến Thanh Hoằng một ngày nào đó đột

https://thuviensach.vn

nhiên ý thức được một sự thật nghiêm trọng — chính mình đã sa vào trong một nhà có ba đẳng cấp. Thứ nhất là mẹ, vĩnh viễn là người cha luôn nâng niu như báu vật trong lòng bàn tay, thứ hai là cha cùng Lâm Phóng, thứ ba……"Thứ ba mới là mình!" Nàng run giọng nói, thế là bất chấp tất cả chạy đi tìm cha làm nũng nói hết.

"Cha, cha!" Nàng túm góc áo của cha, lại bị Chiến Phá Địch luôn luôn thích làm bộ lãnh khốc gạt ra.

"Cha, vài năm nay, con ở bên ngoài lưu lạc nhưng luôn nhớ tới người!" Nàng lần nữa bắt lấy góc áo của hắn, võ nghệ của nàng cao cường, Chiến Phá Địch trốn không thoát.

Cha gật gật đầu, ánh mắt nhu hòa một chút, duỗi tay sờ sờ đầu của nàng: "Ngoan!"

"Cha, Lâm Phóng luôn luôn bắt nạt ta, hắn hư hỏng. Cha mẹ không cần nuông chiều hắn như vậy." Thanh Hoằng tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, lên tiếng mắng mỏ Lâm Phóng.

Tay cha dừng giữa không trung, Chiến gia môn chủ đã quen quát tháo nhiều năm lúc này không giận mà uy: "Bắt nạt ngươi? Hừ hừ! Võ công của ngươi so với hắn tốt hơn, thân thể cường tráng hơn, tính cách lại tuỳ hứng, hắn bắt nạt ngươi như thế nào? Bắt nạt thế nào?"

Chiến Thanh Hoằng nhất thời nói không ra lời — muốn nàng phải nói ra sao? Hắn đúng là bắt nạt nàng, nhưng đều ở trên giường…… Ách, còn có trên bàn, trên ghế dựa, rất nhiều nơi khác nữa……

Nhìn gương mặt ửng đỏ của nữ nhi, Chiến Phá Địch thấm thía nói: "Ngươi gả cho nam nhân tốt. Còn không hiểu? A Phóng tới đây, đem nha đầu không hiểu chuyện này dẫn đi."

https://thuviensach.vn

Chiến Thanh Hoằng chậm rãi quay đầu, liền bắt gặp Lâm Phóng đứng ở dưới tàng cây quế, cười như không cười nhìn mình. Hắn không có nội lực, nhưng từng bước một đi đến lại mang khí thế bức người.

Hắn đứng lại, cúi đầu nhìn nàng, mi dài hơi nhíu: "Ừ, học được cáo trạng rồi sao?"

"……" Chiến Thanh Hoằng luôn luôn kiên cường, ngoài miệng vẫn không chịu buông tha, "Ta chính là cáo trạng."

Lâm Phóng đạm đạm cười: "Ta bắt nạt nàng thế nào?

"……" Chiến Thanh Hoằng tức giận, "Ngươi biết rõ ta không thể nói nên lời! Ngươi chính là bắt nạt ta!"

"Nga?" Lâm Phóng thân mật nâng mặt của nàng lên, bọn thị nữ nhìn cô gia ngày thường lạnh lùng hiếm khi có bộ dạng động tình, đều nhao nhao cười chạy đi.

Lâm Phóng cắn nhẹ lên chóp mũi nàng, động tác đơn thuần, lại khiến cho toàn thân nàng run lên, trong đầu không khống chế được lại hiện lên cảnh hai người ở trong phòng.

"Nếu như thế này là bắt nạt." Lâm Phóng vẫn chưa thỏa mãn nói, "Như vậy Chiến Thanh Hoằng, ta muốn bắt nạt nàng cả một đời."

[Ba] – Nữ nhi Hai người thành hôn đến cuối năm thứ hai, Chiến Thanh Hoằng hạ sinh một nữ nhi.

Thanh Hoằng yêu thích không thôi, Lâm Phóng lại đạm đạm, chỉ là mỗi đêm càng thêm gắng sức, Võ Lâm minh chủ muốn có một nhi tử kế thừa.

Nữ nhi càng lớn lên càng có vẻ thanh tú của mẹ, tuấn mỹ của cha. Mới ba tuổi đã có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Đến cả tính tình cũng

https://thuviensach.vn

giống cha mẹ. Nghịch ngợm vô cùng, nhưng lại không tuỳ tuỳ tiện tiện như mẹ, ngược lại tinh quái, có tâm kế như cha. Năm sáu tuổi đã có thể đem vài vị phân chức minh chủ đùa giỡn đến chóng mặt. Không giống Chiến Thanh Hoằng lúc trước, cùng lắm cũng chỉ có thể gây ra những chuyện phá hoại kỹ thuật kém chất lượng, Lúc này Lâm Phóng mới để ý đến nữ nhi của mình, đệ đệ ba tuổi, Lâm Phóng cũng có sinh lực và thời gian dạy nàng. Thế là tình hình thiên hạ, binh pháp mưu lược, đều bắt đầu dạy. Nữ nhi lớn mạnh vượt bậc, không thể khinh thường. Rất giống Lâm Phóng khi còn bé.

Nhưng nữ nhi lại không có hứng thú với võ nghệ lắm, tuy rằng Chiến Thanh Hoằng mỗi ngày đều cường ép nữ nhi luyện võ hai canh giờ, nhưng cũng chỉ luyện đến trình độ một cao thủ bình thường, so với Chiến Thanh Hoằng thiên hạ võ nghệ kiệt xuất, cách xa vạn dặm.

Lâm Phóng lại rất biết bảo vệ nữ nhi, răn dạy Chiến Thanh Hoằng: “Nữ hài tử học võ nghệ tuyệt đỉnh làm cái gì? Nàng nhìn nàng xem, toàn thân đều là vết thương……”

Nói một hồi, cha mẹ lại đi vào phòng trong để “kiểm tra vết thương”. Chỉ còn lại nữ nhi giữ đứng ở trong viện.

Lừa ai chứ? Kiểm tra vết thương sao? Nữ nhi đọc qua rất nhiều sách, đương nhiên cũng gồm cả một vài sách cấm cha giấu ở góc phòng.

Nữ nhi mười bốn tuổi, xuống núi, lưu lạc giang hồ, giống như mẫu thân của nàng năm đó. Tuy rằng võ nghệ không so được với mẹ, nhưng cũng đủ để hành tẩu giang hồ.

Một năm sau đó, nữ nhi trở về, lúc này đệ đệ đã mười ba tuổi, có tài mưu lược của cha, có võ nghệ tuyệt đỉnh của mẹ, quả thực là người nối nghiệp chức vị minh chủ hoàn mỹ, chỉ là tính cách có chút lạnh lùng với tỷ tỷ. Đoán chừng là ghen ghét trước đây khi còn nhỏ luôn bị tỷ tỷ bắt nạt.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà mẹ luôn luôn qua loa đại khái, lại đầu tiên phát hiện nữ nhi có chỗ không thích hợp, căn bản không giống đêm nữ nhi sinh nhật mười ba tuổi, nắm lấy tay của nàng, nói chuyện cả một đêm.

Chỉ có mẹ thấy khóe mắt đuôi mày của nữ nhi có tình ý, thấy được thiên chi kiêu nữ của Võ Lâm minh chủ, trong nụ cười cũng mang hương vị tương tư.

Nhưng dù cho như vậy, nữ nhi vẫn không chịu nói cho nàng, người đó là ai.

Cuối cùng, chỉ có thể để cha xuất mã.

Hai cha con ở trong phòng nói chuyện nửa canh giờ. Nàng túm lấy đứa thứ hai ở ngoài tường dán tai nghe lén. Đột nhiên, cha đẩy cửa vọt ra ngoài, mấy năm nay thành thân, mẹ chưa từng gặp qua sắc mặt xanh mét tàn nhẫn như thế của cha.

“Thế nhưng lại là hắn!” Cha vô cùng tức giận: “Lăn ra đây!”

Cao thủ hộ vệ ẩn tàng bỗng nhiên nhảy ra bốn năm người.

Cha gằn từng chữ một: “Truyền lệnh xuống, huy động toàn bộ sức lực của Giang Đông, chân trời góc biển, đều phải tìm ra hắn.” Cuối cùng thêm một câu: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Mọi người lĩnh mệnh mà đi.

Nữ nhi khóc lao ra: “Cha, không cần! Nếu hắn chết, con cũng không muốn sống!”

Cha nghiến răng nghiến lợi: “Biết nhau nhiều năm như vậy, ta lại không biết hắn là kẻ không biết chịu trách nhiệm! Dám đụng đến nữ nhi ta, cứ coi như trước giờ lập bao nhiêu công lao, cũng đừng chờ ta từ bỏ ý đồ!”

https://thuviensach.vn

Mẹ run giọng nói: “Rốt cuộc là ai?”

Cha nhìn mẹ, giọng nói mềm đi mấy phần, nhưng sắc mặt vẫn xanh mét như cũ: “Còn có thể là ai, đồ đệ tốt của nàng!”

Mẹ ngây ngốc: “Nữ nhi, hắn có thể lớn hơn ngươi gần hai mươi tuổi! Hắn năm nay đã ba mươi ba đi? Ngươi mới mười lăm……”

“Mẹ, con thích hắn. Chính là muốn cùng hắn ở một chỗ, chết cũng cùng một chỗ!”

“Thế sao đến nay hắn vẫn chưa tới?” Cha đánh rơi chén trà đệ đệ mang tới, trong giọng nói tràn đầy sát ý: “Ngươi mang nghiệt chủng của hắn, hắn lại không tới?”

“Hắn ba mươi mấy năm không gần nữ nhân, chúng ta cũng là tình tự nhiên đến……” Nữ nhi quật cường biện giải, lại bị đệ đệ cắt ngang.

“Cha…… Hoắc Dương nhiều tuổi một chút, nhưng ta nghe qua chuyện của hắn, đích xác là anh hùng……” Đệ đệ bình tĩnh phân tích.

Một trận gió mạnh xẹt qua, mấy tiếng truyền đến theo đó là mấy hộ vệ được phái đi tìm Hoắc Dương toàn bộ bị ném trở vào trong viện.

Một người toàn thân hắc y, mái tóc dài bó lại phía sau, năm tháng dường như vẫn chưa lưu lại vết tích trên mặt hắn, nhìn bộ dạng cùng lắm chỉ mới hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, nhưng so với bộ dạng năm đó, lại thêm mấy phần ổn trọng cùng tang thương.

“Xin lỗi! Trên đường gặp phải thích khách của Triệu quốc, ta phải ngừng mấy ngày, nên tới muộn.” Người không để ý đến vẻ phẫn nộ của cha cùng bộ dạng trợn mắt há mồm của mẹ, hắn coi như bọn họ không tồn tại. Lập tức đi đến trước mặt nữ nhi, “Cả cuộc đời tung hoành của Hoắc Dương

https://thuviensach.vn

ta không bao giờ nói yêu, sau này cũng sẽ không. Nhưng, vật nhỏ, ngươi nói đúng, ta không bỏ được ngươi.”

https://thuviensach.vn

MINH NGUYỆT TỪNG CHIẾU GIANG ĐÔNG HÀN

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Phiên Ngoại: Yến Vương

Ta bình sinh hối hận nhất một chuyện, là vào năm mười bảy tuổi đã thả đi một nữ nhân. Từ đó về sau, trong cuộc đời ta, không thể gặp lại nàng lần nào nữa.

Thời niên thiếu biết nàng yêu người khác, cho rằng thả tự do cho nàng là tốt nhất. Cho nên một đêm kia, tuy biết phía sau có người, ta vẫn đi tìm nàng.

Nhưng một khắc ấy, ta không muốn thả nàng đi, ta chần chờ.

Lại đổi một vết thương mang cả đời. Đến nay mỗi đêm mưa gió, sẽ mơ hồ đau.

Nếu đổi lại là ta hôm nay, Chiến Thanh Hoằng, ta nhất định sẽ bẻ gẫy đôi cánh của nàng, sẽ không cho ngươi rời khỏi lòng bàn tay ta.

Con người, đến cuối cùng vẫn sẽ có một chút ích kỷ. Cuộc sống của ta, bận rộn mà bình thản.

Một ngày này, họa sư của cung đình hiến bảo, đưa tới hơn mười bức họa. Mở ra nhìn, là bộ dạng năm nay của ta. Biết là quốc cữu tận lực lấy

https://thuviensach.vn

lòng, ta cũng hào phóng ban thưởng. Lại chỉ lấy ra bức họa năm mười lăm tuổi của ta, lúc ấy thì ra ta có bộ dạng này sao?

Thiếu niên thanh tuấn, nụ cười trong sáng. Dương roi da, ở trên lưng ngựa, phong vận linh động. Họa sư này tài nghệ đúng là cao siêu phi phàm.

Tâm tình tốt lên, thuận tay cầm bức họa trở lại tẩm cung. Hoàng hậu phái người đưa một ít bánh ngọt tinh xảo, nói là tự mình làm. Tuy rằng toàn thân mỏi mệt, ta vẫn nên đi thăm nàng. Nàng mang thai, ta mấy ngày đều đến các cung khác. Thế là nàng dâng tranh lại làm bánh ngọt, đó là nhắc nhở đối với ta. Ta không thể không tỏ vẻ một chút.

Ôm hoàng hậu xinh đẹp, hai hoàng nhi ở bên cạnh ta lại líu ríu đọc thơ. Đợi sau khi vú em dẫn bọn hắn ra ngoài, ta nhịn không được hôn lên gò má hoàng hậu. Sắc mặt nàng ửng đỏ, kiều diễm động người.

Kỳ thật sau khi đăng cơ, ta phải lựa chọn. Ba nữ nhi hoặc cháu ngoại của mấy bậc quyền thần, đều đến tuổi thành hôn. Đều phải lấy, chỉ là ai lớn ai nhỏ, chuyện này đối với ta mà nói, cũng không khác biệt nhiều lắm. Cho đến tận ngày nhìn thấy hoàng hậu của ta hôm nay, không giống như nữ tử Quan Ngoại cường tráng, nàng là nhu nhược nhỏ xinh, lại cưỡi ngựa bắn cung võ nghệ phi phàm. Hỏi ra là đại tướng quân có cưới một nữ tử Giang Đông, sinh hạ nàng.

Có vài phần giống người ấy, liền nạp nàng vào cung.

“Hoàng Thượng!” Nàng ở trong lòng ta thở gấp liên tục, “Thần thiếp mang thai, ngươi nên đi sủng hạnh tỷ muội khác……”

“Không!” Ta cẩn thận dè dặt ôm nàng, “Có ngươi đã đủ rồi.”

Kỳ thật chỉ ngẫu nhiên ta mới nghĩ đến Chiến Thanh Hoằng. Nghĩ đến nữ tử tư thế oai hùng bừng bừng, mỹ lệ, cơ trí, kiên cường, võ công cái thế. Nàng nhìn ta lại như nghĩ đến một nam nhân khác, nhìn chằm chằm ta nửa

https://thuviensach.vn

ngày, lúc ấy còn khiến ta mặt đỏ tía tai; tuy rằng sau này ta biết nam nhân đó rời bỏ nàng. Nhưng có thể thế nào? Bên cạnh nàng có Lâm Phóng, nam nhân thâm trầm ẩn tàng ấy không thua bất kỳ thế lực của quốc gia nào, lật tay làm mây úp tay làm mưa.

Không thể quên nhất, là khi ở bên ngoài thành Thổ Cận lần nữa gặp nhau. Bộ dáng xinh đẹp, khóe mắt mang theo chút mỏi mệt, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời trước sau như một. Một đêm kia, ta nghe thấy thủ hạ võ sĩ của ta cũng đang thảo luận về nữ nhân này. Ta nghe bọn hắn thảo luận nàng xinh đẹp, nàng truyền kỳ, lại không nói được lời nào.

Nàng đã độc thân, có thể hay không? Không biết ta có thể hay không?

Lần săn bắn bên ngoài thành Thổ Cận, ta vì cứu Lâm Phóng thân trúng một chưởng, gặp nàng cầm đao nôn nóng vội vàng tới, ta nghĩ vì ta giúp bọn hắn, nên nàng yêu thích đi? Nhưng lại đổi lấy ánh mắt lạnh lùng của nàng — chỉ vì, chỉ vì Lâm Phóng bị một vết thương nhẹ.

Ta không muốn để ý đến nàng nữa, nữ tử vô tâm không hiểu chuyện.

Thế nhưng khi ta muốn gặp nàng, nàng lại đi Thiên Sơn.

Đợi nàng trở lại Thổ Cận, cũng là lúc chúng ta xa nhau.

Cũng có thời điểm, đặc biệt nhớ nàng. Ta cũng không hiểu, vì sao trong cuộc đời của ta nàng lại lưu lại dấu vết sâu như thế. Chỉ là theo thực lực của một nước cường thế, ta nạp phi tử càng lúc càng nhiều, mỗi khi nhìn thấy một nữ nhân mới, ta liền nghĩ: Nữ nhân này, không có võ công; nữ nhân này, không đủ khả ái; Nữ nhân, quá mức dịu ngoan……

Mỗi một cái, đều không phải Chiến Thanh Hoằng. Có điều không sao cả, ta nắm giữ giang sơn như thế, cũng không thiếu một Chiến Thanh Hoằng.

https://thuviensach.vn

Chỉ là có thời điểm, khi làm quốc sự không thuận lợi, ta tức giận, sẽ mất đi lý trí, phát ra mệnh lệnh: Tìm, đi tìm một nữ tử kêu Chiến Thanh Hoằng! Nếu như tìm được nàng, liền dẫn đến đây!

Nhưng ta tất cả nhưng người ta phái đi làm nhiệm vụ có quan hệ đến Chiến Thanh Hoằng đều không trở về.

Lâm Phóng sớm đã ở bên cạnh nàng dệt một cái võng thật dầy, không cho phép bất kỳ kẻ nào dò xét. Lâm Phóng chính là phát ra cảnh cáo với ta.

Nhưng có thời điểm, ta vẫn không nhịn được, không nhịn được đi tìm nàng.

Kỳ thật ta đã gặp lại nàng một lần. Dường như là ba năm trước, Triệu quốc cùng Tấn quốc có chiến tranh. Ta cũng phái ra một đội quân, đóng giả thành quân Tấn, đi đến biên giới hai nước Triệu, Tấn. Lần ấy, ta dẫn theo thái tử chín tuổi đi cùng.

Không ngờ thuộc hạ của ta mắc phải sơ suất lớn, dẫn tới một đoàn quân Triệu quốc đến tập kích. Lúc đó, bên cạnh ta chỉ có hơn hai trăm người, Triệu Quân lại có đến hai ngàn.

Thủ vệ của ta liều chết ở lại đấu tranh, ta dẫn thái tử cùng hơn mười hộ vệ chạy trối chết. Nhưng vẫn còn hơn trăm quân theo đuôi tới. Tại một cửa sơn cốc, bốn phía đều là vách núi thẳng đứng, vô cùng hiểm yếu. Ta nhớ lúc ấy ta chẳng hề hoảng sợ, chỉ nghĩ muốn đem thái tử giao cho bọn họ, ngày sau sẽ dùng số tiền lớn chuộc về. Lấy tài cưỡi ngựa bắn cung của ta, hẳn là đủ sức vượt qua sơn cốc kia……

Trơ mắt nhìn truy binh xuất hiện bên ngoài triền núi. Ta bắt lấy bờ vai thái tử, trong lòng đau đớn khó làm.

Chính là tại thời điểm ấy, một đội tám người che mặt, ăn mặc trang phục võ sĩ bình thường, như từ trên trời giáng xuống. Chỉ tám người, trong

https://thuviensach.vn

khoảnh khắc lại đem một trăm binh lính ấy, giết sạch sẽ bóng loáng.

Tất cả đỉnh núi đều là máu tươi. Võ sĩ cầm đầu đi đến trước mặt chúng ta: “Xin hỏi chư vị là dưới trướng vị tướng quân nào?”

Thanh âm quen thuộc, phảng phất sấm sét, vang vọng bên tai ta. Tựa nàng, lại không giống nàng!

Ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn võ sĩ ấy, hắn cũng nhìn thấy ta. Ta thấy hai mắt hắn chấn kinh.

“Nga, ta biết thân phận của các ngươi. Ta biết các ngươi không tiện lộ ra, thay ta vấn an chủ nhân các ngươi!” Hắn nhanh chóng nói. Ta gật gật đầu.

“Các ngươi hướng về bên kia đi.” Hắn chỉ một con đường, “Bên kia không có quân Triệu.”

Ba năm, ta thường xuyên nghĩ, người lúc đó, có phải là Chiến Thanh Hoằng hay không? Mười năm trước giọng nói ánh mắt của nàng, dường như ta nhớ rất rõ ràng, lại như cái gì cũng không nhớ nổi; ba năm trước ấn tượng với người ấy, so với mười năm trước càng mơ hồ.

Vốn quốc cữu, thừa tướng cùng các trọng thần trong triều, muốn ta tấn công Tấn quốc, ta đều không đồng ý. Mười năm ẩn nhẫn, đổi lấy Yến quốc an khang cường thịnh như ngày nay.

Mà bây giờ, ta đã ba mươi, Yến quốc cùng Triệu quốc, Tấn quốc hình thành thế chân vạc. Ta nói muốn đánh Tấn, quốc cữu, thừa tướng đều mãnh liệt phản đối.

Nhưng cũng không ngăn trở được ta, mười lăm vạn đại quân, đích thân ta chỉ huy xuôi nam.

https://thuviensach.vn

Chẳng phải là vì một nữ nhân xa lạ Chiến Thanh Hoằng. Là vì một hoàng đế, sinh thời nếu có thể dẫn quân đánh trận, dân chúng sẽ càng kính yêu ngươi.

Hơn nữa ta không phải Ôn Hựu, cam nguyện cô độc trông giữ giang sơn Tấn Thất, không có nữ nhân không có hài tử, ta dường như có thể thấy thấy cảnh nhiều năm hắn một mình cô độc chết già. Ta sẽ không giống như hắn. Ta thê thiếp nhiều không đếm được, con cháu chật cả sảnh đường. Mà bây giờ ở cái tuổi ba mươi, ta chỉ cảm thấy một ngày thực tại nhàm chán. Bằng cái gì Chiến Thanh Hoằng, Lâm Phóng, bọn họ có thể sống tự tại khoái hoạt như vậy?

Ta được dân chúng tôn sùng là tướng quân vĩ đại nhất Đại Yến, ta cũng muốn, tự tại khoái hoạt.

Cho nên, chỉ huy xuôi nam đi.

Đại quân xuôi nam, ta cũng không ngốc nghếch ngự giá thân chinh. Đại bộ phận hoàng đế ngự giá thân chinh, đều chết rất khó coi. Ta chỉ là ở trong thành Thổ Cận chờ đợi tin tức.

Bọn họ đã đến biên giới hai nước;

Lần đầu tiên đánh lén thành công, đoạt được ba thành ở biên giới Tấn quốc;

Tấn quốc mãnh liệt phản pháo;

Ta ngồi trên ngai vàng trong cung, nhìn mặt trời đỏ ối phía tây. Ngày này càng thêm nhàm chán. Ta lại nghĩ đến rất nhiều năm trước ta đi theo thúc thúc đến Giang Đông. Nếu như thúc thúc không có chết, bây giờ hắn ngồi trên vương vị hoàng đế này, nhất định làm so với ta còn tốt hơn?

https://thuviensach.vn

Lúc thích khách tới, ta đang nằm ở trên ghế dài híp mắt. Cho đến tận khi lưỡi đao lạnh buốt đặt lên trên cổ ta. Ta mở to hai mắt, một nam tử xa lạ che mặt đứng trong ánh chiều tà, từ trên cao nhìn xuống ta.

“Hoàng đế Yến quốc?” Hắn trầm giọng nói.

Ta không lên tiếng.

Nhưng mà hắn không có hỏi tiếp, chỉ là ngạo nghễ nói: “Vô luận là vương cung Yến quốc hay mười lăm vạn đại quân của ngươi, chúng ta muốn đến lấy thủ cấp của ngươi, đều dễ như trở bàn tay!”

Ánh đao chợt lóe, cánh tay hắn vươn ra tìm tòi, lát sau ta mới phát hiện trong tay hắn nắm một sợi tóc trắng đen lẫn lộn — chính là của ta.

“Hôm nay ta tới, chỉ là cái cảnh cáo. Chủ nhân để ta đến nói với ngươi – mấy năm nay, ngươi tổng cộng phái người tới hai mươi ba lần, chủ nhân ta đã nhẫn ngươi hai mươi ba lần. Lần này, nếu như ngươi còn khăng khăng Nam chinh, chớ trách ta chủ nhân không nể tình xưa.”

Ta giận dữ, dám uy hiếp ta!

Nam tử kia phi thân ra ngoài loáng cái đã không thấy tung tích, lại nghe thấy trong gió truyền tới một giọng nói mờ mịt: “Nàng, cũng sẽ không coi ngươi như đệ đệ!”

Ha ha, đệ đệ sao? Đây là Lâm Phóng nói, hay Chiến Thanh Hoằng nói? Tại vị mười năm, chưa từng có người dám uy hiếp ta. Cho dù quân chủ của hai nước Triệu, Tấn, cũng phải nể ta ba phần. Lâm Phóng, Chiến Thanh Hoằng, các ngươi cư nhiên dám uy hiếp ta!

Ta đột nhiên đứng lên, lạnh lùng quát: “Người đâu! Truyền lệnh đi xuống, tăng mười vạn binh! Ta muốn Tấn quốc, trăm họ lầm than!”

https://thuviensach.vn

HOÀN

https://thuviensach.vn